

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

RESTLESS STARS

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

REŞYLESS STARS
ZODIAG AGADEÑİY
Ł9

GAROLIHE PEGKHAM
SUSANHE VALENYI

Huzursuz Yıldızlar
Zodyak Akademisi #9
Telif Hakkı © 2024 Caroline Peckham & Susanne Valenti

Yazarların ahlaki hakları ileri sürülmüştür.
Yazarların, Caroline Peckham ve Susanne Valenti'nin ve diğer yazarların görüşlerini hiçbir şekilde sınırlamaksızın
Yayıncının telif hakları kapsamındaki münhasır hakları saklı kalmak kaydıyla, bu yayının herhangi bir eser/görüntü/metin/video oluşturmak üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için kullanılması açıkça yasaktır.
Yazarlar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisans kullanımına ilişkin tüm haklarını saklı tutmaktadır.

Wild Elegance tarafından İç Formatlama ve Tasarım Fred
Kroner tarafından Formatlama Harita Tasarımı
Stella Colorado & Caroline Peckham'ın sanat çalışmaları

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Huzursuz Yıldızlar/Caroline Peckham & Susanne Valenti - 1. baskı.

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#) [Bölüm](#)

[65](#) [Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#) [Bölüm](#)

[68](#) [Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#) [Bölüm](#)

[71](#) [Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#) [Bölüm](#)

[74](#) [Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#) [Bölüm](#)

[77](#) [Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#) [Bölüm](#)

[80](#) [Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#) [Bölüm](#)

[83](#) [Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98 Bölüm](#)

[99 Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Yazar Notu](#)

[Everest](#)

[Vesper](#)

[Everest](#)

[Vesper](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

Bu kitap, Solaria'ya yaptığımız bu yolculukta bizimle birlikte olan tüm okuyuculara ithaf edilmiştir. Son ufukta görünüyor ve sizi yıldız ışığı ve ölümsüz aşk dünyamıza geri götüreceğimiz için çok heyecanlıyız. Umarız finalde dilediğiniz her şey olur.

Solaria'ya hoş geldiniz.

*Tüm Fae'lere not: Küçük Emirler Nebula Engizisyonuna gönderilecektir.
Düzen hediyelerini agresif bir şekilde kullandıkları görülürse merkezler.
Tüm kraliyet hainleri saray amfiteyatrosunda ölüm cezasına çarptırılacak ve
infazları isyancılara bir uyarı olarak televizyonda yayınlanacaktır.
Kral Lionel Acrux, Solaria'yı bir kez daha güçlü kılmaya söz verdi ve
ulusun sadık, onurlu Fae'lerini koruyacağına dair yıldızlar üzerine yemin
etti*

ne pahasına olursa olsun.

Kral'ın Birleşik Nebüler Görev Gücü izliyor olacak.

Ejder Kral'a selam olsun.

BİRİNCİ BÖLÜM

T Hava beklenti dolu bir enerjiyle gürlüyordu ve gökyüzündeki yıldızlar ağlamak istememe neden olan tek ve güzel bir müzik notası çalıyor gibiydi.

İkizler gökyüzünden fışkıran ve bakınca kör edecek kadar parlak olan uhrevi ışığın içinde kaybolurken neler olduğundan emin değildim. Yine de bildiğim bir şey vardı; yıldızlar burada bu göksel büyü'nün arasındaydı ve sanki ölümlerin hayaletleri de izliyor, yeni kraliçelerimizin yükselişiyle sonsuza dek değişen kaderin melodisine tanıklık ediyorlardı. Henüz hak ettikleri tahta oturmamış olabilirler ama Solaria'nın en güçlü Fae'lerinin oğulları ve kızlarının ayaklarına kapanarak sergiledikleri gücü inkar etmek mümkün değildi.

Tyler'ın eli gömleğimin içindeydi ve yüzüm parıldayan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bakışlarım kaosu arasında altımdaki zeminden daha sağlam olan tek varlığa kaydı. Kardeşim orada diz çökmüştü, şimdi sırtı bana dönüktü ama kalabalığın arasından geçerken varlığını inkâr etmek mümkün değildi. Yıldızların bir hediyesi olmalıydı, ona dünyada bir an için izin vermişti ama zamanı çoktan azalmış olabilirdi.

Herkes ayağa kalkmaya başladı ve ben de ayağa fırladım, kardeşime doğru hücum etmeden önce Tyler'ı geri ittim. Sofia umutla kişnedi.

Kalabalığın içinden koşarak geçtim, herkes Varisleri görmek için çırpınırken yaklaşmak için insanları kenara ittim. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve zihnim o kadar çok cevapsız soru etrafında dönüyordu ki sayamıyordum. Sadece onu görmem gerekiyordu. Gözlerinin içine bakmalı ve ruhumun en çok özlemini çektiği şeyi bulmalıydım. Kayıp kardeşimle geçireceğim değerli bir an.

Varisler ayağa kalkıyordu ve Caleb Darius'u kollarına alırken, Max de onların üzerine düştü. Seth Max'in sırtına sıçradı, böylece Max eğilip yüzünü onların ortasına gömdü ve Darius'u alnından öptü. Bir heyecan dalgası vardı, seyirciler düşmüş Varis'i görmek için yaklaşmaya çalışıyorlardı. Ama en çok bana borçluydular.

Daha hızlı hareket ederken, öfkeyle homurdanarak ve ayaklarımı yere vurarak insanları kenara iterken, ona ulaşmak için acelemle ayak parmaklarımı ezerken panik göğsümü doldurdu. Cesetler tekrar yaklaştığından onu göremiyordum ve ya ayrıldıkları anda ortadan kaybolduysa, dünyamızdaki zamanı azaldı ve bir anını bile benimle geçirmediyse?

"Darius!" Çaresizlik içinde bağırdım, insanları suyla kendimden uzaklaştırdım ve onlara herhangi bir nezaket göstermekten vazgeçtim.

Yol açıldı ve insanlar bana küfrederek tekrar ayağa kalkmak için çabaladılar ama ben onların ortasından geçerek doğruca Varisler grubuna koştum.

Seth etraflarında daireler çizerek koşturuyor, çılgınca uluyor ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Orion'un onların hemen ötesinde durduğunu gördüm, yumrukları sıkılıydı ve gözlerini Varislere dikmiş, o da yaklaşmak için bekliyordu, Darius'u arkadaşlarından koparıp almanın eşiğinde görünüyordu. Bir sonraki saniyede kararlılığı kırıldı ve onlara tüm gücüyle çarparak neredeyse hepsini ayaklarından düşürdü.

Seth onlarla tekrar çarpıştı ve Orion'un kolu Darius'a dolanırken neredeyse onu uçuracaktı ama Orion Kurt'u yakalayarak onu tekrar kucağına çekti.

Caleb, Orion'un kolunu sıktı ve Max bile onu daha sıkı çekti, beşi birlikte kilitlendiler ve Darius ortada kaldı. Bir an için, siyaset ve babam her şeyi berbat etmeseydi, Orion'u mesafesini korumaya zorlamasaydı, Varisleri kardeş gibi bağlayıp birbirleri dışında herkese karşı sertleştirmeseydi her şeyin nasıl olabileceğini gördüm.

Seth koşabildiği kadar hızlı bir şekilde hepsinin etrafında dönerek tekrar ayrıldı ve Orion gruptan geri çekilerek onlara bir kez daha alan açtı. Ama lanet olası yıldız sırası bendeydi.

Ellerimi uzatarak kardeşime doğru koştum ama Seth tüm gücüyle bana çarparak beni yere düşürdü. Gözleri büyüdü ve kahkahalarla gülmeye başladı ama ben yumruğumu suratına indirince gülmesi kısa sürdü.

"Bırak beni," diye tersledim.

"Ah," diye havladı, şok içinde bana göz kırptı.

"Bırakın onu göreyim!" Ben bağırınca kaşlarını çatı, hızla başını salladı ve kalkmak için acele etti.

"Hadi, kardeşim." Seth ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama ben tokat atarak geri çevirdim ve aniden hareketsiz kaldım.

Arkasında Darius duruyordu, Seth'in yanından geçerek bana baktı, kara gözleri sevgi doluydu ve elini bir adak olarak uzatmıştı.

Başımı salladım, bir hıçkırık göğsümü parçaladı. "Sen gerçek değilsin." "Ben gerçeğim Xavier. Ve kalacağım," diye söz verdi.

Nefeslerim göğsümde sıkışıyor, ciğerlerime bir gram bile oksijen girmiyordu.

"Bu bir numara değil mi?" Tısladım, süregelen kederimin yakıcı acısı neredeyse beni parçalıyordu.

Onu ikinci kez kaybetmeye dayanamazdım ve bu umut kırıntısı, karşımdaki bu görüntüsü bir yanılsamadan başka bir şey değilse katlanılamayacak kadar fazla olurdu.

"Numara yok. Yalan yok." Darius bir elini göğsüne koydu. "Kalp atıyor. Ben buradayım. Her şeye rağmen. Şimdi ayağa kalk ve sana sarılmama izin ver."

Elini uzattım, avucumu sıkıp beni ayağa sürüklerken parmaklarım titriyordu. Sedir ve duman kokusunu içime çekerek ve vücudunun benimkine karşı verdiği katı hissi hissederek göğsüne doğru sendeledim. O buradaydı, canlıydı, gerçektir, tüm olasılıklara, vardığım tüm gerçeklere meydan okuyordu.

O beni kollarının arasında ezdi, ben de onu ezdim, tek bir nefes bile alamıyordum ama hiçbir şey kayıp kardeşimi kucaklamaktan daha hayati görünmüyordu. Kalbi göğsümde gümürdüyordu, güçlüydü ve babamız tarafından ondan çalınan tüm yaşam yıllarını anlatıyordu.

"Nasıl?" Ona baktım, pırıl pırıl yıldız ışığı hâlâ ikizleri çevreliyor, bizi uhrevi bir parıltıyla yıkıyordu. Yıldızlar onları sahiplenmiş gibiydi, belki de onlara yükselişlerinden bahsediyordu ama bu inanılmaz gerçek karşısında Darius'tan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Sana her şeyi anlatacağım." Gözleri hâlâ ışığın içinde kaybolmuş olan ikizlere doğru kaydılar. "Onlar döner dönmez."

Sanki onun sözlerine cevap verircesine, ikisi el ele yeniden ortaya çıkana kadar ışık söndü, ateşli kanatları sırtlarında dalgalanıyordu ve ateşten taçları artık alınlarında değildi.

"Akademiye emniyete alın!" Tory kalabalığa seslendi, sesini büyüyle güçlendirerek havlamalar, ulumalar ve kükremelerden oluşan bir koro oluşturdu.

"Burası bizim evimiz ve burada kalıyoruz," diye ekledi Darcy hiddetle, sonra ikisi kalabalığın üzerinden uçarak ayaklanmaya önderlik ettiler, her türden Emir onların sözünü dinlemek için yer değiştirdi ve yarıştı.

Gabriel'i kalabalığın arasından koşarken gördüm, dev bir Nemean Aslanı ile çarpıştı, sağır edici bir kükreme çıkardı, Gabriel'in kafasına sokuldu ve yüksek sesle mırıldandı. Dante Oscura Aslan'ın sırtından atlayarak Gabriel'e çarptı ve Aslan tekrar Fae formuna geçip Leon Night olduğunu göstermeden önce ikisi birbirlerine sıkıca sarıldılar. Poposu çıplaktı ve kulaktan kulağa gülümseyerek Gabriel'i Dante'nin kollarından çekip çıkardı ve onu kemik kıran bir kucaklamayla sardı.

Birkaç kelime konuştuktan sonra Leon başını salladı, Gabriel'in elini tuttu ve onu kalabalığın içine doğru götürdü, Dante de peşlerinden koştu. Kalabalığın içinde onları gözden kaybettim ve Gabriel'in karısını ve çocuğunu aradığını biliyordum, Görüş'ün onu kısa sürede onlara götüreceğinden emindim.

Darius beni serbest bıraktı ve Orion hemen arkasında durdu, çenesi kendini tutmaya çalışarak gıcırdayordu.

"Söyle bana kardeşim, sana bir hayat şansı daha verilmesi için kaç yıldız sikmen gerekti?" Orion sordu.

Darius yüzüne yayılan bir sırıtişla ona döndü. "Yıldız yok, Lance. Ama baban bunu bir profesyonel gibi karşıladı."

"Seni orospu çocuğu," dedi Orion geniş bir gülümsemeyle, gözleri rahatlama, şaşkınlık ve karşısındaki bu adama duyduğu sevgiyle parlıyordu.

Darius daha da büyük bir gülümsemeyle, "Orospu çocuğu," diye düzeltti ve ikisi de birbirlerini öfkeyle kucaklayarak ve yüksek sesle gülererek ilerlediler.

"Seni her lanet gün özledim, Darius Acrux," diye homurdandı Orion, Darius'un başının arkasını kavrayarak.

"Cehennem gibiydi," diye iç geçirdi Darius, arkadaşına daha sıkı sarılarak. "The Veil'in ötesinde senin gibi bir pislik yok - gerçi Hail Vega iyi bir çaba gösterdi. Ama elime soğuk bir bira aldığımda sana daha fazlasını anlatacağım."

Orion hayretle başını salladı, Varisler ve ben daha da yakınlaşırken onu isteksizce serbest bıraktı, Max'in bakışları içimizde kabaran tüm neşeyle dolup taşıyordu. Kendi mutluluğu, Siren gücünün bir çarpmasıyla birlikte dışarı aktı ve herkesin duygularını on katına çıkardı. Yakınlardaki bazı Fae'ler Max'in gücünden etkilenerik sevinç çığlıkları attılar ve ben de sevincin üzerime akmasına izin verdim, coşku başımı döndürüyordu.

"Oh neşe dolu gün, yıldızlar talihlerini kesinlikle bizim üzerimize çeviriyor!" Yıkayıcı kollarını havaya kaldırıp tepeden aşağıya doğru havalanırken, kendi Siren hediyeleri büyük bir Fae grubunu peşinden sürüklüyor, coşkuyla kahkahalar atıyordu.

Caleb gülümsemesini engelleyemedi ve Seth çenesini onun omzuna yaslayarak gözleri yaşlı Darius'a baktı.

Caleb bilerek, "Bu Tory'nin işi," dedi ve Darius başını salladı.

"Başka kim olabilir?" dedi. "Karım istediğini elde etmenin bir yolunu bulur."

Bir muhabbet kuşunun pencereye çarpmasına benzer bir viyaklama havayı doldurdu ve hepimiz Geraldine'i yaralı bir fok balığı gibi kendini yerde sürüklerken bulmak için döndük, o kadar çok hıçkırıyordu ki çok iyi göremiyordu.

"Beni Dragoon'a götür," diye yalvardı bir kez daha hıçkırarak.

Sofia arkasından koşarak ayağa kalkmasına yardım etti ve Geraldine sanki körmüş gibi elini önünde salladı. Elimi uzattım ve parlak bir kahkaha atarak Darius'un yanağına götürdüm.

Geraldine ürperdi, gözyaşlarının arasından ona göz kırptı, sonra yaralı bir kaz gibi korna çaldı ve baygınlık geçirerek geriye doğru yığıldı. Sofia soluk soluğa onu tutmaya çalıştı ve Max onu yakalamak için atıldı, onu dik tuttu, böylece ona doğru sarktı, hayata dönerken gözlerini kırıştırdı.

"Maxy oğlum, beni ona götür. Beni onun kudretli suretine yatır - hayır! Beni onun önünde diz çöktür ve bana bir kırbaçla vur," diye haykırdı ve Max onu nazikçe, boğazının içinde kısıp kısıp gülen Darius'a doğru götürdü.

"Buraya gel, seni saçma sapan üvey kardeş," dedi ve Geraldine bunun üzerine çığlık attı, kollarına doğru tökezledi ve tamamen dağıldı, bacakları gevşedi, böylece Darius onu tamamen tutmak zorunda kaldı.

"Ah sevgili, sevgili, bahtsız kardeşim," diye mırıldandı. "Kıyametin ot sapları arasında yolculuk ettin ve öbür dünyanın giriş ve çıkışlarında dolaştın. Ama hiçbir öte, kaderindeki ruhun seni bulamayacağı kadar uzak değildi. Kraliçelerimden biri - hayır - kraliçelerimiz bunu yaptı." Varislere döndü, Darius onu serbest bırakırken ayaklarını buldu ve her birinin arasına baktı.

"Serseriler sonunda serseriliklerini kabul ettiler. Her biriniz yerinizi buldunuz ve büyük ve çok güçlü Anka Kuşları'nın huzuruna çıkıyorsunuz."

"Eninde sonunda diz çökeceklerini biliyordum," diye alay etti Orion ve Mirasçıların hepsi onun sözlerinden kılanırken ona eğlenen bir bakış attım.

Max, "Daha az ahmakça konuş, Gerry," diye uyardı.

"Oh, ama sevgili somon balığım, görmüyor musun? Çok büyük botlarını çıkarmışsın ve sonunda ayak parmaklarına uyan terliklerini giymişsin," dedi Geraldine, kirpiklerini ona doğru kırıştırarak. "Çok yakışmış."

"I-" Max tartışacakmış gibi göründü, sonra duraksadı. "Dönüşmek mi?"

"Evet, seni sersem herif, Petunia'm hiç bu kadar titrememişti. şimdi senin için de öyle!" Geraldine ona doğru koştu, ağzını onun ağzına yapıştırdı ve izlemek istemediğim bir PDA'nın içine düştüler.

"Hadi K.U.N.T.'ları avlayalım, sonra da beni buraya getiren her şeyin üstünden geçeceğim," dedi Darius, kabaran kalabalığa bakarken gözleri aıklıkla parlıyordu, eli baltasının kabzasına uzanıyordu.

"Highspell benim," dedi Orion karanlık bir sesle. "Benimle avlanırsın kardeşim?" diye sordu Darius'a umutla ama Caleb onu çoktan çekip götürmüştü, Seth de onun yanında yüksek sesle böğürüyor ve soruyu bastırıyordu. Görünüşe göre sadece ben yakalamıştım.

Orion'un yüzü düştü ve ona sıkı bir gülümseme verdim, beni çağıran Sofia ve Tyler'a baktım.

"Ben..." Onları ve kardeşimi işaret ettim, grupla kalmak ve Darius tüm bu çılgınlığı açıkladığı anda orada olmak istiyordum.

Orion bana gülümseyerek, "Evet," diye mırıldandı. "Git özgürce koş, küçük Pegasus."

Giysilerimi çıkarıp Tyler'a fırlatırken bana verdiği fikir hoşuma gittiği için gülümsedim. Öne atıldım ve sonsuz mutluluk dolu vahşi bir kışnemeyeyle leylak rengi Pegasus formuma geçtim.

Darius bana baktı ve ben de ona doğru atıldım, ona ulaştığımda başımı bir adak gibi eğdim. Yelemden tutup sırtımda sallanırken sırtıttı, baltasını kaldırdı ve kalbime kadar işleyen bir savaş çılgılığı attı.

Ruhumda, onu kaybettiğim anda sönmüş olan bir ateş yeniden başladı ve ancak kardeşime olan sevgimin yakabileceği şekilde yandı. Çocukluk anılarıyla ve sadece ikimizin anladığı şakalarla doluydu. İşte

Bu dünyada onun gibi başka bir şey yoktu, onun yerini hiçbir şey tutamazdı ve onun yokluğunda onun için yaptığım tüm özlemler bir kanalizasyondan akıp giden su gibi akıp gitmişti. Birbirimizin varlığımızın ayrılmaz parçalarını oluşturmuştuk ve o olmadan bir daha asla tam anlamıyla bütün olamayacağımı biliyordum.

Ama şimdi, Darius geri dönmüştü ve yıldızlara, aya ve sürekli beni izleyen güneşe bakılırsa ben de dönmüştüm.

İKİNCİ BÖLÜM

A Kılıcımı sert kaya duvara doğru savururken dudaklarımdan bir çaba feryadı çıktı, bıçağın şiddetli sekmesi beni bir adım geriye attı.

Alnım ter içindeydi ve her hareketimde göğsüm kabarıyordu ama duramıyordum. Durmak pes etmek demekti, bu mağarayı hapishanemiz olarak kabul etmek ve karanlığa yenik düşmek demekti.

Gölge Canavar arkamdaki duvara saldırırken öfkeyle böğürdü, o korkunç pençeleri ve müthiş gücüyle başarılı olma ihtimali benden çok daha fazlaydı ama en azından denemeliydim. Darcy'nin Lavinia'dan ve Ruhlar Sarayı'ndan kaçışıyla ilgili anlattıkları aklımdan çıkmıyordu; parmağındaki yüzükten fırlayan devasa yaratık, Darcy'nin katlandığı şeylerin en az delice olanlarından biriydi. İlk başta o zehirli canavar kalbime korku salmıştı ama ikizimin sözüyle ona güvenmeye karar vermiştim. Gölge Canavar da tıpkı onun gibi gölgelerin tutsağı olmuştu, bu yüzden ona karşı kin beslemeyecektim.

Ona Darius'u yaşayanlar diyarına döndürmek için karşılaştığım zorlukları anlatmıştım ama beni izleyişinden bu berbat gerçeği kısaltarak anlatmamın onu tatmin etmediğini anlayabiliyordum.

Darcy beni sessizce izliyordu, bunu yapmam gerektiğini anlayacak kadar beni iyi tanıyordu, durumumuzun gerçeğine teslim olmadan önce kaçmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Ama uzuvlarımdaki yorgunluk ve kılıcımın taş duvarlarda yankılanan şakırtıları bunu gösteriyordu. Yararlanabileceğim herhangi bir zayıflık noktası, gizli bir kol ya da gizli bir geçit bulamadım. Kapana kısılmıştık, bu lanetli mağaranın karanlığında tek başımızaydık ve o lanet yıldız lanet olası yüzlerimizi giyerek Dünya'da yürüyordu.

Darius bilirdi. Kalplerimiz bir olmadan önce bile biliyordu ama şimdi bundan hiç şüphem yoktu. Clydinius'un bizi taklit ederek yaptığı plan her neyse, Darius bu aldatmacayı anlayacak ve bizi aramaya gelecekti. Sanırım bu beni onun lanet olası genç kızı yapıyordu.

Sert bir nefes verdim, bir tutam abanoz saçım gözlerimin önünde dalgalanırken hareketsiz kaldım ve kılıcımı belirsiz bir şekilde yere düşürdüm. Taşa gürültüyle çarptı ve sırtımı duvara dayayıp oturdum, Gölge Canavar'ın duvarları dövmeye ve zayıf noktalarını bulmaya devam ettiğini izledim.

"Yeter," diye iç geçirdi Darcy, sesi Gölge Canavar'ın hapishanemize yaptığı gürültülü saldırıya karşı ancak bir nefesti, ama canavar onu duydu, ayıya benzeyen başını ona doğru çevirdi ve devam etmek ister gibi yumuşak bir şekilde homurdandı. "Belki de gölge formunda geçebileceğin bir çatlak bulabilirsin?" diye önerdi ve canavarın uzun kuyruğu kayanın duvarına iki kez çarptı, sonra da vücudu neredeyse yarı saydam gri bir gölge bulutuna dönüştü.

En yakın duvara doğru sürüklenişini izledim, kayanın oyulmuş yüzeyinde kayabileceği küçük bir yarık ararken hareketlerini takip ettim.

"Eğer burası tamamen kapalıysa, havanın ne zaman tükeneceğini merak ediyorum," diye düşündüm, bakışlarım kaçacak bir yer arayan ve bizim kaba kuvvetle başardığımızdan daha fazla başarı elde edemeyen gölgeye sabitlenmişti.

Darcy bana doğru ilerlerken, "Hastalıklı, Tor," diye mırıldandı, sonra duvardan aşağı kayarak sol tarafıma oturdu.

Bizi ayıran bir boşluk vardı. Sadece birkaç santimlik bir hiçlik, ama gözlerimin ucuyla ona bakmaktan kendimi alamadım. Söylemediğimiz her şey o boşluğu dolduruyordu, her zaman birlikte yürüdüğümüz yolun ayrıldığı, bizi bu kadar farklı rotalara gönderdiği yerler.

"Seni o kafesten zorla çıkarmaya çalışmamalıydım," dedim usulca, ona bakmadan ve sadece Gölge Canavar'ın kaçmak için bir yol arayışını izleyerek.

"Darius'u kaybettiğinde yanında olamadığım için üzgünüm," diye nefes aldı, eli aramızdaki boşluğa doğru seğirdi, parmakları büküldü ve sonra kendi tarafını tutarken uyluğuna doğru geri düştü.

Boğazımda bir yumru sıkıştı, bir zamanlar küçük bir kızken her şeyin eskiden olduğu gibi olması için usulca ağlıyordum, her ne kadar dönüşüğüm kadın bir daha asla öyle olmayacaklarını bilse de.

"Onu geri aldım," dedim, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye zorlayarak. Sanki olduğum ve olduğum her şeyin yok edilmesi bende hiçbir iz bırakmamıştı, çünkü bu yanlışı düzeltmenin yolunu bulmuştum. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Dışarıdan bakıldığında, sadece en basit gerçeklerle, şu anda her şey yoluna girmişti, ama bunu yapmak için katlandığım bedel asla silinmeyecekti. Bir şeyler yapmışım, bir şeyler olmuşum, adımları fısıldayan karanlığa kendimi teslim etmişim ve bunun için ödemem gereken bir bedel vardı.

"Önce benim için geldin, değil mi?" diye sordu ve içimdeki o bıçak keskin bir şekilde büküldü, ama cevap vermedim. "Sen benim için geldin ve ben seninle gitmedim."

"Neden yapmadığınızı anlıyorum. Orion, Gölge Canavar meselesi..." Ona musallat olan ve onu en sevdiği insanlara karşı bir silaha dönüştüren yaratığa bir el salladım. "Ve sonunda senin de söylediğin gibi canavarlaşıp bana saldırdı."

"Ama bana ihtiyacın vardı ve ben orada değildim." Benim söylemeyeceğim sözleri söyledi çünkü artık huysuz ve anlamsızdılar. Canım yanmıştı. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, hâlâ acıyıyordu ama artık unutulmalıydım. Sorun Darcy değildi. Ona ne kadar güvendiğim, ihtiyaç duyduğum, kendi zayıflıklarımı gizlemek için onu bir koltuk değneği olarak kullandığımı.

"Seni bırakamazdım," dedim. "Seni asla arkamda bırakmam."

"Darius'u geri getirmek için ölümü göze aldım," dedi, sesinde acı bir ton vardı ve onun da benim hissettiklerimin bir kısmını hissettiğini fark ettim. "Yaptığın şey çok tehlikeliydi, Tor. Ölümün tuzağına düşebilirdin, onu geri getirmenin bedeli bir sürü korkunç şey olabilirdi ve-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve başımı salladım çünkü durumun böyle olmadığını anlaması gerekiyordu. Onun gördüğü şekilde değil. "Onu geri getirmek için ölümü göze almadım. Onunla savaştım. O savaş alanında onun cesedini bulduğum an kalbim göğsümden sökölüp alındı. Bu beni bir şekilde kırdı.

kelimelerle bile ifade edemiyorum. Kaybolmuştum, tamamen yok olmuştum ve tamamen umutsuzdum. Ama onunla yeniden bir araya gelmemin basit bir yolu vardı, Darcy."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kemerimden bir bıçak çıkardım, avucumda çevirerek kendi göğsüme nişan aldım ve ucu tenime değdiğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Peçe asla çok uzakta değildir." Omuz silktim, o da nefesini içine çekti ve sanki şimdi bu eylemi gerçekleştirmeyi planlıyormuşum gibi bıçağı elimden kaptı. Ona yankılanan bir gülümseme verdim. "Elimi tutan tek bir şey vardı, Darcy." Mavi saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Beni terk etmezsin," dedi. Bir soru değil, bir gerçek.

"Bir bütünün iki yarısı." Başımı salladım. "Yani, evet, ciddi anlamda sorgulanabilir şeyler yaptım. Ve şu anda burada senin yanında olabilmek, Darius'un artık karanlıkta kaybolmadan diyarımızın havasını yeniden soluyabilmesi için ruhumu sayısız şekilde büyü ve kanla lekeledim. Aldığım her risk bana aitti, ancak damarlarımda taşıdığım tüm vahşilikle kendi hayatıma tutunurken, kan, ölüm ve ruhumdaki yaralarla ödeme yaptım. Seni terk etmeyi reddettim Darcy, bu yüzden seninle kalmak ve onu burada bize geri getirmek için ne gerekiyorsa yaptım. Onu geri getirmenin bir bedeli olacağını biliyordum ama kullandığım büyü'nün kuralları açıktı. Ödeme sadece benden ve ondan alınabilirdi. Seni asla riske atmadım, bunu bilmeni istiyorum. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermezdim. Seni terk edemezdim ve ondan ayrı kalamazdım, bu yüzden..."

"Bedeli neydi?" Darcy neredeyse bilmek istemiyormuş gibi sordu ve dürüst olmak gerekirse ben de henüz tam olarak anlamamıştım ama bildiklerimi ona anlattım.

"Ölümü inkâr etmek, ölüm olmaktır," Eter Kitabı'ndaki sözleri söyledim ve sanki mağaradan buz gibi bir rüzgâr geçmiş gibi omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Darcy rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sanki o da hissetmiş gibi etrafına bakındı. "Peki tam olarak nasıl ölüm haline geliyorsun?" diye sordu. Ne kadar berbat olursa olsun, dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye yardım et.

"Bilmiyorum. Ama hiç akademide sana ulaşmak için savaşırken hissettiğim gibi bir heyecan hissetmemiştim. Yemin ederim ki ölümlerin Peçe'den geçip öbür dünyaya götürüldüklerini hissedebiliyordum."

"Tory... Eterle uğraşmaya devam etmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Elemental büyü herhangi bir fiyat etiketiyle birlikte gelmez, saf ve doğaldır ve-"

"Yıldızlar tarafından yönetiliyor. Bizi bu mağaraya kilitleyip ölüme terk eden gibi," diye ekledim ve bu değerlendirme karşısında hafifçe irkildi.

"Bu otomatik olarak eteri daha iyi yapmaz," diye savundu.

"Biliyorum. Ama elimizdeki tüm silahların tam olarak kullanılmasını istiyorum ve yıldızların etkileyemeyeceği tek şeyi göz ardı etmeyeceğim. Eter olmasaydı, Darius hâlâ ölü olurdu."

"Bunu anlıyorum ama ona güvenmiyorum. Hakkında bu kadar az şey bildiğimiz bir şeyle oynamamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Darcy dudaklarını ısırarak.

"Aylardır üzerinde çalışıyorum," diye karşı çıktım. "Lionel ve Lavinia'nın yapabileceklerini düşünürsek, bu savaş bitmeden ona ihtiyacımız olacağını biliyorum. Eter kadar güçlü bir silahı görmezden gelip onların kazanması riskini göze alamayız."

Darcy, "Seni ikna edemeyeceğimi görebiliyorum," diye kabul etti. "Ama dikkatli olman gerek. Artık çılgınca risklere girmek ya da ölüme yürümek yok. Bu şeyi kazandığımızda sana yanımda ihtiyacım var. Seni kaybedersen hayatta kalamam."

"Ne zaman dikkatli değilim?" Alay ettim, abartılı bir inilti çıkardığında gerginlik dağıldı.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi ve elini tutmadan önce bir kahkaha attım.

"Seni seviyorum Darcy. Son birkaç ay ikimiz için de çok şeyi değiştirdi ve artık eskisi gibi değiliz ama bu asla değişmeyecek. Daha önce sana çok fazla yükleniyordum, sırf seni her zaman listemin en başına koyduğum için beni ilk sıraya koymayı bekliyordum, ama bu senin için yapabileceğim bir seçim değildi. Nedenini anlayabilsem de beni seçmemen canımı yaktı. Seninle birlikte dünyanın öbür ucuna koşar ve her şeyi unutturdum, Gölge Canavar'ı ve her şeyi, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım, ama neden kalmayı seçtiğini anlıyorum. Yine de sana ihtiyacım vardı ve yanımda olmaman beni daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kendi işimi kendim çözmeye zorladı çünkü yanımda bana yardım edecek sen yoktun.

"Tek başıma ayakta duracak kadar güçlü hissetmediğimde beni ayakta tutman için seni kullandığımı fark etmemi sağladı ama sen yokken bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve buldum da. Artık eteri nasıl kullanacağımı biliyorum, kocam yanımda savaşmak için geri döndü ve bir daha asla geri adım atmayacağım. Lionel Acrux'la bir daha yüz yüze geldiğimde, onun öldüğünü göreceğim.

ne yaptığını. Ve eğer onun yok oluşunun bedeli ruhumun lanetlenmesi olacaksa, öyle olsun. Ölümü inkar etmek, ölüme dönüşmektir. Peçe'den geçerken bunu biliyordum ve umarım bu savaşı sonunda kazanabilir ve Solaria'yı ebeveynlerimizin istediği şekilde yeniden inşa edebiliriz."

"Buna selam olsun," dedi Darcy ve ben de onu kucakladım, aramızdaki gerginlik sonunda tamamen ortadan kalktı.

Her zaman birbirimize bağlı kalacaktık ama son birkaç ay bize yalnız kalmanın da bir yolunu bulmamızda yardımcı oldu. Zordu, acı vericiydi ve ikimizin de katlanmak zorunda kalmamasını dilediğim milyonlarca şey vardı ama bizi de şekillendirmişti. Eğer bu savaşı kazanacaksak olmamız gerektiğini bildiğim savaşçılara dönüşmüştük. Ve eğer bu lanet mağaradan çıkmayı başarabilirsek, hükümdarlığımıza başladığımızda dünyanın önümüzde titreyeceğini biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Parmak uçlarımda büyü çatırdarken ve intikam ruhumdaki karanlığı harekete geçirirken Jüpiter Salonu'na girdim. Damarlarımda hâlâ bir dövüşe daha yetecek kadar güç vardı ve bu dövüş bir hesaplaşma olacaktı. Highspell'in bir grup öğrenciyi atlatıp saklanmak için buraya koşmasını izlemiştim ve botlarım alanımın koridorlarını döverken, bildiğimi hissediyordum tam olarak nereye kaçtığını.

Sınıfıma doğru merdivenlerden çıktım, bu yolun tanıdıklığı garip bir rahatlık hissi veriyordu. Zodyak Akademisi'ni özlemiştim; Pitball kralı olarak hüküm sürdüğüm, gücümün sınırsızlığını keşfettiğim ve en önemlisi beni karanlıktan çekip çıkaran kıza umutsuzca aşık olduğum yerdin burası. Her ne kadar bu duvarların arasında da keder olsa da, iyi ve kötüyü topladığımda, iyi olan üste çıkıyordu.

Burası, başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok zaman geçirdiğim ve yetişkin hayatımın her aşamasında olduğum her şeye tanıklık ettiğim yerdin. Şimdi ise artık acı, kızgınlık ve nefret dolu kayıp bir adam değil, kalbinde umudu yeniden yeşermiş, ait olduğu yeri bulmuş biri olarak nihayet geri dönüşümü izliyordu.

Mavi pek çok açıdan benim amacımdı, ama sadece o değil. Bir savaşın iyi tarafında savaşarak, Lonca'yı yeniden kurmaya çalışarak ve babamın bıraktığı bayrağı devralarak kendim için bir amaç bulmuştum. Kim olduğumu ve nerede olmak istediğimi biliyordum ve bu kadar uzun süre acı çekerek yürüdükten sonra bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir hediye idi. Sonunda, bir parçası olmaktan gurur duyduğum ve açıkçası benim için bir aile gibi olan bir grup Fae ile kurduğum bağların temeli üzerine inşa edilen yeni bir hayata doğru adım atıyordum. Bu bağlar güvenliğim pahasına koruyacağım bağlardı. Bunu tehdit eden herkes bu kaotik dünyada gazabımla yüzleşecek ve yıldızlar intikamına tanıklık edecekti.

Parmaklarımı eski sınıfımın kapısının üzerinde gezdirdim, elimde büyüün uğultusunu hissettim. Bir gizleme büyü beni geri dönmeye zorladı ama bunu yapmamı sağlayacak kadar güçlü değildi. Bu kapıda da daha derin büyüler vardı, şüphesiz bubi tuzakları, bu yüzden devam ettim, parmaklarımı duvar boyunca takip ettim, orada büyü yapılmadığını fark ettiğimde ağzımı yavaş bir gülümseme çekti. *Aptal küçük fare. Fırsatın varken kaçmalıydın.*

Bir adım geri çekildim, ellerimi kaldırdım ve havanın gücünden yararlandım, saçlarım kendi yarattığım fırtınalı bir rüzgarda kıpırdandı.

"Kardinal Büyü'sünün ilk kuralı," diye mırıldandım. "Lanet bir aptal olma." Duvarı gücümle patlattım ve tuğlalar yok oldu, içinden geçebileceğim kadar büyük bir delik moloz olarak var oldu masalara çarptı ve onları uçurdu.

Vuruşum bir korku çığlığıyla noktalandı ve sınıfa girdim, Honey Highspell sıramın arkasına fırlayıp aramıza buzdan bir duvar örerken onu yuvarladım.

Bir hava patlamasıyla onu parçaladım, rüzgâr etrafımda şiddetle dönmeye başladı, böylece sıralar duvarlara çarptı ve ona doğru yürümem için bir yol açtı.

"Sanırım dersime girdiğin için sana teşekkür etmeliyim tatlım," diye seslendim.

On

u. "L-Lance?" diye nefes nefese başını masanın altından çıkardı.

Elime bir buz topu alıp ona doğru fırlattım ve çığlık atmasına neden oldum.

arkasındaki tahtaya çarpmadan önce eğilerek kurtuldu.

"Ama öğretim tarzınızla ilgili söylentiler duydum," diye devam ettim, masanın yan tarafına bir hava üfledim, böylece kenara savruldu, bacaklar yere çarparak gıcırdadı. "Ve hayranı olduğumu söyleyemem."

Yerde dizlerinin üzerinde titriyordu, kalem eteği kalçasına kadar sıyrılmıştı ve kırmızı bluzunun düğmelerini açarak olabildiğince fazla dekoltesini gösteriyordu, kolyesindeki pırıltılı akuamarin kolye ucu göğüslerinin arasında parılıyordu.

"Öğrencilerin sağlam bir ele ihtiyacı var," diye ısrar etti, avuçlarını teslimiyetle kaldırarak.

Onun önünde yavaşlayarak durdum, onu gölgeme aldım ve fırtınanın arkamdan uzaklaşmasına izin verdim.

"Evet, ihtiyaçları var," diye kabul ettim. "Ama neye ihtiyaçları yok biliyor musun tatlım?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, başını salladı, yüzü o kadar ruhani bir güzelliğe sahipti ki ürkütücüydü.

"Tarikatlarının değerli olup olmadığını söyleyen kötü kalpli küçük bir cadıya ihtiyaçları yok. Ayrımcılığa ve zulme ihtiyaçları yok. Bu dünyada bir Fae'yi diğerlerinden daha az değerli kılan tek bir şey var. O da ruhlarının ağırlığıdır. Söyle bana tatlım..." Ona alaycı bir ifadeyle bakmak için eğildim. "Yıldızlar senin ruhunu Terazî'nin terazisinde tartılsalar, günahla ağırlaşmış bulurlar mı? Senin özünde önyargı ve zalimliğin lekesini görürler miydi? Çünkü ben adalet yıldızlarının içinde doğdum ve bunu açık ve net bir şekilde görebiliyorum. Takındığın sahte güzellik yüzünün altında bir canavardan başka bir şey yok."

Boğazındaki büyülü kolyeye uzandım, onu koparmak niyetindeydim ama bir dehşet çığlığıyla geriye doğru sarsıldı ve bana buz parçaları fırlattı. Parçalar tenime karşı kullandığım hava kalkanına çarpıp parçalanırken, o da ayağa kalkıp kaçmak için döndü.

Hızla kolyenin arkasına yapıştım, kolyeyi ondan çekip aldım ve korku içinde feryat etmesine neden oldum. Değerli taşı yumruğumda ezerek toza dönüştürdüm ve içindeki güç avucumda çatırdayarak yok oldu.

Honey haykırdı, kollarını başının üzerine attı ve kapıya doğru koştu, giderken saçları buharlaştı ve altında kel, tümsekli bir kafa ortaya çıktı. Kapıya ulaştı, açmaya çalışırken yüzünü gizlemeye çalıştı ve yanlışlıkla kendi bubi tuzaklarından birini patlattı. Bir patlama onu geriye doğru uçurdu, kapı menteşelerinden kırıldı ve odanın içinde kayarak ayaklarımın dibinde titreyerek yattı.

Varislerden üçü kapının arkasında durmuş, şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

Seth, Caleb ve Max eşikten içeri adım attılar ve Highspell'e bakarken aç kurtlar gibi görünüyordlardı. Kendi üzerine kıvrıldı ve ellerini katı buzla dondurdum, sonra büyülerini daha fazla kullanmasını engellemek için onları bir hava kalkanına sardım, ancak yine de savaşmaya çalışmayı bırakmış gibi görünüyordu.

"Yüzünü görelim." Seth heyecanla ileri atıldı ve Max onu takip etti, tehlikeli bir enerji ondan atmosfere yayılıyordu.

Caleb ve ben göz göze geldik ve içimdeki avcı, meclis kardeşimi tanıyarak mırıldandı ve hemen yanıma koştu. Kollarımız selamlaşmak için birbirine sürtündü, ikimiz de altımdaki kadına taze bir av gibi bakıyorduk.

Ona avucumdaki ezilmiş kolyeyi gösterdim ve o da sırtıttı.

"İyi iş," dedi karanlık bir sesle, sonra ayakkabısının burnuyla Highspell'i dürttü. "Bize yüzünü göster, sürtük."

Seth kendi kendine eğlenerek, "Karı," diye yankılandı.

"Çok korkmuş," dedi Max öne doğru bir adım atarak, gözleri Siren yetenekleriyle hissedebildiği tüm korkuyla parlıyordu. "Gerçekten kötü olmalı."

"Dur bakayım, dur bakayım." Seth ayaklarının üzerinde zıpladı.

"Hadi tatlım, herkes bekliyor," diye ısrar ettim ama o sadece yüzünü kollarının arasına daha da gömdü, bir bebek gibi kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

Caleb bana "Götten yap," diye ısrar etti ve elimi kaldırıp parmaklarımın arasında havanın kıvrılmasına izin vermeden önce bir sırıtış paylaştık.

"Şansını kullandın, tatlım," dedim. "Lütfen, Lance," diye yalvardı. "Lütfen yapma!"

"Sınıfımda yalvaranlara hiç iyi yanıt verdim mi?" Diğerlerine baktım ve Seth heyecanla başını salladı.

"Hayır, hatırladığım kadarıyla hayır," dedi Max hınzır bir bakışla.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, sonra Highspell'i havayla kaldırıp beyaz tahtaya yapıştırdım, kollarını iki yanına açmaya zorladım, bacakları sallanıyor ve çılgınca tekmeliyordu.

Çenem gevşerken Seth, "Ho-ly shitballs," diye nefes verdi. "Hayatta olmaz!" Caleb bir kahkaha attı.

"Yıldızlar adına," dedim gözümü kırpmadan, önümdeki iğrenç manzaraya bakarak.

Ben.

"Bu bir...?" Max tam bir şokla sustu, sonra kahkahayı bastı Seth gürültülü bir eğlence içinde ulurken gülüyordu.

Highspell'in kel ve siğillerle dolu bir kafaya sahip olması çirkinliğinin en az olduğu şeydi, çünkü yüzünün tam ortasındaydı,

Burun yerine kocaman, damarlı, sarkık bir penis vardı. Taşakları ve her şeyiyle, gözlerinin altına düzgünce tünemişti.

"Bana bakma!" diye bağırdı, şeyin ucunun çenesine çarpmasını sağladı.

Seth daha iyi görebilmek için öne doğru koştu, yüz ifadesinden hayatının en güzel anını yaşadığı anlaşılıyordu. "Aman Tanrım, işlevsel mi?"

"Kapa çeneni!" Highspell çılglık attı ve hepimiz güldük.

"Ne?" Seth tereddüt etti. "Sadece herkesin ne düşündüğünü soruyorum. İçine işeyebiliyor musun, onunla koku alabiliyor musun? Bekle, sertleşiyor mu?"

"Kimse bunu düşünmüyor!" diye haykırdı, kullandığı güçle horoz dudaklarına çarpıyordu.

Seth omzunun üzerinden geriye baktı. "Max? Bunu düşünüyordun, değil mi dostum?"

"Kesinlikle," diye onayladı Max.

"Cal?" Seth ona bakarak sordu, o da başıyla onayladı, sonra Seth bana döndü. "Bunu düşünüyorsun, değil mi ay arkadaşım?"

"Şey, evet, aslında öyleyim," dedim ve Highspell'in yüzünü tekrar incelerken ay arkadaşı yorumunu bir kenara bıraktım. Yani, lanet olsun, insan nasıl olur da burnunun yerine bir sik koyabilirdi ki?

"Bana bakma," diye hıçkırdı Highspell, sik-burun dramatik bir şekilde sallanmaya başladı.

Max ilerledi ve ben de Caleb ile bakıştık, bunun iyi olacağını biliyordum.

"Bize anlatmasını sağlayabilirim," dedi Max, güçlü bir güven duygusuyla birlikte rahatlatıcı hisler yayarken etrafımızdaki enerji değişti. "Bana açılabilirsin," dedi ve elini koluna koydu ve Highspell ona bakarken ağlamayı kesti, açıkça Siren güçlerine sıkıca sarılmıştı. "Bize bunun başına nasıl geldiğini anlat."

"Uzun zaman önceydi." Burnunu çekti ve horoz seğirdi.

Seth bu gerçek karşısında büyük bir sevinçle bana baktı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Eski bir arkadaşımdı. Kocasıyla yattım," diye boğazını temizledi. "Ve babasıyla - aynı anda değil elbette, ama... her neyse, her şey ortaya çıktığında, beni takip etti ve kim bilir nereden öğrendiği bazı çarpık kara büyülerle beni lanetledi. Eğer... eğer horoza bu kadar bağımlıysam, o zaman sonsuza dek bakabileceğim kendime ait bir tane olabileceğini söyledi."

Highspell devam etmeden önce bir hıçkırık tutturdu. "Yıllardır laneti kırmanın bir yolunu arıyorum, ama ondan kaçmanın bir yolunu asla bulamadım."

"Bu süper harika bir hikâye ama alet gerçekten işlev görüyor mu?" Seth itti.

"E-evet," diye boğuk bir ses çıkardı Highspell, hâlâ Max'in gücüne kapılmıştı. "Ne şekilde?" Seth hevesle sordu.

"Bütün yollar!" diye bağırdı.

Max onu hediyelerden kurtardı ve bize açıkladığı her şeyin farkına vararak yüksek sesle ağlamaya başladı.

Kollarımı sıvadım, rahatça en yakın pencereye doğru ilerledim ve onu açtım.

"Ne yapıyorsun?" Highspell dehşet içinde sordu ama onu duymazdan geldim ve dikkatlerini çekmek için aşağıdaki bir grup öğrenciye ısıklık çaldım.

Milton Hubert onların arasındaydı, ayağını yere vuruyor ve bize doğru bakarken heyecanla böğürüyordu.

"Hey Profesör!" diye seslendi, gözleri tanıdık bir şekilde parlıyordu. "Highspell orada mı?"

"Kesinlikle öyle. Onu aşağıda mı istiyorsun?" Ben sordum, o ve en yakınındaki kız -çenesine bulaşan kirden Bernice Navis olduğunu anladım-onaylarcasına tekrar böğürdüler. Ben geri adım atıp bir parmağımı savurarak Highspell'i yüksek bir hızla pencereden dışarı uçurup onlara doğru yuvarlanırken taklalar attırırken, birlikte oldukları grup tezahürat yaptı.

Onu yakalamak yerine usulca kenara çekildiler ve çimenlerin arasında sırt üstü yere düşmesine izin verdiler.

"Güneş adına," diye haykırdı Milton. "Yüzünün yerinde bir sik var."

"Sik surat, sik surat, sik surat," diye bağırmaya başladılar ve içlerinden biri tahta bir sıruk fırlattı, onu sarmaşıklarla sırığa bağladı ve aralarında taşıyarak sırığin altında baş aşağı sallanmasını sağladı, sikinin burnu alnına çarpıyordu.

Kim bilir nereye giden patikadan aşağı doğru yöneldiler ve ben de pencereyi kapattım, arkamda üç Varis'i bulmak için döndüm.

"Peki Darius nerede?" Umutla sordum, sanki orada görünebilirmiş gibi boş kapı aralığına baktım.

Korkunç bir düşünce zihnime girdiğinde panik göğsümden fırladı, belki de dönüşü geçiciydi, bir büyü onu buraya getirmişti ve şimdi büyü bozulmuştu ve-

"Relaaaaax." Seth öne doğru ilerleyip omzumu sıktı ama ben onu omuz silktim. "Dışarıda Xavier'le kahramancılık oynuyor. Bizimle birazdan gölde buluşacaklarını söylediler."

"Yani gerçekten geri mi döndü?" Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadan sordum.

Caleb yan yan sırtarak, "Onu kendin gördün, dostum," dedi ve heyecan göğsümde tavan yaptı.

"Onu tekrar görmem gerek." Bir adım öne çıktım ve Seth kolumu yakaladı. "Gölde," dedi hevesle.

"Pekâlâ," diye kabul ettim ama onunla biraz yalnız vakit geçirmeyi tercih ederdim. Onu herkesten uzak tutamayacağımı biliyordum; onu benim kadar onlar da özlemişti. "İkizler de orada olacak mı?"

Darcy'yi düşündüm, tüm bu olanlardan sonra onu görmeyi umuyordum. Henüz tahtına oturmamış olsa da o artık bir kraliçeydi. Dünya onun ve kız kardeşinin gerçeğini, yan yana hükmetmek için doğduklarını görmeye başlıyordu. Birlikte, yeryüzündeki tüm doğal güçlere rakip bir güç oluşturuyorlardı. Onlar krallığımızın ayaklarının altındaki yerçekimiydi ve yeni bir şafak getirebilecek biri varsa o da onlardı.

Max, "Tory'nin onu hepimizden daha fazla gözünün önünden ayırmak istediğinden şüpheliyim," dedi. "Yani başka bir yerde olduğu kadar orada da olma ihtimalleri var."

"Hadi koşalım," dedi Caleb, bana bakarken ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak ve Darius'u göreceğim için içimde heyecan yükseldi. Her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı, sadece her şeyi. Ve en önemlisi, onu tekrar görmeye ve gerçekten bize döndüğünden emin olmaya ihtiyacım vardı. Bana.

"Ben Seth'i taşıyım, sen Max'i al," diye ekledi Caleb, sonra Seth'i kollarına aldı ve kapıdan hızla uzaklaşırlarken Kurt heyecanla uludu.

Max kaşlarını kaldırarak bana döndü ve ben de boğazımı temizledim. Aslında onunla hiç yalnız kalmamıştım. Ve şimdi onu taşımak bana kalmıştı. Ne yapmam gerekiyordu ki? Caleb'ın Seth'i taşıdığı gibi onu kucağıma mı alacaktım, kollarını boynuma dolamışken onu kollarımda mı tutacaktım? *Yıldızlar adına.*

"Sadece yürüyebilirim," dedi bir elini ensesinde gezdirerek. "Sorun değil," diye mırıldandım.

"Pekâlâ." Ben bacaklarını tutmak için eğilirken o kolumu tutarak yaklaştı ama aynı anda hareket ettiğimiz için başım göğsüne çarptı.

"Bekle biraz." Bir bacağına yukarı kaldırdı. "Bunun yardımını olur mu?" "Hayır, sadece kıpırdama."

Tekrar birbirimize çarptık ve ben dik durdum, o bana yan yan bakarken hayal kırıklığıyla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sadece sırtıma bin," dedim.

"Doğru, bu çok daha mantıklı," diye başını sallayarak onayladı. "Evet, orada ne düşünüyorduk bilmiyorum," diye mırıldandım ve o da homurdandı, arkama geçti. "Eğileyim mi? Ya da..."

"Anladım. Sadece havayı kullanabilirim-" Elementini kullanarak yumuşak bir şekilde sırtıma sıçradı. O ellerini omuzlarıma koyarken ben dizlerinin arkasından tuttum, sonra kollarını boynuma doladı ve ellerini tekrar omuzlarıma koydu. Kahretsin, bu çok garipti.

"Evet!" diye bağırdı gülerek.

"Yapma bunu," dedim,

kıpırdamadan. "Ah, doğru. Güzel... güzel."

"Sıkı tutun, göt herif," dedim sırtıtarak ve omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

"Hadi gidelim, orospu çocuğu," dedi parlak bir sesle ve odadan hızla çıktım, virajları olabildiğince hızlı alırken Max'ten bir çığlık yükseldi.

Bir anda dışarı çıkmıştık, göle doğru yol alırken kampüs yeşil bir bulanıklık içinde yanımızdan geçip gidiyordu, Darius'u aramanın heyecanı nabzımı çılginca attırıyordu.

Ancak Aqua Lake'in güneşin yüzeyinde parıldadığı pırıl pırıl havuzuna vardığımızda, orada beni en sevmediğim şeylerden birinin beklediğini gördüm: Bir kalabalık.

Yine de kenarıyla karşılaştığımızda yavaşlamadım, içinden hızla geçtim ve insanları alarm çığlıklarıyla bizden uzaklaştırdım. Gözlerim yüzler arasında geziniyor, arkadaşımı ararken Tarikatımın armağanlarıyla avlanıyordum.

"Darius?!" Max bağırdı, bir Minotor'u kışının üstüne devirip üzerine atladığımda, o öfkeyle böğürürken sesi bir güçlendirme büyüsüyle yükseldi.

"Bu tarafa!" Seth'in sesi bize kadar ulaştı.

Aniden ona doğru döndüm ve küçük bir Experian Geyiği sürüsünün alarm sesleriyle dağılmasına neden oldum. Onların yanından koşarak geçtim ve Darius'u arazinin biraz yükseldiği yerde buldum, etrafı mırıldanan öğrencilerle çevriliydi, birçoğu yıldızlara dualar mırıldanıyor ya da sadece gizlemeden ona bakıyordu

Huflu. Caleb ve Seth ahşap kütüklerden güzel bir oturma alanı hazırlamışlardı ve ortasına geldiğim anda herkesi Darius'tan uzaklaştırmak için etrafımda bir hava fırtınası estirdim ve bir Golden Goose şekil değiştiriciyi öfke dolu bir korna sesiyle havaya yuvarladım.

Darius'un yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve bizi ayıran son iki adımı atarak onu kucakladım ve Max'in ellerinin de bizi sardığını hissettim, çünkü hala sırtımda olduğunu hatırladım.

Max yere düştü ve Caleb bize ıslık çalarak Darius ve ben birbirimizi serbest bırakırken dikkatimizi oturma alanına çekti.

Seth kalabalığın tekrar ilerlemesini engellemek için bir hava duvarı ördü ve bir adam yüzünü duvara öyle bir bastırdı ki burnu ezildi ve domuz gibi göründü.

Xavier çoktan kütük koltuklardan birine oturmuştu, gözleri Darius'tan hiç ayrılmıyordu, yüzünde görmek çok güzel hissettiren tam bir mutluluk ifadesi vardı. Gerçeküstüydü... bu an sanki gerçekleşemezmiş gibi geliyordu, sevdiğim ve kaybettiğim, değer verdiğim ve üzüldüğüm ve şimdi bir şekilde yeniden bulduğum adama bakarken bedenim ve zihnim bir şekilde gerçeklikten kopmuş gibiydi.

Caleb etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturdu ve dudaklarını eğerek bizim için yaptığı altı oyma tahttan birini işaret etti.

Darius'u koltuğuna kadar takip ettim, ama ben onun yanındaki koltuğa oturamadan Seth yanımdan geçip koltuğa oturdu ve kurt gibi sırtımdan bana baktı.

"Buyur, Lance." Yanındaki koltuğa vurdu, ben de oturmadan önce ona kuru bir bakış attım ve Max ile Caleb, Darius'un diğer tarafında kalan iki koltuğa oturdular.

"Eee?" Seth hevesle sordu, neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?" Darius, sanki dünyaya yeniden doğmamış gibi davranarak sordu ama ses tonuna bir eğlence karışmıştı.

"Her şey," diye homurdandı Max. "Başından sonuna kadar, hiçbir parçası eksik değil." "Bu uzun bir hikâye," dedi karanlık bir bakışla.

"Bütün gün sürse de umurumda değil, sık kafalı," dedi Xavier. "Devam et." Darius bir kahkaha patlattı ve bakışları benimkilere takıldı, hiçbirimizin gülmediğini fark edince gülümsemesi kayboldu. Bilmemiz gerekiyordu. I bilmek zorundaydım. Her şeyi.

"Savaşta başla," dedim ve yüzü asıldı.

"Şerefsiz babamın beni yendiğini hepiniz biliyorsunuz," dedi acı bir şekilde, eli dizinin üzerinde yumruk haline gelmişti.

"Hayır, yapmadı," diye nefes aldı Seth, Darius'un yanağına sokulmak için eğildi ve Darius'ı içeri çekerek Seth'in saçlarını karıştırmak için bir elini kaldırdı. "Buradasın ve yıldızlara lanet olsun, Darius Acrux, eğer bize nasıl ve neden olduğunu, nasıl hissettiğini ve Peçe'nin ötesinde bir insan olup olmadığını anlatmaya başlamazsan aklımı kaçıracağım. Ya da belki de uzayda ve zamanda tek başına dönüp duran küçük bir hayalet miydin, yoksa başka hayaletlerle birlikte miydin? Ya da belki de sadece bir bulut parçasıydın, mistik öteye doğru yelken açarken hiçbir şey düşünmüyordun..."

Max bir parmağıyla Seth'in dudaklarına buz atarak onu susturdu. "Konuş," diye emretti Darius'a ve aramızdaki sessizlik derinleşti, hepimiz diken üstünde oturuyorduk.

Her birinin kalbinin benimki kadar öfkeyle çarptığını duyabiliyordum. O anda birdik, tek bir ihtiyacı olan tek bir varlıktık ve Darius bize Peçe'nin ötesinde geçirdiği zamanın hikâyesini anlatmaya başladığında, yıldızların da dinlemek için döndüğünden, evrenin tüm dikkatinin bu yöne çevrildiğinden emindim. Hepimiz o kadar önemli bir şeyin merkezinde oturuyorduk ki, bugünden itibaren Solaria'daki her kader için çok önemli olduğunu hissettim.

Her şeye rağmen ikizler taç giymiş, dört Varis yeniden bir araya gelmiş ve bu savaşın kaderi bir kez daha yazı tura atıyormuş gibi hissettirmişti. Tek umudum yazı geldiğinde bizim lehimize olmasıydı.

Darius'un hikâyesi tamamlandığında güneş gökyüzünde bir yay çizmiş ve alçalmaya başlamıştı. Bize vefatını, ölüm diyarında kraliçesiyle birlikte Vahşi Kral tarafından nasıl karşılandığını anlatmıştı. Annesi ve Hamish'le, hatta amcası Radcliff'le, Lionel'in öldürdüğü kardeşiyle ve babamla da vakit geçirmişti. Sonsuz odalarla ve havada yıldız tozu gibi asılı duran altın bir sisle dolu büyük bir sarayı ve yaşaması için bir odayı nasıl döşeyebileceğini ve sadece bir düşünceyle istediği gibi görünmesini sağlayabileceğini anlattı. O da bizi izlemiş, onu düşündüğümüz ya da ona ihtiyaç duyduğumuz anlarda yanımızda durmak için Peçe'nin dokusunu zorlamıştı.

Keder onu bize çağırmişti. Ölülerin her an ne kadar yakınımızda olduğunu bilmek hem dehşet verici hem de harikaydı.

İkizler göle gelmemiştii ve hepimiz Darius'un hikâyesine kendimizi o kadar kaptırmıştık ki bu konuda endişelenmeye başlamam şimdiye kadar sürmüştü.

Uyanık olduğum her anı Darcy'nin görüş alanımda olması gerekmiyordu ama Darius'un hikâyesini kendi başına dinlemek istemeyeceğine inanmak zordu. Gerçi onun da ikiziyle konuşacak çok şeyi olduğunu tahmin ediyordum.

Gökyüzünü taradım, alevli kanatların ya da mavi saçların izini aradım ve endişelenmeme izin vermemeye çalıştım, yine de tekrar yanıma döndüğünde daha rahat hissedeceğimi biliyordum. Buraya geri dönmek için çok şey atlatmıştık ve kilit altında ve birbirimizle baş başa geçirdiğimiz onca zamandan sonra, onun arkadaşlığından bu kadar uzun süre ayrı kalmak garip hissettiriyordu.

Seth, Max, Caleb ve Xavier akşam yemeğinden bahsederek Darius'u Küre'ye doğru götürürken kendimi biraz yersiz hissettim.

Takip edebileceğimi bildiğim için geride durdum ama Darius'un arkadaşlarıyla vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu hissettim ve zaten bize anlattığı her şeyi düşünmek için sessizliği kullanabilirdim.

Ölülerden bahsetme şekli ve babamın beni izlediği, beni teşvik ettiği, hatta benimle gurur duyduğu bilgisini kabullenmek çok zordu. Onun için duyduğum keder zaman zaman zonklayan eski bir yaraydı, ama şimdi çiğ gibi hissediyordum, Darius'un sahip olduğu şansı benim hayatım boyunca asla elde edemeyeceğimi bildiğim için yara bere içindeydi. Babamla konuşmayı her şeyden çok istiyordum, bu savaşta onun bilgisini ve rehberliğini ya da sadece kucaklamasını diliyordum. Bir gün onunla Peçe'nin ötesinde ben de karşılaşacaktım ama bu onun şu anki yokluğunun acısını azaltmıyordu.

"Benim için belirlediğin şeyi yapmaya çalışıyorum," dedim gökyüzüne, babamın sözlerimi duyup duymayacağından emin değildim. Gerçi Darius ölüler hakkında söylediklerinde haklıysa, onu düşünmem onu yakınım çekmiş olabilirdi.

Burada olup olmadığını bilemiyordum. Rüzgâr kıpırdamıyor, gökyüzü benimle konuşmuyordu ve onun kaybının acısı hâlâ kalbimi sıkıca sarıyordu.

Caleb bana Geraldine ve onun küçük Ass topluluğunun eşyalarını Asteroid Place'e bir çanta içinde bıraktığını söylemişti ve ben de çantayı karıştırıp babamın günlüğünü bulmak için can atıyordum. Onun sözlerine göz gezdirmek ve

Notlarından sesinin tınısını çıkardım ve kendimi ona daha yakın hissettim. Binlerce kez okumuş olabilirim ama Darius'un geri dönmesi, babamın beni gerçekten izlediğini bilmek, bana bıraktığı sözlerde daha fazlasını keşfedebileceğimi hissettirdi.

Kalabalığı göl kıyısında bırakarak Asteroid Place'e doğru hızla uzaklaştım ve eski dağ evime geri döndüm. Kapıya kaşlarımı çatarak baktım, iyi, kötü ve düpedüz mükemmel olan pek çok hatıra üzerimde asılı duruyordu. Parmaklarımı kapının koluna dayadım, Darcy'nin şiddetli bir fırtınanın içinde bana geldiği geceyi düşündüm, saçları maviye boyanmıştı ve gözlerinde saf bir tutku vardı. O geceyi o kadar net hatırlıyordum ki, sanki o geceye geri dönmüş gibiydim, her anı hafızama kazınmış ve kalbimin köşelerine ilmek ilmek işlenmişti.

Uzun süre yokluğuma rağmen, kapı hâlâ dokunmamla açılıyordu ve burayı boş ve kullanılmamış bulduğuma sevindim, burada Highspell'in lekesinden eser yoktu. Elimi gri kanepenin arkasında gezdirdim, bir şişe burbonla unutulmaya yüz tuttuğum çok fazla gece olmuştu.

Buraya son gelişimden bu yana ne kadar değiştiğimi fark ettim, eski hayatımın tüm güçsüzlüğü artık beni kafesinde tutmuyordu. Özgürdüm. Boğazımın dibindeki, kafatasımdaki uğultuyu tüketebildiğim kadar alkolle susturmamı isteyen o ağrıdan kurtulmuştum.

İrademi çalan ve beni kölelik hayatına zorlayan Koruyucu Bağ'dan kurtulmuştum. Kaçınılmaz gibi görünen, her zaman gerçekliğimin sınırlarında pusuya yatan, beni bütünüyle tüketmeye ve uçuruma sürüklemeye hazır olan içimdeki karanlıktan kurtulmuştum. Ta ki ona kadar. Darcy Vega tüm ruhuyla, ışığıyla hiç hak etmediğimi düşündüğüm bir coşku veriyordu. Ama şimdi bu sefil dünyada bir yer bulmaya başladığıma göre, o kadar da sefil görünmüyordu. Onun ruhu benimkine mavi bir kurdeleyle bağlıyken, kaderlerimiz iç içe geçmiş, bir bütün olmuşken.

Belki de bu yeni hayatımda, bu savaşı doğru bir şekilde sona erdirmeye yardımcı olabilecek bir rol bulabilirdim. Ve belki de Lonca Taşları bunun anahtarıydı, eğer hepsini bulabilirsek.

Geçmişin, şimdinin ve geleceğin büyüüne kapılmış bir halde orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama odanın diğer ucundaki sürgülü kapının açılma sesiyle başımı kaldırdığımda, orada duran adamla yüzleşmeye pek de hazır değildim. Çünkü kaderin onu bana geri verecek kadar nazik olacağına hâlâ inanamıyordum,

Özellikle de bu evde tekrar duracağımı ve onu her zamanki gibi arka kapıdan gizlice girerken bulacağımı hiç düşünmemiştim.

"Buradasın," dedim şaşkınlıkla.

Vücudundan yükselen ısı etrafındaki havayı parıltıyordu ve Ejderha'nın etinin altında kaydığını hissedebiliyordum, kendi Düzenim de aynı şekilde kıpırdandı, sanki ikisi de yeniden birleşmek için can atıyordu.

"Harika bir gözlem yeteneğiniz var Profesör," dedi alaycı bir tavırla ve ben de ağzımı bir sırıtış kaplayarak ona başımı salladım.

"Ben artık bir profesör değilim."

Darius, "Hiçbirimiz buraya son geldiğimizde olduğumuz gibi değiliz," dedi ve ben de başımla onayladım.

"Her şey değişti," dedim ve bunda bir ciddiyet vardı. Çünkü bu yeni dünya açık ara daha iyi bir yer olsa da, zamanın hırsızlığında her zaman bir keder vardı. Bu adamla çocukluğumuzdan bu imkânsız eve dönüş kadar paylaştığım güzel anlar, anılar olmuştu. Çünkü bu öyle bir şeydi: kaos ve sevgiyle yoğrulmuş bir kardeşe eve dönmek. Çok uzun zamandır birbirimizden ayrılmazdık ama yollarımız bizi birbirimizden olabildiğince uzağa götürmüştü, sadece sayısız gece boyunca birbirimizin mücadelelerine tanık olduğumuz bir yere geri dönmek için.

Ona hayretle bakarak başımı salladım. Sadece aileye özgü bir şekilde sevdiğim bu adam, uğruna çabaladığımız ve kaybettiğimiz her şey tarafından kirletilmemiş saflığıyla. Zamanın yok edemediği bir şey varsa o da aşktı. İster bu düzlemde ister öteki düzlemde olsun, Darius Acrux benim gökyüzü kadar dokunulmaz bir parçam olacaktı.

"Yıldızlar bana Nebula Müttefikleri olduğumuzu söyledi," dedi Darius. "Görünüşe göre bir numaralı Nebula Müttefikiniz benim. Gabe adında biri vardı, o da üç numarada falan yer alıyordu."

Bir kahkaha attım. "Onunla sürekli uğraşacaksın, değil mi?"

"Her şeyi bilen Kahin'le uğraşmak mı?" Şaşırmış gibi yaptı, sonra da bir kafir gibi gülümsedi. "Evet, onun kavrayabileceğinden çok daha fazla kavrayışa sahipmişim gibi davranacağım."

"Aynı eski pislik, değil mi?" Düşündüm.

"Hemen hemen, sadece eskisinden biraz daha fazla ölüm tutkusu var."

"O zaman bir fark yok mu?" Tory'nin onu ölümden kurtarmak için yaptığı sihir için ödenecek bir bedel hakkında ima ettiği şeyi düşünmememe izin vermeyerek alay ettim. Onu görmek çok güzeldi ve hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordum.

"Sana bir mesajım var," dedi Darius, gülümsemesi kayboldu ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ondan babam ya da Clara hakkında çok fazla ayrıntı istememiştim ama tek kelime daha etmesine gerek kalmadan onlardan bir haber getirdiğini biliyordum ve bunu duymak için endişelendiğim kadar çaresizdim de.

Darius odanın öbür ucuna geçip önümde dururken hiçbir şey söylemedim, elini omzuma koydu, yüz ifadesi biraz üzgün ama bir o kadar da umutluydu. "Azriel sana sonsuza dek seninle olacağını söylememi istedi. Seni sevdiğini ve henüz yükselmediğin bu makama layık olduğunu bilmeni istiyor. Seni her an izleyeceğini ve istese de kalbinde senin için daha fazla gurur taşıyamayacağını söyledi."

Bu kelimelerin ağırlığıyla ısırdım, babamın yumuşak sesi kelimeler arasında yankılanıyor gibi görünüyordu, böylece neredeyse sadece benim için söylendiklerini duyabiliyordum. Derin bir nefes aldım, kendimi kanepeye bıraktım ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kederimi daha fazlasını söyleyecek kadar bastıramıyordum.

"Clara artık özgür olduğunu bilmenizi istedi. Gerçekten özgür. Ve Lance..." Darius'un eli omzuma indi, kavrayışı sıkılaştı. "Orada mutlu. Gerçekten. Hatta bir adamla tanıştı-"

İçimden düzensiz bir kahkaha koptu ve şaşkınlıkla ona baktım. "Bana onun ölümü için acı çektiğimi, onu o kaltak Lavinia'dan kurtarmak için yapmak zorunda kaldığım seçim yüzünden acı çektiğimi ve onun hayalet bir pislikle takıldığını mı söylüyorsun?"

"Evet," diye güldü Darius da. "Adı Rash ya da onun gibi bir şeydi."

"Aceleci mi?" Darius'un böyle bir hakkı olmadığını çok iyi bildiğim için kaşlarımı kaldırdım. Kim çocuğuna Rash derdi ki?

"Evet, bundan oldukça eminim." Başını salladı.

"Top isiliği gibi mi?" Darius kahkahalarla gülerken kederim yerini eğlenceye bıraktı.

"Tamam, belki Ranch ya da Reg ya da-"

"Kesinlikle mutlu muydu?" Bunu bilmeye gizemli bir kaçamağın adından daha çok ihtiyacım olduğu için sordum.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Darius, omzumu sıktı ve bana öyle içten bir gülümseme verdi ki bunun doğru olduğunu anladım.

Taşıdığımın farkında bile olmadığım bir ağırlık göğsümden kayar gibi oldu, ciğerlerim düzensiz bir nefes aldı ve titreyen bir dalgayla bıraktı. Sonunda ölüm Clara için gerçekten bir hediye olmuştu. Umduğum gibi onun için doğru olanı yapmıştım.

"Peki ya..." Boğazımı temizledim, henüz adını koyamadığım bir duyguyla boğuluyordum. Annem ben ve Darcy için kendini feda ettiğinden beri, bu konuda yaşadığım duyguları yatıştıramamıştım. Ondan içten içe nefret etmişim ama şimdi... Kabul etmek istemesem de geçmişindeki üzüntüyü görebiliyordum. Ve sonuçta benim için doğru olanı yapmıştı, tüm yanlışların yanında hiçbir zaman sayılmayacak olsa bile. Her nasılsa, artık ondan nefret edecek gücü kendimde bulamıyordum. "Stella."

Darius kaşlarını çattı. "Onu hiç görmedim. Ama sanırım ölürken günahlarıyla yüzleşmek için bol bol vakti olacak."

"Sonunda beni ve Darcy'yi kurtardı," dediğimde kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ölüm Bağı'ndan, gölge lanetinden kurtulabilmemiz için öldü. Her şeye rağmen bunu yaptı."

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Derin bir nefes verdim. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğimden emin değilim. Ama tüm bunların arasında bir yerde, sanırım bir kapanış duygusu hissediyorum. Ve belki de bu yeterlidir."

"Daha fazlasını hak ediyordun, ama ondan bir şeyler kazanmış olmana sevindim, sadece bu bile olsa." Darius yanıma oturdu, bu sözleri hazmettikten sonra yakınımaya eğildi ve benimle tekrar konuştu.

"Azriel iki Lonca Taşı'nın daha yerini keşfetti." "Buldu mu?" Nefesim kesildi, kederim bir anda heyecana dönüştü, içimdeki Darius tekrar ayağa kalktığında bakışları onunkilerle buluştu, dudaklarında hınzır bir sırıtış vardı. Kalçasında kınında duran baltayı çekti, gözlerinde tanıdık bir karanlık yükseliyor ve aynı şekilde kemiklerimden karanlığı çekiyordu. Büyü derimin kenarlarına kadar yükseldi ve atmosfer tehlike ve macera vaadiyle yoğunlaştı.

"Eskiden yaptığımız gibi gecenin karanlığına karışalım," diye önerdi ve ölümden dönen ve peşinde olduğum sırları taşıyan en iyi arkadaşımın imkansızlığına bakarken içimi bir adrenalin dalgası kapladı

Sanki hiçbir şey değillermiş gibi. Ama onlar her şeydi ve ben de ayağı kalkarken kaderin bir kez daha adımını fısıldadığını duyabiliyordum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Geraldine

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tu soğuk ve kaderin dokunduğu gecede kraliçelerimi aramak için Dünya Gözlemevi'ne doğru buzla kaplı patikada ilerlerken, akşam taze ve gevrekli, ufukta neredeyse tek bir yıldız ışığı yanıp sönüyordu. İlk tam bir gece geçirdiler.

İçimden hiç de yakışık almayan bir ürperti geçti, zihnim bu savaşın son parçalarının nihayet bir araya gelmesinden duyduğu sevinçle çalkalanıyordu.

Gerçek Kraliçeler sonunda yükselmişti ve sevgili babamın şimdi beni izlediğinden, bu en önemli olayda hanımlarımın kapısına giden yolda adımlarımı takip ettiğinden kuşku duymuyordum.

İkizler Dünya Gözlemevi'nin göbeğinde inzivaya çekilmiş, birçok kraliyet eylemini tartışmak için mahremiyet talep ediyorlardı, ancak kraliyet midelerinin gurultularını tatmin etme konusunda onları hayal kırıklığına uğratabazdım. Ve böylece, her biri hamurdan bir taç takan ve mükemmel bir şekilde kızartılmış, yağlılıkları sınır tanımayan, şimdiye kadarki en iyi simit partimi pişirdim.

Yaklaşırken kendi kendime kraliyet marşını mırıldandım ve bu muhteşem arifede benim gibi bir zavallıya ne gibi bir emir verebileceklerini merak ettim.

Kapı yumuşak ve sessiz menteşelerle açıldı ve geniş asansöre binerek yukarı, yukarı, yukarı, kulenin en tepesine çıktım.

Kraliçe seslerinin alçak mırıltısı bana ulaştı, düşen bir yıldız ve kayıp bir krater hakkında bir şeyler söylediler, ama benim tüketimim için tasarlanmamış kelimelere karşı kulaklarımı kapattım.

Kapıyı yüksek sesle çaldım ve simit tabağını tek elimle başımın üzerinde tutarak yere secde ettim. "Kraliyet atıştırmağı, Kraliçelerim," diye ilan ettim, halının liflerine degecek kadar eğildiğimde her parçam zevkten titriyordu.

gözbebekleri.

"Ölüm en büyük macera mıdır?" diye sordu tatlı Darcy'm ve bu soru üzerine düşünürken zihnim allak bullak oldu.

"Kraliçelerim adına ölmek gerçekten de bir macera olurdu leydim," diye nefes nefese kaldım. "Burada size yemin etmiş olan hepimiz aynı fikirdeyiz. Eğer bu savaşı sona erdirmek ve krallığınızı tekrar egemenliğiniz altına almak için gereken buysa, her birimiz en ufak bir isteğinizde doğrudan savaşa dalmaya ve kendimizi düşmanlarınızın kılıçlarına saplamaya hazırız."

"Dışarıdaki Fae'lerden hiçbirinin dinlenmeye ihtiyacı yok, tek bir palavracı bile ölümcül olma ihtimali ne olursa olsun, vereceğiniz herhangi bir emre karşı gelmeye cesaret edemez. Bu konuda sadece sizin sözünüzü bekliyoruz. Solaria Sarayı'nı ve o sinsî ahmak Linda Rigel'i alaşağı etmek için tasarladığımız komplo olgunlaştı. Tek yapmanız gereken bir emir vermek ve biz de sizin adınıza bu işi halledeceğiz. Sen yeter ki iste, hemen saldırırız. Ölüm bizi savaş alanında karşılayacak ve senin adına düşmanlarını alaşağı edeceğiz."

Açıklamamı sessizlik izledi ve yerde secde ettiğim pozisyonumdan nefes nefese kaldım, söz vermelerini ve bu alçakları yakalamak ve onlara bu en neşeli gecede hak ettikleri zaferi sunmak için beni serbest bırakmalarını bekledim.

Yukarı baktım, ayakkabılarını gözetlemeye cesaret ettim ve etraflarında yere saçılmış tomarları ve parşömenleri fark ettim. Gerçekten de çok çalışıyor görünüyorlardı ve tüm kalbimle yüklerinin bir kısmını onlardan almayı diledim. Düşen Yıldızlar Defteri, devasa ve güzel bir kitap, çalışmalarının ortasında duruyordu ve sanki bir sırrı ifşa etmeye hazırlanmış gibi ardına kadar açıktı.

"O zaman git," diye emretti Tory, bu dünyada arzuladığım her şeyi ve daha fazlasını bu kadar basit bir cümleyle bana sunarak.

Bunun heyecanıyla çılgılık attım, savaşa olan açlığım şimdi her zamankinden daha doyumsuzdu. Çünkü Gerçek Kraliçeler adına savaşacak ve onlara borçlu oldukları zaferi getirecektim.

"Öyle olacak, Kraliçelerim!" Çığlık attım, simitleri yere bıraktıktan sonra kendimi odadan dışarı attım ve asansöre atladım.

O kadar eğildim ki burnum ayak parmaklarıma değdi ve kraliçelerimin yüzündeki şaşkın ifadeyi sadece bir anlığına görebildim. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadık ve fedakâr ordumuzun en büyük savaşçıları bir kez daha savaşın pençesine sürükleyecek ve buraya ancak Vega adına yakışır bir zafer kazandıktan sonra dönecektim.

"Geceye ve sunduğu nimetlere selam olsun!" Uçurumun kenarında arkamda bekleyen sessiz ve huzursuz savaşçılara seslendim. "Selam olsun yıldızların arasındaki gölgelere, ay ışığının öpücüğü ile evinize dönmenize ve kaderi ayaklarımızı bu yola koyan Gerçek Kraliçelerin kudretine!"

Eski Varisler buralarda bir yerdeydi, Xavier de öyle, ancak Darius ve Orion kendi başlarına bir kaçamak yapmaya gitmişlerdi, şüphesiz Lonca Taşları ve saçma sapan konuşmalarla benimkinden daha büyük bir zafer kazanmayı umuyorlardı. Ama bir dişi çengelle bir ölümsüz Dragoon'un bugün benden daha fazla zafer kazanma şansı yoktu.

Arkamdan gelen bir tezahürat, sadece bir savaştan önce gelen kan coşkusuyla tenimi karıncalandırdı.

"Sizler Starfall Lejyonu'sunuz - hükümdarlarınızın düşmanlarının üzerine cehennemi yağdırmak için tek tek seçildiniz. Mahsulün kaymağı, istiridyemizdeki inciler, kraliyet kılıcının keskin tarafı!"

Mavi ve kırmızı miğferin hediye edildiği elli seçkin savaşçıdan bir tezahürat daha geldi; miğferi süsleyen vahşi gaga ve yüzü şekillendirmek için kullanılan antik Anka kuşu tasviri. Kendi gözleri içeriden dışarıya bakıyor, öfkeyle ve tutuştuğunda tüm dünyayı ateşe verebilecek bir intikam ihtiyacıyla sabitleniyordu.

"Bu gece, bir tirana karşı ayaklanan isyancılar olarak değil, Gerçek Kraliçelerin savaşçıları, silahları, habercileri, kıyamet habercileri olarak dünyaya çıkıyoruz... ve eski Varisler ve Konsey Üyeleri de," diye ekledim yan düşünce olarak, sevgili Maxy oğlana, alçak köpeğe ve fangtastic fury'ye, ayrıca ailelerine baktım. Ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Böylesine sarsılmaz ruhlar karşısında tereddütlü sadakatleriyle, ama lejyon kükreyip kılıçlarını kalkanlarına vururken yine de onlar hakkında bir kış rüzgârı esmiyor gibi görünüyordu.

"Bu gece düşmanımızın kalesinin temellerine güçlü bir darbe indireceğiz. Bu gece ona rejimi hakkında ne düşündüğümüzü ve sfinkterini boşaltmayan büyük boy bir bok gibi yapıştığı kuralını göstereceğiz! Lionel Acrux bu gece için gerçekten pişman olacak!"

Onlara vahşi, şeytani bir gülümseme verdim ve Max'i daha yakına çağırmak için döndüm, büyük konuşmamda bir dipnot olarak yer almasından dolayı çenesi onaylamamakla doluydu, ama ne bekliyordu ki?

"Hazır mıyız?" diye homurdandı, gözleri kılıçlarını kalkanlarına vurmaya devam eden lejyonu tarıyordu, savaşın kakofonisi begonyalarım bir zap atıyordu.

"Kötü bir esintideki karahindiba tohumu kadar hazırım," diye onayladım, savurma sopamı sırtımdan çıkarıp başımın üzerinde döndürmeye başladım, kalçalarım hareketle birlikte dönüyor ve ay ışığı göğüs zırhımın tepelerine vuruyordu.

Justin hazırladığımız çantadan büyük miktarda yıldız tozunu aldı ve gökyüzüne fırlattı, Max içindekilerin üzerine hava fırlatırken ateş büyüünün bir parıltısı çantayı yaktı, hepimizi yanardönerlikle kapladı ve bizi yıldızların kucağına çaldı.

Her birimiz tepeden tırnağa silahlanmış ve pırıl pırıl zırhlara bürünmüş olarak Celestia'nın tam kalbindeki meydanın ortasında, sözde kralın hiçbir gerçek güce sahip olmadığı bir toprak üzerinde hüküm ve yargıda bulunduğu muazzam Solaria Mahkemesi binasının önünde belirdik.

"Toplanın, kaçın ya da bize karşı silahlanın!" Bağurdım, sesimi büyü kapladı ve şehrin her yönüne dağılmasını sağladı. "Gerçek Kraliçelerin ordusu geldi ve yeni dünyadaki yerinizi seçme zamanınız geldi."

Caleb bizden uzaklaşarak, adından da anlaşılacağı gibi Solaria Mahkemesi'ne ev sahipliği yapan ama aynı zamanda Lionel ve sahte hükümetinin ofislerini de barındıran, beyaz taştan ve pırıl pırıl camdan yapılmış yüksek binayı koruyan koğuşları parçaladı. Onun hareketleri, biz binayı yerle bir etmeden önce içeridekilere binayı boşaltmaları için gereken zamanı vermek üzere alarmı çalıştırdı.

Sahte Dragoon'un savaşçıları olarak adlandırdığı o iğrenç ve tiksindirici varlıklar geldiğinde, en karanlık gece gölgesinden gelen bir çılgılık havayı yırttı

bizim için koşuyor, varlığımızdan bu kadar çabuk haberdar oluyor.

Etrafımızda yer değiştirdiler, Fae olduklarını düşündüğüm varlıklar kumaşları ve ayakkabıları parçalayarak, ölmüş annemin beni sık sık uyardığı o eski dehşetlere dönüştüler.

Karanlıkta dolaşma canım, çünkü hilekar periler yakınlarda dolaşır.

Gerçekten de, aramızda saklanma, uygarlığımızın dış sınırlarında gezinme ve gafil avlamayı başardıkları bizleri avlama çabaları hepimizi kandırmıştı.

Ama artık değil! Ben leydilerimin kılıcıydım, yaklaşan kıyameti işaretlemek için sallanan baltanın keskin çeliğiydim. Ve kraliçelerim ile onların tatlı popolarına layık olan taht arasında duran herkes ısırığımı hissedecekti. Ben Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus'tum ve yıldızlar bu gece kucaklarına gönderdiğim kötü ruhlara merhamet etmeyecekti.

Bize karşı duranlara doğru hücumla geçerken içimden bir feryat yükseldi; Varisler ve efendileri planlarımızı uygulamak için bizden ayrılırken siviller dönüp kaçtı.

Savurma kamçımı savurdum, savaş çılgılığı sırtımdaki savaşçılar tarafından benimsendi, savaşa atılırken kraliçelerimizin isimleri dudaklarımızdan bir yemin gibi yankılandı.

En yakınımındaki Su Perisi bana doğru koştu, ölümü kesin gibiydi ve değişen bir rüzgâr gibi dağıldı. Ama o ahmak hiçbir uyarıda bulunmadan başımın üzerinden sıçradı, çalıntı hava büyüğü ayaklarında patlayarak kendini silahımın erişemeyeceği bir yere fırlattı ve ben de başımı eğerek yanımdan geçip gidişini izledim.

Ciğerlerimden bir uyarı gümbürtüsü yükseldi, arkamdaki lejyon tepki verdi, ayrıldı, hazırlandı, ama daha fazla Nimf aynı şekilde saldırdı, devasa, ölümcül bedenler gökyüzünden bu kadar cesurca savaşmaya gelenlere doğru savruldu.

"Gökleri aydınlatın!" diye bağırdım ve Ateş Elementalleri hazır olma geçerek düşmanlarına alevler püskürtmeye başladılar.

Nimflerin çingirakları her sokaktan ve kapıdan dökülüyor, büyümüze erişimimizi engellemeye çalışıyordu. Bu karanlık gücün ağırlığını ruhumun temellerini sarsarken hissettim, büyüm onların kontrolünün buz gibi elleriyle savaşıırken içimde sarsılıyor ve kabarıyordu.

Dikkatimi önümdeki korkunç canavara çevirdim, kırmızı gözleri geniş göğsümün ona doğru döndüğünü görünce parlıyordu, bir kez daha koşmaya başladığımda savurma silahım yanımda dönüyordu.

Boştaki elimi fırlattım, yaratığın ayaklarının altındaki toprağı sallayarak hücuma devam ettim, ölümün ve şiddetin sesi arkamdaki havada yankılandı.

Su perisi bana doğru hamle yaparken çığlık attı, sondaları uzanmış, gözleri kabaran güç kuyularına şehvetle bakıyordu.

"Bugün olmaz," diye hırladım ve ruhumun kaidesini, uzuvlarımın gücünü emmeye çalışan canavarların musallat gücüne karşı sabitlemesi için Cerberus'umu çağırdım.

Kılıcım ölümcül bir hassasiyetle savruldu, Nymph'in ölümcül darbesi onu saldırımın menziline sokarken kemikler çatırdadı ve parçalandı. Kanı, beyni ve varlığının lanetli kalıntıları antik şehrin kaldırım taşlarına sıçradı. İçindeki gölgeler kabardı ve dünyevi bedeninin her parçasını yuttu, külleri rüzgâra savruldu ve beni bir sonraki rakibime saldırmak için serbest bıraktı.

Starfall Lejyonu özgürlük, hakikat ve kader için sırtımda böğürdü.

Savaş dansına daldım, hareketlerim kıvrak ve akıcıydı, rakiplerim önümde toza dönüşüyordu.

Kaslarım savaşın sıcaklığıyla şarkı söyledi ve ben cesurca savaştım, bu belirsizlik zamanının girdabında onların kaderleri için korkarken bile hanımlarımın ışığı beni gerçek amacıma yönlendirdi.

Daha fazla Nimf savaşa katılmak için yarıştı ve ölüm çingirakları güçlendi, güçleri beni bile karıştırırken ayaklarım sendeledi.

Sondalı bir elin darbesinden kıl payı kurtuldum, bir adım geriye tökezledim ve bir başka sonda kolumun etini keserken haykırdım.

Arkamdaki bir savaşçı kazığa oturtulurken çığlık attı ve ben de ona doğru döndüm, o ölüm anında gözlerim onunkilerle buluştu. Onu engelleyen Su Perisi zevkle çığlık attı, onu yerden kaldırdı, sondaları göğsünü delip geçerken büyüsunü kalbinden çaldı.

Onun zamansız ölümü karşısında öfkeyle kükredim, savurma sopamı şiddetli bir zevkle salladım ve canavarın şakağına indirdim.

Geri çekildi, ama arkasında dört zebani daha belirdi, birleşik çingirakları beni bir dizime düşürdü.

Büyüm tekledi, ayaklarımın arkamdaki kaldırımlara acımasızca vurması etrafımın sarıldığını çok açık hale getirdi ve bir uluma dudaklarımı ayırırken Cerberus'umun gücünü çağırdım.

Şeytanlardan ilki bana doğru hamle yaptı ve ben de kemerimden bir hançer çıkardım; güneş çeliğinden yapılmış bıçağım bir hareketle yaratığın korkunç sondalarını kesti. Kopan uzuvlar ıslak ve korkunç bir sesle kaldırım taşlarına çarptı ve yaratığın çığlıklarıyla hızla boğuldu. Bu silah, o alçak Dragoon'un istifinin arasındaydı ve leydim Tory tarafından canavar malikânesinin altındaki mağarasından çalınmıştı. Bunu ona ve yandaşlarına karşı kullanmak vahşi bir keyif veriyordu.

Cüssesini kendimle ötesindeki iki kişi arasında bir kalkan olarak kullandım ve savurduğum kılıçla arkamdakilere doğru döndüm.

Birini şakağından vurduğumda darbenin çatırtısı bedenimde yankılandı, çivili kamçımı tekrar geri çektim ve bana ulaşmak için düşen arkadaşlarının üzerinden tırmanmaya çalışan Nymph'lere doğru savurdum.

Çıngırakları neredeyse bacaklarımı altımdan çekip alacaktı ama ben onlara doğru çığlık attım, eğilip büküldüm ve hançerimi kendi kalbime doğru hamle yapan iğrenç bir cadının kalbine sapladım.

Duman ve gölge üstümüzden geçerek lanetin içine savrulurken, savurduğum kılıç bir kafatasının parçalanmasıyla acımasız, mide bulandırıcı bir gümbürtüye dönüştü ve bir canavar daha gazabıma uğradı.

"Ben gölgelerde dolaşan karanlığım," diye hırladım, son üç dövüşçüyle yüz yüze geldim ve sırtımı bir ara sokağın duvarına dayadım.

Kardeşlerimden koparıldım, kesilecek bir kuzu gibi gütıldüm ve yine de çenemi kaldırıp onlarla yüzleştim.

Yaralı kolumdan kan damlıyordu ama yarama hiç bakmadım, gözlerim düşmanlarımın şeytani yüzlerindeydi.

Sondalarını kopardığım kişi önce kırıldı, dünyayı etrafımda döndürecek kadar güçlü bir ölüm çıngırağıyla saldırdı.

Zalim büyüyle kendimi tamamen kaybettim, ama kolum yukarı ve dışarı kalktı, hançerim eti kesip bir canavara bile çığlık attıracak şekilde hazırды.

Kenara savrulduğum, bir şey yanağımı yakıcı bir şiddetle keserken yanağımda acı parladı, kanımın daha fazlası altımdaki zemine döküldü.

Savaşmaya devam ettim, cesur ve doğru, kraliçelerimin yüzleri sanki bana karşı yığılmış olasılıklara rağmen adımı tezahürat ederek izlemişler gibi zihnimde yanıyordu.

En yakın Nimfe doğru hamle yaptım, bir diğeri saldırma fırsatını yakaladığında boğazımı yırtan bir çığlık attım, sadece bir içgüdü beni

kendimi bir tarafa attım, böylece sonda kalbim yerine omzumu deldi.

Hançerim, kazığa oturtulduğum sırada bile kesik sondalı olanın boğazını deldi, ben taş duvara doğru savrulurken yaşam gücü ondan aktı ve bu sırada hançerimi kaybettim.

Acı beni kör etti ve parmaklarım Bitmeyen Göksel Karma'nın Sopası'nı kavramakta zorlandı, unutulmuş beni çağırıyordu.

Ağzımdan kan tükürdüm ve ayaklarımı altımda tutmak için çabaladım, ruhumun derinliklerinden güç topladım. Sonra geri dönüp birbirlerini itip kakmaya başlayan, büyüümün üzerine salyalarını akıtan ve sonumun ödülünü almak için savaşan iki Nymph'le yüzleştim.

Bir hırıltı dudaklarımı şenlikli bir arifedeki golly Norman gibi geri çekti ve sonunda salıncağımı hareket ettirdim, Nymph'lerin daha büyüğüne bakarken, yüzümdeki bir yaradan gözlerime damlayan kanı görmezden gelerek yanımda dönüyordu.

Bugün değil, iğrenç hayvanlar. Çünkü ben hanımlarımın ışığım, rüzgârdaki şarkıyım, kıyametinizin habercisiyim.

Sapan bir kez daha avucumda döndü ve onlara doğru koşarken uludum, beni etkisiz hale getirmek için açık çenelerinden çingiraklar döküldü, dizlerim büküldü, gücüm azaldı, yine de gücümün son, güçlü bir dalgalanmasıyla sıçradım.

"Gölgelerin ötesine dönün, Dragoon'un iğrenç takipçileri!" Kaderin sonsuz kanatlarında onlara doğru yelken açarken çığlık attım, kaldırdıkları sondaları bir tehdit ve bir vaatti.

Bileğimin bir hareketiyle savurduğum kılıç onlara doğru savruldu, yönündeki ani değişikliği tahmin etmek imkânsızdı ve iki Nimft'ın daha büyük olanı, kafatasını parçaladığımda uzun süren bir dehşet çığlığıyla gölgelere ayrıldı.

Diğer Su Perisi ölen kardeşleri için üzülmekle bir an bile vakit kaybetmedi ve sondaları yan tarafıma çarpıp beni ayaklarının dibindeki kaldırım taşlarına fırlattığında başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı içimi parçaladı, gerçekten de bir canavar için ziyafet gibiydi. "Gerçek Kraliçelerin bir hizmetkârına yakışan bir son," diye homurdandım, görüşüm devasa yaratık tarafından tüketildi.

Beni merhametiyle hareketsiz bırakan, zırhımın plakaları arasına girip et ve kemiğimi kırarak çarpan kalbimi arayan o sondalar, en saf neşeyle bir çingirak sesi çıkardı.

Düşen palamın kabzasını, kayıp hançerimi ya da bir taşı ararken parmaklarım kaldırım taşlarına çarpıyordu. Ben bir Grus'tum ve

Şimdi ve burada bana sadece saniyeler kalsa bile son ana kadar savaşmak. Tıpkı sevgili babamın ölmeden önce savaştığı gibi.

Zihnimden bir görüntü geçti, olması gerektiği gibi kraliçelerimin güzel yüzleri değil, bir somon balığının ruhuna ve bir tanrının bedenine sahip kara gözlü bir alçağın görüntüsü. Bunun için beni çok hayal kırıklığına uğratacaktı. Düşüşüme çok öfkelenecekti.

Sonum beni çağırıyordu ve uğruna yaşamak zorunda olduğum her şeye rağmen onu kabul ettim; Su Perisi yüzüme bakarken, çürümüş yüz hatlarını buruşturan bir gülümsemeyle yaklaşmasının verdiği ısırap beni tüketiyordu. Sondalarının çırpınan kalbime değdiğini, büyümün çaresizce reddederek çılgılık attığını ve gücünün bir kavalcının fareler ordusunu çağırması gibi onu çağırdığını hissettim.

Hayır.

Yaşamak için daha çok
sebebim vardı. Kader
gerçekten de çok acımasızdı.

Ama tam yıldızlar sonumun gelmesini emrederken, kaderin dokusundaki bir bükülme benim ölümümü değil, yaşam gücümü korkunç pençesinde tutan Nymph'in rüzgârdaki bir sis parçasından başka bir şey gibi parçalanmasıyla duman ve yıkımın parçalanmasını gördü.

Şok içinde kurtarıcıma göz kırparken acı ve inançsızlıkla dolu keskin bir nefes çektim.

Bir savaşçı değil. Bir kraliçe değil. Benim sevgili köpek balığım bile güzelliğini kurtarmak için akıntıya kapılıp gelmedi. Hayır - o sadece bir çocuktü.

On yaşından büyük olmayan ve Uyanmamış olduğu her halinden belli olan küçük bir çocuk tepemde duruyordu, elinde kayıp hançerim ve yüzünde genç hayatında tanık olduğu tüm dehşetleri anlatan vahşi bir ifade vardı.

Koyu tenine öldürdüğü yaratığın siyah kanı sıçramıştı, zayıf kasları gerginlikle gerilmişti, güneş çeliğinden hançerini uzatmış tutuyordu, beni yok etmeye hazırlanan canavar yaratığın kalbini delmek için hala olduğu kadar yükseğe saplanmıştı.

Gözleri benimkileri buldu, savaş alanındaki iki savaşçı gibi orada bulduğumuzda aramızda bir anlayış anı geçti.

"Çok yaşa Gerçek Kraliçeler," diye nefes aldı ve sanki sözleri yukarıdaki yıldızlardan gelen bir çağrı gibiydi, arkasında güçlü bir ses kükremesi yükseldi, önünde duran herkes için gerçek bir kâbus kakofonisi. Celestia halkı sonunda isyana katılmak için evlerinden fırlamıştı.

Bu Őhrin Fae'l e r i n i n canına tak etmişti ve sonunda kraliçelerinin çağrısına kulak veriyorlardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Savaşan Nimfler ve Starfall Lejyonu'nu süpürdüm, hava büyüm beni gücü etkisiz hale getiren çingirakların çağrısından kaçınacak kadar yüksekte tutarken, Siren yeteneklerimi düşmanlarımızda korku uyandırmak için kullandım ve müttefiklerimizde cesaret.

Lionel'in gücünün merkezi olarak kullandığı Solaria Sarayı'ndan akan Fae'ler her yöne koşuyor, bazıları savaşa girerken bazıları da özgürlüğe koşuyordu. Korkaklardı ama ordumuzun hiçbiri onları ailelerine ve buradan uzakta bulabilecekleri herhangi bir güvenliğe kaçmaktan alıkoyamazdı. Buraya savaşmak için gelmiş olabiliriz ama zaferimizi masum hayatların sırtına yüklemeyecektik.

Binanın cam pencerelerinin ardında beliren bir hareketlilik bakışlarımı Caleb ve annesine yöneltti, onlar binanın içinde bir ileri bir geri gidip henüz dışarı çıkmamış olanları ya da saldırmak isteyenleri avlıyorlardı.

Hedeflerimiz vardı ve belliydi. Gus Vulpecula: Medyayı Lionel'in yönetimiyle ilgili saçma sapan haberlerle doldurmaktan ve isyanın adını lekelemekten sorumlu olan pislik. Irvine McReedy: Lionel'ın Nebula Engizisyon Merkezlerinin başına getirdiği infazcı ve general. Ve son olarak da, sözde annem Linda, Lionel'in

Hükümet ve gerçek bir Fae'nin yapacağı gibi kendisi için talep edemeyeceği güç arayışında onun saçmalıklarına inanmak.

Çenemi sıktım, başımı Solaria Sarayı'ndan çevirip aşağıdaki dövüşe odaklandım, savaşçılarımızdan birine yaklaşmakta olan bir Nymph'e buzdan bir mızrak fırlattım, o ise ayaklarının dibindeki kaldırımlarda geriye doğru debeleniyordu.

Buzum göğsünü delip geçerken Su Perisi acı içinde çığlık attı ve savaşçı onun gücü üzerindeki etkisi kırıldığı anda şansını denedi, odundan bir kazıkla kalbine vurdu ve onu rüzgârda küle çevirdi.

Üç cehennem köpeğinin uluması dikkatimi doğuya çekti ve Geraldine'in Cerberus formuyla bir ara sokaktan fırladığını, yanında genç bir çocuk ve şehirdeki birçok insan savaş çağrısına ayaklanırken sayısız Fae'nin onun ötesinde savaşa koştuğunu görmek için baktım.

Zafer çığlıkları atarak ellerimi onlara doğru uzattım ve en yakınimdaki Nimfleri bir gelgit dalgasıyla bir kenara fırlatarak sertçe vurdum ve onları meydanın dört bir yanına dağıttım.

Kırılan camların sesi beni etrafımda döndürdü ve Caleb gökdelenin en üst katından fırladığında gözlerim panikle açıldı, öfke dolu çığlığı kalbimin panikle çarpmasına neden oldu.

Ona doğru ateş ettim, hava büyüü onu kucaklayıp düşüşünü durdurmadan önce sırtımda dalgalanıyordu.

"Teşekkürler," dedi, bana bir bakış bile atmadan ve bakışları bir kez daha binanın en üst katına sabitlenirken kollarının uzunluğunda alevler canlandı. "Çatıya doğru gidiyorlar. General McReedy eğer başarabilirse onları Manticore formunda buradan uçuracak."

"Üvey annemle mi?" Bunu teyit etmek için sordum ve Caleb başını salladı.

"Ellis de."

Kız kardeşimin adını duyunca çenemi sıktım, sonra sırtımıza daha fazla rüzgâr çağırdım, bizi bir sapanla fırlatılmış gibi havaya fırlattı ve doğrudan çatıya nişan aldım.

Önümüzdeki çıkıştan fırladıklarında onları fark ettim, general Manticore formuna geçerken kıyafetlerini parçalıyordu, kösele kanatları ve bir akrebin ölümcül kuyruğuna sahip canavar bir aslan.

İnerken botlarım çatıda kayıyordu, ikimizin de tek kelime etmesine gerek kalmadan elim Caleb'inkini kavradı. Onun gücü, toprağın sonsuz gücü ve ateşinin yıkıcı fırtınasıyla damarlarımda patladı. I

Bu güç kaynağından yararlandım ve boştaki elimi gökyüzüne doğru fırlattım, üvey annem ve üvey kız kardeşim Manticore'a doğru koşup sırtına atlamaya çalışırken etrafımızı bir hava büyü kubbesi sardı.

"Buna imkân yok," diye homurdandım, bizi fark ettiklerinde hepsini kısa kestim, üvey annem yanardöner yeşil pulları derisinin üzerinde dalgalanırken tıslıyordu, giydiği havasız iş takımının manşetlerinin ve yakasının altından dışarı bakıyordu.

"Saf kan olmayan üvey oğlumu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum," diye hırladı, parmak uçlarında büyü çatırdıyor, su ve ateş buluşup karışırken tıslıyordu. Babamın gelini olarak seçilmesi sebepsiz değildi. Linda krallıktaki en güçlü ikinci Siren ailesindendi ve büyü de başlı başına müthişti. Ama yine de bir Göksel Varis karşısında hiçbir şeyi yoktu.

"Senin aksine, ben kendimden başka bir şey olmaktan korkmuyorum," diye cevap verdim ve Caleb'in elini bırakıp kalkanımızı yerinde bırakarak üçünü burada yakaladım. Bu dövüş kimsenin korkup kaçmasıyla bitmeyecekti. Ya kan dökülecek ya da hiçbir şey olmayacaktı.

"Gel bakalım kedicik, kedicik," diye alay etti Caleb soluma doğru ilerlemeye başlarken, Manticore'un keskin gözlerini peşine taktı; devasa, kanatlı aslan yemi yutup ona doğru ilerlerken hırlıyordu. "Kedi fare oyunu oynamak ister misin?"

Manticore dikenli kuyruğunu sırtına doğru kaldırırken hırladı, içindeki zehirli oklar bir Fae'yi saniyeler içinde felç edebilirdi. Okları göz açıp kapayıncaya kadar fırlatabilirdi ama rakibi bir Vampir olunca bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Kavga sesleri dikkatimi çekti ama kendimi engellemeye zorladım, odağımı rakibime yönelttim ve Caleb'in kendi savaşını kazanacağına güvendim.

Linda Ellis'in elini kendi elinin içine aldı, daha fazla güç toplarken nefret dolu bakışları bana sabitlendi ve belirsiz gözleri benimkilerle buluştuğunda kız kardeşime baktım.

"Tüm bunlara inanıyor musun, Ellis?" Duygularını anlamaya çalışmak için yeteneklerimi kullanarak ona sordum. Hiç yakın olmamıştık. Elini tutan sürtük, doğduğu andan itibaren bunu sağlamıştı. O günü hatırlayabiliyordum, yeni doğmuş minik kız kardeşimi görmek için aceleyle içeri girdiğimi, birlikte oynayacağım ve seveceğim birine sahip olma düşüncesinin içimde yarattığı heyecanı.

Yeni kız kardeşime merhaba demek için beşiğin kenarına uzandığımda annem, "Ona dokunma," diye tersledi. "O her yönden senden çok daha üstün ve onu bozmaya çalışmana izin vermeyeceğim."

O zamanlar bu sözler benim için pek bir şey ifade etmiyordu, onları gerçekten anlamamıştım ama özellikle de bana zehirli bir şekilde söylenmiş olmalarından dolayı asla unutmamıştım. Babam bir süre sonra odaya girmişti ve Linda'nın yüzü gülüyordu ama o andan itibaren Ellis ve benim rakipten başka bir şey olmamıza asla izin vermemişti.

"Sahte Kral'a sadık mısınız?" Linda kalbime doğru bir buz mızrağı fırlatırken bile dikkatim hâlâ kız kardeşimdeydi. Mızrak kalkanıma çarpıp paramparça oldu, sanki taşa çarpan bir camdan farksızdı. "Sırf Siren olduğun için üstün olduğuna mı inanıyorsun? Lionel'ın bir Ejderha olduğu için senden üstün olduğuna mı inanıyorsun?"

Ellis dudaklarını büzdü ama yılan gibi annesinin tıslayarak söylediği bir söz üzerine bakışlarını kaçırdı ve başını salladı, ellerinin arasından geçen büyü parıltısı bana paylaştıklarını haber veriyordu.

"İkiye karşı bir mi?" Fae'lere yakışmayan bu davranışa hiç şaşırmamıştım bile. "Sanırım benden gerçekten korkuyorsun, hey Linda?"

"Korkuyor musun?" diye alay etti üvey annem, parmaklarının arasında sihir çatırdıyordu. "Sonunda guguk kuşunu yuvamdan atmaya hazırım. Kendi itibarım uğruna o fahişenin çocuğunun meşru, saf kan kızımın yerini almasına yıllarca katlanmak zorunda kaldım ama artık adımı lekelemene izin vermeyeceğim. Sen kraliyete ihanet eden bir hainsin, bir fahişeden doğan melez bir melezsün ve yıldız doğumlu çocuğumdan çalmaya çalıştığın pozisyon için değersiz bir adaysın. Ve artık tüm Solaria da bunu biliyor."

Su büyüğü kalkanıma çarpmadan önce bana cevap verecek bir an bile vermedi, Ellis'in büyüğü kendi büyüğüyle birleştiği için gücü savunmamı paramparça etmeye yetti.

Kalkanımın düşmesine izin verdim, saldırıyı savuştururken ona doğru koşmaya başladım bile, suyu onun etrafına dolamadan ve onu yerden kaldırmadan önce havaya savurdum.

Ellis de ayağından fırlayınca haykırdı, her ikisi de süslü pantolon takımları yırtılmış ve düzgün saçları mükemmel stillerinden kopmuş bir halde çatıya fırladılar.

Linda türümüzün parazit unvanını yerine getirip büyüğü emerken, ellerini birbirine kaynaştıran, onları bir arada tutan buz vardı.

Ellis'i temizleyip kendi için kullanacaktı. O tam olarak buydu. Bir sülük. Doğuştan sahip olduğundan daha büyük bir güce olan umutsuz arzusuyla babama kendini kaptırmış ve şimdi de Ellis'i kendi konumunu yükseltmek için kullanmayı planlıyordu.

Ama beni kendi evimde istenmediğimi hissettiren o kaltağa iyi davranmaktan, gülümsemekten, numara yapmaktan ve olmadığım biri gibi davranmaktan bıkmıştım. İçimde Minotor kanı olduğu için utanmıyordum. Onlar güçlü Fae'lerdi, kararlı ve güçlüydüler ve onu alt etmek için gereken buyusa, bir boğanın gücünü kullanmaktan çok mutluydum.

Linda serbest elini uzatırken çığlık attı, aramızdaki boşlukta patlayan bir ateş topu doğruca bana yöneldi, ama yumruğumu kapattım ve oksijeni ondan çaldım, ona doğru koşarken hızımı yavaşlatmadım.

Ayaklarımın dibindeki çatıdan buz mızrakları fırladı ve bir tanesi doğrudan yan tarafıma saplanınca lanet ettim, büyüünün kontrolünü ele geçirip keskin uçları eritemeden önce kan yoğun ve sıcak bir şekilde sıçradı.

Etrafıma katı bir buz küresi fırlattım, sonra bir elimi yaraya vurup iyileştirdim, bir sonraki hamlesini göremezken değerli saniyelerimi kaybettim.

Yer değiştirirken koyu mavi pullar etime yayıldı, yaranın acısı iyileşene kadar nabzımı göğüs kafesine vururken boğazımda bir Dehşet Şarkısı yükseldi.

Küre parçalandı, etrafımda paramparça oldu ve şarkı dudaklarımdan dökülürken yumruklarımda ikiz buz bıçakları oluştu, ilk unutulmaz notası Linda'nın boğazından bir dehşet çığlığı çıkmasına neden oldu.

Ama gücüm yaklaşan bir fırtına gibi etrafımızı sararken gördüğüm o değildi; kız kardeşimdi. Ellis'in gözleri korkuyla açılmıştı, dudakları henüz söylemediği bir kelimeyle ayrılmıştı ve Linda'nın elinden kurtulmaya çalışan kolu gergindi. O anda beni gördü, en karanlık, en iğrenç yanlarımı, ihtiyaç duyulduğunda olmak üzere eğitildiğim acımasız, merhametsiz yaratığı ve onun gözlerinde bulduğum yansımadan hoşlanmadım.

Dişlerim kırıldı ve şarkım o tek notayla kesildi; kollarımda tutmayı çok istediğim o masum küçük bebeğe bu işkenceyi yapmak çok yıkıcıydı. Ellis'in gözlerine baktığımda gördüğüm kişi buydu. Linda'nın onu şekillendirdiği kindar, kıskanç yaratık değil, bir zamanlar fırtına sırasında gizlice şeker verdiğim parlak gözlü küçük kız.

O geceyi neredeyse unutmuştum. Rüya gibi gelmişti ama çocukken gök gürültüsünden korkardı ve Linda korkuları konusunda onu her zaman şımartmış olsa da, bir gece orada değildi, bir etkinlikte ya da benzeri bir şeydeydi. Gök gürlerken Ellis'in korkuyla inlediğini duymuş ve Seth'in bana verdiği bir torba şekerle gizlice odasına girmiştim. Çarşafların altında bir kale yapmış ve şekerli yiyecekleri midemiz bulanana kadar yemiştik ve gök gürültüsü güvenli sığınağımızın duvarlarının ötesinde her patladığında gülüyorduk.

Hepsi bu kadardı. Kız kardeşimle paylaştığımı hatırlayabildiğim güzel anıların tamamı. Karanlıkta, benimle karşı karşıya gelmediği, annem olması gereken kadının emriyle beni alt etmeye çalışmadığı çalıntı bir gece. Ama kız kardeşimin gözlerine baktığımda, onun da bunu hatırladığından emindim.

Bir anlık tereddütüm Linda'nın bana doğru fırlattığı bir ateş girdabına mal oldu, misillemem alevler bana çarpmadan önce onlardan oksijen çalacak kadar hızlı değildi.

Geri püskürtüldüm, buzdan yapılmış jiletlerle kapladığı çatıda kayarken derim parçalandı, acı içinde böğürürken kanımdan bir yol aramızda parlıyordu.

Caleb ve Manticore, Irvine McReedy, gitmişlerdi ve onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşım için endişelenecek zamanım yoktu. Onun gücüne ve kuvvetine güveniyordum, bu yüzden kendi savaşıma odaklanmaktan ve onun da aynısını yapmasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Elimi keskin buza düz bir şekilde vurdum, irademi onun üzerinde zorlarken, ona hükmederken, onu yutarken büyüden seken çatlaklar oluştu.

Linda tekrar saldırdı, Ellis'in gücünü çekerken hem buz hem de ateş bana doğru fırladı ve sahip oldukları her şeyi doğrudan bana fırlattı.

Bir kalkan bana çarpmadan hemen önce aramızdaki havayı yırttı, onu yerinde tutmak için savaşırken darbenin gücü çekirdeğimde yankılandı.

Tüm gücümü kalkanı yukarıda tutmaya harcadığımda hava titreşti ve Linda tüm gücüyle kalkanı yumruklamaya devam ederken bana bembeyaz dişlerini gösterdi.

Bileğime bir fiske vurarak çatıyı kaplayan buza tutunmasını engelledim ve hepsini kalkanımın içine fırlatarak onu güçlendirdim ve tek bir hareketle beni görmesini engelledim.

Sırtımdaki binlerce kanayan kesiği görmezden gelerek sıçradım, bir hava büyü bulutuyla gökyüzüne yükseldim, yayımı ve oklarımı düştükleri yerden çağırmak için elimi uzattım.

Linda beni fark etti, içinden bir lanet koptu ve bana doğru ateşten bir cirit fırlattı, ama onu engellemeye çalışmak için hiçbir çaba harcamadım. Yayım açık avucuma çarptı ve bir sonraki nefeste iki okumu yerleştirip doğruca ona doğru uçurdum.

İlkini beklediğim gibi bir ateş patlamasıyla yok etti, ama ben gökyüzünden bir taş gibi düşerken, onun ateş ciritleri zararsız bir şekilde başımın üzerinden geçerken, tüm gücümü ikinci oka odakladım. İlkinden uzaklaşan, gecenin karanlığında onun arkasında daireler çizen ve şimdi doğrudan sırtına doğru hızla ilerleyen oka.

Linda aramıza bir kalkan fırlattı ve ben korkutucu bir hızla Dünya'ya geri dönerken kalkanın ön tarafını buz hançerleriyle dövdüm.

Hançerlerim kalkanında zararsız bir şekilde patlarken gözleri zaferle parlıyordu ama onları durdurmak için o kadar çok enerji harcamıştı ki, kalkanının gücünü arkasında tutmaya odaklanamamıştı.

Anka'nın ateş oku ona doğru fırlarken alev aldı, hava büyüümün tüm gücüyle ilerledi, kalkanının arkasında bir delik açtı ve bir sonraki kalp atışında omurgasına çarptı.

Çatıya birkaç santim kala kendimi yakaladığımda Linda acı içinde çığlık attı, hava büyüü beni durdurdu ve son hızla betona çarpmadan önce beni ayağa kaldırdı.

Onlara doğru koştum, Ellis kendisini annesine zincirleyen buzu kırmak için mücadele ederken hıçkırarak ağlıyordu ve tam onlara ulaştığımda buz parçalandı.

Linda dizlerinin üzerine çökmüş, karnından çıkan oku çıkarmaya çalışıyor, alevler onu içten dışa doğru yakarken feryat ediyordu.

Üst dudağım yanan etin kokusuyla geriye kıvrıldı ve alevleri onu canlı canlı kavurmadan önce varoluştan kovdum.

Avucumu başının tepesine vurdum, Tarikat formum zevkle mırıldanırken pullarım parlıyordu ve yeteneklerimin tüm gücünü zihinsel kalkanlarına uyguladım.

İrademin gücü altında küle dönüştüler, vücudundaki acı konsantrasyonunu bozmaya ve zihninin ahlaksızlığına tam erişim sağlamaya fazlasıyla yetti.

Onun içine gömülürken hırladım, bu kadının sonsuz güç arayışında işlediği en kötü gaddarlıkların hepsini izlerken hafızamda anlık görüntüler belirdi. Ona da izlettim, her birini yeniden yaşamasını sağladım, ancak bunun onu olması gerektiği gibi rahatsız ettiğinden şüpheliydim. Sonuçta bu seçimleri o yapmıştı; ihanet etmiş, yalan söylemiş ve entrikalar çevirerek babamın evlilik yatağına, Lionel'in konseyine girmişti. Yok ettiği hayatlar ya da tertiplenmesinde rol aldığı ölümler umurunda değildi. Annem için, o kokuşmuş anılarda gittikçe hastalandığını izlediğim tatlı, güzel kadın için hiçbir pişmanlık duymadı.

Onun soluşunu ve ölümünü izlemiş ve bunun her anından zevk almıştı.

Daha da derine indim, gücüm milyonlarca termit gibi zihnini delip geçerken bu iğrenç yaratığın kontrolünü tamamen ele geçirdim.

O benimdi. Tamamen benim merhametime kalmış ve içindeki karanlığa yenik düşmüştü. Onun zihnini, yumruğumu bir pervanenin etrafına kapatmak kadar kolay kırabilirdim. Ve anılarının ağırlığına katlanırken, Nebula Engizisyon Merkezlerini yönetmek ve masum Fae'ler için avlar düzenlemekle olan ilişkisini izlerken, bunu yaptığım için hiç pişmanlık duymadım.

"Max?" Ellis hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve sesindeki acıyla ilgili bir şey beni ona dönmeye, yanaklarından süzülen gözyaşlarını ve genç yüzünü dolduran acıyı görmeye yetecek kadar kendime çekti. Çünkü o gençti. Bir şekilde hepimizden çok daha gençti, bu canavar tarafından korunmuş ve onun hırsıyla lekelenmişti. Hiç kendisi için bir karar vermiş miydi? Linda onu zorlamadan tek bir şey yapmış mıydı?

"O... Biliyorum. Korkunç şeyler yaptığını biliyorum," diye boğuldu Ellis, eli Linda'yı hâlâ kontrolüm altında tuttuğum bileğimi sarmak için hareket etti. "Ondan nefret etmekte haklı olduğumu biliyorum ama o benim... sahip olduğum her şey. O benim annem. Bazen ben de ondan nefret ediyorum, beni ne hale getirdiğinden ve yaptıklarından nefret ediyorum, ama başka kimsem olmadı, Max. Yapmak üzere olduğun şeyi hak ettiğini biliyorum ama ben... ben..."

Annesi kendisinden çalınmış olan çocuğu görmemeye çalışarak onun kalbi kırık yüzüne döndüm. Bunu bana Linda yapmıştı. Linda onu sadece kin ve küçük bir kıskançlık yüzünden öldürmüştü çünkü babamın onu asla annemi sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyordu.

Bunun için ölümü hak etmişti ama her şeye rağmen, onun kırılgan zihnini kavramış olmama rağmen tereddüt ettim.

Bunu yapma dürtüsünün ruhumun derinliklerinde kaynadığını hissedebiliyordum, bu umutsuz intikam arzusu içimi kemiriyordu. Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, benden çalınanı geri getirmeyeceğini ve belki de Ellis'in gözünde beni bu kadının benim için olduğu gibi bir canavara dönüştüreceğini biliyordum.

Dişlerimi sıktım, Linda'nın zihninin derinliklerine inip farklı bir şeyler ararken hediyelerim alevlendi.

İlk parçasını bulduğumda dudaklarım acımasızca seğirdi; Uyanışı, hırsı o anda da içinde uğulduyordu, rakiplerini ölçüp biçerken daralan gözleri sınıf arkadaşlarını tarıyor ve büyüünün içinde ilk kez çiçek açtığını hissediyordu.

O anının iplerini kopardım, sonra bir sonrakinin peşine düştüm, derslerini, okuduğu kitapları, damarlarında dolaşan büyü hissini buldum. Onları teker teker böldüm ve büküm, her **b i r i n i** mahvettim, gücünü niyetle nasıl çağıracağını bilmesinin hiçbir yolu olmadığını bilene kadar ondan her bir sihir anını aldım. Yapabildiğim her şekilde onun sihrini çaldım, bu dünyada Fae'yi o kadar aşık olduğu türden bir güce sahip olmaya muktedir kılan tek şeyi aldım. İşim bittiğinde, bir damla suyu ya da bir alev titremesini bile zar zor var edebilecekti. yeniden öğrenebilecek herhangi bir parçasını da paramparça etti.

Yaşayan en güçlü Sirenlerden biriydim. Kimse bunu geri alamazdı, muhtemelen ben bile, gerçi denemek istemeyeceğimden hiç şüphem yoktu.

Gittikçe daha derine indim, her şeyi aldım, Lionel'in rejimi içinde yükselme ihtimalini yok ettim.

Sonra geri çekildim, yeteneklerimin çoğunu kullanmanın ve iyi bir önlem için oku karnından sökmenin verdiği eforla nefes nefese kaldım.

Linda çatıya geri düşerken çığlık attı, dudaklarından kan fişkırıyordu. Yanında diz çöktüm, yarayı onu öldürmeyecek kadar iyileştirdim. Merhametten değil, yaratabileceğim en büyük zalimlikten.

"Bu bedelle yaşayacaksın," diye tısladım ona. "Ve gerçek benliğini dünyadan saklayacak bir damla büyüün ve toprakta kıvranan bir solucandan daha fazla gücün olmadan özünde ne olduğun gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Linda orada yatarken feryat ediyordu, parmakları sanki onlara nasıl büyü yapacağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi bükülüyor ve yumruklanıyordu, ama hiçbir şey yoktu.

bunun şansı.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı Ellis, ben geri çekilirken dizlerinin üzerine çöktü.

Kız kardeşime bir bakış attım, o bebeği arıyordum, benim için çok şey olabilecek ama hiç şansı olmamış o küçük kızı.

"Kim olmak istediğine karar vermenin zamanı geldi, küçük kardeşim," diye gürledim. "Bu bir savaş ve kimsenin çitin üzerinde oturabileceği bir yer yok. Seni tekrar görmeden önce savaş alanının hangi tarafında durmak istediğini seç ve bir kez daha karşımda durursan tereddüt etmeyeceğimi bil."

Ellis'in gözleri korkuyla açıldı ama ben ondan uzaklaştım, çatının kenarına koştum ve arkama bakmadan atladım, savaşa daldım ve Linda Rigel'i aklımdan çıkarmaya ve onu bir daha asla düşünmemeye yemin ettim.

ALTINCI BÖLÜM

I Tyler'ın sırtında savaşın üzerinde uçuyor, bir eli yelesinde düğümlenirken diğeri düşmanlarımıza büyü yapıyor, Nymph'leri odun, buz ve ateş mızraklarıyla patlatıyordu. Tyler'ın göğsünde bir kamera vardı,

savaşı kaydediyordu. Lionel'ın ham doğasını ortaya çıkarmaya yemin etmişti, annesinin izinden giderek Solaria Gazetesi'nin mirasını devralmıştı ve ben de ona elimden geldiğince yardımcı olacaktım.

Sofia Tyler'la arkamdan geliyor, Nymph'lere ateş ederken biz de onların etkisiz hale getiren çingiraklarının menzilinden uzak duracak kadar yüksekte kalıyorduk. Savaş tüm hızıyla devam ediyordu, olgun kan kokusu ve zaferin acımasız kükremeleri kurbanlarının kanlı çığlıklarıyla çarpışıyordu. Barbarca ama gerekliydi, bu gece burada dökülen kan masumların özgürlüğünü satın alıyor, babamın saflarında krallığımız boyunca zulüm yapan canavarları eziyordu. Burası bizim topraklarımızdı ve bu gece, bu savaşın kaçınılmaz sonuna doğru dağın yamacından aşağı yuvarlanacak ve yuvarlanacak olan taşı harekete geçirecekti.

Gözlerim altımanızdaki meydana koşan Hadley'e kilitlendi, Athena ve Grayson Kurt formlarında uluyarak onu savaşa kadar takip ettiler, üçü de düşmanlarımızı acımasızca kesen ölümcül bir güçtü.

Serseri bir ateş topu yolumuza fırladı ve Tyler ondan kaçınmak için sert bir şekilde yön değiştirirken onları gözden kaybettim, Solaria Mahkemesi'nin yanına tırmandım, uyluğum oniks taş duvarı sıyırdı. Kemerli bir pencerenin önünden geçtik ve bakışlarım pencerenin ötesindeki merdivenlerden hızla çıkan kızıl saçlı bir adama kilitlendi. Korkuyla arkasına baktı ve Gus Vulpecula'yı tanıyınca dişlerimi sıktım, zihnimde alnına bir X işareti çizdim. O artık benim hedefimdi.

Tyler daha yüksekten uçtuğu için kaçan Tilki Şekil Değiştiren'i göremedim ama dikkatini çekmek için yelesini çektim.

"Daha aşağı!" Bağırdım, kalbim yaklaşan avın heyecanıyla gümbürdüyordu. "Vulpecula içeride."

Tyler havada mükemmel bir zarafetle döndü, pencereye doğru dönerken kanatları kıvrıldı. Ayaklarımı onun sırtına doğru ittim, tehlikeli bir şekilde dengede durdum ve elime sert bir buz güllesi aldım, çılgınca bir şey yapmaya hazırlanırken nefesimi tuttum.

Sofia tek kelime etmeden arkamdan ayağa kalktı ve ona bir bakış attım, benimle gelmeye kararlı olduğunu görüyordum ve bunu inkar edemezdim.

"Beni takip et," dedim, dizlerim hafifçe büküldü ve damarlarımda adrenalini patladı. İşte bu kadar. Başarısızlık şansı yoktu. Geri adım atmak yok. Bu benim anımdı ve onu iki elimle tutuyor, elimden kayıp gitmesine izin vermeyi reddediyordum.

Tyler ileri atıldı, parıldayan kanatlarını açmış, mümkün olduğunca sabit durarak pencereye doğru süzülüyordu. Gülleyi bir kararlılık çılgılığıyla kendimden uzaklaştırdım, camı paramparça ederek binlerce parçanın merdiven boşluğuna yağmasına neden oldum. Gus artık görünmüyordu ama çok uzakta olamazdı.

Tyler aşağı eğilerek bize atlama şansı verdi ve ben de bir çılgılık atarak ileri atıldım, altımızdaki merdivenlere sarmaşıklardan bir ağ attım. Havada uçan iki kuş gibi süzülürken bir saniye geçti, sonra parçalanmış pencereden düşüyorduk, tüm duyularım canlanırken her an uzuyordu. Ağımın içine yuvarlandık, birlikte ortaya yuvarlandık ve Sofia ateşinin ağı yakmasına izin verdi, böylece aşağıdaki basamaklara çarptık.

"Vay anasını," diye güldüm ve eli benimkinin üzerine düştü.

Sofia nefes nefese, "Kanatlarım olmadan uçabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Sanırım buna zarifçe düşmek deniyor." Ayağa fırladım, onu da kendime çektim.

Ben.

Merdivenlerden yukarı çıktım, aşağıdaki büyük avlunun etrafını saran bir balkona yükseldim, altın zeminler alçak ışıktaki parılıyordu. Her şey ürkütücü bir şekilde sessizdi, dışarıdaki savaş boğuktu ve bu duvarların içinde gizlenen herhangi bir Fae'den iz yoktu. Sadece bir korkak savaştan kaçabilirdi ve Gus Vulpecula da az önce bunu kanıtlamıştı.

Sofia etrafımıza bir susturucu baloncuk yayarak hareketlerimizi sessizleştirdi, ancak Gus'ın pencerenin kırıldığını duyduğuna şüphe yoktu. Belki de bunu savaştan gelen serseri bir patlamaya bağlamıştı. Her iki durumda da, bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalacağını sanmıyordum.

"Neden kaçıp gitmedi?" Mırıldandım, sağa doğru hızlı bir geçiş yaptım ve içeride olup olmadığını kontrol etmek için en yakın kapıyı iterek açtım.

Boş.

Sofia, "Belki de burada istediği bir şey vardır," diye tahmin yürüttü ve bu konuda haklı olduğunu söyleyebilirim. O sümüklü piç, tüm dünya kanlı bir kaosa sürüklenirken değerli malları cebine indirecek bir tipe benziyordu.

Balkon boyunca adımlarımı hızlandırdım, düşüncelerim bu binada daha önce ziyaret ettiğim tek odaya yöneldi. Lionel ve diğer Konsey Üyelerinin Alestria'da tehlikeli bir suçluyla başa çıktıkları için ödül kazandıkları gün aklımdan geçti. En iyi kıyafetlerimi giymek, yüzüme bir gülümseme yerleştirmek ve babamın ofisinde bir aile fotoğrafı çektmek için buraya gelmek zorunda kalmıştım. Darius benim yanımda, annem de Lionel'ın yanında durmuş, hepimiz onun etrafında toplanarak şimdiye kadar söylediğimiz en yıkıcı yalanı söylemiştik. Mutlu olduğumuz yalanını.

"Eğer bu savaştan iyi para kazanmaya çalışan kurnaz, küçük bir Tilki Değiştiren olsaydım... Nereye gideceğimi çok iyi biliyorum," dedim karanlık bir sesle, babamın ofisinin önüne gelene kadar aceleyle ilerledim.

En son tam da bu noktada durduğumda babamın gözlerinin kıyafetlerimin üzerinde nasıl gezindiğini, bende nasıl bir kusur aradığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Her zaman yetersiz kalmıştım. Baştan sona bir başarısızlık.

Acımasız babasının gözetimi altında genç bir çocuk olma duygusuyla savaştım; beklentilerinin ağırlığı ve beni sürekli hayal kırıklığına uğratmasından kaynaklanan reddedilme acısı. Ben onun başarısız eseriydim ve bir zamanlar bundan utanç duyardım. Ama artık öyle değil. Onun egemenliğinin pençesinden kurtulduğum ve onun olmamı istediği değil, benim istediğim Fae olduğum için gurur duyuyordum.

Tüm bu baskıdan kurtulmak özgürleştiriciydi, sanki bunca yıldır boynuma bir çapa bağlanmıştı ve sonunda ondan kurtulmanın yolunu bulmuştum.

Şimdi, babasının yönetimi altında hiçbir çıkış yolu olmadığından emin olan bir çocuğun ayak izlerinde duruyordum ve keşke geçmişe uzanıp ona yanıldığını söyleyebilseydim. Eğer dayanırsa kurtuluşun geleceğini. Belki o zaman korkarak, asla sahip olamayacağım bir gelecek için umutsuzluğa kapılarak bunca yıl geçirmezdim.

"Xavier?" Sofia beni dürttü ve tereddüt ettiğimi, zihnimin geçmişe takılı kaldığını fark ettim. Ama bu düşünceleri ait oldukları yerde bırakmanın zamanı gelmişti. "Burası Lionel'ın ofisi," dedim ona, kapıyı açıp içerideki kocaman odayı ve babamın dev altın masasını gösterdiğimde gözleri büyüdü

heybetli bir pencerenin önüne yerleştirilmişti.

Susturucu baloncuk girişimizi sessiz tuttu ve bakışlarım odanın diğer ucunda antika bir dolabın çekmecelerini yırtıp içindekileri karıştıran Gus'a takıldı. Arada sırada bir sabit disk ya da kâğıt parçası yakalayıp kolundan sarkan bir çantaya dolduruyordu.

Sofia susturucu baloncuğun düşmesine izin verdi ve ben de kollarını vücuduna sımsıkı kenetleyen bir sarmaşığın uçarak etrafını sarmasını sağladım.

Parmak uçlarından buzlar kayarken bana bakarak telaşla bağırdı ama benimle yüz yüze geldiğinde buzlar kırıldı. Gözlerinde gerçek korkunun parıltısını görmek beni tatmin etti.

"Gerçekten babamın kendi ofisinde kınanacak bir şey bırakacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ettim.

"Kınamak mı?" Gus nefes verdi. "Neden Kral'a karşı kınanacak bir şey isteyeyim ki? Ben onun sadık hizmetkârıyım."

Sofia buz gibi bir sesle, "Hayır, siz en fazla güce sahip olanın artıklarıyla beslenen haşaratlarsınız," dedi. "Ve o kişinin yakında hâlâ Lionel olup olmayacağını merak ediyorsun, bahse giriyorsun."

"Evet, sanırım Gerçek Kraliçeler bu savaşı kazanır ve tebaasını avlamaya gelirse boynunu kurtarabilecek bir şey arıyorsun," dedim başımı iki yana eğerek. "Seninle ne yapacaklarını merak ediyorum."

Başını eğerek ürperdi. "Ben sadece bir muhabirim. Kimseye zarar vermedim."

"Yalanların herkesi incitiyor," diye bağırdım, sesim havayı yardı ve onun irkilmesine neden oldu. "İnsanların zihinlerini çarpıtmaktan sen sorumlusun."

kitleleri, paçavra gazetenizde saçtığınız saçmalıklara inandırıyorsunuz."

"Bu sadece politika," diye yalvardı Gus ve onun tarafını görmemi sağlamaya çalışan Fox cazibesinin ince itişini hissettim. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Sözlerin öyle," dedim karanlık bir sesle, parmakları bükülürken bir adım daha yaklaştım ve benimle dövüşmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ettim. Onu gücüm karşısında diz çöktürmekten zevk alırdım.

"Yalanlar öldürür, Gustav," diye homurdandım, onun Tarikat armağanlarına karşı zihinsel duvarlarımı sıkılaştırdım. "Ve bunun sonuçları var."

"Sen kim oluyorsun da ceza veriyorsun?" diye alay etti, beni kendi tarafına çekmeye çalışmaktan vazgeçerek. "Sen Kral'ın ıskartaya çıkardığı yedek varissin. Ölü kardeşinden daha düşük bir Tarikat'a, daha düşük bir statüye sahipsin ve bir zamanlar sahip olduğun tek değer kanındı. Ama sen buna ihanet ettin, değil mi?"

"Kapa çenenin," diye hırladı Sofia, avuçlarında alevler parlıyordu ve kalbim ondan yayılan koruyuculukla kabardı.

Gus'ın sözleri bir zamanlar olduğu gibi ruhumda tek bir iz bile bırakmadı. Çünkü hayattaki gerçek yolumu bulmuştum. Kim olduğumu ve nereye ait olduğumu biliyordum.

"Hakkımdaki bu değerlendirme karşısında gerçekten ağlayacağımı sanıyorsan, aptalın tekisin," dedim. Darius'un hayatta ve iyi olduğu gerçeğinden bahsetmedim, zamanı geldiğinde bunu krallığa büyük bir açıklama yapmak isteyeceğini biliyordum. "Babam benim için bir pislik. Tıpkı bu ofisin pislik olduğu gibi." Odanın çürümeye başlaması için biraz su büyüyle birlikte toprak elementimin derimden sızmasına izin verdim.

Küf, duvarlara tırmanıyor, pırıl pırıl parlayan her nesnenin üzerinde büyüyor, babamın altın biblolarını kaplıyor ve onları çirkin siyah bir kaplamayla yutuyordu. Duvar kâğıtları soyulmaya başladı, gri ve solgun bir renge büründü, sonra ayaklarımın dibindeki pırıl pırıl döşeme tahtaları eğrildi ve küfle kaplandı. Muazzam masasından duvardaki Lionel'in Ejderhası'nın yeşil duvar resmine, kendini beğenmiş sıkık kafasının altın büstünden berjer koltuğuna ve hepsinin üzerinde asılı duran ışıltılı avizeye kadar her şeyin, ofisin çürümesini diledim. Her bir parçası gözlerimizin önünde çürüyordu.

Açık çekmecelerdeki kâğıtlar kararmış ve solmuştu ve nihayet sağlam kalan son şey Lionel'in masasının üzerindeki yaldızlı çerçevede duran fotoğraftı. Buraya en son geldiğimde çekilen fotoğraf, ailemin ne olduğu yalanıydı, ama belki de şimdi deneyimin merceğinden baktığım için annemin gözlerine değen karanlığı görebiliyordum,

Kardeşimin omuzlarındaki gerginliği ve babamın elinin omzunu biraz fazla sıktığını görebiliyordum.

Kendi gülümsemem parlaktı ve bunu mutluluk olarak satın almak çok kolay olurdu. Ama bir elim yanımda asılı duruyordu, yumruğum o kadar sıkıydı ki tırnaklarımın o gün avucumun etini nasıl ısırıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Bu gülümsemenin diğerleriyle birlikte çürümesine izin verdim, bu anın hiçbir parçası değerli ya da saklanmaya değer değildi. Üç mahkûmun ve onları esir alan kişinin fotoğrafıydı ama o mahkûmların artık özgür olduğunu bilmek beni biraz rahatlatı.

Sahte gülümsemesinin solup yok oluşunu izlerken annemin kaybı kalbimi kavradı; ruhu her nerede dinleniyorsa, gülümsemelerinin gerçek olduğunu ve arkalarında dünyanın tüm renklerini hissettiğini umuyordum. Hayatın ona sunduğundan çok daha fazlasını hak etmişti ve bundan sorumlu olan adam fotoğrafın içinde çürüyen son kişiydi, yeşil gözleri kalıbın içine gömülmüştü.

Gus aniden parmağıyla bir fiske vurdu ve ayaklarımızın altındaki zeminde buz çiçekleri açarak şaşkınlıkla kişnememe neden oldu. Sofia ve ben şiddetle yana doğru kayarak birbirimize çarptık ve Gus'ın kollarında buz parçaları büyüdü ve onu bağlayan sarmaşıkları kopardı.

"Hayır!" Kapiya doğru koşarken havladım.

Lanet okudum ve onu durdurmak için elimden geldiğince hızlı bir ateş patlaması fırlattım. Yer değiştirdi, güzel bir kızıl tilkiye dönüştü, çenesi çantasının kayışını sıkıca kavradı ve kapıdan geçip koridora savruldu.

"Kahretsin," diye soludum, buzunu bir ateş patlamasıyla dağıttım ve peşine düştüm.

"Acele edin!" Sofia benimle birlikte koşarak bağırdı.

Gus balkon boyunca sıçrayıp merdivenlere yöneldi ve merdivenlerden üçer üçer aşağıya, aşağıdaki avluya doğru atladı. Sofia yanımdan hızla geçti, inanılmaz bir zarafetle balkona sıçradı, sonra ateşten bir köpek çıkarıp Gus'ın peşine taktı.

Kendimi maun korkulukların üzerinden fırlattım ve Gus'ın atriyumun dışındaki bir koridordan keskin bir dönüş yaptığını gördüm, itfaiye köpeği de peşindeydi.

Düşüşümü yumuşatmak için kalın bir yosun yatağı oluşturdum, saniyeler içinde yuvarlanıp ayaklarımı toparladım ve doğruca takibe geri koştum.

"Xavier!" Sofia bağırdı ve ben arkama dönüp baktığımda çürüyen gücümün duvarlar boyunca akarak Solaria Sarayı'nın derinliklerine yayıldığını gördüm. Gücün ruhumun derinliklerinde kök saldıığını, Lionel ve takipçilerine duyduğum nefretin içimden sızarak bu yıkımı körüklediğini hissedebiliyordum.

"Bırak çürüsün," diye homurdandım ve Sofia başını salladı, beni yakalamak için merdivenlerden aşağı koşarken gözlerine karanlık çökmüştü.

Güzel atrium etrafındaki her şeye yayılan ve güzelim boyaları, parlayan fayansları, tavandan sarkan süslü kübik saati yiyip bitiren siyah küfle harabeye döndü ve harabeye döndüğü anı kalıcı olarak işaretledi.

Sofia ve ben olabildiğince hızlı bir şekilde yan yana koştuk, Gus'ı bina boyunca takip ettik, Sofia'nın köpeğinden çıkan küçük alevler yolumuza rehberlik etmek için yol boyunca parıltıyordu. Çok zekiydi ve bunun için onu daha sonra öpeceğimden eminim.

Lionel'in hükümdarlığıyla lekelenmiş bu güzel binada Sofia'nın alevlerini kovalayarak cilalı koridorlarda koştururken, iltihaplı gücüm ivme kazanıyor, beni takip ediyordu. Bu salonlar ve ofisler savaş suçlarının kaynağıydı; zenginler arasında alınan kararlar, Fae'lerin büyük bir bölümünü bir hiç olarak görmeleri, acımasız hapisler ve acımasız katliamlar için planlar yapmalarıydı. Bu duvarlar bir daha asla temiz olmayacaktı, bu yüzden çürümelerini ve parlaklıklarının altında sakladıkları lekeyle lekelenmelerini istedim.

Bize yol gösteren alevler bizi penceresi açık bir ofise götürdü ve ben öfkeyle kişneyerek ofise koştum ve sokağa baktım. Savaşın uğultusu havada yine güçlü bir şekilde duyuluyordu ve bizim tarafın kazandığı açıktı, bunu görmek kalbimi bir umut havuzuna daldırdı. Nimfler ve düşman Fae'ler geri çekiliyordu ve birçoğu kaçmak için dönüyor, şehre doğru koşuyordu.

Pencereyi iterek açtım ve Sofia'yı alıp sokağa fırlattım. Düzgün bir şekilde yere indi, ben arkasından tırmanırken Gus'tan bir iz var mı diye sağa sola baktı.

Botlarım kaldırım taşlarına çarptı ve kalabalığın içinde kırmızı bir kürk parıltısı aradım ama ondan hiçbir iz yoktu. Ne bir kırmızı kürk parıltısı, ne de çarpışan bedenlerin arasından sıvışıp giden beyaz uçlu bir kuyruk.

"İşte orada!" Sofia, kitlelerin arasından süzülen bir alev hattını fark ederek bağırdı ve dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Çatışmanın içine daldık ve Geraldine'in gürleyen sesi yakınlarda bir yerdeki kalabalığın arasından yankılandı. "Şuraya bakın! Solaria Sarayı gözlerimizin önünde nasıl da kaynıyor!"

Arkamda yükselen yüksek duvarlara ve ısıltılı bayrak direklerine baktım, küf her tarafa yayılmış, her parçayı yutuyordu. Orta duvardan bir çatlak yükselmeden önce bir inilti duyuldu ve binanın içinde bir yerden büyük bir gürültü geldi. Tüm yapının çökmesi uzun sürmeyecek gibi görünüyordu ve çöküşünden sorumlu olduğumu bilmek göğsümü kabarttı.

Yakındaki bir Su Perisi'nin çingırağı gücüme kilitlendi ve onu kilitlemeye başladı, ancak devasa beyaz bir Kurt başımın üzerinden süzüldü ve canavara çarparak onu bir diş ve öfke bulanıklığı içinde yere serdi.

Seth'in keskin çenesi yarattığı toza çevirdi ve büyüm damarlarımda bir kez daha coşkuyla dolaştı.

Zaferin coşkusu havadaydı, isyancılar sevinçlerini haykırıyor ve daha fazla düşen Nimf'in acı dolu kükremesi kalbimi heyecanla çarpırtıyordu. Ama henüz işim bitmemişti. Ellerim o boktan Tilki değiştiricinin üzerinde olmadan olmazdı.

Kalabalık önümde dağıldı ve bakışlarım sonunda ona kilitlendi; Sofia'nın ateş köpeği Tilki'nin peşinden koşarken Gus hâlâ çaresizlik içinde çantasını taşıyordu. Eğer savaşın ötesine geçmeyi başarır ve Sofia'nın oyuncularını geride bırakırsa, bir ara sokaktan sıvışabilirdi ve onu asla bulamazdık.

İçimde aciliyet duygusu alevlendi ve bir avuç içi fırlatarak önünde taştan bir duvar ördüm. Tilki sıçrayarak duvarın üzerinden atlamaya çalıştı ama ateş köpeği sıçrayarak Gus'ın kuyruğunu ısırды. Kırmızı kürkü tutuştu ve Gus acı dolu bir inilti çıkardı, tutuşunu kaybetti ve yere düştü, alevleri söndürmeye çalışmak için umutsuzca yuvarlandı.

Bir saniye içinde üzerine atıldım, onu ensesinden yakaladım ve ateşi söndürmek için suyla ıslattım, elimde gevşekçe asılı dururken zavallı ve perişan görünmesine neden oldum. Bacaklarını sarmaşıklarla iki yanına bağladım ve başını yenilgiyle eğerek savaşı kaybettiğini kabul etti.

Sofia onun sürüklediği çantayı aldı ve muzaffer bir sırışıyla omzuna astı. "Benimki."

Etrafımızda bir zafer çığlığı koptu ve ben sevinçle kükreyerek Gus'ın etrafına metal bir kafes geçirdim ve onu hantalca yere bıraktım.

Sofia ateş köpeğine gülümsedi, sonra onun çırpınan alevlerin girdabında kaybolmasına izin verdi ve ben ona doğru çullandım, onu sertçe öptüm ve alçalırken

öyle yaparak dudaklarıma karşı gülmesini sağladı. Onun teni parlamaya başladı ve benimki de parladı, Pegasus Emirlerimiz mutlak bir sevinçle parlıyor ve tenimizi güneşteki yağmur damlaları gibi ısıldatıyordu.

Yankılanan bir gümbürtü ayaklarımızın altındaki zemini sarstı ve gürültünün kaynağını ararken tökezleyerek birbirimizden ayrıldık. Rahatlamak için kolumu omzuna attım, Solaria Sarayı'nın gücüne yenik düştüğünü gördüm, yapıdaki çürüme o kadar derindi ki gözlerimizin önünde parçalandı, taş ve harç çatlayıp parçalandı.

Asiler tezahürat yaptı ve Tyler yukarıda kişneyerek üzerimizden geçti ve kalabalığın üzerine gümüş bir parıltı yağmuru gönderdi.

"Bu gün bundan böyle Büyük Asi Geliyor olarak bilinecek!" Geraldine sesini büyüyle yükselterek bir arabanın tavanına tırmandı ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Garip bir isim," diye mırıldandı Sofia.

"Kesinlikle biraz çalışmaya ihtiyacı var," diye katıldım ve eğlenerek Gus'ın kafesini almak için uzandım.

"Zafer şapkalarımızı takalım ve hükümdarlarımızı Büyük Geliş'ten haberdar etmek için kalemize dönelim!" Geraldine haykırdı. "Herkes Gerçek Kraliçeleri selamlasın!"

Herkes onun son sözlerini yineledi, sonra başlarının üzerine bir tutam yıldız tozu attı ve yıldızların kollarına doğru koştuk.

Galaksiler arasındaki boşluğa doğru kıvrılırken parmaklarım Sofia'ninkilerle sımsıkı kenetlenmişti ve Tyler'ın peşimizden geldiğini, Zodyak Akademisi'ne dönerken ruhlarımızın birbirine bağlandığını ve dans ettiğini hissettim. Ve bir gün daha savaşmak için hayatta kaldık.

YEDİNCİ BÖLÜM

T nce şiltenin üzerinde uyukladığım yer altımda titredi, sarsıntı duvarları bile sarsarken bir nefes beni uykunun cılız pençelerinden kurtardı.

Nazik gülümsemeli kadın gölgelerin arasında yaklaşırken iri gözlerle yukarı baktım.

"Şimdi ne oldu?" diye tısladı bir adam karanlıkta korkuyla, silueti hücremizin parmaklıkları önünde kayıyordu.

Nebula Engizisyon Merkezi soğuktu. Her zaman soğuk ve her zaman sıkışık.

Bir sonraki hücredeki Minotorlar huzursuzca böğürdü, bir başka sarsıntı onları tekrar sarstığında duvarlardan tozlar döküldü.

Etrafımızda inilti ve korku dolu mırıltılar yükseldi ve ben bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım, kollarımı onlara doladım ve çenemi dizlerimin üzerine koyarak o geceyi hatırlamamaya çalıştım.

Ama çılgınlıklar hâlâ kulaklarımda çınlıyordu, annemin kanı yanaklarımı ısıtıyordu, o da benimle bizi bulan adamlar arasına girerek karşı koymaya çalışıyordu.

Giysilerindeki harfler gözlerimin önünden geçti. FIB. Bize her zaman bizi h e r k e s t e n çok koruyacağı söylenen Fae'ler. Onlar ki

onun yerine dünyamı benden çaldı.

"Sus canım," dedi kadın, yanıma çöküp elimi etli avucunun içine aldı. Bana ve burada yalnız olan diğer çocuklara bakmayı kendine görev edinmişti ama bize yumuşak gülümsemeler ve basit basmakalıp sözlerin ötesinde sunabileceği pek bir şey yoktu. Beni tekrar susturdu, ama tek bir ses bile çıkarmamıştım. O geceden beri tek bir ses bile çıkmadı. Hücremizin köşesinde ağlayan ben değildim. Duvarlar yeniden sallanırken umursamaz yıldızlara dualar mırıldanan ben değildim.

"Kraliçeler burada!" diye bağırdı bir ses hücremizin çok ötesindeki karanlıkta bir yerden, çığlığı bir başkası ve bir başkası takip etti, kalbim her bildiriyle daha sert pompalandı, her umut ve rahatlama hıçkırığıyla.

Sonra ateşten başka bir şey yoktu.

Hücrelerden dumanlar yükseliyor, çığlıklar karanlığı yırtıyor ve elimi tutan kadın korkuyla kıpırdanıyor, bedeni küçülüyor, ta ki minik bir pençe parmaklarıma değip yanımdaki şilteye düşene kadar.

Bu cehennem parçasını benimle paylaşan diğer Tiberian Sıçanları da aynı şeyi yaparken, bir sonraki hücreden dehşet içinde böğüren sığırların sesi kulaklarımı tırmaladı. Etrafıma üşüşen minik bedenler korku içinde ciyaklıyor, yanımdan hızla geçerken keskin pençeleriyle derimi tırmalıyor, var olmadığını zaten bildiğimiz bir çıkış yolu arıyorlardı.

Ateş yeniden alevlendi, kırmızı ve mavi alevler karanlığın içinde şiddetle parlarken sıcaklık tenimi yaktı ve tam ortasında başlarında taçlarıyla duran korkunç güzellikteki iki kadınla birlikte saf dehşet sahnesini aydınlattı.

Omurgalarından öfkeli ateşten kanatlar yayılıyordu ve yavaşça bana doğru yürürken sadece bakabiliyordum; dehşete düşmüş Fae'lerin kaynayan telaşı içindeki tek sakin nokta.

Bunlar, bu kampta kilitli tutulan insanların fısıldadığı kraliçelerdi. Bizi kurtaracaklarını söyledikleri kraliçeler. Sonunda hepimizi öldürmeye gelenler.

Mavi saçlı olan kafesimin parmaklıklarına uzandı, başını eğerek onlardan uzaklaşan farelerin arasında beni inceledi, kaos denizinde hareketsiz bir nesneydim. Sıçanlar arkamdaki duvara, alevlerden ve ciğerlerimdeki havayı boğan sıcaklıktan en uzak noktaya doğru koşuşturdular.

Darcy Vega'nın parmakları barın etrafına dolandığı anda bar yok oldu. Erimedi, yanmadı, sadece yok oldu.

Tory daha sonra uzanarak parmaklarını parmaklıkların üzerinde soldan sağa doğru gezdirdi ve her biri gücünün etkisiyle yuvarlanarak yok oldu.

"Bunun için mi?" diye nefes aldı, arkamda korku içinde ciyaklayan ve dağ da olabilecek bir duvara tırmanan Fareleri izliyordu.

O alev ve katliam ikizlerini geçmeden buradan çıkmanın bir yolu yoktu. Ama hiçbir sonunda onlar için gelen kraliçelere doğru koşmadı. O korkunç yaratıkların gözlerindeki hiçbir şey kurtuluş vaat etmiyordu.

"Korku çok... anlamsız," diye iç geçirdi Darcy, uzanıp bir Tiberya Faresini kuyruğundan tutarak yerden kaldırırken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Yaratık çırpındı ve tekmeledi, soluk gri kürkü babamın şekil değiştirmiş halindeki kürküne çok benziyordu. Darcy onu önüne kaldırırken dehşete düşmüş Fae'ye baktım, ateşi parmak uçlarından kuyruğuna doğru yavaşça yuvarlanırken onu dikkatle izliyordum.

Fare onun gücü altında yanarken attığı çılgınlıkların hepsi delici ciyaklamalardı ama onun acı çekerek ölmesini izlerken yüzü hiç değişmedi. Sanki yaptığı şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi onu kayıtsızca izledi.

"Bu farklı." Tory bir adım daha yaklaşarak beni işaret etti, ben öylece bakarken korkunç güzelliği nefesimi kesiyordu.

Hiçbir şeyim kalmamıştı. Hepsi benden çoktan alınmıştı. Belki de tüm bunlardan sonra ölüm beni rahatlatırdı.

Minik bir beden önüme sıçradı, kahverengi Sıçan havada yer değiştirdi ve nazık gülümsemeli kadın oraya indi, kollarını açarak tıpkı annemin yaptığı gibi benimle ölüm arasına girdi.

"Çocuğu bırakın," diye yalvardı, ikizler onu ilgiyle izlerken bacakları korkudan titriyordu.

"Kurban mı?" Darcy merakla sordu. "Cesaret,"

diye yanıtladı Tory aynı, fazla düz tonda. Darcy,

"İlginç," diye düşündü.

"Lütfen, Kraliçelerim, size yalvarıyorum," diye ağlayan kadın hâlâ titriyordu.

Buradaki ilk gün bana kızını hatırlattığımı söylemişti. Ona o çocuğun nereye gittiğini sormalıydım. Ama söyleyecek sözüm yoktu. Hâlâ da söyleyecek sözüm yok.

Dudaklarım... bir şey için aralandı, ama ben varlığımın derinliklerinden ne olduğunu çağırmadan, Tory uzandı ve kadının yanağını okşadı.

Çılgılığı içimi parçaladı, etinin içindeki kemikler parladı ve vücudunu yırtan ateşin gücüyle ışığı yakaladı.

İrkilmedim. Daha önce tanık olduğum dehşet, tepki vermesi gereken, bana ne yaptırması gereken parçamı kırmıştı... şey, ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bedeni yok oldu ve kurtuluşun yerine yıkımı getiren ikizlerin yaktığı ışığın parıltısına karşı gözlerim kapandı.

Etrafımdaki çılgınlıklar giderek artıyor, hem şekil değiştirmiş hem de Fae formundaki Tiberya Sıçanlarının çılgın bedenleri kaçmak için acele ederken bana çarpıyor ve ateşin ışığı kapalı göz kapaklarımdan bile gözlerime batıyordu.

Sessizlik çöktüğünde, kendimi Perde'nin ötesine adım atarken bulmayı bekliyordum, ailem beni bekliyordu, o gün içimde kırılan ne varsa geri vermeye hazırdı.

Ama bulduğum şey bu değildi.

Etrafımı saran yıkımı, Kral'ın arzularına uygun olmayan bir düzende doğma suçundan başka bir şey işlemedikleri için buraya hapsedilenlerden geriye kalan kül ve isi incelerken yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Bir parmak yanağıma bastırarak gözyaşımı yakaladı ve bakışlarımı aynı boş merakla beni inceleyen Tory Vega'ya çekti.

"Bu farklı," dedi Darcy diğer tarafımdan. "Belki de," diye yanıtladı Tory.

Darcy, "O zaman o gelsin," dedi. "Aradığımız şeyin zaten burada olmadığı açık."

"Hayır," diye kabul etti Tory, ama nedense bu normal bir konuşma gibi değildi, daha çok bir sonraki adımda hangi yolu izleyeceğinden emin olmayan tek bir zihnin düşünceleri gibiydi.

"Ölüm... beklediğimden daha azdı," diye iç geçirdi Darcy.

"Çok daha az. Eskisinden daha cazip değil. Bunun çağrısını hâlâ anlayamıyorum." Tory nefes verdi, eli kolumu kavradı, etinin dokunuşu ciğerlerimdeki nefesi çalan zifiri karanlık bir ısırık gibiydi. "Gel, boş kız. Yapacak işlerimiz var. Diğer düşmüşleri aramalıyız."

Darius

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Ölümle birlikte, kaybettiklerimin hayatlarına dair basit içgörülerden çok daha fazlası bana bahşedilmişti. En yakın arkadaşımın yanında durmuş, onların ağızlarından almayı başardığım bilgilere dayanarak bir Lonca Taşı almaya hazırlanırken

Roxy'nin kaderimizi yıldızların elinden çekip almasına rağmen, yaşadığım her şeyin bir şekilde kaderde yazılı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ama bu bilgiyi başka nasıl elde edebilirdik ki? Peçe'nin ötesine geçmiş ruhlarla iletişim kurmanın bir yolunu bulmak dışında, burayı nasıl bulmayı umduğumuzu anlayamıyordum.

İlahi müdahale veya takdir ne olursa olsun, bu fırsatı değerlendirecektim. Azriel Orion bu savaşın kaderinin Lonca Taşlarının keşfi ve potansiyel olarak Zodyak Loncasının kurulmasıyla değişebileceğine inanıyordu ve ben de onun bu tür konulardaki yargılarına güvenmeye fazlasıyla istekliydim. Gerçi İmparatorluk Yıldızı artık onun bir parçası olmadığına göre Zodyak Loncası'nın ne anlama geldiği konusunda hiçbirimizin bir fikri yoktu.

İşte orada, Azriel'in oğluyla yan yana duruyordum; botlarımız, araştırmak bir yana, muhtemelen sayısız yıldır hiçbir Fae'nin fark etmediği bir mağaranın girişini işaretliyordu. Akademiden ve diğerlerinden çok uzaktaydık, bu vahşi yerde bize eşlik eden tek şey kuzeydoğu sahilinin buz gibi rüzgarları ve hırçın dalgalarıydı.

Mağara üstümüzde açıldı, her şekil ve renkteki kristaller, alevlerimin ışığı yüzeylerinden yansıdıkça kendi kişisel gökkuşağımız gibi parlıyordu.

Hava soğuk ve nemliydi, karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken botlarım sık bir su birikintisinde sırıyordu.

"Bu mağaradan ve atam Luxie Acrux'un burayı kendine mal ettiğinden bahsetti," diye mırıldandım, bakışlarım başımızın üzerindeki kayalık duvarlarda ve çatıda geziniyor, kristallerin ne kadar keskin olduğunu, jilet gibi kenarlarının parıldadığını fark ediyordum.

"Buranın doğal mı yoksa eski büyüyle mi kirletilmiş olduğunu anlayamıyorum," diye mırıldandı Lance arkamdan gelirken, ayak sesleri mağaranın kesintisiz sessizliğinde gürültülüydü.

"Belki de her ikisidir," diye önerdim, siyah taş duvarların daralmaya başladığı derinliklere doğru ilerledim, geçit tamamen durgun suyla dolu bir havuzda sona ermeden önce kapanıyordu.

"Bana ne dediğini tekrar anlat," diye sordu Lance ve babasıyla geçirdiğim zaman için içimde bir suçluluk hissettim. Sesinde böyle bir karşılaşmaya duyduğu özlem açıkça görülüyordu ve keşke ona Peçe'de bir ayrılık teklif edebilseydim de çok sevdiği adamla kendi adına konuşabilseydi. Ama o kapı artık bana kapalıydı, kendimi son kez ölümün içine düşerken bulana kadar parmaklıklı ve kilitliydi. Bir daha geri dönüş olmayacaktı. Kalbimin sabit gümbürtüsü bana bu konuda yemin ediyordu. Hayatım artık bana ait değil, tamamen ona aitti. Onun bu diyarda hak iddia edeceği zamana bağlıydım ve bu gerçek karşısında hiçbir korku hissetmiyordum. Bir zamanlar onsuz aylarca acı çekmişim ve bir daha asla böyle bir ayrılık yaşamayacağımızı bilmek beni mutlu ediyordu.

"Bilinmeyen yolunda, keskin kenarlı taşlarla dolu mağarada yürüyün, sonra da gizemli sırların içine dalın. Atanız tarafından çalınan Lonca Taşı, hem zamanın hem de hafızanın çoktan unuttuğu bir yerde saklı."

"Bilmecelere her zaman düşkün olmuştur," dedi Lance. "Yine de bu durumda, biraz açıklık takdir edilirdi. Hepimizi öldürmeye kararlı Ejderha pisliğinin farkındaydı, değil mi?"

"Babam için de bir iki kelime etmişti," diye katıldım ve Lance eğlenerek bir nefes verdi.

"Bunu duymak için iyi para verirdim."

Havuzun kenarına vardığımızda ona döndüm, bir elimi omzuna koydum ve bana kaşlarını çatarak bakarken onu bakışlarımla sabitledim.

"Seni bana kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyor," dedim ona. "Ve üzgün olduğunu bilmeni istedi. Seni terk ettiği için, o öldüğünden beri katlandığın her şey için çok üzgün... Dürüst olmak gerekirse, bence onun ölümünden beri karşılaştığın tüm zorlukları izlemek onun içinde bir şeyleri kırdı kardeşim. Ama artık umut var, daha iyi bir gelecek için umut var ve bu kısmen senin sayende. Ben ikizleri ve kaderlerinde ne olduğunu kabullenmeyi reddederken sen bunu gördün. Benim de bu gerçeğe ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Lance'in yüzü acıyla buruştu ve onu kendime doğru çektim, sırtıma vurup ağır bir nefes verirken onu sıkıca kucakladım.

"Öldüğünden beri onu özlemenin acısı içindeyim. Ama seni kaybettiğimde boşluğa düştüm, Darius. Sen onun gölgesinin altından çıkmaya fırsat bulamadan o pisliğin senden her güzel şeyi çaldığını bilmeye dayanamadım. Sen yaşamayı, gerçek aşkı tatmayı ve bu zamana kadar sana musallat olan her şeytanı yenmeyi hak ediyorsun ve ben bir daha asla birlikte geçirdiğimiz zamanın tek bir saniyesini bile hafife almayacağım."

"Kahretsin, böyle devam edersen beni ağlatacaksın," diye takıldım, onu geri ittim ve yanımda binlerce macera daha vaat eden bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

"Sanırım şimdi o bulanık suya dalmak zorundayız?" Lance iç çekerek yanımdaki dairesel havuza baktı. Genişliği ancak bir metre kadardı, bir su birikintisinden biraz daha fazlası gibi görünüyordu ama içimden bir ses zararsız görünümünün çok ötesinde derinlikleri olduğunu söylüyordu.

"Bir gün birlikte bir geziye çıkacağız ve iğrenç bir şeyle kaplanmayacağız," diye şaka yaptım, gömleğimi çıkarıp bir kenara atarken damarlarımda su büyüünün oluşmasına izin verdim.

Parmaklarımı büktüm, büyümlle uzandım ve havuzla bir bağlantı kurdum, ona odaklanırken gözlerimi kapattım, ne kadar derin olduğunu hissettim ve dibe ulaşmak için tam olarak ne gerektiğini anlamaya çalıştım.

Lance yanımdan, açıkça kendi su büyüüne odaklanmış bir şekilde, "Bu sonsuz bir şey," dedi. "Tünel uzayıp gidiyor."

"Bunun bir dibi olmalı." Bir tane bulmaya çalışırken kaşlarımı çattım, ama bulamadan önce bir şey gücümün kenarlarına çarptı ve beni itti.

banaya geri döndü. "Bu da ne böyle?"

"Her ne ise, bu mesafeden onu kıramam," diye cevap verdi Lance, havuzun derinliklerindeki bariyeri bulurken kendi büyüğü de benimkine karşı kıvranıyordu.

Körü körüne ona uzandım, elini tuttum ve o da aynısını yaparken büyümü çevreleyen duvarları düşürdüm, birleşik gücümüz gölgeli bariyere küçük bir köyü yok etmeye yetecek bir kuvvetle çarptı. Ama kırılmadı.

Lance'in elini bırakıp gözlerimi açtığımda dudaklarımın arasından dumanlar dökülürken hayal kırıklığıyla bir nefes çektim.

"Üstesinden geleceğim," dedim ona, kemerimi çözüp botlarımı tekmeleyerek tünele dalmaya ve neler olup bittiğini anlamaya hazırlanırken.

"O büyü her neyse, eski ve uyuyor," diye uyardı Lance beni. Havuzun kenarına doğru ilerledim. "Uyandırılmaya nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ayrıca, uzun zaman önce ölmüş bir Acrux'un yaptığı büyüleri bozabilecek biri varsa o da benim," diye cevap verdim ve suya balıklama dalıp kendimi daha derine itmek için tekme attım. Dondurucu suyun ısırtığı buz gibi parmaklarla etime battı, ama ruhumda yaşayan ateş onu karşılamak için yükseldi, onu geri itti ve en iyi çabalarına rağmen bedenimi sıcak tuttu.

Su büyümü çağırdığımda avuçlarım karıncalandı, yüzümün etrafında bir hava cebi oluşmasını emrettim, gücümü sıvı üzerinde kullandım ve nefes almama ve daha net görmeme izin verecek kadar geri ittim.

Gerçi 'açıkça' demek biraz abartılı olurdu. Havuzun bulanık yeşili ben alçaldıkça daha da koyulaştı, daha da alçalmak için tekmeledikçe sert kaya duvarları omuzlarıma ve bacaklarıma sürtünüyordu. Önümden bir Faelight gönderdim, ışıltısı aşağıdaki derinliklere doğru aktı, beni çevreleyen kayalık duvarlardaki soluk oymaları aydınlattı, yanlarından geçtiğimde rünler enerjiyle titreşti.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken bakışlarım bir rune'dan diğerine geçti, bazılarının anlamları benim için açıkken bazılarını daha önce hiç görmemiştim. Roxy'nin onlar hakkında benden daha çok şey bildiği hissine kapıldım ve bu gerçek karşısında yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeyi düşününce homurdandım. Benden üstün olduğunu iddia edebileceği büyüğü bir konu olduğunu fark etmeden önce eter hakkında araştırabileceğim her şeyi araştırdığımdan emin olmalıydım.

On dakika yüzdüm, sonra daha da uzun süre yüzdüm, sualtı tüneli daraldıkça kaslarım yanıyor, kendimi burada geri dnmemin hiçbir yolu olmadığı gerçeğini düşünmemeye zorlarken etrafımı sarıyordu. Alyansımın platin yüzüğü tenimi ısıtıyor, ihtiyaım olduğunda sihrimi yenilemek için küçük bir yolum olduğunu hatırlatıyordu ama böylesine muazzam bir inişten sonra bana önemsiz geliyordu. Belki de Dante Oscura'nın kitabından bir yaprak almaya başlamalı ve bu tür durumlardan kaçınmak için kendimi her zaman altınla kaplamalıyım. Kendini bu yerde kapana kısılmış bulsaydı kesinlikle endişelenecek pek bir şeyi olmazdı.

Burada mahsur kalma fikrine kendimi fazla kaptıramadan, içime bir göç dalgası çarptı, yüzümün etrafındaki oksijeni tutan su büyüsünü paramparça etti ve Faelight'ımı ani bir patlamayla söndürdü.

Kafamın içinde lanet okudum, şaşkınlık beni avucunun içine alırken ellerimi taş duvarlara dayadım, zihnim sihrimin benden koparıldığı ani gerçekliğiyle çırpınıyordu. Bu bir bastırıcının etkileri gibi değildi, gücüm engellenmemişti, daha çok ağır bir yükün altında sıkışmış gibiydi ve beni onu kurtarmak için mücadele etmek zorunda bırakıyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, Roxy'nin bunu hissedebileceğini bilmek düşüncelerimin hizaya gelmesine yardımcı olurken panikleme içgüdüsünü görmezden geldim ve bunun yerine çevreme odaklandım.

Avularımı kaya duvarlarına bastırdım, przly halden pürüzsüz hale dönüştüklerini fark ettim ve üzerlerindeki doğal olmayan kabarık işaretleri hissettim. En yakın olanın izini sürdüm, oluşturduğu şekle odaklandım, tek bir A harfinin yanında ateşi simgeleyen dik bir üçgen buldum.

Eğer bu ateş istiyorsa, bende ondan bolca vardı ve mektup bana sadece benim soyuma özgü bir şey istiyor olabileceğini düşündürdü.

Bir irade gücüyle, Ejderha ateşi avucumdan patladı, ısı üzerime yıkandı. Beni olduğum yere hapseden büyü yok oldu ve altımdaki tünel bir kez daha açıldı.

Tereddüt ettim, zihnim bu tünelden geçişi tamamlamak için toprak ya da hava büyüsünün gerekebileceği ihtimaline takılmıştı, ki her ikisine de sahip olduğumu iddia edemezdim. Lance havaya hkmedebiliyordu ama orta mağarada benden çok yukarıda kaldığı için, kendimi tekrar kapana kısılmış bulursam bunun bana çok yardımcı olacağından şüpheliydim. Çocukken aile ağacımı incelemek için harcamak zorunda kaldığım zamanı düşünmeye çalıştım. Çalışmalarım, soyundan geldiğim Ejderhaların sahip olduğu g ve büyüklük üzerine odaklanmıştı.

Ancak en unutulmaz geçmişlere sahip olanlar hakkında daha fazla bilgi vardı.

Luxie Acrux aklıma kolayca gelen bir isim değildi. O eski kayıtlara göz atmayalı yıllar olmuştu ve her birinin hangi sihre sahip olduğunu ezberlemektense savaşlarda çarpışmış ya da değerli hazinelere sahip olmuş atalarımın daha çok ilgilenmişim. Yine de onun adı bir şeyler çağırıyordu ama nedenini bir türlü bulamıyordum.

Olduğum yerde kaldım, yüzümün etrafındaki hava cebini yeniden oluşturdum ve suyla olan bağlantımla uzandım. Tünel altımda kıvrıldı, tekrar yukarı doğru hareket etmeden önce düzleşti, geçit burada olduğu kadar dardı.

Bir kez daha bir bariyer buldum, az önce parçaladığım türden bir büyüyle aynıydı ve onu çevreleyen tünelin kenarlarını ararken konsantrasyon içinde kaşlarımı çatıttım.

Pürüzlü kaya tekrar düzleşti ve taşta kazınmış ikinci bir oyma buldum, bunun yanında A harfiyle ateşin başka bir sembolü olduğunu hemen anladım.

Yumruğumu kaldırdım ve güçlü bir Ejderha ateşi patlamasını kendimden uzağa fırlattım, tünel boyunca yönlendirirken konsantrasyon içinde kaşlarımı çatıyordum, su her saniye benden daha da uzaklaşan alevleri söndürmek için savaşırken uzuvlarım titremeye başladı.

Ateş topu sonunda oymaya ulaştı ve ona doğru patlamasına izin verdim, büyü paramparça oldu ve ötesindeki açık alana bir su spreyi gönderdi. Damlacıklar havuza geri düştü ve alanla bağlantım kayboldu ama yüzmeye devam edecek kadar güvendedim.

Bacaklarımı sertçe tekmeledim, tünelin bastıran duvarları yüzünden oluşan kesik ve sıyrıkları görmezden geldim ve körlemesine yüzmeye devam ettim.

Beş dakika daha geçti, tünel sonsuz gibi görünüyordu, sonunda dışarı çıktım, derin bir nefes aldım ve kendimi başka bir mağarada buldum.

İlkinin aksine, bu sivri kayalarla asılı değildi, bunun yerine çatısı yaşlılıktan beyazlamış kemiklerle kaplıydı ve suyun kenarında küçük bir taş platformun oturduğu bir kemer oluşturuyordu.

Kendimi dışarı attım ve Lance'e takip etmesi gerektiğini bildirmek için iki yeşil ışık küresini tünele geri gönderdim.

Derimin altında ateş büyüğü oluştu, hızla kuruyup metal kapıyı incelemek için kemer aralığından geçerken su bir buhar bulutu halinde yükseldi

ötesinde.

Uçları mızrak gibi sivriltilmiş kalın siyah çiviler demirden dışarı çıkmış, ağır bir kilit ve üç cıvata onu yerine sabitlemişti.

"Bu uğursuz görünüyor," diye konuştu Lance arkamdan, aniden ortaya çıkışıyla beni şaşırtmıştı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve onu kupkuru buldum, sakalının tek bir kılı bile yerinde değildi. Tabii ki göt herif dar geçitten göz açıp kapayıncaya kadar geçmek için hava kullanmıştı. Geçmişte Nimfleri avlarken birkaç küçük tünel ve dar sürünme alanıyla karşılaşmıştık ve o her zaman buralardan hızla geçmişti. Kapalı alanlardan hoşlanmadığını asla kabul etmezdi ama onu yakalamıştım.

Bana bir el salladı ve giysilerim öne doğru fırladı, küçük bir hava kozası içinde asılı, tamamen kuru.

"Teşekkürler," dedim, kıyafetlere uzanırken havam dağıldı ve hızla üzerime giyindim.

"Çıplak kıçının görüntüsünün o kapının ardında saklanan her neyse onu korkutup kaçırabileceğinden endişelendim," diye düşündü. "Ve bu gerçekleşmeden önce onunla kendim dans etme şansı istiyorum."

Yanımda durmak için hareket etti ve kapıyı inceledik, çömelirken kaşları çatıldı, nefesinin altında büyüler mırıldandı, metalde tuzaklar ve lanetler olup olmadığını kontrol etti.

Avucumu ağır demirin ortasına bastırdım ve soğuk şokuyla içime bir ürperti yayıldı. Sadece soğuk değildi; buz uzun zamandır arkadaşımı ve o kapının içinden yayılan his, donma noktasını evcilleştirdi.

Soğuk göğsümün derinliklerine doğru ilerlerken ciğerlerimden bir nefes düştü, içime işlerken göğüs kafesimi sarsan bir çığırak, her bir ışık ve sıcaklık parçasını aradı ve bulduğu her şeyi birbiri ardına söndürdü.

Soğuk, uzuvlarımda hızla ilerlerken içimdeki Ejderha kıpırdandı, Lance kafatasımda çınlarken anlayamadığım bir kelime söyledi ve dizlerim bükülmekle tehdit etti.

Daha önce olduğum adam, içime işleyen o buz gibi nefesin ağırlığına boyun eğebilirdi ama ölümden geri adım atan adam o kadar kolay fethedilemezdi.

Ayaklarımda üzerinde dururken kaslarım esnedi, güç bedenimde dalgalandı ve içimdeki canavar yakıcı bir enerjiyle hırladı.

Gözlerimi kırptım ve gözlerim kayarken bakışlarım keskinleşti, sürüngen yarıkları odağıma kapıya daralttı, böylece görebildiğim tek şey o oldu.

Hırlayarak geri çektiğim dudaklarımın arasından dumanlar süzüldü ve Ejderha ateşi, soğuğun tüketmek için acele ettiği göğsümde alevlendi.

Hâlâ tutunduğum küçük farkındalık kısıntısıyla Lance'in omzunu kavradım ve onu geri ittim, diğer kolum kapıya kilitli kaldığı yerde titriyordu.

Uyarımı dikkate aldı ve arkama geçerek kendini siper ederken, sahip olduğum her şeyin gücü içimin derinliklerinden yükseldi ve beni çekirdeğime kadar sarstı.

Ejderha ateşi benden bir barajı patlatan su gibi fışkırdı ve patlama benden çıkıp kapıya çarparken kendimi desteklemek için yapabileceğim tek şey buyruğumun alevleri katı demiri yırtarak hem fiziksel hem de büyü kilitleri aynı anda parçalamaktı.

Patlamanın sıcaklığı beni sardı, ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Dişlerimi sıktım ve kapı parçalandığında, metal parçaları havada uçarken, cildimi keserken ve kanımı bizi çevreleyen beyaz kemiklere sıçratırken sağlam durdum.

Yüzümü çevirmek zorunda kaldığımda lanet okudum, elim gözlerimi korumak için yukarı kalkarken sonuncusu yanımdan geçti ve sonunda her şey hareketsiz kaldı.

Dumanla kaplı bir nefes verdim, kaymış gözlerim kapının ötesindeki karanlığı deldi, taş bir oda gölgelerle dolu geniş bir alana açıldı.

Orion kuru bir sesle, "Ve ben de kapının üzerindeki büyüleri belli bir ustalıkla kırmak üzereydim," dedi.

Arkamdan ayağa kalktı, yarı parçalanmış giysilerimi ve vücudumdaki kanlı kesikleri incelerken dilini şapırdattı.

Sağ omzumda bir ölümlü için son derece endişe verici olabilecek bir kesik vardı, ama elimi bastırıp yarayı iyileştirdim ve o boktan şenlikte bir nebze olsun saygınlığımı korumaya çalıştım.

"Bu yolun daha kolay olduğunu düşündüm," diye cevap verdim.

Lance bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama önümüzdeki odanın içinden büyük bir çan sesine benzeyen bir ses yükseldi ve onu susturdu.

Birbirimize baktık ve o kılıcını kınından çıkarırken ben de baltamı çektim. Burası sayısız yıldır dokunulmamış gibi görünüyordu ama büyü söz konusu olduğunda, bu mutlaka terk edilmiş olduğu anlamına gelmiyordu.

Önümüzden bir Faelight göndererek mağaraya doğru ilerledim ve başımı arkaya eğerek ileride ortaya çıkan devasa boşluğa baktım.

Duvarlar sonsuza kadar yükseliyor, herhangi bir çatı görülemeden karanlığın içinde kayboluyor, yankılanan alanın tam ortasında asılı duran devasa bir çanın altın ışıltısı görülüyordu.

Taştan oyulmuş masalar ve kaideler vardı, çeşitli rünlerle işaretlenmişlerdi ve hazineler ile eski kemiklerin bir karışımını tutuyorlardı, hepsinin üzerinde biriken toz, yığının büyüklüğünü gizlemek için çok az şey yapıyordu.

"Benim," diye homurdandım, bakışlarım zümrüt işlemeli dekoratif bir kalkana takıldı ve bu unutulmuş hazineye bakarken birden Luxie Acrux'un adının neden aklıma takıldığını hatırladım.

Savaşta korkusuzca dövüşmemiş ya da politikada isim yapmamıştı. Hayır; Luxie Acrux, babamın bana dudaklarını bükerek işaret ettiği ve kızgınlığını belli eden bir listede yer alıyordu.

"Soyumuzdaki bazı Ejderhalar ölürken bile hazinelerine göz dikmeyi seçtiler," diye tükürmüştü. "Bu Ejderhaların orduları asla bulunamadı. Zenginliklerini çaldılar ve bu dünyada henüz keşfedilmemiş bir yere sakladılar; altınlarının bir sonraki nesle miras olarak geçmesine izin vermek yerine, onlara sahip olmayı sürdürürken ölmeyi seçtiler."

Sözleri karşısında aynı kızgınlığı hissetmiştim; o listedeki Ejderhaların anlatılmamış hazineleri bizden sakladığını bilmenin acı gerçeğini, dünyanın bir yerlerinde o zenginliklerin kimse tarafından sahiplenilmemiş mezarlarda gizlendiğini. Ailemizin pek çok üyesinin kayıp hazinelerin peşine düştüğünü ama o listeden hiçbirinin bulunamadığını anlatmaya devam etmişti. Şimdiye kadar. Azriel, Luxie Acrux'un onu tam da bu noktaya yerleştirdiğini gören bazı ölü Ejderhalar'dan Peçe'nin ötesindeki yeri aramıştı.

Birini keşfettiğimi öğrendiğinde yüzünün alacağı hali hayal ettiğimden içimden bir kahkaha yükseldi. Buradaki her madeni para, mücevher ve değerli taş sonunda değerli soyunun bir üyesi tarafından geri alınmıştı ve bu da ona ihanet eden Varis'e aitti. "Ağzının suyu akıyor," dedi Lance, boşluğa doğru bir adım atıp i ç i n e safir kakılmış bir yüzük aldı. sanki bir çift kanat mücevheri kavramış gibi görünüyordu.

"Ben de çok sertim ama konumuz bu değil," diye cevap verdim ve yüzüğü elinden alıp küçük parmağıma geçirdim.

Lance bir kahkaha attı ama gözleri sanki onu yüzüğe çeken bir şey varmış gibi yüzükte takılı kaldı.

"Bu benim atamın hazinesi," dedim ve aradığım şeyi bulana kadar birkaç sütun arasında ilerledim; gökyüzünü yırtan gümüş bir Ejderha'nın devasa duvar resminin altında yatan Ejderha resimleriyle oyulmuş büyük bir lahit. 'Burada Luxie Acrux ve bu dünyada ve ötesinde değer verdiği her şey yatıyor' sözleri duvar resminin üzerindeki kayaya kazınmıştı.

"Bu onu benim yapar," diye ekledim, onaylamak için kelimeleri işaret ederek. "Hepsini. Her sikke. Onun soyundan gelmemiş olsaydım bile, onu bulan bendim, bu yüzden yine de benim olurdu. Son taşına kadar."

"Şu kolye bile mi?" Lance merakla sordu, taştan bir büstün boğazına dolanmış, üzerinde Boğa burcunun sembolü olan pırlantalarla işlenmiş bir yıldızın asılı olduğu kolyeyi işaret etti.

"Evet, o benim," diye kabul ettim ve onu kapıp boynuma astım, hazineyle temas edince derimin altındaki güç karıncalandı.

"Peki ya bununla eşleşen diğerleri?" Lance merakla, her birinin üzerinde diğer yıldız işaretlerinin sembollerini oluşturan elmaslarla benzer bir kolye bulunan bir dizi büstü işaret ederek sordu.

"Benim," diye kabul ettim, onları sergilendikleri yerlerden alıp cebime sokmak için hareket ettim.

"Bu bileziğe ne dersin?" Lance odanın öbür ucundan seslendi ve ben de onun Vampir hızına lanet ederek yanına yaklaştım ve hilalin yanında küçük yıldızlarla işlenmiş altın bileziği kaptım. İncelediğimde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bu eskiydi. Yanılmıyorsam Trachion döneminden kalmaydı, ağırlığı şimdi yapılmış olsaydı olacağından biraz daha ağırdı, muhtemelen eski tarzda dövülmüş-

"Peki ya bu taç?" Lance mağaranın derinliklerinden seslendi ve ben de arkamı döndüm, dişlerimin arasından dumanlar yükselirken onu tacı kafasına doğru indirirken gördüm. Taşlar oniksti, metalin kendisi neredeyse siyahtı, stili Kanlı Çağlar'ı haykırıyordu ve bu *benim tacımdı*.

"Ver onu bana," dedim, elimi uzatarak ona doğru yürüdüm ve tekrar hızlanmadan önce sırtarak bana doğru fırlattı.

"Bu paralara ne dersiniz? İsyanın daha fazla fona ihtiyacı var." Lance bir avuç dolusu paha biçilmez sikkeyi parmaklarının arasında yuvarlayarak yere bıraktı

onları aldığı sandığa geri koydu.

"Bunlar Kral Olard döneminden kalma," diye tıslayarak ona doğru koştum. "Bunlar lanet bir orduya yiyecek satın almak için kullanılan auralar değil!"

"Tamam." Lance yanımdan geçip gitti, rüzgâr saçlarımı karıştırdı ve ben de döndüğümde onu bir kaidenin üzerinde, boğazından sarkan üç kolyeyle buldum. "Peki ya bunlar?" diye sordu, bir tanesini inceliyordu, güzel incilerden oluşan bir diziydi ve artık soyu tükenmiş bir deloyster'a aitmiş gibi görünüyordu, bir diğeri ise parlak platin bir zincirdi ve üzerinde gördüğüm en iyi kesimlerden birine sahip gözyaşı damlası şeklinde bir elmas vardı.

"Onlar benim," diye homurdandım, koşmaya başladım ve tekrar uzaklaşmadan önce onları bana fırlatırken zar zor yakaladım. Ceplerimi o kadar doldurmuştum ki pantolonum kıcımdan kayma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Bunlar mı?" Lahdin arkasından parmaklarını bana doğru kıvrıdı, her biri altın halkalarla kaplıydı ve içimden derin bir hırıltı yükseldi.

"Kes şunu," diye tersledim, ona doğru koştum, atamın ölü bedenini atlattım ve ben ona yaklaşmadan hepsini düşürdüğü yerden almak için çabaladım. Hepsini parmaklarıma geçirdim, o arkamda bir yerlerden hazinemi kurcalamaya devam ederken bile altının çağrısı kanımı tatmin edici bir şekilde uğuldattı.

"Kabul etmelisin ki, bunlar bana yakışıyor," diye seslendi ve ben hızla döndüğümde onu tozlu, yaldızlı bir aynada kendini incelerken buldum; başında en az altı yüz yıllık bir taç, göğsüne iğnelenmiş zümrüt bir broş, yumruğunda som altından bir mızrak ve kolunda törensel bir kalkan vardı. "Evet, sanırım yeni görünüşümü buldum."

"Ver şunları bana," diye talepte bulundum, eşyaları ondan almak için acele ederken bir mücevher kutusuna takıldım ve neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Hepsini avuçlarıma içine aldığımda, onu göğsünde, muhtemelen Yedi At Savaşı'ndan önce Greshburg döneminde dikilmiş olan tek tek elmaslarla işlenmiş, korse şeklinde beyaz bir elbise tutarak bir daire çizerken buldum.

"Yemin ederim Lance, eğer durmazsan-"

Elbise yüzüme çarptı ve düşen paraların sesiyle döndüm, onu bir hazine yığınının içinde yatarken buldum, kolları ve bacakları sanki içinde bir kar meleği yapmaya çalışıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

"Lance!" diye bağırdım ve o da genişçe sırtarak yanındaki karanlık köşeyi işaret etti.

"Şuradaki müzik kutusuna ne dersin?" diye sordu, ben de Ejderha i g d lerimi dizginlemeye ve bir an için sağlıklı düşünmeye çalışarak sustum.

"Lütfen e yalarımı dokunmayı bırak," diye mırıldandım, bulduğu zararsız küçük kutuya bakmak için hareket ettim.

"Bunların hepsini yere bırakacak mısın, bırakmayacak mısın?" Lance yanıma yaklaşıp kollarımda tuttu um ve vücuduma  rtt   m hazine yığınının bakarak alay etti.

"Hayır," diye tersledim, elbisenin kalkanının üzerine t nedi i malzemenin üzerinden baktım ve bakı larımla beni etkilemeye çalışması için ona meydan okudum.

Lance bana kaşlarını çatarak baktı, ceplerimdeki bozuk para yığınları sonunda bel kemerimle olan savaşı kazanmış ve pantolonum ağır bir gümbürtüyle ayak bileklerimin etrafına d  m   .

Dudaklarımı büzdüm, talep ettiğim şeyleri sıkıca kavradım ve Lance kahkahalara bo ulmadan önce sadece be  saniye dayandı.

Kendimi g    me bastırdı ım hazineleri bırakmaya zorladım ve kendimi ona doğru fırlattım, onu ayaklarından yere d   rd m ve bizi bir bar kavgasındaki iki pislik gibi kavgaya tutu tu umuz yere gönderdim.

Pantolonum ayak bileklerime dolandı ve Lance çeneme başımı döndürecek kadar sert bir yumruk attı. Ben de ona kafa attım, burnunu kırdım ve ta  kafamdan d   p iyi bir önlem için alnına çarparken k fretmesine neden oldum.

Beni kendisinden uzakla tıracak kadar sert bir şekilde itti, sonra da sonunda beni de çatlatan bir kahkaha atarak lanet kıcımlı tokatladı.

"Sik kafalı," diye tısladım, kavgamızı bırakıp pantolonumu tekrar yukarı çektim.

Kaçınılmaz olana boyun e dim ve ceplerimdeki bozuk paraları dikkatlice çıkarıp yanıma yığarken, bir yandan da Lance'in onları tekrar ellemeye  alı madı ından emin olmak için yarım gözümü ondan ayırmadım. Safır y z    de birkaç tanesinin altına sakladım, gözlerinin nasıl boncuk boncuk olduğunu unutmadan.

"Belki de bu savaşı böyle kazanaca ız," diye düşündü. "Lionel'ın görmesi için bir sürü hazine ortaya koyarız, sonra da gizlice yaklaşır ve o hazineye bakıp otuz bir çekerken boğazını keseriz."

"Onu baştan çıkaracak hazineyi nereden bulacaksın?" Ben sordum.

"Ee, tam burada, g t herif." Lance elini sallayarak odanın genelini işaret etti ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Hayır. Çünkü hepsi bu-"

"Eğer bir daha 'benim' dersen, muhtemelen sana bir şaplak daha atmam gerekecek," diye araya girdi ve ben de gülümsedim.

"Yeter ki bu odadaki her şeyin mülkiyeti konusunda net olalım."

"Crystal," diye cevap verdi bana başını sallayarak, ama ikimiz de biliyorduk ki eğer bu odada Gwen'in kanı şişelenmiş ve birinin sahiplenmesini bekliyor olsaydı, o da bu konuda aynı şekilde mantıksız davranırdı.

Lance'in gözleri tekrar müzik kutusuna kaydı ve Yay Lonca Taşı'nı almak için onunla yüzleşmemiz gerektiğini biliyordum ama o ayağa kalkmadan ben konuştum.

"Oradaydım," dedim alçak bir sesle. "Babam seni ve Gwen'i Ruhlar Sarayı'ndaki o kafese kilitlediğinde, ben de oradaydım. Neler yaşadığınızı izledim ve size Peçe'nin ötesinden elimden geldiğince güç vermeye çalıştım, ama bunun yeterli olmadığını biliyorum..."

Lance'in gözleri orada yaşadıklarının dehşetiyle bulutlandı ve ona doğru uzandım, elini elime aldım ve karanlık gözlerinin derinliklerine baktım.

"Bunu onlara ödeteceğiz. Babamın ve o gölge sürtüğün bize, sevdiklerimize, krallığımıza ve tebaasına çektiği her bir saniyelik acıyı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladı ve kucaklaşmak için onu yakınımaya çekmeme izin verirken bakışlarındaki ağırlığın bir kısmı kalktı.

"O zaman şu taşları bulmakla başlayalım."

Ayağa kalktık ve müzik kutusunun önünde durmak için hareket ettik. Uzandım ve onu avuçlarıma içine aldım. Burada, sayısız paha biçilmez hazinenin arasında otururken çok zararsız görünüyordu, ama yine de etrafında kıvranan karanlık gücü hissedebiliyordum, gücünü hissedebiliyordum ve Luxie'nin ölüme geçtiğinde onu neden burada tuttuğunu anladım. İçinde değerli bir şey gizleniyordu.

"Hazır mısınız?" Parmaklarımla kapağı kavrayarak sordum. "Hiç olamayacağım kadar."

En iyi arkadaşımın bakışlarıyla karşılaştım ve kapağı açtım.

Kutunun içindeki küçük bir platformun üzerinde minik bir Sentor duruyordu, omzunun üzerinden bir yay sarkıyordu ve kapağın iç tarafına bir hedef çizilmişti. Ürkütücü bir melodi çalmaya başladığında ve Centaur platformunun üzerinde yavaşça dönerek bir ok çekip ateşlemeye hazırlandığında dikkatim ona sabitlendi. Gözlerim

Onu izlerken gözlerim kamaşmaya başladı ve o oku fırlattığında, sanki ben de okun momentumuyla ileri doğru çekiliyormuşum gibi içimde keskin bir çekilme hissettim. Sanki bunu yapmaya mecburmuşum gibi ileri uzandım ve parmaklarım küçük oka dokunduğunda kendimi havada yuvarlanırken buldum, sentor dışında her şeyi gözden kaybediyordum, ta ki onu da göremeyene kadar.

Ağır bir şekilde sırtüstü düştüm, tepemde yükselen karanlık ağaçlara göz kırptım ve çevremizdeki ani değişikliği fark ettiğimde kendimi ayağa kaldırdım.

Kendimizi içinde bulduğumuz ormanlık alana bakarken adrenalın damarlarıma yayıldı.

"Bu nasıl gerçek olabilir ki?" Mırıldandım, yavaşça döndüm ve kalın ağaç gövdelerinin arasından baktım.

"Bu daha önce Blue ve ben Libra kutusunu bulduğumuzda da olmuştu. Eğer onun gibi bir şeyse, burası berbat bir işkencenin neşeli küçük bir oyun alanı olacak," dedi Lance.

Gürleyen toynakların sesi ikimizin de dönüp sağımıza bakmasına neden oldu, bir dövüşe hazırlanmak için büyü yaparken kollarımda alevler tuttu.

"Yay burcu," diye mırıldandı Lance, etrafımıza hava büyüsünden bir kalkan örerek. "Bahse girerim kızgın bir Centaur bize doğru geliyor."

"Burada bir Centaur mahsur kalmış olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olması gerekmez miydi?" Gök gürültüsü sesi yaklaşırken sordum.

Lance omuz silkti, önümüzde uzanan ağaçların arasındaki en büyük boşluğa bakarken omuzlarını geriye attı.

Tahmin ettiği gibi, metalden oyulmuş gibi görünen devasa, gümüş bir Centaur ağaçların arasından fırladı, delici bakışlarını bize çevirirken kollarında yay ve ok hazırды.

Yumruklarımdan ateş fışkırdı, benden koptu ve gücümün tüm kuvvetiyle Centaur'a çarptı.

Alevler metalik etini yakıyor, parıldayan metal gözleri, çektiği oku fırlatmadan önce bana doğru dönüyordu.

Kendimi yana attım, Lance'i de kendimle birlikte savurdum, bir şekilde okun onun hava kalkanını daha gerçekleşmeden delip geçeceğini biliyordum. Bu yerdeki büyü kendi yasalarını takip ediyordu ve lanet bir mızrak büyüklüğündeki gümüş ok başımızın üzerinden geçip açıklığın uzak tarafındaki bir ağaca saplandığında, bunun özgürlüğümüze kavuşmak için savaşmak kadar basit olmayacağını biliyordum.

Centaur dörtnala bize doğru geliyordu, şimdiye kadar gördüğüm kendi türündeki herhangi bir şekil değiştirenden en az dört kat daha büyüktü ve daha çok hayat verilmiş bir heykele benziyordu. İkinci bir ok atmaya hazırlanırken ayağa kalktık ama önümüzde kayarak durdu, ateş etmedi.

"Beş taş bir tahtın üzerinde oturabilir, ama hiçbiri su tutmaz. En büyükleri alevde başarısız olur, en zayıfları ise onun kızıdır. Havada ikisi üstündür, ama diğeri özgürlüğünüz olabilir, ancak yeryüzünde çok uzun süre kalırsanız onları göremeyebilirsiniz."

"Bu da ne demek şimdi?" Ben homurdandım ve Sentor sadece yüksek ağaçların arasındaki bir kemeri işaret etti, yayı kollarında gevşek duruyordu.

"Hadi," diye homurdandım Lance'e ve ikimiz de doğal olmayan yaratığın etrafından dolaştık, kemerli geçide doğru ondan uzaklaşırken metalik gözlerinin üzerimize sabitlendiğini hissettik.

Bir açıklığın ortasında, saf beyaz mermerden bir çanağın içinde altı taş yatıyordu; ağaçların arasındaki hava o kadar durgundu ki, sanki dünyanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

"Bir bilmece mi?" Lance ilgiyle taşlara doğru ilerleyerek sordu. "Bu Darcy'yle bulduğumuz kutudan çok daha kolay."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap verdim, çünkü Centaur'un bize verdiği karmaşık ipucu benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bunlardan birinin Lonca Taşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lance mermer kâsenin önünde çömelmek için hareket etti, parmakları kâsenin dibinde daire şeklinde duran altı taşın üzerinde gezindi.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Bunlar... başka bir şey."

Etrafındaki daha parlak, daha dokulu taşların yanında gri renkli ve mütevazı duran taşların en küçüğüne uzanışını izledim.

Onu kaldırırken yer ayaklarımızın dibinde sallanıyordu ve destek için kalın ağaç gövdelerinden birini tutarak küfrettim, ama lanet şey elimi üzerine koyduğum anda beni ısırdı.

Elimi ağacın gövdesinden çekerek homurdandım; ağacın gövdesi artık jilet gibi keskin dişlerle kaplıydı ve sanki peşimden gelmek için kendini yerden sökmeye hazırmış gibi bana doğru sallanıyordu.

Ona ateş püskürttüm ama bu sadece onu daha da kötüleştirdi, ağaçtan bir kükreme yuvarlandı ve ardından kökleri toprağı parçaladı.

"Lance," diye bağırdım, cevap almak için ona bakıyordum.

O şey taşların hepsini yere savurmadan önce taşları mermer plakadan kaptı.

"İşte taht," diye cevap verdi, çenesini açıklığın uzak tarafına doğru salladı ve taşlardan üçünü bana fırlattı. "Şimdi bunlardan hangisinin su tuttuğunu bulmamız gerekiyor."

Etobur ağacın kökleri bana çelme takmaya çalışırken ayaklarımı tutmak için mücadele ederken, "Onlar taş, yıldızların hatırı için," diye tükürdüm.

"Onların taş olduğunu biliyorum, Darius. Bariz olanı göstermeyi bırak ve kışını kaldırıp o tahtın yanına git."

Bildiğim kadarıyla hiçbiri su tutmayan tebeşir, kireçtaşı ve çakmaktaşı hakkında bir şeyler mırıldanarak benden uzaklaştı ve ona yetişmek için vahşi ağaçların arasında savaşmak zorunda kaldığımda ona lanet ettim.

Bir kök ayağımı yakaladı ve beni o lanet dişlere doğru çekmeden önce bir ateş büyüğü parıltısı o şeyi parçalayarak uçmaya başladım. Ama süslü tahtın dibinde yere çakılmaktan kendimi kurtaramadım.

"Bunlardan biri diğerlerinden daha gözenekli olmalı," dedi Lance. "Bunun çakmaktaşı mı yoksa-"

"Bu," diye açıkladım, bir yüzünde siyah çizgiler olan kahverengi bir taşı tutarak.

"Sana ne düşündürüyor-"

Diğer iki taşı tahtın üzerine fırlattım, sonra Lance'in elindekileri kaptım ve onları da tahtın yanına attım, çizgili taşı diğer yumruğumda tuttum.

Ağaçlar ısırmaya çalışmayı bıraktı, kökler bir kez daha toprağın altına düştü ve ben tırnaklarımla tekrar ayağa kalkarken Lance bir kahkaha attı.

"Bunun doğru olduğunu nasıl anladın?" diye sordu.

Taşı salladım, bunu yaparken içinde hapsolmuş suyun bir o yana bir bu yana savrulduğunu hissettim.

"Yüz üstü düştüğümde hissettim," diye itiraf ettim, taşı bir kenara fırlatarak. "Sonra ne oldu?"

"En büyükleri alevde başarısız olur, en zayıfları onun kızıdır," diye hemen ezberden okudu Lance. Kahretsin, onun bir inek olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Pekâlâ." Kalan taşları ateşle patlattım, tam o sırada omzuma bir şey düştü ve kolumdan aşağı yuvarlandı.

İçlerinden biri oturdukları tahtın yanında ufalanarak toz haline geldi ve Lance'e muzaffer bir edayla sırtlamak için döndüm ama onun bana hayranlık yerine dehşetle baktığını gördüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Kıpırdama," diye nefes aldı, gözleri kolumdaydı, tam o sırada saçına başka bir şey düştü ve elimi ona vurmama neden oldu.

"Hareket etmeyi kes!" Lance bağırdı ve neden korktuğunu görmek için koluma baktığımda tamamen hareketsiz kaldım.

Baruvian Cehennem Ağı Örümceği kolumda ilerliyordu, kısıkaçları hareket ettikçe tıkırdıyordu ve ikincisinin kafa derimde hareket ettiğini hissettiğimde lanet ettim.

Başımızın üstündeki ağaçlardan daha fazla zehirli küçük piç düştü, ikimizin üzerine kondu ve nabzımın atmasına neden oldu. Bir tanesinin ısırtığı ölçülemez bir acıya neden olabilirdi ama birden fazla ısırtığın ölümcül olduğu biliniyordu.

"Az önce yok ettiğin taş neye benziyordu?" Lance tısladı, ben de omuz silktim.

"Bilmiyorum dostum. Lanet olası bir kayaydı."

"Bunlardan biri ona benziyor olmalı ve kızı olarak tanımlananı bulmamız gerekiyor, bu yüzden belki bir dahaki sefere ateş büyüleriyle bir şeyleri patlatmadan önce düşünmelisin," diye bağırdı bir Cehennem Ağı Örümceği gömleğinin önünden sürünerek boğazına yaklaşırken.

Kalan dört taş baktım, soluk gri olana karar vermeden önce kaşlarımı çattım. Bu renkte iki tane olduğundan emindim. En azından oldukça emindim.

Parmaklarımın bir hareketiyle su fışkırttım ve taş elime doğru itildi.

"Kızının o olup olmadığını bilmemizin bize ne faydası olacak?" Ben sordum ama Lance omuz silkti.

"Bir sonraki satır havadaki iki taşla ilgiliydi. Bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Yemin ettim, bir başka Baruvian Cehennem Ağı Örümceği omzuma düşerken tuttuğum taş sıkıca kavradım ve yumruğumun içinde bir şeyin çatladığını hissettim. Başka bir fikrim olmadığından tutuşumu daha da sıkılaştırdım ve yumruğumdaki taş bir kabuk gibi paramparça oldu, gri kaya parçaları parçalanarak ortasında saklı küçük ve pürüzsüz bir şeyi ortaya çıkardı.

Örümceklerin hepsi aynı anda tısladı, dikkatleri tuttuğum şeye yöneldi, hepsi ona doğru koşarken minik ayaklar vücudumda hızla ilerliyordu. Lance'in üzerinde sürünen böcekler ondan sıçrayıp uzattığım elime doğru koşuşturdular ve ben de bileğimin bir hareketiyle o şeyi kendimden uzağa fırlattım.

Böcekler parlayan kehribar rengi bir yumurtanın peşinden koşarken tıslayıp tükürüyorlardı ve ben üzerimde dolaşan o minik bacakların hissini unutmaya çalışırken ürperiyordum.

Lance kalan üç taşı kaptı ve bir hava büyüğü patlamasıyla başının üzerine fırlattı. Taşlardan ikisi ağaçların gölgeliklerine doğru uçtu ama bir tanesi bir santim bile yükselmeden avucunun içine geri düştü. "Tamam, diğer ikisi üstünlük sağladı, bu yüzden kazanan bu," dedi ve yan tarafında gümüş minerallerden oluşan bir çizgi bulunan pas kırmızısı bir taşı havaya kaldırdı.

"O zaman bununla ne yapacağız?" Gürleyen toynakların sesi kulaklarımı bir kez daha doldururken etrafımıza bakarak sordum.

Ama bu sefer tek bir Sentor'un sesi değildi; bir sürü canavar piçin sesi gibiydi ve lanet bir mızrak büyüklüğünde bir ok havaya fırlayıp solumdaki ağaca saplandığında, boku yediğimizi anladım.

"Yakala." Lance taşı bana doğru fırlattı, ben de zar zor yakaladım ama o hızla bana çarptı, beni sırtına fırlattı ve iki devasa ok daha bize en yakın ağaç gövdelerini paramparça ederken ağaçların arasından fırladı.

Kolumu boynuna doladım, arkamıza baktım ve metalik etli o büyük piçlerden en az on tanesinin ağaçların arasından dörtnala bizi takip ettiğini gördüm. Lance Vampir hızıyla çok hızlıydı ama yine de bize yaklaşıyor gibi görünüyorlardı.

"Kahretsin!" Lance bağırdı.

Kendini yana atarken onu zar zor tutmayı başardım, daha fazla canavar o yönden bize yaklaşırken ileriden bir ok bize doğru fırladı.

"İşte orada!" Yüksek bir ağaç gövdesinin etrafından dolanırken bağırdım.

Ağaçların arasından oniks bir kaideye bir an için gözüm ilişti, gölgelerin arasında seçilmesi o kadar zordu ki fark ettiğime bile inanmadım.

Lance'in onu gördüğünden şüpheliydim ama işaret ettim ve o da o tarafa doğru ateş etti, üzerimize daha fazla ölümcül ok atıldıkça eğildi ve savruldu,

Ağaçları kesiyor ve kabuklarını keskinleştirilmiş odun füzeleriyle patlatıyor, bizi defalarca kıl payı ısıkalıyor.

Kaide önümüzde belirdi ve Lance'in acı dolu çığlığı havayı ikiye bölmeden yarım nefes önce zafer çığlığı attım.

Yan tarafına saplanan devasa okla ileri fırladı ve ben ondan kurtuldum, yere çarpıp kontrolden çıktım ve kemikleri kıracak kadar sert bir şeye çarpmadan önce yuvarlandım.

"Lance!" Kükredim, dört nala koşan toynaklar her geçen kalp atışıyla daha da yaklaşırken en iyi arkadaşım onu delip geçen kocaman oku tutarak kanlar içinde yere yığıldı.

"Arkanda," diye cevap verdi.

Kendime rağmen döndüm, metalik Sentor sürüsünün bana doğru hücum ettiğini görünce gözlerim büyüdü, doğal olmayan gözlerinde ölüm parlıyordu, o kocaman oklardan yirmi tanesi doğrudan bana doğrultulmuştu. Ama onlarla benim aramda, taştan oyulmuş ve son derece mütevazı, tepesindeki boşluk boş ve tek bir taşı bekleyen küçük bir tabak gibi kavisli siyah bir kaide vardı.

Bir saniyeden kısa bir sürede ayağa kalktım, kadere meydan okuyarak kaideye doğru koşarken dudaklarımdan bir meydan okuma kükremesi kaçtı.

Sentorların hepsi aynı anda oklarını fırlattı, ölüm acımasız, sessiz kanatlarla bana doğru ilerliyordu. Ama ben çoktan kaideye ulaşmıştım ve kendimi ona doğru fırlattım, oklar beni ele geçirmeden bir saniye önce yumruğumdaki taş o mükemmel şekilli pozisyona çarptı.

Bana isabet ettiklerinde irkildim ama metalin etimi oymasının verdiği acı yerine, oklar parçalanıp dağılırken ve kalp atışları arasındaki boşlukta üzerimden geçerken havanın kıpırdanmasından başka bir şey hissetmedim.

Sentorlar da ortadan kayboldu, sonra ormanlık alan soldu, benden, Lance'ten ve önümdeki taş kaideden başka bir şey kalmadı.

Lance küfrederek ayağa kalktı ve elini, devasa okun açtığı yarayla birlikte yok olduğu tarafına götürdü.

Kaideye tekrar baktığımda parladığını gördüm, taş zirvede yeniden şekilleniyordu, içinden turkuaz bir renk belirliyor, sonra Yay Lonca Taşı olarak tamamen ele geçiriyordu.

Onu elime aldım ve müzik kutusunun son parçası da etrafımızda paramparça oldu, düşüp bizi atamın saklanmak için seçtiği mağarada ayakta bıraktı

ölümünde hazinesini.

"Bu benim gireceğim son şey," diye homurdandı Lance.

"Evet, gülmek için siktir et," diye kabul ettim. "Hazinemi kutulayıp akademiye geri götürmeme yardım etmek ister misin?"

"Ödeme olarak bir kısmını kendime saklayabilir miyim?" diye sordu ve yüzüğü almak için uğraştığını bildiğimden gözlerimi ona diktim. Ama alamayacaktı.

"Kutuları sen yapabilirsin. Paketlemeyi ben yaparım," diye cevap verdim. "En azından Lonca Taşı'nı alabilir miyim?"

Parmaklarım değerli turkuaz taşın etrafında sıkıştı ve iyi bir önlem için kolumu arkama götürme dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kaldım.

"Sonra," dedim.

"Şimdi," diye karşılık verdi.

Dudaklarımı büzdüm, yumruğumu ona doğru uzattım ama parmaklarım yumruğun etrafında kıvrılmıştı. "Onu güvende tutabilirim-"

"Kötü Ejderha." Lance bir hava büyüü kırbacıyla beni kışımından vurdu ve dikkatim dağılmışken lanet olası Vampir hızını kullanarak taşı yumruğumdan kaptı.

Ona hırladım ve taşı geri almak niyetiyle bir adım öne çıktım. Ona göz kulak olabiliyordum. Onu güvende tutabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptim. Ayrıca, benim hazinemde saklanıyordu, bu da onun gerçekten bana ait olduğu anlamına geliyordu.

Lance som altından bir tabağı kollarıma attı ve ben tabağı incelerken aklım başımdan gitti. İyi bir parçaydı. Yanılmıyorsam Kanlı Çağlar'dan kalmaydı ve mükemmelleştirmek için sayısız saat harcanmış olması gereken bir savaş sahnesiyle oyulmuştu.

"Hadi pislik, yeni parlak eşyalarını toplayıp buradan siktir olup gidelim." Lance koluma vurdu ve tabağı bir kenara fırlatıp onu kollarıma çekmeden önce ona kısa bir süre homurdandım.

"İyi olmana sevindim," dedim ona. "Sen buradaki en büyük hazinesin, biliyorsun. O ok sana isabet ettiğinde-"

"Sanırım bunu bir yerlere dövme yaptırmam gerekebilir," diye alay etti Lance. "'Darius'un en büyük hazinesi' göğsümde harika dururdu."

"Siktir git." Parmaklarımı onun cebine daldırdım, Lonca Taşı'nı aldım ve kendi cebime geri koydum.

"Seni daha sert sikeyim, sert sevdiğini biliyorum."

İkimiz de güldük, sonra Luxie Acrux'un bu ıssız yerde sakladığı hazinenin her bir parçasını paketlemek gibi devasa bir göreve başladık, böylece onları eve götürebilecek ve istediğim kadar tadını çıkarabilecektim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

I Celestia'nın arka sokaklarında tepinirken yüzüncü kez lanet ettim. Lionel'in savaş generali Irvine McReedy'yi kovaladığım kanalizasyonun pisliği botlarıma, sırtıma ve yan tarafıma yapışmıştı; herif iyi zamanlanmış bir vuruşla beni ayaklarımdan düşürmeyi başarmıştı.

Zehirli kuyruk.

Bu pis koku asla geçmeyecekti. Daha da kötüsü, akrep kuyruğundaki iğneyi iyileştirmek ve lanet hayatımı kurtarmak için tüm sihrimi kullanmam gerekmişti. O zaman onu neredeyse kaybediyordum ve onu tekrar bulmak için bir saatten fazla bir süre yeraltı lağım çukurunda ileri geri hız yapmak zorunda kalmıştım.

Pes etmeliydim. Lağımın gözüme sıçradığı o anı yıldızlardan gelen bir işaret olarak kabul etmeliydim ama tabii ki bunu yapmamıştım.

Şanslıydım ki, o orospu çocuğu da nakavt olmuştu, ama Tarikat formundayken ona karşı verdiğim mücadele, yan tarafımdan kanlı bir parçanın kopmasına, omurgamda dört pençe yarığına ve iyi bir önlem olarak yüzümün sol tarafı boyunca uzanan bir yarığa neden olmuştu.

Şimdi, lağımın yanı sıra kanla da kaplıyordum, topallıyordum, çoğunlukla parçalanmış kıyafetler giyiyordum, büyüsüzdüm, susuzluktan vahşileşmiştim ve bir

Arkadaşlarımdan ve birlikte geldiğim ordudan arınmış bir şehrin arka sokaklarında devasa, yarı ölü bir Manticore.

Görünüşe göre, o pisliklerden hiçbiri akademiye geri dönmeden önce kaybolduğumu fark etmemiştir ve onları takip edebilmek için yanımda bir yıldız tozu zerresi bile taşı mıyordum.

Yumruğum Irvine McReedy'nin pullu, akrep kuyruğuna sıkıca kenetlenmişti; derimsi, yarasa benzeri kanatları betonun üzerinde sürükleniyor, çöp kutularına, sokak lambalarına ve beni eğlendirmek için birilerinin temizleme zahmetine katlanmadığı bir köpek pisliği yığ ınına takılıyordu.

Çoğu Fae bilincini kaybettiğinde tekrar Fae formuna geç erdi ama görünüşe göre bu koca piç şakağına indirdiğim darbeye rağmen devasa Manticore formunda kalmaya devam edecekti.

Şimdi Celestia'da, yarı ölü bir Manticore'u sürükleyerek ve ne yapmam gerektiğini merak ederek, ıs ınmış ölü gibi görünüyordum.

Bilinci yerinde olmayan canavarı, etrafta bana yardım edecek tek bir kişinin bile bulunmadığı finans bölgesindeki küçük bir ara sokaktan çıkarırken lanet okudum.

Delici bir ç ığlık havayı ikiye böldü ve bir saldırı beklentisiyle etrafımda döndüm, kendimi oklava kullanan ve titreyen bir parmakla beni işaret eden dişli bir kadınla yüz yüze bulmadan önce dişlerim fırladı.

"Bataklık canavarı!" diye tısladı, parmaklarının arasında ateş büyü sü parlıyordu. Bir anı beni diğer Varislerle birlikte Darcy'yi çamurla kapladığımız geceye geri götürdü, çamur Darcy'nin derisine öyle kalın bir şekilde yapışmış tı ki Darcy kurtulamamış tı. Bizden kaçmaya başladığında kampüsün her yerinden 'bataklık canavarı' ç ığlıkları yükselmiş ve FaeBook en yakın bataklıktan sürünerek çıkmış gibi görünen fotoğraflarıyla dolup taşmış tı. Sanırım karma gerçekten bir kaltaktı.

"Ben bir bataklık canavarı değilim," diye tersledim. "Ben bir Gökselim..." Sözlerimi yarıda kestim çünkü bu artık doğru olmayabilirdi. Vegas'a boyun eğmiş tikt. Mükemmel bir dünyada, Göksel Konsey'i korumayı ve işlerin yüzlerce yıldır olduğu gibi devam etmesini seçerlerdi, ama ya bu rolde onlara hizmet etmemizi istemiyorlarsa? Aklım bu soruya takıldı ama kadın belli ki söylediklerimi bitirdiğimi düşünmüştü.

"Bataklığın göksel canavarı!" diye bağırdı, arkasını döndü ve bir ç ığlık atarak caddeye doğru koşmaya başladı.

Kendimi kaybetmiştim ve onun koştuğunu görmek içimdeki bataklık olmayan canavarın sihir için salyalarını akıtmasına neden oldu.

Bilinci yerinde olmayan Manticore'u sırtımda sürüklerken kaslarım eforla gerildi, Order hediyelerim ciddi şekilde tükendi ve yorgunluk bedenimi kuşattı.

Ama en kötü zamanımda bile Solaria'daki en güçlü Vampirlerden biriydim.

Kadını kıvrıcık saçlarından yakalayıp kendime doğru çektim ve bana fırlatmaya çalıştığı titrek alevlerin acısını görmezden geldim. Kana bulanmış giysilerimi tutuşturacak kadar bile güçlü değildi ve kanının iğrenç derecede güçsüz tadı dilime dolanırken tiksintiyle ürperdim. Bir lokma ve o tükendi, kendi rezervlerim kendimi iyileştirecek kadar bile yenilenmedi.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve aynı şekilde yan tarafımda zonklayan yaraya bir elimi attım, büyüm tekrar kaybolmadan önce kanın birazını durdurmayı başardım.

"Ben Caleb Altair'im," diye hırladım geri çekilen ve elindeki oklavayı bana doğru sallayan kadına. "Ve lanet olası bir arabaya ihtiyaım var."

"Bataklık canavarı," diye tısladı, daha da geri çekildi ve neredeyse ölmek üzere olan paslı bir kamyonetin anahtarlarını v er m e y e zorlamadan önce onu pis dairesine kadar takip etmek zorunda kaldım. şömine rafında gururla duran Lionel Acrux'un fotoğrafı ve yanında küçük bir tığ işi yeşil Ejderha olmasaydı, ondan çaldığım için kendimi kötü hissedebilirdim.

"Bu neredeyse lağım kadar kötü," diye homurdandım mantikoru kamyonun kasasına çekerken, sonra da kabine girmek için etrafta dolanırken.

Kamyon, motor nihayet dönmeden önce homurdandı ve vınladı ve sonraki üç saat boyunca Zodiac Akademisi'ne geri dönmek için lanet okumaya devam ettim, bu arada kanalizasyonun pis kokusunu içime çektim ve hala kanayan yaralarımın acısıyla yüzümü buruşturdum.

Akademnin altın kapıları nihayet n camdan göründüğünde gece yeniden çökmek üzereydi ve ben

İsyancı ordusu dışındakileri dışarıda tutmak için dikilmiş olan büyü sınıırın ötesine geçti.

En az on Fae arabama yaklaştı, sihirli sersemletici silahları hazırda, serbest ellerinde çeşitli Elemental güçler titriyordu.

"Kendini tanııt," diye bağırdı Milton Hubert.

Elimi birkaç kez kamyonun kapısına vurdum, lanet olası pencere düğmesini bulmaya çalıştım ama onun yerine lanet olası bir makara buldum. Bu sabah burç yorumuma daha fazla dikkat etmeli ve yıldızların benimle dalga geçme planları olduğunu fark etmeliydim. *Talihsizlikleriniz bugün basit yaşamın mütevazı yollarını keşfetmenizi sağlayabilir.*

Pencere indirilirken yüksek sesle gıcırdadı ve ben o kanalizasyonda ne varsa onunla lekelenmiş ve artık her zamanki altın sarısı halime benzemeyen bir tutam saçımın altından Milton'a kaşlarımı çatarak baktım.

Milton'ın nefesi kesildi. "Bataklık canavarı!" Sihirli sersemletici silahını kaldırdı ve ben ona lanet olası bir bataklık canavarı olmadığımı söylemek için daha bağırmanıştım ki silahın tüm gücü göğsüme çarptı ve beni kamyonun ayak boşluğuna öyle bir fırlattı ki bayıldım.

Taksiden çekilerek çıkarıldığımda kendime geldim ve hepsi de nöbetçilik oynayan Fae'lerin ayaklarının dibine atıldım. Kendimi dikleştirdim, onlara öfkeyle dişlerimi gösterdim ve her birinin yüzünü hafızama kazıdım.

"Benim, seni pislik," diye hırladım. "Caleb."

Milton loş ışııkta gözlerini kısarak bana baktı, bir Faelight yüzümü onlara daha iyi göstermek için aydınlatıyordu.

"Kahretsin, sensin," dedi gergin bir böğürmeyle. "Üzgünüm dostum, tüm bunların altında seni tanıyamadım..." Elini salladı, belli ki üzerimi kaplayan kan ve dışkı karmaşasına ne diyeceğini bilemiyordu.

O daha adını koyamadan üzerine atıldım, dişlerim boğazının derinliklerine battı ve irkilerek bir möö sesi çıkardı. Nazik değildim, elimi siyah saçlarına soktum ve sersemletici silahla yaptığı şeyin karşılığı olarak başını garip bir açıyla geriye doğru büküm.

Diğer muhafızlardan birinin dönüş haberimi yaymak için acele ettiğini ve diğer birkaçının kamyonun arkasındaki baygın Manticore'u incelediğini belli belirsiz fark ettim ama çoğunlukla kendimi Milton'ın kanının zengin ve güçlü tadına kaptırdım.

Elbette, bir Seth ya da Vega değildi ama Celestia'daki o oklava kızının yanında beş yıldızlı bir yemek sayılırdı.

Bir uluma dikkatimi Milton'dan uzaklaştırdı ve onu kabaca kenara ittim, muhafızlara mahkûmu emniyete almalarını emrettikten sonra onlardan uzaklaşarak akademi arazisine girdim. Büyümün bir parıltısı bariyerden geçmemi sağladı ve son hızla içeri daldım.

Bunu çok fazla düşünmeme izin vermiyordum ama savaş kazanıldığında şehrin derinliklerindeydim ve arkadaşlarım için duyduğum korku, kaderlerinin bilinmezde asılı kaldığı her an içimi kemiriyordu.

Kampüste hızla koştum, Emir yeteneklerim sınırlarına kadar gerilirken uzuvlarımdaki ağrıyan ağırlığı görmezden geldim, yorgunluk beni kemik derinliğinde çekiştiriyordu.

Küre'ye ulaştım ve beyaz Kurt formuyla bana doğru koşan Seth'e çarptım. Anında şekil değiştirdi, yüzüme doğrulttuğu kurt yalaması yarı yolda tamamen Fae'ye dönüştü.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde kanım dondu ve onu Küre'nin yanındaki gölgelere ittim, onu sertçe öptüm ve onu canlı ve zarar görmemiş bulmanın rahatlığıyla inledim.

Ama o da beni öpmek yerine, tiksinti dolu bir çığlıkla beni itti.

"Argh, Cal, bu koku da ne böyle?" Seth'in nefesi kesildi ve ben de bir anda ne kadar iğrenç olduğumu fark ettim.

"Bana bakma," diye hırladım, onunla çarpıştığım kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım ve tekrar ateş ettim.

Terra House'daki odama geri dönmeyi ve lağım suyu ve kan etimden tamamen temizlenene kadar kendimi kaynar suya batırmayı planlıyordum.

Ne yazık ki, utanç koşuma beş adım kala, yorgunluğum beni yakaladı ve Düzen hediyelerim tamamen tükendi. Kendimi lanet olası çamurun içinde yuvarlanırken buldum, Seth'le yeniden bir araya gelme umutsuzluğum yüzünden iyileştirmeye bile ara vermediğim yaralarımı acı delip geçiyordu.

Seth sanki acım kendi acısıymış gibi inledi ve sonra bildiğim tek şey üzerime eğildiği, ellerini gömleğimdeki yırtığın altına bastırdığı ve nefesimi kesecek kadar yoğun bir güçle bedenime iyileştirici büyü yaptığı oldu.

"Çok korkmuştum," diye nefes aldı, çalışırken bana bakmıyordu.

Savaş alanından kaçmak için acele ederken geride bırakıldığım için duyduğum öfkenin, onun ve diğerlerinin nereye gittiğini anlamaya çalışırken yaşadıkları karşısında hiç kaldığını fark ettim.

Saatlerdir acı çektiğim yaralarımı iyileştirirken ellerine bulaşan kana rağmen ona "Ben iyiyim," dedim. "Diğer herkes iyi mi?"

"Evet. Yani, rüya takımının durumu iyi. Ama biz yokken ikizler bir yerlere uçmuşlar ve kimse nerede ve neden olduğunu bilmiyor, bu da tam bir karmaşaya neden oldu. Sen... büyük bir bok yığınının içine falan mı düştün?" Üzerimden yayılan koku karşısında burnunu kırıştırmamaya çalıştı, ben de utanç içinde geri çekildim.

"O Irvine piçini yakaladım, ama lanet kanalizasyona saklanmaya çalıştı, bu yüzden..."

Seth sempatik bir şekilde başını salladı ve elini kirli tenimden pek de belli etmeden çekti.

"Darius ve Orion başka bir Lonca Taşı avından yeni döndüler," diye açıkladı. "Bir ton hazine buldu ve Ignis'teki odasında Ejderha'ya dönüştü. Az önce onunla ve Max'le birlikteydim ve Geraldine'i seni aramak için gitmemize izin vermesi için zorlayacaktık - büyülü bariyer onun ya da Vegas'ın izni olmadan kimsenin dışarı çıkmasına izin vermiyor ve ikizler her nereye uçtularsa hala geri dönmedikleri için bu iş ona kaldı."

"Geraldine gitmene izin vermedi mi?" Beni aramaya gelmesini engellediği için biraz kızgın bir şekilde sordum.

"Hayır," diye homurdandı Seth. "Herkes patronluk taslıyor ve tüm dünyanın hizaya girdiği ve evrendeki her şeyin sonunda doğru olduğu hakkında bir sürü açıklama yapıyor - dürüst olmak gerekirse, Vegas'a boyun eğmenin onu bu kadar delirteceğini fark etseydim, tekrar düşünebilirdim. Kraliçelerin gerçek bir savaşçısının böyle bir gecede düşmeyeceğini ve garip, ürkütücü bir sesle 'onun şirretliğinin geri döneceğini' söyledi ve sonra Vegas döndüğünde pasta falan pişirmeye gitti. Aklımı kaçırmışım."

"Ben iyiyim," diye söz verdim ona. "Ya da en azından duş aldığım da olacağım." "Yardım ister misin?" Seth bana elini uzatarak sordu, ben de elimi kaldırdım.

Beni ayağa kaldırmasına izin verirken merakla ona baktım. "Duşta mı?"

Aramızda birkaç saniye sessizlik oldu ve bu sırada onun çıplak olduğunu hatırladım.

"Doğru ya," diye mırıldandı. "Unutmuşum, annelerimiz dedi ki-"

"Annelerimizin canı cehenneme," diye cevap verdim ve bağlamından koparıldığında pek de ideal olmayan bu ifade karşısında kaşları kalktı. "Tam anlamıyla değil, ama bilirsin, söylediklerinin canı cehenneme."

"Gerçekten mi?"

Seth bana kelimelerle ifade edilmesi zor bir şekilde baktı ve ben de bu bakış karşısında omuz silktim.

"Yani, biz yetişkiniz, değil mi? Onları dinlemek zorunda değiliz ve ben bunu durdurmak istemiyorum..."

"Bu mu?" diye sordu, beni her zaman istediğimden daha fazlasını söylemeye zorlayan o yavru köpek başını eğme hareketini yaparak.

"Biz. Her ne ise. Ben... hoşlanıyorum. Seninle olmayı seviyorum, yani..."

Seth dudağını ısırды, yakalanmak üzereymişiz gibi omzunun üzerinden baktı.

"Tamam."

"Sorun nedir?"

"Gizli kalmaya devam edebiliriz... bu." Seth omuz silkti ve ben bir kahkaha attım, bakışlarım onun ağzına kaydı. "Ama önce, gerçekten bir duşa ihtiyacın var."

Buna tüm kalbimle katılarak ürperdim, ancak bir kez daha Terra House'a doğru döndüğümde, tepemde bir alarm çalmaya başladı ve omurgamın diken diken olmasına neden oldu.

"Kraliçelerin yakın çevresinin tüm üyeleri Küre'de, yuvarlanan bir masadaki filizden daha hızlı bir şekilde toplanacaktır!" Geraldine'in sesi kampüs boyunca gürledi, sihirli bir şekilde lanet olası ağaçları sallayacak kadar yükseltildi.

Seth altın binanın kıvrımlı duvarına doğru yöneldi ve ben de onun peşinden tökezleyerek ana girişe doğru ilerlerken kol ve bacaklarımdaki yorgunluğa karşı savaştım.

Vampir hızındaki bir parıltı dikkatimi patıkaya çekti ve Darius'un da gelişini haber veren bir kükreme havayı böldü.

Başımı arkaya doğru eğerek devasa altın canavarı izledim; sert bir dönüş yaparak kanatlarını çırpı ve The Orb ile Lunar Leisure'ın bulunduğu hilal şeklindeki bina arasındaki küçük alana iniş yaptı. Onu izlerken dudaklarımı bir gülümseme kapladı, dönüşü için gökyüzündeki her yıldızla teşekkür etme dürtüsüne kapıldım.

O ölüyken kalbimde bir şeyler eksikti, pürüzlü ve ham bir parça ve o hayatımda olmadan asla iyileşemezdi. Eğer onun bu savaşa geri dönmesi bir zafer alameti değilse, o zaman neyin olduğunu bilmiyordum.

"Ne oldu sana Caleb?" Orion önümde kayarak durdu ve sordu. "Bok gibi görünüyorsun."

Değerlendirmeye kaşlarımı çattım ve Darius Fae formuna geri dönerek bize doğru çırılçıplak adımlarla ilerledi, dövmeleri ikinci bir deri gibi etini kaplamıştı.

"O da bok gibi kokuyor," diye yorumladı Darius, Orion'un kendisine doğru fırlattığı eşofman altını yakalayıp içine girerken.

"Benim için endişelendiğini bilmek güzel," diye mırıldandım, kolumdaki kan lekesini anlamsızca silerken. "Starfall Lejyonu beni orada unuttu. Hiç yıldız tozum yoktu, bitmişim ve tüm Tarikat hediyelerimi de yakmışım, bu yüzden henüz düş almaya vaktim olmadıysa kusura bakmayın ama şimdi Evime geri dönüyordum-"

Bir su fiskiyesi bana o kadar sert çarptı ki ayaklarım yerden kesildi ve yerde yuvarlandım.

"Seni tekrar görmek güzel asker," diye seslendi Geraldine, su sihrinin kurbanı olarak yere damlayarak uzandığım yerden geçerken. "Senden bir an bile şüphe etmedim. Şimdilik temizlenmek için bu kadar yeter. Konuşmamız gereken anlaşmalar var."

Darius bir pislik gibi kahkahayı patlattı ve Küre'ye doğru uzaklaştı, bir sarmaşıkla sırtına vurduğumda neredeyse hiç irkilmedi bile.

Ateş büyümü çağırdım ve buhar bir bulut halinde üzerimden yükselerek beni tamamen sardı. Buhar kaybolduğunda, kendimi loş ışıktaki yırtık ve harap kıyafetlerimle, saçlarım tam bir bok şovu içinde buldum - gerçek bok büyük ölçüde yıkanmış olsa bile.

Gökyüzünde yeni belirmeye başlayan yıldızlara baktım ve kaşlarımı çattım. *Piçler*.

İçeri girdiğimde Seth'i yapraklardan kendi yaptığı bir pantolonla etrafta hışırdarken ve grubumuzun geri kalanını bir zamanlar bana çok tanıdık gelen kırmızı kanepenin etrafında toplanırken buldum.

İçimi çektim, her zamanki yerime yöneldim ve birisinin bu toplantıyı gizli tutmak için diktiği susturucu baloncunun içinden geçtim.

"Neler oluyor?" Koltuğuma çökerek sordum ve Max elini koluma koymak için uzandı. Hediyelerini üzerime bastırırken ona kısa bir gülümseme verdim, bana biraz daha enerji verdi ve benden de bir miktar yorgunluk çaldı.

"Geri dönmene sevindim kardeşim," diye mırıldandı, rahatlama dalgası dalga dalga üzerime yayıldı.

"Bir saldırı olduğuna dair haberler geliyor," dedi Geraldine ciddi bir ifadeyle ve karanlıkta koşan, arkalarında ateş yanan ve çığlıkların havayı doldurduğu bir kişinin titrek görüntülerini gösteren bir Atlas'ı kaldırdı.

"Babam şimdi ne yaptı?" Darius hırladı ve Geraldine tıkırtılı bir nefes çekti.

"Bu bir Nebula Engizisyon Merkezi'nde gerçekleşti," diyerek Darius'un Atlas'ı ondan almasına izin verdi ve benzer bir videoyu kaydırırdı, bu seferki daha uzaktan çekilmişti, kampı alevler içinde gösteriyordu, filme alan kişiden sessiz bir hıçkırık yayılıyordu.

"Hiç mantıklı değil," diye yutkundum Geraldine ve ben de Atlas'a uzandım, yıkıma bakarken içimde bir taş ağırlaşıyor gibiydi, gözlerim görüntülerin üzerinde geziniyor, anlamaya çalışıyordum.

"Kaç kişi kurtuldu?" Seth eğilip bakarken omzu benimkine değerek sordu.

"Orada tutulan yaklaşık bin Fae vardı," diye nefes aldı Geraldine. "Orası ele geçirilecekler listemizdeki bir sonraki yeri. Ordumuz yoldaydı..."

Daha fazlası için onu zorlamama gerek kalmadı, anlayışla karşıladım. Hayatta kalanların sayısı yok denecek kadar azdı.

"Ama neden-" Max başladı.

"Çünkü Lionel geleceğimizi biliyordu," diye hırladı Xavier. "Biliyordu ve inadına o tutsakları öldürdü."

"Bekle," diye araya girdim, yeni oynamaya başlayan videoyu durdurdum ve birkaç kare geri sarıp tekrar durdurdum. "İkizlerin orada ne işi var?"

Darius Atlas'ı elimden kaptı, yıkımın üzerinde uçan ikizlerin görüntüsü hâlâ gözlerimin önündeydi, ellerinden fışkıran ateş lanet olası bir manzaraydı. Orayı yakıp yıkıyorlardı, tüm o insanları öldürüyorlardı.

"Ne oluyor lan?" Seth nefes aldı ama sözleri Darius'un derin hırıltısı tarafından bastırıldı.

"O benim karım değil."

ONUNCU BÖLÜM

"F Lanet olsun sana, Clyde!" Tory bağıarak duvara bir taş fırlattı, taş duvara o kadar sert çarptı ki bir kıvılcım alev aldı. Tekrar yapmaya kalktı, ben de bir solukta ayağa fırladım.

"Bekle, Tor." Kolunu tuttum. "Kıvılcımlar."

"Lanet olsun," dedi farkına vararak.

Tulumumun kolundan hızla bir parça kopardım ve Gölge Canavar homurdanarak yaklaştı, görünüşe göre yaptığım şey ilgisini çekmişti.

Tory'nin giysilerini yırtarken çıkardığı ses karanlıkta bana kadar ulaştı ve ben de yerde biraz daha taş aradım, iki elime birer tane alıp birbirine vurdum. Işığın parlaması bir milisaniye kadar görmemi sağladı ve Tory giysi parçalarını kapıp ayaklarımın dibine fırlattı. Kaslarımdan kararlılık fişkırırken taşları bir kez daha üzerlerine vurdum. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Arkadaşlarımıza, dostlarımıza dönmeliydik.

Göğsümün ortasında bir çekişle, onların benim için arkadaştan çok daha fazlası olduklarını fark ettim. Lance, Darius, Geraldine, Seth, Max, Caleb, Sofia, Xavier ve Tyler, benim için Tory ve Gabriel kadar derin bir aile olmuşlardı. Her biri benim bir parçam haline gelmişti.

minnettarım. Onları yüzüstü bırakamazdım, burada tozlu bir mağarada çürüyüp işe yaramaz bir kemik yığını haline gelemezdim.

Taşlara tekrar vurduğumda bir hırıltı beni terk etti ve giysi şeritlerinin üzerine bir kıvılcım yağmuru yağdı. Bir alev kök saldı ve Tory rahatlamış bir çığlık atarken ben de ciyakladım. Üstünü çıkarıp ateşe verdi, ben de tulumumun üstünü parçalayıp ateşe verdim ve yanına oturup bana verdiği gücü içime çektim. Tory ellerini ateşin içinde gezdirdi ve ateş büyü rezervlerini doldurmaya başladığında inledi.

Gölge Canavar devasa gövdesini aramıza sokarken altımızdaki zemin sarsıldı, arka bacakları yayıldı ve ön pençeleri düzgünce aralarına dizildi. Üzerimizde yükseldi, ayıya benzeyen yüzü bize bakmak için eğildi ve küçük bir homurtu çıkardı.

Ona sıırttım, bacağını okşamak için uzandım ve kahverengi gözleri parladı.

"Orion dev tüy yumağını evlat edindiğini biliyor mu?" Tory eğlenerek sordu.

"Evet."

"Peki sizi durdurmaya çalıştı mı?"

"Tabii ki."

"Ama yine de onu evlat edindiniz."

"Duh."

Tory güldü ama gülüşü yavaşça kayboldu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Orion iyi mi? Lavinia'nın ona yaşattıklarından sonra?"

Tutsaklığımızın dehşeti bir kez daha üzerime çökerken sessizleştım, bakışlarım ateşe kaydı. Alevlerin arasında, yemin ederim bir kan parıltısı yakaladım, Lance dizlerinin üzerindeydi ve bir bıçak böğrüne saplanmıştı. İrkildim, dudaklarımdan titreyen bir nefes geçti ve içimi iğrenç bir dehşet duygusu kapladı. İliklerime kadar işleyen dehşet duygusunu üzerimden atmak zor olsa da, bu duyguyu geri ittim, kendimi şimdiki zamana bıraktım ve artık orada olmadığımızı kendime hatırlattım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bunu sindirmek için çok az vaktimiz oldu.

Ve şimdi tekrar ayrıldık..." Bir nefes aldım. "Ama çok güçlü."

Başını salladı, ayağa kalkmadan önce gözlerinden karanlık bir ışık geçti ve Lionel'in yönetimi altında geçirdiği zamanı düşündüğünü hissettim. "Sen-" Ben başladım ama o benim yerime konuştu, belli ki o konuya girmek istemiyordu.

"Bunu hızlandırmak için biraz alev atacağım." Avucunu açtı, ateşi dokuyarak var etti ve ondan dökülmesine izin verdi, etrafımızda dönerek sırtımı ısıttı.

Gücümün içimde tutuştuğunu hissederek iç çektim ve umutsuzca atmak istesem de, bizi kurtarmaya yetecek kadarını elde edene kadar kendimi tuttum.

Sonunda mağaranın ortasında birlikte durduk ve Gölge Canavar'ı parmağımdaki yüzüğe dönmeye çağırdım, hayalet formu değerli taşın içine doğru kıvrıldı.

Bakışlarımızı çatıya çevirdik, el ele tutuştuk ve boştaki ellerimizi kaldırdık. Sihrimiz aynı kaynaktan gelen bir nehir gibi birlikte akıyordu. Bir olarak, toprak gücümüzü çatıya fırlattık, çatıda bir delik açtık ve yukarıya, özgürlüğe doğru spiral çizen taştan bir merdiven yarattık.

Yukarıdan temiz hava kokusu geldi ve ikimiz de merdivenlere koştuk, çıkabildiğimiz kadar hızlı çıktık. Merdivenler bizi ormanın tam üstüne çıkardığında ve nemli hava tenimi öptüğünde, o mağaranın baskıcı gücünden kurtulduğumuzu hissettim ve Emrim'i serbest bırakma ve o tünellerde Clydinius'un lanetine yenik düşme korkum azaldı.

Merdivenlerin zirvesindeki platforma vardığımızda kuş sesleri ve maymun cıvıltıları ormandaki gölgelikten geliyordu ve güneş tenimi yakarak içimi ısıtıyordu. Temiz havayı içime çektim, kaçışımızın verdiği rahatlamamanın tadını çıkardım, sonra kanatlarımızı serbest bıraktık, gökyüzüne havalanmadan önce bir kez esnettik ve kuzeye, ailemize doğru döndük.

Kalbimin gümbürtüsü beni Lance'e geri çağırdı ve adrenalin hareketlerimi körükledi, Tory yanımda hızla ilerlerken kanatlarım sert ve hızlı bir şekilde çırpıyordu. Zodiac Akademi'ye dönüş uzun bir uçuş olacaktı ama eve varana kadar dinlenmeyecektim.

Akademinin görkemli kapılarının önüne indim ve Tory yanıma indi, ama ben bir adım ileri atınca bir ses yükseldi. "Dur!"

Muhafızlar metallerin arasından bize dik dik bakıyor, şüphe yüz hatlarını çarpıtıyordu.

"Biziz," dedim şaşkınlıkla. "Geçmemize izin verin."

"Ama duyduğuma göre sen sen değilmişsin," diye seslendi bir kadın korkuyla. "Clyde," diye tısladı Tory ve ben de onunla öfke dolu bir bakış paylaştım.

Muhafızlar kendi aralarında mırıldandılar, sonra içlerinden biri sesini kampüsün diğer ucuna taşıyacak şekilde yükseltti. "Gerçek Kraliçeler kapıda!"

Orion ve Caleb bir bulanıklık içinde oradaydılar ve ben ileri atılarak umutla eşimin bakışlarıyla buluştum.

"Benim," dedim şiddetle. "Bunu kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Gerek yok Mavi," dedi Orion, delici bir bakışla beni içine çekerek. "Seni nerede görsem tanırım."

Caleb gözlerini Tory'ye dikerek, "Evet, bu çok romantik bir şey kardeşim, ama bundan daha fazla kanıtı ihtiyacım var," dedi.

"Büyülü imzalarını test edebiliriz," dedi Orion. "Ben bir yol gösterici kristal getireyim." Orion hızla uzaklaştı ve tam Geraldine ile Darius arkasından koşarak gelirken geri döndü.

"Hey kocacığım," dedi Tory, kapıya doğru adım attı ve kapıdan Darius'a doğru uzandı. "Kalbimin atışını hissedebiliyorsun, değil mi?"

Çapkınca gülümseyerek onun elini tuttu. "Bunlar onlar," diye diğerlerine onay verdi.

"Hâlâ." Caleb, Orion'dan kristali aldı, imzalarımızı kontrol etmek için uzattı ve görünüşe göre biz olduğumuzu doğruladığında bir nefes bıraktı.

"Kapıları açın!" Geraldine kükredi ve muhafızlar kapıları ardına kadar açtı. Geraldine, tepeden aşağı yuvarlanan bir keçi yavrusuna benzer bir ses çıkardı,

Sonra ileri doğru koşup Tory ve benimle çarpıştı. Geriye doğru sendeledik, tamamen parçalanırken onu sıkıca kavradık, hıçkıra hıçkıra ağladı ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Leydim Darcy ve Leydim Tory, alçak bir yaratığın yüzlerinizi ele geçirdiğini daha önce fark edemediğim için kırbacı hak ediyorum. Uluyan Çayır'da üzerimizden uçtuğunuz anda anlamalıydım. Tam o anda, ağaçkakan gibi davranan bir gnarlybob gibi yalanı görmeliydim. Yine de o taklitçiyle yüz yüze konuştuğumda bile bunu fark etmedim ve bunun için ceza olarak kendi tokmağımı almalıyım." Kendini dizlerinin üzerine attı, sırtından kılıcını çıkardı ve başını eğerek kılıcı üzerinde tuttu. "Savurun beni kraliçelerim. Bir balina gibi savurun beni. Çünkü ben bir kış sabahında kurumuş bir saman balyası kadar işe yaramazım."

"Kimsenin savrulmasına gerek yok, dostum." Tory ayakkabısının burnuyla onu dürttü.

"Geraldine, bunu bilemezdin," dedim ama o sadece sopayı daha yukarı kaldırdı.

"Savur beni," diye mırıldandı. "Uçurulana kadar suçluluk duygumdan kurtulamayacağım." "Kimse seni dövmeyecek. Hepimiz seni çok seviyoruz," dedim.

onu ayağa kaldırdı, ama o hareket etmedi.

Ellerini bıraktı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Aşk mı?" Sanki herkes bunu onaylayabilirmiş gibi Orion'a baktı ve o da kollarını kavuşturarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Lance Orion, kardinal büyüyle ilgili her şeyin profesörü ve sevgili kraliçelerimden birine olan gerçek, ölümsüz aşkın profesörü. Sevgili Darcy'nin sözlerini teyit eder misiniz?"

"Bu soru için gerçekten doğru seçim değilim," diye mırıldandı ve Geraldine'in gözleri onun yerine Darius'a kaydı. Dürüst olmak gerekirse yine kötü bir seçimdi.

"Lagünün Büyük Ejderhası. Savrulmak için çok sevildiğimi inkâr mı edeceksiniz yoksa onaylayacak mısınız?"

"Elbette," diye homurdandı, eğlenmiş görünüyordu.

"Hangisi!?" diye feryat etti, dizlerinin üzerinde ona doğru sürünerek. "İnkâr mı, onay mı?!"

"Sizi yerden kaldıran şey," dedi.

"Bunların hiçbirini bilemezdin, Geraldine," dedi Tory. "Taklit edildik."

"Güzel sos, biliyoruz! Görüntüleri gördük. Ama kim tarafından? Topal kertenkele mi?" Geraldine'in nefesi kesildi.

"Neyin görüntüsü?" Korkuyla sordum ve Orion midemin sıkışmasına neden olan ciddi bir bakışla yaklaştı.

"Bir Nebula Engizisyon Merkezi'ni içindeki tüm Fae'lerle birlikte yakıp kül etmenden," dedi karanlık bir sesle.

"Lanet olası Clyde," diye tısladı

Tory. "Clyde kim?" Darius

hırladı.

"İmparatorluk Yıldızı," dedim ve hepsi bana şaşkınlıkla baktı. "Sayılır."

Taç giydiğimizden beri karşılaştığımız çılgınlığı ve yıldızların bize İmparatorluk Yıldızı ile nasıl başa çıkacağımız konusunda nasıl bir seçenek sunduğunu anlattım.

Vega soyunu onu geri vermediği için lanetleyen Clydinius'un kalbine aitti.

"Ve şimdi o lanet olası yıldız bizim yüzlerimizi takıyor," diye hırladı Tory. "Ve bizim kılığımıza girerek masum insanları öldürüyor," dedim dehşet içinde. "Biz onu durdurmak zorundayız."

Geraldine sonunda ayağa kalkarak, "Bu gerçekten de vahim bir haber," dedi. "O pislik herif, iğrenç taklidinin görüntüleri yayınlandığından beri buraya dönmedi. Ah benim Gerry suyum." Göğsünü tutarak derin bir nefes aldı. "Böyle bir düşmanla yüzleşmeyi nasıl umabiliriz? Ağaçtan düşen bir incir gibi aramızda dolaşan bir yıldız, ancak bacaklarını uzatıp çimlerin üzerinde zıplıyor. Çok iğrenç. Doğal düzenin iğrenç bir çarpıklığı."

"Diğer herkes Küre'de bir konsey düzenliyor," dedi Orion. "Oraya gidip bir plan yapabiliriz."

Başımı salladım ve hepimiz o tarafa yöneldik, muhafızları arkamızdaki kapıları kapatmaları için bıraktık. Orion elimi tuttu ve kalbim temastan dolayı hızla çarpmaya başladı, ona daha yakın olma ihtiyacım nefeslerimin kesilmesine neden oldu. Grubun arkasından giderken beni daha da yaklaştırdı, ağzı kulağıma yaklaştı. "Bunca zamandır kayıpmışsın. Kahretsin Blue, daha önce fark etmediğim için üzgünüm."

"Nereden bilebilirdin ki?" Başımı kaldırıp ona baktım ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, o kısa öpücükte yanan bir aşk vaadi vardı.

The Orb'a girdiğimizde, sanki tüm odayı bir susturucu baloncuk kaplamış gibi sessizlik çöktü.

Melinda Altair, Küre'nin ortasına oturtulmak üzere hazırlanmış devasa, dairesel ahşap masanın üzerindeki koltuğundan, "Sonunda geldiniz," diye seslendi. Geri kalan masa ve sandalyelerin hepsi ona yer açmak için kenara itilmişti.

"Nerelerdeydiniz? Nebula Engizisyon Merkezi'ndeki korkunç katliamın açıklaması nedir?" Tiberius, kubbeli çatıda yankılanan gür sesiyle sordu.

Tory ve ben başka bir açıklamanın içine düştük, odadaki gözler üzerimize kilitlendi, sözlerimizin gerçekliği yüzlerine vurdukça yüzleri soldu.

"Aramızda yürüyen bir yıldız mı?" Antonia şok içinde nefes aldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kesinlikle olamaz?" Cevabı bilebilirmiş gibi Tiberius'a baktı ama Tiberius'un gözleri bize dikilmişti ve yüz hatlarına acımasız bir inanç yerleşmişti.

"Öyle görünüyor," dedi ağır bir sesle, devam etmeden önce boşluğu dolduran hamile bir duraklama. "Gerçek Kraliçeler döndüğüne göre artık konuşacak çok şeyimiz var."

Tüm gözler bana ve Tory'ye çevrildi ve bazılarının ifadelerindeki saygıdan dolayı nabzım hızlandı. Meclis Üyelerinin Mirasçılarla birlikte bizim önümüzde eğilmesi, kendine özgü bir baş belasıydı ve buna alışmak gerçekten zaman alacaktı.

Seth masanın sağından bana el salladı, Caleb ve Xavier'in arasındaki yerinden hevesle gülümsüyordu ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Gabriel nerede?" Burada toplanan Fae'ler arasında kardeşimi bulma umuduyla etrafıma bakınarak sordum.

"Dinleniyor, güzelim," dedi Dante, tahta sandalyesinde arkasına yaslanırken parmaklarının arasında şimşekler çakıyordu. Kaslı vücudu altın madalyonlar, yüzükler ve kolyelerle kaplıydı; Fırtına Ejderhası altınları olmadan pek sık görülmezdi. "Ruhlar Sarayı'nda başına gelenler yüzünden Kahin yetenekleri zayıfladı ama emin ellerde."

Gabriel'in Vard ve Lionel'in ona yaptıklarından sonra zor durumda olduğunu bilmek içimi burktu ama ailesinin ona göz kulak olacağını ve benim de yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyordum.

Geraldine gözlerindeki duygusallıkla bizi masaya götürdü. "Yerleriniz sizi bekliyor."

Sadece benim ve kız kardeşimin oturması için oyulmuş iki devasa ahşap tahtın bulunduğu yeri işaret etti. Onların iki yanında daha küçük iki sandalye oturuyordu; birinin üzerinde Lonca Ustası, diğerinde ise Kral Eşi yazıyordu.

Darius bu unvan karşısında kaşlarını çattı ve biz yerimize otururken Orion ona kıs kıs güldü. Darius hiç vakit kaybetmeden Geraldine'i dehşete düşürecek şekilde sandalyesinin üzerindeki ismi yaktı ama iş tartışmaya dönüşmeden önce ben odadakilere hitap ettim.

Varislere, Dante ve Rosalie Oscura'ya, Konsey Üyelerine ve Xavier'e bakarak, "Son beraberliğimizden bu yana çok şey oldu," dedim. Washer parmaklarını bana doğru salladı ve ondan ilk kez şehvetle lekelenmemiş mutlu bir enerji aktı. "Burada olması gereken herkes burada değil." Kayıp olanları düşündüm, asık suratlı gözler bana bakarken kalbim göğsümde ağırlaşıyordu. "Ama Lionel'ı sonsuza dek bitirmeye o kadar yakınız ki, havadaki tadı alabiliyorum."

"Duyun, duyun!" Geraldine, Orion'un yanındaki koltuğundan yumruğunu masaya vurarak bağırdı. "Solaria Sarayı'na yapılan saldırı muhteşem bir şekilde sonuçlandı - her ne kadar Gerçek Kraliçelerin emirlerine uymak yerine sizin ikizlerinizin emirleri altında saldırmış olsak da." Suçlulukla başını eğdi.

"Bu plan ne olursa olsun bizim planımızdı," dedi Tory. "Clyde'in bunların hiçbirini umursadığını sanmıyorum. Her ne olursa olsun odaklanması gereken kendi planları var. Bize saldırıdan ne çıktığını anlatırmısın?"

"Kazandık," dedi Max odada yankılanan bir kahkaha atarak, bu zafer belli ki yakın çevremizde büyük bir umut ve gurur yaratmıştı. "Linda Lionel için işe yaramaz hale getirildi."

"Nasıl yani?" Tiberius hain karısından bahsedilince daha dik oturarak sordu.

"Zihnini kırdım," diye açıkladı Max acımasızca. "Ondaki tüm büyü hafızasını yok ettim ve büyüye giden her yolu paramparça ettim. Bir daha asla yetenekli bir şekilde büyü yapamayacak."

"Ama onu canlı bıraktınız?" Tory onun söylediklerinin satır aralarını okuyarak sordu.

Max boğazını temizledi ve cevap vermeden önce Tory'den babasına baktı. "Ellis oradaydı," diye itiraf etti alçak sesle. "Bana karşı gelmedi ama Linda'ya da sırtını dönmedi. Ama bana merhamet etmem için yalvardı. annesi ve benim için..."

Tiberius kızının hâlâ hayatta olduğunu doğrulayınca yavaş bir nefes verdi.

Geraldine bir elini Max'inkinin üzerine koyarak usulca sıktı. "Yumuşak karnın anlaşılabilir, mürekkep balığım," diye yatıştırdı.

"Babam güçsüz bir danışman istemeyecektir," dedi Darius kararlılıkla. "Linda Rigel sırf bu utanç yüzünden yakın çevresinden dışlanacaktır. Bana artık zararsızmış gibi geliyor."

"O zaman onu unutabiliriz gibi görünüyor. Peki ya General McReedy?" Tory sordu, bu saldırının planları hakkında benden daha fazla şey bildiği belliydi.

"Onu yakaladım," dedi Caleb.

"Evet, her şeyin ötesine geçti," dedi Seth parlak bir sesle. "Onu görmeliydin - onu savaşta kaybettik ve hepimiz buraya onsuz döndük ve ölmüş olabileceğini düşünerek çıldırıyordum. Ama meğer McReedy'yi kanalizasyona kadar kovalamış ve bokun içinde güreşmişler.

büyüleri bittikten sonra bile orada kaldı. Buraya geri döndüğünde herkes onun bir bataklık canavarı olduğunu düşündü çünkü bok gibi görünüyor ve kokuyordu-"

Caleb onu susturmak için koluna yumruk attı ve Seth de ona hırlayarak karşılık verdi.

Darius kahkahasını bastırırken Caleb kararlı bir şekilde, "Mesele şu ki, o pisliği yakaladım," dedi.

Seth cebinden Atlas'ını çıkarıp masanın üzerinden bize doğru uzatarak, "Bende resimler var," diye mırıldandı.

Caleb onu tekrar kapıp kendi cebine sokmadan önce yarım saniyeliğine hem kan hem de bok gibi görünen bir şeye bulanmış Caleb'e bir göz attım.

"Resimleri unut," diye homurdandı. "Xavier Vulpecula'yı yakaladı ve toprak büyüleriyle tüm Salaria Sarayı'nı yerle bir etti."

Tüm gözler, mahcup bir şekilde gülümseyen Xavier'e döndü. "Ee, evet - Sofia benimle yaptı," diye hızla ekledi.

"Gus'ı yakaladık mı?" Heyecanla sordum, o da gururla çenesini kaldırarak başını salladı.

Geraldine, "Esirler en kısa zamanda sorgulanmayı bekliyor Kraliçelerim," dedi. "Ve şehir de sizin çağrınıza uydu. İyi bir savaş vermek için evlerinden, barklarından çıkıp geldiler ve isimlerinizin yiğitçe haykırışına katıldılar. Biz konuşurken bile Celestia'dan binlerce kişi ordumuza katılmak için bize akın ediyor. Bu gerçek bir başarıydı."

"En azından biz yokken bir şeyler yolunda gitti," dedim rahatlayarak.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Orion sordu ve tüm gözler bir kez daha bana ve kız kardeşime çevrildi. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Clydinius bir an önce halletmemiz gereken bir komplikasyon," dedi Tory, gözlerinde öfke parlayarak. "Ama odaklanmamız gereken tek şey o değil. Lionel, Lavinia ve Nymph'ler var."

"Lavinia ve Nimfler hakkında bazı haberlerim var," dedim.

"Bu haberden de öte, lanet olası bir zafer Mavi," diye homurdandı Orion ve herkes umutla canlandı.

"Ne oldu leydim?" Geraldine sertçe bastırdı.

"Ruhlar Sarayı'ndan kaçışımızdan önce Lavinia'yı Anka ateşimle tuzağa düşürdüm ve Gölgeler Âlemiyle bağlantısını kesmek için eski bir büyü kullandım. Artık yeni gölgeler çağırıyor ve Nymph'ler

ordusunda zorla kontrol altında tutulanlar serbest bırakıldı. Birçoğu yoldaşlarına sırtını döndü."

Dante alçak bir ısıklık çaldı ve Seth sevincini haykırırken diğer herkes umutlu bakışlarını paylaştı.

"Peki Lavinia ne kadar zayıf?" Caleb merakla sordu.

"Bunu söylemek zor," dedim kararsızca. "Ama sadece bedeninde kalan gölgeleri kullanabilir. Kesinlikle öldürülebilir. Sadece bunu yapma şansım olmadı," diye ekledim acı bir şekilde, bunu yapma yeminim hala içimde yanıyordu.

"Su perisi ordusu saflarının belki de dörtte birini kaybetti," dedi Orion, sesinden gurur damlıyordu. "Yine de, elbette, onu isteyerek takip eden büyük bir kısmı kaldı."

"Belki de son savaş geldiğinde bir şansımız olur," dedi Tiberius düşünceli bir ifadeyle. "Belki Lionel'ı diğerlerinden ayırabilirsek, biz onun aşağılık kraliçesiyle uğraşırken kraliçelerimiz ve Varislerimiz onu avlayabilir ve ordunun geri kalanı da onun Bağlanmışlarını uzakta tutabilir."

"Bu Fae'lere aykırı değil mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Savaş alanında her şey mübahtır," dedi Antonia karanlık bir sesle. "Savaş bir istisnadır. Düşmanlarınız size karşı birleşmekte tereddüt etmeyecektir, bu yüzden siz de onlara karşı aynı şekilde birleşmeye istekli olmalısınız."

"O düşmanlara karşı yeni bir silahımız da var." Elimi kaldırarak ayağa kalktım, Gölge Canavar yüzüğü üzerimizde gezinen Faelight'ların ışıltısında parlıyordu.

"Mavi," diye mırıldandı Orion. "Gerçekten düşünüyorum-"

Canavarı halkadan çıkmaya teşvik ettim ve bir duman girdabı içinde halkadan fırladı, dört patisi üzerinde masaya kondu ve bir sevinç kükremesi çıkardı.

Muhtemelen bunu daha iyi planlamalıydım çünkü çılgınlık yükseldi ve Varisler yerlerinden fırladılar, ellerini kaldırdılar, yeni arkadaşımı unutulmaya terk etmeye hazırıldılar.

"Hayır, bekle!" Ben de masanın üzerine sıçrayarak bağırdım ve Gölge Canavar altımızdaki tahtayı inleyen bir gümbürtüyle yerine oturdu. Başını okşadım ve herkes bana delirmişim gibi bakarken Geraldine bir ölüm perisi gibi çılgınlık atmaya devam etti.

"Her şey yolunda Geraldine," diye seslendim ona. "Gölge Canavar Lavinia'nın kontrolü altındaydı. Onu serbest bıraktım. Artık bizim tarafımızda."

"Bir mavnanın üzerindeki top kekleri," diye küfretti, geri çekilirken

ellerini kaldırdı. "O şey beni neredeyse cehenneme gönderiyordu. Bu bir bataklık canavarı, bir

haydutu!" Kadın ürperdi.

"Gördün mü Cal? Herkes senin buraya bok içinde geldiğini ve çürümüş kokunla hepimizi dehşete düşürdüğünü tamamen unuttu - artık yeni bir bataklık canavarı var. Kokunun da yüzde sekseni gitti," diye mırıldandı Seth ve Caleb ona sinirli bir bakış fırlattı.

Mırıltılar yükselirken ve Konsey Üyeleri onu öldürüp öldürmeyeceklerini tartışmaya başlarken yüzüğümü Gölge Canavar'a doğru kaldırdım ve içimde hırlamama neden olan bir koruma duygusu uyandırdım. Gölge Canavar gri dumana dönüşerek güvende olduğu halkaya doğru kanat çırpı ve ben de odadaki korku dolu bakışlara hitap ederken çenemi kaldırdım.

"O da bir tutsaktı. Ve şimdi bu savaşta bize yardım etmek istiyor," dedim kararlılıkla ve konuşmalar sessizleşti. "Lavinia ikimize de pençelerini geçirdi. Birlikte yaşadıklarımız bizi inkar edemeyeceğim bir şekilde birbirimize bağladı. Yani uzun lafın kısası, o kalacak. Ve ona zarar veren herkes bana hesap verecek."

Orion sırtarak koltuğunda geriye yaslandı. Canavar'ı tutma konusunda benimle aynı fikirde olmadığını biliyordum ama Gerçek Kraliçe kartını çektiğimde bundan hoşlanmış gibi görünüyordu, bu yüzden benimle tartışmayacağı açıktı.

"Şey, onu seviyorum. En iyi niteliklerin hepsine sahip," diye karar verdi Seth. "Kabarık mı? Tamam. Ölümcül mü? Tamam. Öldürücü bir şekilde sevimli mi? Tamam. Sevilmeyecek ne var?"

Geraldine hıçkıra hıçkıra, "Bu bir ahmak," dedi ve ben de masadan fırlayarak onun eline uzandım.

"Sana zarar gelmesine asla izin vermem. Eğer tehlikeli olsaydı, yemin ederim onu buraya getirmezdin," diye söz verdim. "Seni incittiği için çok üzgünüm. Lavinia'nın bizi sana karşı kullanmasını engelleyecek kadar güçlü olamadığım için de. Ama yemin ederim üzerimizdeki gücü gitti."

Titreyen parmaklarıyla elimi tuttu ve yavaşça başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki bu beni çok üzdü ama sözüne güveniyorum sevgili Darcy. Her zaman. O yüzden şimdi de güveneceğim, o canavar sularımı tersine akıtsa bile."

Tory sakince, "O iyi biri, Geraldine," dedi. "Darcy vahşi yaratıkları evcilleştirmede harikadır. Orion'a bir bakın. Bir zamanlar çok huysuzdu ve içi içine sığmıyordu. Şimdi... aslında hâlâ öyle ama onun için her şeyi yapar. Bence Gölge Canavar da aynı olabilir."

"Karşılaştırma için teşekkürler," dedi Orion kuru bir sesle.

"Endişelenme, dostum." Kız ona sırtı ve Darius kıkırdadı.

"Eğer güvenli olduğunu söylüyorsanız, sözünüze güveneceğiz," dedi Melinda ve Antonia Capella başıyla onaylarken sıcak bir şekilde gülümsedi.

Tiberius, "Ben buna karşı çıkardım," diye ekledi ve sonra başını eğdi. "Ama siz nasıl karar verirsiniz, Kraliçem."

Şaşkınlıkla Konsey Üyeleri'nin arasına baktım, buradaki herkes için ne hale geldiğimiz gerçeğini derinden hissediyordum. Bakışlarım Tory'ye kaydı ve ikimizin de hissettiği inançsızlığı anlatan kısa bir bakışı paylaştık, sonra Tiberius'a başımı salladım.

"Canavar kalıyor," dedim kararlı bir şekilde ve kimse bana karşılık vermedi. "Eşimin evlat edindiği kötücül yaratıklar bir yana, belki de Başka bir Lonca Taşı bulduğumuzdan bahsederken," dedi Orion hiçbir şey olmamış gibi.

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kaldım, Geraldine de aynısını yapınca koltuğuma geri döndüm, hâlâ biraz sarsılmış görünüyor.

Orion elini cebine attı, sonra kaşlarını çatarak diğer cebini kontrol etti ve bakışları Darius'a dikilmeden önce küfretti.

"Seni pislik," diye mırıldandı ve Darius bu değerlendirmeye katılmıyormuş gibi omuz silkti. "Göster onlara."

Darius biraz isteksizce elini cebine attı, sonra avucunu açarak güzelce parıldayan turkuaz bir değerli taş çıkardı. Tory ona uzandı ama parmakları bir kez daha taşın etrafında kenetlendi.

"Ben göz kulak olurum," dedi Darius ve hemen cebine attı. "Bulmamız gereken kaç tane kaldı?" Merakla sordum.

"Sadece iki tane," dedi Orion. "Balık burcunun akuamarin taşı ve Kova burcunun ametisti."

"Ve onlardan birinin nerede olduğunu biliyorum," dedi Darius. "Azriel ve Hail'in Peçe'nin ötesindeki çalışmaları sayesinde."

Odaya sessiz bir sessizlik çöktü ve ölüme gidip gelen adamı izlerken kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Ben de dâhil olmak üzere herkes daha fazla ayrıntı için diken üstünde oturuyordu ve Darius devam etti.

"Azriel bir tanesini FIB'nin tüm yasadışı, değerli ve düpedüz tehlikeli kaçak malları tuttuğu yere kadar takip etti. Oraya nasıl ulaşacağımız bilmiyorum ama en azından elimizde başka bir yer var."

"Nasıl olduğunu biliyor olabilirim," dedi Xavier düşünceli bir şekilde, daha dik oturarak. "Francesca Sky'ın anıları. Onları tekrar gözden geçirebilir ve erişimi olup olmadığını görebiliriz."

Geraldine, "O zaman atla bakalım, seni kurnaz Pego çocuğu," diye teşvik etti ve Xavier başını sallayarak Küre'den hızla uzaklaştı.

Tory kararlı bir şekilde, "Eğer taşlarla ilgili kehanet doğruysa ve hepsine sahip çıkmamız gerekiyorsa, önceliğimiz bu olmalı," dedi.

"Taşlar şimdi ne anlama geliyor?" Seth, Orion'a bakarak sordu. "İmparatorluk Yıldızı yürüyen, konuşan bir cinayet yıldızına dönüştüyse, o zaman tüm o güç sözcükleri ne içindi? Onları hatırlamak için çok uzun zaman harcadım."

Caleb, "Hepimiz öyle yaptık," diye onayladı.

Tory gülerek, "Evet, bu aptalca bir hareketti, çünkü onları sadece hükümdarlar kullanabilir, yoksa ölürsün," dedi.

Caleb kendinden emin bir şekilde, "O zamanlar herhangi birimizin hükümdar olma şansı hâlâ vardı," dedi.

"Böyle düşünmen çok şirin," diye takıldım ve dudaklarını büzdü. Orion'a baktım, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Peki sence bu taşlar ne için?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ama annen ve babam Lonca Taşları'nı yeniden bir araya getirmenin yeni bir kader için şans getireceğinden emindi. Ve belki de onlara sahip olduğumuzda ortaya çıkacak daha çok şey vardır."

"Elimizdeki tek şey bu ve Azriel'e inanmamız gerekiyor. Annemize de." Gözleri kararan Tory'ye baktım. "Yıllar önce bizim için bu yolu belirlediler ve biz de onu takip etmeliyiz. Boşuna olmayacak, bundan eminim."

"Darcy haklı," dedi Tory. "Saldırımızı bugün planlayacağız ve yarın herkes dinlenip büyü malzemelerini topladıktan sonra o taşı FIB'den alacağız. Sonra da son taşın yerini belirlemeye ve onu da almaya odaklanmamız gerekecek."

Tiberius, "FIB'nin el koyduğu yer sıkı bir şekilde korunacak," dedi. "Burayla ilgili olarak uygulamaya konulan pek çok güvenlik önleminin alınmasında benim de katkım oldu ve bunları aşmak hiç de kolay olmayacak, hatta muhtemelen mümkün bile olmayacak."

Dante masanın karşısındaki yerinden, "Sen böyle düşünüyorsun, dostum," diye mırıldandı. "Ama senin gibi insanların girilmez sandığı yerlere girmeyi kariyer haline getirmiş olan bizlerden biraz tavsiye almakta fayda var."

Rosalie bir kedi gibi sırttı ve benim dudaklarım da eğlenerek kıpırdadı; bu sırada Meclis Üyeleri aramızdaki suçlular hakkında mırıldanmaya başladılar. Tory'nin geçmişteki suçlarını öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak ediyordum.

Tiberius büyük bir parşömen rulosuna uzanıp elini üzerine koyarak, "Karakolun düzeni ve güvenliği hakkında sahip olduğum kadar bilgi verebilirim," dedi. Parmaklarının altından siyah çizgiler yayılmaya başladı, sayfadan parça parça sızan kaba bir plan dudaklarımın umutla kalkmasına neden oldu.

"Görünüşe göre yarın haneye tecavüz edeceğiz," dedim heyecanla ve Tory genişçe gülümsedi.

"Ben de bu kraliçelik işine uygun olmadığımı düşünüyordum, meğer bana çok uygunmuş" dedi.

Darius onun yanında bir kahkaha attı, kolunu tahtının arkasına doladı ve Konsey Üyeleri kararsız bakışlar atarken dünyanın en kendini beğenmiş pislği gibi göründü.

"Peki ya diğer taş?" Onlar planımızı daha fazla sorgulamadan Caleb sordu. "Herhangi bir ipucumuz var mı?"

"Azriel yerini bulmayı başaramadı," diye itiraf etti Darius, diğerleri olası yeri hakkında tartışmaya dalınca bu gerçeğin acısı içine çöktü.

Elimizdeki tek şey efsaneler, mitler ve söylentilerdi. Yarın bu saatlerde on iki taşın on birini elimizde tutabileceğimizi ve yine de seti tamamlamaktan sadece bir adım uzakta olduğumuzu düşünmek insanı çileden çıkarıyordu.

Nereden geldiğini sadece yıldızların bildiği haritalar çağrıldı, Geraldine masayı Lionel'ın ordusunun bilinen son hareketleriyle ilgili raporlar ve rakamlarla kaplarken, son taş için olası yerlerden bahsedildi, ancak kimsenin önerecek gerçekten yararlı bir şeyi yoktu.

"Peki ya ceset hırsızlığı yapan yıldız meselesi?" Seth birdenbire dikkatimi gerçekçi sıradağların üzerinden yavaşça süzülen bulutları izlediğim inanılmaz Espial Haritası'ndan başka bir yöne çekerek sordu. "Bu da büyük bir mesele gibi görünüyor." Masumca omuz silkti ve ben de tehdit altında olduğumuz yeni düşmanı hatırlatarak dudaklarımı büzdüm.

"Bedenlerimizi çalmadı," diye belirtti Tory. "Sadece kopyaladı." "Ve onları ikinizi bir çift kundakçı gibi göstermek için kullandı. Psikopatlar," diye ekledi Seth parlak bir şekilde, sanki bu kısmı hatırlatmaya ihtiyacımız varmış gibi.

Dişlerimi sıktım. "Kraliçe olarak yükseldiğimizde bir seçimle karşı karşıya kaldık," dedim, bu gerçeğin gerçekliği hâlâ üzerinde durulamayacak kadar çılgıncaydı. "Soyumuz üzerindeki laneti bozup İmparatorluk Yıldızı'nı geri vermek ya da onu elimizde tutup kendimiz kullanmaya çalışmak gibi bir seçeneğimiz vardı. İmparatorluk Yıldızı'nı kullanan soyumuzun diğer tüm üyeleri, ona bağlı lanet yüzünden öldüğü ya da daha kötüye gittiği için, kendi kaderimizin kontrolünü geri almaya karar verdik. Böylece onu iade ettik ve Clydinius bir beden kazandı. Onunla savaşılabileceğimizi düşündük ama..."

"Bir yıldızla nasıl dövüşülür ki zaten?" Max merakla sordu. "Acı hissediyor mu? Ölebilir mi?"

"Clydinius Dünya'ya çarptığında türünün büyüsunü evrene salmış olmalıydı," diye gürledi Orion yanımda. "Bir yıldızın yaşam döngüsünün bu şekilde sona ermesi gerekir."

"Onu tam da bunu yapmaya zorlamayı planlıyorum," diye mırıldandı Tory sinirli bir şekilde ve tüm gözler ona döndü. "Tabii o orospu çocuğunu tekrar bulabileceğimizi varsayarsak. Şu anda nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Geraldine, "Güzel yüzlerinizi takınan o salağa bir tabak simit teslim ettiğimde, onu Dünya Gözlemevi'nde aylak aylak dolaşırken buldum," dedi. "Etrafa saçılmış kâğıtlar vardı, kayıtlar ve kitaplar açılmış ve sanki-"

Ani bir rüzgârın etkisiyle saçlarım yüzüme doğru savruldu ve Tory ile benim aramda eğilip önümüzdeki masanın üzerine bir yığın parşömen ve kitap koyan Caleb'e göz kırptım.

"Yukarıda bıraktığı her şey bunlar," dedi Caleb, bunu tartışırken geçirdiğimiz beş saniye içinde onları almak için oraya ateş ettiği belliydi.

Diğerleri de incelemek için bulmacanın parçalarını alırken ben yığının tepesindeki bir parşömene uzandım. Bu bir yıldız haritasıydı, üst köşesindeki tarih neredeyse yüz yıllık olduğunu gösteriyordu, üzerindeki noktalar gökyüzünde bir yıldızın düşüşünü izliyor gibiydi.

"Düşen yıldızları mı arıyor?" Tory, dikkatini Düşen Yıldızlar Defteri adlı büyük bir kitaba vererek sordu. Açık tuttuğu sayfanın en üstünde, göklerde asılı duran ışıltılı bir yıldızın büyük bir resmi vardı, üzerinde de girdaplı bir yazıyla Triphorius adı yazılıydı. Alttaki iki sayfada yıldızla ilgili ayrıntılı bilgiler yer alıyordu ve bu bilgiler yıldızın gökyüzünden düşüşünü, Dünya'ya çarptığı yeri ve son eylemi olarak gücünü evrene bırakışını anlatıyordu.

"Öyle görünüyor. Ama ne amaçla?" Kaşlarımı çattım.

"Pudingim için yalvarırım, ama aramızda korkunç Clydinius gibi başka bir serserinin dolaşıyor olması mümkün mü?" Geraldine korku içinde konuştu.

Orion kitabı Tory'den almak için yanımdan eğildi. "Daha önce hiçbir yıldız doğanın yolunu bu şekilde reddetmemişti. Düşen herkes yere çarptıktan birkaç dakika sonra büyüsünü serbest bıraktı. Bu kitabı ve benzerlerini detaylı bir şekilde inceledim ve Clydinius'un yaptığı gibi ölümünü geciktiren bir yıldızla dair en ufak bir söylenti bile duymadım."

İçimi çektim, yıldızın motivasyonunu anlamaya gözlemesinde ne üzerinde çalıştığını görmeden önceki kadar yakın hissetmiyordum ve planları hakkında hiçbir fikrim olmadan onu durdurmak için herhangi bir yol bulmak çok zordu.

Sohbetimiz Clydinius hakkında bildiklerimiz ve başka bir katliama yol açmadan önce onu nasıl bulabileceğimiz üzerine yoğunlaştı ama orada da çıkmaza girmiş gibiydik.

Tartışmamız akademiye gönderdiği canavarları yendiğimizden beri yüzünü hiçbir yerde göstermeyen Lionel'e geçtiğinde başım d ö n ü y o r d u . Sonunda, keşif ekiplerini organize etmekten, rehberlik için yıldızlara bakacak astrologlara ve son Lonca Taşı'na yönelik ipuçlarını bulmak için eski efsaneleri araştırarak diğerlerine kadar görevleri paylaştık. Orduyu korumak için çok fazla iş gerekiyordu ve onların da eğitime ihtiyacı vardı. Bu da Washer'i, Geraldine ve Konsey Üyelerinin yardımlarıyla birlikte tamamen meşgul ediyordu. Raporları ve talepleri dinledik, mümkün olan yerlerde kararlar aldık ve ihtiyaç duyduğumuzda tavsiye aldık ve toplantımız nihayet sona erdiğinde, tartıştığımız her şey yüzünden başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. Yine de bir şey açıktı ve şu anda odaklanmamın büyük kısmını talep ediyordu.

Lonca Taşı'nı ele geçirme umuduyla yarın FIB deposuna saldıracaktık ve o zamana kadar hepimizin dinlenip sihrimizi geri kazanması gerekiyordu, böylece bir sonraki adım için yeniden enerjik olacaktık.

Küre'den çıkarken Geraldine koluma girdi. "Sana ve Orry'deki adamına bir sürprizim var, Darcy. İkinizle de paylaşma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Bakışlarım ilerideki Tory ve Darius'a takıldı ve bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onlarla daha fazla zaman geçirmeyi arzulasam da, Geraldine'in masmavi gözlerindeki özlem ışıltısını reddedemedim. Ayrıca onu ben de çok özlemiştim.

"Bu taraftan!" Orion cevap veremedi Geraldine bağırdı ve ben de ona sırtıtarak elini tuttum ve peşinden koşturmaya başladım.

Hücum eden bir at gibi eski Meclis Üyeleri arasında bir yol açtı ve biz de onu kampüs boyunca Hava Bölgesi'ne kadar takip ettik.

Geraldine, "Kapıyı açma şerefini bana bahsedebilir misiniz?" diye sordu ve ben de Aer House sembolüne doğru bir hava akımı gönderdim, yüksek kuleye ve onun tepesinde dönen türbine baktım, bu yerin tanıdıklığı bende nostalji uyandırdı.

İçeri girdik ve sarmal merdivenleri hızla çıkan Geraldine'in peşinden gittik.

Midem guruldamaya başladı ve Orion bana kaşlarını çatı. En son ne zaman doğru düzgün yemek yemiştik? Dönüş yolunda toprak büyüümüzle birkaç elma yetiştirmiştik ama o kadar. Ondan önce de saraydan kaçtıktan sonra birkaç öğün yemek yemiştik. Dürüst olmak gerekirse, çok yorgundum, çok acıkmıştım ve nefes nefese kalmıştım.

Geraldine bizi eski katımdan geçirip bir zamanlar Seth'in kaldığı Ev Kaptanı'nın odasına götürdü. Bizi neden buraya getirdiğini sorgulamama fırsat vermeden, dramatik bir dönüşle kapıyı açıp odaya girdi ve kollarını iki yana açtı.

"İşte, Gerçek bir Kraliçe için uyku odaları - Darius'un sinir bozucu güvenlik koşullarını aşabildiğimde aynı şeyi Ignis Evi Kaptanı odasına da sunmayı planlıyorum. Aer itinin odası onun yarısı kadar bile iyi korunmuyordu - gerçi şimdiye kadar buraya kimse girmemiş gibi görünüyordu. Bu Varisler oldukça kibirli Anguslar, odalarının başkaları tarafından kullanılmasını engelliyorlar." Kollarını sıvadı ve Orion'la benim odaya girmemize izin vermek için kenara çekildi.

Geniş alan, İkizler ve Terazi takımyıldızlarının devasa yatağın üzerinde bir girdap halinde parıldadığı geniş bir gri denizine dönüşmüştü.

Porselenin üzerine hayatımdan kesitler resmedilmiş bir çay seti, bir köşede gövdesine kalp şeklinde D+L kazınmış çiçek açmış bir ağaç vardı ve eşyalarım odanın her yerine özenle yerleştirilmişti.

Anka zırhım bir duvara monte edilmişti ve Orion'un Anka kılıcı da yanında gururla parlıyordu. Altındaki süslü büfenin üzerinde en değerli eşyalarımın bir seçki duruyordu. Orion'un bana verdiği gül kuvars taşı, Gabriell'in hediyesi olan gümüş İkizler bileziği,

ve eskiz defterim de yanlarında duruyordu. Her şeyin bu şekilde düzenlendiğini görünce, Geraldine'in bize bu odayı sağlamak için ne kadar zaman ve çaba harcamış olabileceğini düşündüm.

"Senin harika sanatına bakmadım." Geraldine eskiz defterine doğru sıçradı. "Ama bir şey yaptım... Umarım haddimi aşmamışımdır." Büfedeki bir çekmeceyi kaydırarak açtı ve ortaya düzgün bir eskiz kalemi seçkisi ile siyah kapaklı, üzerinde altın harflerle girdaplı yazılar olan birkaç fazladan eskiz defteri çıktı. QDV. Kalemelerin her birinin üzerinde de vardı.

"Kraliçe Darcy Vega," diye fısıldadı Geraldine, mektupları göstererek.

"Geraldine, bu kadarı çok fazla. Gerçekten yapmamalıydın," dedim, ona sarılmak için ileri atılıyor.

"Evet, gerçekten yapmamalısın," diye homurdandı Orion ve ben de onun omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştım, bu odada bulunmaktan duyduğu rahatsızlığı fark ettim ve doğrusu ben de Seth'in odasını almak istemiyordum.

"Ama belki-" Ben başladım.

Bir hırıltıyla arkamı döndüğümde Seth'in odaya girdiğini gördüm.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

"Oh, tish tosh." Geraldine ona bir el salladı. "Sakın havalara girme, Seth Capella. Gerçek Kraliçelerin önünde eğildin ve bu yüzden, gerçek kraliyet ve görkemli bir şekilde, onlara yapabileceğin en iyi saçmalıkları sunmalısın."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye tersledi Seth. "Ama burası benim odam. Ve boyun eğmiş olabilirim ama bu eğilip kraliçelerin beni belden bağlamalı Phoenix dildoyla becermesine izin vereceğim anlamına gelmez."

"Burada kalmayacağız," dedim ona, Seth ve sürüsünün tam şuradaki dolaptan izlediğim seks partisini hatırlayarak. Evet, burası benim için kesinlikle hayır demektir. "Bu gerçekten güzel bir jest Geraldine, ama burası Seth'in odası."

"Eşyalarım nerede?!" Seth gürleyerek yanımızdan geçti ve yüksek pencerelerin yanındaki bir çekmeceyi açtı.

Geraldine omuz silkerek, "Hangi eşyaları kastettiğinizi bilmiyorum," dedi. "Çöpün içine bir şeyler attım, burada bulabildiğim tek ufak tefek şey bu."

"Ne twoddle'ı?" Seth ona ters ters bakmak için döndü ve ben de Orion'la garip bir bakış paylaştım - gerçi Orion Seth'in öfkesi karşısında oldukça eğlenmiş görünüyordu.

"Kıyafetlerim nerede?" Seth talep etti.

Geraldine düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım bu iki paçavranın arasında bir iki paçavra da olabilir," dedi.

"Eşyalarımı çöpe attın!" Seth havladı ve etrafında fırtınalar koparan hava büyüyle ona doğru yürüdü.

"Kutsal guacamole, kömür madenindeki bir kanarya gibi giyinen *sizken*, kıyafetinizi paçavra zannettiğim için nasıl suçlanabilirim?" Geraldine alay etti.

"O şey tasarımcıydı," diye tısladı. "Al. Geri. Geri al. Ve bu odayı eski haline getirin, yoksa yıldızlara yemin ederim, bunu size ödetirim."

"Darcy zaten benim yanıma taşınacak," diye açıkladı Orion. "O yüzden odan sende kalsın, Seth. Yine de teşekkürler, Geraldine."

Sırıtarak ona baktım. "Seninle yaşamamı isteyen sen miydin?"

Dudakları köşeden yukarı kıvrıldı, gamzesi sağ yanağını deldi. "Var mısın güzelim?"

"Ben de varım." Geraldine'e döndüm. "Bu eşyaları Lance'in evine taşımana yardım edeceğim."

"Elbette, eğer canınız bunu istiyorsa," dedi neşeyle.

"Eşyalarımı bana geri verir vermez bunu yapmana yardım edebilir," diye homurdandı Seth, Geraldine'in karşısına dikilerek.

"Peki bunu nasıl yapacağım? Bir sümüklü böcek gibi çöpleri mi karıştırayım?" İçtenlikle güldü.

"Evet, eğer gereken buysa," diye gürledi, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Orion elimi tuttu, beni kapıdan dışarı çekti ve onları tartışmalarıyla baş başa bıraktı.

Kulağıma konuşmak için başını eğdi, parmakları kulağımın etrafında daha sıkı kıvrıldı. "Aç mısın, Mavi?"

Sözlerine karşılık olarak karnım guruldadı ve ben de cevap olarak inledim. "*Açlıktan ölüyorum.*"

Başka bir şey söylemeden beni kollarına aldı, kuleden aşağıya doğru fırladı ve basamaklar boyunca yüksek bir hızda spiral çizerek ilerledi.

Birdenbire kampüsün diğer ucuna doğru ilerlemeye başladık ve hava üzerimizden hızla geçerken ciğerlerimden baş döndürücü bir çığlık koptu. The Orb'un dışında aniden durduk ve Orion beni sıkıca tuttu, momentum neredeyse beni yuvarlıyordu

kollarından. Beni nazikçe yere bıraktı, altın küreye doğru yürüdü ve ellerini kaldırarak büyüünün yerde sekmesini sağladı.

"Ne yapıyorsun?" Merakla yaklaşarak sordum.

"Sence Küre'deki tüm yiyecekler nereden geliyor?" diye sordu, gözlerinde şakacı bir ışık dans ediyordu. Cevabım, büyüünün etkisiyle çimenlerin kayması ve ayaklarının dibinde altın bir kapağın ortaya çıkmasıyla geldi. Aşağı uzandı, kapağı açtı ve yeraltına inen bir dizi basamak ortaya çıktı.

"Beni sinsi bir mutfağa mı götürüyorsun?" Umutla sordum.

"Evet ve bu sadece personelin erişimine açık, bu yüzden seni daha sonra cezalandıracağımdan emin olabilirsin," diye mırıldandı ve bana dudağımı ısırma neden olan ateşli bir bakış fırlattı.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim, burada duvarlar da ayaklarımızın altındaki yol gibi altın renginde parlıyordu. Önümüzde, duvarlardaki apliklerdeki parıldayan alevlerin aydınlattığı bir geçit açıldı.

Orion beni pırıl pırıl tencere ve tavalarla ve sürekli mor ateşle yanan dev ocaklarla dolu geniş bir mutfağa götürdü. Beni tamamen ısıtılı buzdan yapılmış, yiyeceklerin donmaması için içine konulduğu, iki yanımızda sıra sıra buz sütunlarının uzandığı başka bir odaya götürdü. Yürümeye devam etti ve bizi meyve ağaçlarının güneşi taklit ediyormuş gibi görünen ısıtılmış bir ışık küresinin altında çiçek açtığı inanılmaz bir bahçeye götürdü. Burada, etrafımızdaki topraktan dev sebzeler yetişiyordu, sıra sıra olgunlaşmış ve toplanmaya hazırды.

Orion yürümeye devam etti ve beni havanın serin olduğu ama dayanılmaz olmadığı bir yiyecek dükkanına götürdü. Etrafımızda tahta raflar duruyordu ve üzerlerinde taze yiyecekler bekliyordu, her bir tabak ve tabakta hazırlanan yemekler sanki sihirle hafifçe parlıyordu.

"Hepsi taze. İstedığınızı seçin." Orion bana döndü, gözlerinde açlık ateşi yanıyordu. Lionel ve Lavinia'nın esaretinde bize verilen artıklardan sonra burası tam bir cennetti ve önümdeki her şeyi denemek için yanıp tutuşuyordum.

Bir sebzeli burritoya uzandım, onu aldım ve sanki biri daha yeni yapmış gibi avucumda sıcak hissetmeme hayret ettim.

"Ateş ve hava büyüünden oluşan özel bir karışım yiyeceği mükemmel bir şekilde taze tutuyor ve bir koruma kalkanı da dışarıdan herhangi bir kaynak tarafından kirlenmesini engelliyor." Orion elini uzattı, parmakları koruyucuları serbest bırakan bir hareket yaptı. "Artık yiyebilirsiniz."

Büyük bir ısırık aldım, dilimin üzerinde yuvarlanan tat patlaması, tadını çıkarmak için gözlerimi kapatmama neden oldu. Fasulye, ekşi krema, guacamole, pilav. Mükemmeldi. Ya hayatımda tattığım en güzel şeydi ya da gerçek yemeğin ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

Orion da kendine bir burrito aldı ve sırtımızı raflardan birine dayayarak oturduk, her lokmayı sessizce yedik, başka bir şey yapamayacak kadar yemeğimize dalmıştık. Burritomu yiyip bitirdiğimde ve bir quesadilla ile yarım tabak nachos'u mideye indirdiğimde, bir lokma daha yiyemeyeceğimden oldukça emindim. Ama sonra Orion fırladı ve dev bir çikolatalı kekle yeniden ortaya çıktı.

Ah çikolata, seni baştan çıkarıcı sürtük, sana nasıl karşı koyabilirim?

"Senin evinde yaşamayı unutalım. Burada yaşayalım," dedim ve midem daha fazla hayır demesine rağmen pastaya uzandım.

Orion bir kahkaha attı. "Bu hiç de fena bir fikir değil."

Oturdu, kendi çatalını hazırlarken bana da bir çatal uzattı ve kendisi bir ısırık almadan önce benim bir ısırık almamı izledi.

"Kahretsin," diye yutkunduktan sonra nefes verdi. "Ölümün kıyısına kadar gidip geri döndüğünde hayatın tadı çok daha güzel oluyor."

"Bir daha asla tek bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum," dedim ciddi bir şekilde. "Kaybetmeyeceğiz," diye söz verdi.

Pastayı kenara itip ona yaklaşmadan önce birkaç lokma daha yemesini izledim, başımı omzuna yasladım, tarçın kokusu duyularımı okşuyordu. Bir nefes aldım, buranın sakinliğine, burada bize hiçbir şeyin dokunamayacağı bilgisine yaslanmaya çalıştım. Sonunda güvendeydik. Ama kalbim sadece hızlanıyordu ve onu sakinleştirmeye çalışmak için gözlerimi kapattığımda, Orion'un kanla kaplı olduğu, Lavinia'nın etine bir bıçak daha saplamadan önce kulaklarımda çınlayan kahkahasının anıları zihnimi yırttı.

"Mavi mi?" Orion saçlarıma doğru fısıldadı, kolu bana dolandı. Elim gömleğinin içinde kıvrıldı ve gözlerimi açamadım, Göğsümde yükselen panikle bir kez daha o korkunç yerde kapana kısıldım.

Orion çenemi tutup çekiştirerek ona bakmamı sağladı ve ben de gözlerimi açmaya zorladım.

"İyi misin?" diye sordu, beni daha yakından inceliyor, bakışları benimkini araştırıyor ve kesinlikle ruhumdaki çatlakları görüyordu.

"Lavinia'dan kurtulduk. Önemli olan da bu," diye homurdandım. "Benim istediğim bu değildi."

"Lance," diye yalvardım, her şeyi unutmak ve kendimi yeniden gerçekliğe bırakmak istiyordum.

"Mavi."

"İyiyim," dedim, bunu kastetmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Bana yalan söyleme," diye uyardı.

"İyi olacağım," diye düzelttim. "Eninde sonunda. Anılar o kadar taze gelmediğinde. Ayrıca, bunu yaşayan ben değilim. O işkenceyle yüzleşmek zorunda kalan sensin."

"Ve seni güvende tuttuğu sürece bunu binlerce kez yaşarım," dedi güçlü bir şekilde, elimi kaldırıp bileğimin iç kısmını öperek. "Bu beni rahatsız etmeyecek, Mavi."

"Şimdi kim yalan söylüyor," dedim kaşlarımı kaldırarak ve bu sefer parmak uçlarımı öperek karanlık bir şekilde kıkırdadı. Tanrım, bu adam. Onun sevgisini hak edecek ne yapmışım ki? Vahşi olabileceği kadar nazikti. Tatlı ve sertin mükemmel dengesi.

"Anılar ziyaret etse bile, bunu neden yaptığımı tutunabilirim. Bu onları kovmak için yeterli."

"Ama ya yine kötü bir şey olursa?" En karanlık korkumu fısıldadım. "Ya seni kaybedersem, ya-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kalbime girmeye çalışan dehşeti kovaladı.

"Karanlık günlerin tekrar gelmeyeceğine söz veremem," dedi biraz geri çekilerek. "Ama şu anda özgürüz ve ben zaten sefalet içinde çok fazla yıl harcadım."

"O zaman her anı değerlendirelim," dedim ve bu sözlerden cesaret alarak biraz gülümsedim. Dikkatimin kalması gereken yer şimdi idi.

Arkama yaslandım ve Orion çatalımı uzattı. Çatalımı aldım ve bir lokma daha kek yiyerek şekerin tadını çıkardım.

İnanılmayacak kadar tıka basa doyduktan ve yapraklardan yaptığım bir çantaya bir sürü atıştırmalık tıktırdıktan sonra (Tory için koca bir çikolata da dahil), mutfak deposundan çıkıp akademi arazisine doğru yola koyulduk.

"Hadi diğerlerini bulalım," dedim hevesle, onları yeniden özleyerek. "Dinlenmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Dinlenmek bekleyebilir. Kaçırduğumuz her şeyi telafi etmek istiyorum."

"Highspell'in kolyesini parçaladığımı ve yüzünün sık gibi olduğunu söylemiş miydin?" Orion dedi ve ben yuvarlak gözlerle ona döndüm.

"Bana *tüm* detayları anlat."

Bana bilgi verirken Küre'nin etrafında dolaşmaya başladık ve etrafta kimse olup olmadığını görmek için önce oraya bakabileceğimizi düşündüm. Şu anda Atlas'ım yoktu ama her şey başarısız olursa Aer Tower'a geri dönüp Seth ve Geraldine'in hâlâ orada olup olmadığına bakabileceğimizi tahmin ettim.

İsyancıların bir kısmı yol boyunca akademideki öğrencilerin arasına karıştı ve insanlar bizi fark ettikçe birbirlerini dürttüler ve bizi işaret ettiler.

Bir kız bana el sallayarak "Gerçek Kraliçelere selam olsun!" diye bağırdı, ben de biraz garip bir şekilde el salladım.

Herkes beni görmek için aşırı heyecanlı görünüyordu ve gözlerinde gördüğüm inancı kazanabileceğimi umuyordum. Onların yöneticisi rolünü üstlenmem ve onlar için doğru olanı yaptığımdan emin olmam gerekiyordu. Üzerimdeki baskı çok fazlaydı ama artık tavrımızı koymuştuk ve geri adım atmaya hiç niyetim yoktu. Ben bunun için doğmuştum ve Vahşi Kral'ın kanının anneminkiyle birlikte damarlarımda dolaştığını ve bana bu dünyada ait olduğum yerde olduğumu söylediğini hissedebiliyordum.

Ailem güç için yaratılmıştı ve ben de öyleydim. Yaşadığım onca şeyden sonra nihayet kendimi krallıkta hak ettiğim yeri almaya hazır hissediyordum. Artık bu yollarda yürürken en alt sıralarda yer alan zorba bir kız değildim. Cesaretimi kanıtlamıştım ve önüme çıkan her engelde bunu yapmaya devam edecektim.

Akademiye son gelişimden bu yana değişen tek şey bu değildi. Artık sevdiğim adamın yanında, ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde yürüyordum ve ne bu okuldaki ne de krallıktaki tek bir Fae bile bu konuda bir şey yapamıyordu. Bu sadece kabul edilmekle kalmıyor, saygı da görüyordu ve birbirimizi sahiplenmek için yaşadığımız onca şeyden sonra bunun bana verdiği keyiften zevk alıyordum.

Arkadaşlarımızdan hiçbiri Küre'ye dönmemişti ve Aer Tower'a dönerken biraz surat astım.

"Hey!" Seth kulenin kapısından çıktı ve koşarak bize doğru geldi. "Darcy! Lance!" Sanki onu henüz fark etmemişiz gibi el sallayarak bize doğru koştu. "Awoooo!"

Güldüm, Orion'dan ayrıldım ve onunla buluşmak için koştum, Kurt beni sıkı bir kucaklamanın içine sürükledi.

"Geraldine'le aranızdaki sorunları çözdünüz mü?" Ben sordum.

Yanağımı yaladı ve uzaklaştı. "Sayılır. Odamda senin eşyalarını toplayan bir sürü Ass Club üyesi var. Yine de bana eşyalarımı geri borçlu." Sırtarak omuzlarımı kavradı. "Nasılsın? Nerelerdeydin? Çikolata gibi kokuyorsun. Çikolatan var mı?" Gözleri çantama takıldı, ben de çantamı arkama attım.

"Tory'ye bir bar aldım."

"Ah, ona vereceğim," dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ver onu."

"Hayır," diye güldüm, çantayı almaya çalışırken kenara çekildim ve çantanın etrafında sıkı bir hava kalkanı oluşturdum. "Kendi atıştırmalıklarını kendin al, Kurt çocuk."

Çantamı yağmalamaya tamamen niyetli olduğunu ima eder bir şekilde "Yapacağım," dedi.

Orion bize yetişti, kolunu bana doladı ve beni kalçasına doğru çekti.

"Onu yaladın," dedi buz gibi bir sesle.

"Ha, evet. Sorun ne, kıskandın mı?" Seth onu da yalamak için Orion'a doğru hamle yaptı ve Orion'un yumruğu o kadar hızlı çıktı ki Seth neredeyse kışının üstüne düşerek yumruğu kaçırdı.

Seth kendini toparlayarak, "Kaba," diye mırıldandı.

"İnsanların sınırlarına saygı göstermemek kabalıktır," dedi Orion. "Diğerlerini arıyoruz. Onları gördünüz mü? Darius, Tory... Caleb?"

"Ve sen," diye ekledim, ama Orion kesinlikle Seth'i kastetmemişti.

"Hepsi King's Hollow'a doğru yola çıktı. Hadi gidelim. Yapacak çok işim var. yolda anlatırım."

"Blue'yu taşıyabilirim ve seninle orada buluşuruz." Orion beni kucağına almak için hamle yaptı ama ben ona götlük yapmaması için uyarıcı bir bakış attım ve sessiz talebime boyun eğerken omuzları düştü.

"Her neyse," diye başladı Seth ama Geraldine Aer Tower'ın kapısından, arkasında bir sürü Eşek Kulübü üyesiyle, ellerinde eşya kutularıyla fırladı.

"İşte böyle, hip-hup, kımıldayın," diyerek onları patıkaya doğru yönlendirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Koşarak yanına gittim ama Geraldine el sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Canınız sağ olsun, Leydi Darcy. Yüce Egemenlik Topluluğu, eve dönüşünüzde size yardımcı olmaktan ve sizi uyku tulumundaki bir kurbağa gibi yerleştirmekten onur duyar."

A.S.S.'lerin hepsi patikadan Asteroid Place'e doğru koşar adımlarla ilerlerken Geraldine ellerini kalçalarına koymuş, gururla arkalarından bakıyordu. "Burayı bir billycrag'ın kuyruğunu iki kez sallamasıyla kuracaklar."

"Eğer eminsen." Kaşlarımı çattım. "Yine de yardım etmeyi tercih ederim."

"Siz bir kraliçesiniz! Size hizmet etmekten onur duyuyorlar. Güçlü A.S.S. olmasaydı zavallı Douglas'ın hayatta hiçbir amacı olmazdı, değil mi Douglas?" Elinde bir kutu taşıyan sarışın bir adamı işaret etti ve adam acınası bir şekilde başını eğdi.

"Hiçbir şekilde," diye kabul etti.

"İşte, gördün mü?" Geraldine, Douglas patikadan aşağıya doğru koştururken şöyle dedi. "Onları bir fare tarlasındaki peçeli baykuşlar kadar meşgul edecek bir görevleri olmasaydı, yoksun kalırlardı. Ah, sürüklenen gelincik tohumları, Angelica şimdi burada olmaktan, onu bunu kutulara doldurmaktan nasıl da zevk alırdı. Kutuları her zaman sevmiştir." Geraldine burnunu çekti ve ben de elimi koluna koydum, kalbim onunla birlikte oldu. Tory bana Angelica'nın kaybindan bahsetmişti ve bu kalbime eklenen bir başka acı oldu.

Omurgasını dikleştirip çenesini yukarı kaldırarak bana el salladı. "Felaket tellallığı yapmamalıyız." Peşinden patikadan aşağı doğru yürüdü.

A.S.S. ve ben onun ardından kaşlarımızı çattık.

"Sence o iyi mi?" Diğerlerine dönerek söyledim.

Yol boyunca yürümeye başladığımızda Seth karanlık bir sesle, "Bence meşgul olmaya ihtiyacı var," dedi. "Bir sürü boktan şey oldu. Ama Darius artık geri döndü ve sen ve Lance sonunda özgürsünüz. Sadece iyi şeylere odaklanmalıyız."

"İtin bir bildiği var," dedi Orion sessizce.

Seth kulaktan kulağa gülümsedi. "*Elbette haklı olduğum* bir nokta var. Dinleyin ay dostlarım, biz dünyanın yeniden yanmasını beklerken, size Cal'la yaşadığım horoz felaketiyle ilgili *her şeyi* anlatmam gerekiyor."

Orion yorgun bir şekilde içini çekti ve ben de Seth'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım.

"Bu, aranızdaki sorunları çözmediğiniz anlamına mı geliyor? Şimdiye kadar ona ne hissettiğini söylemişsindir herhalde?" Yalvardım.

Seth oflayarak elini uzun saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapmam gerekiyor? Ona duygularımı açıp kalbimin üzerinden çim biçme makinesiyle geçmesine izin mi vereyim?"

"Böyle olacağını bilmiyorsun," dedim. "Hiç denedin mi?"

"Tabii ki denedim! Venüs geri giderken, ay soğuk, dolunay ve gizemliyen kafirler gibi seviştik. Ama sonra ailelerimiz içeri girdi-"

Orion kısık bir kahkaha atarken "Kahretsin," diye nefes aldım.

"Evet, kahretsin, Darcy. Evet. Lanet olsun. Hayatımın en aşağılayıcı anıydı ve Cal'in sonrasında bana bakışı... Beni sadece ay ve Venüs teşvik ettiği için becerdiğini düşündüm." Köpekçe bir inilti çıkardı. "Ama sonra! Buraya bir bataklık canavarı olarak geldiğinde beni öptü ve birbirimizi görmeye devam etmek için anlaştık. Gizlice, ama yine de. Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Bu harika," dedim ciddiyetle. "Ama gerçekten, bence grubumuzun geri kalanı ikiniz hakkında bilgi sahibi olmak ister."

Orion kuru bir sesle, "Gerçekten de kimsenin umurunda değil," dedi ve ses tonu pek arzulanan bir şey olmasa da, demek istediğimi destekliyordu.

"Bilmiyorum... Cal'in bunu istediğini sanmıyorum." Seth bir elini saçının örgülü tarafında gezdirdi.

Kral'ın Kovuğu'nu barındıran Ağlayan Orman'daki güzel meşe ağacına vardık, dalları üzerimize doğru uzanıyor ve güneş içlerinden süzülürken etrafı en parlak yeşile boyuyordu. Gövdenin dibindeki kapıyı açtım, budaklı kabuk bize erişim sağlamak için kenara kıvrıldı ve üst kata çıktık.

"-Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun?" Max'in sesi bize kadar ulaştı ve Darius cevap verirken biz de salona girdik.

"Azriel annene 'sik beni' bakışları atıp durdu," dedi, ellerini Tory'nin dizlerine koyarken sırtarak. İkisi birlikte kanepeye uzanmışlardı, Tory minderlere yaslanırken Tory'nin bacakları onun bacaklarının üzerindeydi.

"Bu da ne?" Herkes geldiğimizi fark edince Orion merakla sordu.

Caleb ateşin yanındaki büyük koltukta uzanıyordu, gömleğini çıkarmış, ayaklarını masanın üzerine uzatmıştı, sarı bukleleri dağınıktı ve bazıları gözlerine düşüyordu.

"Anlaşılan ölü baban ölü anneme gözlerini dikmiş," diye mırıldandı Max buz gibi bir sesle ve sanki bu onun suçuymuş gibi Orion'a dik dik baktı.

"Gerçekten mi?" Orion merakla sordu ama Max'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Babamı bekliyor," diye hırladı Max. "Ölü babana söyle geri çekil."

"Tabii, aromaterapi setimi bulur bulmaz kokulu bir mum yakar ve dileklerimi alevlere fısıldarım," diye kestirip attı Orion ve Max'in kaşları çatıldı.

"Bu konuda bir *şeyler* yapsan iyi olur," diye mırıldandı.

"Bence çok şirin," dedi Darius alaycı bir tavırla. "Artık ikiniz de üvey kardeş sayılırsınız."

"Siktir git," dedi Orion hafifçe, bir koltuğa oturmak için hareket ederken geri kalanımız gülüyordu - biriyle dövüşmeye hazır görünen Max hariç.

Caleb esnedi, bir elini buklelerine bastırdı ve gözleri Seth'e kaydı. "Hey, dostum."

"Hey," dedi Seth biraz sert bir sesle, gözleri onun üzerindeydi.

Tory'ye bir bakış attım, ikiz zihinlerimiz aralarındaki hararetli gerilimin tamamen farkında olduğumuzu ifade etmek için hiçbir kelimeye ihtiyaç duymuyordu. Birbirlerini doğru dürüst selamlamak için can attıkları ama bunun yerine 'kim daha soğuk davranabilir' oyunu oynadıkları çok açıktı.

"Peki ben yokken kim kimi beceriyordu?" Darius açık açık sordu ve Seth birden yoğun bir şekilde kahve yapmakla meşgul oldu.

Orion'un kinin arkasındaki diğer sandalyeyi almak için hamle yaptım ama elimi yakaladı ve sırtarak beni kucağına çekti. Atıştırmalık çantamı yere atıp koltuğun köşesine kıvrıldım ve o da elini kalçama koydu, parmakları sahiplenici bir şekilde sıkıldı.

Max gururla, "Ben ve Gerry güçlü gidiyoruz," dedi ve buzdolabına gidip kendine bir bardak buz gibi süt doldurdu. Kendine bir paket de kurabiye aldı, sonra yerine oturdu ve kurabiyeleri teker teker daldırarak çıtır çıtır yemeye başladı.

"Peki ya sen Cal?" Darius sordu. "Asi kızlardan herhangi biri dikkatini çekti mi?"

"Hayır," dedi Caleb belli belirsiz, elini ensesinde gezdirerek. "Hadi ama. Seni tanıyorum," diye itti Darius. "En azından bir kez uzun bir 'Saçlı esmer altınıza kıştırılmış, son zamanlarda adınızı inletiyor.'"

Seth küçük mutfakta bir fincan düşürdü ve ayaklarının dibine düşerek lanet okumasına neden oldu.

"İyi misin, dostum?" Tory ona seslendi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Seth, parçaları temizlemek için hava büyüsunü kullandı ve onları çöpe uçurdu.

Lanet olsun, Darius Seth ve Caleb'in takıldığını biliyor muydu?

"Gabriel'den haber var mı?" Tory'ye umutla sordum.

"Dante, Gabriel ziyarete geldiğinde bana mesaj atacağını söyledi," dedi ve ben de bunun yakında olmasını umdum. Onun için çok endişeleniyordum.

Max bir sütlü kurabiye daha çıkırtırken, "İhtiyacın olursa burada Atlas zulamız var," dedi.

"İşte." Caleb ayağa kalktı ve süslü bir dolabın çekmecesine doğru koşarak Orion ve bana birer tane uzattı. "İzlerden ve dinlemelerden korunuyorlar. Oldukça sıkı bir güvenlik sistemimiz var." "Teşekkürler," dedim ve Caleb aşağıya inip bizimkinin kenarına tünedi.

Otur.

"FaeBook'a giriş yap," diye muzip bir bakışla teşvik etti. Yemi yuttum, giriş yaptım ve gelen kutumun patladığını ve yüzlerce gönderide etiketlendiğimi gördüm. O kadar çoktu ki, uygulama saymayı bırakmış ve bildirim simgesine 999+ yazmıştı. İki milyondan fazla takipçi kazanmıştım. çok.

"Sen de oldukça popülersin kardeşim." Caleb başıyla Orion'un yeni Atlas'ını işaret etti. "Şuna bir bak. Küçük bir güncelleme yazısı yazabilirsin."

"Sosyal medyayla hiç ilgilenmiyorum," dedi Orion, tam da uygulamamdan onun profiline tıkladığım sırada.

"Bir sürü yeni takipçiniz var ve oh..." Etiketlendiği gönderilere göz attım, birçoğu Orion'un çeşitli pozlarda çıplak olduğu hayran resimlerini içeriyordu. Çoğuyla bağlantılı Ori-Hoes adında bir grup vardı.

"Görünüşe göre bir hayran kulübün var," dedim, ona resmi gösterirken gülerek. "Orada bir ahırda saman balyasının üzerinde uzanıyorsun - sakin dışarıda. Oh ve orada bir elma ağacına tırmanıyorsun - sakin dışarıda. Ve bak, bu da mısır tarlasında ata eyersiz bindiğin zamanı ölümsüzleştirmiş. Aletin dışarıdayken."

Orion bana sanki porno sanatından bir şekilde ben sorumluymuşum gibi sert bir öğretmen bakışı attı ve ben sadece daha çok güldüm.

Tory, "Evet, hepimiz bunun gibi bir sürü tuhaf şeyle etiketlendik," dedi. "Darius'un tabutta çekilmiş ürkütücü fotoğrafları var."

"Aleti dışarıdayken mi?" Tahmin ettim ve Tory üzüntüyle başını salladı, sonra birbirimize gülümsedik.

Etiketlendiğim birkaç gönderiye göz attığımda, krallığın dört bir yanından bana ve Tory'ye desteklerini gösteren yabancılarla karşılaştım. Bazılarının sözleri gerçekten yürek ısıtıcıydı.

Bu savaştaki kendi mücadeleleri ve onlara sunduğumuz umut, hayatlarında gerçekten bir fark yarattığımızı hissettirdi.

Ama sonra başka bir gönderiye dokundum ve ona eşlik eden iğrenç resim karşısında dudaklarım uçukladı; Tory ve benim ruh emen şeytanlar gibi görüldüğümüz, gözlerimizin kan kırmızısı olduğu ve yüzlerimizin korkunç sırtışırlarla büküldüğü bir sanatçı yorumu. En kötüsü de arka planda çizgi filmlerden fırlamış fare çizimlerinin yandığı bir yangını tasvir ediyordu. Gönderinin başlığında *Gerçekte kim oldukları* yazıyordu.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama gözlerimin yorumlara kaydığını, pişmanlığımın anlık olduğunu fark ettim.

Taylor Piccolo:

*Onları pişirip kemikleri ile birlikte yediklerini duydum #ratpackedlunch
#squealmeal*

Kate Henry:

*Beni hep ürkütürlerdi, şimdi nedenini biliyorum! İçgüdülerime sonsuza dek
güvenmeliyim, yıldızlar beni asla yanlış yönlendirmez #tinglealltheway
#Iknewitinmywaters #whatyoufeelisreal*

Kendra Knight:

GERÇEK ŞEYTANLARA SELAM OLSUN #eatthosetinyfeet

Andreea Dina:

*Kimi destekleyeceğim konusunda ikiye bölünmüştüm ama bu olay kararımı
vermemi sağladı. Kral asla daha düşük rütbelileri öldürecek kadar kötü
biri olamaz. O sadece onları
hak ettikleri yer, ama bu korkunç! #longlivetheking #greenoverqueen*

Amber Masincup:

*Bu onları daha da çok sevmeme neden oluyor! Yamyam kraliçeler mi?
Kesinlikle evet! #squealsonwheels #arodentfortheroad*

Orion Atlas'ı elimden kaptı ve uygulamayı kapattı. "Bu saçmalığı dinleme."

"Onları gerçekten öldürdüğümüzü düşünüyorlar," dedim dehşet içinde. Bunun doğru olduğunu bilsem de, bu şekilde görmek beni çok etkilemişti.

"Tyler zaten gerçeği ortaya çıkarmak için çalışıyor," diye söz verdi Caleb. "Sosyal medya böyledir. Drama ile beslenir ve bazı insanlar sizi yıkmak için sabırsızlanır. Gerçek destekçileriniz gerçeği dinleyecektir, ancak sosyal medyanın lağım çukurunda gizlenen trollerin yeraltı dünyasına asla ulaşamayacaksınız. Amcıklığı hobi haline getirmişlerdir ve onların kötü sözlerinin sizi incitmesine izin verirseniz, tam da istediklerini elde etmelerine izin vermiş olursunuz."

Sözlerindeki tutku karşısında kaşlarım kalktı ve onun ve diğer Varislerin hayatları boyunca bu tür incelemelerle karşı karşıya kaldıklarını fark ettim. Orion bile Güç Ayıbı'ndan sonra bu saçmalığın tadına bakmıştı. Ve elbette, bu dünyaya geldiğimiz andan itibaren FaeBook'ta isimlerimiz çamura batırılmıştı, ama şimdi popülerliğimiz kelimenin tam anlamıyla bu savaşın kaderini belirleyebilirdi. Eğer krallık böyle yazılar görür ve bizim canavar olduğumuza inanırsa, daha fazla Fae'nin saflarımıza katılmasını nasıl sağlayabilirdik?

"Aldırma Mavi," dedi Orion ve ben de onun bakışlarına karşılık vererek başımı salladım ve Atlas'ımı kaldırdım. Caleb haklıydı; troller trol olacaktı. Beni aşağı çekmelerine izin veremezdim.

Seth kahveleri dağıtmaya başladı ve Caleb ona yardım etmek için hızla yanaşarak kahveleri herkese dağıttı. İş bittiğinde, sanki hiç kalkmamış gibi kendini koltuğuna geri attı.

Seth, Darius'un yanındaki boşluğa oturmadan önce bir süre ona baktı - aslında orada çok fazla boşluk olmamasına rağmen, yine de kendini sıkıştırdı ve Darius'a sokuldu. Ejderha buna aldırıyor gibiydi, hatta sanki teması özlemiş gibi ona doğru eğildi ve ben de sonunda bir nebze de olsa huzura kavuşmuş olmanın hissini içime çektim. Kırılığandı ve onu korumak için var gücümüzle savaşmamız gerekecekti ama içimde onu korumak için kullanmayacağım tek bir kıvılcım bile yoktu.

"Geraldine tüm Lonca eşyalarını buraya saklamış, Orion," dedi Max, yavaşça bir kurabiyeyi daha sütüne batırırken.

"Harika," dedi Orion.

"Bütün gün Rump Adası'ndan bir şeyler taşıyordu," diye devam etti Max. "Bu kadın hiç uyumuyor. Her şeyi denedim, ama şimdiye kadar dumanla çalışıyor olmalı. Dinlendiğinde bile uykuda konuşuyor... Bazen de babasına sesleniyor." Kaşlarını çatı, ağzına bir kurabiye daha attı ve ailemizde ciddi çatlaklar olduğunu, birbirimize yardım etmezsek kırılacak fay hatları olduğunu fark ettim.

Seth, her an toza dönüşeceğinden korkuyormuş gibi Darius'u pençeliyor, Tory de aynı şeyi düşünüyormuş gibi ona bakmaya devam ediyordu ve

Darius gözlerinde eşit derecede karanlıkla ona baktı. Geraldine belli ki kederinden kaçmak için aşırı çalışıyordu, Max yarın yokmuş gibi tıkınıyordu ve Caleb her an bir saldırıya uğrayacakmış gibi gergin görünüyordu.

Ben ve Orion arasında, Lavinia'dan bize kalan yeterince yara izi vardı, bu yüzden de yaralanmadan yürüyemeyeceğimizi biliyordum ve kardeşim... lanet olsun, Gabriel. Şu anda neler yaşadığını bile bilmiyordum. Onu görmem gerekiyordu.

Tory'nin Atlas'ı pırıldadı ve onu çıkarıp mesajı okuduğunda hepimiz biraz gerildik. "Xavier'in Francesca'nın anılarıyla şansы yaver gidiyor. FIB otoparkına giden bir yol görebiliyor. Birkaç saat süreceğini söyledi ama o, Tyler ve Sofia bizim için bir harita hazırlayabilirler."

"O zaman yakında bir Lonca Taşı'na daha sahip olacağız," dedim rahatlayarak.

Orion sırtarak, "Sanki maksimum güvenli bir FIB hapishanesine girip o taşı çalmak kolay olacakmış gibi konuşuyor," dedi.

"Sabırsızlanıyorum," diye şakacı bir şekilde cevap verdim.

"Kaosun tadını almaya başladın," diye suçladı.

"Biz her şeye gücü yeten Anka kuşlarıyız, ne yanlış gidebilir ki?" Alay ettim.

Tory'nin Atlas'ı tekrar çaldı ve Tory ayağa fırlayarak ekrana baktı. "Dante bizi Gabriel'i görmeye götürebileceğini söylüyor."

Ben de ayağa fırladım, kardeşimi görmek için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda onun yaşadıklarından korkuyordum.

Orion ayağa kalktı, gözlerinde en iyi arkadaşı için savaşı bir endişe vardı. "Gidip Noxy'yi görelim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

T Ağaçların arasından çıktığımız anda, sonunda kardeşimi tekrar göreceğim düşüncesiyle rahatlamış bir şekilde koşmaya başladım. Kanatlarımı varlığa çağırdığımda kürek kemiklerim karıncalandı ama havalanmadan önce,

Darius elimi tuttu ve beni tekrar yüzüne doğru çekti.

"Göl şu tarafta," dedi çenesini sallayarak ve patikadan ayrılan bir yoldan ağaçların derinliklerine doğru ilerledi.

"Farkındayım dostum," dedim ona, bilek ücretimi kıvırmaya çalışarak. "O yüzden hep birlikte yürüyelim. En fazla yirmi dakika sürer."

"Eğer gitmeme izin verirsiniz beş dakikadan kısa bir sürede orada olabilirim," diye karşı çıktım. "Hmm, Anka kuşlarının ne kadar yavaş olduğunu unutmuşum," diye yorum yaptı Orion. "Ben olsam yapardım. otuz saniye içinde."

"Ah, ama o zaman vaktinde gelmiş olursun ki bu senin karakterine o kadar aykırı ki muhtemelen herkes yeniden bir saldırı olduğunu düşünür," dedim, parmak uçlarımda toprak büyüsi karıncalanarak.

Orion bana göt profesörü sırtışıyla baktı ve ben de şüpheyile gözlerimi kısıtım. "Bu bir oyundu, değil mi?" Suçladım, büyüm fark edilmeden benden uzaklaştı. "Her gün o kadar geç gelmek, sonra da sınıf odaya girer girmez ara sıra ateş etmek - sadece herkesle dalga geçiyordun."

"Bu, genç ve kırılgan Fae zihinleriyle dalga geçmek için küçük bir güç oyunu gibi görünüyor," diye masumca cevap verdi ve Darcy güldü.

"Yani evet o zaman?" dedi.

Orion sırttı.

"Rekorun neydi?" Meydan okudum.

Cevap verirken gülümsemesi genişledi. "Bir keresinde bir saatlik derse elli sekiz dakika geç kalmıştım. Öğrencilerimden sadece ikisi beni beklemişti. Geri kalanlara bir hafta boyunca Aqua House'un kubbelerindeki bataklık otlarını temizleme cezası verdim."

Bir kahkaha attım, Darcy ne yaptığımı fark edince göz göze geldik.

"Hayatının alışkanlığını şimdi bozmanı istemeyiz." I

ona parlak bir gülümseme verdi ve Darius'u dudaklarından öpmek için eğildi.

Beni çok iyi tanıdığı için bileğimi sıkıca kavradı, ama bacaklarını sarmak için yarattığım sarmaşıklar aynı anda sıkılaştı ve büyüm onları sertleştirip taşa çevirdi.

Darius hayal kırıklığıyla bana homurdandı ama ben çoktan kolumu onun pençesinden kurtarmış, aynı şekilde kaya gibi sağlam sarmaşıkların arasında sıkışmış olan Orion'a parlak bir gülümseme fırlatmış ve ardından hava büyümle kendimi yerden kaldırmıştım. Darcy de benimle birlikte ağaçların tepesine doğru fırladı ve kalın dal yığınını aştığımız anda kanatlarımızı açıp dümdüz uçmaya başladık.

göle doğru.

Hava tüylerimin arasından geçerken gözlerimi kapattım, balıklama daldığım rüzgârın tazeliğini içime çektim ve kız kardeşim yanımdayken özgürlük anının tadını çıkardım.

Uçuş kısa sürdü ama heyecan vericiydi ve Dante ile ailesinin geri kalanının Gabriell'i dinlenmeye götürdüğü amplifikasyon odasının girişinden çok uzak olmayan gölün kenarına indik.

Kurtlar uzun otların arasında sinsice dolaşıyor, biz yeraltı odasının girişine yaklaşırken parlak gözleri her taraftan hareketlerimizi izliyordu.

Oscura sürüsüne gülümsedim, kardeşimin ihtiyaç duyduğu anda onu savunan böyle sadık dostları olduğunu görmekten memnun oldum.

Güçlendirme odasının girişine ulaştığımızda, merdiven boşluğunun karanlığından devasa, gümüş bir Kurt çıktı, paltosu ay ışığı gibi parlıyordu ve bakışları diğer devasa canavarlardan daha vahşiydi.

"Rosalie," diye selamladım ve ona ince bir gülümseme sundum.

Kurt başını bana doğru eğdi, sonra yer değiştirdi ve tanıdığımı ya da en azından güvendiğimi hissetmeye başladığım güzel kızı ortaya çıkardı.

"Ölüm kokuyorsun," dedi, sanki bu kötü bir şey değilmiş gibi dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve ben bir kahkaha attım.

"Son birkaç gün içinde gereğinden fazlasını gördüm."

Rosalie'nin dikkati kız kardeşime kaydı ve gözlerindeki gümüş halkaları ve sırtındaki alevli kanatları görünce gülümsemesi büyüdü.

"Ay bile ikinize bakmak için döndü," dedi. "Kaderin kendisine meydan okuyan ikizler. Ve arkanızdan gelen katliamın, hikâyenizin sadece başlangıcı olduğunu hissediyorum. Birlikte kükrediğinizi duyduğunda dünyanın kendisi sarsılacak."

"Konuşan başka bir Ay Kurdu hediyesi mi?" Ona sordum.

Rosalie gül goncalarıyla mürekkeplenmiş omzunu silkti ama yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

"Beni gördün, değil mi?" Darius'un sert sesi arkamdan geldi ve o ve Orion bize doğru yürürken dönüp baktık, rüzgârda savrulan saçları sarmaşıklarımın kurtulduktan sonra bize yetişmek için kullandıkları Vampir hızını anlatıyordu. "Ben ölüyken ve Roxy'yi odasında ziyaret ederken, o Lanetli Orman'ı bulmak için yola çıkmadan önce. Bana doğru bakmıştın."

"Ölüleri görebiliyor musun?" Darcy nefesini tutarak masumca omuz silkmış olan Rosalie'ye döndü.

"Buna sahip olmak inanılmaz bir yetenek olurdu," dedi, yapıp yapamayacağı konusunda net bir cevap vermedi.

"Bana ateşi takip etmemi söylemiştin. Segui il fuoco. Bu mesajı benim için söyledin, değil mi?" Darius itti.

Bunu bana Dünya Kitabı'nda Lanetli Ağaçlar'ı yükseltmekle ilgili bölümü gösterdiği gece söylediğini hatırladım, beni ölüme yürümek ve kocamı onun pençelerinden kurtarmak için ihtiyacım olan yola sokmuştu.

"Peki ya sen?" Rosalie sordu, gözleri alev alev yanan kanatlarına kayıyordu, gözleri sırlarla dans ediyordu.

"Evet," diye kabul etti Darius.

"Demek ki bütün erkekler sık sık göründükleri kadar kalın kafalı değilmiş," diye alay etti. "Gabriel'i görmek istiyorsan acele etmelisin - gitmeye hazırlanıyorlar."

"Gitmek mi?" diye sordum ama o çoktan gümüş kurt formuna geri dönmüştü ve suyun kenarından ormana doğru uzaklaşmadan önce veda etmek için tüylü yüzünü yanağıma çarptı.

"Çok tuhaf biri," diye mırıldandı Orion.

Merdiven boşluğunun karanlığına doğru ilerlemeden önce basitçe "Ondan hoşlanıyorum," diye cevap verdim.

Dar alana adım atarken kanatlarımı sürgün ettim ve alçalırken yolumuzu aydınlatması için önümüzden bir Faelight gönderdim.

Karanlığa doğru ilerlerken soğuk taş ve eski büyü kokusu etrafımızı sardı, aşağıda bir yerlerden gelen alçak sesler giderek yaklaşıyordu, ancak ayak seslerimiz sözlerini anlamamızı imkânsız hale getiriyordu.

Sonunda merdivenlerin dibine vardığımızda, odanın daha geniş alanına girdim, kubbeli cam tavan sağımda titreyen alevlerin alçak parıltısını yansıtıyordu.

Odanın ortasındaki battaniye yuvasında yatan Gabriel'e doğru aceleyle ilerledim, gözleri kapalı ve kaşları anlatılmamış korkularla çatılmıştı.

"Gabriel?" Dante'nin dikkatli olmam için tıslayarak yaptığı uyarıya rağmen yere çöküp kollarımı ona dolayarak nefes aldım. Birlikte durmuş kardeşimi izleyen Fırtına Ejderhası ve iki Aslan şekil değiştirene bakmamıştım bile. "Ben buradayım."

Gabriel'in kolları bana sarıldı ve beni sıkarken kısık bir kıkırdama duyuldu, ancak tutuşu alıştığımdan çok daha zayıftı, vücudunun üst kısmındaki çıplak deri dokunulduğunda nemli bir hal alıyordu.

Onu kollarımda kilitli tutarken gülümsemesi yanağıma bastırarak, "O vahşi hayvanınla Peçe'den geri döndüğün anı *gördüm*," diye nefes aldı.

"İnatçılık her zaman en iyi özelliğim olmuştur," diye şaka yaptım, gözlerimi serbest kalmaya çalışan gözyaşlarına karşı kapatırken bile.

O buradaydı. Hayattaydı. İyi olacaktı. Ama lanet olsun, o kadar zayıftı ki, içimde bir şeyler kırıldı.

"Sana bunu yaptım," dedi Darcy, yanımıza çöküp Gabriel'in elini tuttu ve bir kâğıt parçasını avucuna bastırdı. "Hayaller çok zorladığında bakabileceğin gerçek bir şey."

Üçümüzün gökyüzünde süzülürken çizdiği resme bakmasına izin verecek kadar geri çekildim ve gözyaşlarımı saklamak için ellerimi aceleyle yanaklarımda gezdirdim. Gabriel'in şu anda benim merhametime ihtiyacı yoktu. Onun benim gücüme ihtiyacı vardı.

"Kutup Başkenti yakınlarında onun gelişi için hazırlanan bir kulübemiz var," dedi Dante arkamdan. "Orada bir de amplifikasyon odası var, imgelemleri bu şekilde arttığında onun için özel olarak tasarlanmış bir oda. Artık seyahat edebilecek kadar akli başında olduğuna göre onu oraya götüreceğiz."

Gabriel, "Taştan bir kafirin boynunda bir zincir," diye mırıldanarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Not tutuyorum," diye söze girdi Leon ve her biri 'keçiye dikkat edin' ve 'Pazar günü şalgam = ÖLÜM' gibi rastgele ifadelerle karalanmış bir avuç kağıt parçasını bize doğru salladı.

"Ne-" Başladım, ama siyah saçlı Aslan değiştirici Carson beni kesti. Kapalı.

Leon'a küçümseyici bir bakış fırlatarak, "Aldırma salağa," diye homurdandı. "Ben her kelimeyi *doğru bir şekilde* yazmak."

Leon ölümcül bir şekilde gücenmiş gibi soluk soluğa kaldı. "Benim yorumlarım doğru! Bir şalgam dünyanın sonunu getirdiğinde bana ağlayarak gelme."

Carson gözlerini devirdi ve Dante iini çekti.

"Kötü görünüyor ama Falco daha kötülerini yaşadı ve hayatta kaldı. Kafasının içindeki çarpık kaderin düğümlerini çözeceğiz ve onu fısıltılarından kurtaracağız," diye söz verdi Dante ve ben de öyle olmasını umarak sadece başımı sallayabildim.

"İhtiyacı olan başka bir şey var mı?" Gabriel'in bir imgelemin etkisi altına girdiğini fark ederek sordum, gözleri donuklaşmıştı, dudakları *gördüğü* şey karşısında dehşetle aralanmıştı.

"Cam düşüyor," diye nefes aldı.

"Sadece zaman, mekân ve dinlenme," dedi Dante. "İmgelemler onun içinden geçmek zorunda. Ruhlar Sarayı'ndan kaçmak için onlarla savaştı ama serbest kalmalarına izin vermezse onu tüketecekler. Patlayacak kadar dolu bir kap gibi, ama onlardan kurtulabilmesi için her bir imgelemin bütün olarak dışarı çıkması gerekiyor."

"O zaman gitmelisin," dedi Orion gölgelerdeki yerinden sertçe, yüzü arkadaşı için duyduğu endişeyle sertleşmişti. "Noxy'ye göz kulak ol. Eğer ona bir şey olmasına izin verirsen-"

"İhtiyacı olsa bu adama damarlarımdaki yaşam gücünü verirdim, vampiro. A morte e ritorno," dedi Dante karanlık bir sesle ve Orion başını salladı, aralarında sessiz bir anlayış geçti.

"Kardeşimizle ilgileneceğinizi biliyorum," dedi Darcy. "Ama yapabileceğimiz bir şey olursa, bizi ağırmaktan çekinmeyin."

Dante onun kolunu şefkatle sıkarak, "Elbette," dedi.

"Koşuşıları indireceğiz, böylece gidebilirsiniz," dedim, başıyla onaylayan Darcy'ye bakarak.

Dante bize teşekkür etti ve kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce kardeşimin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Lionel'ın hazinesinden çaldığımız malzemelerden Geraldine'in bana verdiği yıldız tozu kesesini Dante'ye uzattım ve o da bana teşekkür ederek Darcy Gabriel'le vedalaşırken beni kucakladı.

"Ağlama, piccola regina. Bu savaşın gidişatı değişiyor," dedi Dante ve ilk kez, teninde çatırdayan statik elektrik içime korku salmak yerine, göğsümde alçaktan yanan öfke alevlerini körükledi.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye söz verdim ona, geri çekilip kararlı bir bakış attım. "Ve o piç kurusuna, onun yüzünden çektiğimiz her acının bedelini ödeteceğiz."

Leon ve Carson onları tanıdığım hıncır yaratıklar gibi sırttılar ve Dante keseden bir avuç yıldız tozu çıkarırken hepsi Gabriel'e yaklaştı.

Darcy'nin elini tuttum, etrafımızdaki koşuşıları yırtıp geçmeleri için bir kapı açarken güçlerimiz birleşti.

"Bekle," dedi Darius aniden, bir adım öne çıkıp Gabriel'in kolunu tutarak. "Marcus'u hatırlaman gerek. Bu çok önemli. Onu düşünmene ihtiyacı var yoksa Peçe'nin ötesinde kaybolup gidecek."

Gabriel'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama koşuşıları daha fazla açık tutamazdık.

"Gidin," diye ısırđım, Darius'un kolundan tutup onu geri çektim, böylece gidebileceklerdi.

Dante yıldız tozunu fırlattı ve sihirli bir parıltıyla dördü de yok oldu.

Darcy ve ben güç üzerindeki kontrolümüzü serbest bıraktık, koşuşıları bir kez daha mühürledik ve bu kadar çok büyüüyü zapt etmenin gücü sonunda parçalandığında nefesim kesildi.

Darius elimi tuttu ve sessiz odadan çıkıp merdivenlerden yukarı, yukarıdaki soğuk kış ışığına doğru ilerledik.

"O odayla ilgili anılarım hakkında çok karışık duygular içindeyim," diye mırıldandı Darius, dudakları kulağıma değecek kadar yakınımaya eğilerek. Kardeşime bu kadar erken veda etmek zorunda kaldığım için çektiğim acıdan beni uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum.

"Ah?" diye sordum. Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaparak sordum ama Caleb'la birlikte yıldızlara nasıl meydan okuduğumuzu kolay kolay unutacak değildim.

"Aynı anda hem coşkuya hem de cinayete hiç bu kadar yakın olmamıştım," dedi, tıpkı o gün yaptığını hatırladığım gibi boynumu ısırarak. "Ama ben-" dediğimde çok güzel çığlık atmıştın.

"Vampir kulağı, göt herif. Bunu yalnız kaldığın zamanlara sakla, tamam mı?" Orion arkamızdan homurdandı ve gözlerimde hâlâ yaş olmasına rağmen bir kahkaha attım.

"Marcus kim bu arada?" Darcy sordu.

"Kim?" Darius yanıtladı.

"Az önce Gabriel'e onu hatırlamasını söyledin," diye belirttim, merdiven boşluğundan çıkıp gölün kenarındaki serin ışığa geri adım attığımızda.

Darius kaşlarını çatarak, "Hayır; Manuel'i hatırlamasını söyledim," diye cevap verdi. "Marcus dedin, dostum," dedim ona açıkça.

Orion, "Ve bize hâlâ Marcus ya da Manuel'in kim olduğunu söylemediniz," diye ekledi.

"Sana söyledim, Manuel," dedi Darius sinirli bir şekilde. "Peçenin Ötesinde, eğer yaşayan hiç kimse artık seni düşünmüyorsa, o zaman bir nevi kaybolmaya başlarsın ve kapısına doğru çağırılırsın."

"Majesteleri!"

Geraldine'in sesiyle irkildim ve lanet olası bir gül fidanının içinden fırladığı gibi ona bakmak için döndüm.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Nefes nefese kaldım ve onun gülmesine neden oldum. "Kraliyetin iyi bir hizmetkârı hanımlarından asla uzak değildir. Benim sadece

Mahkumlar için planlarınızı biliyor musunuz? Benim bir sorgulama yapmamı mı istiyorsunuz yoksa-"

"Bunu halledebiliriz," dedim, bu düşünceyle kalbim daha hızlı atmaya başladı, bakışlarım Darius'unkilerle buluştuğunda o da aynı fikirdeydi.

"Evet. Sorgulamayı bize bırakın," dedi.

"Nasıl isterseniz. Şu anda Jüpiter Salonu'nun derinliklerinde tutuluyorlar."

"Jüpiter Salonu'nun bağırsakları yok," dedi Orion. "Üç kattan hangisinde?"

"Oh-ho, yani kurnaz profesör bu akademinin sunduğu tüm sırları bilmiyor mu?" Geraldine bizi yanına çağırdı ve biz de

onun arkasından.

Güneş şimdi pırıl pırıl parlıyor, çıplak ağaçlara ve uzun çimenlere yapışmış kırağıları aydınlatıyor, tüm dünyayı ruhumu rahatlatan gümüş bir renkle parlatıyordu.

Burası tanıdık, güvenli ve bildiğim diğer yerlerden daha çok evim gibi hissettiriyordu. Neredeyse kendimi, savaş esirlerini sorgulamaya gitmek yerine sadece sınıfa yürüdüğümüze ya da diğer öğrencilerle birlikte The Orb'da yemek yemeye gittiğimize inandıracak kadar kandırabiliyordum.

Jüpiter Salonu'nun devasa gotik binası çok geçmeden önümüzde belirdi ve taş basamakları tırmanarak cilalı ahşap ve eski kitap kokularının bizi karşıladığı kemerli ahşap kapılardan geçtik.

Geraldine, Kardinal Büyüsü derslerimize gitmek için genellikle kullandığımız mermer merdivenlerden uzaklaştı, bunun yerine bizi bir yan geçide götürdü ve gözleri parıldayan sarı değerli taşlarla süslü bir Basilisk heykelinin önünde aniden durdu.

Bileğinin bir hareketiyle elini uzattı, sonra elini yılanın burnundan aşağı indirdi ve çatallı dilini çekiştirdi. Hareketi alçak bir tıkırtı takip etti ve yılan yana kayarken kaşlarım kalktı, arkasında dar bir kapı açıldı ve ötesindeki karanlığa inen tuğla bir merdiven ortaya çıktı.

Geraldine'i gizli geçide kadar takip ederken Orion, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Darcy onun yanağını dürterek, "Seni şaşırmış görmek hoşuma gidiyor," dedi.

Bakışları ona kaydı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Tanıştığımızdan beri her fırsatta hayatımı altüst ettiğini düşünürsek, şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi."

"Dürüst olmak gerekirse, altüst edilecek bir hayat değildi," diye alay etti Darius. "Sad Sally Saturdays'inle, bir burbon şişesinin dibini ne kadar çabuk bulabileceğini görmek."

"En azından gün batımında dramatik klasik müzik dinleyerek yalnız motosiklet sürüşlerine çıkmadım," diye karşılık verdi Orion ve Darius dudaklarını büzdü.

"Tor ve ben ölümlüler âleminde beş parasız yetimlerdik - eğer bu 'kimin hayatı daha acınası' oyununda şapkamızı ringe atıyorsak," dedi Darcy, gözüme takıldı ve sırıtmama neden oldu.

"Bence kazananı Geraldine değerlendirmeli," diye karar verdim.

"Çok nazıksınız - ama bu onur tamamen bana ait olacak! Üzgün Sally ödülü elbette her kategoride en çok kaybedene verilmelidir. Ben

Arka sokaktaki bir ıngıraklı kedi gibi düşünüp duruyorum." Ciddi bir şekilde başını salladı, düşünüyordu ve belli ki bir karar vermek için acelesi yoktu.

Merdivenlerden indik, biz ilerledikçe sıcaklık artıyor ve taş Basilisk bir kez daha arkamızdaki yerine kayıyordu.

Birkaç basamak boyunca karanlığa gömüldük, ancak merdivenler kendi üzerine döndüğünde, bir ateşin turuncu parıltısı aşağıdaki alanı aydınlatarak bizi ilerlemeye çağırdı.

Merdivenlerin dibinde, duvarlar boyunca parantez içinde tutulan meşalelerle aydınlatılmış tuğla bir koridor vardı. En güvendiğimiz savaşçılardan birkaçı, bizden her iki yöne doğru uzanan ahşap kapıların her birinin önünde nöbet tutuyordu ve Washer koridorun en ucunda ayak parmaklarına dokunuyordu.

"Kraliçelerim," diye selamladı, profesörlerimizden birinden gelmesi özellikle tuhaf hissettiren alçak bir eğilmeye dönüştü.

Asilerin geri kalanı da eğilirken, "Bu saçmalıklarla uğraşmayın," diye ısrar ettim ama hiçbiri beni dinlemiyordu.

Geraldine, "Kraliçeler mahkûmları sorgulamaya geldi," diye anons etti ve bundan sonra yaptığımız her şeyi duyurmayı planlayıp planlamadığını merak ettim. Eğer her ihtiyacım olduğunda bunu dünyaya duyurmaya karar verirse, bir sınır çizmek zorunda kalacaktım.

"Önce kiminle konuşmalıyız?" Uzun kapı sırasına bakıp burada ne kadar kalacağımızı merak ederek sordum.

Geraldine eliyle birkaç kapıyı göstererek, "Bir grup K.U.N.T., Solaria Sarayı'nda kazandığımız zaferin esirleri ve bir zamanlar bu iyi eğitim kurumunda müdür olarak bilinen hain fahişe gibi birkaç alçak palavracı var," dedi.

"Tory!"

Tanıdık sesle döndüm ve Milton Hubert'in arkamızdaki merdivenlerden koşarak indiğini görünce yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Oh hey, du-" Kollarını bana dolaması, beni ayağımdan kaldırması, sonra da beni sıkıca kavrarken bir çemberin içinde döndürmesiyle sözüm kesildi.

Milton beni tekrar yere bırakırken Darius homurdandı ve ben de gülerek bir adım geri çekildim ve sahiplenici Ejderha'ya el salladım.

"Geldiğinizde gerçekten de kışımızı kurtardınız," diyerek Darcy'ye de kocaman sırttı. "Yemin ederim Lionel'ın gönderdiği o canavar şeyler tarafından yenmek üzereydik ve sonra bam! Yanınızda ölümden geri dönen bir efsaneyle karanlık çağlardan bir kahraman gibi içeri girdiniz

Sen de!" Sırıttı Darius'un üzerine düştü, sonra kocamın yüzündeki ifadeyle duraksadı ve Darius sessiz kaldığında boğazımı işaret ederek temizledim.

"Ölmediğine sevindim," dedi düz bir ses tonuyla ve Milton ona yarım bir gülümseme verse de kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Sen de öyle."

"Tilkiyi gözetleyen bir sincap gibi Gerçek Kraliçelere bağıra çağıra buraya gelmenin bir nedeni var mıydı sevgili Milton, yoksa onların geri döndüğünü görünce sevinçten havalara mı uçtun?" Geraldine sordu.

"Ah, evet. Mahkûmları sorgulamak için buraya geleceğini duydum ve sana bir şey söylemem gerekiyordu. Nova senin tarafından Karanlık Zorlamaydı..." Darius'a bir bakış attı, sonra şerit değiştirdi. "Lionel. Buraya geldiğinde ofisinde bir dolabın içinde saklanıyordum ve onu bunu yaparken gördüm."

Washer arkamızda dehşet içinde soluk soluğa kaldı ve ben de ona baktım, onun bize, Nova'nın da Lionel'a olan bağlılığının ilişkilerinin sona ermesine neden olduğunu hatırladım.

"Sence onun tarafında olmama ihtimali var mı?" Darcy şok içinde sordu.

"Akademiye ilk gittiğimizde geri dönmemiz konusunda oldukça heyecanlı görünüyordu," dedim düşünürken. "Belki de en başından beri bize sadıktı ama sonra Lionel onu etkiledi. Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Nerede o, Geraldine?"

"Bu taraftan." Sağımızdaki koridora doğru ilerledi.

Hepimiz onu takip etmeye başladık ve ben Milton'a döndüm. "Biz yokken başka bir şey oldu mu?"

"Tarikatın ayrımcılık kurallarına direnmek için elimizden geleni yaptık," diyor Milton. "Lionel'ın akademiye yaptığı bir ziyareti bile sabote ettik."

"Daha fazlasını duymak istediğim bir hikâye," dedim merakla, ama o daha detaylandıramadan Geraldine bir kapı açtı ve bizi içeri aldı.

"Bu duvarların içindeki hainler sizin kararınızı bekliyor," dedi ve kapıdan geçerken bizi selamladı.

"Görelim o zaman," dedim, tam olarak kimlerin yakalandığını merak ederek.

Oda beklediğimden çok daha büyüktü, sol tarafı iksir malzemeleri ve tozlu çalışma kitaplarıyla dolu kutularla doluydu, sağ tarafta ise bir grup Fae'yi yeni oluşturulmuş bir hücreye kilitlemek için siyah parmaklıklar vardı.

İçeride yirmi kadar Fae ranzalarda ya da sandalyelerde oturuyordu, Lionel'in yakaladığı Fae'leri tabi tutmayı seçtiğini bildiğim şeylerle karşılaştırıldığında esaretleri her türlü medeni görünüyordu.

Arka köşede çömelmiş Kylie Major'ı tanıdım; her zamanki gibi tertemiz olan sarı saçları, yüzünün etrafından sarkan düğümler halindeydi. Hücrenin içinde onun ekibinden başkaları da vardı ve Marguerite'in parmaklıkların yanında gizlendiğini fark ettim. Güzel kızıl saçlı, bakışları Darius'un üzerine düştüğünde nefesini içine çekti ve üst dudağım hırıltıdan biraz daha fazlası olan bir şekilde geri çekildi.

Mildred Canopus uzak duvardaki bir boşluktan bize dişlerini gösterdi, gözleri Darius'a da kilitlendiğinde ayağa fırladı.

"İmkânsız!" diye bağırarak parmaklıklara doğru hamle yaptı, ancak ben parmaklıklardan kaçmayı reddettim. "Bu ne iğrenç bir numara?"

"Karım ölümün beni almasına izin vermedi," dedi Darius, 'karım' kelimesine büyük bir vurgu yaparak, bu da benim sırtımama ve Mildred'in gözlerinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Soyunuzun yüzüne tükürüyorsunuz," diye tısladı, parmaklıkların arasından bize doğru bir hamle yaparken sözlerini bir hırıltı kapladı. "Eğer bu çöp parçasıyla melez itler üretirseniz, o zaman-"

Yapmak üzere olduğu tehdit, Darius'un gücünü ona doğru fırlatmasıyla aniden kesildi, onu hücrenin diğer tarafına fırlattı ve kırmızı çerçeveli ve vahşi olduğunu fark ettiğim burnu ve gözleri dışında tüm vücudunu kaplayan kalın bir buz kabuğuyla uzak duvara sabitledi.

"Kraliçem hakkında bir daha böyle konuşursan pişman olursun," dedi alçak bir sesle ve tüylerimi diken diken etti.

Kimse Mildred'i öylece bırakmasına itiraz etmedi ve ben de bu akademiye Lionel'in yozlaşmasından geri aldığımızda yakalananlara dikkat ederek hücreye tekrar göz attım.

K.U.N.T.'ların çoğu kaçmıştı ama birkaçını yakalamıştık.

Nova diğerlerinden ayrı oturuyor, yüksek topuklu ayakkabısıyla yıpranmış halıya basıyor, biz odaya girip Mildred'le ilgilenirken bize bakmıyordu bile.

"Aslında bir şey daha var," dedi Milton. "Marguerite bize yardım etti. Bizi birden fazla kez korudu. Hatta Lionel'dan saklanırken benim ve Bernice'in hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı."

"Gerçekten mi?" Darcy inanamayarak sordu. "Neden?"

Marguerite'in gözleri Darius'a kaydı ama hiçbir şey söylemedi, ya kendi durumunu savunmak istemiyordu ya da bunu nasıl yapacağından emin değildi.

"Darius yüzünden mi?" Onunla kocamın arasına girecek şekilde bir adım öne çıkıp kafesinin parmaklıkları arasından ona bakarak sordum.

Marguerite'in dudağı titredi ve bakışlarımla buluştuğunda gözleri duyguyla parladı, ama bulmayı beklediğim nefret orada değildi. Kıskançlık da yoktu. Daha çok acı bir kabulleniş gibiydi.

"O senin içindi," diye nefes aldı, sesi alçaktı ve açıkça sadece benim içindi. "Ama önce ben onu sevdim. Belki senin sevdiğin gibi değil, belki bir zamanlar sevdiğimi sandığım gibi bile değil ama... Sadakatimi kazanan o oldu. Kendimi her zaman ona göre hizaladım. Asla Lionel'a değil."

Sesindeki dürüstlük karşısında gözlerimi kırıştırdım ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiği konusunda bir fikir edinmek için diğerlerine döndüm çünkü en tuhafı ona inanmış olmamdı.

Darcy bana omuz silkti ve Darius dudaklarını büzdü, ama bana sayamayacağım kadar çok kez fahişe diyen kızıdan kişisel olarak hoşlanmasam da ne yapmam gerektiği açıktı.

"Çıkarın onu," dedim sertçe, sözlerim bir emirdi. "Hikâyesini doğrulaması için bir Tepegöz getirin ama ben ona inanıyorum. Ve eğer

Darius'un tarafındaysa, o zaman Darius eğildiğinde o da eğilmiş olmalı... değil mi?" Gözleri şaşkınlıkla açılmış olan Marguerite'e döndüm ve henüz bunu bilmediğini teyit ederken dudaklarımda küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Darius arkamdan gürledi: "Gerçek

Kraliçelere selam olsun!"

boynumu okşadı, iddiamın yalan olmadığını açıkça ortaya koyarken eli omzuma indi. "Solaria krallığına sadık olan herkes diz çöktü, Marguerite. Diğer Varisler, Konsey Üyeleri, akademideki tüm öğrenciler ve babamın sahte iddiasına karşı çıkan sayısız isyancı. Eğer bana söylediğin kadar sadıksan, senin de aynı şeyi yapmanı öneririm."

Kylie hücrenin köşesinden bir çığlık attı ama gözlerim Marguerite'in gözlerinde sabit kaldığından ona hiç dikkat etmedim ve bu sözlerin gerçekliğinin onun üzerine çöküşünü büyük bir zevkle izledim. Yavaşça, o kadar yavaşça, gözleri hala benimkilerde, gerçeği kabullenip bu savaşta bizim tarafımıza olan sadakatini kanıtlamak istiyorsa yapması gereken tek şeyi yaparken, irislerine boyanmış bir şekilde aşağıya doğru inmeye başladı.

Benim için eğilmesini izlerken muhtemelen bu kadar tatmin olmamalıydım. Ama yine de, ben yardımsever ve adil olmak için yetiştirilmiş ilkel ve uygun bir prenses değildim - babamın görüntüsündeki bu vahşi tacı talep etmek için diş ve pençe ile savaşan acımasız bir kızdım.

Ve eğer bu, bir zamanlar düşmanım ayaklarıma kapanırken kendini beğenmiş bir sürtük gibi böbürlenmem anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Sethy asla boyun eğmez-" Kylie'nin sözleri, Darcy'nin üzerine bir susturucu baloncuk fırlatması ve ardından onu tepeden tırnağa ıslatan buz gibi bir su tokadıyla kesildi.

"Bir şey duyan oldu mu?" diye masumca sordu ve ben de diğer yarım la kalbimin memnuniyetle kabarmasına neden olan muzaffer bir bakış paylaştım.

Marguerite çekilip götürüldü ve ben de Nova'ya doğru ilerledim, diğer K.U.N.T.'ların bize bakışlarını görmezden gelerek. Hiçbiri bu fırsatı değerlendirip selam vermemiştir ve bundan sonra onlarla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecekti ama şimdilik Lionel'ın çürümüşlüğü'nün bu akademi'yi ne kadar derinden etkilediğini öğrenmek istiyordum.

Ben bir elini, Darcy de diğer elini tutunca Nova irkildi. Nova'nın karanlık gözleri, derinliklerinde yankılanan bir tür boş yalvarışla bana bakmak için yükseldi. Bu bakışta oyalanmama izin vermedim, bunun yerine Anka kuşumu çağırdım ve büyüyü tenimden onunkine doğru bastırdım, gözlerimi kapatarak Lionel'ın sadece korkuyla kontrol etmeye çalıştığı kişilere karşı kullanmayı çok sevdiği Karanlık Baskı'nın herhangi bir belirtisini avlamaya odaklandım.

Darcy'nin alevleri benimkilerle buluştu, sonra Nova'nın zihnindeki bir bariyere neredeyse aynı anda çarptı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Birkaç dakika içinde her şey bitmişti ama kara büyü'nün son parçası da parçalandığı anda Nova hıçkırık olabilecek titrek bir nefes verdi.

Ayaklarımızın dibinde yere yığıldı ve Darcy kalkmasına yardım etmek için yere düştü.

"Özgürlüğü bir daha tadacağımı hiç düşünmemiştim," diye soludu Nova. "Gerçek Kraliçeler gerçekten de yükselmiş," diye nefes aldı ve şaşkınlıkla ikimizin arasına baktı. "Herkes Vega'nın adını selamlasın. O korkak Ejderha senin önünde tir tir titresin."

Bu arada, gözaltına alınanların geri kalanının K.U.N.T.s ve hatta Highspell bile Lionel'ın etkisi altında olmasaydı

Solaria Sarayı'ndaki esirleri sorgulamamız gerektiğini neredeyse unutmuştuk.

Nova, Washer tarafından Asteroid Place'deki evine geri götürülmüştü. Bize Lionel'ın akademideki işlerine karışmasıyla ilgili tam bir açıklama yapacağına söz vermişti, bunun da aklımıza gelmemiş olabilecek güvenlik açıkları konusunda bize yardımcı olacağını umuyorduk.

Milton dışarıdaki nöbet görevine yardım etmek için geri dönmüştü ve Marguerite, Tepegözler zihnini incelemeyi bitirdikten sonra onunla çalışmak üzere görevlendirilecekti.

"Eski hikaye karşılaştırma numarasını yapalım mı?" Geraldine bizi General McReedy ve Gus Vulpecula'nın bulunduğu iki odaya götürdüğünde Orion önerdi.

"O da ne?" Darcy merakla sordu.

"Onları ayrı ayrı sorguya çekiyoruz ve sonra cevaplarını karşılaştırıyoruz - eğer eşleşiyorlarsa, bunun doğru olduğunu biliyoruz. Eğer uyuşmazlarsa, o zaman en azından birinin yalan söylediğini anlarız," diye açıkladı Darius.

"Ya ikisi de aynı yalanı söyleyeceklerini biliyorlarsa?" Ben sordum.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Orion ve ben de gözlerimi devirdim.

Darius bana "Bazı cevapları aldıktan sonra kontrol edebiliriz, bebeğim," dedi. "Yani şu anda tek yapman gereken ağlak muhabir ile tecrübeli General arasında seçim yapmak mı?"

"General'i alacağım," dedim fazla düşünmeme gerek kalmadan. "Eğer o yalancı Tilki piçini bir daha görmek zorunda kalmazsam çok erken olacak."

Orion, "O zaman Gus'ı biz alırız," dedi ve Darcy'yle birlikte, Geraldine hemen arkalarında, ellerinde bir pano olduğu halde odaya girdiler.

Darius, Lionel'in ordusundaki General ve Nebula Engizisyon Merkezleri'nden sorumlu infazcı Irvine McReedy'nin tutulduğu odanın kapısını açtı ve ben de çenemi kaldırıp nabzım göğüs kafesime vurarak odadan içeri girdim.

Irvine McReedy alaycı bir ifadeyle bize baktı, parmakları bize karşı büyü kullanmayı umuyormuş gibi esniyordu ama bu durumda etkisiz hale gelmesi onun için bir şanstı. Dürüst olmak gerekirse ikimize karşı da şansını pek beğenmemiştim.

"Sen öldün," diye telaşla nefes aldı Irvine, Darius'a bir hayaletmiş gibi bakarken gözleri irileşmiş, göbekli yüzünün rengi kaçmıştı.

"Artık değil. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diye mırıldandı Darius, kapıyı arkamızdan kapatıp bizi uzaktaki duvarın yanında asılı duran tek ampulün loş ışığında bırakarak. "Biz sana sorular sorarız, sen de cevaplırsın."

"Ya yapmazsam?" Irvine, Darius'u canlı görmenin şokunu atlatıp neden geldiğimizi anlayınca alay etti. "Tepegözlerin zihinsel savunmamı kıramadı, peki bir Ejderha ve Anka'nın daha şanslı olacağını sana düşündüren ne?"

"Burada zaten kaybettin," dedim ona, yaklaşarak. "Seni kilit altında tutuyoruz. Akademiyi aldık ve zamanla Solaria'nın geri kalanını da alacağız. Lionel'in hükümdarlığı sona eriyor. Gemilerden atlamanın zamanı geldi."

"Ve ne? Bu iş bittiğinde beni özgür bırakacağına dair hiçbir hayalim yok."

"Umabileceğin en iyi şey Darkmore'da bir hayat," diye kabul etti Darius. "Ama bahse girerim ki bu hiç yaşamamaktan iyidir."

Sözlerindeki acımasızlık, derimin altında dans eden küçük bir heyecan yarattı, bu tehditteki gerçek nabzımı hızlandırdı ve kocama aç gözlerle baktım.

"Lionel'in ordularını nereye yerleştirdiğini bize söyle," diye talepte bulundum.

Irvine alay etti. "Sana söylesem bile, çoktan yerlerini değiştirdiğini bilmen gerekir. Yakalandığımı anlayacaktır. Kral aptal değildir."

Darius bir adım daha yaklaşarak, "O da kral değil," diye tersledi.

"Her gerçek Fae'nin yapması gerektiği gibi tahtta hak iddia etti," diye tükürdü Irvine. "Babası da en az kendisi kadar deli olan melez bir fahişenin kaprislerine boyun eğmektense şimdi ve burada ölmeyi tercih ederim."

Ona öyle sert bir yumruk attım ki eklemelerim dişlerinin üzerinde yarıldı, şiddetin sarsıntısı beni içten dışa doğru aydınlatan saf bir enerji vızıltısıyla içime işledi. Bunu yapmaya niyetim bile yoktu. Ama ailem hakkında saçma sapan konuşmaya başladığı anda kendimi kaybetmiştim.

Irvine öfke dolu bir çığlık atarak yere yığıldı, ayağa fırlayıp Darius'a doğru hamle yapmadan önce benden uzaklaştı.

Botundan çıkardığı ince bıçağı gördüğümde haykırdım, onlara doğru hamle yaparken nabzım hızla atıyordu.

Darius kemikleri çatlatacak kadar sert bir yumruk atmadan önce yana eğildi ve yine o heyecan kıvılcımı içimden fırladı, kanım akarken damarlarımda adrenalin şimşekleri çaķtı ve bir coşku hissettim.

Irvine'e çarptım ve bıçağı tekrar savururken dengesini bozdum ama adam iyi eğitilmişti ve dövüşmeye fazlasıyla alışkındı. Saldırımla birlikte kendini savurdu, momentumumu kullanarak beni ayaklarımdan fırlattı ve en yakın duvara fırlattı.

Kafatasım tuğlalara çarptığında acı düşüncelerimi dağıttı ama bu, Darius bıçağı tekrar savurduğunda içimde zonklayan paniğin yanında hiçbir şeydi.

Darius ilk vuruşu engelledi ama Irvine bunu açıkça planlamıştı, harekete doğru döndü ve tekrar vurdu.

Bıçak ön koluna saplandığında Darius'un kanı fişkırdı ve kendimi yerden fırlatıp Irvine'e bir kobaşı kuvvetiyle çarparken öfkeyle ıglık attım.

Darius dengesini kaybedince bacaklarını altından çekti ve hepimiz tekme, yumruk ve bıçak darbeleriyle yere düştük.

Acı omzumda alevlendi, ama görmezden geldim, parmak eklemlerimin arasında ölümcül noktalarda buz filizlendi, böylece yaptığım her vuruşta kan çektim. Kanın tenime sıcak bir şekilde sıçraması beni çılgına çevirdi, Irvine'e tekrar tekrar vururken dudaklarımdan vahşi bir gülümseme koptu.

Darius yanımda tamamen vahşileşmişti, kemikleri kıracak kadar sert yumruklar atarken dişlerinin arasından bir hırıltı süzölüyordu ve ikimiz de o kadar keskin bir kana susamışlığın kurbanı olmuştuk ki ölümcül bir dansın koreografisine göre hareket ettiğimize yemin edebilirdim.

Duramadım. Durmak istemedim. Her vuruş sarhoş ediciydi, daha fazlasına olan ihtiyaç her şeyi tüketiyordu.

Irvine aramızda hareketsiz kaldı ve ölümünün ağırlığı üzerimden akıp giderken kalbim acımasızca çarptı, sanki ruhu Peçe'ye giderken benimkine sürtünüyor gibiydi.

Darius beni yakaladı, kabaca öptü, teni benimki kadar kana bulanmıştı ve bu ölümün telaşından daha iyi olan tek şey ağızının benimkine değen tadıydı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum ama yine de bu duyguyla sarhoş olmuştum ve kalbimin çarpıntısını yatıştıramıyordum.

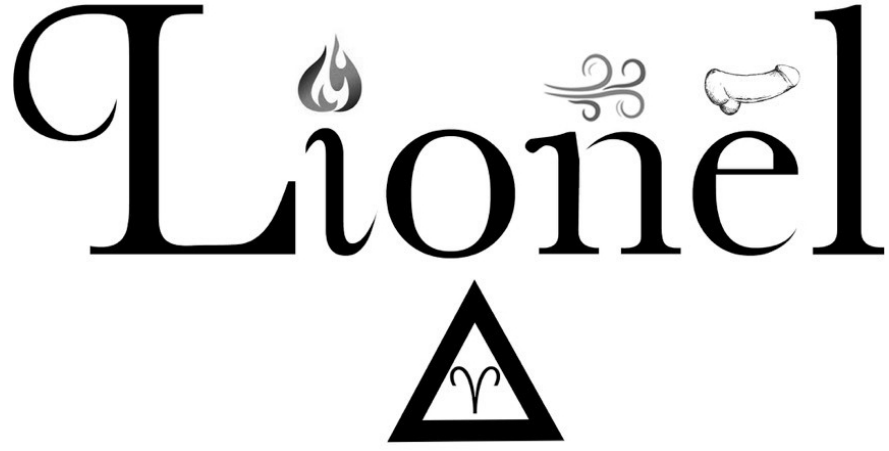
"Ölümün bedelini ölüm öder," diye nefes aldı Darius ağızıma karşı, eli boynuma sıkıca sarılmıştı, gözleri içinde kaybolduğum aynı heyecanla parlıyordu.

"Kahretsin," diye soludum, parmaklarım gömleğinde düğümlenmişti, kalplerimiz aramızda bir gibi çarpıyordu.

Kapı çarparak açıldı ve şaşkınlıkla Irvine'in kanlı cesedine bakan Darcy ve Orion'a baktık.

"Gus bize her şeyi anlattı," dedi Orion yavaşça. "Darcy ona emrettiği anda kelimenin tam anlamıyla pes etti. Altına işeyecekmiş gibi görünüyordu ve Darcy ona elini bile sürmedi. Lionel'ın ofisinden de bir çanta dolusu not ve kayıt çalmış, Geraldine de önemli bir şey bulma ihtimaline karşı bunları incelemeye götürmüş. Görünüşe göre burada işler farklı gitmiş?"

"Sanırım az önce hayatımın bedelini hesapladık," diye homurdandı Darius. "Feribotçu bunu ölümle geri ödemek istiyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

I Bağılı Muhafızlarım arasındaki en iyi toprak Elementalleri tarafından oyulmuş yeşim taşından bir tahtın üzerinde oturuyordu, arkası bir Ejderhanın büyük, yüksek formuna doğru uzanıyordu. Kanatlarını açmış, çenesini açmış ve keskin dişleri ateş ışığında parlıyordu. Hail'in tahtından çok daha büyüktü, her açıdan daha görkemliydi ve ben burayı bitirdiğimde bu saray da onunkinden daha güzel olacaktı. Altın sikkeler koltuğun üzerine döküldü ve ayaklarımın etrafında birikti, bana verdikleri güç kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

güçlü bir melodi.

Savaşı düşündüm, parmaklarımın arasında tek bir altın sikkeyi döndürdüm ve bir sonraki hamlemi hesapladım. Salaria Sarayı'na girildiği anda ordularımı harekete geçirmem için haber göndermiştim, yerlerinin kısa süre içinde sadık dillerden zorla öğrenilebileceğini biliyordum.

Vega ikizlerinin Nebula Engizisyon Merkezlerimden birine yaptıkları vahşi saldırının haberi bana ulaşmıştı ve tutsaklarımı yaktıkları görüntüleri kuşkuyla izlemiştim.

Kendi halklarına karşı bu kadar vahşileşmeleri mantıklı değildi. Tabii Vegaslılar yeterince güç kazanana kadar iyilikseverlik oyunu oynamamışlarsa. Yine de bu fikir doğru gelmiyordu. Savaş kazanılmadan önce neden kendi halklarını yok etsinler? Neden şimdi kendi halklarına düşman olsunlar? Onların

takip edenlerin sayısı azalacaktı. Bu da beni daha olası bir sonuca götürdü. Sabotaj. Takipçilerimden biri Vegas'ın kampanyasını lekelemek için sahte görüntü hazırlamıştı. Yine de Nebula Engizisyon Merkezi'nin yok edildiğine dair onay almıştım. Yakılmıştı. Böyle bir yıkıma sebep olmak için gerçek bir güç gerekir. Ejderhalarımın bazıları belki. Ama hepsi bana bağılıyken ve böyle bir komployu bana anlatacaklarından eminken, kesin bir cevap bulamadım.

Her şeye rağmen bu gelişme beni tedirgin etmedi; kazanımlarım sınırsızdı. Son hamlede Kutup Başkentini tamamen güvence altına almıştım ve birçok güçlü Fae'yi nadir buzul elmasları için madencilik yapacakları yeni bir Nebular Engizisyon Merkezinde toplamıştım. En büyük elmaslardan bazıları Kuzey Işıklarından gelen büyüü kullanan anlatılmamış güçlere sahipti ve şu anda en iyi Bağlı Adamlarımdan bazıları uzun zaman önce keşfedilmiş en güçlü elmasları aramak için bir sorgulama yürütüyordu. Şehri işgal ettiğimden beri oradaki direnişçiler yerlerini gizli tutuyorlardı ama imparatorluğumun gücü karşısında yakında hepsi çözülecekti. Kimse benden hazine saklayamazdı ve hazineleri benim mülkiyetime geçene kadar büyük acı çekeceklerdi.

"Kralım?" Lavinia gözlerinde umut dolu bir parıltıyla odaya girdi. Gölgelerden yaratılmış koyu renk bir elbise vücudunu sarmış, saçları o tanıdık, ruhani şekilde sallanıyordu. "İlerleme kaydediyorum. Gelip izler misin?"

Burnumdan bir duman çıkarıp rahatsız edilmek istemediğimi ona bildirdim.

"Sihrimi yeniden şarj ettiğimi görmüyor musun?" Ses tonum bir zamanlar olabileceği kadar sert olmasa da talep ettim.

Lavinia sahip olduğum en önemli silahlardan biriydi ve Ruhlar Sarayı'nın kaybı ve Vega ikizlerinin artan popüleritesi hakkında bana ulaşan fısıltılarla birlikte, onun öfkesini üzerime çekme riskini göze alamazdım. Elbette şimdi onun da bana ihtiyacı vardı. Gölgeleeri içine hapsolmuşken ve Darcy Vega sayesinde daha fazlasını çağırmanın bir yolu yokken zayıflamıştı. Ama sadece bir süreliğine. Çünkü bu sarayda saklı olan gücü gerçekten ele geçirmeyi başarırsa, anlatılamayacak bir güce sahip olacaktı. Sadık kaldığı sürece bu çok sorun yaratmazdı ama artık bana ihtiyacı olmadığına karar verirse konumum tehlikeye girerdi. Bu, göz ardı edemeyeceğim bir tehditti ve er ya da geç üstesinden gelmem gerekiyordu.

"Beni affet ama bu önemli baba," diye mırıldandı, bu kelime her zaman öfkemi biraz olsun yumuşatmaya yarıyordu.

"O zaman göster bana." Tahtımdan kalktım, ona doğru çıplak ayakla yürürken kucağımdan bozuk paralar döküldü, üzerimde sadece keten bir pantolon vardı.

Beline sarıldım, kulağına bir öpücük kondurdum ve ardından kulağına doğru konuştum. "Sorduğum şey üzerine daha fazla düşündün mü?"

Kirpiklerinin altından bana baktı, yüzünün unutulmaz güzelliği gerçekten de cezbedici bir şeydi. "Evet, ama merak ediyorum. Beni neden gerçekten Bağlarınızdan biri yapmak istiyorsunuz Kralım?"

"Aşkımız derinleşsin diye," diye homurdandım, ama bu dudaklarıma çizilmiş bir yalandı. Bunu asla bilemezdi. "Guardian ve Ward arasındaki istek ve tutku, bu dünyada tanıdığım başka hiçbir şeye benzemiyor."

"Aşkımızı bile mi?" diye nefes nefese kaldı.

"Aşkımız neredeyse her şeyimiz. Ama bu onu tamamlayacak," dedim, onu kendime yaklaştırıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek. "Seni tamamen istiyorum. Bana bağlanırsan her yönden birleşmiş olacağız."

"Her şekilde değil," diye alay etti. "Yıldızlar kadar değil. Gözlerimiz asla gümüş halkalarla parıdamayacak." Ses tonunda fark etmediğim bir kıskançlık vardı. Lance Orion ve sürtüğü Vega'nın gözlerinde o yüzüklere nasıl imrendiğini görmüştüm ama yıldızlardan gelen böyle önemsiz biblolar beni cezbetmiyordu. Bildiğim kadarıyla hiçbir güç sunmuyorlardı.

"Belki de yıldızlara birbirimize bağlı olduğumuzu gösterirsek, bize böyle bir lütufta bulunurlar," diye mırıldandım.

Dudaklarını büzdü, gözleri düşünceli bir şekilde karardı. Kraliçem aptal değildi. Ve bu manipölasyonun elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yapılması gerekiyordu.

"Söylediklerimi unut." Ona dudaklarımdan başka hiçbir yerde hissetmediğim bir gülümseme sunarak uzaklaştım. "Sadece bir düşünceydi."

"Mm." Kaşlarını çattı. "Gardiyanlarını benden daha mı çok arzuluyorsun?" Ses tonundaki tehlikeli ton, cevabımın dikkatlice kurgulanması gerektiğini söylüyordu.

"Onları kelimelere kolaylıkla dökülemeyecek bir şekilde istiyorum. Ama onlara asla dokunmam. Benim aşkım sizindir. Eğer sen benim Bağlım olsaydın, inanıyorum ki diğer tüm Koruyucular önemsiz kalırdı. Yine de Bağların dürtülerine yardımcı olamam." Elimi ön koluma işaretlenmiş, üst üste binen ve iç içe geçen birçok yıldız işaretinin üzerinde gezdirdim. "Hiçbiri için istemiyorum"

ama zaman zaman aklımdan geçen düşüncelere engel olamıyorum."

Cehennem kedisi gibi tısladı, gözlerinde kıskançlık alevlendi. Kolumu kavradı, pençe gibi tırnakları etimi ısırdı. "Eğer bir başkasına elini sürersen, derisini canlı canlı yüzerim. Sen benimsin. *Benim Acrux Kralım*."

"Evet," dedim hevesle. "Ve benim her parçama sahip olmanı istiyorum. Ama ben..." Yenilmiş gibi yaparak ondan uzaklaştım. "Boş ver."

"Muhafızlarınız sizden daha aşağı seviyede," dedi buz gibi bir sesle. "Ben asla daha aşağı olmayacağım."

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Sen yine de benim kraliçem olacaksın. Sen diğerleri gibi değilsin." Elini tuttum ve sıktım. "Gel, bana kaydettiğin ilerlemeyi göster."

Yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Evet, babacığım. Çok memnun olacaksın."

Yeni yapılmış, her şeyi altın ve yeşim taşından yapılmış, güzelliğiyle ışıldayan sarayımın görkemli koridorlarında bana yol gösterdi. Şimdiye kadar inşa edilmiş en iyi saraydı, Dünya'da dolaşan en güçlü Fae'ye uygundu. Ama o lanet ikizler yüzünden hepsi risk altındaydı. Keşke ölümlüler diyarındaki evlerini yakmayıp onları bebekken beşiklerinde boğmuş olsaydım, şimdi tahtım için savaşıyor olmazdım. Hayatım boyunca hazırlandığım gibi, dilediğim gibi yönetiyor olurdum.

Önemli değil. Yıldızlar cesaretimi test ediyordu, hepsi bu. Bu onların beni kendimi kanıtlamaya zorlama yoluydu ve ben de bunu mutlaka yapacaktım. Artık herhangi bir Anka Kuşu'ndan çok daha üstün bir güce sahiptim ve yıldızlar yaptığım şey için göklerde çınlıyor olabilirler, ama bunun için bana da saygı duyacaklardı. Çünkü daha önce hiçbir Fae'nin başaramadığı bir şeyi yapıyordum.

Lavinia beni dağdaki bir yarığın arasındaki rüzgârlı boşluğa götürdü, kayalık zeminde açılan büyük yarık güzel sırrımı saklıyordu. Değerli silahımın bulunduğu çukura yaklaştık, yukarıdan buz gibi bir hava püskürüyordu ve kar taneleri vücudumdan yayılan ısının içinde erimek üzere aşağı yuvarlanıyordu. Parıldayan ışık çukurun duvarlarına çarptı ve aşağıdaki varlıktan korkunç bir çığlık, feryat geldi, ses zihnimin içinde sekti.

Uçurumun kenarına ulaştık ve tenimi ıslatan kutsal gücün ışığında titredim. Düşmüş bir yıldız. Gücünü dünyaya salıp ölmesin diye Lavinia'nın gölgelerinin sınırları içine hapsedilmiş.

Dev, ısıltılı kaya, ruhumun özünü çeken bir güçle titreşiyordu ve ben inledim.

"Ne kadar güzel, değil mi?" Lavinia nefes aldı, gözleri yıldızın gümüş ısıltısıyla parlıyordu. "Gölgelerime yenik düşüyor. Yakında onu kullanabilirim, bundan eminim."

"Göster bana," diye mırıldandım.

Lavinia elini kaldırdı, parmaklarını bükte, böylece gölgeler yıldızın etrafında sıkılaştı ve korkunç, delici bir çığlık zihnimi kesti.

"Dehşet ve yıkımın kralı, bırak beni. Eski yasalara, doğaya ve Köken'in kendisine meydan okuyorsun."

Yıldızın yalvarışı göğsümün gururla kabarmasına neden oldu. Kudretli kader dokumacılarından birini esir almıştım. Gücümün sınırı yoktu. Bu sonsuza dek herhangi bir kraliyetin başardığı en korkunç, en kutsal şey olacaktı. Sadece Solaria'nın Kralı olmakla kalmayacak, tüm dünyayı ve onunla birlikte gökleri de ele geçirecektim. Bu evrenin hiçbir köşesi beni yaşamış en güçlü yaratık olarak tanımayacaktı.

"Kraliçemin dediğini yap, ben de merhamet edeyim," diye yüksek sesle ve net bir şekilde konuştum. Yıldız öfkeyle parladı, daha fazla çığlık kafamın içinde oyulurken

Lavinia'nın gölgeleri etrafını sardı.

"Eğer biraz sıkıştırırsam sorularıma cevap verecek," dedi Lavinia hevesle, bu dünyada bilinen hiçbir cinsiyete sahip olmadıklarından emin olmama rağmen yıldızı dişi olarak görüyordu. "Ona bir şey sor baba."

Aklıma beni rahatsız eden tek bir soru geldi. "Vega ikizleri, müttefikleri olan tutsaklarımı yakarken görülmüş. Bunun ne anlama geldiğini söyle bana."

Yıldız çığlık attı, gölgeler ısıltılı yüzeyinin kabuğunu zorluyor ve ona acı çektiriyordu.

"Clydinius bu dünyada yürüyor ve alevlerin kızlarının şeklini alıyor," diye tısladı yıldız.

"Clydinius?" Kaşlarımı çattım. "Kim o?"

"Gökyüzünden dökülen eski bir yıldız. Clydinius, Fae'ler arasında bir tanrı gibi dolaşmak için yükseldi ve ebedi yasalara saygısızlık etti," dedi yıldız, öfkesi açıktı.

"Bir yıldız aramızda dolaşıyor," diye derin bir şok içinde nefes aldım.

Bu Clydinius'un tehdidi çok açıktı ve uğruna çalıştığım her şeyin temellerini sarsıyordu. Bu yıldız her şeyimi elimden alabilirdi. Hepimizi yok edebilir ve bu dünyayı kendisi için talep edebilirdi.

"Clydinius ne istiyor?" diye sordum. "Bu yıldız tahtımı ele geçirmeye mi çalışıyor?"

"Tahtlar etten ve kemikten olanlar içindir. Clydinius bizim türümüz tarafından hiç aranmamış ve aranmaması gereken bir şeyi arıyor. Dünyevi yaşamın özünü. Ölçüsüz bir güç, sınırsız bir varoluş."

"Hangi özden bahsediyorsun?" Bastırdım.

"Daha fazla dayanamayacağım, Kralım," dedi Lavinia nefes nefese, gerginliği açıkça ortadaydı.

"Her şeyin özü," diye açıkladı yıldız ve havadaki basınç, yıldızın cevap vermeye ne kadar zorlandığını anlatıyordu. "Varlığın özü. Hakimiyet. Etten bir bedene sahip olan yıldız beni ve bir diğerini aramaya gelecek. Çünkü burada, yeryüzünde üçümüz bir Göksel Üçlü oluşturacağız. Köken'in kendisi tarafından yasaklanmış bir birliktelik, çünkü o kadar korkunç olurdu ki, zamanı parçalayabilir ve evrenin hükmettiği doğa güçlerini paramparça edebilirdi. Tüm yıldızları gökyüzünden çekebilir. Bunun gerçekleşmesine asla izin vermemelisin."

Yıldız o kadar büyük bir öfkeyle çığlık atıyor ve titreşiyordu ki yaydığı ışıktan neredeyse kör olacaktım.

Lavinia yanıma çöktü, yıldız üzerindeki hakimiyetini kaybetti ve Tanrı'dan bana başka bir söz gelmedi.

"Göksel Üçlü." Bir elimi düşünceli bir şekilde çeneme sürttüm, bu kadar büyük bir gücün benimkinden başka ellerde olmasından hoşlanmamıştım.

Lavinia heyecanla, "Clydinius'la ittifak yapmalıyız," dedi.

"Ally mi?" Alay ettim ama bu kelime içimde daha derinlere yerleşti ve birden o kadar da saçma gelmedi. Aslında bu, yıldızın aradığı baştan çıkarıcı güce erişmek için bir şans olabilirdi. Bu gerçekten de kurnazlık gerektirecekti, ama ben bunun çoğunu biliyordum ve yıldızın hâkimiyetini kendim için güvence altına almanın bir yolunu bulacaktım. "Evet. Bağlılığının karşılığı olarak yıldıza avladığı şeyi sunacağız ve sonra bir kez daha savaşa girmeye hazır olacağız. Gökyüzünün kutsal yaratığı bizim tarafımızda savaşırken, Vega soyunu sonsuza dek yok edeceğiz ve krallığımdaki asıl iş o zaman başlayabilir."

Darius

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Eter Kitabı'nın sayfalarını çevirirken karımı izledim, kaşları konsantrasyonla çatılmış ve duruşu sinirlilikle sertleşmişti. Uzun zamandan beri onun merakını, onu tamamen Fae olarak tanımlayan bilgi ve güç için yanan susuzluğunu fark etmiştim, ama gerçekten cevap alamadığında ne kadar sinirlendiğini fark etti.

King's Hollow'da her zamanki koltuğuma yaslanmış, botlarımı sehpayaya dayamış, ayak bileklerimi önümde çaprazlamış bir şekilde otururken duruşumu ayarlayarak ona, "Başa çıkılamaz bir şey değil," dedim.

"Biliyorum," diye homurdandı, başka bir sayfayı o kadar sert çevirdi ki yırtılmadığına şaşırdım.

"İşe yarayabilir," diye ekledim ve bakışlarını kitaptan kaldırıp bana doğru dikti.

"Tek yaptığın aynı düşünceleri tekrar tekrar söylemekken, nasıl oldu da derslerinde bu kadar ilerleyebildin? Diğer Varislerden hiçbirinin seni şimdiye kadar öldürmemiş olmasına şaşırdım doğrusu."

Ona hınzırca bir sırıtış attım ve altın halkalarla kaplı elimle yaklaşmasını işaret ettim. Dünkü sorgulamadan sonra buraya dönmüş, Gus'ın verdiği bilgiler sayesinde babamın ordularının hareketlerini tartışmıştık.

Vulpecula bize tedarik etmişti. Elbette gözcüler gönderilmişti ama beklendiği gibi çoktan gitmişlerdi.

Gus bilerek bu işin içinde tutulmuyordu; o sadece babamın yalan ve propaganda kampanyasında kullanacağı yararlı bir piyondur. Ama o sinsî bir piçti, burnunu istemediği yerlere sokan ve sahip olmaması gereken bilgileri koklayan bir tipti. Bu yüzden Sahte Kral'ın ordularının yerini tespit etmemize yardım edememiş olabilir ama sayıları, planlanan hareketlere dair söylentileri ve hatta Bağlanmışların babama çıkardığı sorunlara dair fısıltıları tahmin etmemize yardımcı olmuştu. Kuşkusuz bu kadar çok kişiyi bağlamak kolay değildi.

Roxy eski kitabın üstünden bana bakarak dudaklarını büzdü, sonra gözlerini bir kez daha kitaba dikti.

Tozlu bir kitap uğruna ekilmekten hoşnut olmadığımı belli etmek için homurdandım ve o da nefes alır gibi rahat bir şekilde beni tersledi.

Diğerleriyle hayatımın bedelini gece boyunca tartışmıştık ve bana kalırsa, olabilecek daha kötü şeyler de vardı. Öfke sorunları olan, kana susamış bir orospu çocuğuydum ve bunu savaş alanında tatmin etmekten hiç çekinmezdim. Babamın akademiye saldırımları için gönderdiği sapkın canavarlara karşı savaşırken ve savaş generalini sorgularken ikimiz de kan dökmenin heyecanına kapılmış olsak da, geriye dönüp baktığımda aslında kontrolden çıktığımızı düşünmüyordum. Katliam ve kargaşaya mı kapılmıştık? Evet. Dökülen kanın ve savaşın doruklarında mıydık? Evet. Ama tamamen duramıyor muyduk? Ya da daha kötüsü, dostu düşmandan ayırt edememek mi? Hayır. Aklımızı tamamen ölümün çağrısına kaptırmamıştık ve böyle olmasından da korkmuyordum. Roxy benim için Peçe'nin ötesine geldiğinde bir bedel ödemesi gerektiğini biliyordu ve ben de onunla birlikte dönmeyi kabul ettiğimde bir bedel ödeyeceğimi biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu diğerlerinden çok daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu ve savaş zamanında, eğer bir şey varsa, yararlı görünüyordu.

İç çekerek ayağa kalktım ve bize kahve yapmaya gittim. Bu akşam FIB'ye gidip bir sonraki Lonca Taşı'nı almayı planlıyorduk. Görünüşe bakılırsa bugün burada oturup Roxy o lanet kitabın sayfalarını sanki ona istediği cevabı verecekmiş gibi öfkeyle çevirirken plan yapmıştık.

Ellerimi koltuğunun arkasına koymadan ve omzunun üzerinden okumak için yakınına eğilmeden önce dumanı tüten bir fincan kahveyi önüne koyarak, "Kullanışlı küçük bir kaçış maddesi bulamayacaksın," dedim.

"Bir çıkış maddesi aramıyorum," diye cevap verdi, sanki bu çok açılmış gibi ve kaşlarını çatmış.

"O zaman seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Yanağına bir öpücük kondurdum, sonra kulağının hemen altındaki noktaya bir öpücük daha kondurdum, bakışlarım kitaptaki, ölümlerin organlarının doğru otlar, rünler ve büyülerle ikna gücü karşılığında nasıl takas edilebileceğini tasvir eden korkunç resmin üzerinde gezindi.

"Sadece istiyorum..." Sayfayı çevirdi, sonra aradığı şeyi bulmuş gibi görünürken zaferle sırıttı. "Aha." Roxy sayfayı işaret etti ve kaşlarını çatmış.

"Derinizi aşılmaz pullarla kaplamak mı istiyorsunuz?" Büyüyü tamamladıktan sonra yarı kertenkele gibi görünen bir adam tasvirine bakarak sordum. "Bu büyünün kalıcı olduğundan oldukça eminim bebeğim ve tüm bu pullu kertenkele-insan görünümünün ömür boyu bağlanmak isteyeceğin bir şey olduğundan emin değilim."

"O değil, aptal," dedi, boynuna daha iyi erişebilmem için saçlarını omzunun üzerinden çekerken elime vurarak uzaklaştırdı. "Bu."

İçindekiler listesindeki kahverengimsi bir lekeyle lekelenmiş ve neredeyse hiç okunamayan küçük bir notu işaret etti. Yaklaşıp karalanmış metni okumaya çalışırken dudaklarımı boynundan çekmek zorunda kaldım.

*Ölümlerin nehrinden bir bardak su, bir kavşağın keskin sağının ötesinde, bir mezar höyüğünün dibinde, uzanmış bir dalın altında bulundu.
Celladın Ağacı.*

"Bu yönler oldukça belirsiz görünüyor. Benimle meşe ağacının yetiştiği nehrin yanındaki patıkada buluşmanı söyleseydim, o zaman nereye gideceğin hakkında hiçbir fikrin olmazdı."

Eliyle ağzını kapattı ve ben de ona hırladım.

Roxy omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, yeşil gözleri öyle bir belayla parlıyordu ki ikimiz de onun peşinden gideceğimi ve önerdiği için ona lanet edeceğimi biliyorduk.

"Ah, benim zavallı, tatlı, doğrusal düşünen Ejderham," diye alay etti. "Yıldızlara şükürler olsun ki beni ölümden kurtarmak zorunda kalmadın, yoksa bunu anlayamadan çok yaşlı bir adam olacaktın."

Aramıza koyduğu bariyeri aşıp beni öpüyormuş gibi dudaklarını elinin arkasına bastırdı, sonra ayağa kalktı ve kitabı kanepeye bıraktı.

"Cellat ağacının dalları altında bulabileceğini düşündüğün şey nedir?" O kapıya doğru yönelirken ben de sordum.

"Ne değil; *kim*."

"Benimle dalga geçmeyi bırak ve bana doğru dürüst bir cevap ver," diyerek onu odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdim.

"Feribotçu," diye basitçe cevap verdi ve ben şaşkınlıktan neredeyse bir adım atamayacaktım.

"Peki neden onunla tekrar görüşmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki takılmak ister? Bütün gün ölüm nehrinde bir aşağı bir yukarı kürek çekmek yalnızlık olmalı. Muhtemelen bir ziyaretçiden hoşlanır."

"Bana onu salından nehre düşürdüğünü ve ondan kaçarken öfkesinin gücünün neredeyse ruhunu göğsünden söküp aldığıını söylemedin mi?" Hırladım.

"Evet. Güzel zamanlardı." Bana gülümseyerek ağaç gövdesinin dibindeki kapıdan çıktı ve ben de ona doğru hamle yaptım.

Bileğini yakaladım, sırtını devasa ağacın dallarına yaslaması için onu ittim ve alaycı dudaklarını sertçe öptüm.

Kendi kalbim yankılanırken onun nabzının attığını hissettim, iki organ birbirinin aynasıydı ve onun heyecanı benimkini körüklüyordu.

Bileklerini başının üzerine çektim, vücudumla onu yerinde sabitledim ve dilimi dudaklarının arasına bastırarak kendimi tatlı ağzının tadında kaybettim. O herhangi bir savaştan ya da kan dökmekten çok daha sarhoş ediciydi, ölüm ve katliam yaratmaktan çok daha cazipti. Eğer bedelimiz Feribotçuya ölüm getirmek olacaksa, öyle olsun. Yine de hiçbir şey bunun gerçekliğini ortadan kaldıramazdı.

Sonunda ayrıldık, nefeslerimiz sert ve ağırdı, daha fazlasını talep etme arzusu etrafımızdaki kışın soğuk havasında asılı duruyordu. Ama Geraldine bugün 'Asilerin Ölmeyen Kudretli Eyaleti'ni -namı diğer Rump Adası'nı- kıyıya getiriyordu. Ada geldiğinde ikizlerin onu Aer Cove'da karşılaşması gerekiyordu, böylece koğuşlar genişletilerek akademiye bağlanabilecek ve orduya ihtiyaç duyduğu alanı sağlayarak kuvvetlerimizi nihayet tek bir yerde toplayabilecekti.

İsteksizce geri çekildim, Roxy'yi kolumun altına aldım, böylece ikimiz de koya inen patikadan gidebilecektik.

Biz yürürken gökyüzünden sulu kar yağmaya başladı, nefesim önümde küçük bulutlar halinde yükselirken dondurucu damlacıklar yanaklarımı benekledi. Yine de bunu durdurmak için bir ısı kalkanı oluşturmaya zahmet etmedim, bunun yerine sıcaklıktaki değişimin tadını çıkardım. Ölümde iklim değişmiyordu. Sakin, ılıman, dingin ve sıkıcıydı. Yağmurun tenime çarpmasını ve rüzgârın saçlarımı ürpertmesini memnuniyetle karşıladım.

Tepeden kayalıklara doğru tırmandık, Aer Tower'ın ve sürekli dönen türbinlerinin gölgesi suya yaklaştıkça üzerimize düşüyor ve deniz havasının kokusu bize saldırıyordu.

Rump Adası, daha önce sadece okyanusun doldurduğu manzaranın büyük bir kısmını kaplamaya başlamıştı bile.

Gwen uçuşumun kenarında bekliyordu, ben de Roxy'yi tuttuğum yerden bıraktım ve koşarak kardeşinin yanına gidişini izledim.

Varisler uçuşumun aşağısındaydı, gülüşüp şakalaşıyorlardı ve ben de onlara doğru yürüdüm, akademide geçirdiğimiz onca zamanın yankılarının sanki zamanda geri gidiyormuşum gibi etrafımı sardığını hissettim.

"Darius!" Seth beni fark edince seslendi. "Ay'da en uzun süre hangimizin hayatta kalacağını bulmaya çalışıyorduk ve bu pislikler Max'in hayatta kalacağını söyleyip duruyorlar, oysa benim hayatta kalacağım çok açık." "Max'in su büyüğü var," diye belirttim. "Ay'da suya ve havaya ihtiyacın olacak."

Ay. Yani Max kazandı."

"Hindistan cevizi yapabilirim," diye homurdandı Seth. "Ayrıca, Ay'dayken bir ay üssü için mükemmel bir krater keşfetmişim."

"Aya gittin mi?" Bu habere şaşırılmış gibi sordum ve Seth'in yüzü düştü.

"Ay'a gittiğimi gayet iyi biliyorsunuz. Ama bu sırada yaptığım her şeyi sana hatırlatmamı istersen-"

"Eskiden Ay'a gitmiş olmanızdan oldukça etkilenirdim," diye düşündüm. "Ama sonra ölüme gidip geldim ve ay cazibesini yitirdi."

"Ay cazibesini asla yitiremez," diye tısladı Seth.

Max, "Ölüme gitmenin aya gitmekten daha havalı olduğunu kabul etmelisin," diye onayladı ve Seth dehşet içinde bize bakarken Caleb bir kakhaha attı.

"Her Fae'nin ve evcil kertenkelesinin bir gün nasıl olsa sonunun geleceği yeraltı dünyasının aşağılık bağırsaklarını, Majesteleri Ay'ın büyük ve soğanlı formuyla mı kıyaslıyorsun?" diye alay etti. "Ay'dayken her türlü şeyi gördüm, mesela-"

"Ben de ölümdede her türlü şeyi gördüm," diye cevap verdim, Seth'in bakışlarını birkaç saniye tuttuktan sonra kasıtlı olarak Caleb'e baktım.

"Ne gibi?" diye sordu, ses tonundaki eğlence kaybolmuştu.

"Tanık olduğum ahlaksızlığa şaşıracaksınız. Bazı insanların en yakın arkadaşlarına söyledikleri yalanlardan bahsetmiyorum bile. Dürüst olmak gerekirse, bu dünyada en çok sevdiğim insanları tanıdığımı sanıyordum, ama aramızda saklanan bazı sırlar var ki ortaya çıksalar tüm krallığı şoke ederler."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Seth, sesi her zamankinden daha yüksekti.

Omuz silktim, onlar çalışırken dikkatimi Vegas'a geri verdim ve en iyi iki arkadaşım arasında geçen sivri bakışları görmezden geldim.

İkizler akademiyi çevreleyen koğuşları Rump Adası'nın etrafındakilerle birleştirirken üzerimize bir büyü dalgası yayıldı.

Max'i kolundan tutup iterek benimle birlikte koşmasını sağladım ve ikimiz birden uçuşumun kenarından aşağı atlarken horoz gibi öttü. Hava büyüü etrafımızı sarıp bizi tekrar gökyüzüne doğru itmeden önce birkaç kalp durdurucu an boyunca dibe çakıldık, bizi suyun ötesine fırlattı ve Geraldine'in adayı sahile bağlamak için oluşturduğu kara köprüsünün yanından geçtik.

Başının üzerinden geçtik ve Roxy havalanıp önümüzde süzülürken parlayan kanatların görüntüsü dikkatimi çekti.

"Gerry'ye yardım edeceğim," diye seslendi Max. "Tory'nin peşinden mi gidiyorsun?"

"Evet," diye bağırdım ve o da bileğine bir fiske vurarak beni kız arkadaşımın peşinden vahşi bir hızla sürükledi.

Üzerinden hızla geçerken altımdaki arazi bulanıklaştı, Peçe'nin ötesinden tanık olduğum etkileşimlerden yer işaretleri belli belirsiz tanidik geliyordu ama çoğu bilinmiyordu.

Max'in büyüünün etkisi geçtikçe düşmeye başladım ve adanın ortasındaki yüksek kalenin önünde koşarak durmadan önce inişimi yavaşlatmak için ayaklarımın altına bir su püskürttüm. Taş ve buzdan oyulmuş kuleler açık asma köprüünün üzerinde duruyordu, aşağıdaki hendek sanki Ölümlü Diyar'dan krallar ve ejderhalarla dolu bir ortaçağ masalına geçiyormuşuz gibi görünüyordu.

Roxy yanıma indi, kanatları yok oldu.

"Lonca Taşı'nın peşine düşmeden önce öğleden sonrayı öldürmemiz gerekiyor," dedi. "Gelip eski hazineni ve çaldığım her şeyi karıştırmak ister misin?"

Lionel'ın hazinesinden mi?"

"Burada mı?" İçeri girebilmek için indirilmiş olan asma köprüye doğru ilerleyerek merakla sordum.

"Evet, öyle. Hadi gelin." Yolu gösterdi ve ben de onu abartılı giriş holünden geçip ikizlerin her türlü oyma ve resimleriyle süslü devasa bir merdivenden yukarı çıkarken takip ettim. Burayı kimin yarattığından hiç şüphe yoktu ve Geraldine'in tiyatrosuna gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

İkinci merdivenin başında Roxy gömleğimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı.

Onu kollarımın arasına aldım ve belime doladığı kalçalarının arkasından tuttum.

Onu sertçe öptüm, sırtını kapıya dayadım ve kalçalarını bana doğru yuvarlarken inledim, aletim onun için kolaylıkla sertleşti. Bu lanet kız. *Benim* lanet kızım.

Kapıyı tıklatarak açtım, ona olan açlığım her zamanki gibi şiddetliydi, kıyafetleri aklımdaki her şey için fazlaydı.

Ama odasına girdiğimizde ve ben duvarlardan sarkan güllere bakıp buruşuk çarşaflara göz attığımda öpüşmemizi aniden kestim.

"Beni ölümden kurtarmak için gittiğin gecedен beri buraya gelmedin, değil mi?" O gömleğimi başımdan çekip bir kenara atmaya odaklanırken kaşlarım çatılırken sordum.

"Hayır. Neden?" Ağzı boynuma düştü ve tırnakları omuzlarımı ısırırken boğazımın kenarından aşağı doğru öpmeye başladığında inledim.

"Çünkü," dedim, bedenimdeki çaresiz acının onunla birleşmesine rağmen onu geri iterek. "O gece başka bir çift buraya geldi ve senin yatağında seviştiler."

"Ne?" diye tısladı, ayaklarının üzerinde sabit durdu ve hâlâ karmakarışık bir halde olan odaya bakmak için döndü. "Kim?" Öfkeyle yatağa doğru yürüdü, iki parmağının arasına kocaman, ısıltılı, Ejderha siki bir dildo alıp bana doğru sallarken nefesi kesildi. "Bunu kim yapar?" diye hırladı ve sanki kirlenmiş gibi onu fırlatıp attı.

"Seth ve Caleb," dedim ona, bir kahkaha atmadan önce gözlerinin bu haber karşısında nasıl açıldığını izledim.

"Şerefsizler. Seth'in ondan hoşlandığını biliyordum ama Caleb'in de ondan hoşlandığını hiç fark etmemiştim."

"Görünüşe göre ondan çok hoşlanıyor," diye cevap verdim ters bir şekilde, ikisi birbirlerini anlamsızca becerirken hayalet formunda bu odada kapana kısılmış olmanın anısını kafatasımdan kazımak oldukça zordu.

"Nereden biliyorsun? Onları izledin mi?" diye sordu. "Ateşli miydi?"

"Hayır, ateşli falan değildi Roxy. En iyi arkadaşlarımdan ikisi karımın yatağında. Sıcaktan en uzak şeydi."

"Hmm," dedi kuşkuyla, battaniyesinin kenarından tuttu ve bir şişe kayganlaştırıcı ve bir popo tıkacı ortaya çıkarmak için geri attı. "Kahretsin. Gerçekten çok uğraşmışlar, değil mi?"

Elimi yüzümde gezdirdim, boğazımda bir hırıltı yükseldi. "Evet, yaptılar. Ve bunu da gizli tutuyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Umm... pisliklerin müdahalesinden biraz mahremiyet istediklerini ve muhtemelen sevişirken herhangi bir hayaletin onları gözetleyeceğini düşünmediklerini mi?" diye önerdi.

"Onları gözetlemiyordum," diye tersledim. "Annen ve baban da buradaydı."

"Ne?" diye kızardı, battaniyenin kenarını bırakıp yataktan uzaklaştı. "Hayaletler neden yaşayanların seks hayatlarını gözetliyor?"

"Yok. Bu uzun bir hikâye. Asıl konu şu ki, şerefsiz arkadaşlarım buraya gelip karımın yatağında seks yaptılar ve küçük ilişkilerini hepimizden gizli tutmaya karar verdiler. Bırakın görmeyi, bilmek istediğimden çok daha fazlasını izlemek zorunda kaldım ve intikam almayı planlıyorum. Bu yüzden küçük sırlarını saklamalarına izin vereceğim. Ve sen de onları becermeme yardım edeceksin."

"Oh, bunu sevdim," dedi, gözleri bu fikir karşısında parıldadı, tıpkı benim bildiğim gibi.

"Evet, öyle."

"Peki... yatakta yatamayacağına göre, dolap hakkında ne düşünüyorsun?" Yavaşça geri çekildi, giderken üstünü çıkardı ve yere bıraktı, onu siyah dantel bir sutyenle bıraktı.

"Dolabın aklımdaki şey için yeterli alana sahip olacağını sanmıyorum," diye cevap verdim, parmakları kapı koluna dolanırken onu kapıya doğru takip ettim.

Ben ona ulaşmadan kapıyı açtı ve içeri girdi.

Peşinden gittim, kapıyı sonuna kadar ittim ve önümde asılı duran bir dizi kıyafet bulduğumda kaşlarımı çattım, kot pantolonu önlerinde yere atılmıştı ve ondan hiçbir iz yoktu.

Boğazımın arkasında bir hırıltı gümbürdedi. "Nerede saklanıyorsun?"

"Gel de kendin gör." Sesi asılı olanın arkasından geliyordu.

Giysilerimi kenara ittim ve ardında, ölmeden önce Burrows'ta bıraktığım hazineyle dolu açık bir alan ortaya çıktı. Daha da iyisi, hazinemim içinde Roxy onları çalmadan önce babama ait olduğunu bildiğim sayısız altın ve mücevher vardı.

"Seni küçük hırsız," diye gürledim, kendisinden daha uzun olan bir altın sikke yığınının önünde iç çamaşırlarıyla durduğu yere yaklaşırken.

"Bunu asla unutma," diye kabul etti ve ben de onun üzerine atıldım.

Roxy onu öptüğümde ağzımın içinde inledi, başını geriye itip dilimi dudaklarının arasına sokarken elim uzun, siyah saçlarını yumrukluyordu.

Elleri göğsümde geziniyor, kemerimin tokasıyla alay ediyordu ama o anda ona sahip olmam gerekiyordu. Kalbi benimkiyle bir atan bu kadının kontrolünü tamamen ele geçirmem gerekiyordu.

Avuçlarımdan ateş fişkırdı ve bileklerine dolanarak alevli zincirler oluşturdu, ben de bu işlemi ayak bileklerinde tekrarlamadan önce duvarlara bağladım.

Geri çekildim, benim için nefes nefese kaldığı yerden ona baktım, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü ve alevlerin yansımalarının gözlerinde nasıl dans ettiğini izledim. Başka biri olsa o zincirlerden yanardı ama o yanmazdı. Ateşimin öpücüğünden zevk alıyordu.

Parmaklarımı alevlerle kapladım, sonra uzandım ve boğazını okşadım, parmaklarımı etinin derin bronzunda gezdirirken onu açlıkla izledim, o mükemmel göğüslerindeki sütyeni yaktım ve bunun için bana küfrederken inledim.

"Bana hakaret etmene bayılıyorum bebeğim," dedim ona, elim aşağılarda gezinirken gözleriyle buluştum, o küçük külotu da yaktım.

"Göt herif," dedi hiç istifini bozmadan ve ben de alevle kaplı iki parmağımı doğrudan içine sokmadan önce hınzırca gülümsedim.

Ateşin öpücüğüyle haykırdı, dokunuşum neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden olurken kanatları sırtından fırladı ve elimle onu becermeye başlarken onu izledim, içimden daha fazla ateş dökülmesine izin verdim ve boynunu, dudaklarını, meme uçlarını öpmesini emrettim.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken, kaygan çekirdeğine her yavaş itişimde klitorisinin üzerinde yuvarlarken, "Daha fazla," diye nefes aldı.

İçimdeki Ejderhanın etimin kenarlarına yaklaşmasına izin verdim ve eğildim, Ejderha Ateşi boğazımın arkasına doğru yuvarlanırken dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Ateşin sıcaklığı dilinin üzerinde gezinirken açlıkla inledi, Anka Kuşu'nun imkânsız gücü, gücümün tüm ağırlığı karşısında zevkten başka bir şey hissetmediği anlamına geliyordu.

Kraliçesinin önünde bir tebaa olarak dizlerimin üzerine çöktüm ve onun çekirdeğini yaladığım sırada Ejderha ateşinin dilimin üzerinde tekrar yuvarlanmasına izin verdim.

Roxy o kadar yüksek sesle inledi ki sikim ihtiyaçtan zonkladı ve klitorisini yutmaya çalışırken parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ettim. Kalçaları yüzüme doğru sallandı, kasları onu sabitleyen zincirlerin tutuşuna karşı gerildi ve yüzümün her tarafına gelene kadar parmaklarımla yalamaya ve itmeye devam ettim, amı parmaklarımın etrafında hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kenetlendi.

İçimdeki ateş daha da yanıyor ve etrafımızdaki hava yaydığımız ısıнын yoğunluğuyla parıldıyordu.

Zincirlerin kontrolünü elime aldım, onları aşağıya doğru hareket ettirdim ve onu önümdeki madeni para yığınının üzerine uzanması için yönlendirirken vücudunu tuttum, kanatları düşmüş bir melek gibi altında yayıldı.

Bakışlarımın etinin her bir çıplak santiminde dolaşmasına izin verirken alt dudağımı ısırarak bacaklarını geniş tuttum. Göğsü hızla inip kalkıyordu, göğüsleri dolgun ve meme uçları ihtiyaçtan gergindi. Aminin parıldayan ıslaklığı beni inletiyordu ve bunu daha fazla uzatma niyetimden vazgeçtim.

Pantolonumu aşağı ittim ve keskin, şiddetli bir hareketle içine girdim, adı dudaklarımdan döküldü ve onunkinden saf bir mutluluk çığlığı yankılandı.

Zincirleri çekiştirdi ama ben onu sıkıca tuttum, arkama yaslandım ve kalçalarının arasına diz çöküp onu sert ve derin bir şekilde becerirken onu izledim. Aletimin tekrar tekrar içine batışını izledim, parmaklarım kıcının mükemmel kıvrımını ısırırken kendimi kabzasına kadar içeri soktum ve her itişte nefesini çaldım.

Kanatları altında esnedi, siyah saçları altın paraların üzerine döküldü ve gözleri üzerimde, sanki o da bunun bitmesini hiç istemiyormuş gibi beni içine çekti.

Çılgına döndüm, kalçalarımı daha sert, daha hızlı pompaladım, onu bir kafir gibi becerirken beni tamamen merhametine alan o yeşil gözlerle buluştum ve altımda kırıldığını hissettim.

Tekrar boşalırken yüksek sesle küfretti ve ben de boşalırken bir Ejderha kükremesi çıkardım, onu döllerimle doldururken ve onu tekrar benim olarak işaretlerken amının sıkı nabızları benden her damlayı talep ediyordu.

"Siktir git," diye nefes nefese kaldı altımda, ben ise saf erkeksi bir tatminle ona sırtıtmaktan başka bir şey yapamadım. Benim bu yaratığım. Sahiplendiğim bu rüya. Kalbimin güzel hırsızı.

Gece etrafımızı öylesine sıkıca sarmıştı ki, FIB deposuna yaklaştığımızda Ejderha yeteneklerimin yardımı bile karanlığı delmeye yetmedi.

İki gruba ayrılmıştık ve ben Roxy ve Caleb ile birlikte bizi buradan uzak tutmak için yerleştirilmiş olan her şeyi etkisiz hale getirmeye çalışıyordum. Roxy, görevimizin yasadışı doğası nedeniyle bizi buraya sokmak için en donanımlı kişinin kendisi olduğunu söylemişti ve bu konuda bizden çok daha fazla deneyime sahip olduğunu iddia ediyordu. Bunun tamamen doğru olmadığını söyleyemezdim ama fırsat buldukça bize kraliçe kartını göstermekten hoşlandığını biliyordum.

"Gardiyanlarla işin bitti mi?" Roxy karanlıkta tısladı ve ben dişlerimi sıkarak onu görmezden geldim, onun yerine Caleb'la birlikte devre dışı bırakmaya çalıştığımız koşullara odaklandım.

Büyü karmaşık ve giriftti. Sayısız katmana yerleştirilmiş alarmlar ve tuzaklar vardı, bu da onları kaba kuvvetle kırıp açmanın işe yaramayacağı anlamına geliyordu. Bu FIB'di, erişmeye çalıştığımız serseri bir haydutun Killblaze zulası değil.

Caleb'ın büyüü benimkine değdi, benim fark etmediğim bir çatlak tespit ettiğinde hafifçe dürttü ve ona başımı salladım - muhtemelen karanlıkta görememiş olsa da - ve birleşik gücümüzü ona doğru hafiflettim.

Belli belirsiz bir çıt sesi duydum ve yavaş bir nefes aldım, çünkü koşulların ayrıldığını, fark edilmeden geçebileceğimiz bir boşluk açıldığını hissettim.

"Bitti," diye duyurdu Caleb. "Peki çitlerle nasıl başa çıkacaksın?"

FIB tüm bu alanı kilometrelerce çevreleyen yüksek elektrikli çitler kurmuştu. Dev yerleşkenin merkezinde eşi benzeri olmayan bir dağ vardı. İçten dışa doğru oyulmuş, içine girmek için ciddi anlamda yüksek düzeyde güvenlik erişimi gerektiren aşılmaz bir kaleye dönüştürülmüştü.

Bu çitlerin üzerinden uçmak söz konusu olamazdı çünkü buranın üzerinde büyümlü kordonlar vardı ve ikizler bunları aşarsa, Solaria'daki tüm acil durum FIB birimlerini buraya çekecek bir alarm verilecekti. Ve buradaki anahtar, onlar farkına varmadan içeri girebilmeydi. Bu yüzden içeri biraz daha kurnazca giriyorduk ve çitler burası için ikinci bir koruma katmanı olarak sensörlerle kaplandığından, Roxy'nin bilgisi bizimkinden daha ağır basıyordu. Bu ölümcül bir güvenlik, pek çok Fae'nin uğraştığı türden bir şey değildi ve şüphesiz FIB'in bunu kendi güvenliklerine dahil etmeye karar vermesinin nedeni de buydu. Pek çok Fae böyle bir şeyin nasıl aşılabileceğini bilmez, ama Roxy'nin çok parası olan insanlardan motosiklet çalma eğlencesi onu bu tür konularda oldukça bilgili yapmıştı.

Roxy çimenlerin üzerinden çitlere doğru ilerledi ve çitlerin yanında yere dayalı duran metal bir kutuyu incelerken durakladı.

Dikkatlice açtıktan sonra içindeki kablo karmaşasına bir şeyler yapmaya başladı.

"Bu ne kadar sürecek?" Saniyeler dakikalara dönüşürken Caleb sordu ve yerleşkenin içinde bir yerlerden boğuk bir gümbürtü yankılandı.

"Bir Kurt Adam tarafından becerilmek kadar uzun değil," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu, kafasını çevirip ona baktı ve ben de sırtıttım.

"Bir Vampir tarafından becerilmekten daha uzun diyebilirim," diye ekledim düşünceli bir şekilde. "Bilirsiniz, hız meselesi yüzünden."

Gözlerini üzerimde hissettim ama karanlığın içinde bir yıldız arar gibi masumca bulutlarla kaplı gökyüzüne baktım.

"Öyle bir şey yok," diye homurdandı Caleb.

"Yani Kurt Adam'ın önce bitireceğini mi düşünüyorsun?" Roxy merakla sordu, başı hâlâ kutunun içindeydi, Faelight'ından gelen hafif bir parıltı düz yüzünün bir tarafını aydınlatıyordu. Bu işte çok iyiydi.

"O... ne... Bilmiyorum. Bunu nasıl bilebilirim?" Caleb tekrar bana bakarak sordu, ben de omuz silktim.

"Voila," diye araya girdi Roxy ve elektrikli çitin sürekli vızıltısı etrafımızda aniden sessizliğe büründü. "Gitme zamanı."

Ayağa kalktı ve karanlığa doğru hızla uzaklaştı, ben de hemen arkasından gittim, Caleb'in arkamızdan nasıl baktığını görmezden gelerek doğrudan aksiyona doğru ilerledim. Bu Lonca Taşı'nı ele geçirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama öyle ya da böyle bu gece bunu yapmaya kararlıyım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"A Faesine'de aşırıya kaçmadığına emin misin?" Seth'e şüpheyle sordum. Ciddi miktarda aşırı yanıcı sıvı getirmişti.

ve Geraldine şimdi etrafta zıplıyor, uzun çimenlerdeki bir peri gibi her yere döküyordu. Max bir ağacın tepesindeydi ve okunu Solaria'daki tüm kaçak malların bulunduğu yüksek dağı çevreleyen FIB yerleşkesine doğrultmuştu.

"Tam gerektiği kadar getirdim," diye ısrar etti Seth. "Güven bana." "Sadece dünyayı ateşe verme," dedim sırtarak. "Bunu Anka Kuşu'na bırakacağım," dedi.

Orion bir bulanıklık içinde belirdi, yanımda aniden dururken saçlarını gelişigüzel bir şekilde yerine itti. "Tam bir tur attım, yerinde olmayan bir şey yok. Burada fazladan FIB birimi yok ve muhafızlardan birinin bir grup ajanın Fae gribi yüzünden hasta olduğunu söylediğini duydum. Saldırmak için mükemmel bir gece seçtik."

"Yıldızlar bir kez olsun bizi kayırıyor olmalı," dedim, parıldayan küçük pisliklere bakarak, Clyde adında intikamcı bir yıldız tarafından lanetlenmemenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Belki de diğer yıldızlar onun hıyarlığını telafi ediyordu ya da belki de burada henüz farkında olmadığımız daha gizli tehlikeler vardı. Ben iyimser bakış açısını benimseyecektim. En azından yanıldığım kanıtlanana kadar.

Caleb bir anda ortaya çıktı ve dururken omzu Orion'un omzuna değdi. "Çit aşıldı. Tory ve Darius seni bekliyor. Burada ateş yakacağız."

"Kesinlikle evet," dedi Seth heyecanla. "Devriye bu tarafa ilerliyor," diye seslendi Max.

Etrafımızda sağlam bir susturma balonu vardı, bu yüzden duyulmaktan endişe etmiyordum, ancak sesinin yüksekliği yine de bir kavga hazırlığı içinde çitlere doğru bakmama neden oldu.

"Hadi gidelim," dedi Orion bana doğru bir adım atarak.

"Onları mümkün olduğunca oyala," diye teşvik ettim.

Geraldine, avucunda sallanan bir bidonla koşarak geri dönerken, "Çok büyük bir yangın olacak, sevgili Darcy," dedi.

"İyi şanslar," dedim, sonra Orion'un beni kollarının arasına almasına izin verdim ve Geraldine eğilmeden önce beni selamladı.

Orion'un omzunun üzerinden Caleb'in ellerinden bir ateş püskürmesini ve otların bir ısı patlamasıyla havalanmasını izledim. Alevler on metre kadar yükseldi ve tırmanmaya devam etti, Faesine büyük alevler içinde tutuştu. Eğer bu FIB'in dikkatini çekmediyse, neyin çekeceğini bilmiyordum.

Orion, Tory ve Darius'un beklediği çitteki boşluğa ulaştı ve gölgelerin arasında saklanmak için bir gizlenme büyüsü kullandı.

"Seth Faesine'de denize düştü, değil mi?" Darius ateşin şimdi vahşi bir girdap halinde döndüğü yere bakarak konuştu.

"Onu bu işin başına getirmemeliymişim gibi hissediyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Kesinlikle kötü bir seçim," diye homurdandı Darius, sonra da

Ben onun kollarında kalırken Orion'un sırtında.

Orion beni bir kolunun altına aldı ve Tory kaşlarını çatarak yaklaştı. "Bu senin erkek çantan gibi davrandığım kısım, değil mi?"

"Hadi," diye kışkırttı Orion. "İyi bir çanta gibi kolumun altına gir."

Tory onu yerine oturttu ve hızının tüm itiş gücüyle ileri atıldı. Her şeyi gözden kaybettim, tüm dünya çılgınca bir bulanıklığa, kırmızı ve altın rengi ateş bir sise dönüştü.

Orion yavaşlayarak durdu, bizi yere bıraktı ve Darius sırtından atlayarak onu omzundan alkışladı. "Aferin oğlum. Sana daha sonra bir şeker vereceğim."

"Ben de onu senin kışına sokarım," dedi Orion kuru bir sesle.

Dağın tabanına oyulmuş üçgen şeklindeki gümüş kapının önüne gelmiştik. Yüzeyinde dikey bir çizgi halinde dört üçgen daha vardı; ikisi yukarı, ikisi aşağı bakıyordu ve her biri bir elementi temsil edecek şekilde iki noktadan bir çizgi geçiyordu. Elimi kaldırarak yaklaştım, avucumu okşayan bir büyü sızısı yoktu. Gardlar düşmüştü ve kapıyı kilitli tutan şey de parçalanmış gibi görünüyordu.

"Mavi," diye uyardı Orion ben daha da yaklaşıırken. "Bu onda," dedi Tory hafifçe.

"Körü körüne dokunmadan önce bu kapıyı değerlendirmeliyiz," diye homurdandı Orion.

"Katılıyorum," dedi Darius.

"Evin sembollerine benziyor, ya ona sadece Elemental büyü yapmamız gerekiyorsa?" Ben önerdim ve Xavier ilk kez kulaklığımdan konuştu.

"İyi bir bahse benziyor. Sanırım ben de yerde dört sembol gördüm."

Yere baktım ve onun haklı olduğunu gördüm; biraz aşınmışlardı ve geçmişte Fae'lerin nerede durduğunu gösteriyorlardı.

Tory hevesle, "Dördünü birden kullanmamız gerektiğine bahse girerim," dedi.

Avucumu kapıya koyacaktım ki Orion öne fırladı, bileğimi yakaladı ve bana sert bir bakış attı. "*Yapma.*"

Masumca gülümsedim ve o da yere baktı, diğer elimi onun üzerinde buldu.

"Neden bu kadar umursamaz olmak zorundasın?" diye iç geçirdi ama dudaklarının kenarına bir gülümseme dokundu.

"Sanırım içimde Vahşi Kral'ın kanı var," dedim.

"Bilemiyorum. *Annenizle* tanıştıktan sonra, ikinize de umursamaz bir çizgi verdiğini söyleyebilirim," dedi Darius hiçbir şey olmamış gibi, ama Tory ve ben ikimiz de özlem dolu bakışlarla ona döndük. "Burada işimiz bittiğinde size daha fazlasını anlatacağım. Hadi şimdi gelin. Gidip biraz hazine alalım."

Tory toprağın, Orion suyun ve Darius da ateşin üzerinde dururken ben kapının önündeki hava sembolünün üzerinde durmak için hareket ettim.

Hepimiz ellerimizi kaldırdık ve Xavier kulaklarımızda bir geri sayım başlattı. "Üç, iki, bir-"

Seçtiğimiz Elementleri kapıya püskürttük, Darius'un ateşi Orion'un suyu onu söndürmeden önce benim havamla karışarak bir kasırgaya dönüştü ve geriye kalan tek şey kapının ortasına doğru sürünen güzel bir gül sarmaşığı oldu.

Her üçgen aynı anda yanıyordu; ateş için kırmızı, toprak için yeşil, hava için beyaz ve su için mavi.

Xavier, "Şimdi son parça, çabuk ol," diye ısrar etti ve Orion cebinden Francesca'nın yüzüğünü çıkardı.

Tam kapıdan bir ışık patlaması yayılıp bizi tepeden tırnağa tararken ve Francesca'nın yüzüğünü aydınlatırken onu kaldırdı. Işık kayboldu ve biz nefeslerimizi tutarak içeri girip giremeyeceğimizi görmek için bekledik.

Devasa üçgen kapı bir asma köprü gibi içeriye doğru alçalıp ötesindeki mağaramsı geçidi ortaya çıkarırken Xavier kulağıma alçak sesle ısıklık çaldı ve içime bir rahatlama yayıldı. Kahretsin, gerçekten başarmıştık.

Dağın karnının derinliklerinde bir yerden derin bir inleme sesi yükseldi ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Tory kendinden emin bir şekilde içeri girerken, "Sadece rüzgâr," dedi.

İki yanımızdaki yüksek duvarlardan akan pırıl pırıl minerallere bakarak yetişmek için koştum. Bu mağaranın çatısı o kadar yüksekti ki tavan gölgede kalıyordu.

"Ya da bir canavar," dedi Darius, Anka kuşu ateş baltasını çekip Orion'la birlikte peşimizden gelirken.

Kapı, kalbimi küt küt attıran sağır edici bir gümbürtüyle arkamızdan kapandı. Karanlığın bizi yutmasını bekliyordum ama duvarlardaki mineraller gizemli mavi bir parıltıyla ışıltıyor, daha fazla ışık atmamıza gerek kalmayacak kadar ışık veriyordu.

Xavier, "Bu tünelin sonundan sağa dönün," diye talimat verdi.

Yol ayrımına geldiğimizde, onun yönünü takip ederek iki yanımızda eşit yükseklikte duvarların olduğu daha dar bir patikadan aşağı indik. Burası soğuktu, soğuk açıkta kalan tenimi ısıırıyordu ve ben onu kovmak için damarlarıma ateş girmesini diledim.

Özenle yürümemize rağmen, ayak seslerimiz acı verici derecede yüksekti, her ses boş alanda daha da güçleniyordu.

İleride, muazzam büyüklükteki bir suyun gürültüsü gibi sürekli bir uğultu yükseliyordu.

Xavier, "Bu geçidin sonunda bir merdiven ve ilk güvenlik bariyeriniz olmalı," dedi.

Oraya varmamız uzun sürmedi ve sarmal bir piton gibi duvarların etrafında kıvrılan sarmal bir merdivenin ortasından aşağı yuvarlanan devasa şelaleye huşu içinde baktım. Yeterince genişti

Bir devin rahatça çıkabileceği bir yerdi ama bizim için çok zorlu bir tırmanış olacaktı. En azından basamaklar normal büyüklükteydi.

Düşen suyun içine düştüğü geniş, fokurdayan karanlık bir su havuzu çok altımızda duruyordu ve gürültünün kakofonisinden hiçbir şey duyamıyordum.

Orion elini salladı ve şelalenin etrafına yayılan susturucu bir baloncuk şelalenin sesini bir anda alıp götürdü.

Xavier, "Francesca'nın bu bölge için izni vardı ama ilk adımın yanında bir güvenlik bariyeri var," dedi.

Tory ve ben onu değerlendirmek için ilerledik ve onunla ortak bir bakışımız bana onun da tam olarak benim gibi düşündüğünü söyledi. Öne doğru bir adım attım ve Phoenix ateşi avucumda canlandı, kırmızı ve mavi alevler hipnotik bir dansla birbirine dolandı. Büyü hissi tam önümde vızıldadı ve gücümün ateşli bir cehennemde serbest kalmasına izin verdim.

Alevlerim bariyeri delip geçti, kıvılcımlar saçarak onu eritti ve ileriye giden yolu açık bıraktı.

"Çok kolay," dedi Tory.

"Sanki içeri girip tüm hazinelerini çalmamızı istiyorlar," dedim, taş merdivenleri çıkmaya başlamadan önce ikimiz bir gülümsemeyi paylaştık.

"Az önce FIB'in yapabildiği en güçlü korumalardan bazılarını kestiğinin farkında mısınız?" Orion aradı.

Darius, "Ve muhtemelen üst düzey FIB memurlarının büyüyle pekiştirildi," diye ekledi.

"Bunun üzerinde gerçekten çalışmalılar," diye cevap verdim. "Buraya herkes girebilir."

"Hayır, bunu başarabilecek sadece iki Fae var," dedi Orion ve ben de ona dönüp baktım, onu peşimde buldum.

İlerlemeye devam ettik ve daha da yükseğe tırmandıkça bacaklarım yandı, merdivenler sonsuz gibi görünüyordu, dağın en yüksek bölgelerine doğru kıvrılıyordu.

"Ne kadar yükseğe çıkıyoruz Xavier?" Darius sordu. "Bu iş çok uzun sürüyor."

"Elli kat falan mı?" Xavier söyledi ve Tory küfretti.

"Siktir et." Darius baltasını Orion'a fırlattı ve soyunmaya başladı, kıyafetlerini bir top haline getirip onlara da verdi. Kendini merdivenin kenarından aşağı attı ve biz de onun çarpıcı altın Ejderha formuna geçişini, kanatlarını çırpışını ve

yanımıza uçmadan önce şelalenin etrafında bir tur attı ve atlamamız için açık bir komut olan bir hırıltı çıkardı.

Orion, Tory ve beni yakaladı, bizi bir hız patlamasıyla kendisine doğru fırlattı ve ardından sırtımızda bir hava patlaması oldu ve Darius'un sırtına indiğimizde bir çığlık attım.

Tory önüme oturdu ve Orion beni arkamdan tutarken ben onun belini kavradım, Darius yukarı doğru uçarken hepimiz bir santim geriye kaydık.

Kanatları duvarlardan yayılan soluk mavi ışığı yansıtırken, şelalenin etrafında spiral çizerek yükselirken midem guruldadı ve adrenalin içime işledi.

Xavier, "Neredeyse geldik," diye seslendi ve Darius'un kanatları daha yavaş atmaya başladı.

Geniş kemerler merdiven boyunca sonsuz geçitlere açılıyordu ve Xavier bizi üzerinde ışıltılı bir kuzgun sembolü olan bir tanesine doğru yönlendirdi.

Darius, kanat uçları iki yanımızdaki duvarları sıyrarak doğruca içinden uçtu, ama geçit hızla daralıyordu ve kısa süre sonra inmek zorunda kaldı.

Hızla attan indik ve Darius geri çekilerek Orion'un ona verdiği kıyafetleri giydi. Mağarada ilerlemeye devam ettik, zemin ayaklarımızın altından aşağıya doğru eğiliyor ve bizi yol ayrımına götürüyordu, bir geçit solda diğeri sağda, ikisi de diğeri kadar karanlıktı.

"Xavier?" Ben sordum.

"Bekle," dedi kulağımıza. "Bu doğru görünmüyor. Belki de yanlış pasajı aldınız."

"Sadece emirlerinizi yerine getiriyoruz," dedi

Darius. "Üzerinde kuzgun sembolü olduğundan

emin misin?" "Oldukça eminim," dedi Darius.

"Oldukça emin misin yoksa yüzde yüz emin misin?" Xavier, her ikisinin de diğeri sineirlenmeye başladığını söyledi.

"Oldukça eminim. Dediğim gibi," diye homurdandı Darius.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye araya girdi Orion. "Geri dönüp sembolü kontrol edeceğim."

"Bekle, ayrılmamalıyız," dedim.

"Beş saniye içinde döneceğim, güzelim," dedi çapkın bir sırıtişla, sonra birkaç adım ileri koştu, gerçekten hiçbir yere gitmediğinde garip bir şekilde yavaşlayarak durdu. "Siktir." Arkasını döndü, gözleri başımın üzerinde bir yere takıldı.

Görüş alanını bir havalandırma deliğine kadar takip ettik ve Darius küfretti.

"Bastırıcı gaz sipariş edin," dedim hayal kırıklığı içinde, Anka kuşumu çağırmaya çalıştım, ama içimde uykudaydı.

"Ve bir kamera." Tory havalandırmanın üzerindeki küçük siyah cihazı işaret ederek orta parmağını uzattı. "İzliyorlar ve bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlar."

"Geri dönelim," dedim ısrarla, ama sözcükler dudaklarımdan dökülürken zeminde bir sarsıntı oldu ve kemiklerimi gümbürdetti.

Etrafımdaki bir hareket beni döndürdü ve geldiğimiz yönden bize doğru hızla ilerleyen beş dev sıvı küreciğini görünce nefesim kesildi.

Geçit boyunca katı topraktan bir duvar ördüm ve Tory onu bir ısı patlamasıyla katılaştırarak yerinde pişirdi. Ama bu yeterli olmadı. Garip kürecikler duvara çarptı ve bizimle çarpışma rotasında ilerlerken her yere pislik saçtı.

"Onlar sulu Faetrap'ler," diye fark ederek soludu Orion, sonra da onları durdurmak için üzerlerine hava püskürttü.

Ben ve Tory ona katılırken Darius vahşi alevlerle bir tanesini hedef aldı ama hiçbir şey işe yaramadı. Hiç yavaşlamadılar. Kaçmak için döndük ama artık çok geçti ve Fetrap'lardan ilki Tory'ye çarptı, her şey onu sardı ve tünelden sola doğru savurdu.

"Tory!" Çılgılık attım ama bir diğeri bana çarptı ve ben muazzam bir hızla sürüklenirken Orion ve Darius'un kendi tuzaklarına yakalandıklarını gördüm.

Yapışkan madde o kadar kalındı ki zorlukla hareket edebiliyordum, tuzak hızla ilerlerken uçtan uca dönüyordum. Birden Orion'un tuzağıyla çarpıştım ve benimki rotasından saparak sol yerine sağ geçide doğru fırladı. Kurtulmak için var gücümle savaşılmaya başladım. Nefes alamıyordum ve boğucu tuzak tenime baskı yaparken neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Dışarı çıkmak için mücadele ederken büyü avuçlarımı yakıyordu ama sıvı tarafından bir sünger gibi emiliyordu, hiçbir parçası bir fark yaratmıyordu.

İçim aniden daraldı ve bir çıkıntıdan aşağıya düştüğümü hissettim, etrafımda parlak ışıklar dönüyordu. Korku kalbimi ele geçirdi ve yere çakılmak üzere olduğumdan emin bir şekilde umutsuzca hava almaya çalıştım.

Fare Kapanı sert bir taş zemine çarptı ve kalın bir balçık spreyi halinde etrafımda patladı. O kadar çok darbe almıştı ki dizlerim

kendimi on iki FIB memuru tarafından kuşatılmış buldum; içlerinden en büyüğü kıvılcım saçan bir şok tabancasını bana doğrultmuştu.

Teslim olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım, masum bir ifade takındım ve saçımdan kalın bir Fetrap damlası kayarak ıslak bir şekilde en yakın subayın ayaklarının dibine düştü. Benim iki katım büyüklüğünde, gözleri granit gibi sert, kaba saba bir adamdı. "Ellerini başının üstüne koy. Yanlış bir hareket yaparsan seni kızartırım." Şok tabancasını yüzüme yaklaştırdı, elektrik şırlıtısı yanaklarımı karıncalandırdı.

Ellerimi yukarı kaldırdım, içinde bulunduğum dairesel odaya baktım, solumda büyük bir gümüş kapı ve sağımda bir diğeri vardı. Duvarlara tırmanan raflar vardı ve her birinin üzerinde bir numara bulunan pırıl pırıl eşyalar rafları dolduruyordu.

İri adam bir adım daha yaklaşarak kalçasından bir çift büyü engelleyici kelepçe çıkardı. "Tek bir hareket bile yapma Prenses."

"Kraliçe, aslında," diye düzelttim, göz temasını kesmeden.

Alay etti ama ajanlardan birkaçı bir ayaktan diğerine gergin bir şekilde kayarak bakışlarını paylaştı.

"Dikkatli olun Kaptan," diye uyardı bir adam koca adamı. "Nebula Engizisyon Merkezi'ne ne yaptıklarını gördünüz."

"O biz değildik," diye tısladım.

"Kimdi o zaman?" diye çıkıştı kaptan. "Diğer iki Anka ikizi mi? Krallığın böyle bir istilaya uğradığını fark etmemiştim." Sol bileğime hamle yaptı ama ben daha hızlıydım, bir hava kırbaıyla şok tabancasını diğer elinden kaptım ve doğrudan aletine sapladım.

Elektrik içine akarken çılgılık attı, bacakları tutmadı ve seğirerek ve sarsılarak yere yığıldı.

Tek bir memur bile bana doğru hamle yapamadan ayağa kalkmışım ama kendime kazandırdığım birkaç saniyelik zaman da buhar olup uçmuştu. Ardından güçlü görünümlü bir kadın üzerime geldi ve bir sarmaşığı kırbaç gibi bana vurdu. Sarmaşık koluma dolandı, ama ateş derimde çiçek açtı, benden her yöne doğru patladı ve tüm ajanları siper almaya ya da dalmaya zorladı.

Kadın tekrar üzerime gelirken "Yakalayın onu!" diye bağırdı ve iki pislik daha arkamdan bana doğru koştu, hava büyü onlardan yırtıldı ve kollarımı arkamdan çekmeye çalıştı.

"Ejderha Kralı için!" diye bağırdı arkamdan bir adam ve bir kolumu onun havasından kurtardım, ona buz püskürttüm ve onu oracıkta dondurdum. Döndüm

Etrafa ateş saçarak bir girdap oluşturdu ve oradaki FIB ajanlarını siper almak için kaçmaya zorladı.

Kadın arkamdan bana çarptı, bileklerimi kavrarken kaba kuvveti tercih etti ve diğerlerine ona yardım etmeleri için bağırdı.

Tenimin onu haşlayacak kadar sıcak olmasını diledim ve bir çığlıkla geri sıçradı, etrafımda döndüğümde kaçacak kadar hızlı değildi, ateş kaplı yumruğum geldi ve doğrudan gözlerinin arasına çarptı. Bir çığlıkla geriye doğru tökezledi ve ben de avantajımı kullanarak onu sarmaşıklarla bağladım, yapraklarla ağzını tıkadım ve tekmeleyip çırpınması için tavana doğru uçurdum.

Sonra bakır saçlı bir adam üzerime geldi, yumruklarında buzdan bıçaklar vardı ve bana korkunç bir hassasiyetle vuruyordu. Koluma gümüş bir kalkan geçirdim ve darbelerin etkisini azalttım ama vahşi bir hamleyle yanağımı yarıdı. Homurdandım, elime düz metal bir kılıç aldım ve Kraliçe Avalon'un bana Alevler Sarayı'nda öğrettiği eğitimi kullanarak onu geri adım attırdım.

Bir kadın arkamdan bana saldırdı, kollarını boynuma doladı ve beni boğmaya çalışırken kollarını bağlayan birkaç sarmaşıkla birlikte.

Nefes almak için savaşıırken bakır saçlı adama defalarca vurdum, ajan onu korumak için buzdan bir kalkan yaptı, ama bıçağım onu bir, iki kez kırdı, sonra paramparça etti.

Görüşüm bulanıklaşıyordu ve hırladım, beni boğmaya çalışan kadının kolları boyunca bir ateş yaktım. Kadın çılgınca çığlık attı, yere düşerken sarmaşıkları yanarak kül oldu. İleri atıldım, bana tekrar saldıramadan kılıcımı bakır saçlı adamın boğazına dayadım ve soluk soluğa teslim olmak için ellerini kaldırdı. Sırtımdan düşürdüğüm kadınla birlikte onu da sarmaşıklarla bağladım ve her ikisini de yoldaşlarıyla birlikte tavana doğru uçurdum.

Bir çığlık beni bir sonraki saldırgana karşı uyardı ve bir kadın bana yandan çarparak iki buz bıçağını bana doğru hassas bir şekilde savurdu. O keskin bıçaklar etime çarptığında derimi bir metal tabakasıyla sertleştirerek geri çekildim ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldular.

O kaçamadan bileğini yakaladım, avucumdan çıkan ateş koluna sıçradı ve kanlı bir çığlık atmasına neden oldu. Su göğsüme çarparak beni ondan uzaklaştırdı ve o kadar şiddetli bir şekilde geriye sendelememe neden oldu ki kendimi düzeltmek için hava kullanmak zorunda kaldım. O dönerken ben de döndüm.

Kolundaki yanığı iyileştirmek için geri çekildi ve aniden diğer ajanlar hep birlikte bana doğru koşmaya başladı.

Bir karar patlamasıyla odadaki tüm oksijeni çaldım, bir elimi ağzıma götürerek oraya sadece benim için bir hava kabarcığı bıraktım.

Hava Elementalleri dışındaki herkes panikledi, elleri boğazlarına doğru uçarken, havası olan üçü benimki gibi nefes baloncukları yarattı. Diğerlerine yardım etmeleri için onlara bir saniye bile vermedim, üçüne de ateş topları fırlatarak, arkadaşları yavaşça bayılırken onları kendilerini savunmaya zorladım.

İçlerinden biri havadan bana her yönden çarpan bir yumruk attı ve yüzüme aldığım darbeye dudağım yarıldı. Kanın tadına bakarken lanet okudum, kendi havamdan onlara doğru bir yayılım ateşi gönderdim ve adamı duvara yapıştırdım, benim Elementim onunkinden çok daha üstündü. Saldırılarıma karşısında irkildi ama kurtulamadı ve ben de onu diğerleriyle birlikte elleri ve ağzı bağlı bir şekilde tavana doğru uçurdum.

Hava Elementallerinden birini daha yakaladım ve diğerleri bilinçlerini kaybederken onu da gökyüzüne fırlattım. Sonra hala ayakta duran, gri saçlı, küçük yapılı, ağzının etrafındaki hava kabarcığı hala sağlam olan son adama doğru ilerledim. Gözlerinde dehşetle bana bakarken ellerini indirdi ve aniden dizlerinin üzerine çökerek ayaklarımın dibinde kendini yere bıraktı. "Gerçek Kraliçelere selam olsun! Şu andan itibaren son nefesime kadar size hizmet edeceğim. Sadakatim sizindir."

Kaşlarımla şaşkınlıkla kalktı ve yerdeki baygın subaylara, hava büyüüm sayesinde hâlâ aletine sabitlenmiş olan şok tabancasının saldırısı altında seğirmekte olan yüzbaşıya baktım.

"Mavi!" Orion'un sesi sol kapının arkasından geliyordu.

"Darcy?!" Tory bağırdı ve iyi olduklarını bilmek içimi rahatlattı.

FIB ajanına, "Eğer komuta bendeyse, o zaman şu kapıyı aç," diye emrettim.

Elleri ve dizleri üzerinde kapıya doğru koştu, kemerindeki anahtarları karıştırdı, birini anahtar deliğine sokmadan önce iki kez düşürdü, sonra da elini üzerindeki büyümlü imza dedektörüne bastırdı. Kapı kayarak açıldı ve Orion odaya daldı, dişlerini göstermiş, manik bir öfke içindeydi. Katliamı şöyle bir süzdükten sonra yerde yatan gri saçlı adamı tutup kaldırdı ve duvara yapıştırdı.

Tory odaya girip ajanları sırtarak süzerken, "O kanı sana bu mu bulaştırdı güzelim?" diye homurdandı.

Orion ona hırlarken ajan "Hayır, lütfen!" diye feryat etti.

"Bana hiçbir şey yapmadı. Ve eğildi," dedim ama Orion onu bırakmadı. "Darius nerede?"

"Arkada kocaman bir altın külçesi var. Onu taşımaya çalışıyor," dedi Tory eğlenerek.

"O Faetrap'lardan nasıl kurtuldun?" Saçımdaki sümüşü silerken sordum.

"Bir çukura düştük," dedi Tory yüzünü buruşturarak. "Tam FIB oraya ulaştığında çıktık ve Orion'la ben hepsini havayla aşağı ittik. Darius, biri gelip onları alana kadar sıcak kalmalarını sağlamak için tepelerine alevler saldı."

"Güzel." Bakışlarım hâlâ ajanın boğazını parçalamayı düşünüyormuş gibi görünen Orion'a kaydı. "Lance," dedim, adamı hâlâ duvara sabitlediği kolunu kavramak için hareket ettim. "Bırak onu."

Onu gönülsüzce serbest bıraktı ve adam yere düşerek bir başka dramatik eğilme hareketi yaptı ve ayaklarımın dibinde öylece kaldı.

Orion elini kaldırdı, boğazında bir hırıltıyla yanağımı yakaladı, başparmağı kesiği iyileştirmek için hafifçe gezdirdi ve dudağıma dokunarak onu da iyileştirdi. "Bunu hangisi yaptı?"

"Ben icabına baktım," dedim ama o bundan tatmin olmuş görünmüyordu, sanki bana kimin zarar verdiği dair bir ipucu bulabilecekmiş gibi bir düşen subaydan diğerine bakıyordu. "Harekete geçmeliyiz. Yakında takviye gönderecekler." Kulağımdaki kulaklığa dokundum. "Xavier'den haber alan var mı?"

Tory kaşlarını çatarak, "Kulaklıkların dağın bu kadar derinlerinde çalıştığını sanmıyorum," dedi ve kendi kulaklığına dokundu.

Darius'un homurdanma ve oflama sesleri kapının arkasından geldi ve devasa altın külçesini peşinden sürüklemeye çalışarak kapıdan içeri adım attı, ancak kapı aralığından geçmesine imkân yoktu.

Tory onun elini tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Bu geçmeyecek, Darius. Onu bırakmalısın."

"O haklı, dostum," dedi Orion. "Bu işin peşini bırakmalısın."

Darius sanki onların mantığını çürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi öfkeyle ikisinin arasına baktı. "Ama o *benim*."

"Senin olabilir. Ama burada kalmalı." Tory onu öpmek için parmak uçlarına bastı ve adam kızın belini kavradı, altından çok daha güzel olan kız dikkatini dağıtmıştı.

onun için ondan daha değerliydi. Ayrıldıklarında yüzünü ondan çevirdi ama kollarındaki gerginlik hâlâ devam ediyordu.

Eğilen ajanı botumla dürttüm. "Hey, burada bir şey bulmamız gerekiyor. Bize yardım edebilir misin?"

"Ne arıyorsunuz Kraliçem?" diye sordu, sesi taş zemin yüzünden boğuklaşmıştı.

"Bu ya ametist ya da akuamarin taşı," dedim.

Orion çömeldi, elini adamın saçlarına soktu ve gözlerinin içine bakabilmek için boynunu garip bir açıyla geriye doğru çekti. "Türünün en mükemmel taşı olmalı. Oval bir şekilde parlatılmış."

Adam sertçe yutkundu. "Rathmaron," diye fısıldadı dehşet içinde. "Bu ne anlama geliyor?" Orion sordu.

"Rathmaron aldı," diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu. "Bütün değerli taşları aldı."

"Kim o?" Tory itti. "Ve onları nereye götürdü?"

"Biz ona Boşluk diyoruz," diye boğuk bir sesle konuştu. "Dağın altında bir yer, o kadar derine gömülü ki hiçbir güneş ışığı içini görmemiş. Rathmaron bir gün oradan geldi, yıllar önce. O bir yeryüzü canavarı, uzun zamandır soyu tükendiği düşünülen ve yeraltının yarıkları arasında sürünen bir yaratık. Subaylara ziyafet çekmeye başladıktan sonra orayı mühürlemek zorunda kaldık." Ürperdi. "Rathmaron'un zehri seni felç ediyor ama tüm bunlara rağmen uyanık kalıyorsun." İnledi. "Yapabileceğin tek şey çılgılık atmak ve nasıl da çılgılık attılar. Günlerce devam etti. Onları kurtarmaya çalıştık ama daha fazlası kaçırıldı. Bu yüzden kaptan canavar... beslenirken onu mühürlememizi emretti."

"Rathmaron kulağa çok hoş geliyor." Orion adamın kafasını yere düşürdü ve kafa taşına çarparak kırıldı.

"Ah," diye fısıldadı.

"Bizi ona götür," diye emrettim.

"Hayır!" diye bağırdı, dehşet içinde bana baktı ve sonra Tory'ye baktı. "Oradan uzak durman konusunda ısrar etmeliyim. Boşluğa gidemezsin, yoksa bir daha asla geri dönemezsin."

"Şansımızı deneyeceğiz," dedi Tory. "Şimdi harekete geçin, zamanımız azalıyor."

Ayağa fırladı ve boyun eğerek başını öne eğdi. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Bertie Betchino," dedi utangaç bir gülümsemeyle bana bakarak. "Her zaman ikinizin de hayranıydım. Ama Ejderha Kral yönetimi ele geçirince... başka seçeneğimiz kalmadı."

"Hayat hikâyesini unut," diye tersledi Darius. "Çekil."

Bertie başıyla onayladı ve aceleyle diğer kapıya gidip hızla açtı.

"Bekle, bunları isteyeceksin." Cebini karıştırdı, deriden bir kılıf çıkardı ve bir dizi şırıngayı ortaya çıkarmak için yuvarlayarak açtı. "Bu seni Düzen bastırıcıdan kurtaracak."

Şırıngalara şüpheyle baktım. "Bizi kandırmaya çalışmadığını nereden bileceğiz?"

Orion bir tanesini kılıfından çıkardı, kapağını açtı ve başparmağını pistona bastırarak Bertie'nin boynuna sapladı.

"Ah!" diye bağırdı Bertie telaşla ama artık çok geçti ve hepimiz ne olacağını görmek için bekledik. "Gördün mü?"

"En azından zehir değil," diyen Orion bir tane de kendisi için aldı ve koluna enjekte etti.

Ne olacağını görmek için beklerken nefesimin altında küfrettim. Bir süre sonra memnun bir gülümsemeyle bize dişlerini gösterdi ve hepimiz birer şırınga alarak kendimize serum enjekte ettik.

Zümrüdü Anka kuşum, tenimi saran bir sıcaklık ve kanatlarımın çağrım üzerine geleceğini söyleyen omurgamdaki bir karıncalanma ile yeniden canlandı.

Bertie karanlığa adım atmadan önce uğursuz bir sesle, "Bu taraftan o zaman," dedi.

Orion peşinden gitti, sanki adamın bize ihanet etmesini bekliyormuş gibi yakın durdu - ki adil olmak gerekirse bu tamamen mümkündü.

Onu takip ederek birkaç dolambaçlı geçitten geçtikten sonra dik gri kayalardan oluşan, esneyen bir uçurumun kenarına vardık. Önümüzde kalın zincirlere bağlı bronz bir platform asılı duruyordu, yukarıda bir vinç bana aşağıya inen yolun burası olduğunu söylüyordu.

"Ben vinci kullanacağım," dedi Bertie. "Bu sizi aşağıya kadar götürecektir. Eğer gerçekten Boşluğa girmek istiyorsanız mührü kırmanız gerekecek."

Orion adamı ensesinden kavrayarak tam önümüzdeki platforma fırlattı ve adam korku dolu bir çığlık atarak platformun üzerinde yuvarlanmaya başladı, her şey altında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Bizi oraya kadar götürüyorsun, Bertie," diye uyardı Orion. "Kraliçelerinize hizmet etmek mi istiyorsunuz? O zaman onlara hizmet edin."

Arkadaşım bana döndü, sanki bir dönem dizisinde oynayan bir

beyefendi gibi elini uzattı, az önce bir adamı on yerinden vuran bir dinsiz gibi değil.

Ayaklarımı. Yardıma ihtiyacım olmadığını ikimiz de bilmemize rağmen beni boşluktan platforma geçirmesine izin verdim. Yoğun bakışları beni takip etti, gözlerindeki gümüş halkalar parlıyor ve dudaklarıma bir gülümseme getiriyordu.

Tory platformda bana katıldı, platformun kenarından bakarken kanatlarını serbest bıraktı ve Darius da onu takip etti.

Bertie parmağıyla bir fiske vurarak vinci harekete geçirmek için hava verdi ve platform inişe başlamadan önce uğursuz bir şekilde sarsıldı.

Ayaklarımın dibindeki metalde boşluklar vardı, bu da bana altımızdaki çukurun derinliklerini görmemi sağlıyordu, iki yanımızdaki dik duvarlar sonsuza kadar alçalıyordu. Eğer sihime ve kanatlarıma inancım olmasaydı, şu anda çıldırıyor olabilirdim. Akli başında hiçbir ölümlü bu şeyin üzerine basmazdı.

Zincirler şingırdadı ve mekanizma inledi, sesler çok yüksekti ve Rathmaron'un dinleme ihtimaline karşı hızla etrafımıza bir susturma balonu gönderdim.

"İyi düşünmüşsün," dedi Bertie kalın bir sesle. "O şeyin sesle avlandığını düşünüyoruz. Gözleri yok."

Darius, "Vegas daha birkaç gün önce akademiye saldıran bir canavar sürüsünü yok etti, bir tane daha olması hiç de zor olmayacaktır, özellikle de ben onlara yardım etmek için buradayken," dedi ve Bertie ona döndü, gözleri aniden kısıldı.

"Bekle... Seni tanıdım," dedi, şaşkınlıkla yaklaşarak.

"Pek olası değil," dedi Darius, cüssesi, kertenkele kralıyla olan bağlantısı ve yüzünün yıllardır medyanın her yerinde olduğu gerçeği göz önüne alındığında oldukça tanınabilir olmasına rağmen.

"Sen... sen öldün," diye soludu Bertie, şaşkınlık yüz hatlarını çarpıtmıştı. "Ve bir süre daha ölü kalmak istiyorum. *Asla adımı ağzına alma, asla*

Beni canlı gördüğünü asla kimseye söyleme," Darius'un Zorlaması Bertie'ye çarptı ve Bertie tökezleyerek geri çekildi, belli ki kendini korumaya hazır değildi ya da belki de onu durduracak kadar güçlü değildi.

Bertie kaşlarını çatarak elindeki evlilik yüzüğünü gösterdi. "Bob buna inanmaz."

"Bob kim?" Kendisini korkuttuğu belli olan bir yere götürdüğümüz adam için biraz kötü hissederek sordum.

"Kocam. Çok uzun yıllar önce öldü. Kazadan sadece bir yıl önce evlenmiştik." Boğazını temizledi. "Bunu hiçbir zaman gerçekten atlatamadım."

"Özür dilerim," dedim ve koluna sempatik bir şaplak attım.

"O senin terapistin değil," diye homurdandı Orion, Bertie'ye ters ters bakarak.

Bertie başını salladı ve ben de Orion'a hıyarlık etmemesini söyleyen bir bakış attım.

"Sanırım dibi görebiliyorum," diye seslendi Tory, kenara doğru adım attı ve parmak uçlarında dengede durdu, kanatları onu orada tutmak için biraz çırpınıyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı ve yüz ifadesinden ne istediğini okuyunca sııttım. Kanatlarımı serbest bıraktım ve doğruca ona doğru koşarak onu ittim, böylece ikimiz de platformun kenarından yuvarlandık.

Spiral çizerek serbest düşüşe geçtik ve boğazlarımızdan kahkahalar yükselirken etrafımızdaki susturucu balonu sıkıca tuttum. Kanatlarımız genişçe açıldı ve birbirimizin ellerini serbest bıraktık, çukurun dibine doğru son yüz metreyi inerken birbirimizi daireler çizerek kovaladık.

Hafifçe yere indik, yukarıdaki platforma bakarken hâlâ gülümsüyorduk.

"Hadi bebeğim, uçmaya gidelim," dedi Orion, sonra kendini Darius, ikisi de uçurumdan aşağı düşmeden önce kollarını ona doladı.

Orion onların lanet bir taş gibi düşmelerine izin verdi, vahşi bir hızla ölüme doğru yuvarlanıyorlardı. Parmaklarım karıncalandı, eğer başarısız olursa kendi büyüm onları kurtarmaya hazırdı ama Orion son saniyede hava atarak onları aniden durdurdu. Darius onu tuttuğu yerden çıkarken küfretti ama sanki gizliden gizliye hoşuna gitmiş gibi ağzının kenarından bir sırıtma geçti.

Bir geçidin karanlığa doğru uzandığı mağaranın kenarına doğru ilerledik, tenime değen büyüünün çıtırtısı bana orada ciddi anlamda güçlü bir koruma olduğunu söylüyordu.

Platform alçaldı ve Bertie platformdan aşağı süzüldü, geçide bakarken korkudan beti benzi atmıştı. "Ben burada senin dönmeni bekleyeceğim."

"Destek için koşma, Bertie," diye uyardı Tory, toprak büyüünden bir zincir yapıp platformu yere bağladı.

Bertie çenesini kaldırarak, "Selam verirken ciddiydim," dedi. "Size iyi hizmet edeceğim Kraliçelerim."

"Evet, yine de işimizi şansa bırakmayacağız," dedikten sonra elimi kaldırarak Gölge Canavar'ı halkadan çıkmaya çağırdım ve cisimlenmeden önce gümüşi gri bir duman sardı. Ayıya benzeyen dev yaratık bana mutlu bir şekilde homurdandı ve ben de gülümseyerek onu selamlamak için çenesinin altından gıdıkladım.

"Bu da ne böyle?!" Bertie bağırdı.

Canavara, "Arkadaşımıza göz kulak olur musun?" diye sordum, o da anlamış olacak ki, ağırlığının altında inleyen platforma oturmak için tırıs gitti.

Bertie karşı tarafa koştu ve dehşet içinde Gölge Canavar'a baktı.

"Sen onu incitmezsen o da seni incitmez," dedim ve Bertie'nin kocaman gözleri bana döndü, ama bir cümle kuramıyor gibiydi, ben de onu kendi haline bıraktım.

Tory ve ben koğuşların önünde durduk, birbirimizin ellerini tuttuk ve Anka alevlerimizin kükremesinin aramızda yanmasına izin verdik. Tüm bunların gücü başımı döndürdü ve ikizimle birlikte mührü yakmaya hazırlanırken ateşin serbest elimin etrafında dolanmasına izin verdim. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı sıkığımızda, ikimiz de büyülu bariyerin üzerine cehennemi saldı, onu kâğıt gibi yırttık, büyüün yoğunluğu kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Bittiğinde nefesimi bıraktım, alevlerin sönmesine izin verdim ama Orion ve Darius peşimizde mağaraya doğru yürürken kanatlarımı dışarıda tuttum.

Geçit açıldı ve birden fazla yöne giden büyük tünellerden oluşan bir ağ ortaya çıktı. Üstümüzde, mağara eğimli bir tavana doğru yükseliyordu ve karanlıkta garip şekiller seçebiliyordum. Daha iyi görebilmek için yukarıya bir Faelight gönderdim ve devasa bir ağ ortaya çıktığında kalbim duracak gibi oldu, ağdan sarkan kozalar parlıyordu.

"Sanırım FIB ajanlarının sonu burası oldu," dedim kalın bir sesle, kozalardan birinin içinden çıkan bir botu fark ederek.

Tory ürperdi. "Bu şey çok ürkütücü."

"Yani sesle avlanan kör bir örümcekla karşı karşıyayız," dedim yüzümü buruşturarak. "Öldürmesi ne kadar zor olabilir ki?"

"Yukarıdaki ölü FIB sayısına bakılırsa, güzel mi?" Orion hafifçe söyledi. "Oldukça sert olduğunu tahmin ediyorum. Biliyor musun, aklıma geldi de, sanırım Francesca bir süre önce bu yaratıktan bahsetmişti..."

Onun adı geçtiğinde kalbim sıkışıyor, Lionel'ın onu acımasızca öldürüşünün anısı gözlerimi kapatıp görüntüyü uzaklaştırmaya çalışmama neden oluyordu. Ama gözlerim kapalıyken karanlık derinleşti, kan ve gölge parıltıları kafatasıma bir bıçak gibi saplandı. Nefes alışlarım hızlandı ve

Sadece Tory'nin elinin benimkine dokunması beni şimdiki zamana geri döndürdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve başımı salladım, kendimi onun arkadaşlığına bıraktım.

"Şu canavarı öldürelim ve taşı bulalım," dedim kararlılıkla, o anların beni pençelerine almasına izin vermeyi reddederek.

"Buldum," diye seslendi Darius.

Döndüğümüzde onu duvara tırmanırken bulduk, yanında gezinen bir Faelight ile yukarıdaki ağa doğru tırmanıyordu. Onun göz kırpmayan bakışlarını tavandan sarkan ve ışık dokunduğunda parıldayan bir kozaya kadar takip ettim, bu şey topaklı ve şekilsizdi, sanki içinde bir beden barındırmıyor gibiydi.

"Acele etsen iyi olur kardeşim." Orion altına hava vererek kozaya doğru süzüldü ve kendini daha hızlı bir şekilde yukarı kaldırırken Darius'un homurdanmasına neden oldu.

Tory ve ben Orion'un önce oraya ulaşmasını, sonra da onu havada tutan ipeksi ipleri koparmasını izledik. Darius yeterince yükseğe çıkınca kozaya doğru hamle yaptı ama koza yere çakıldı, önümüze düştü ve bir değerli taş yağmuru içinde patladı.

"Vay anasını." Çömeldim ve Lonca Taşı tanımına uyan bir tanesini bulmak için birbiri ardına eleyip inceledim.

"Bırak onları," diye bağırdı Darius. "Ben yaparım. Sen üzümle taşı bile ayırt edemezsin, küçük cadaloz."

"Bana cadaloz deme," diye kestirip attım, Tory yardım etmek için aşağı inerken avıma devam ettim. Gerçi cadaloz lakabı içten içe hoşuma gidiyordu ama aynı cümle içinde bana beceriksiz derken değil.

Darius yeterince alçaldığında yere sıçradı ve koşar adımlarla yanımıza geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve değerli taşları kucak dolusu topladı.

"Birlikte çalışırsak daha çabuk buluruz," diye ısrar ettim. "Tam bir Ejderha olacaksın, Darius," diye alay etti Tory.

Orion'u aramak için başımı kaldırdım, ağın yanında onu göremeyince kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

"Lance?" Onu bulmak için uçarken kanatlarımı çırparak seslendim.

Ağa yaklaştıkça tenim karıncalanıyor, yapışkan iplere dokunmamaya dikkat ediyordum. Burada duvarlara daha fazla tünel oyulmuştu ve karanlıkta Orion'u ararken nabzım biraz daha hızlı atıyordu.

"Lance," diye tısladım daha ısrarla.

Tünellerden birinden sürtünme ve gümbürtü sesleri geliyordu ve ben de önümden bir Faelight göndererek hızla oraya doğru uçtum.

"Onu buldun mu?" Darius seslendi ama ışık tünelin derinliklerine doğru ilerlerken tüm sözcükler dudaklarımdan döküldü.

Korkunç bir örümcek Lance'i kıskaçlarının arasına almış, ağzını kalın, ipeksi iplerle tıkamış, ellerini de bu iplerle bağlamış, büyüğü ağ tarafından açıkça etkisiz hale getirilmişti. Onun yerine yumruklarını canavara indirdi, güçlü darbeleri örümceğe sertçe çarptı, ama her yumruk daha az şiddetli görünüyordu, uzuvları her saniye zayıflıyordu.

Boynundaki kanlı bir yara, örümceğin onu ısırıldığı yeri gösteriyordu ve Anka ateşimi serbest bırakıp tünelin çatısı boyunca hançerlemesini ve örümceğin kafasına çarpmasını sağlarken, en saf öfke çılgılığı beni terk etti.

Acı içinde çılgılık attı, Lance'i serbest bıraktı ve ayaklarının çıkardığı bir sesle tünellere doğru geri çekildi.

İleri doğru uçtum, Lance'in yanına inip elimi boynundaki yaraya bastırırken arkamdaki diğerlerinin bağırıışlarını duydum. Yara hızla iyileşti ama her geçen saniye daha da hareketsizleşiyor, örümceğin zehrinin etkisiyle uzuvları kaskatı kesiliyordu.

"Seni yakaladım," diye söz verdim, bir hançer çektim ve ağzındaki ipek ipleri kesmeye çalıştım. O kadar sertlerdi ki, her bir ipliğin tek tek kesilmesi gerekiyordu ve onu olabildiğince hızlı serbest bırakmak için çalışırken lanet ettim.

"Darcy!" Tory'nin sesi dönmemi sağladı ve onu geçidin ötesindeki ağın altında gezinirken gördüm.

Üzerinde bir gölge belirdi ve dev örümcek yukarıdaki bir tünelden sıçrayıp ona çarparak görüş alanından çıkmasına neden olurken haykırdım.

Kalbim korkuyla kükredi ve Lance'i kurtarmaktan vazgeçtim, onu bir hava kubbesine sardım ve ikizime yardım etmek için tünelden çıkarken peşimden uçmasını sağladım. Kenardan atladım, kanatlarım genişti ve yere doğru süzülürken Lance arkamdaydı.

Tory öfkeyle savaşıyordu, sağ kolunu kaldırmış ve parmaklarından alevler saçarak ayağa kalkmıştı ama sol kolundaki bir sıyrık ısırılmaktan kurtulamadığını gösteriyordu.

Darius da önünü kesmek için harekete geçti, buz parçaları ondan kopup yarattığın yan tarafına saplandı. Yaratık çılgılık atarak bazılarını dev kıskaçlarıyla engelledi ama yaralarından siyahımsı kan sızıyordu.

Ben de cehennem ateşi yağdırdım, kırmızı ve mavi alevler bir Anka kuşu oluşturdu ve altımdan süzülerek örümceğin iğrenç yüzüne çarptı.

Tory tek dizinin üzerine çöktü, dişleri gıcırdıyordu ve alevleri hâlâ benimkilere katılıyordu ama içindeki zehrin kök saldığını görebiliyordum ve korku kalbimi parçaladı.

Örümceğin sırtına iner inmez elime bir mızrak aldım ve mızrağı kafasına sapladım, darbenin etkisi tüm uzuvlarımda yankılanıyordu. Tory'nin alevleri botlarımı yaladı, canavarı tüketti ve işin tamamen bittiğinden emin oldu.

Onun önünde yere atladım, Lance'i onun yanına yatırdım, nabzım dehşetle atıyordu.

Darius, Tory tamamen yere yığılmadan önce kolunu yakaladı ve onu kollarının arasına aldı. Isırık izini iyileştirmek için acele ettim ve Darius'un bakışlarıyla karşılaştım.

"Panzehire ihtiyacımız var," dedim acilen.

"Bryan bilir." Bertie'nin bizi beklediği yöne doğru pasajdan çıktı ve ben de peşinden koştum, Orion'u b i r hava akımıyla peşimden sürükledim.

FIB ajanına geri döndük ve Gölge Canavar öne doğru koşarak geldi, selamlamak için yanağını yaladı. Yanından hızla geçtim ve Bertie, Tory ile Lance'i görünce nefesi kesildi.

"Panzehir," diye gürledi Darius.

Bertie telaşla başını salladı. "Uzak değil. Seni oraya götüreceğim. Şimdi acele et."

Diğerleriyle birlikte platforma atladım ve Gölge Canavar da peşimizden atladı, ağırlığı metalin gıcırdamasına neden oldu. Bertie'nin pully sistemini ayarlamasını beklemeden altımıza hava bastım ve korkunç bir hızla yükselmemizi sağladım.

Uçurumun tepesine vardığımız anda Darius, Bertie'yi harekete geçirmek için kışına bir tekme attı ve Gölge Canavar arkamızdan koşarken biz de onun peşinden geçide doğru koştuk.

Bertie bizi tünel labirentinden geçirdikten sonra bir kapı açtı ve bizi dinlenme odası gibi görünen bir yere götürdü, hala dağda olduğumuza dair tek ipucu etrafındaki ışıltılı mağara duvarlarıydı. Rahat koltuklar, kalın halılar, bir kahve makinesi ve hatta birkaç ranza vardı.

Bertie koşarak buzdolabına gitti, kapağını açtı ve bir avuç dolusu şırınga çıkardı. Ondan aldım ve şırıngaları yavaşça kaydırırken beni yönlendirdi.

Tory'nin koluna iğne batırdım ve panzehiri verdim. Orion'u yakındaki bir kanepeye yatırdım, ağzının ve ellerinin üzerindeki ipeğin geri kalanını kesmeden önce ona da aynısını yaptım.

"Örümcek," diye fısıldadı ama kelimeyi oluşturmak için çok çaba sarf etmiş gibi görünüyordu.

"Evet. Koca kıçlı örümcek," diye kabul ettim ve rahatlamış bir şekilde onu yanağından öptüm. "Darcy?" Xavier'in telaşlı sesi kulağımda patladı.

"Geldik," dedim.

"Yıldızlar adına, ne oldu?" diye sordu.

"Örümcek," diye tekrarladı Orion kısık

sesle. "O da neydi?" Xavier sordu.

"Merak etme." Darius'a baktım. "Taş için geri dönmeliyiz." "Gerek yok.

Cebimde. Balık burcu için akuamarin." Sırıttı, sonra

"Örümcek" diye fısıldarken kollarındaki Tory'ye baktı.

"Biz hallederiz bebeğim. Gwen şişledi ve sen de o orospu çocuğunu barbekü yaptın," diye açıkladı Darius.

Tory'nin parmakları esnedi ve omuzlarım onun biraz hareket kazandığını görmenin rahatlığıyla düştü.

Xavier, "Vay canına, kameralarınız kayıt yapmaya devam ediyor," dedi. "Şimdi erişebilirim. O örümcek şeyi öldürdüğün anı kaydedeceğim çünkü bu çok fena. Tyler bunu yakında herkese açık olarak yayınlayacak."

"O bir profesyonel," dedi Sofia parlak bir sesle. "İstersek Gus'tan aldığım tüm FIB ajanı bağlantılarına bu konuda bir bildirim gönderebiliriz. Bu adam durmadan konuşuyor, kendi kışını kurtarmak için elinden geleni ardına koymayacaktır."

"Hey, Vegas!" Leon Night kulaklıkların arasından bağırdı ve sesinin yüksekliğinden irkildim.

"Onu bana geri ver," diye tısladı Xavier ve bir boğuşma sesi patlak verdi, öfkeli bir kışneme ve Leon'un tekrar konuşmasıyla son buldu.

"Gabe'in en sevdiği Tarot destesini almak için akademiye geri döndüm ve sen bensiz soyguna mı gittin?" dedi öfkeyle. "Ben Solaria'daki en büyük hırsızım. Bu ne *cüret*!"

"Sanırım bu seni Solaria'nın en büyük ikinci hırsızı yapıyor," diye takıldım ve alınganlıkla nefesini tuttu.

"Şimdi senin soygununu aşan bir soygun yapmak zorunda kalacağımın farkındasın değil mi?

Benim zaferimi çalamazsın," diye hırladı Leon. "Bu *benim zaferim*."

"Leon," diye tersledi Xavier. "Klavyeme Cheeto tozu bulaştırıyorsun."

"Bu konuda ne yapacaksın, midilli çocuk?" Leon'un agresif bir şekilde Cheeto yeme sesi bana ulaştı ve kulaklığımı çıkarıp cebime soktum.

"Hadi buradan gidelim," dedim.

"Bir çıkışa yakınız," dedi Bertie. "Bu taraftan."

Girdiğimiz kapıya doğru yöneldi ama yolu Gölge Canavar'ın kafası tarafından kesilmişti, cüssesi geçmesine izin vermeyecek kadar büyüktü.

Orion inledi ve doğruldu, bunu yaparken sağ kolu kanepenin üzerinde sürükleniyordu. "Kendimi zombi gibi hissediyorum. Rahhh." Ayağa kalktı, sol ayağını kontrol etmeye çalışırken yere sürttü ve manik bir şekilde kıkırdayarak irkildi.

"İyi misin?" İleri doğru adım atıp neredeyse buzdolabına çarpacakken onu destekleyerek sordum.

"Daha iyisi olamazdı, bootiful - bewtiful - bluetiful," diye güldü ve sendeleyerek Darius'a çarptı.

"Awoooo." Tory ellerini havaya kaldırarak Darius'un yanaklarını kavradı. "Bak, dolunay var."

"Bunların nesi var?" Darius, Tory'yi daha sıkı tutarak ve Bertie'nin peşinden koşarak sordu.

"Şey, panzehirin birkaç yan etkisi var." Bertie ona suçlu bir bakış attı. "Birkaç dakikadan fazla sürecek bir şey değil."

"Bu konuda haklı olsan iyi olur," diye tersledi Darius ve Bertie irkildi.

"Ay bağılıyor." Tory bana baktı ve sonra nefesi kesildi. "Hey - Benim! Selam, ben!" El salladı ve ben de kahkahalar atarak ona el salladım.

Gölge Canavar'ı halkaya geri döndürdüm ve o da dumana karışarak berrak taşa doğru spiral çizerek uzaklaştı.

Bertie aceleyle kapıdan çıktı ve hepimiz onu takip ettik, ancak Orion'u yakından izledim çünkü vücudunun sadece yarısı kontrol altına alınmış gibi görünüyordu, diğer yarısı hala tamamen uyuyordu.

Bertie sonunda bizi dışarı çıkardı, dağın tabanındaki bir başka üçgen kapıyı açtı ve çıkarken soğuk hava etrafımızı sardı.

Dışarıda bekleyen FIB ajanlarından oluşan büyük bir kalabalıkla karşılaşınca kalbim durdu. Ellerimi kaldırdım, ailemin yanında buradan çıkmak için savaşmaya hazırdım.

"Ne kadar çok inek varmış," diye mırıldandı Orion ajanların sıralarına bakarken, bana doğru sendeledi ve ben de kolundan tuttum. "Sağmam gereken bir sürü inek var."

yap. Bütün gecemi alacak."

"Bekle," diye mırıldandı Darius, ben ileri doğru adım atarken, ateş parmaklarımın etrafında dönüyordu. "Saldırmıyorlar."

Kaşlarımı çattım, ajanlar arasında tek bir sihir parıltısı bile görmediğimi fark ettim ve içime bir şaşkınlık çöktü.

Koyu renk örgülü ve göğsünde parıldayan bir rozet olan bir kadın aniden dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı. "Gerçek Kraliçeleri selamlayın!"

"Bu FIB'in Yüksek Komutanı," dedi Darius inanamayarak. "Sağılması epey zaman alacak," diye mırıldandı Orion.

Tory, Darius'un kollarından kurtulup elimi tuttu, ben de onu kendime çektim ve ikimiz bir bütün olarak FIB denizine baktık.

Ajanların geri kalanı da komutanlarını takip ederek eğildiler ve bizi selamlamak için haykırdılar. Lionel'dan büyük bir zafer daha aldığımızı fark ettiğimde sevinç göğsüme hücum etti ve zafer etrafımızı sardı. FIB'in koca bir bölümü artık onun komutası altında değildi. Bizim emrimizdeydi. Az önce Ejderha Kral'a tüm krallıkta yankılanacak ve korkak kalbinin derinliklerine inecek bir darbe indirmiştik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

M Çıplak ayaklarım kan içindeydi, yara bere içindeydi ve tam olarak hissedemediğim bir acıyla ağrıyordu. Uyuşmuştum. Bir şeyler hissetmem gereken her yer bomboştu.

Onu görebiliyordum. Neredeyse kendi dışımda duruyormuşum gibi görebiliyordum. Aç olmam gereken yerde, sadece midemin gurultusunu fark ettim. Korkmam gereken yerde, sadece bakışlarımın boşluğunu hissettim ve kanayan ayaklarımın acısını hissetmem gereken yerde, sadece kaybettiğim her şeyin boşluğunu hissettim.

Darcy Vega'nın yüzüne sahip olan şey, "Bunun anlamı çok geçici," diye iç geçirdi, parmağı yanağıma sertçe bastırırken, gözlerimi çağıramadığım bir tepki için izledi. Bu yaratıkların Gerçek Kraliçeler olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Ne olduklarını bildiğimden değil, ama Fae bile olmadıklarından oldukça emindim.

Tory arkasından, "Bu biliyor ama umursamıyor," diye onaylar gibiydi. Ben.

Bu yaratıklar kendi hayvanlarını öldürüp yakarken onları boş boş izlemiştim.

Durdukları yerlerden geriye is ve külden başka bir şey kalmayana kadar toprak boyunca ilerlediler. Karınlarını tıka basa doldurmalarını, her türlü tuhaf şeyi yemelerini izlemiştim. Derin sulara daldıklarını ve

kendilerini yüksek tepelerden attılar. Ve bunların hiçbirinin onlara nasıl dokunmadığını, hiçbirinin onlar için önemli olmadığını görmüştüm. Yine de bu şeylerin hiçbirinin sunamayacağı bir cevap arıyorlardı.

Açlıktan ölüyorlardı ama içlerini kemiren açlığı hiçbir şey bastıramıyordu. Ve ben sadece onların dünyayı boş yere tika basa yemelerini gözlemleyebildim. Tüm bunların ortasında, yine de avlanıyorlardı. Bunu fark etmiştim. Onlardan kaçan bir şeyi arıyorlardı ve onu tekrar tekrar keşfedemediklerinde öfkeleri artıyordu.

Mavi saçlı şeyin dudaklarından saf bir hayal kırıklığı sesi çıktı, ayağı önümdeki taşa çarptı ve ortasında büyük bir yarık açarak dengemi bozdu. O şey tökezlememi izledi, sonra kendimi düzelttim, yüzüm boş kalırken bedenim tepki verdi.

Çılgılık atıp atmayacağımı görmek için beni kesmeyi tartışmışlardı ama bunu yapmamışlardı. Kaçmalıyım. Ama içimde bunu yapma isteğini uyandıracak hiçbir şey kalmamıştı.

Bakışlarım ikizlerden üzerinde durduğumuz nehir kıyısına kaydı; suyun şırıltısı, kuru kayaların üzerinde sürünen ölü yaprakların hışırtısına benziyordu. Umursamaz gözlerime bile doğal gelmeyen bir şeyler vardı.

Üzerimizde yükselen ağacın gövdesi gece yarısı kadar siyahtı ve en koyu kırmızının küçük damarları yaralı kabuğa doğru ilerleyerek onu sanki kanla işaretliyordu. Kalın bir dal su boyunca uzanıyor, neredeyse doğal olmayan nehrin diğer tarafına geçiyor ve uzaktaki kıyıyı kavramaya çalışıyormuş gibi parmaklar gibi yayılan budaklı dallarla sona eriyordu.

Hareket, dikkatimi kalın bir ipin ilmik şeklinde bağlandığı ve hissedemediğim bir esintiyle yavaşça sallandığı dalın ortasına çekti.

Alçak, tekrarlayan bir sığrama sesi suya doğru bakmamı sağladı ve nehrin yukarısından bize doğru bir salı yönlendirmek için uzun bir sırtık kullanarak yaklaşan bir figür gördüğümde durdum. Tamamen siyahlara bürünmüştü, yüz hatlarına dair hiçbir şey görünmüyordu ve yine de onunla birlikte nehir kıyısına yaklaşan bir soğukluk ciğerlerimdeki havaya kadar her şeyi soğuttu.

İkizler de onun yaklaştığını fark ettiler ve nehir kıyısında onun önünde durmak için hareket ettiler.

"Hayatı olmayan bir şey neden ölüme giden yolda bekler?" Feribotçunun sesi nehrin üzerinde tizleşirken, havadaki soğukluk sanki buzdan parmaklar kemiklerime doğru ilerliyormuş gibi derinleşiyordu.

"Pazarlık yapmak istiyorum," dedi ikizler hep bir ağızdan, sesleri doğaüstü bir şeye, yüzlerini giyen şeye daha sadık bir şeye dönüşüyordu. "Ölümün bir parçası olmak istemiyorum."

Şu anda hiçbir şey hissedemiyor olabilirdim ama Vega Kraliçeleri olduklarını iddia eden şeylerin Fae olmadıklarını söyleyebilirdim. Ne tür bir canavarın böyle bir yalan uydurabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onların yanında geçirdiğim zaman bana bu kadarını göstermişti.

"Senin gibi lanetli bir yaratıkla pazarlık yapmayacağım," diye tısladı Feribotçu, sesi ağaç kabuğu kadar kırılıyordu. "Peçe'nin ötesinde sana yer yok. Senin türün nehri geçemez."

İkizler birbirlerine baktılar. "O halde artık size ihtiyacımız yok."

Kıyıdaki inanılmaz güçlü yaratıklarla nehirdeki yaratık arasındaki boşlukta gerilim çatırdıyordu. Kendimi nefesimi tutarken buldum, sanki dünyanın düşmesini ya da gökyüzünün patlamasını bekler gibiydim.

Bunun yerine, Feribotçu sadece direğini nehrin kenarına dayadı ve bir kez daha kıyıdan uzaklaştı.

"Ölüm bizi istemiyor," dedi siyah saçlı ikiz diğerine, yüzü ruhani ve hareketsizdi, tıpkı benimkinin de olması gerektiği gibi ifadeden yoksundu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu mavi saçlı olan. "Araştırmamızdan bir şey çıkmadı."

"Belki size yardımcı olabilirim."

Adamın sesiyle döndüm, Feribotçu'nun uzuvlarına getirdiği soğukluk, zümrüt yeşili cübbesini ve sarışın başının üzerindeki yüksek tacı gördüğümde içimde buzdan bir çukura dönüştü. Devasa bir adamdı, onu televizyonda gördüğümde hayal ettiğimden çok daha büyüktü. O ajanlara evime gelmelerini emreden oydu. Ailemin gitmesinin ve benim Engizisyon Merkezine yerleştirilmemin sebebi oydu. Her şeyimi alan oydu.

"Yerinizi türünüzün bir başka üyesinden öğrendim. Bir anlaşma yapabileceğimizi umuyordum," diye mırıldandı Solaria Kralı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"C Hadi Cal, dökül bakalım," dedi Max.
"Tamam, biriyle görüşüyorum. Ama bunu gizli tutuyoruz."
"Seninle birlikte olmaktan utanıyor mu?" Darius alay etti,
arkasına yaslandı

taht benzeri koltuğunda oturuyordu. Saat geç olmuştu ve çekirdek grup dışındaki herkes yatmaya gitmiş, biz de Küre'de takılarak FIB el koyma işlemindeki zaferimizi kutluyorduk. Ben ve ailem. Rüya sürüsü. Dostum, bildiğim kadarıyla huzur buydu.

Lionel'ı ele veren FIB ajanlarının hepsi Rump Adası'nda kalmaya gelmiş, ordumuzun saflarını güzelce güçlendirmişlerdi ve eğer bu birkaç biraya değmiyorsa, neyin degeceğini bilmiyordum.

"Belki de tam tersidir," diye kıs kıs güldü Max. "Fae formundayken dişlerini dışarıda tutan bir Mors şekil değiştiren mi?"

"Siktir git," dedi Caleb ama ağzında bir gülümseme belirdi. "Sadece ciddi bir şey değil. Dünyaya duyurmaya degecek bir şey değil. Basının haber için etrafta dolanmasına ihtiyacım yok."

Darcy'nin gözlerini üzerimde hissettim ama Caleb aniden göğsüme uzanıp kalbimi avuçlarının arasına aldığında ona doğru dönemedim - ya da en azından öyle hissettim. Onunla oynuyor, avucunda tartıyor ve sanki onu yok etmeyi düşünüyormuş gibi tırnaklarını batırıyordu.

Dünyaya duyurmaya değecek bir şey yok.

Bu sözler olması gerekenden çok daha fazla canımı yaktı. Bunu kabul etmişim, değil mi? Sır olarak saklamayı. Ama bu onun için kolaydı. Caleb'in kalbi tehlikede değildi. Onun için bu ciddi bir şey *değildi*. Beni asla benim onu istediğim gibi istemeyecekti ama acınası gerçek şuydu ki, onun sunduğu her ilgi kırıntısını kabul edecektim. Çünkü devam ettiği sürece, Caleb Altair'in parçaları bile göğsümde onsuz kalan boşluktan daha iyiydi.

Ayağa kalktım, onları konuşmaları için yalnız bıraktım ve bir bira daha alacağımı düşündüm. Yine de neye dönüşüyordum? Sorunlarından içerek uzaklaşan bir ezik mi? Ben Orion değildim. O, bu bokun nasıl bittiğini bilecek kadar örnekti. Acı ve yalnızlıkla. Sonunda karanlıktan çıkış yolunu bulmuş olabilirdi ama Darcy'ye sahip olmadan önce gözlerindeki boşluğu görmüştüm.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedim diğerlerine, itirazlarını arkamda bırakarak biranın yanından geçtim ve gecenin soğuk havasına doğru yürüdüm.

Bulutların göbeğindeki bir gök gürültüsü şiddetli bir fırtınanın habercisiydi ve ben de fırtınanın gelip en kötüsünü yapmasını diledim. Patika boyunca ilerledim, havadaki parazit tenimi karıncalandırıyor ve yer değiştirme isteği uyandırıyor. Bu kötü bir fikir değildi. Ağlayan Orman'ın karanlığına doğru kaçmak ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi beni ele geçirmesine izin vermek.

Ancak bu sefer ayak sesleri peşimden geldi ve takipçim bana yetişirken çileklerin tatlı kokusu bana ulaştı. Darcy. Tabii ki Darcy'ydi. Artık beni tanıyordu, neredeyse Varislerin beni tanıdığı kadar derinden tanıyordu ve bazı açılardan beni daha fazla tanıyordu. Çünkü içimdeki acımasızlığı, kalbimi siyaha boyayan o kötücül çizgiyi biliyordu. Düşman olmaktan, bu yollarda yürümekten, benim onu bir av gibi takip etmemden ve onun beni tüm öfkesiyle hor görmesinden ne kadar uzaklaşmıştık. Şimdi, onsuz bir hayat düşünemiyordum, aya kadar değer verdiğim bir arkadaşım.

"Beni takip etmek zorunda değildin," dedim.

Bir susturma baloncuğu açıp geldiğimiz yöne doğru bir bakış attım ama takip eden kimseden iz yoktu.

"Hayır, ama istedim." Benimle aynı hizaya geldi ve ben ona bakarken o da yeşil, yeşil gözleriyle bana baktı. "Caleb sadece sizi koruyor."

"Söylediklerinde doğruluk payı vardı," diye iç geçirdim. "Bu beni rahatsız eden gerçeğin ta kendisi. Bu sona erdiğinde, benim de sonum gelecek. Ama ben duramam,

Phoen."

"Phoen?"

"Evet, Phoen Dream'deki gibi. Artık sana tam olarak bebeğim diyemiyorum. Garip hissettiriyor."

Gülümsedi. "Sana Wolfman demeyeceğim. Sen de Tory'ye 'Kaltak' demeyi planlamıyorsundur umarım."

"Neden? Bence hoşuna giderdi." Bir kahkaha attım.

İlerideki ağaçlardan gelen bir hışırtı beni duraklattı ve Darcy de kaşlarını çatarak durdu.

"Cal burada," dedim alçak bir sesle, susturucu baloncuğa rağmen.

"O zaman gidip onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor." Beni o tarafa doğru itti ve ben de nefesimi tuttum.

"Hayır."

"Git ve en azından onu gör." Beni öne doğru tökezleten bir hava üflemeyle itti, sonra lanet bir kerkenez gibi gökyüzüne doğru havalandı ve esintiyle uzaklaştı.

"Tüylü kaltak." Sırıttım, sonra tekrar ağaçlara doğru ilerledim ve susturucu balonun düşmesine izin verdim.

Caleb bana haber vermek istemediği sürece onu izlediğini bilemezdim; her zaman sessiz, her zaman hızlı hareketleri, o istemediği sürece kimsenin onu duymasını engelliyordu.

Kurt duyularım canlanırken patikadan uzaklaşarak kalın gölgeliklerin altından yürüdüm. Bir dalın her çıtırtısı ve bir yaprağın hışırtısı, bir baykuşun ötüşü ve ormandaki Düzen formlarındaki çeşitli Fae'lere ait ayak sesleri bana taşındı. Ama hiçbirini yakınımda değildi.

"Burada olduğunu biliyorum Cal," diye seslendim, ormanın derinliklerine doğru yürürken.

Faelight kullanma zahmetine girmedim, gözlerim sanki Kurt formundaymışım gibi karanlığa alıştı. Yırtıcıların avlanmak için ışığa ihtiyacı yoktu ve ben bu ağaçlarda her zaman besin zincirinin en üstünde yer almıştım.

Rüzgâr dalları şingırdatıyordu ve ben bir o yana bir bu yana bakıp dalların arasından takipçimi seçmeye çalışırken duyularım harekete geçmişti.

"Büyük bir av avlıyorsun," diye uyardım. "Kampüsteki en ölümcül hayvan."

Havadaki bir vınlama bana Caleb'ın saldırısını yukarıdan başlattığını söyledi ve ben de saldırıdan kaçınmak için öne doğru sıçradım. Arkama geçti, kolunu boğazıma doladı ve beni kendisine doğru çekti.

"İkinci en ölümcül." Beni ısırmaaya çalıştı ama kolunu yakaladım, boynumdan uzaklaştırdım ve dönerek doğrudan karnına inen bir yumruk attım.

Küfretti, Vampir hızıyla ateş ederek uzaklaştı ve sonra tekrar arkamdan bana doğru geldi. Kolunun savruluşundan kurtuldum, döndüm ve omzumu göğsüne atarak dengesini bozmaya çalıştım.

Topukları yere gömüldü, toprağı çalkaladı ama bir saniye sonra gitmişti, beni dizlerimin üstüne çöktüren bir hızla uzaklaştı. Aynı hızla tekrar önümde belirdi ve elini saçlarıma doladı.

Başını iki yana eğdi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şimdiden benim için dizlerinin üstüne çöktün mü? Ne iyi bir yavru."

"Siktir git." Kendimi yukarı doğru fırlattım, ellerimi boğazına doladım ve onu en yakındaki ağaca öyle bir kuvvetle sabitledim ki her şey sallandı.

Dişlerimi sıkıştırmıştım, kaslarım gerilmişti ve öfkem göğsümde sıcak bir şekilde atıyordu. Her türlü çılgınca nedenden dolayı öfkeliydim. Benim hakkımda bir hiçmişim gibi konuştuğu için, kalbim üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olduğu için, onsuz geçirdiğim her dayanılmaz saniye ve onunla geçirdiğim her kısacık saniye yüzünden. En çok da beni sevmediği için kızgındım ve bir zamanlar kendimi kırılmaz hissederken şimdi onun tek bir reddi beni tamamen paramparça edebilirdi.

Ondan uzaklaştım ve ağaçların arasından patıkaya doğru ilerledim.

"Seth," diye seslendi Caleb, ama cevap vermedim, kafamın şu anda nerede olduğundan emin değildim, sadece bir kuyruk dönüşü içinde olduğunu biliyordum.

Atlas'ım cebimde vızıldadı ve onu çıkardım, grup sohbetinde bağlantılı bir haber makalesi buldum.

Çarpık Kralın Çarpık Gerçeği, Tyler Corbin ve Portia Silverstone tarafından yazılmıştır.

Topraklarımıza yayılan iğrenç karanlık artık görmezden gelinemeyecek bir vahşettir. Dost Fae'ler, başınızı kuma gömün ya da gömmeyin, bu savaş evimizi kuşattı ve onurlu olanı yapıp krallığımızı geri almak için savaşılmaya hazırlanmanın zamanı geldi.

Öncelikle, Vega ikizlerinin Nebula Sorgulama Merkezini yakarak yerle bir ettiklerini gösteren videoların kabul edilmesi gerekir

içinde hapsolmuş Fae'lerle birlikte. Her şey görüldüğü gibi değil, tasvir edilen Fae'ler aslında onlar değil, isimlerini lekelemek için kraliçelerimizin yüzünü takınan bir canavar - sadık olanları kandırmak için ayarlanmış bir illüzyon. Adalet için savaştıktan ve birçok Fae'yi bu merkezlerdeki tutsaklıktan kurtardıktan sonra, Vegas'ın neden şimdi kendi halkına sırtını döndüğünü sorgulayın. Böyle bir çabaya pek anlam verilemez ama gerçeğe çok anlam verilebilir. Korkunç bir düşman tarafından isimlerini lekelemek için bir plan ve bu rol için kendine kral diyen kişiden ya da belki de kraliçe dediği canavardan daha uygun kim olabilir?

Ruhlar Sarayı'ndaki esaretten kaçışlarından bu yana Darcy Vega ve Elysian Eşi Lance Orion'dan başkası tarafından gönüllü olarak anılar sunulmadı. Lionel Acrux'un şiddet eylemlerinin rahatsız edici görgü tanığı ifadesini görmek için buraya tıklayın. Ancak sarayındaki tek şiddet yanlısı kraliyet mensubu o değil, çünkü görünüşe göre Sahte Kral, doğrudan Gölgeler Âleminde gelen bir yaratık olan ve karanlıkla lekelenerek hayal edilemeyecek kadar güçlü hale gelen bir Su Perisi olan kraliçesine hesap veriyor. Lionel'in sözde Gölge Kraliçe'sinin gazabına uğramasını izlemek için buraya tıklayın ve sarayda hangi güçten daha çok korkmamız gerektiğine kendiniz karar verin. Lavinia Umbra bizim gerçek düşmanımız mı, yoksa Sahte Kral onu kontrolü altında mı tutuyor?

Sevgili ulusum, tahtınızda hangi hükümdarı istediğinize karar verme zamanı geldi. Eğer bir zamanlar Lionel Acrux'a bağlılık duyuyorsanız, onun gerçek doğası ortaya çıktığına göre fikrinizi değiştirmekte utanılacak bir şey yok. Bir zamanlar geçilemez olan köprüünün diğer tarafında duran pek çok Fae isyana katıldı. Örneğin, bir zamanlar Lionel Acrux'u Fae'lerin iyi bir temsilcisi olarak müjdeleyen Celestial Times'ın eski başkanı Portia Silverstone, isyancılarla birlikte Ejderha'nın en karanlık sırlarını açığa çıkaran cesur çalışmasından sonra Solaria Gazetesi için çalışmaya başladı. Bunların arasında, uzun zaman önce krallığımıza barış getirmek için diğer Konsey Üyeleriyle birlikte hüküm sürmek üzere büyük bir yola çıkmış olan sevgili kardeşi Radcliff Acrux'un öldürülmesi de var. Ne yazık ki, bu kader onun pençelerinden çalındı ve şimdi hepimizin Portia'nın yaptığı gibi yapmasının ve bu savaşın doğru tarafına bağlılığımızı ilan etmek için gölgelerden çıkmamızın zamanı geldi.

Artık halkları arasında kraliçe olarak taç giymiş olan Tory ve Darcy Vega, sizden Gerçek Kraliçeler ordusunun saflarına katılmanızı ya da Lionel'in zulmünden risk altındaysanız, düşman kuvvetleri tarafından aşılamayan güçlü ve kadim Anka büyüsiyle korunan Zodyak Akademisi'ndeki güvenli sığınaklarına katılmanızı istiyor.

Bize katılın ve eşitlik, merhamet ve ahlak için mücadele eden tarafa katılın.

Bağlantıya tıklayarak Lionel'ın Lavinia tarafından dövüldüğü anı izledim, yalvarmaya başladığında dudaklarım sırtmaya başladı. Caleb yanıma gelmiş, omzumun üzerinden onu izliyordu.

"Ona bir baksana. Acınacak halde," diye tısladı Caleb, parmakları parmaklarıma değdi, bu küçük temas kalbimin yerinden fırlamasına yetti.

Elini tuttum, bu kadar aleni bir şey yapmamamız gerektiğini biliyordum ama hava karanlıktı. Ayrıca, Kurt ihtiyaçlarım vardı. Kimse bunu çok fazla sorgulamazdı.

Parmaklarımız birbirine geçti ve avucunun benimkine sertçe sürtünmesi nabzımın atışını sakinleştirdi.

Ay ışığı elmacık kemiklerinin yüksek kavisini ve yanaklarındaki çukurları vurgulayarak onu taştan oyulmuş gibi gösteriyordu.

Bu savaşta çok kişi öldü. Ama ben şanslı olanlardan biriydim, tüm ölenlerin verecek her şeyleriyle beni takas edecekleri bir hayata tutunmuştum. Yakında bu şansın azaldığını fark edebilirdim, Caleb da öyle. Kalbimin en umutsuz sırrını hiç paylaşmamış olarak Peçe'nin ötesine geçmeyi gerçekten istiyor muydum?

"Bir saat içinde Aer Territory'de buluşalım - sıcak bir şeyler giyin," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Neden? Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sanki bir yaramazlık planladığımı umuyormuş gibi.

"Göreceksin." Şakacı bir şekilde sırttım, sonra aklımda bir planla ve bu planın gerçekleşme ihtimali karşısında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak patikadan hızla uzaklaştım.

Caleb bana ayı veren Fae'ydi, ben de ona gökyüzünü vermeyi planlıyordum.

Her şey hazır olduğunda Aer Tower'ın dışında durup Caleb'in gelmesini bekledim. Beyaz bir düğme ve en sevdiğim yırtık kot pantolonumu giymiştim, saçlarımdaki örgüler yeni bağlanmıştı ve boynumda Elemental Number 6 kolonyasının hafif toprak kokusu vardı.

Şüphelerim artmaya başlamıştı ve tüm bu fikri iptal edip bir daha asla ele almamaya bir olumsuz düşünce kadar yakındım. Ama sonra ay gökyüzünde bana göz kırptı ve arkamda olduğunu anladım. Bu gece ağdalı gibbous evresindeydi, neredeyse doluydu ama tam değildi, sakladığı küçük gölgeli kısmıyla dünyayla alay ediyordu. Sanki bu durum için giyinmiş, bacağından yırtmaçlı bir elbise giymiş, yeterince tenini göstermiş ama çörekle birlikte tüm fırını ele vermemiş gibiydi. *Seni pis küçük gibbous.*

Kışkırtıcı gösterisine rağmen, artık ona susamış değildim. Biz sevgiliyken arkadaş olmuştuk ve bu gece beni test ediyordu, sadece onu gerçekten unutup unutmadığımı ve kalbimi gerçekten bir başkasına verip vermediğimi kontrol ediyordu.

"Üzgünüm bebeğim," dedim. "Yine de anlıyorsun, değil mi? Yani, onu gördün mü? O benim için yaratılmış. En azından ben öyle düşünüyorum. Her şey berbat oldu. Ama bunu düzelteceğim. Sen de bu gece her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaksın, tamam mı?"

Ay benimle eğlenerek biraz parladı ve ben de sırtarak ona bir el salladım.

"Seth?"

Aşağıya baktığımda Caleb'i Aer House'dan uzaklaşan patikada buldum ve nabzım hızlandı. Soluk mavi bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti, altın sarısı bukleleri geriye doğru itilmiş, hiç çaba sarf etmemiş gibi şekillendirilmişti. Sadece onu o kadar iyi tanıyordum ki, saçları için aynada epey zaman harcadığından emindim.

Kelimeler kifayetsiz kaldı. *Beni*. Sözcükleri en iyi kullanan kişi. Bu yüzden elimi uzattım ve kabul etmesini umdum.

Etrafta kimse yoktu. Her şey sessizdi. Sanki ay böyle olmasını planlamıştı.

İleriye doğru yürüdü, bana şüpheyle bakıyordu ama planladığım şeyle ilgili cevaplar için beni zorlamayacak kadar bana güvendiği belliydi.

Parmakları benimkileri kavradığı anda ayaklarımın altında bir hava platformu oluşturarak bizi gökyüzüne fırlattım ve Caleb kükredi. Soğuk hava etrafımızı sardı ve Caleb onu ateşle ısıttı, ısı ondan dalgalar halinde yayılıyordu.

Onu kampüsün içinden geçirdim, pırıl pırıl çatıların üzerinden süzıldüm, Kürenin parlak altın rengi gözüme çarptı. Bizi Dünya Toprakları'nın uzak bir köşesine kadar götürdüm, burada üzerimizde kabarık bir bulut denizi toplanmıştı, bunların hepsi daha önce hava Elementim ile karıştırılmıştı.

Caleb'i onların arasından çektim ve her iki yönde de yeterince uzanan bulutların arasında durduk, öyle ki aşağıdaki kampüsü göremiyorduk, sadece yukarıdaki ışıltılı gökyüzünü görebiliyorduk. Yıldızlar bizi izliyordu ama parlaklıkları bu gece pek de çekici görünmüyordu; asıl sahneye çıkan Ay'dı. Her zamankinden daha yakın görünüyordu, sanki sadece bizi izlemek için yaklaşmış gibiydi.

"Bu... kahretsin, Seth. Bu harika," diye nefes aldı Caleb.

"Her yönde görebildiğiniz kadariyle, bulutların kenarlarına kadar sağlam bir hava platformu var," diye duyurdum.

Caleb'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu ne için?"

"Senin için," dedim ağzım kenetlenerek. "Gökyüzünde koşabilirsin, Cal. İstedğin kadar hızlı."

Lacivert gözleri parladı ve bana doğru yankılanan bir çığlık atarak benden hızla uzaklaştı. Bulutları yarararak ilerledi, bir o yana bir bu yana zigzaglar çizerken beyaz köpükler savurdu. Boğazımdan bir kahkaha döküldü ve hızla yanıma geldi, beni kolumdan tutup omzunun üzerinden savurdu. Damarlarımda patlayan adrenalinle sırt üstü yere düştüm ve kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sıkıca tutundum.

Caleb yüksek hızda, daha hızlı ve daha hızlı ilerledi, daireler çizerek yarıştı ve sonra keskin bir şekilde sola, sonra sağa hançerledi.

"Atla, Cal!" Seslendim ve itaat ettiğinde, ayaklarının altına hava atarak bizi cılgın bir hızla gökyüzüne fırlattım.

Rüzgârın düşmesine izin vermeden önce elli metre kadar uçtuk ve aşağıdaki bulutlara doğru yuvarlanmaya başladık. Son saniyede inişimizi yavaşlatarak Caleb'i hava platformuna yerleştirdim ve ayakları yere değdiği anda tekrar koşmaya başladı.

Bir elimle onu serbest bıraktım, böylece önümüzdeki bulutlara şekiller çizebildim, üstesinden gelmesi için kemerler, çemberler, tüneller ve köprüler oluşturdum. Bütün bir engelli parkuru hayata geçirdim ve etrafımıza daha da fazlasını inşa ettim, spiral merdivenler, bizi daha fazla bulut havuzuna fırlatan kıvrımlı kaydıraklar, atlaması için rampalar ve kaçınmak için çalışması gereken devasa yuvarlanan bulut topları.

Mola verip yumuşak bir hava yatağına düştüğümüzde ikimiz de kığımızla gülüyorduk, giysilerimiz bulutlardaki nemden ıslanmıştı.

Caleb nefes alıp veriyordu, eli karnının üzerinde bir yükselip bir alçalıyordu, yüzündeki kocaman gülümseme göğsümün kabarmasına neden oluyordu. Düşmüş bir tanrıya benziyordu, saçları dağınık ve karmakarışık, gözleri sonsuz bir ışıkla doluydu. Onun hep böyle olmasını istiyordum. Kaygısız ve hayatla dolup taşan.

"Zamanı nasıl görüyorsun?" diye sordum.

Caleb yan yattı, dirseğini altımızdaki hava yatağına dayadı ve başını eliyle destekledi. "Ne demek 'görme' zamanı?"

"Bana göre, kafamda bir çeşit takvim var. Ocak ayı burada bir yerde duran küçük pembe bir kare." Elimi başımın üstünde salladım. "Sonra Şubat mavi ve ışıltılı, Mart ise turuncu ve etrafında peri ışıkları var. Ve yıl boyunca ilerlerken küçük takvimin üzerinde süzülüyorum, anlıyor musun? Sonra Nisan mor ve Mayıs yeşil ama bir sürü çiçek ve bir doğum günü pastası var - çünkü o senin doğum günün. Şubat'ta Max için de bir doğum günü pastam var, Ağustos'ta da Darius için ama senin pastan en büyüğü. Sonra Haziran sarı ve-"

"Bekle... Bu neden garip bir anlam ifade ediyor? Aralık ayının yokuş aşağı gittiğini mi hissediyorsun?"

"Evet! Ve Ocak ayı yokuş yukarı!" diye bağırdım. "Aman Tanrım, deli olduğumu biliyordum ama en azından sen de delisin."

"Kim normal olmak ister ki zaten?" Sırıttı.

"Evet," diye kabul ettim. "Markete gidip alışveriş yapmak gibi normal sıkıcı şeyleri yapmak zorunda olduğunuzu düşünün."

Caleb güldü. "Kahretsin, bir marul seçip sepete koymak zorunda kaldığını düşünsene."

"Sonra da kasada ödersin," diye ekledim homurdanarak.

Caleb elini başının arkasına götürerek tekrar uzandı. "Kahretsin, Varis olmayı seviyorum."

"Bu çok hoş. Yine de... ya ikizler bizi Konsey'de istemezlerse? Ya bir Konsey bile istemezlerse? Ne yapacağız? Diğer kariyerleri düşünmedim bile. Yani, sanırım bir aybilimci olabilirim..."

"Bu bir şey değil."

"Pfft, bu bir şey. "

"Böyle bir şey olabilir ama adı kesinlikle aybilimci değil." Caleb kıs kıs güldü.

"Sıkıcı bir işim olmayacak. Bütün gün marul toplamayı tercih ederim."

"Seninle marul seçmeye itiraz edeceğimi sanmıyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Belki de sıkıcı olmak huzur vericidir."

"Sanırım. Ama yine de hafta sonları maceralara çıkabilir miyiz? Kahretsin, beni Cehennem Avı'na götürecek misin?"

"Bu çok yasadışı," dedi bana bunun onu heyecanlandırıldığını söyleyen bir şekilde. "Ve tehlikeli."

"Ama senden başka kimseyi bir daha avlamayacağıma yemin ettim," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Evet... doğru," dedim üzüntüyle.

"Yine de sadece izleyebiliriz."

"Uh huh. *Ya da* iki tur vampirlerin avlanmasını izleyebiliriz, sonra ben oraya giderim ve sen de beni avlarsın. Sadece beni. Başka kimse olmaz."

"Dostum, bu çok tehlikeli. Oraya giden Vampirlerin oyuna kabul edilmeden önce beslenmeden bir ay hayatta kalmaları gerektiğini duydum." Caleb dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Heyecanla titredim. "Sabırsızlanıyorum. Beni çok iyi avlayacaksın." "Belki de seni şu anda avlamak istiyorum."

"Öyle mi?" Sırıttım, adrenalin içimde vızıldarken hemen ayağa kalktım. "Croc-Snap tarzı oynamaya ne dersin?"

"Yüzde bin evet." Gözleri yaklaşan maçın heyecanıyla parlayarak ayağa fırladı.

Gözlerine yapraklardan kalın bir göz bağı attım, sonra eğildim ve dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın konuştum.

"Yakalayabilirsen yakala beni." Bulutlara doğru sıçrayarak kaçtım ve Caleb "Croc!" diye bağırdı.

"Şak!" Bana doğru ateş ederek geldiğinde keskin bir sola dönerek geri seslendim. Havayı kullanarak beni yukarıya doğru yönlendirdi.

"Croc," diye hırladı. "Çıt!"

Kollarını açmış ve dişlerini göstererek gökyüzünde üzerime atladı, parmakları bileğimi sıyırdı. Altımdaki havayı serbest bıraktım, aşağıya doğru savruldu ve bir kez daha ondan kaçtım.

Bulutlar belimin etrafında dönerken hızla uzaklaştım, o başını eğmiş beni dinlerken sessiz kalmaya çalıştım.

"Croc," diye hırladı, oyun hakkında sinirli bir Vampir gibi konuşuyordu ve ben de bunun için buradaydım.

"Şak," diye cevap verdim ve o da kaçak bir tren gibi üzerime geldi.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak sola daldım ama önümde belirdiğinde onunla çarpıştım. Kaçamayayım diye gömleğimi eliyle kavradı ve ben de küfrettim. Ama gözlerindeki bağı çözüp ağzını ağzıma yapıştırdığında oyunun kaybı tatlıya bağlandı.

Kalbim gümbürdedi ve kükredi, her parçam sadece onun için uyandı.

Dudaklarımız ayrıldı ve kelimeler sanki ayın kendisi tarafından oraya yerleştirilmiş gibi dilimden döküldü. Artık bundan kaçış yoktu, hiçbir korku beni bunu açıklamaktan alıkoyamazdı. Bu sözlerin sonucunda ne olursa olsun, hiçbir şey onları söylenmekten alıkoyamazdı.

"Seninle ilgili her şeyi zaten severken sana aşık olmak çok kolaydı Cal," dedim, sesim uzun zamandır bana işkence eden bu kelimelerle sertleşmişti.

Gözleri büyüdü ama henüz konuşmasına izin veremezdim, her şey söylenmeden olmazdı.

"Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu hayal etmeme izin verdiğim an, işim bitmişti. Duymak istediğin bu olmayabilir ama artık bunu saklayamam. İçimde kilitli tutmak için her şeyi denedim, çünkü bu kelimelerin bizim ne olduğumuzu riske attığını biliyorum. Ama bunu sonsuza dek içimde tutamam, bunu şimdi anlıyorum."

"Seth," diye başladı Caleb ama ben söyleyeceklerinden çok korktuğum için devam ettim.

"Her neyse, güzel bir gece, değil mi? Bazıları çok soğuk diyebilir. Ama ben öyle düşünmüyorum. Soğuk havayı severim. Serin havada Kurt formumla daha hızlı ve daha uzağa koşabiliyorum. Aşırı ısınmıyorum, anladın mı? Ayrıca zemin sert ve yapraklar pençelerimin altında çıtır çıtır, yani-"

"Seth," diye hırladı Caleb ve ben sessizliğe gömülüp baltanın düşmesini beklemeye başladım. Göğüs kafesimi parçalamak ve kalbimi ikiye ayırmak üzereydi. Bunu biliyordum. Yıldızlar da biliyordu. Ay kesinlikle biliyordu. Belki de sırtıyordu, gözümü ondan çevirmemin cezası olarak kalbimin parçalanmasını izliyordu. Ama genelde bu kadar önemsiz biri değildi. Belki de onun altında mahvolduğumda mantıklı davranırdı.

"Hadi söyle o zaman," diye iç geçirdim, ensemde bir ateş yanıyordu. "Sadece şakalaştığımızı, işlerin bu kadar ciddileşmesini hiç istemediğini."

Belki de biraz ara vermeli, başka insanlarla görüşmeliyiz - lanet olsun, lütfen başkalarıyla görüşmeyin-"

Caleb saçımdan bir tutam yakaladı ve çekerek beni inletti. "Bir saniye kapa çeneni."

Sessizce başımı salladım ve saçlarımı bırakarak bana yaklaştı, o kadar yakındı ki ondan başka bir şey göremiyordum. Güzel, mükemmel bir adam.

"Kelimleri ağzıma tıkma. Bak, aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Kalbim bir uçurumun kenarında asılı duruyordu, Caleb'in eli beni orada bir ipin üzerinde sallıyordu ve her an ona olan bağımlı yakmakla tehdit ediyordu.

Caleb daha da yaklaştı, sesi alçaldı, hırçınlaştı. "Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmediğimi biliyorum. Bu, adını koyamadığım bir şekilde özel."

"Ve bunu yapmak zorunda değilsin," dedim iç çekerek, korkunun yükü sonunda beni terk etti. Caleb Altair beni sevmiyordu ama önemseydiğini, bunun özel olduğunu düşündüğünü bilmek yeterliydi. En azından şimdilik. "Tek istediğim buydu, Cal. Bunun sıradan bir şey olmadığını bilmek."

"Bundan çok daha fazlası," diye itiraf etti, lacivert gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Ve sana benim için ne ifade ettiğini göstermek istiyorum."

Parmakları ustalıkla gömleğimin düğmelerini açtı ve ağzı boğazıma kadar inerek tenime ateşten çizgiler çizdi. Ağır bir iç çekişle ellerimi saçlarına attım, altın bukleleri parmaklarımın arasından dökülüyordu, dokunuşları bana krallığının tahtını binlerce kez kazanmışım gibi hissettiriyordu. Hiçbir duygu bununla kıyaslanamazdı. Hiçbir başarı, hiçbir güç seviyesi.

Öpücükleri ısırıklara dönüştü ve derimi iğne izleriyle işaretleyen sivri dişleri karşısında homurdandım. Her birinden biraz kan süzüldü ve dilini göğsümün sert düzlemlerinde gezdirerek her damlayı yakaladı. O gücümü içine çektikçe gücüm tükeniyordu ve ben de damarlarımdaki sihri ona hediye etmekten zevk alıyor, ona sadece onun sahip olmasını istiyordum. Ben onun Kaynağıydım ve bu pozisyonda güç vardı, yaratıkların bu en vahşisi beni seçmişti. Ve ben de onu tatmin etme onuruna sahiptim.

Elini karnımın üzerinde gezdirdi ve başını kaldırıp bana aç bir gülümseme verdikten sonra beni iterek hava yatağının üzerine düşmemi sağladı. Yastıklı yüzeyde zıpladım, bulutlar etrafımda dönerken ona sırtıttım.

Aletim çoktan taş gibi sertleşmiş, kot pantolonumu zorluyordu ve Caleb'in gözleri aletimin kabarışını takip ediyordu, derinliklerinde arzu yanıyordu.

"Göster bana," diye emretti.

Otoriter ses tonunu duymazdan geldim, dirseklerimin üzerine kalktım ve ona soğuk bir bakış attım. "Eğer bir şey istiyorsan, gel ve al, Cal. Bana karşı o aşağılık ses tonunu kullanıp istediğini elde edebileceğini sanma."

Gözleri ısırılmamdan hoşlanmış gibi parlıyordu ve öne doğru fırladı, bakışlarında bir günahkârın tüm karanlığıyla aniden üzerime diz çöktü.

Kot pantolonumun düğmelerini açtı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve yumruğu tabanını sıkıca kavradığı sikimi serbest bırakırken inledim. Elini şaftımda aşağı yukarı yuvarladı, parmakları sıkılaştı ve başparmağı ucun üzerinde kayarak beni yemin ettirdi. Çok iyi hissettirdi ve durmadı, hızını artırdı ve elini tirbuşon hareketiyle hareket ettirmeye başladığında beni çıldırttı.

Kaslarının esnemesini, lacivert gözlerindeki yoğunluğu ve pantolonunun iç kısmına sürtünen sikinin kalın çıkıntısını hissettim. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da buna ihtiyacı vardı ve ben bunun asla ama asla bitmesini istemiyordum.

Caleb aşağı inip dilini aletimin üzerinde gezdirmeden önce bana çapkınca bir bakış attı. Bir Kurt gibi hırladım ve o da tekrar yaptı, ağzını her tarafımda gezdirdi ve beni deliliğin eşiğine getirdi. Dudakları aletimin tepesinde kapandığında, neredeyse o anda ve orada patlayacaktım, ama parmakları tabanı pompalarken ve dilinin sıcaklığı beni nefes nefese bırakırken dayandım.

"Cal," diye uyardım, sadece birkaç saniye daha dayanabileceğimi biliyordum, ama durmadı.

Beni boğazının arkasına kadar içine aldı ve dişlerinin uçları hassas etimi sıyrarak kalçalarımın daha da derine girmesini sağladı. Ben boşalırken zevk, sikimdeki her sinir ucunda yarışıyordu ve o tereddüt etmeden yuttu, arzuyula inledi. Bu ses içimde gürledi, doruk noktamı ortaya çıkardı ve beni bitkin bıraktı.

Caleb başını kaldırdı, gözlerindeki şehvet içime işliyordu ve aniden kalçalarımın tutarak beni önüme döndürdü ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekti.

"Kayganlaştırıcı, sağ cepte," dedim nefes nefese.

Vampir hızıyla aldı ve bir sonraki saniyede kaygan parmağını kıcıma sokarak beni ona hazırladı. Parmağını içime sokup çıkarırken inledim, sonra tamamen çekti ve beni almaya hazır horozunu sıraya dizdi. İçime doğru hafifçe ilerledi ve beni santim santim doldurarak altımdaki hava yatağına yaslanmamı sağladığında lanet ettim.

İçime tamamen oturduğunda hareket etmeye başladı, beni yavaşça ve derinlemesine becerdi, vücudu benimkine bastırdı, böylece ağzı yanağımın yanındaydı. Onunla öpüşmek için başımı çevirdim, dillerimiz bir araya geldi ve kalçalarım onun her hamlesini karşılamak için geri sallandı.

Aramızdaki giysiler çok fazlaydı. Onun teninin benimkiyle bütünleşmesini istiyordum ve ben geri çekilip bu düşüncemi dile getirdiğimde Caleb şaha kalktı ve üzerimize bir ateş parıltısı göndererek kıyafetlerimizi yakıp kül etti. Sanki tasarım ürünleri hiç umurunda değilmiş gibi onları yok etti, rüzgârda savrulan küllere dönüştürdü. Tekrar üzerime düştüğünde, kaslarının sıcak düzlemini sırtıma doğru ittirdim ve bu hissin tadını çıkararak ona yaslandım.

Başımın üzerinden uzandı, ellerimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasına doladı ve o yavaş, işkenceli ritimde çalışırken nefeslerimiz ağırlaştı. Sikim yeniden sertleşmişti, havanın yatağına sürtünüyor ve kendimi çok iyi hissediyordum. Ama hiçbir şey Caleb Altair'in içimde hissettiklerini geçemezdi. Kalçalarından çıkan her itiş yıldızlardan gelen bir armağandı, sevişme şekli başlı başına bir yetenektir.

İnleyerek ve küfrederek kalçalarını tekrar ileri doğru itti, siki içimde zonkluyor, bana ne kadar yakın olduğunu söylüyordu.

Beni daha hızlı becermeye başladı, serbest kalmasını kovaladı ve ben de kalçalarımı tekrar tekrar geri çektim, patladığını hissetmek istedim.

Bir kükremeye içime boşaldı, parmakları benimkilerin etrafında sıkıca düğümlendi ve kalçaları beni aşağı doğru bastırdı. Boynuma karşı nefes nefese kaldı ve yanlara doğru yuvarlandık, böylece etrafımda kıvrıldı, eli zorlanan horozuma düştü ve beni kenarda tutarak yumuşak bir şekilde okşadı.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye hırladı. "Yakında bir gün." "Ne kadar yakında?" Hevesle sordum ve o da güldü.

"Ben söyleyince, yavrum."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde yuvarlandım, dişlerim gıcırdıyordu.

"Ben senin yavrun değilim." "Değil misin?" diye sırtıttı ve sikimi tekrar eline aldı.

"Kahretsin," diye nefes verdim başparmağı o mükemmel şekilde ucumun üzerinde gezinirken. "Güzel dudakları benimkini almaktan kıpkırmızı olmuş biri için büyük konuşuyorsun."

horoz."

Şaftımı serbest bıraktı ve kıcıma, orada bir iz bırakacak ve homurdanmama neden olacak kadar sert bir tokat atmak için uzandı. "Ben de senin güzel kığın için aynı şeyi söyleyebilirim."

İkimiz de güldük ve onu öpmek için eğildim, elim çenesini kavradı ve onu tam istediğim yerde tuttu. Öpüşmemiz derinleştikçe ve Caleb'ın eli uzunluğumu okşamaya devam ettikçe eğlencemiz azaldı, sert parmakları beni çok kolay boşalttı.

Bir iniltiyle bitirdiğimde sıkı yumruğunun içine girdim ve Caleb'ın dili ağzımın derinliklerine doğru itilerek beni sertçe öptü.

Kalbim uzun zamandır hiç olmadığı kadar düzenli atıyordu. Birlikte, burada, bulutların üzerinde, hiçbir şey bize dokunamazdı. Ve uzun süre hüküm sürebiliriz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I Terra House'daki yatağında uzanmış, üstümdeki tavan penceresine bakıyor ve altın sabah ışığında sıırıslıkla olmuş ağaç dallarını izliyordum. Şiddetli rüzgarda bir ileri bir geri savruluyorlardı.

Şu anda kış, akademiye pençesine almış durumda.

Odama en yakın ağaç bir meşe ağacıydı; gövdesi o kadar kalındı ki içinde rahatlıkla bir ya da üç oda barındırabilirdi. Yapraklarının çoğu çoktan dökülmüştü, meşe palamutları yere saçılmış ve son birkaç aydır sincaplar tarafından toplanmıştı. Ama bir yaprak kalmıştı, dünyadan uzaklaştığım yeraltı sığınağımın üzerinde ileri geri sallanan cılız bir dalın ucuna tutunmuştu.

Parmaklarım Seth'in uzun saç telleriyle oynarken gözlerim yaprağın hareketini takip etti ve nefes alıp verişini dinledim.

Hâlâ dudaklarımda onun tadını alabiliyordum, hâlâ onu bedenimde istemenin acısını hissediyordum ve yine de kendimi o yaprak gibi hissediyordum; rüzgâr beni koparmaya çalışırken zar zor tutunuyordum.

Bunu kendimiz için çalmıştık. Bizim için. Onu çaldık ve bizim yaptık ve sonunda bu seçimin ne olacağından korktum. Bu savaşın sonunda

bizden alabileceklerini ve eğer varsa, diğer tarafını görmek için kimlerin kalacağını.

Rüzgâr daha da sertleşti ve yaprak serbest kaldığında keskin bir nefes aldım; gözlerim, gözden kaybolmadan önce ileri geri savrulurken onu takip etti.

Kaybolurken bir an için göğsümde bir mengene sıkıştı ve kendimi Darius için yas tuttuğum, onun kaybıyla ne kadar kırıldığım ve bir daha ikinci bir şansın olmayacağını bildiğim anının içinde kaybolmuş buldum. Artık bu kadardı. Savaşın sadece bir kazanan tarafı olacaktı ve o zaman bile savaşanların hepsi hayatta kalamayacaktı.

Atlas'ım çaldı ve yastığımın altından çıkarıp burç yorumum için gelen bildirime tıkladım.

*Günaydın, Taurus.
Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!*

Cesur bir aşk ilişkisi tüm hızıyla devam ediyor ve zihniniz gökyüzünde tüneyecek bir huzur bulutu buldu. Ama uyarayım, daha fazla cesaret kalbinizin özlemlerini yerine getirmek için gereklidir ve bu kırılgan arzu bir bütün haline getirilebileceği kadar kolay parçalanabilir. Haritanızdaki Mars sayesinde kendinizi cesur hissediyorsunuz ve bu önümüzdeki günlerde işinize yarayacak, çünkü ufukta bir arayış yatıyor ve aradığınız şeyi elde etmek istiyorsanız bu arayışla güçlü bir şekilde yüzleşmeniz gerekecek. Kaderiniz kaderin dalları arasında bir Terazi'nin kaderiyle karıştığında ruhunuzda yükselen açlık dalgasına dikkat edin. Bu kayalık yolda dikkatli adımlar atmazsanız kan dökülebilir ve eski hatalar iki kez yapılabilir.

Bir paketin çıtırtısı dikkatimi çekti ve şaşkınlıkla Seth'e baktım, onu uyanık ve ağzına bir kare çikolata atarken buldum. Onu yakaladığımda bana sırtıttı, boş paketi bir kenara fırlattı ve ben de Atlas'ımı yere bıraktım.

"Tory dün bunu benim için dışarıda bırakmış," diye açıkladı. "Çorap çekmecesinin dibinde, üç gizleme büyüünün ve müshil ilacı kattığı bir yem çubuğunun altında - onu da yedim ama şimdi iyiyim. Bu benim almamı istediği şeydi."

Bir kahkaha attım, onu öpebilmek için daha da yaklaştırdım ve dudaklarındaki çikolatanın tatlılığını tattım.

Geri çekildi, toprak kahverengi gözlerinde parlayan bir yoğunlukla bana baktı ve kalbimin daha sert çarpmasına ve korkumun bir kez daha zihnimin köşelerine kaymasına neden oldu. O bana böyle bakarken savaştan sağ çıkmak o kadar da imkânsız görünmüyordu.

"Streslisin," dedi, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşmuştu.

"Savaştayız," dedim açıklama olarak. Gözlerim duvardaki saate kaydı ve saatin sekiz buçuk olduğunu gördüm. "Ve geç kaldık."

"Bizi otuz saniye içinde orada vurabilirsin," diye işaret etti Seth, eli karın kaslarımda geziniyor, kaslarımda çizgilerini takip ediyor ve aletimi sertleştiriyordu.

"Oh, yapabilir miyim? Artık tercih ettiğin ulaşım aracı ben miyim?" Alay ettim, yumruğunu sikimin etrafına sarıp okşamaya başladığında sözlerim bir iniltiye dönüştü.

"Evet. Sen benim küçük nakliye kaltağımsın," diye kabul etti, gözlerini benimkilere dikmiş, altında beni seyreliyordu.

Geç kalmamızla ilgili daha fazla şikâyetle bulunacaktım ama ağzını sikime dayayıp tüm uzunluğumu boğazının arkasına doğru çekerken hepsini unuttum.

Lanet okudum, saçlarını elime aldım ve onu daha da aşağı ittim, her santimini almasını izledim, arzu beni esir alırken adını homurdandım. Seth aç bir şekilde inledi, yaladı ve emdi, yumruğu kendi aletine doğru hareket ederken o da kendini boşalttı. Kalbim çarparak onu izledim ve Kaslarımda gerildi.

Ağzıyla o kadar iyiydi ki dakikalar içinde boşalıyordum, vahşi bir arzuyla yutkunmasını izliyordum, bu da onun kendini de bitirmesiyle ödüllendirildi, döllerini karnımın üzerine döküldü ve beni onun olarak işaretledi.

Daha sonra daha fazlasını vaat eden ateşli bir bakış alışverişinde bulunduk ama saate baktığımda zamanımızın kalmadığını biliyordum. Seth'i kollarımın arasına aldım ve ikimizi de duşa soktum, suyu açtım ve bizi odama geri götürmeden önce yüksek hızda yıkadım, bizi bir havluyla kuruladım ve iyi bir önlem için ikimizi de giydirdim. Her şey bir dakikadan kısa bir sürede tamamlandı ve Seth tökezleyerek geri döndü, ayaklarının aniden spor ayakkabılarının içinde olması hissine sırtarak alıştı.

"Bu-" diye başladı, ama o daha sözünü bitiremeden onu kollarıma aldım ve odadan çıktım.

Terra House'dan çıkıp kampüsün diğer ucuna olabildiğince hızlı gittim, soğuk rüzgâr Seth'in ıslak saçlarını yüzüme savurup kahkaha atmasına neden oldu, sonra da The Orb'un kapısından geçip bizi kırmızı kanepemize oturttum.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, Max, Darius, ikizler ve Orion'u gördüm, diğerlerinin nerede olduğundan emin değildim.

"Bunun bir savaş konseyi olduğunu sanıyordum?" Şaşkınlıkla sordum, annemin ve diğer Konsey Üyelerinin nerede olduğunu merak ediyordum - ayrıca Nebula Engizisyon Merkezlerini vurmak ve herkesin beslendiğinden emin olmak, Lionel hakkında bilgi toplamak ve eğitimi denetlemek gibi ordunun diğer görevlerini yürüten geniş Fae grubunun da.

"Öyleydi," diye seslendi Geraldine arkamdan ve etrafıma baktığımda onu kollarında kocaman bir kitap yığınıyla yaklaşıırken buldum. Kitapların başlıkları hiçbir anlam ifade etmeyen peri masalları ve uyku öncesi hikâyelerinin bir karışımını içeriyordu. "İki saat önce. Görevler verildi ve bilgiler toplandı, ama alçak it ve ısırılan hayvan neredeydi?"

"Avlanmak," diye cevap verdim, tıpkı Seth'in "Ormanda çilek toplamak," dediği gibi.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı ve ben de neden bunu bir kılıf olarak seçtiğini merak ettim. Ayrıca duvardaki saatin on bire yakın olduğunu gösterdiğini fark ettim, bu da muhtemelen benim saatimin durduğu anlamına geliyordu.

"Meyveler nasıldı, Seth?" Darius merakla sordu. "Onlardan çok buldun mu?"

"Şey... evet. Evet, söyledim," diye onayladı Seth, saçma yalanına sadık kalarak. "Öğrenmek istiyorum," diye devam etti Darius.

"Neyi öğreneceğim?" Seth sordu.

"Büyük, kötü Kurt'tan bir şeyler öğrenmek istiyorum. Cal'a yaptığın gibi bana da gerçekten kapsamlı bir ders verebilir misin?"

Tamamen hareketsiz kaldım, bakışlarım Darius'un üzerinde daralırken tamamen ifadesiz bir yüz ifadesi takındım ama o kelimeler... o lanet kelimeler Seth'in bana ilk kez seks yaptığımız gece söylediklerinin neredeyse bir yankısıydı.

"Bir ders..." Seth bana panikle baktı ama Darius onun yerine cümleyi tamamladı.

"Son iki saattir sizin gibi böğürtlen avlıyordum. Bu kadar zaman içinde gerçekten iyi meyveler bulmuş olmalısınız," diye itti Darius.

"Oh...evet. Ne zaman istersen, dostum. Çilekleri bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum," dedi Seth, bana rahatlamış bir bakış atarak, ama ben buna inanmıyordum.

Darius kahve bardağını eline aldığıında gözlerimi ona diktim ve uzun bir yudum almadan önce bardağın kenarından bana alaycı bir sırıtış attı.

Geraldine yüksek sesle, "Eğer siz geç kalanlar çalı dalışı becerilerinizle övünmeyi bitirdiyseniz, ben de bulgularımı gruba sunmak isterim," dedi ve elindeki kitap destesini aramızdaki masaya bırakıp muzaffer bir edayla eliyle işaret etti.

"Yiğit Gilbert'in hikâyesi," dedi Darcy ilgiyle, yığının en üstünden çocuklara yönelik parlak resimlerle süslenmiş bir kitap aldı.

"Gerçekten de öyle. Lonca Taşları arayışımız üzerine çok düşündüm," dedi Geraldine ciddiyetle.

Orion, "Son taşın nerede saklı olabileceğine dair bazı düşüncelerim var," diye söze başladı ama Geraldine onu başından savdı.

"Teşekkür ederim, geçmişin sevgili profesörü, ama anlamsız saçmalıklarınıza burada gerek yok. Bu soruyu düşünürken sizi izledim ve son taşın bir ay önce nereye saklandığına dair bir cevap bulmakta nasıl bocaladığınızı ve başarısız olduğunuzu gördüm-"

"Araştırma yapmak için sayısız saat harcadım-" Orion söze başladı ama Tory'nin yüksek sesle gülmesine ve benim de eğlenerek homurdanmama neden olan bir susturma balonu fırlattı.

"Sevgili dişli dostumuzun bitmek tükenmek bilmeyen çırpınışlarına gerek kalmayacak, çünkü aradığımız cevabı bulduğuma inanıyorum. Daha önce de bahsettiğim gibi, çocukken Lariom'un Mücevherleri ile ilgili hikâyelere kafayı takmışım ve dört yıl boyunca sonunda onları bulacak kişi olmayı planladım. Her masalı okudum ve var olan her kaynağı araştırdım. O zamanlar, genç ve kaygısız zihnim şimdi bu kadar açık bir şekilde gördüğüm şeyi kavrayamadı, ancak bu soru üzerinde bir kez daha düşünmeye başladığımda, bir şey göze çarptı ve Salı günü bir ton balığı gibi beni tokatladı."

"Ne?" Tory hevesle sordu.

Geraldine kitabı Darcy'nin elinden geri aldı ve sonuna doğru bir sayfayı açarak kan kırmızısı bir duvar resmini işaret etti. Sonra yığından başka bir kitap aldı, onu da işaretli bir sayfaya kadar açtı ve Tory'nin eline tutuşturdu.

Bir tane daha açtı ve onu da

Max, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki hepimizin elinde birer kitap ve aramızdaki masada açık duran birkaç kitap daha olana kadar.

Bana verdiği k â ğ ı d a baktım ve altı çizili tek bir kelime buldum.

Herithé.

Kaşlarımı çatarak cümlelerin tamamını okudum.

Herithé'ye giren herkes kendini onu ele geçiren lanetin içinde kaybolmuş bulacak, yok olup gidecek ve eski sakinlerinin külleriyle bütünleşecektir.

"Herithé bir efsane," dedim küçümseyerek. "Sadece ebeveynlerin çocukları kötü davrandığında onları tehdit etmek için kullandıkları ürkütücü bir yer. Annemin, odamı daha sık toplamaya başlamazsam beni Herithé'deki kayıp ruhlarla yaşamaya yollayacağını söylediğini hatırlıyorum."

"Evet," dedi Geraldine, ellerini sehpaye vurarak, gözleri şimdiye kadar beni yanıltan bir düşünceyle parlıyordu. "Herithé, Lariom'un Mücevherleri hakkındaki bu kitapların hepsinde var. Bazen geçerken bahsediliyor, bazen de hikâyenin başlı başına bir özelliği. Onu çevreleyen efsaneler karmakarışık ama yine de her anlatıyı okuduğunuzda, ister efsane, ister mit, ister masal olsun, bazı göze batan benzerlikler olduğunu görebilirsiniz. Acımasız güce sahip bir nesne çalınmış ve şehirde saklanmıştır. Ancak bu nesne - bazen bir taş, bazen bir asa, bazen de gözleri gece kadar karanlık bir çocuk - her ne olursa olsun, Herithé'nin üzerine her zaman bir lanet getirir. Şehrin bir veba, bir savaş, bir büyü bolluğu, bir güç patlaması yüzünden düştüğü söylenir - ama her zaman sakinlerinin içeride kapana kısıldığı ve daha sonra girmeye çalışanların da kapana kısıldığı, lanete ve nesnenin gücüne yenik düştüğü söylenir."

O göğsünü zaferle kabartırken hepimiz boş gözlerle ona baktık. "Bu nesnenin son Lonca Taşı olduğunu mu düşünüyorsun?" Tory merakla sordu. "Öyle olduğuna inanıyorum leydim."

"O zaman... efsaneler arasında kaybolmuş bir şehri nasıl bulacağız?"

Tory düşündü.

"Bunu düşünmüştüm." Geraldine eğildi ve yerden büyük bir teneke kutu aldı, içinden Espial haritasını çıkarıp fırlattı

bir hareketle masanın üzerine bıraktı. "Acaba haritanın yerini bize göstermesi için onu ikna edebilir miyiz?"

"Peki efsaneler çoğunlukla hangi gerçekler üzerinde hemfikir?" Solaria'nın manzarası haritanın üzerinde çiçek açarken, dağlar sayfanın dışına doğru çıkarken, ormanda minik ağaçlar filizlenirken ve minyatür şehirler tuvalin üzerinde kendilerini o zamanlar dünyadaki hallerinin gerçek bir benzeriyle inşa ederken daha da yaklaşıyorlardı.

Parmaklarımı Baruvian Ormanı'nın üzerindeki yoğun bir bulut kümesinin arasından geçirmek için uzandım ve elimi çektiğim anda büyü yeniden oluşunca gülümsedim. Eğer harita insanların ve orduların yerlerini gösterseydi, Lionel'in kuvvetlerinin yerini tespit etmek için onu kullanabilirdik.

Geraldine haritanın kenarlarını kavrayarak sihrini güçlü eşyanın içine yerleştirilmiş olana bağladı ve ondan Herithé'nin kayıp yerini göstermesini istedi.

Birkaç saniye boyunca pek bir şey olmadı, ama sonra bir rüzgâr tüm manzarayı kapladı ve odağım kıtanın en batısında, sık ormanların yerini taşlı zirvelere bıraktığı dağlık bir alana çekildi. Yavaşça, kümelenmiş ağaçların dalları arasında, kan kırmızısı tuğladan bir oluşum belirdi.

Ağaçların arasından çıkan küçük ayrıntıları incelerken nefesimi içime çektim. Görülecek pek bir şey yoktu; bir anlık kırmızı taş görüntüsü ve ağaç hattından çok az çıkıntı yapan bir kulenin kulesi olabilirdi, ama hepsi bu kadardı.

Darcy gözlerinde heyecan dolu bir parıltıyla, "Tehlikeli olacak," dedi.

"Canavarlar olabilir," diye ekledi Seth aynı hararetle.

Geraldine uğursuz bir sesle, "Yaban ellere doğru yola çıkıyoruz," dedi. Haritayı sarmaya başladı ve ben de ayağa kalktım.

"Hepimiz gidiyor muyuz?" Diğerlerine bakarak onayladım.

"Giren herkesin öleceği bilinen lanetli bir şehir," dedi Tory omuz silkerek. "Elbette hepimiz gidiyoruz."

Seth heyecanla uludu ve ben de sırtımdan kendimi alamadım, dişlerim ortaya çıktı ve nabzım çılginca atmaya başladı. Bu savaşla ilgili en kötü şey, aksiyonun arasındaki sessizlikti, kırılman barışın ne kadar süreceğinden emin olamadığınız savaşlar arasındaki zamandı. Bu yüzden bilinmeyene doğru ilerlemek ve kadim bir lanete karşı cesaretimi test etmek istiyordum.

Yıldız tozu sadece bir Fae'yi daha önce bulunduğu bir yere götürmek için kullanılabilirdi ve hiçbirimiz Herithé şehrini sakladığını umduğumuz Tanai Ormanı'nda yürüyüşe çıkmadığımız için, yapabileceğimiz en iyi şey kendimizi Max'in bir zamanlar tatile geldiği bir kayak kulübesine götürmekti.

Göğsümde parlayan bir zırhla savaşçı derisi giymiştim, Anka kuşu ateş hançerlerim kemerimde kılıflıydı. Hepimiz buraya savaş için giyinmiş olarak gelmiştik.

Ağaçların arasındaki yürüyüş sonsuz gibiydi ve lanetli şehri altı saat boyunca aradıktan sonra, lanet haritanın bize yalan söylediğini düşünmeye başlamıştım.

Orion'la birlikte ağaçların arasında bir ileri bir geri ateş etmekten yorulmuştum; Darius ve ikizler kulenin izini bulmak için uzaklara uçarken ikimiz de hızımızı kullanarak keşif yapıyorduk.

Seth, Max, Geraldine, Xavier, Sofia, Tyler ve Washer'ın işi kolaydı, raporlarımızı bekliyor ve avımızı daraltmak için haritayı kullanmaya çalışırken en olası yöne doğru ilerliyorduk. Sorun şuydu ki, harita tüm krallığı kapsıyordu ve birkaç inçte gösterdiği alan yüzlerce mil uzanıyordu.

Sonunda küçük dağlardan birinin eteğindeki kıvrımlı yamaçtan aşağı inerken toprakta kan kırmızısı bir tuğlaya rastladığımda her şeyden vazgeçmek üzereydim.

Kayarak durdum ve tuğlaya geri döndüm, elime alıp merakla inceledim. Taş benim görebildiğim herhangi bir şekilde boyanmamış ya da bu renge boyanmamıştı. Sadece kırmızıydı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve toprak büyümle onu analiz ederken gözlerimi kapattım, bileşimini hissettim, doğal mı yoksa büyüyle mi kirletilmiş olduğunu anlamaya çalıştım.

Çekirdeğini incelediğimde midem kazındı, dilimin üzerinde safra oluşturan malzemeye ilgili kesinlikle yanlış bir şey vardı.

Bir dizimin üzerine çöktüm ve boştaki elimi nemli orman zeminindeki toprağa bastırdım. Burası sessizdi. Böyle bir yerde durmadan önce gerçekten fark ettiğimden çok daha fazla. Ne kuş sesleri, ne uzaktaki suyun sesi, ne ağaçlardaki rüzgârın belirtisi ne de dallarının altında gizlenen hayvanlar vardı.

Büyümü toprağın içine ittim ve anında yanlışlığı tekrar hissettim, ancak tuğlanın kendisinde olduğundan daha sessizdi. Gücümle ittim, bu hissin daha fazlasını aradım, başladığım şeyin daha fazlasını

Herithé'nin düşüşüne sebep olan lanetin gücünden şüphelenmeye başladım. Ve aniden hissettim. Karanlık enerjiyle lekelenmiş tek bir tuğla değil, birçoğu, biri diğerinin üzerine yığılmış, ağaçların arasında büyüyen ve ötesine geçişi engelleyen bir duvar.

Ayağa kalktım, kendimi duvara doğru yönlendirirken gözlerim açıldı, sonra onu aramak için ağaçların arasından fırladım.

Toprağın içinde onu ararken görüldüğünden daha uzaktaydı, ama ona ulaştığımda yanılmıyordum.

Kadim ağaçların gövdeleri arasında, başımın çok üzerindeki gölgeliklere doğru uzanan, bu dünya ile diğeri arasında bir bariyer gibi duran, en derin, kan kırmızısı bir duvar vardı.

Ne eskimiş ya da zamana yenik düşmüş gibi görünüyordu, ne de misafirperver ya da yıpranmış. Sadece öyleydi.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım ve gruba bir mesaj göndererek yerimi bildirdim ve hemen gelmelerini söyledim.

Onların gelmesini beklerken duvar boyunca ilerlemeye başladım. Hastalıklı çürüme hissi burada daha ağırdı ve bunu hissetmek için taşa dokunmama gerek yoktu. Böyle bir laneti yaratmak için kullanılan güç her neyse hâlâ aktifti.

Orion benimle buluşmak için koşarken zihnimde başka bir yer canlandı, koşarken etrafındaki ağaçlar bulanıklaştı, aramızdaki bağ oluşurken bu yeri avlama dürtüsü onu doldurdu.

Döndüm ve kendi gözlerimle onu gördüğüm gibi onun gözleriyle de kendimi gördüm.

Hızla bana çarptı, kolları beni sardı ve dudaklarından vahşi bir hırıltı döküldü, ben de hiç düşünmeden yankıladım. Şakacı bir şekilde boğuşmaya başladık, ancak daha fazlası vardı, kalbimin çılgınca atmasını sağlayan ve içgüdüsel olarak dişlerimin fırlamasına neden olan bir yoğunluk.

Gelen başka birinin sesi bizi birbirimizden uzaklaştırdı ve bakışlarımızı beyaz bir kurdun sırtından aşağı atlayan Max'e kilitlediğimizde içimizden yükselen hırıltılar daha da derinleşti.

"Vay canına!" diye bağırdı ona birlikte ateş ederken, dişlerimizi göstermiştik ve kana susamıştık. Ayrıldık, ona her iki taraftan da saldırıyorduk, bir hava kalkanına çarpıp kırımın üstüne düşmeden önce oyunun heyecanı içimi coşkuyla dolduruyordu.

İçimdeki umutsuz kan ihtiyacı kaybolurken gözlerimi kırptırdım ve sağımda yere yığılmış olan Orion ile Max'in arasına baktım.

eğlenmekle kızmak arasında bir yerde görünüyordu.

"Açsan lanet kaynaklarını ısıır," dedi ve bakışlarım Seth'e kayarken o da Fae formuna geri döndü.

Ona doğru hamle yaparken hırladım, onu bir ağaca doğru ittim ve dişlerimi kabaca boğazına geçirdim.

Bir kalp atışı sonra Orion'un dişleri boğazının diğer tarafına batarken Seth, "Kahretsin," diye küfretti ve sadece benim değil Orion'un da kana susamışlığının bir arada rahatladığını hissettiğimde memnuniyetle inledim.

Orion vahşice hırladı ve bu ses içindeki açlığı alevlendirdi, kana susamışlığımı körükledi ve beni daha fazlasını almaya teşvik etti.

Seth aramızda biraz kıpırdandı, zehrimiz onu iki kat hareketsiz bıraktığı için pek bir şey yapamadı ve Max bir şeyler bağırdı. Ama kelimeler uzak ve belirsiz görünüyor, susuzluk karşısında önemsizleşiyordu.

Beni kendime getiren bir inilti oldu, Seth'in dudaklarından yumuşak, acı dolu bir ses döküldü ve beni geri çekip Orion'u da uzaklaştırdı.

Orion tekrar ileri atıldı ama ben onun yoluna çıktım, dişlerimi gösterip kanlı yüzüne bakarken hırladım. O da bana hırlayarak karşılık verdi, aramızdaki gerilim birkaç baş döndürücü saniye boyunca çatırdadı ve sonunda kendini hatırlayarak gözlerini kırıştırdı.

Avın telaşının ondan uzaklaştığını, aramızdaki bağın bir kez daha paramparça olduğunu hissettim. Seth'le yüzleşmek için geri döndüm, boğazını ellerimin arasında kavradım ve meclis bağının çekimine karşı koyup karanlık gözlerine bakarken iyileştirici büyüü tenine bastırdım.

Seth sanki bütün bunlar bir oyunun parçasıymış gibi bana sırtıyordu ve ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim, dudaklarımda tamamen yetersiz hissettiğim bir özür vardı.

"Seth," diye başladım ama gözlerini devirdi ve ellerimi boynundan çekip başparmağıyla çenemden bir damla kan alıp ağızıma attı.

"Bir dahaki sefere beni bu kadar kolay gafil avlayamayacaksın," diye alay ettikten sonra kıcı çıplak bir şekilde, kıyafetleriyle dolu çantayı tutan Max'e doğru ilerledi.

"O *benim* Kaynağım," diye homurdandım Orion'a. Az önce ne olduğunu ve dişlerini davacıma geçirmesine duymam gereken öfkenin neden tam olarak mevcut olmadığını anlamaya çalışırken bakışlarım daraldı.

"Biliyorum. İstemedim... İlk Ortaya çıktığımdan beri ava kendimi bu kadar kaptırmamıştım. Onu neden ısırığımı bile bilmiyorum. Burası için avlanıyordum, kan için değil."

Birbirimize karanlık bir bakış attık, ikimiz de az önce bizi avımızın peşinden tek vücut olarak sürükleyen kana susamışlığın ve avlanma dürtüsünün gücünü inkâr edemiyorduk.

"Bir cadı meclisi kurmamamız için bir neden var," diye mırıldandım.

"Artık bu konuda bir şey yapmak için çok geç," diye yanıtladı.

"Bazılarını buldum

Konuyla ilgili kitaplar - bu iş bittiğinde daha fazla tartışmalıyız."

Başımı sallayarak onayladım ve o avın ardından kanımda kaynayan memnuniyet dalgasıyla karışan rahatsız edici duyguyu bastırmaya çalıştım.

Darius Ejderha formunda yere indiğinde yer sarsıldı ve diğer arkadaşlarımız açıklığa yaklaşırken ben Orion'un bakışlarını hafif bir kaş çatmayla karşıladım.

Sadece bir Vampirin duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Bu... çok yoğundu," dedim.

"Bu yeri ararken kendimi kaptırdım ve büyüm azalıyordu," dedi usulca. "Bunu gerçek bir ava dönüştürmek istememiştim."

"Her şey yolunda mı?" Darcy kanatlarını savurarak Orion'a doğru ilerledi ve ağzını boyayan kana baktı.

"Evet, güzel," diye cevap verdi, ama sesi benim hissettiğim kadar kararsızdı. "Sadece biraz susadım ve o it de güzel şeylerin tadına bakamadan yoluma çıktı." Su büyüüne bulanmış elini yüzüne silerek kanı temizledi, sonra da bir öpücük için onu kendine yaklaştırdı.

Geraldine Cerberus formuyla kan kırmızısı duvara yaklaşırken, ağaçların arasında ilerleyen ağır pençelerin sesi bize kadar ulaştı. Üç dev kafası tek bir kafa gibi havaya kalktı ve Fae formuna geri dönüp yumruklarını kalçalarına yerleştirmeden önce mekanın doğaüstü sessizliğini delen üç muzaffer uluma sesi çıkardı.

Xavier, Tyler, Sofia ve Washer ağaçların arasından onu takip ederken Geraldine, "Vay canına, işte orada," diye mırıldandı.

"Tanrım, bunlar ne kadar sert tuğlalar," diye yorumladı Washer, birkaç hamle yaparak ve Xavier ondan bir adım uzaklaştı.

Tory yanımda dururken kuru bir sesle, "En azından burası çok ürkütücü ve duvarlarına giren herkesi öldürdüğü söylenen bir yer değil," dedi ve dudaklarım eğlenerek seğirdi. Acaba beni nasıl tuttuğunun farkında mıydı?

Bu günlerde çenesi dik ve bakışlarında parlayan meydan okumayla yıldızlara şanslarını tekrar denemeleri için meydan okuyor gibiydi. Anka kuşu zırhını giymişti ve kılıcı kemerinde kınında duruyordu. Darcy ve ona baktığında, başlarında taçları olmasa bile birer hükümdar olduklarını inkâr etmek mümkün değildi.

"Muhteşem..." diye ilan etti Geraldine, çıplak poposu arkasında toplandığımız yerde hepimize bakıyordu.

Darius Fae formuna geçti ve Max, Geraldine'i kendi kıyafetlerini giymesi için ikna etmeye giderken ona kıyafetlerini fırlattı.

Herkes yeniden giyindiğinde ve Darius baltasını sırtına astığında, duvar boyunca yürümeye başladık.

Tory yanımdan ayrılmıyor, bu cehennem gibi yerde bir Lonca Taşı saklamaya karar veren her kimse onunla ilgili iğneleyici yorumlar yapıyordu ve göğsümdeki rahatsızlık düğümü onun eşliğinde yavaş yavaş hafifliyordu. Benim vahşileşmem ve Orion'la avlanırken aklımı kaybetmem hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu onun tarzı değildi. Sadece benimle yürüdü, kötü şakalar yaptı ve ne zaman uzun süre sessiz kalsam kaşlarını kaldırdı.

"İşte!" Köşeyi döndüğümüzde Geraldine bağırdı ve kendimizi altında inanılmaz büyüklükte iki ahşap kapının asılı olduğu devasa bir taş kemerin önünde bulduk. Sağdaki kapı aralıktı ve ötesindeki koyu kırmızı sokağa bakmamıza izin veriyordu, başka bir şey değil. "Ve böylece bir ölüm lanetinin pençelerine adım atıyoruz, tek bir taşın peşinde kıyametle yüzleşmeye hazırız," diye gürledi Geraldine.

Kapıdan içeri süzülürken tereddüt bile etmedi, Max hemen peşindeydi.

"Bu kadar üzgün görünme, ay arkadaşım. Bazen bana karşı sert olabilirsin, sorun değil. Ben karşı konulmaz biriyim, bu yüzden sürekli kendini tutmaya çalışmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Seth, kaşlarını çatan Orion'a. Bir kolunu omuzlarına dolayarak onu kapıdan geçirdi.

Darius, yanında Darcy olduğu halde onları takip ederken, "Evet, Caleb de Seth'e karşı koymayı neredeyse imkânsız buluyor," diye onayladı. "Onun üzerine atladığını ve onu sıkıştırdığını, ağzını her tarafına sokmak için aklına gelen her şeyi yaptığını gördüm-"

Kapıdan geçip gözden kaybolduklarında sözleri kesildi ve Tory ile bakışarak kaşlarımı hafifçe çattım.

"Neden öyle söyledi?" Mırıldandım.

"Ne gibi?" diye sordu masumca. Çok masumca. Tory masum değildi.

"Benim Seth'i ısırmam gibi..." Bu konuda daha fazla bir şey söyleyerek muhtemelen sadece kendime bir çukur kazacağımı fark ettiğimde, dilimi ağzımın çatısına yapıştıran şeyin ne olduğu gerçeğini bıraktım.

Xavier, Tyler, Sofia ve Washer öndeki kapılardan geçerek bizi arkada bıraktılar.

"Onu bir ağaca bağlayıp ağzını vücudunun her yerinde gezdirdiğinde biraz seksi oluyor gibi mi?" diye sordu bana sırtarak.

Kapıya ulaştığımda bir adım tökezledim, ne gördüğünü, ne anladığını merak ettiğim için kaşlarımı çatarak ona baktım. Ya da sadece bir zamanlar bizim için nasıl olduğunu hatırlıyor ve bunun üzerine bir yorum mu yapıyordu.

Ama bu sataşmaya cevap olarak söylemeyi düşündüğüm her ne varsa, kendimi Herithé şehrinin içinde bulduğumda dudaklarımdan döküldü, çünkü adım attığımız kan kırmızısı taştan avlu tamamen terk edilmişti.

"Darius?" Seslendim, sesim ıslakmış gibi parıldayan duvarlardan ve sonsuza dek boş olan sokaklardan binlerce kez yankılanarak bana geri döndü. Arkadaşlarımız hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu ve bastıran sessizlik kalbime bir parça korku saldı.

Terk edilmiş duvarların arasından bir cevap gelmedi. Tory yanımda kılıcını çekerken, Herithé'nin kapısı arkamızdan çarparak kapandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"B lue!" Bağırdım, sesim etrafımızdaki kırmızı tuğlalı sokakta yankılandı. O kapıdan içeri adımımı attığım an, dünyanın dokusu yer değiştirmişti ve Seth hariç herkesi gözden kaybetmiştim.

"Cal!" diye bağırmaya çalıştı, aceleyle sokağa çıktı ve köşeyi döndü.

Bir dükkâna benzeyen en yakın binanın kapısını zorlayarak açmaya çalıştım; binanın adı o kadar silik ve o kadar eski bir dilde yazılmıştı ki çözmeye bile çalışamadım.

Emrimdeki tüm gücümle omzumu kapıya attığımda bile kapı açılmadı.

"Lanet olsun," diye küfrederek kılıcımı kınından çıkarmadan önce parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Metalin içindeki Anka ateşinin parıltısı gözüme çarptı ve dişlerim Darcy'den ayrıldığı için hayal kırıklığıyla gıcırdadı. Bu yerde bizi bekleyen cehennem her neyse, görünüşe göre onunla itle birlikte yüzleşecektim.

Seth kaşlarını çatmış bir halde koşarak yanıma geldi. "Caleb ile bazen yapabildiğin o garip zihin yöntemiyle bağlantı kurmayı deneyebilir misin?"

"Deneyeceğim," diye mırıldandım.

"İşe yarıyor mu?" Kolumu kavradı ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana bir saniye ver." Gözlerimi kapattım, yavaş bir nefes aldım ve meclis kardeşime bağlı olan parçama ulaşmaya çalıştım. Yine de kana susamışlıkla bağlantılı gibi görünüyordu ve şu anda çok iyi beslendiğim için bağlantıyı kurmaya yaklaşıyordum.

İçimi çektim, gözlerimi açtım ve başımı sallayarak Seth'in kısık bir mızıldanma sesi çıkarmasına neden oldum.

"Sadece ilerlemeye devam edeceğiz. Eninde sonunda onları bulacağız." İleriye doğru yürüdüm, botlarım yere vuruyor ve bu garip boğuk yerde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Sanki buradaki hava da daha ağırdı, nefes almak biraz daha zordu.

Seth beni yakalamak için koştu ve bir o tarafa bir bu tarafa dönerek, ne kadar ilerlediğimize dair hiçbir işaret sunmayan, hepsi birbirinin acı verici bir şekilde aynısı gibi görünen sokaklarda yürüdük. Bir yanım daireler çizdiğimizden korkuyordu ama bu düşünceyi dile getirmek istemiyordum, sadece kendimize dönme ihtimaline karşı çok fazla sağa ya da sola sapmadığımızdan emin olmaya çalışıyordum.

"Bu kemeri daha önce de görmüştüm," diye homurdandı Seth, bu sokağın üzerinde duran kırmızı taş kemeri göstererek.

İtiraf etmekten hoşlanmıyordum ama it haklıydı. Ya da daha önce geçtiğimiz bir tanesine çok benziyordu. Tıpatıp aynıydı.

Geldiğimiz yoldan geriye baktım, hangi yöne gidersek gidelim bizi bekleyen sadece kırmızı tuğlalı sokaklardı.

"Tamam, siktir et," dedim, elim kılıcımın üzerinde sıkılaşıyordu. "Havayı kullanalım ve şehrin üstüne çıkalım. Yeterince yükseğe çıkarsak arkadaşlarımızı görebiliriz."

"Bunu neden daha önce denemedik?" Seth içini çekti ve avuçlarını açarak

Hava.

Ben de aynısını yaptım ve kendimi açık gökyüzüne doğru uçurdum. Göğsümde umut çiçekleri açıyordu. Belki ikizler gökyüzünde daireler çiziyorlardır ve biz de doğruca onlara gidebiliriz.

Çatılara ulaştığım anda güçlü bir enerji bana çarptı ve lanet olası bir devin yumruğunu yemiş gibi sokağa savruldu.

Seth yanıma yığıldı, nefesi kesildiği için hırıltılar çıkarıyordu. İkimiz de ayağa kalkmadan altımızda bir gümbürtü duyuldu, yol titriyor ve sarsılıyordu.

Yerde bir delik açıldı ve Seth kolumu tutarak deliğin içinden geçip karanlığa doğru yuvarlanmaya başladık. Hava vermek için parmaklarımı büküm ama bana büyü gelmedi, göğsümdeki boğucu his bana garip bir gücün onu kilitlediğini söylüyordu.

Sert bir yüzeye çarpmadan bir saniye önce kendimi destekledim ve delik kapanıp tuğlalar yer değiştirip bükülerek bizi zifiri karanlıkta buraya hapsederken yukarıdaki gökyüzünün ışığı kayboldu.

"Kahretsin," diye homurdandı Seth, eli kolumu sıkıca kavradı ve beni ayağa kaldırdı.

Kılıcımı daha yükseğe kaldırıp karanlığa baktım ama yüksek görüşüm bile en ufak bir ışık kırıntısı bile yakalayamadı. İleride bir yerde bir taş gümbürtüsü daha duydum ve silahımın kabzasını sıkıca kavradım. Eğer şimdi bir canavar üzerimize gelirse, onu körü körüne öldürmek için büyük bir mücadele vermek gerekecekti.

Gürültü kesildi ve ileride bir ışık belirdi, koyu kırmızı bir parıltı bizi dar bir taş geçide doğru çağırıyordu.

"Bu yolun verdiği uğursuz havayı sevmiyorum," diye mırıldandı Seth. "Ürkütücü eski bir lanet büyüyle açılmış ürkütücü küçük bir geçitteki ürkütücü kırmızı parıltı. Hayır, ben burada iyiyim."

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Tısladım. "Büyü olmadan, geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz."

"En azından Tarikatımı hâlâ hissedebiliyorum," dedi Seth düşünceli bir ifadeyle ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"O zaman gerekirse bizi hızlı hareket ettirebilirim," dedim. "Ama bizi oraya götürmeyeceğim. Kendimizi bir canavarın pençelerinde bulabiliriz."

"Pekâlâ, hadi." Seth bir adım öne çıktı. "Peşimizden bir şey gelme ihtimaline karşı sen arkamızı kolla. Ben ön göz olacağım."

"Peki," diye mırıldandım, onun önden gitmesine izin verdim ve gölgelerde pusuya yatmış olabilecek herhangi bir yaratığı öldürmeye hazır bir şekilde omzumun üzerinden baktım.

Tünelin kırmızı ışıltısına doğru yürüdük, iki yanımızdaki duvarlar benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı. Burada gerçek bir koku yoktu, rutubet, küf ya da toz yoktu. Sanki dünyevi hiçbir şey buraya dokunamazmış gibiydi. İliklerime kadar işleyen rahatsız edici bir his vardı ve hepimizin ölüm vaat eden lanetli bir şehre gitmemizin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Yine de bunun karşılaştığımız en kötü şey olacağından şüpheliydim.

Koridor tırmanmaya başladı, taş basamaklar ayaklarımızın altında yükseliyordu, ta ki en azından tekrar sokaklarla aynı seviyeye gelmiş olmamız gerektiğinden emin olana kadar. Gerçi hiçbir

Pencereler bize tuğla duvarların ötesini, buranın kendi başına bir hapishane olduğunu gösteriyordu.

Sonunda basit ahşap mobilyalarla döşenmiş uzun bir odaya girdik ve birisinin odadan yeni çıkmış olduğu hissine kapıldık. Sanki lanet kök saldığı anda burası zamanda donmuştu. Cesetler neredeydi? Kemikler ve ölümün kalıcı kokusu? Sanki bu şehirdeki Fae'lerin varlığı sona ermiş gibiydi. Bir an buradaydılar, bir an sonra yok oldular. Duvarları arasında yürüyenler için bu kader hala mümkün müydü? Her geçen saniye bize doğru yaklaşan bir kader mi?

Taşların gıcırtısı arkamızdan geldi ve bir lanetle döndüm, geldiğimiz geçit sanki hiç olmamış gibi kapandı. Kendimi çıkışta beliren yeni yapılmış tuğlalara doğru attım ama taş kullandığım güçten dolayı titremedi bile.

Kanımdaki adrenalinle etrafımda döndüm, başka bir çıkış aradım, ama başka bir kapı, pencere yoktu, iki yalnız tahta sandalye ve uzun zamandır kayıp ruhların yankısından başka bir şey yoktu.

Seth kapanan duvara doğru koştu, sertçe tekmeledi ve Anka alevinden eldivenlerini duvara sürttü ama ikisi de işe yaramadı. Ağırlığımı tekrar duvara verdim, tüm gücümle ittim ama bir tuğla bile yerinden oynamadı.

"Şimdi ne olacak?" Seth tısladı ve nefesi önünde buğulanarak buranın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağladı.

"Hava buz gibi," diye homurdandım ve yumruğumu tekrar duvara indirdim, ama Tarikat gücüm bile bu şehrin garip gücüne nüfuz edemedi.

Duvarların etrafında çalıştık, tuğlaları, zemini, tavanı iterek ilerlemek için bir yol aradık. Ama bize yardım edecek bir büyümüz yoktu ve taş odanın duvarlarında fiziksel olarak aşabileceğimiz tek bir çatlak bile yoktu.

Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtiğimizde Seth gözüme takıldı. Dünyadaki onca Kurt varken, gerçekten de bununla kapana kısılmak zorunda mıydım?

Ondan tarafa döndüm, duvarlardaki bir dizi garip sembolü fark ettim ve anlamlarını çözmeye çalıştım. Belki burada kaçmama yardımcı olacak bir cevap vardı. Ve itin de, diye tahmin ettim.

Seth çevremde bana doğru yaklaştı ve ben onu dikkatle görmezden geldim. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Konsantre oluyorum," diye homurdandım.

"Ne üzerine?" diye sordu.

"Bunlar." Çenemi sembollere doğru salladım, o da o tarafa baktı ve sessizleşti. Ama yıldızlar Kurt Adam'ın bir dakikadan fazla sessiz kalmasını yasaklamıştı.

"Ne demek istiyorlar?" diye sordu.

"Belki de benim kişisel alanımda nefes alıyorsun demek istiyorlardır, Capella." "Oh, beni *Capella* yapma. Artık senin öğrencin değilim. Çok şey yaşadık

O zamandan beri birlikte kaliteli zaman geçirdik, ay arkadaşım."

Dişlerimi sıktım, onu görmezden geldim. *Kurdu öldürme. Mavi'nin ona karşı bir düşkünlüğü var. Yersiz bir düşkünlük ama yine de.*

"Eski semboller hakkında çok şey biliyor musun?"

diye sordu. "Biraz."

"Ne kadar az?" "Sadece sessiz ol," diye kestirip attım.

On saniye daha idare etti ama görünüşe göre kendine engel olamadı. "Bu tuhaf resimlerin bize yardımcı olacağını sanmıyorum." Odanın bir köşesine doğru yürüdü. "Başka bir şey var. Bir gizem."

"Tabii. O zaman git şu köşede kendi kışını kokla ve işe yarayıp yaramadığına bak," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "En azından birlikte kapana kısılmışken şakalaşmalarımız bizi eğlendirecek."

"Bu şaka değil," dedim başımı sallayarak.

"*Elbette* öyle. Yaptığımız şey bu. Bir ileri bir geri yapıyoruz. Benden nefret ediyormuş gibi yapıyorsun, sonra ben çok sevimli oluyorum ve sonunda küçük bir gülümseme atıyorsun, sonra günümüze devam ediyoruz. Ay arkadaşları böyle yapar."

Ona doğru döndüm, tüm bu durum karşısında öfkem yükseliyordu. Diğerlerinden, Mavi'den ayrılmıştım, burada lanetli bir odada onunla sıkışıp kalmıştım ve o şimdiden beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sinirlendiriyordu. "Öyle değil. Hayal görüyorsun. Benim seçkin bir arkadaş çevrem var, uğruna dünyanın öbür ucuna gidebileceğim insanlar ve sen onlardan biri değilsin, Seth Capella."

Kaşlarını çattı, boğazında kalbime bir şeyler yapan küçük bir inilti yükseldi. Paslı bir çiviyle dürtmek gibi bir şey. "Bunu kastetmiyorsun." "Ciddiyim," diye homurdandım. "Darcy bize yaşattığın onca şey için seni affetmiş olabilir ama ben asla unutmayacağım. Ve sana arkadaşım değilsin dediğimde ve kesinlikle *ay arkadaşım* değilsin dediğimde, bunu yıldızlarla lanetlenmiş ruhumun derinliklerine kadar kastediyorum.

Yaptığın iyi bir şey söyle ki

Bunun için beni affet." Öfkeli sözcükler dudaklarımdan döküldü, geçmişe duyduğum öfke yeniden yüzeye çıktı, ama beklemediğim bir suçluluk duygusuyla birlikte geldi. Aslında bu duruma çok kızmıştım ama şimdi öfkemi boşaltacak bir çıkış yolu bulmuştum ve onu iki elimle tutuyordum. Seth bana az önce ormanda terk ettiğim sadık bir köpek gibi bakıyordu ve bu ifadenin beni etkilemesine izin vermemek için çok çalıştım. Bazen neden beni etkilemeye çalıştığını bilmiyordum ama arkadaşşıma yaptığı pislikleri hatırlamak çok kolaydı ve bu da ona karşı beslediğim tüm yumuşak duyguları yok ediyordu.

Yatak.

"Hayatını kurtardım," diye ağzından kaçırdı ve elini kaldırarak beni işaret etti. "Kan gölünde yattığın Hava Koyu'ndaki o mağaraya geldim ve kışını kurtardım Lance Orion. Bu nasıl iyi bir şey?"

"Darcy ve Darius o gece beni kurtardılar," diye homurdandım. "Ne?!" diye alay etti.

"Darcy'nin büyüsünü yönlendirdin ve o da bana Darius'un gelmesi için yeterli zamanı kazandırdı. Yani sen sadece... bu durumda şırıngaydın, onun büyüsünü hortumluyordun."

"Biliyor musun? Sen inatçı bir orospu çocuğusun," dedi. "Ve ben seninle alay etmeseydim, sana birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı göndermeseydim, seni çılgınca bir kıskançlığa sürüklemeseydim Darcy ile tekrar bir araya gelemezsiniz bile."

Ona kaşlarını çatıttım. "Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor? Ellerini kızımın her yerine sürdüğün için mi? Ona sahip olamadığımda beni delirttiğin için mi?"

"Evet!" diye havladı. "Çünkü sen hayattan umudunu kesmiş, acınası, küçük bir Güçten Utanan eziktin ve ben sana ne için savaşman gerektiğini hatırlattım."

Ona doğru atıldım, elim göğsüne çarptı ve onu iterek duvara doğru tökezlemesini sağladım. "Çok küstahsın. İlişkimden kendine pay çıkarabileceğini mi sanıyorsun? Sanki bir tür ilişki uzmanıymışsın gibi. Caleb'a kendi duygularını bile itiraf edemiyorsun. Sadece sızlanıp duruyorsun ve sorunlarını hiç çözmeden ortadan kalkmasını bekliyorsun."

"Ona, sana, tüm arkadaşlarıma her türlü şeyi itiraf ettim. Duygularını itiraf edemeyen sensin." Bana dişlerini gösterdi.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Sen ve ben." Aramızda eliyle işaret etti. "Beni umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Arkamı görmekten mutlu olacaktımsın gibi. Ama bu saçmalık. Çünkü sana ihtiyacım olduğunda yanımda oldun."

"Ne zaman?" Tsked.

"Bana sarıldın, Lance. En çok sarılmaya ihtiyacım olduğu anda sarıldın bana," dedi kaşlarını kaldırarak ve kahverengi gözlerinde zaferle.

Bunu inkâr edemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Darcy için. Her zaman Darcy için."

"Darcy orada değildi. Alevler Sarayı'nda çırpınıyordu. Beni teselli etmene gerek yoktu. Beni geri çevirebilirdin ve Darcy'nin bundan haberi bile olmazdı."

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ondan uzaklaştım, sembollere doğru yürüdüm ve bunun yerine onlara odaklanmaya çalıştım. "Konuşmayı kes."

"İşte yine kaçmaya çalışıyorsun. Neden benden hoşlandığını kabul etmiyorsun?" Seth itti.

"Çünkü ona zarar verip bundan kurtulamazsın," diye hırladım, omzumun üzerinden ona baktım, kaslarım gerçekten yapmak istediğim kavga için gerildi.

Seth'in kaşları düştü. "Bak, kardeşim. Anlıyorum. Ben ve diğer Varisler pisliktik. Ama o kadar çok baskı altındaydık ki, tahmin bile edemezsin. Peki ya ben ve Darcy? Bunu çözdük. Arkadaş olduk, hem de hayal edebileceğimden çok daha iyi arkadaş. Ve sen hapisteyken, ben onun yanımdaydım. Her gün. Oradaydım çünkü bana ihtiyacı vardı ve acı çekiyordu ve bir parçamın yaptığım tüm boktan şeyler için tövbe ettiğini biliyordum. Ama onu da önemsiyordum. Bana kim olduğumu hatırlattı, tüm o politika katmanları ve acımasız güç iddiaları olmadan. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu saçmalıkları bıraktığımdan beri kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. Darcy'nin senin için dünyalara bedel olduğunu biliyorum çünkü seni karanlıktan çıkardı ama beni de çıkardı."

Göğsüm sıkıştı ve cevabımın yerini sessizliğin almasına izin verdim. Bu çok yüzleştiriciydi. Çünkü Darcy de bana aynı şeyi söylemişti. Zodiac Akademisi'nde bize eziyet eden pislik Seth, hapse girdiğimde benim yapamadığım şekilde onun için ortaya çıkmıştı. Ben ya da ikizi olmadan kırılmış, kaybolmuştu ve onun yerine kapısında acısını dindirmeyi teklif eden bir Kurt bulmuştu. Diğer Varisler de oradaydı.

Onun için de öyle ve hepsi birbirlerine bağlanmışlardı, ama Seth'le arasında öyle özel bir şey vardı ki, incelediğimde bunu gerçekten inkâr edemezdim.

"Peki *sen* ne yapıyorsun?" Seth'e homurdandım.

"Şu anda mı? Sadece kendi taşaklarımı yalamanın garip olup olmayacağını merak ediyorum. Varsayımsal olarak, eğer kendimi o şekilde eğdirebilirim ve-"

"Hayır, Caleb'ı kastediyorum," diye tısladım.

"Oh... sanırım bunu kontrol altına aldım." Bana gizemli bir bakış attı, sanki cevaplar için onu sıkıştırmamı istiyordu, ama ben bu yorucu oyuna boyun eğecek türden bir adam değildim. Bana ya söyleyecekti ya da söylemeyecekti. Umurumda bile değildi. Caleb'ın mutlu olmasını istiyordum. Ve Seth'in durumu hakkında sızlanmayı bırakmasını istiyordum. Ama bunun dışında, benim için bir önemi yoktu.

"Kendine çeki düzen vermelisin. Yarınlarımız vaat edilmedi," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar sembollere yönelttim. Biri bağırان bir kadına benziyordu, bir diğeri ise ağzını kapatıyordu. Biri bir sandığı, bir diğeri de belki bir sokağı gösteriyordu...

"Kasvetli orospu çocuğu, değil mi?" Seth söyledi. "Leon'la konuştum, biliyorsun. Eskiden mutlu olduğunu söyledi. Şimdi sadece Darcy'nin yanındayken mutlu görünüyorsun. Ve Gabriel'in. Ve Darius. Ama mesele şu ki, sen değiştin. Artık insanları o kadar kolay kabul etmiyorsun, ama bir kez girdiler mi, temelli giriyorlar. Eskiden olduğum kişiden farklıyım. Ve günahlarımın bedelini her gün daha iyi olarak ödemeye çalışıyorum. Bir zamanlar ailemin beni kontrol etmesine izin verdiğim için nefret ediyorum, bazen pençelerini hala içimde hissettiğim için nefret ediyorum ve mecbur kalırsam her şeyi tekrar değiştirmenin ne kadar kolay olacağını bildiğim için nefret ediyorum. Ama bu yeni ben için savaşıyorum çünkü hayatım boyunca içime gömdüğüm ve dışıma ittiğim ben bu. Siz hayatıma girmeden önce sadece Varislere gösterdiğim ben. Ve neden seninle arkadaş olmayı bu kadar çok istediğimi biliyor musun, Lance?"

"Neden?" Homurdandım.

"Çünkü yalnızlığı tattım, kimsenin seni kurtarmaya gelmeyeceğini bilmenin acısını hissettim. Lionel'ın sana yaptıklarından sonra senin de bununla yüzleştiğini biliyorum. Sen acı ve nefretle büyüdün, ben de öyle. Ama işte bu yüzden birbirimize iyi geliyoruz. Ailemde, sürüye sadakatin bir adı vardır. Biz buna Kurt sadakati deriz. Bunu sana vermek benim içgüdüm ve bunu kimseye vermem. Tek yapman gereken sana yaptığım şey için beni affetmek, böylece buna sahip olabiliriz."

"Darcy'ye yaptığın şey," diye düzelttim. "Gerisi umurumda bile değil. Ama onu kırmaya çalıştın."

"Biliyorum. Ama ben yapmadım. Ve yaptığım şey olmasaydı, muhtemelen bu kadar güçlenemez, yükselmez ve kraliçe malzemesi olamazdı."

"Şimdi de onun yükselişinden kendine pay mı çıkarmaya çalışıyorsun?" Ben uyardım. "Hayır, sadece yüzde altmışı kadar." Tehditkâr bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Tamam, on tane falan." Ellerini masumca kaldırdı.

"Mm."

"Bunu geride bırakman için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "Ne olursa olsun, yapacağım. Çünkü sen ve ben, biz ay arkadaşı olmalıyız. Bunu hissediyorum. Tam burada." Başparmağını göğsüne bastırdı. "Ve tüm ay muştularımı hissettiğim yer burası."

"Ay mırıltıları alamazsın. Ay arkadaşları diye bir şey de yok," diye hüsrarla homurdandım ve elimi yüzümde gezdirdim. Buradan çıkmaya odaklanmamız gerekiyordu, bu önemsiz şeyleri tartışmaya değil.

Küçük bir sızlanmayla başını öne eğdi. "Tamam, gerçek şu ki... Ay arkadaşlarının bir şey olmadığını biliyorum. Ay'ın arkadaş olmamız için bizi seçmediğini biliyorum. Ama diğer herkes bu süslü bağları kuruyor ve belki biraz kıskanıyorum. Ama sana karşı bir şeyler hissediyorum ve bu bana ay gibi geliyor, o yüzden..."

Bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdi ve ben de orada kalmasına izin verdim.

Etrafıma bakındım, tenimde bir karıncalanma hissettim. "Burası gittikçe küçülüyor mu?"

"Hayır." Seth omuz silkti. "Aynı eski dört duvar ve penceresiz. Ama daha küçük değil."

"Daha küçük hissettiriyor," diye mırıldandım, nabzım bir parça yükselmişti. Buradan çıkıp Darcy ve diğerlerinin yanına dönmem gerekiyordu.

Seth elini kırmızı tuğlaların üzerinde gezdirerek tekrar odanın kenarında yürümeye başladı. "Gizli bir düğme ya da öyle bir şey olmalı."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve sıcaklığın hâlâ düştüğüne yemin edebilirdim. Tavanda buz kristalleri belirdi ve nefesim buğulanarak küfrettim.

Belki de kara büyü bunun cevabıydı.

Dişlerimin uzamasına izin verdim, kolumu kaldırdım ve kan çekmek için derimi ısırdım. Kanı sembollerin üzerine sürdüm, gölgelerin çağrısını bekledim, ama teklifime cevap olarak hiçbir şey gelmedi.

"İyi değil mi?" Seth aradı.

"Hayır. Belki de bir aptalın kanına ihtiyacı vardır.
Gel buraya." "Siktir git," diye güldü.

Buz kristalleri duvarlardan aşağı süzölmeye devam etti ve tenimde bir ürperti dolaştı. Zemini kontrol etmeye başladım, ipucu olabilecek herhangi bir çatlak ya da işaret arıyordum.

Soğuk iliklerime kadar işliyordu ve Seth'in kollarını vücuduna sarışından onun da soğukla yüzleştığı anlaşılıyordu.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Hava gittikçe soğuyor," dedi.

Zeminde, sanki biri taşta kazımış gibi küçük, karalanmış bir yazı gördüğümde nefesim kesildi.

"Frigus usque mane tolerandum est," diye yüksek sesle okudum.

"O da ne?" Seth koşarak yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Eski bir dilde," dedim, onu tanıyarak.

"Ama okuyabiliyorsun, değil mi? Değil mi?" Seth beni dürttü.

"Sayılır... Sanırım anlamı... Şafak sökene kadar soğuğa dayanmalısın," dedim.

"Bu kadar mı? Bu bir kapı mı açacak?" Seth heyecanla konuştu ama bu pek de heyecanlanacak bir şey değildi. Şafağa daha birkaç saat vardı ve soğuk da hafiflemiyordu. Ayrıca, diğerleri dışarıda yıldızlara bakıyorlardı. Bu şehirde bütün bir geceyi Seth'le burada kapana kısılmış olarak geçirmek istediğim cevap değildi.

"Önce donarak öleceğiz," dedim bir elimi endişeyle çeneme sürterek.

Seth ayağa fırladı. "İşte yine kıyamet günü havalarına giriyorsun. Ama şanslısın, Lance. Çünkü burada bir Kurt Adam'la sıkışıp kaldın ve Kurt Adamlar'ın en iyi bildiği bir şey varsa o da rahatlamaktır."

Ayağa kalktım, üzerine yürüdüm ve onu kazağını alırken buldum.

Ka

pal "Ne yapıyorsun lan sen?" Ben talep ettim.

1. Kazağı yere bıraktı, okşadı ve tam olarak düzenledi.

"Bizim için bir yatak yapıyorum."

"Uyumayı planlamıyorum, uyuyacak olsaydım da kendi yatağımda uyurdum," dedim sıkıntıyla.

"Bu çok saçma. Ayrı yataklarda olursak nasıl sarılıp uyuyacağız?" Bana gerçekten meraklı bir bakış attı ve geceyi atlatmak için ne yapmak istediğini anladım.

Yemin ederim yıldızların bana güldüğünü duyabiliyordum ve alaylarına karşı dişlerimi sıktım.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun, göt herif."

"Bak, sarılmak kışımızı kurtaracak. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Kurt ihtiyaçlarım kucaklaşmamı ve duygusal bağ kuran bir konuşma yapmamı talep ediyor."

"Öyle mi? Tarikat ihtiyaçlarım sessizlik içinde yalnız oturmamı gerektiriyor." Uzaktaki duvara oturmak için hareket ettim, lanet olası süveter yatağının yakınında bile değildim.

Seth bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Tamam, sırayla yapabiliriz. Bir saat sessizce otururuz, sonra bir saat sarılır ve döneriz? Olur mu? Güzel."

"Hayır, öyle değil-"

"Şışt, saatin başladı." Dudaklarını sıkıyormuş gibi yaptı ve ben de duvara yaslandım. Bana sunulan bu sessizliğin tadını çıkarmamak olmazdı.

Gözlerimi kapattım, kendimi sonsuz temiz havası olan geniş bir alanda hayal etmeye çalıştım ama kapalı duvarların ve gerçekten içinde bulunduğum baskıcı odanın hissinden kurtulmak zordu. Hava o kadar soğuktu ki ellerim uyuşmaya başlamıştı ve hareketsiz oturmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Isınmamız gerekiyordu yoksa cidden buradan çıkamayacaktık.

Seth tekrar konuşmadan önce muhtemelen yirmi dakika kadar dayanmıştı. "Bir saat olmalı."

"Yakın bir yerde değil."

Dizlerini göğsüne bastırdı, nefesi dudaklarından buğulanırken biraz titredi. "Sessizce partide kalma olayını daha fazla sürdürebileceğimizi sanmıyorum Lance. Taşaklarım donuyor."

Haklıydı. Ama kahretsin, neden burada onunla birlikte olan ben olmak zorundaydım?

Ona doğru attığım her adımdan pişmanlık duyarak ayağa kalktım ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Burada ölmeyecektim. Ve onunla daha önce hiç sarılmamış değildik. *Yıldızların yanında.*

Ona yaklaştığımda Seth canlandı, kazağının üzerinde yana doğru kaydı ve yanındaki benim için yeterince büyük olmayan küçük alanı okşadı.

"Ceketini çıkar ve buraya koy," diye teşvik etti. "Soğuşun çoğu zeminden gelir. Kahretsin, bekle! Aklıma çok iyi bir fikir geldi." Ben ceketimi çıkarıp agresif bir şekilde yere atarken o da ayağa fırladı. Eşya tarafından

giysilerini çıkardı, yatak yapmak için onları yere serdi ve boxer'ını yuvarlayarak yastık haline getirdi.

"Al bakalım," dedi parlak bir sesle. "Başını şuraya koyabilirsin."

Çırlıçıplak Kurt'a donuk bir bakış attım. "Lanet olası boxer'ını yastık olarak kullanmayacağım."

"Donarak ölmek üzere olan bir adam için oldukça titizsin."

"Neden çıplaksın?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Çünkü hâlâ Sipariş hediyelerimiz var." Kocaman sırttı.

"Bu doğru," dedim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Konuşamayan dev bir kurda dönüşebilirdi. Bu mükemmeldi.

"Kendini rahat hisset, ben de senin battaniyen olayım," dedi hevesle. "İstersen sen de soyunabilirsin ve sonra giysilerinle daha kalın bir yatak yapabilirsin."

"Hayır, Seth, soyunmayacağım."

"Sen bilirsin. Ama unutma ki ben senin kahramanım. Ve bu senin hayatını ikinci kez kurtarışım olacak."

"Tartışılabilir."

"Hayır."

Gerçek."

"Şimdiden değiş, olur mu?" Israr ettim ve Seth değişimin onu ele geçirmesine izin verdi, vücudu kocaman beyaz bir Kurt'a dönüştü.

Bana doğru hızla geldi, büyük bir pençeyle beni devirdi ve yere düştüğümde hırladım, başım boxer-yastığın üzerine düştü.

"Argh - lanet olsun." Onları topladım ve yüzümü buruşturarak kendimden uzağa fırlattım.

Seth beni yere yapıştırdı, devasa ağırlığı beni ezerken nefesim kesildi.

"Seth," diye mırıldandım ve onu üzerimden ittim. Yan yattı, büyük patilerini ardına kadar açtı ve göğsünün sıcaklığını bana hediye etti.

Uzun bir teslimiyet nefesi verdim, sonra vücudunun kavisine doğru süründüm, bacakları beni yakaladı ve beyaz tüylerin içine çekti. Kahretsin, çok rahattı. Ve en azından bu haliyle yarısı kadar bile sinir bozucu değildi. Kalbinin düzenli atışı göğsünden geliyordu ve ben gerginliğin bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Bir yerlerde, ruhumun en kana susamış bölgelerinin derinliklerinde, ite olan kinimi bırakmaya başladığımı hissettim. Ve belki de, sadece belki de, beni sevmeye başlamıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I Bileklerimi sıkıca saran çiçek başlarını çekiştirdim, dişleri derime saplandı ve çenelerinden sızan garip sıvı büyümü kilitledi. Sap kırılmadı ve ben yukarı baktım.

kan kırmızısı tuğlalı çukurun tepesinde bir hayal kırıklığı kişnemesiyle.

Bir dakika önce cadde boyunca yürüyorduk, sonra tüm dünya devrildi, zemin bir yamaç haline geldi ve bizi etobur bitkilerle dolu bu çukura yuvarladı.

Ayak sesleri bu tarafa doğru ilerledi ve kalbim yerinden çıktı.

"Alo?!" Sofia bağırdı. "Orada biri mi var? Yardıma ihtiyacımız var!"

Yıkayıcı çukurun tepesinde belirdi, aşağıda üçümüzü görünce gözleri büyüdü. "Tanrım, o ıslak delikte iyi misiniz? Çok büyük bir deprem oldu."

"Bu lanet bitkiler büyümüzü kilitliyor," diye açıkladı Tyler, bir tanesini yerden koparmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. Çabaları yüzünden bileğinden kan akıyordu ve ben de sürüme bunun olmasına izin verdiğim için öfkelenerek ayağımı yere vurdum.

"Merak etmeyin. Bir ya da iki adamı dar noktalardan çıkarma konusunda epey deneyimim var," dedi Washer, kollarını sıvadı ve atmaya hazırlandı

Sihir. Kurtarıcımızın o olması pek de rahatlatıcı değildi ama başka seçeneğimiz de yoktu.

"Bekle," diye soludu Sofia, ama çiçeklerden ikisi ona doğru fırlamıştı bile; kalın gövdeleri doğal olmayan bir şekilde uzuyor ve keskin çeneleri genişliyordu. "Büyüye çekiliyorlar!"

Çiçeklerden biri sol elinin etrafından dolanırken Washer irkildi, diğerine bir su patlaması gönderdi ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Ancak ilk çiçek onu korkutucu bir güçle çekiştirdi ve uçurumun kenarına doğru itildi. Ayakları duvarları ve yukarıdaki çıkıntıyı kaplayan bitki özüne takıldı ve düştü, ayakları hala duvarın tepesinde takılıyken yüzü tuğlalara çarparak onu kaplayan yeşil yapışkan maddeye yapıştı.

Çiçek onu tekrar çekiştirdi ve duvardan koptu, gömleği ve pantolonu vücudundan tamamen ayrıldı, bir çift dar mor külotla çukurun dibine uçarken özsuynun içinde asılı kaldı. Bir iniltiyle yere düştü, ardından çiçeği sapından yakalayıp buzuyla dondurdu. Başka bir çiçek ona doğru yırtarcasına geldi ve onu tekmelemeye çalıştı ama Washer'ın boşta elini yakaladı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, tek umudumuz artık burada bizimle birlikte kapana kısılmıştı.

Washer ayağa kalktı, tüm gücüyle çiçekleri çekiştirdi ama bizden daha kolay kurtulamadı.

"Kahretsin," diye küfretti. "Neredeyse bizi buradan çıkaracaktım."

"Neredeyse bizi buradan çıkarıyordun?" Tyler alay etti. "Sen hiçbir şey yapmadın!" "Şimdi, şimdi, ses tonunuza dikkat edin, Bay Corbin. Burada yetkili benim," Washer

dedi, ayağa kalktı ve durumumuzu değerlendirdi.

"Saçmalık," diye homurdandım. "Artık senin öğrencin değiliz ve ben bu çukurdaki en güçlü Fae'yim."

Washer kaşlarını çatarak beni inceledi, sonra başını eğdi. "Bağışla beni, parmak uçlarına basmak istememiştin Xavier. Sen iyi bir Fae örneğisin, ama söylemeliyim ki, ellerimizi bu sıkılmış ıslak yapraklardan kurtarmak için minicik bir fikrim var."

"Devam et o zaman," dedim dişlerimin arasından.

"Bu bitkiler hakkında bir iki şey biliyorum. Onlara Yıldız Kısaçaları deniyor. Ve çenelerinin bizi pençelerinden kurtarmasını sağlayacak bir şey var."

"Bunlar hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Sofia, gözleri dehşetle parlayarak. "Eğer burada çok uzun süre kalırsak, derimizi yavaş ama emin adımlarla eritecekler."

kemikleri ve onu yutmak."

"O zaman onları nasıl bırakacağız?" Tyler çaresizlik içinde Washer'a bakarak itti.

"Sadece doğru noktada biraz gıdıklanmaya ihtiyaçları var," dedi. "Asıl sorun o noktayı bulmak."

"Bence asıl sorun, ellerimiz olmadan onları nasıl gıdıklayacağımız," dedim, sağ bileğimdeki dişler biraz daha derine batarken yüzümü buruşturarak.

"Sorun değil, oğlum." Washer ayakkabılarını tekmeleyip yere düştü ve ayağını hiç zorlanmadan yüzüne doğru kaldırdı. Çorabını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve açıkta kalan ayak parmaklarını açıp oynattı, sonra da saplardan birinin üzerine koyup gıdıkladı.

Yüzümü buruşturdum ve doğru noktayı bulmak için gövde boyunca metodik bir şekilde çalışmasını izledim. Ayak parmakları garip bir şekilde esnekti ve hareketlerinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı ama hepimizi kurtaracaklarsa ben kim oluyordum da şikâyet ediyordum?

Yıkayıcı kışının üzerinde yerde kayıyor, bronzlaşmış bacaklarını açıyor ve ayak parmaklarını ellerini tutan çiçek saplarına doğru oynatıyordu. İzlemesi rahatsız ediciydi ama nedense başka tarafa bakamıyordum.

"İşe yaradığını sanmıyorum, Washer," dedi Tyler, Sofia'yla tiksiniş bir bakış paylaşarak.

"Saçmalık. Sadece doğru noktayı bulmam, o küçük çıkıntıyı tam da doğru kıvrıma sürtmem gerekiyor ve bizi hemen serbest bırakacağım," diye ısrar etti Washer.

Terk edilmiş şehrin bir yerlerinden bir bağırış sesi geldi, duvardan duvara sıçradı ve her yerde yankılandı.

"Arayan Geraldine'di," dedi Sofia heyecanla. "Sence yakın mıdır?"

"Geraldine!" Tyler bağırdı. "Buradayız!"

Arkadaşlarımızın dikkatini çekmek için elimizden geldiğince gürültü yaptık ama kimse görünmedi.

"Umarım iyilerdir," diye mırıldandı Tyler.

"İyiler," dedim kararlılıkla, başka bir seçeneği düşünmeme izin vermeyerek. "Buradan çıkar çıkmaz onları bulacağız."

Arkamda bir taş gıcirtısı duyuldu ve omurgamda gergin bir karıncalanma oldu.

"Xavier," diye fısıldadı Sofia ve ben de dönüp onun bakışlarını takip ederek duvarda açılmış bir tünele baktım. İçinden yılanlar fişkırıyordu; yüzlerce uzun, sürüngen beden birbirine dolanıyor ve bize doğru kıvrılıyordu.

"Herkes hareketsiz kalsın," diye tısladı Sofia. "Bunlar velox yılanları, ani bir harekette saldırırlar. Zehirleri ölümcüldür."

"Yıldızlar adına," diye nefes aldım, olduğum yerde donakalmıştım.

Washer da hareket etmeyi bıraktı, yılanlar ayak bileklerinin üzerinden kayarken bacakları hâlâ genişti.

Bir başka kaya gıcirtısı başımı kaldırmama neden oldu ve yukarıdaki çukurun kenarından çıkan bir taş çember bizi yavaşça içeriye hapsederken lanet ettim.

"Şimdi ne olacak?" Tyler homurdandı.

"Endişelenmeyin," dedi Yıkayıcı. "Yavaşça kendinizi aşağı indirin ve çiçek saplarınızı yere yayın. Bırakın aç yılanların yumuşak şaftları bizim için gıdıklama işini yapsın."

Fena bir plan değildi, bu yüzden hep birlikte mümkün olduğunca yavaş hareket etmeye çalışarak yere doğru ilerledik. Parmaklarım çiçeklerin içinde karıncalanmaya başlamıştı ve bunun nedenini düşünmemeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu durum beni tam bir paniğe sürükleyebilirdi ama sürüm için güçlü kalmalıydım. Ne olursa olsun onları buradan çıkaracaktım. Aklımı kaybedip yanlış bir hareket yaparsam, bu onların hayatına mal olabilirdi. Washer'a gelince, sanırım adam buradan çıkmayı hak ediyordu. Ne de olsa bizi kurtarmaya gelmişti.

Kıçım yere değdi ve kollarımı yavaşça indirdim, böylece gövdeler kıvranan yılan bedenlerinin arasında uzanıyordu. Taş levha tepemizden geçerken her saniye ışığı kaybediyorduk ve sonunda bir gümbürtüyle kapandığında ürperdim.

Beklediğim gibi tamamen karanlıkta kalmak yerine, yılanların vücutları görülebilecek kadar parlamaya başladı.

Dudak hareketlerimi minimumda tutarak, "Bu işe yarasa iyi olur," dedim.

"Olacak oğlum," diye söz verdi Washer, bedenini yere daha da indirdi ve kıvrımlı bir yavaşlıkla yılanların arasına yayıldı.

Yılanlar bir o yana bir bu yana kayarak sapların üzerinden geçerken endişeli bir sessizlik içinde bekledik ama çiçeklerden biri bile bizi bırakmadı.

"Ellerim uyuşuyor," diye tısladı Tyler. "Bu işe yaramıyor, yeni bir plana ihtiyacımız var."

"Bir yolu olmalı," diye fısıldadım endişeyle. Ellerim karıncalanıyordu ve bu bitkiler parmaklarımızı sindirmeye başlayana kadar ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum.

"Bir dakika bekleyin." Washer ayağını birazcık oynatarak parmaklarının arasından keskin görünümlü bir taş aldı. "Belki kendimizi kurtarabiliriz."

"Bunu ayaklarınla yapabiliyor musun?" Şok içinde sordum, ancak ayak parmaklarında ciddi bir el becerisi olduğu açıktı.

"Elbette, oğlum. Bir gün ellerimde olduğu kadar ayaklarımda da çevikliğe sahip olmak için yıllarımı ayak parmaklarımı esnetme alıştırmaları yaparak geçirdim. Şehvetli dürtüler birçok Fae'yi yatağıma çağırdığında ve bir ya da üç parmağımı okşamak, okşamak, daldırmak ya da bir sevgilinin dişlisini veya kıvrımını pompalamak için ödünç vermem gerektiğinde oldukça kullanışlı oluyor."

"Lanet olsun, devam et artık, olur mu?" Ben talep ettim.

Yıkayıcı keskin taşı yavaşça saplardan birine doğru hareket ettirerek yılanların dikkatini çekmeden kesmeye çalıştı.

Zorlu bir süreçti ama sonunda sap ayrıldı ve Washer kısmen özgür kaldı. Çiçek hâlâ sol elinin üzerinde sıkışmış olabilirdi ama artık yere bağlı değildi.

"Diğerini de yap," diye ısrar etti Sofia ve Washer üzerinde çalışmaya başladı, çalışırken biraz eğildi ve homurdandı. Ayak parmaklarının taşı tutuşuna ve bacaklarının o kadar geniş bir açıyla bükülüşüne bakmaktan kendimi alamıyordum ki bakışlarımı hafifçe itilen kasıklarından uzak tutmak için elimden gelen tek şey buydu.

Birdenbire serbest kaldı ve yılanlardan hiçbirini rahatsız etmemeye dikkat ederek bana doğru sürünerek ilerlerken rahat nefesler aldık. Birkaç dakika sürdü ama sonunda beni de tutan sapları kesmek için ayaklarını kullandı ve dikkatli bir şekilde Sofia'ya doğru ilerledi, kıcı o aşırı dar külotun içinde bana doğru bakıyordu.

Sonunda dördümüz de özgür kaldığımızda, Washer tünele doğru ilerledi ve yılanların fark etmesini önlemek için çok yavaş hareket etti. Ben ikinci sıradaydım ama burnumun Washer'ın kıcından birkaç santim uzakta olduğunu görünce hemen pişman oldum. Yılanların parıltısı olmadan geçit zifiri karanlıktı ve ne kadar uzağa gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bizi tekrar dışarı çıkarması için dua ettim. Eğer diğerlerini bulabilirsek, bu lanet çiçekleri üzerimizden alabilirlerdi, o zaman elimizdeki göreve geri dönebilirdik.

Washer, "Temiz hava kokusu alıyorum, çocuklar," diye seslendi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, önümü göremesem de kıcına bakarak yüzümü buruşturdum. Ama sonra aniden durdu ve yüzüm tam kıcına çarptı.

"Argh," diye homurdandım. "Sadece hareket etmeye devam et. Lanet olası hareket etmeyi bırakma."

Yüzüme çarpan kışa rağmen ileride daha temiz bir havanın kokusunu *alabiliyordum* ve doğru yolda olduğumuzu hissediyordum. Yıldızlar bugün talihimizi döndürüyor ve bizi bataklığa sürüklüyordu ama henüz işimiz bitmemişti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

I Annemin beyaz kılıcını savurdum, çelik benim kadar uzun olan fare canavarına çarptı ve o şey ayaklarımın dibine düştü.

Darius baltasını bir başka canavar farenin kafasından çekerken, "Pek de zorlu bir iş değil," diye yorumladı.

"Şşşt, kıyamet şehri muhtemelen dinliyordur ve oyununu hızlandıracaktır," diye fısıldadım.

Sırıttı. "Korktun mu, küçük cadaloz?"

"Kendim için mi? Hayır. Sadece Tory'nin seni çıkarmak için tekrar ölümle pençeleşmek zorunda kalmasını istemiyorum." Ona alaycı bir sırıtış attım. "Onun iyiliği için büyük kayınbiraderimi korumalıyım."

Bana Orion'a yakışır kuru bir bakış attı ve ben de kırmızı tuğlalı sokakta yanından geçip gittim.

Yürümeye devam edip grubumuzdan herhangi bir iz ararken eğlencem azaldı.

Bu şehirde tamamen doğal olmayan bir şeyler vardı, hava çok durgun ve sessizlik çok yoğun. Onları bulmak için uçmayı çoktan denemiştim ama boş sokaklar ve pişmiş toprak çatılardan başka bir şey bana bakmıyordu. Ne zaman bir yöne doğru çok fazla uçsam, başladığım yere geri dönüyordum, bu yüzden onları bulmamızı engelleyen bir büyü olduğunu tahmin ettik.

Şimdilik tek başımızaydık ve bugünlerde Darius Acrux'tan çok daha kötü bir arkadaş bulabilirdim. Yeni dostluğumuzu, aramızda yaşamış olan eski nefretle bağdaştırmak zordu ama işte buradaydık.

Darius sessizliği bozmadan önce bir başka labirent sokakta daha yürüdük.

"Peçenin ötesinde böyle hissettiren bir yer vardı," dedi ve kulaklarım diken diken oldu. Ölüm zamanıyla ilgili ayrıntılar için onu ne kadar zorlayacağımı bilemiyordum ama sorularla dolup taşıyordum.

"Lanetli mi?" Tahmin ettim.

"Kirlenmiş," dedi karanlık bir sesle. "Orada bir mağarada yaşayan kadim bir ruh vardı. Hafızasında o kadar çok parçasını kaybetmişti ki, artık neredeyse hiç Fae değildi. Görmek için doğal değildi."

Gözlerindeki acımasız bakış ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Orada başka ne gördün?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, başparmağı baltasının kabzasında geziniyordu. "Artık olmayan bir şeye tutunan, artık olmayan insanların parçalarını gördüm."

Annemle babamı, Hamish ve Catalina'yı da düşününce kalbim sıkıştı. "Tüm ruhlar için böyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Gwen. Orada da ışık var. Bir bakıma umut." "Bana daha fazlasını anlat," diye sordum, sesim küçük bir kızın umudu gibi kısıktı.

yatmadan önce bir hikaye için. Ama bu benim için bundan daha fazlasını ifade ediyordu. Her şeydi. Darius ailemle vakit geçirmişti; onları bu hayatta asla tanıyamayacağım bir şekilde tanıyordu.

Bir nefes verdi, dudakları köşeden kalktı. "Baban pisliğin teki."

"Öyle mi?" Üzerime çöken hayal kırıklığıyla sordum.

Darius sokağın yukarısına ve aşağısına baktı, sonra eğilip alçak sesle benimle konuştu. "En iyi pislik türü."

Rüzgâr etrafımızı karıştırdı ve Darius kaşlarını kaldırdı. "Eğer bunu duyduysan, Hail. Yanlış duymuşsun."

"Sence şimdi burada mıdır?" Heyecanla sordum, Peçe'nin ötesindeyken değer verdiği insanları görebilmekle ilgili bize söylediklerini hatırladım.

"Olabilir," diye mırıldandı Darius. "Onu ve anneni sık sık izliyorlar. Ama Peçe'yi aşmak ve sevdiğin birinin yanında durmak çok fazla enerji gerektirir. Uzaktan izlemek daha kolay."

Parmaklarım kılıcımın kabzasında sıkılaştı. "Annem nasıl biriydi?"

Bu sorunun cevabını beklerken boğazımdaki yumru bir türlü geçmiyordu. Çocukken bir annem olmasını hayal etmişim; hastalandığımda bana sarılan, okul için saçlarımı ören, dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde hep yanımda olan biri. Tory ve ben birbirimiz için böyle biri olmuştuk, ailelerimizin karşılayamadığı her ihtiyacı bildiğimiz şekilde karşılıyorduk. Ama bu yük asla bizim üzerimizde olmamalıydı, annemiz ve babamız her zaman yanımızda olmalıydı ve biz bu ayrıcalıktan mahrum bırakılmıştık. Hepsi Lionel yüzünden.

"O inatçı, vahşi ve çok zeki biri. Seni bu ya da öteki âlemdeki her şeyden çok seviyor," dedi ciddi bir şekilde. "Hail de öyle. Azriel de öyle. Lance için yaptıklarından dolayı sana ne kadar minnettar olduğunu ve tacını ele geçirdiğinde sana tapan tüm kayıp ruhlarla birlikte kutlama yapacağını söylememi istedi. Ailen gururla dolup taşıyor, seni tahtta görmek için can atıyorlar. Dürüst olmak gerekirse bu çok güzel."

Durduğumuzu fark ettim ve göğsümdeki yıllanmış yara, o kayıp ruhların doldurması gereken uçurum parçalandı. Dışarıda bir yerlerde bizi izlediklerini, neşelendirdiklerini, şimdi bile bizi sevdiklerini öğrenmek hem acı verici hem de rahatlatıcıydı.

"Peki ya annen?" Catalina'yı kaybettiğim için boğazım düğümlenerek sordum. Kısa bir süreliğine de olsa onun sevgisini tatmışım ve bu hayatımda bana sunulan en saf şeylerden biriydi. O ve Hamish, tıpkı benim annem ve babam gibi, tıpkı Orion'un babası gibi çok erken aramızdan ayrılmışlardı. Ejderha Kral'ın ellerinde çok fazla ölüm yaşanmıştı ve ödemesi gereken çok şey vardı. Ama bu yapılanları asla geri alamazdı. Onları asla geri getiremezdi.

"Huzur içinde," dedi Darius, gözlerinde savaşıyor duygularla. "O artık mutlu. Özgür. Bu yaşam değil ama ölüm de görüldüğü kadar nihai değil. O ve Hamish için henüz yaşanacak bir mutluluk var."

"Bu iyi," diye mırıldandım, tüm bunların acısı neredeyse beni boğuyordu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz kucaklaştık, kayıplarımızı paylaştık ve bunun acısı birbirimizin kollarında hafifledi. Lionel'in acımasız oğlunu kardeşim gibi görmeye başladığıma inanmak neredeyse imkânsızdı ama bir şekilde ikimizi de geri dönülmez bir şekilde değiştiren, öngörülemeyen bir yolda ilerleyerek buraya gelmiştik.

Bir kapı menteşesinin gıcırtısı bizi ayırdı ve Darius baltasını kaldırırken ben de kılıcımı kaldırdım.

Sokağın karşısında açık duran tek bir kapı, diğerlerine benzeyen bir eve açılıyordu.

Ona doğru bir adım attım ama Darius kolumu yakaladı.

"Bizim için ürkütücü bir şekilde açılan kapıdan geçip gitmeyi mi planlıyorsun?" diye homurdandı.

"Ya bunu yapacağız ya da bu sokaklarda amaçsızca dolaşmaya devam edeceğiz. Bence şehrin bizden yapmamızı istediği şeyi yapmalıyız." Tekrar ileri doğru adım atmaya çalıştım ama eli daha da sıkılaştı.

"Gwen."

"Darius." Kaşlarımı kaldırdım. İç çekerek beni serbest bıraktı.

"Ölüm seni temkinli bir ihtiyara dönüştürmüş," diye takıldım, kılıcımı kaldırmış ve avuçlarımda Anka ateşinin ürpertisiyle kapıya doğru ilerlerken.

"Saçmalık," diye tıslayarak tam arkamdan geldi. "Sadece benden daha yavaş reflekslere sahip olduğun için kafanı canavar bir sıçana yemeni istemiyorum."

Dirseğimi karnına doğru savurdum ve o da bir kahkaha attı.

"Süper hızlı reflekslerin sana dirsek atmamı engellemeden önce ne diyordun?" Tatlı tatlı sordum.

Beni öyle bir itti ki neredeyse düşüyordum ve arkasına bakmadan evin içine doğru yürümeye başladı. "Acele et, Gwen. Senin için hiç öldürme saklamayacağım."

Dudaklarımı büzerek peşinden yürüdüm. "Bana Gwen demeye devam edersen, kılıcımı kışına saplarım."

"Bu annenin kılıcı. Ve bu arada, bunu yaptığından bahsetmişti." Döndü, kabzaya uzandı ve başparmağını kılıcın etrafını saran kanatların perçinleri üzerinde gezdirdi. Kılıç ruhani beyaz bir ışıltıyla aydınlandı ve güzelliği karşısında şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım.

"Şimdi vurduğunuzda, fazladan bir enerji darbesi ya da başka bir şey yayacak," diye açıkladı.

"İhtiyacın olduğunda canavar bir fare nerede?" Denemek istediğim için mırıldandım.

Kapı, damarlarıma adrenalin salgılatan bir çarpmayla arkamdan kapandı. Darius ve ben hemen gardımızı aldık, silahlarımızı kaldırdık ve kaslarımız yaklaşan bir dövüş için gerildi. Hiçbir şey olmadığında, ben

kapı koluna uzandı, ama artık gerçek değildi, kapı sadece kırmızı tuğla duvardaki bir tabloydu.

"Kahretsin," diye nefes aldım.

"Ürkütücü kapıdan geç, dedi," diye alay etti Darius. "Kötü bir şey olmayacak, dedi."

"Hiçbir zaman kötü bir şey olmayacağını söylemedim. Lanetli şehrin bizden yapmamızı istediği şeyi yapmamız gerektiğini söyledim."

"Aynı fark," diye kıkırdadı, sonra da karanlık bir merdiven olan tek yola doğru döndü.

Kılıcımın ışığı karanlığı kesiyordu, bu yüzden bir Faelight yapma zahmetine girmedim ve Darius'u dikkatle merdivenlerden yukarı doğru takip ettim. Tahta ayaklarımızın altında gıcırdadı, bu ses beni gerdi, vücudumdaki her kas bir saldırıya hazırlanmak için gerildi.

Merdivenlerin tepesinde bir kapıdan içeri adım attık ve kendimizi penceresiz ve ileriye geçişi olmayan bir odada bulduk.

Arkamızdaki duvar yerinden oynadı ve bir taş blok kapı aralığına çarparak bizi buraya hapsederken dönüp durduk.

"Siktir." Darius omzunu omzuna çarptı ve tüm gücüyle itti.

"Geri çekil," dedim, o da mecbur kaldı.

Elimi kaldırdım ama parmak uçlarıma büyü gelmedi, buradaki güçle ilgili bir şey Elementlerimi kilitledi.

"Kahretsin," diye homurdandım, sonra kılıcı kaldırdım ve taşa doğru salladım. Kılıçtan güçlü bir enerji dalgası fırladı ve taşta bir çatlak oluştu, duvarları da yırttı. Ama ben daha fazla heyecanlanamadan, sanki duvarlar kendi kendilerini iyileştiriyormuş gibi çatlak kapandı.

"Siktir et burayı," diye hırladı Darius, dişlerinin arasından duman sızıyordu. "Vardiyaya girip bizi buradan çıkaracağım."

Bir tıslama sesi duyduk ve sesin kaynağını ararken duvarlardaki küçük deliklerden odaya süzülen pembe bir sis bulduk.

Gömleğimin kumaşını tuttum, aceleyle burnumun ve ağzımın üzerine çektim ve Darius da aynısını yaptı.

"Şimdi yer değiştir,"

diye ısrar ettim.

"Yapamam," diye

küfretti.

Sis etrafımızı sarmıştı ve onu dışarıda tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, gözlerim Darius'unkini buldu ve elim koluna düştü. Dehşet beni sardı

şiddetli bir kavrama. Risk altında olan sadece biz değildik. Bu sis bizim ölümümüze eşitse, Tory'ninkine de eşitti.

Ama bir nefes bu endişeyi rüzgârda savurdu. Tüm düşüncelerim kayboldu ve gözlerimi kapatıp kafamdaki kabarık sisi kırıpıştırarak uzaklaştırdım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Aer Tower'daki yatağımda yatıyordum, güzel bir yaz günü pencereden bana parıldıyordu. Memnuniyetle gülümsedim, yataktan kalktım ve duş alıp Zodyak Akademisi üniformamı giyerek alıştığım rutine geri döndüm.

Çok geçmeden Küre'ye doğru yürüyordum, her şey mükemmel derecede normal ve çok doğruydı. The Orb'a girerken Kylie Major bana el salladı, dostça gülümsedi ve ben de gülümsedim.

"Selam kanka, nasıl uyudun?" diye sordu neşeyle.

"Kütük gibi," dedim, odada ikizimi ararken. Ve tabii ki erkek arkadaşıyla oradaydı, odanın ortasındaki kırmızı kanepede onun kucağına oturmuş, usulca şapkasını okşuyordu.

Kylie'den uzaklaşıp Tory ve Diego'ya doğru koşarken, "Birazdan görüşürüz," dedim. Tory ona sırtıyordu ve sanki komik bir şey söylemiş gibi göğsünü tokatladı.

"Hey, Tor," diye seslendim ve başını kaldırıp bana el salladı.

O yöne doğru hareket edemedi arkamdan bir ses duyuldu.

"Günaydın, güzelim."

Döndüğümde Lance Orion'u okul üniformasının üzerine giydiği Pitball ceketiyle bu tarafa doğru yürürken buldum. Bir an için koyu renk gözlerinin bana dikildiğini sandım ama yanımdan geçip Seth Capella'yı yakaladı ve dilini dudaklarının arasına soktu. İkisi kimse izlemiyormuş gibi öpüştüler ve ben de yanlarından hızla geçip onları bu açık gösteriyle baş başa bırakarak Tory ve Diego'nun yanına oturdum.

Tory, Diego'nun şapkasını ayarlıyor, sanki şapkanın onda nasıl duracağına karar vermeye çalışıyordu. O şapkayı gerçekten seviyordu.

Garip bir his kapladı içimi, sanki bu durumda bir terslik varmış gibi. Ama bu his geçti ve üzerinde durmadım. Bu sahnede uzaktan yakından yanlış bir şey göremiyordum. Tory Diego'ya tapıyordu, Diego da Tory'ye. Onları mükemmel bir çift yapmayan tek bir şey bile düşünemiyordum.

"Ah, o burada," diye tısladı Tory ve ben de Küre'ye kimin girdiğini fark edince öfkelen dim.

Geraldine Grus. Kraliçe sürtük. Bu kız birinin boēazına simit tkmadan bir gün bile geiremiyordu. Kylie Major'a doēru bir hamle yaptı ve Kylie onu savuşturmak için iyi bir çaba gösterdi, ancak Geraldine kısa süre sonra onu kında simitle bir çöp tenekesine yatrdı.

"Tehlike diskosunda dans etmek isteyen başka whelk var mı?" Geraldine daha fazla kurban ararken gözlerini odanın içinde gezdirdi. Milton Hubert'in kendisine doēru baktıēını gördü ve peşinden koştu, zavallı adam ıēlık atarak kapıya doēru koşuyordu.

Orion ve Seth sonunda öpüşmeyi bırakıp kanepede bize katıldılar, Orion kolunu Seth'in omuzlarına rahat bir samimiyetle doladı.

"Kahve ister misin, ay dostum?" Seth ona sordu.

Orion sırtıarak, "Ay ařıēlı," diye düzeltilti ve Seth kıkırdayarak Orion'un dizini sıktı. "Sen şuraya otur. Ben bize kahve getireyim." Orion emrindeki hızla uzaklaştı ve bir saniye sonra iki fincan kahveyle dönüp birini erkek arkadaşına uzattı.

Aralarına baktım, içimi huzursuz edici bir his kapladı. Bu doēru deēildi. Yoksa doēru muydu?

Görüş alanımın kenarında parıldayan pembe bir ışltı göz kırpmama neden oldu ve ne dřndēm unuttum, dikkatim tekrar odanın öbür ucunda Geraldine'in Milton'a zorla simit yedirdiēi yere çekildi.

"Al bakalım, seni serseriler diyarının serserisi!" Geraldine baēırdı ve beni dehşet içinde titretti.

"Cooeeeeee."

O boēucu ses. Nabzı atan her Fae, Profesör Washer Küre'ye girdiēinde yemek için yeterince iyi görünüyordu. Deri pantolonu yürürken gıcrdıyordu ve iekli gmleēinin dēmeleri gbeēine kadar açıktı, tüm o lezzetli bronzlaşmış, aēdalı teni ortaya çıkarıyordu. Kim ona karşı koyabilirdi ki? Ateşin timsaliydi.

Kalçalarını sallayarak yürürken ve odadaki tüm gözleri üzerine çekerken dudaēımı ısrdım.

"Yıldızlar adına..." Caleb ortaya çıktı, gözleri kanepeye düşmeden önce Washer'ı takip ediyordu. "Eēēer kaçırılmış bir adam olmasaydım ve Washer'ın bir tadına bakmak beni Darkmore'a sokmasaydı... O profesörle atışımı yapardım."

"Yine de onunla ıktıēına inanamıyorum," dedi Seth. "Hadi ama kardeşim, o bizim düşmanımız."

Caleb sandalyesinde yaylanarak, "Bu da onu daha da ateşli yapıyor," dedi.

Geraldine onu fark edip o kadar hızlı koştu ki, zıplamalarını engellemek için göğüslerini tuttu. Miyavlayan bir sokak kedisi gibi bir sesle onun kucağına indi, sonra dilini dudaklarının arasına soktu. Caleb inledi, onu kendine çekti ve ayrıldıklarında yanağını okşadı ve fısıldadı, "Benim süslü azı dişlerim... rüzgarlı bir çayırdaki yabancı bir keklik gibi ısır beni."

Max, Xavier Acrux ile el ele görüldüğü sırada Caleb dişlerini onun boynuna geçirdi.

Gözlerimi kırptırdım, bu sahnede yine doğru olmayan bir şeyler vardı ama Tory bakışlarımı karşılayınca rahatladım. Yanlış olan ne olabilirdi ki?

"Erkek arkadaşın burada." Tory beni dürttü ve kimi kastettiğini anlamaya çalışarak etrafıma bakındım, nedense kim olabileceğinden emin değildim.

Darius Acrux Küre'nin üzerinden hızla bana doğru geldi ve saniyeler içinde elimi tutup beni oturduğum yerden çekti. Parmak uçlarımda yükseldim, iri eli yüzümü kavradı ve kara gözleri bir an için altın rengine döndü. Eğildim ama dudakları dudaklarıma yaklaştığında içimi bir iğrenme duygusu kapladı.

"O senin arkadaşın!" Tory aradı.

"Hadi, öp!" Orion beni cesaretlendirdi ve sis bir kez daha üzerime çökerken gözlerimi kırptırdım.

Arkadaşım... tabii ki o benim arkadaşım. Bu çok mantıklı.

Öpücük için tekrar eğildim, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti ki zihnimde bir anı parladı. Yıldızların altında, hayatımın aşkı Lance Orion'un karşısında duruyordum. O beni sahiplenirken ben de onu sahipleniyordum.

Darius'un ağzı neredeyse benimkini sıyrıyordu ama aynı anda geri çekildik, yanağımdaki avucu şimdi beni yaklaştırmak yerine uzaklaştırırken yüzüm dehşetle buruştu.

Görüntü bir anda kayboldu ve kapalı odaya geri döndük, birbirimize tiksintiyle bakıyorduk.

"Ne oluyor lan?" diye geveledi, benimkine bu kadar yakın olması fikri bile ağzını silerken.

"Ew, ew, ew." Daha da geri çekildim, tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyordu. "Bu berbattı. Bu ürkütücü şehir neden bizi öpüştürmek istiyor?" Daha az çekici bir şey düşünemediğim için yüzümü buruşturdum. O benim için bir kardeşti. Kız kardeşimin eşi. Ergh.

"Sanırım bu bir testti," dedi Darius kalın bir sesle, beni öpme fikrinden en az benim kadar rahatsız olduğu belliydi. Bana bir erkek kadar çekici geliyordu.

çürük patates. "Siktir et o şapkalı çocuğu. Elleri karımın her yerindeydi."

"Öyle mi? Lance, Seth'le öpüştü." Ürperdim.

Darius bir kahkaha attı. "Bu biraz komik."

"Hiç komik değil," diye tısladım, bölgesel içgüdülerim alev alev yanıyordu.

Ben.

"Pekâlâ, pekâlâ." Etrafına baktı ve bir taş gıcırtısı duydu bize yeni bir yol sundu.

Annemin kılıcını kaldırdım ve göğsümdeki öfkeyle çıkışa doğru yürüdüm. Eğer bu şehir bir kavga istiyorsa, bir tane almak üzereydi. Kimse bana kayınbiraderimi öptürmeye çalışmadı ve bundan paçayı sıyıramadı.

Geraldine

BÖLÜM YIRMI BİR

"H "Burada zamanın nasıl geçtiğini fark ettiniz mi?" Merakla sordum, parmaklarım koyu kırmızı bir duvarda geziniyor, doğal olmayan tuğlaların kuytularını ve çatlaklarını keşfediyordu. "Damlıyor ve sonra fişkırıyor gibi.

Su bir baraj tarafından engellenir ve ara sıra serbest bırakılır."

"Ben daha çok bizi yemeye çalışan canavar için endişeleniyorum," diye hırladı Max arkamdan, sesi belirgin bir paniğin derin basıydı.

"Tabii ki öylesin," dedim dikkatinin dağılacağını bildiğimden. "Zaten bütün mesele de bu. Yine de süslerin altındaki numaranın kokusunu aldım."

Burada sihrimiz tahmin edilemezdi ve susturucu bir baloncuk bizi rahat ve zinde tutsa da, herhangi bir anda patlamayacağına güvenmiyordum.

"Ne numarası?" Max talep etti.

Ona döndüm, bakışlarım savaşıcı derisinin omzunu kesen yırtık pençe izlerine ve büyümüzün iyileştirmeyi reddettiği yaranın parlayan kanına takıldı.

Beni o yaradan kurtarmıştı, cesur barakudam, yaratık gökyüzünden saldırdığında beni kenara itmişti, pençeleri beni kapmak için hazırды, yıkıcı yüzü aç bir neşeyle doluydu.

Maxy oğlumu uzaklaştırmaya çalıştığı için onun suratını Bitmeyen Göksel Karma Tokmağı ile olgunlaşmış bir muz gibi parçalamıştım ama pençeler onu serbest bırakmadan önce derinlere inmiş ve iyice kesmişti.

Buraya gelişimiz hızlı ve umutsuz olmuştu, yarası kabul edebileceğimden çok daha fazla dikkatimi çekmişti. Böyle bir görev için talihsiz bir ikiliydik. Duygularımız savaşın acımasız kararlarına izin vermeyecek kadar birbirine karışmıştı.

Burada, bir zamanlar büyük bir lorda ya da leydiye ev sahipliği yapmış gibi görünen görkemli bir binanın verandasında bir nebze sığınak bulmuştuk. Şimdi bu unutulmuş kemikler şehrinde çürümeye terk edilmişti.

Çevredeki binaların duvarlarından vahşi bir çığlık yankılandı ve dehşet trompetimi baştan çıkarmaya çalışsa da onu bir kenara bıraktım, onun yerine sesin hareket etme şeklini dinledim.

"Burada ölümden başka bir şey yok," diye tısladı Max, acıya karşı dişlerini sıkarak.

"Ölüm bile her şeyi saklayamaz," diye karşılık verdim. "Çünkü bir oyun oynandığını keşfettim."

"Ne oyunu?" Max bana bir adım daha yaklaştı.

Elimi yanağına bastırdım, gözlerinin içine baktım ve gerçek bir savaşçının kararlılığını gördüm.

"Kaçacak gücün kaldı mı?" Cesaretinden bir an bile şüphe etmesem de ona tüm ciddiyetimle sordum.

"Eğer kaçırıyorsan ben de tam arkadayım," diye yemin etti ve vallahi sularım o anda coştı.

"Ses hareket ediyor," diye nefes aldım, gözlerim bunun gerçekliğiyle parlıyordu. "Her yerde doğal olmayan bir şekilde dans ediyor."

Bizi avlayan canavar yine göklerde çığlık attı ve yankılanan sesler sağımızda uzanan patikadan duyulmadığında ruhum sözlerimin gerçekliğiyle aydınlandı.

Max de bu doğal olmayan sessizliği fark edince sustu ve gözlerinde bir kararlılık kıvılcımı parladı.

O yayını çekti, ben de savurdum.

"Yonder'e doğru gidiyoruz," diye tısladım ve başka bir dilly olmadan, biz

Kapalı.

Canavar bizi fark ettiğinde çığlık attı, gökyüzü kararıyordu. derimsi kanatları genişçe açıldı ve bizi hafif eğimli caddede kovaladı.

Ama ıgllıkları tam da ihtiyaım olan Şeydi ve o hiçlik noktasına, karanlıktaki sessizliğe doğru koşarken vahşi bir sırtış attım.

Max güçlü bir şekilde arkamdan koştu, Anka ateşiyle parlayan bir ok fırlattı ve hedefini vurduğunda etrafımızda başka bir kükreme yankılanmasına neden oldu.

Ancak soyunun tükendiği düşünülse de, Rather Bat efsanesini iyi biliyordum. Bu iğrenç yerde türünün son örneğine rastladığımıza dair şüphelerim vardı. Dört kalbi vardı ve zaman verildiğinde her biri kendini yenileyebiliyordu. Pençeleri jilet gibi keskindi ve dişleri o kadar zehirliydi ki avını ısırđıęında anında felç ettiği söylenirdi.

Benim asil bedenim zehirlerden korkmasa da, sevgili Maxy'm bu kadar şanslı değildi.

Maxy tekrar ateş edince devasa yarasa kenara çekilmek zorunda kaldı ve ben de aniden sağa doğru sarsılarak kendimi kırmızı tuğlalı iki yüksek evin arasında neredeyse var olmayan bir boşluğa sıkıştırdım.

Maxy onu takip ederken küfretti, geniş formu belki de Brendalarımın bile bana sağladığından daha sıkı bir sıkıştırma sağlıyordu, ancak sivri göğüs zırhımın uçları tuğlalarda çizgiler atığından, bundan tam olarak emin değildim.

"Sessizlik değişti," dedim açıklama olarak ve Max homurdanarak onayladı.

Korkaka bir tavırla değil ama düşmanını ustalıkla değerlendirmiş bir askerin pratik sözleriyle, "Onu daha fazla geçemeyiz," diye ekledi.

"Cesur ol," dedim ona, "nk biz adil ve doğru olanın yanında savaşıyoruz."

Alaycı bir tavırla söyledikleri, benim değerlendirmemi sözsüz olarak kabul ettiğinin göstergesiydi; bu arayışta bizi hiçbir şey engelleyemezdi. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Kendimi ara sokağın sonundan ittim, yarasa tuzağını fırlatıp tüm gücüyle bana çarparak beni yere fırlattığında boğazıma bir ıgllık düğümlendi.

"Gerry!" Ben sürüklenirken Max böğürdü, pençeleri pırıl pırıl göğüs zırhımda tutunmak için savaşıyordu, sırtımı kaplayan metal, kaldırım taşlarında hızla sürüklenirken ıgllık atıyordu.

Bir taş çeşmenin sert kenarına doğru fırlatıldım, çenelerim yüzüme doğru kapanırken ve savurduğum kılıç elimden fırlarken orada sıkışıp kaldım. Ama sonra sağımdan bastıran sessizliği duydum.

"Batıya doğru!" Tatlı aşkıma bu bilmecenin cevabını nerede bulacağını söylemek için kalan az zamanımı kullanarak böğürdüm. "Ve beni iyi hatırla!"

Ölümün çenesi boğazıma yapıştı ve Gerçek Kraliçelerin işaretiyle süslenmiş parlak bir eldivenle kaplı yumruğumu onun iğrenç yüzüne savurdum.

Canavar geri çekilerek beni kendisinden uzaklaştırdı, böylece ivmem beni çarpmanın etkisiyle çatlayan bir duvara savurdu.

Sessizlik hâlâ batıdan geliyordu, şimdi daha kalındı, her zamankinden daha yakındı.

Ama üzerime tekrar atlayan canavarın çırpınan kanatları arasında, sevgili Maxy'nin zafer için koştuğunu görmedim. Hayır, o önemsiz ben için yarışıyordu. Her ne kadar benim gibi bir zavallı için harcanan cesareten dolayı inlesem de, bu jest karşısında içimde bir sıcaklık hissetmekten kendimi alamadım.

Sırt üstü yattım, kemerimdeki bıçağa uzandım ve tam yarasa boğazıma doğru hamle yaparken onu çıkardım.

Dişleri derin ve doğru bir şekilde delindi, zehir içime aktı, şeytani kılıcımı savururken kolumun hızı yavaşladı ama durmadı.

Dört kalp onu gözüne saplanan bir hançerden kurtaramadı.

Ağırlığı üzerime gevşekçe çöktü, dişleri etimi ve kıkırdağımı keserken ölümde bile vücudumun derinliklerine işledi.

Ağırlığı beni yere yıkarken bile içime bir dinginlik geldi. Zehrinin pençesindeydim ve böyle bir ısırdan kimsenin kurtulamayacağını biliyordum.

Maxy üzerimdeki şeyi çıkarıp attı, serin hava yanaklarımı öptü, ancak bu lanetli yerin pisliği içinde duruyordu.

"Gerry," diye nefes nefese kaldı, gözleri panik içindeydi, eli boğazıma gitti ve şehrin laneti ondan uzak tutmak için savaşıırken aramızda şifa büyüsünün kıvılcımlanmasını diledi.

Ama kıvılcım çaktı, tıpkı bir çıranın çerçeveyi tutması gibi.

"Yanıdayım Gerry. Buradayım," diye yemin etti ve ah, ölmek için bundan çok daha kötü yollar olamaz mıydı - sevgili ıstakozumun kollarında?

Ama bugün değil. Çünkü ben sıradan bir collyrodger değildim ve kanım Cerberus'un gücüyle pompalanıyordu. Hiçbir zehir bana sahip çıkamazdı ve hiçbir yarasa beni bu savaşın kanatlarından ve geleceğini bildiğim son yükselişten çalamazdı.

Parçalanmış boğazımdan kanla karışık bir nefes çektim ve Maxy yarayı tam olarak iyileştirmeden onu geri ittim. Nefes alabiliyordum ve henüz ölümü yakınımı çağırarak kadar kanamam yoktu.

"Batı," diye tısladım, ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve kırmızı caddelerde ilerlerken sıçrayan protestolarını görmezden geldim.

Sola, sağa, tekrar sola. Sessizliğin bana cevap vermesi için haykırdım, onu ara sokaklarda ve derelerde kovaladım, tapınağın ve kulenin yanından geçtim, ta ki sonunda sokağın ortasında apaçık duran ısıltılı bir sandığa gelene kadar, içinden tamamen alaycı görünen bir şekilde güç yayılıyordu.

"What ho," diye nefes aldım, yaklaşırken ayak seslerim ölümcül yunusum tarafından yankılandı.

"Tehlikeli olabilir," diye mırıldandı, tehlikeyi kendisi üstlenmek için uzandı, ama elini kenara ittim.

"Kibarlığı yatak odasına sakla," dedim ona. "Bu önemsiz ıvır zıvır beni engelleyemez."

Sandığı tekmeleyerek açtım ve içindeki neredeyse boş alana baktık, ortasında Kova burcunu temsil eden şişman, ametist bir taş gördük. Üzerinde kadim kelimeler yazılı bir parşömenin üzerinde duruyordu, şüphesiz bu şehrin başına gelen laneti ifade ediyordu. Yanında bir forlax tüyü, boğumlu bir kemik ve bir tutam mandycrops yatıyordu - gerçekten de kötü alametler. Uzun zaman önce kurnaz bir büyücünün eliyle bu şehrin felaketine yol açmıştı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ametisti almak için uzandım, şüphelerimin doğru olduğunu görmenin verdiği rahatlama gururumu okşadı.

Tekrar dik durup Lonca Taşı'nı lanet getiren eşyalardan ayırdığımda ayaklarımın dibindeki toprakta bir gümbürtü koptu ve Herithé şehri küle dönüşürken uzun, gecikmiş bir iç çekti.

Etrafımdaki binalar, sokaklar ve duvarlar sanki hiç var olmamışlar gibi yok oldular ve geride kalan çorak arazideki yol arkadaşlarımızı ortaya çıkardılar.

"Ah, tatlı kuru üzüm kepeği, ölümün çağrısına boyun mu eğdiniz, sevgili dostlar?" Orion ve Seth'in ölümün kaçınılmazlığına teslim oldukları ve kaybettiklerini varsaydıkları her şey için ağlarken birbirlerinin kollarında teselli aradıkları bir topun içine sokulduklarını gördüğümde ağladım. "Gözlerindeki yaşları sil sevgili Orion, artık burnunu çekmene gerek yok. Çünkü taşı buldum ve bir şövalye seni kurtarmaya gelmeden önce tüm umudunu yitirmiş bir genç kız gibi seni kurtardım."

"Ağlamıyorum," diye tersledi Orion. "Bu erimiş su - içeride donuyorduk ve yanaklarımda buz oluşmuştu."

"Nasıl istersen, tatlı çocuk," dedim ve ona anlayışlı bir şekilde göz kırptım; bu da yüzünün, onu kurtardığım için bana duyduğu saf ve sonsuz minnettarlık olarak tanımlayabileceğim bir şekilde buruşmasına neden oldu.

Bir hareket bulanıklığı, bir zamanlar Herithé olan yerin en uzak noktalarından bize doğru hızla gelen diğer Vampir'in aramızda olduğunu duyurdu.

Caleb onu ayağa kaldırırken "Başardın!" diye haykırdı Leydim Tory ve ben onun minnettarlığı karşısında sadece eğilebildim, kollarını bana doladığında şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Gerçekten kıcımızı kurtardın, Geraldine. Ben ve Caleb o lanet olası karga şeyleriyle savaşırken bir kulede mahsur kalmıştık ama daha fazla dayanabileceğimizi sanmıyorum."

"Sen galip gelebilirdin!" Böyle alçakça bir ölüme boyun eğebileceğine inanmayı reddederek itiraz ettim.

"Neyse ki şehir çöktüğünde kıcımızı kurtardım," diye ekledi Caleb. "Çünkü o kule yerle bir olduğunda biz de gökyüzünden yaklaşık iki yüz metre aşağıya düştük."

Tory, "Evet, evet, zemini süngerimsi hale getirdiğin için gün kurtuldu - Geraldine'in belalı biri olup taşı bulmasıyla hiç ilgisi yok," diye cevap verdi ve ben bu iltifat karşısında kıpkırmızı kesildim.

"Cooee!" Washer, belini saran korkunç mor bir örtüden başka bir şey giymeden bize doğru koşarak seslendi.

Pego-kardeşim ve sürüsü de onunla birlikteydi, ellerinde bazı garip lekelerle bu tarafa doğru ilerliyorlardı, ama bu lekeler parçalandı, şehirle birlikte toza dönüştü ve hepsi durup rahatlamış bir şekilde parmak yavrularına baktılar.

Darcy ve Darius sonunda birbirlerine çok yakından bakmayan ve karşılaştıkları tehlike hakkında söyleyecek çok az şeyi olan rengarenk ekibimize ulaştı. Ancak bir karınca savaşındaki termitler kadar muzaffer çıkmış gibi görünüyorlardı.

Herkes hayatta ve zinde olduğumuzdan emin olduktan sonra, eski profesörümün önünde diz çöktüm ve bulmacasının son parçasını sundum.

"Şimdi ne olacak?" Darcy, Ejderha'nın onu kendine almaya meyilli görünmesine rağmen, onu alırken hevesle sordu.

"Şimdi," dedi Orion düşünceli bir şekilde, taşı ışıkta incelerken. "Lonca Taşları'nın Solaria'nın kaderini tam olarak ne şekilde değiştirebileceğini öğreneceğiz. Ve hakiki hükümdarlar on ikisinin de gücünü elinde tuttuğunda ne olacağını öğreneceğiz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

W King's Hollow'da bir masanın etrafında duruyorduk, Lonca Taşları'ndan on bir tanesi önümüzde daire şeklinde dizilmişti ve yemin ederim ağacın kendisi içindeki güçle uğulduyordu. Son taşı parmaklarımın arasında tuttum, Darcy'ye baktım, sonra Tory'ye ve

Varisler, Xavier ve Geraldine. Sofia ve Tyler, Portia ile bazı basın işlerini bitirmek üzere ayrılmış, Washer ise ilerlememiz hakkında Konsey üyelerine bilgi vermeye gitmişti.

Son taşı çemberin içine yerleştirirken herkes nefesini tuttu, hepsi birbirine dokunuyordu, kim bilir kaç yıl sonra birleşmişlerdi.

Onların gücü parmak uçlarımda çıtırdadı ve havayı elektrikle doldurdu, ama sonra hepsi kayboldu, boşluğu dolduran sessizlikten başka bir şey yoktu.

Seth uzanıp Kova ametist taşını dürttü. "Neden hiçbir şey olmuyor? Bir şeylerin olması gerekmiyor mu?" Önce bana, sonra da sanki önünde harikulade bir sihrin belirmesini bekliyormuş gibi odaya baktı.

"Birleştiklerinde kullanımlarının netleşeceğini düşünmüştüm," dedim ve kolumu ters çevirip taşlara yaklaştırdım, böylece Lonca

izi tenimde tutuştu, kılıç on iki taşın huzurunda olduğunu biliyormuşçasına ışıl ışıl parlıyordu. Ama başka bir şey olmadı.

"Belki de hepsi birbirine değmiyordur." Darcy kaşlarını çattı ve eğilerek daireyi kontrol etti.

"Yoksa bir yanlışımız mı var?" Tory endişeyle konuştu.

"Hepsini kontrol ettim," diye homurdandı Darius. "Onlar gerçek. Her biri. Lance'in Lonca işareti de her biri için bunu kanıtladı."

Geraldine üzüntüyle, "Ah, gerçekten de ne büyük bir gaflet," dedi. "Verdikleri haberin arkasında ne büyük bir umut vardı."

"Sadece nasıl çalıştıklarını anlamamız gerekiyor, hepsi bu," dedi Max kararlı bir şekilde ve Geraldine çenesini kaldırdı.

"Elbette haklısın sevgili somon. Köpekbalığı yüzgecinin ilk işaretinde kalbimin bir whelk olmasına izin vermemeliyim."

Bir başarısızlık duygusu içimi kapladı. Bu odadaki herkesi bu taşları aramaya ikna etmiştim. Onlar için hayatlarımızı tehlikeye atmıştık. Eğer bize savaşta bir avantaj sağlamayacaklarsa, o zaman ne anlamı vardı ki?

Darcy koluma girdi ve ben de ona baktım, gümüş halkalı gözleri bana parlıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Bu taşlar ona ve Tory'ye sonsuza dek tahta çıkma şansı sunacaktı. Yeni bir kader doğacaktı, Merissa bunu öngörmüştü ve babam günlüğümde bunu kendisi söylemişti. Bu yüzden ölmüştü. Bize bu şansı vermek için her şeyini feda etmişti.

Ruhumda çelik gibi bir kararlılık kök saldı. İlk başarısızlık belirtisinde umudumu yitiremezdim. Lonca Taşları yeniden bir araya geldiğinde gücü hissetmiştim. Burada bir cevap vardı, onları aktive etmenin bir yolu. Sadece henüz göremiyorduk.

Babamın günlüğü masanın üzerinde duruyordu, sırları şimdilik kilitliydi ama bu gece dolunay vardı. Belki pasajları tekrar kontrol etmeye değerdi. Ama şüphelerim daha da derinleşti, çünkü babamın niyetinin İmparatorluk Yıldızı'nı bulup onu kullanmak olduğunu zaten biliyordum. Ya şimdi Lonca Taşları'nı içimize yarar hale getirmek için ona ihtiyacımız varsa? Ya artık yeni bir kader dokumamızın bir yolu yoksa? Bu korkuyu dile getirmemeye karar verdim; herkesi bu taşların peşinde koşturup hayatlarını bir hiç uğruna riske attırdığım fikri düşünölemeyecek kadar korkunçtu.

"Darius," dedim aniden, bakışlarım ona kaydı. "Babam Peçe'nin ötesinde sana ne söyledi? Bu taşlardan bahsetmiş olmalı. Kullanımları hakkında bir ipucu olmalı."

Darius başını salladı, kederli görünüyordu. "Sadece senin onları bulmandan bahsetmiştik, bulduğunda ne yapacağımı sormayı hiç düşünmedim. Onları bulduğunda buraya döneceğimi düşünmemiştim."

"İşte bu mükemmel," diye homurdanan Seth masadan uzaklaştı ve bir sandalyeyi tekmeleyerek yere düşürdü.

"Bir yolunu bulacağız," diye seslendi Caleb ona.

"Peki ya yapmazsak?" Seth hırladı. "Ya bunların hepsi boşunaysa ve onlar sadece bir avuç anlamsız taştan ibaretse?"

"Sakin ol." Max odaya rahatlatıcı bir enerji dalgası gönderdi ve hayal kırıklığım tırmanmaya devam etmeden önce üzerimden geçmesine izin verdim.

"Babanın defterinde bir cevap olmalı." Tory günlüğü eline aldı, sayfalarını yaldızlayan dolunayın ışığı olmadan okunamasa da karıştırdı.

"Evet, sadece bir şeyleri gözden geçiriyoruz. Bu gece babanın sözlerini tekrar okuyabiliriz ve belki daha önce görmediğimiz bir şey buluruz," dedi Darcy cesaretle, ama vücudundaki gerginliği görebiliyordum.

Çok fazla şey buna bağlıydı. Ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Günlüğü Tory'nin elinden kaptım. "Baştan sona okudum. Eğer bir cevap olsaydı, çoktan bilirdim."

"Peki ya şu insanları Loncaya kabul etme meselesi?" Darcy söyledi. "Yeni üyelerin içmesi için iksir hazırlatmıştın, değil mi? Ayrıca babanın günlüğünde krallığın dengesini yeniden kurmak ve Zodyak Loncası'nı reforme etmek için tüm taşların birleştirilmesi gerektiği yazmıyor muydu?"

"Lolloping leafbugs, leydim bir claffencheese kadar doğru!" Geraldine haykırdı. "Belki de tek yapmamız gereken iksiri içmektir ve her şey baharın ilk gününde bir papatya gibi ortaya çıkacaktır."

"İşe yarayacağından emin olana kadar bunu kullanmamamız gerektiğini düşünüyorum," diye homurdandım. "Ve inisiyasyon hafife alınamaz çünkü o iksiri içmenin sonuçlarını henüz bilmiyorum. Ayrıca, onu hazırlamak için başka bir şansımız olup olmayacağını kim bilebilir? Altı hafta sürüyor. Ve bizim altı haftamız daha yok."

"Babam bize tekrar saldırmadan önce en iyi ihtimalle birkaç günümüz var," diye onayladı Darius acımasızca ve Seth kederli bir uluma çıkardı.

"Belki de Peçe'nin ötesinde bir dönüş riskine girmeye değer o zaman?" dedi Geraldine. "Lonca iksirinin neşeli sularından içeceğim ve ne göreceğimizi göreceğiz."

"Hayır," diye tersledi Max. "O iksiri içmeyeceksin Gerry. Tek bildiğimiz, Orion'la aranızda onun sikini arzulamanıza neden olacak bir bağ kurmuş olabileceği."

Geraldine, "Guardian Bond'u taklit etmeyecek, seni aptal somon balığı," diyerek onu başından savdı.

"Hayır, Max haklı. Önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim kararlı bir şekilde, geçmişte maruz kaldığım gibi başka bir tür bağla karşılaşma önerisi bile nabzımı hızlandırıyordu. Gerçi babamın beni böyle bir şeye maruz bırakacağından şüpheliydim. Yine de... bu işe girişen herkes için sonuçlarından emin olana kadar, belki de ihtiyatlı davranmak en iyisiydi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Xavier sonunda konuştu ve sanki bir çözüm önermemi istemiş gibi bana baktı. Ama benim verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Taşları bir araya getirmek için elimden gelen her kombinasyonu deneyeceğim," dedim. "Belki de sırlarını açığa çıkarmak için farklı bir formasyonda olmaları gerekiyordur..."

"Seni biraz yalnız bırakalım o zaman," dedi Max, kolunu Geraldine'in omuzlarına dolayarak ve o bana cesaret verici sözler söylerken kapıya doğru yöneldi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Tory sordu. "Kitaplar mı?"

"Bunun cevabını elimdeki hiçbir kitapta bulabileceğimizi sanmıyorum," dedim ağır bir sesle.

Tory sesine karanlık bir mizah katarak, "Kahretsin, eğer bu konuda bir kitabın yoksa o zaman gerçekten boku yedik," dedi ama ben gülümseyemedim. Caleb ve Seth'i geride bırakarak Darius ve Xavier ile birlikte Hollow'dan dışarı çıktı.

"Ben antrenman yapmaya gidiyorum," diye homurdandı

Seth. "Bir çıkışa ihtiyacım var." "Ben de sana katılacağım," dedi Caleb.

"Bekle Caleb," dedim ona doğru bir adım atarak. "Sanırım şehre girmeden önce neler olduğunu konuşmalıyız."

"Cadılar meclisi bağı yüzünden mi?" Darcy endişeyle aramızda bakışarak sordu. "Evet. Zihinlerimiz bir şekilde... birbirine bağlandı," diye yanıtladı Caleb. "Ve biz

Biraz Seth, kendimizde değildik. Kendimizi ava kaptırdık ve çok sertleştik."

"Her şey iyiydi." Seth hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

"Değildi," dedim sertçe. "Avlanma dürtüsüne karşı koymak imkânsızdı. Bu çok tehlikeli."

"Caleb bir keresinde av yüzünden neredeyse Tory'yi öldürüyordu," dedi Darcy, gözleri acı hatırayla parlayarak.

"Biliyorum," dedi Caleb, bunun utancıyla başını öne eğerek. "Bunu kontrol edeceğiz. Bir yolunu bulacağız."

"Her zaman iyi beslen," dedim. "Ben de aynısını yapacağım ve umarım bu son olur."

Caleb sertçe başını salladıktan sonra Seth'le birlikte çıktı ve ben eşimle yalnız kaldım.

"Özür dilerim," diye iç geçirdim, elini tuttum, yumuşak parmakları benimkilerin arasında kayıyordu.

"Neden?" Başparmağını yanağımda gezdirmek için uzandı.

"Lonca Taşları... Buna hazırlıklı olmalıydım. Birleştiklerinde cevabın netleşeceğini düşünmüştüm ama gerçekten bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok Blue. Ve zamanımız tükeniyor."

"Bir yolunu bulacağız," dedi şiddetle. "Şimdi bana olan inancını kaybetme."

Ağzımın kenarı düğümlendi. "Bu bir emir mi güzelim?"

"Eğer o akıllı küçük profesör beynini çalıştırmazsan olacak," diye alay etti.

"Ben hallederim o zaman." Sırıttım, uzaklaştım ve taşlara daha yakından bakmak için bir koltuğa çöktüm.

Darcy masanın etrafında yürüdü, onları incelemek için masanın üzerine eğildi, küçük pilili siyah eteği yukarı kalkarak bronz kalçalarını ve kıcının kıvrımlarını ortaya çıkardı.

Aletim dikkatimi çekti ve koltuğumda geriye yaslandım, taşları düşünmesini izlerken bacaklarım açıldı. Yavaşça önümde hareket etti, görünüşte amaçsızca, ama her öne eğildiğinde eteği yukarı kalktığından, ne yaptığını tam olarak bildiği hissine kapıldım.

Elimi kalçalarının arasından geçirdim, parmaklarım teninde kayarak külotunun kenarına kadar gitti. Omzunun üzerinden bana baktı, mavi saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve dudakları onu hazırlıksız yakalamışım gibi aralanmıştı. Ama hepsi bir numaraydı.

Parmaklarımı uyluğunun iç kısmında dolaştırdım, ona istediğini vermedim, bunun yerine bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Elimi itti, dik durdu ve eteğini aşağı doğru sıyrarak bana sert bir bakış attı. "Konsantre olmalısın."

"O zaman neden dikkatimi dağıtmak için bu kadar çok çalışıyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi hafifçe, ama ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu.

O taşların üzerine eğilip on ikisini de tek tek incelerken, ben de eteğinin üstünden bakmanın keyfini çıkarırken göğsümden bir hırıltı yükseldi. Kesinlikle elimdeki işe dikkatimi vermeliydim ama o kadar baştan çıkarıcıydı ki son zamanlarda olan biten her şey yüzünden baş başa bir anımız bile olmamıştı.

Oturduğum yerden aniden kalktım, arkasına geçtim ve tam üzerine eğildim, böylece ağzım kulağının yanındaydı, şaşkınlık dolu nefesi beni daha da sertleştirdi. Elini tuttum, kalçalarım onu masaya doğru bastırırken avucundaki taşı inceledim.

"İkizler için aytaşı," diye mırıldandım. "Zeki, meraklı... fevri."

"Benden mi bahsediyorsun?" diye mırıldandı, beni geri itmeye çalıştı ama boştaki elimi masaya bastırarak onu oraya hapsettim.

"İkizler burcunun özellikleri," dedim. "Yani sanırım tüm İkizler burçlarındaki bahsediyorum."

"Tüm Terazilerin sosyal ve işbirlikçi olması gerekmiyor mu?"

Karanlık bir şekilde güldüm. "Ben sevdiğim Fae'lerle böyle şeyler yaparım. Ki bu da çok az sayıda insan için geçerli."

"Mm." Darcy tekrar taşlara odaklanarak Başak safirini aldı ve ben şaşkınlıkla yemin ettim.

"Bu yanlış yerdeydi." Taşı onun elinden alıp dik durdum ve o da çemberi yeniden düzenleyebilmem için kenara kayd.

Çember düzgün bir şekilde bağlandığı anda, bir enerji patlaması bize doğru fırladı. Her şeyi gözden kaybedip zifiri karanlıkta Darcy'ye uzanırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmakları benimkileri buldu, ama adımı söylediğinde uzaklardan gelen bir yankı gibi geldi ve korku beni ele geçirdi.

Eli elimden kaymaya başladı ve tüm gücümle tuttum, ama parmaklarımın arasında toz gibi kayboldu.

"Mavi!" Karanlığa doğru böğürdüm, sesim sanki görünmez duvarlardan sekerek kafatasımın etrafında yankılanıyormuş gibi bana geri döndü.

Bu deneyimin tanıdıklığı beni Hesaplaşma'ya, yıldızların ruhumu tartıp ölçtüğü ve Zodyak Akademisi'ndeki yerime layık olduğumu ilan ettiği zamana geri götürdü.

Yıldızların varlığını hissettim, fısıltılarının sesi etrafımda büyüyordu, nasıl yapıldığını bile anlayamadığım bir dilde konuşuyorlardı.

deşifre et.

"Avcının oğlu, taşların efendisi," diye konuştular sonunda benimle. "Yükselen on iki yakında birleşecek."

"Yükselen on iki mi?" Kaşlarımı çattım. "Lonca Taşları'nı mı kastediyorsun? Onlar bizde, onları bir araya getirdik. Tamamdır."

"Bir zamanlar kaynayan bir nehirdeki kayalar gibi kaybolmuştum," diye tıslıyordu yıldızlar, ama bir ses diğerlerinden daha yüksek çıkıyordu. Yıldızlar arasında tek bir sesin diğerlerinden daha belirgin konuştuğunu hiç duymadığıma emindim. Ses tonları daha derindi, eril ya da dişil değildi, ama derinliklerine kadar güçle çınılıyordu. "Gelgit dönüyor ve böylece on iki kişi kıyıya yeni bir kader bırakarak geri dönüyor. Ama alevlerin kızları kendilerine sunulanı alabilecekler mi? Yoksa yanlarından geçip gitmesine izin mi verecekler?"

"Bu yeni kaderi nasıl talep edebilirler?" Ben talep ettim. "Bize ne yapılması gerektiğini söyleyin, biz de yapalım."

Yıldızlar arasında neşenin dalgalandığını hissettim, ancak diğerleri ses tonuma öfkeleni. Daha fazlasını birey olarak, etrafımda titreşen ayrı enerjiler gibi hissettim ve bu deneyim kalbimi gümbür gümbür çarptırdı.

O güçlü ses bir kez daha hepsinin üzerinde yankılandı. *"Kaderin yapısını anlamamanın zamanı geldi, avcının oğlu. Bizden talepte bulunulamaz; bu eski yasalara aykırıdır. Ama nedenini bilmenin zamanı geldi. Bunu sana anlayabileceğin bir biçimde göstereceğim."*

Karanlık kıvrıldı ve yerini altın bir sarayın geniş, yüksek salonuna bıraktı. Geniş bir merdivenin tepesinde duruyordum, karşımda uzanan başka bir merdiven vardı ve onun tepesinde Darcy yıldız ışığından yapılmış gibi görünen bir elbisenin içinde duruyordu. Her küçük hareket elbisenin parıldamasına ve ışıldamasına neden oluyordu, gümüş iplikten dikilmiş bedeni ve eteği bir ışık şelalesi halinde etrafını sarıyordu.

Üzerimdeki kıyafetlere baktım, gece gökyüzünden dokunmuş gibi en koyu mavi iplikten bir takım elbise, gömleğimin düğmeleri sedefli, ışıkla dokunmuş. Tenimde bile bir parıltı vardı, sanki gerçekten burada değilmişim gibi.

Gür bir ses hızla başımı kaldırmama neden oldu ve merdivenin dibinde bembeyaz cübbesiyle bir adamın durduğunu gördüm; esmer teni o kadar kusursuzdu ki yüzünde tek bir kusur bile yoktu. Gözleri önce yeşil, sonra mavi, sonra beyaz bir deniz gibiydi ve en soluk mavide karar kılana kadar sürekli değişiyordu. Gözlerini kırpmıyor, yüzünün hiçbir parçası doğal bir şekilde hareket etmiyor, göğsü nefes alarak yükselmeyordu. Hayat bahşedilmiş bir heykel gibi öylece duruyordu.

"Ben Altıncı Ev'den Arcturus'um, bana Işık Olan derler," diye konuştu ama ağzıyla değil, güçlü sesi hem Darcy'nin hem de benim duymamız için odada yankılanıyordu ve diğerlerinin üzerinde konuşan yıldızın bu olduğundan emindim. "Benim bedensel bir formum yok ve Grawl, Kader Salonları, Caelestina Mahkemesi'nin evi, şu anda etrafınızda algıladığınız gibi dünyevi bir yapı değil, ama zihinleriniz bu şekilde onu daha iyi kavrayabilecek. Takip edin."

Arcturus dönerek yürümek yerine süzülüyormuş gibi göründü ve ben de aceleyle merdivenlerden aşağı indim, Darcy ile diğer merdivenin dibinde buluştuk.

"Gerçek dışı görünüyorsun," diye fısıldadı ve kaşlarımı çatarak yüzünün ruhani mükemmelliğine baktım. Cildinin ışıltısı ve güzelliğinin mükemmelliğe ulaşmış hali. Ama gerçek haliyle benim için çok daha güzeldi, bu görüntüsü bir ressamın yorumu gibiydi, doğal olarak kusursuzdu.

Arcturus'u muhteşem salonda takip ederken alçak sesle, "Aslında burada değiliz," dedim. "Bu bir çeşit imgelem."

"Hayal olsun ya da olmasın, cevapları olmalı," dedi hevesle, bunun hiçbir kısmı onda korku uyandırmıyor gibiydi ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

"Haklısın," dedim, yıldızlardan gelen bir bilginin bana sunulması karşısında nabzım biraz hızlandı.

Yüksek duvarlara baktım, her santimine kazınmış eski yazıları fark ettim, bu göksel sarayın büyüüne kapıldım.

"Kader kaybetti. Kaderler anlattı," Arcturus'un sesi tekrar salonu doldurdu. *"Bu duvarlardaki her kelime zaman içindeki bir olasılıktan bahsediyor. Salonlar her geçen gün daha da büyüyor, sonsuzluğa doğru uzanıyor. Hepsi birbirine bağlanıyor. Zaman, olan, olmuş ve olabilecek her şeyin büyük ve görkemli bir tuvaline dikilmiştir."* Yıldız bir kolunu başının üzerine kaldırarak tavanın en tepe noktasını işaret etti, burada çok üstümüzde kavernöz bir kubbe duruyordu. Üzerinde çizgiler çizilmişti, birbirlerine o kadar kalın bir ağla bağlanmışlardı ki, her bir iplik arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. Gözlerimizin önünde hareket ediyorlardı, yeni çizgiler oluşuyor, yeni yollar birbirine bağlanıyordu.

"Bütün bunlar ne için?" Darcy sordu. "Her kader, her yol, hepsi nereye varıyor?"

"Tüm soruları doğuran soru," dedi Arcturus. *"Herkes tarafından düşünülür, hiçbiri tarafından yanıtlanmaz."*

"Ama cevap verebilirsin, değil mi?" Darcy bastırdı.

"Türünüzün ilk örneği ortaya çıktığında, uzun zaman önce ölmüş yıldızların ve evrenin gezgin tanelerinin büyüünden doğdunuz. Yaşamın vücut bulmuş haliydiniz, o kadar güçlü bir güçten dövdünüz ki doğanın kalbi haline geldiniz. Var olma gücü. Var olma gücü. Ama sadece siz değilsiniz. Çünkü pek çok diyar ve pek çok yaşam formu var, bazıları yıldızlar tarafından terk edilmiş, diğerleri tamamen onlar tarafından yönetiliyor ve aradaki tüm griler."

"Ayna diyarları mı?" Tahmin ettim, bu bilgi başımı döndürdü. Bizzat Arcturus tarafından lanet olası evrenin sırları anlatılıyordu.

"Evet," diye onayladı. "Hepsi üst üste, katman katman yaşıyor, birbirlerine o kadar yakınlar ki bunun mümkün olduğuna inanamazsınız."

Yüksek bir dizi gümüş kapıdan geçtik ve parıldayan, yanardöner bir sıvıdan yapılmış gibi görünen bir salona vardık. Duvarlar bir önceki oda kadar yüksekti, ancak yarı saydam madde sürekli hareket ediyor, nehirler halinde dolambaçlı sütunlardan yukarı ve zeminde dönen spiraller halinde akıyordu. Ötesinde, çok uzaklarda parıldayan gece gökyüzü uzanıyordu, ancak bu yıldızlar sıvının içinden en parlak gümüş ışınları gibi parlıyordu.

"Dünyanızın ötesinde yatanlara bir bakış," diye duyurdu Arcturus, güç dolu sesi iliklerime kadar yankılanarak.

Sıvı değişti, duvardaki bir çatlaktan bakar gibi bizimkinin dışındaki diyarları gösterdi. Yıldızların Fae'ler ve insanlar arasında tanrılar gibi dolaştığı, hayatlarıyla oynadığı ya da anlatılmamış servetler ve büyü hediye sunduğu dünyalar. Altın bir sikkenin içine hapsolmuş, onu bulan herkes tarafından kontrol edilen ve dileklerini yerine getirmeye zorlanan kanatlı bir kız vardı, sonra vampirlerin hüküm sürdüğü bir diyar vardı - gerçi benim gibi değillerdi, damarlarında büyü yoktu, sadece kana ve ölümsüzlüğe duydukları acımasız açlık onları her zaman genç tutuyordu. İnsanları sığır gibi topluyor, damarlarındaki kanı bağışlamaya zorluyor, kafeslere kapatıyor ve tüm bunları kendilerini kral ilan eden güçlü bir ailenin yönetimi altında yapıyorlardı.

Sonra ölümlüler âleminde altın bir kumsalda oynayan aileler gördüm, yıldızlar bu dünyada çok az etkiye sahipti, ancak orada burada gücün garip bir parıltısı sunuluyordu. Güneş yavaşça batarken gökkuşağı saçlı bir kadın iskelenin kenarında oturuyordu ve dört adam etrafını sarmıştı, güneş ufkun altına indiği anda iskele boyunca lunapark ışıkları canlanıyordu.

Yıkılmış krallıklar, kayıp ruhlar ve ölümün efendileriyle dolu başka bir diyar belirdi. Büyüleri bizimkinden çok farklıydı, güç ele geçirilmiş ve çağrılmıştı.

doğuştan değil.

Ama bir de yaşamın kafese kapatıldığı, lanetlendiği ya da yok edildiği karanlık dünyalar vardı. Gölge Diyarı da bunların arasındaydı; o ıssız yer, sadece canavarların ve kayıp ruhların yankılarının ovalarında dolaştığı bir diyardı.

"Ne oldu orada? Neden böyle?" Darcy manzaraya bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Lekeli gölge her şeyi tüketir," diye cevap verdi Arcturus, sesinde ona duyduğu nefreti anlatan bir karanlık vardı.

"Lekeli mi?" Şaşkınlıkla yankıladım.

"Uzun zaman önce, şu anda bildiğiniz Fae'lerden önceki bir zamanda, Faeries olarak bilinen bir ırk vardı. Doğanın kendisinden yaratılmış, saf ve bencil olmayan bu ırk, kaderin gelgitlerine ayak uydurarak toprakla ve onun cömert sunduklarıyla bütünleşirdi. Ancak doğa görüldüğü kadar saf değildir. Daha çalkantılı bir tarafı vardır, değişkenliği kalıcı istikrarsızlığa neden olur. Periler, doğalarının hangi kısmının kucaklanıp hangisinin atılması gerektiği konusunda savaştılar. Sınırlar çizildi, topraklar bölündü ve zamanla yavaş yavaş birbirlerinden ayrıldılar. Bir ırk şu anda olduğunuz Fae'ye dönüşürken, diğeri..."

"Periler," diye nefes aldı Darcy ve ben de Kraliçe Elvia'nın bana anlattığı, Fae'lerin Nymph'lerle kardeş bir ırk olduğunu, aynı kökten doğduklarını iddia ettiği şeyi hatırladım.

"Farklılıkları o kadar büyüktü ki, aralarında aşılmaz bir ayrılığa neden oldu. Savaşlar şiddetlendi, nefret kusuldu, ta ki bir gün saf kalpli bir Nimf, ırkı yok olmanın eşiğindeyken yıldızlara bir cevap için yalvarana kadar. Böylece düşmanları tarafından dünyanın sonuna kadar sürüldüklerinde, yıldızlar bir kapı şeklinde denge sağladı. Yeni bir diyara giden bir yol, gölgeden inşa edilmiş bir diyar, Fae diyarına karşıt bir dünya. Nimflere, kendilerine ait diyebilecekleri bir vatanda gölgeleri kullanma armağanı sunuldu. Ve böylece, sonsuza dek Fae aleminden ayrıldılar. Ya da amaçlanan buydu..."

"Ne oldu?" Bu kadim bilgi beni hayretler içinde bırakırken bastırdım.

"Bir süre için uyum vardı. Her ırk kendi topraklarında gelişti ama Nimfler beklenmedik bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Türleri arasındaki karanlık bir prens her ne şekilde olursa olsun hükmetmeye çalıştığında büyük bir kötülük büyüdü. O bir büyücüydü, pek çok gölge lanetinin yaratıcısıydı ve içlerinde en korkunç olanı, kötü ruhları yaşamdan ölüme geçerken yakalayan, onları gölge formuna hapseden ve onları canavarlaştıran bir lanetti.

Prensin seçtiği tebaalar. Ancak lanet o kadar iğrenç, doğaya karşı o kadar meydan okuyucuydu ki, prens bu lekeli ruhlar üzerindeki kontrolünü kaybetti. Ve iblis oldular. Binlerce yıl boyunca Gölge Diyarı, Nymph'lerin ruhlarını gölgelerin içine hapsedip ele geçirmeye çalışan bu kötü ruhlar tarafından tahrip edildi," diye açıkladı Arcturus. "Bu yüzden anavatanlarını terk ederek sizin diyarınıza kaçtılar ama gölgeler olmadan artık hayatta kalamazlardı. Gölgeler Diyarı'ndan onları çağırdılar ve yüzyıllar boyunca her şey yolunda gitti. Nimfler ve Fae'ler arasında savaş çıkmadan çok önce bariş vardı. Ama bu uzun sürmedi."

"Lavinia yüzünden mi?" Darcy tahmin etti.

"Evet, alevlerin kızı. Kraliçe Avalon Vega, Lavinia Umbra'yı Gölge Diyarı'na atıp onu oraya bağladığında, ruhu, beslenmeye çok aç olan, uzun yıllar boyunca yiyecek tek bir Su Perisi ruhu olmadan aç kalan kötü niyetli ruhlarla bağlandı. Nefretinden, kıskançlığından, intikam arayışından beslendiler ve onlarla bir oldu, bedeni o karanlık ruhlar tarafından yeni yapıldı ve ölümsüz tutuldu. Ve bunu yaparken, gölgelerin hükümdarı oldu, onları kötülüğüyle lekeledi ve ölüme geçtikleri anda her Su Perisi ruhunu avucunun içine hapsetti."

"Diego," diye soludu Darcy, dehşet içinde bana bakarak.

"Diego Polaris," diye fısıldadı Arcturus ve etrafımızdaki sahneler değişerek bize onun hayatından yüzlerce kesit gösterdi. Alejandro'nun Diego'yu bir masumu öldürmeye zorlaması, çocukken sıksa vücuduna giydiği kirli, fazla büyük kıyafetler, her gün yaşadığı korku, sonra Zodiac Akademisi'ndeki gülümsemeleri, ele geçirmeye çalıştığı ama çok acımasızca elinden alınan yeni hayatı. Hepsi ölüm anını ortaya çıkarmak için soldu, Darcy toprakta onun üzerine eğildi ve dudaklarından hırıltılı kelimeler döküldü. "İyi bir arkadaş mıydım?"

Darcy gözlerinde yaşlarla Diego'ya bakarak, "Bu adil değildi, hiçbir zaman gerçekten özgür olma şansı bulamadı," diye nefes aldı.

Hayaller buharlaştı ve onun elini tuttum, sıkıca sıktım, hayatında çok az iyilik sunulan çocuğu düşündüm.

"Ölüm nadiren adildir," diye yanıtladı Arcturus, salonun bir kez daha o tuhaf yarı saydam sıvıya dönmesi için imgelemleri uzaklaştırarak. "Ama yıldızlar, Fae'ler ya da başka bir güç tanrıyı oynamaya karar vermedikçe genellikle kaçınılmazdır."

Sesindeki sertlik, bu konudaki hislerini anlatıyordu, hava öfkesinin hissiyle ürperiyordu.

"Diego Polaris kaderin değişmesinde büyük bir rol oynadı," diye devam etti Arcturus. "Bu onun mirasıdır."

"Ama gölgeler arasında sıkışıp kaldı, öyle mi?" Darcy bastırdı. "Dedin ki-"

"Evet, tam olarak anladın, alevlerin kızı. Gölgeler, hayatlarını kaybeden tüm Nimflerin ruhlarını barındırır. Eskinin kötü ruhları tarafından işkence görmüş ve Lavinia'nın kirliliğinin işkencesine maruz kalmış. Doğal düzeni bozar, ruhları hapseder ve öbür dünyaya geçmelerini engeller."

"Bu korkunç bir şey," diye homurdandı Darcy, yüzü solmuştu. "Ne yapabiliriz ki?" Onun iyiliği için sordum.

"Yapmak mı?" Arcturus düşündü. "Ne yapılabileceğini düşünüyorsun, avcının oğlu?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim.

"Onları kurtarmanın bir yolu olmalı," diye ısrar etti Darcy, ses tonunda bir otorite tınısı vardı.

Bir yıldıza hükmetmeye çalışmak bile onu aşmıyordu ve buna tanık olmak büyüleyiciydi.

"Herhangi bir Fae'nin sahip olabileceğinden daha büyük bir güce ihtiyacınız var. Yeryüzünde bunu anlayamam," dedi Arcturus kaçamak bir ifadeyle. "Artık gölgeleri ve ruhları düşünmek yok. Lonca Taşları hakkındaki gerçeği öğrenmenin zamanı geldi."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

A Koridorda bir titreme oldu, sıvı titriyor ve ayaklarımın altından dalgalar yayılıyordu.

"Neler oluyor?" Arcturus'un sahte Fae formu titreşerek yok olurken tısladım.

"Bu eylemde bana karşı çıkan yıldızlar var," Arcturus'un sesi havada çarpıştı ve etrafımızdaki oda puslanmaya başladı, sanki gerçekten burada değilmiş gibi. *"Ama uzun zaman önce yerine getirmek zorunda olduğum bir kehanet örüldü. Yükselen on iki birleştiğinde, geçmiş geleceğe bağlanacak. İlk çemberin bilgisi bahşedilmelidir."*

"İşte yine bilmecelerle konuşuyorsun," diye homurdandı Orion, bana yaklaşıyor.

"Bize göstereceğin bir şey varsa göster," diye seslendim, salon sıcak cam gibi eriyip hiçliğin boşluğuna sızarken kalbim çılgınca çarpıyordu, ta ki biz bir kez daha karanlıkta asılı kalana kadar.

Yıldızların pençesinde asılı kaldığımız yerde Orion'un varlığını hissettim, sonra sırtımdaki bir güç beni boşluğa doğru fırlattı. Düştüğümünden emindim, hareket ettiğim muazzam hız yüzünden midem bulanıyordu ama üstümde ya da altımda hiçbir şey algılayamıyordum.

Yıldızlar öfkeli bir gürültüyle fısıldadı, sonra sağda solda patlayan ışık parlamaları zar zor anlayabildiğim görüntüler gösterdi. Tahta bir tezgâhta birbirine dokunmuş dev altın iplikler ve zar zor anlaşılabilir bir şekilde birleşen zaman duygusu.

"Geçmiş, şimdi, gelecek," diye konuştu Arcturus sonunda ve diğer yıldızların tıslayan fısıltıları kesildi. "Her şey her zaman olduğu ve olabileceği gibi."

İpler tepemde dans ediyor, şimdi daha çok geniş bir malzeme ya da tuval gibi görünen kalın karanlığa yayılıyordu. Ne kadar çok izlersem, o kadar elle tutulur hale geliyordu. O sonsuz siyah hareket ediyor, geriliyor, bu iplikler onun özüne işlendikçe sürekli genişliyordu.

"Kaderin dokusundan geçiyorsun," diye konuştu Arcturus. "Tüm bilgi burada yatıyor... Sadece doğru ipliği koparmam gerekiyor."

Yıldız ışıklarıyla parıldayan ve neredeyse cisimsiz olan dev bir elin görüntüsü üzerime uzandı. Tek bir ipliği çekti ve bir anda ona doğru fırlatıldım. O kadar hızlı savruluyordum ki, kendimi yavaşlatmak için büyü yapmaya çalışarak ellerimi fırlattım, ama burada gerçek bir bedenim yoktu ve o iplik görebildiğim her şeyi doldururken keskin bir nefes aldım, aniden mümkün görünenden çok daha büyüktü. Her parçasında anılar, düşünceler, fikirler vardı ve etrafımda dolanıyor, uzuvlarımı bağlıyor ve beni kıvrımlarına sürüklüyordu.

Gözümü kırptım ve sağlam bir zemindeydim, ayaklarımın altında otlar yayılıyordu ve ufukta gökyüzünde asılı duran alçak bir güneş vardı. Orion'u aramak için etrafımda döndüm ve onu bir adım arkamda buldum, gözleri parlıyordu. Her zaman gölgemde.

Koluma girerek beni kendine yaklaştırdı ve dokunuşundaki sertlik kalp atışlarımı hızlandırdı. Hâlâ o ruhani bakışa sahipti ve tenimin de onununki gibi parladığını fark ettim, kıyafetlerimiz hâlâ Kader Salonları'nda giydirildiğimiz unutulmaz güzellikteydi.

Bir tepenin zirvesinde durmuş, hafif bir sisle girdaplanan bir vadiye bakıyorduk. Arcturus bir kez daha bir adam olarak belirdi, tepenin dibinde durdu ve dönüp sisin içinde kaybolmadan önce bizi peşinden çağırdı.

"Bizi sadece gitmemizi istediği yere götürebilirdi ama hayır. Bunun yerine dramatik olaylara katlanmak zorundayız," diye mırıldandı Orion.

"Dramatik olmayı seviyorsun." Onu şakacı bir şekilde dürttüm, sonra yamaçtan aşağı inmeye başladım.

"Pekala, bunun nereye varacağını merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Ve geri döner dönmez tüm bunları günlüğüne yazacaksın," diye takıldım.

"Benim günlüğüm yok Mavi," dedi bana ayak uydurarak.

"*Günlüğün o zaman.*"

"Topladığımız önemli bilgileri not alırım. Günümle ilgili yazılar yazmıyorum, talihsizliklerimden yakınmıyorum ve aşkımın baş harflerini bir kalbin içine düşüncesizce yazmıyorum."

Bir kahkaha attım. "Sadece benim için küçük bir kalp bile mi yok?" "Tamam, sadece senin için," dedi hoyratça ve gülümsemem büyüdü.

Tepenin dibine vardık ve Arcturus'u bulmak için sisin içine doğru yürüdük. Buz tutmuş zeminde yürüdük, ancak soğuk bana dokunmadı, bu da gerçekten burada olmadığımı kanıtlıyordu.

Sis dönerek, on metre yüksekliğinde, on iki taştan her biri bir yıldız burcunun sembolüyle oyulmuş bir taş çemberi ortaya çıkardı. Merkezde güneş ve ayın oyulmuş olduğu düz bir taş disk vardı. Kızıl saçlı, dövüşçü derisi giymiş bir Fae kadını, başını arkaya eğmiş ve gözlerini başının arkasına yuvarlamış, gökyüzüne bakarak üzerinde duruyordu.

Dudakları duyamadığım kelimelerle kıpırdıyordu ve yıldızlar fısıltılarla cevap veriyordu. Başı aniden geriye düştü ve sanki bir şey arıyormuş gibi çemberin etrafına bakarak gözlerini kırıştırdı.

Topraktan ince zırhlarla birlikte kılıçlar da çıkmaya başladı, hepsi de metalin içinde yıldız ışığının o derin parıltısını taşıyordu.

"Bunu onlara yıldızlar mı verdi?" Orion inanamayarak ağzından kaçırdı.

Arcturus başını çevirdi, sesi kafamın içine doldu. "*Uzun zaman önce, yıldızlar iki gruba ayrılmıştı: Vetus ve Novus yıldızları. Novus yıldızları Fae'lerin hayatlarıyla oynar, onların yakarışlarına cevap verir, dileklerini yerine getirir ya da arzularını anlatılamaz lanetlere dönüştürürdü. Novus grubu yıldızların hem Fae hem de ölümlüler arasında tanrı gibi davranma hakkına sahip olduğuna inanıyordu. Köken'in yasalarını çiğneyerek krallıklar arasında ve kendi içlerinde de savaşlar çıkardılar. Bu bir kaos, alçalmaya giden bir yoldu.*"

"Peki ya Vetus yıldızları?" Ben sordum.

"*Ben Vetus hizbindeydim. Eski yasalara saygı gösterdik, kaderin dengesini asla bozmadık. Çünkü Fae'ler ve tüm canlılar değişim yeteneğine sahiptir. Özgür irade onların hakkıdır. Evrenin doğasını oluşturan metinlerde yazılıdır. Bu asla ellerinden alınması gereken bir hak değildir.*"

Onlar. Bizler, onların gözlemcileri olarak, onu korumalı ve gözetimimiz altında tarafsız kalmalıyız. Ancak Novus yıldızları yazılanları hiçe saydılar ve güçlerini Fae'leri kukla yapmak için kullandılar."

Önümüzdeki görüntü değişti ve kızıl saçlı savaşçının bir Fae ordusunu savaşa sürmesini izledik, tüm ordusu o güçlü zırhı giymiş ve ellerinde o yıkıcı silahlar vardı. Savaşıkları Fae'ler katledildi, ordunun kılıçları büyüünün kendisini oyabiliyordu. Bu güç akıl almazdı, onunla karşılaşan tüm Fae'ler kendilerini savunmaya fırsat bulamadan kanlı bir ölüme sürüklendi.

Savaşın karşı tarafında sadece bir kadın kaldığında dizlerinin üzerine çöktü, siyah saçları yüzünün etrafında öne doğru sallanıyordu, gözleri umutsuzluk çukuruna dönmüştü. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi, dudaklarından anlayamadığım bir dilde öfkeli kelimeler döküldü.

Gökler pırıl pırıl parlıyor, yıldızlar gün içinde uyanıyor ve ordu etrafını sararken parlak mavi bir gökyüzünden onun durumunu izliyorlardı. Göklerden ışınlar döküldü, en saf ışık demeti kızın üzerine döküldü ve onu tamamen içine aldı. Ordu korkuyla geri çekildi, kılıçlar çekildi ve havaya alarm çığlıkları yükseldi.

Işık kaybolduğunda, kadının gözleri kutsal olmayan bir güçle parladı ve ayağa kalkarken intikam duygusu yüz ifadesini yırttı. Elllerinden fışkıran ışık yerde büyük yarıklar açarak ordunun saflarını bölük bölük yırttı. Hiçbiri kılıcını sallayacak kadar yaklaşmadı, sahip olduğu güç akıl almazdı, Fae'leri sanki camdan yapılmışlar gibi parçalara ayırıyordu.

Tüm ordunun kızıl saçlı komutanıyla birlikte yok oluşunu dehşet içinde izledim ve yıldız yetenekli kadın göğsü kabarmış bir şekilde durup üst dudağını geriye doğru sıyrarak yıkımı seyretti. Ama bakışları ölen kendi savaşçılarının cesetlerine döndüğünde, ellerini kendine çevirdi, o vahşi büyüü göğsüne sapladı ve kendi hayatına da son verdi.

Vücudu yere çarptı ve yoğun ve bunaltıcı bir sessizlik çöktü. Yıldızlar yukarıda parıldıyor, görünüşe göre sonuçtan memnun, aralarında eğlence notaları içeren fısıltılar geçiyordu.

"Dengeyi yeniden kurmaya çalıştık," diye tısladı Arcturus, kanlı savaşların, kendi halklarına düşman olan kral ve kraliçelerde kök salan lanetlerin sahnelerini birbiri ardına göstererek. Novus yıldızları kendilerine güç için dua edenleri canavarlaştırdı, ama çoğu zaman da onları kandırarak kendi halklarının etiyle beslenen canavarlara dönüştürdü.

sevdiklerine. *"Novus yıldızları mantık dinlemezdi. Kaderin terazisi aşırıya kaçtı. Bu yüzden ben ve diğer Vetus yıldızları dengeyi sonsuza dek yeniden kurmak için bir plan yaptık."*

Sahne tekrar değişti ve bir kez daha o taş çemberi gösterdi. Merkezinde bir aile toplanmıştı; iki anne çocuklarını kucaklarında tutarken, bir büyü kalkanı taş çemberin kenarlarında uğulduyor, keskin pençeleri ve çarpık yüzleri olan bir sürü çirkin canavarı dışarıda tutuyordu. Bir zamanlar Fae'ymiş gibi görünen yüzler.

Kadınlar yardım için yıldızlara seslenmediler, dudaklarından dua geçmedi ve yeryüzünde böylesine bir yıkıma neden olan yukarıdaki varlıklara olan inançlarını kaybedip kaybetmediklerini merak ettim.

Ama Arcturus'un sesi onlara ulaştı, şu anda değil ama geçmişte, onlarla kendi dillerinde konuşuyordu ve aniden kelimeleri anlayabildim.

Yıldız, *"Fae ırkı için bir şans doğuyor, bıçak sırtında dengelenen tek bir umut,"* dedi.

Kadınlardan birinin nefesi kesildi, bir şey *gördüğü için* gözleri parlıyordu. O bir Kahin olmalıydı çünkü dudakları kıpırdamaya başladı ve monoton bir ses tonuyla bir kehanet döküldü ağzından. "Seçilmiş bir talih çemberi, kendi kader seslerine sahip on iki kişilik bir halka. Kader yolları güvenilir eller tarafından çizildi, ama güç vahşi topraklara düşebilirdi. Korunur, imrenilir, sonra parçalanır ve yok olur. İhtişamla yeniden güçlenir ya da biri tarafından bozulur."

Arcturus, *"Size kendi kaderinizi bir kez daha örme, değersiz yıldızların yanlışlarını düzeltme şansı sunuyoruz,"* dedi. *"Bize olan inancınız yeniden tesis edilecek. Vetus yıldızları Novus yıldızlarına üstün gelecek ve denge sağlanacak. Teklifimizi kabul ederseniz, burada yeryüzünde kader belirleyiciler olacaksınız. Kaderlerinizi yıldızların elinden geri alacak ve krallıklarınızı barışa doğru yönlendireceksiniz."*

Kahin kabul etti, belki de Arcturus'un sözünün doğruluğunu *görüyordu* ve bir güç patlaması ailenin etrafında sekti. Çemberdeki on iki taş şok dalgasına kapıldı, her biri kendi üzerine çöktü, gittikçe küçüldü, parıldayan değerli taşlar olarak yere serilmeden önce güçle parladılar. Lonca Taşları. Her yönden mükemmel ve çıplak gözle görülebilen bir sihir bağlantısıyla birbirine bağlı, aralarında beyaz bir ışık parıltısı vardı. Etraflarındaki canavarlar bir kez daha Fae oldular, dizlerinin üzerine çöktüler, çıplak ve şaşkındılar, onları buraya getiren nefretin gücü ne olursa olsun kaybolup gitti.

Kahin keskin bir nefes aldı, her bir taşın arasına bakarken algılayamadığım bir şey gördü ve Arcturus'un sesi bir kez daha havada taşındı.

"Her bir taşı size gösterdiğimiz on iki Fae'ye hediye edeceksiniz. Onlar barışı sağlayanlar. Yükselen on iki. Onları arayın ve denge bulunsun. Onları arayın ve kaderiniz geri alınsın."

Etrafımızdaki görüntü değişti ve Kahin'in yıldızlar tarafından seçilen on iki Fae'yi bulmak için dünyayı dolaştığını gösterdi. Bazıları kral ya da kraliçeydi, diğerleri ise daha az önemliydi; uzaklardaki bir dağın eteklerinde küçük bir köyü yöneten bir adam, savaştan zarar görmüş bir ülkenin çorak arazilerinde dolaşan ve hiç ailesi olmayan bir kız ve çok daha fazlası. Hepsi yıldızların çağrısına cevap vermek için ayağa kalktı, kendilerine hediye edilen Lonca Taşı'nı aldı ve dünyanın merkezinde birbirleriyle buluşmak üzere yola çıktı. Güneş sırtlarına ağır bir şekilde vuruyordu, kumdan ve çok az medeniyetten oluşan bir yerd.

Orada bir kule inşa ettiler ve zirvesinde, her birinin oturduğu ve Lonca Taşını yüzeyine koyduğu dairesel bir taş masa dövdüler. Bu birçok konseyin ilkiydi, yıllar geçtikçe toplantıları düzenli hale geldi ve her yeniden bir araya gelişte dünyada daha fazla barış sağlandı. Yavaş ama emin adımlarla, Lonca Taşları Novus yıldızlarının Fae'lerin kaderlerine müdahale etmesini engelledi ve Vetus yıldızları bir kez daha baskın hale geldi.

Ancak taşların bu şekilde nasıl kullanıldığını gösteren bir vizyon yoktu, sadece onların bu gerçeği doğrulayan sözleri ve yıldızların seçilmiş on iki Fae'ye onaylarını fısıldamaları vardı.

İmgelem solmaya başladı ve o siyahlık denizine daldığımda bir kez daha dünyayı kavrayışımın kaydığını hissettim. Ama kendimi King's Hollow'da sağlam bir zeminde bulmadan önce sadece bir an içindeydim ve gözlerini kırıştıtırıp görüntüden çıkan Orion'a bakıyordum.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Taşları nasıl kullanıyorlardı?"

Ama Arcturus'un varlığının azaldığını, daha fazla bilgi sunmadığını hissettim ve Orion hayal kırıklığı içinde homurdandı.

"Yarım gerçekler ve ipuçları ne işe yarar? Neden hiçbir zaman net olamıyorlar?" Öfkeyle söyledim.

Orion iç çekerek masanın üzerindeki taşlara baktı. "En azından artık potansiyellerini biliyoruz."

"Ama onları bu savaşta kullanamayacaksak, ne işe yararlar ki? Ve kader büyücüleri nedir, bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Ben Lonca'nın

Taşlar cevaptı. Lionel konusunda bize yardım edebileceklerini düşünmüştüm. Ama onlar sadece Fae'lerin kaderlerini yıldızlardan geri almalarına yardım etmek için tasarlanmışlardı, peki nasıl..." Bu konuda aklıma bir şey takılınca sözümü yarıda kestim.

"Ne oldu Mavi?" Orion bir adım daha yaklaştı.

"Yine dengesizlik var. Clydinius yıllardır Vega hattıyla oynuyordu; bizi lanetledi. Bize yaptığı şey Novus yıldızlarının dünyaya yaptığı şeydi, değil mi?"

"Belki de," dedi kaşlarını çatarak. "Ve eğer öyleyse..."

"O zaman yıldızların dengesi yeniden bozuluyor olabilir. Ya Clydinius yeryüzüne inecek ve öfkeli tanrılar gibi aramızda dolaşacak yıldızların sadece ilkiyse? Ya daha fazlası geliyorsa? Dünya Gözlemevi'ndeki tüm o kitaplar ondaydı; diğer düşmüş yıldızları inceliyordu. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Ama Arcturus onu nasıl engelleyeceğimiz konusunda bize hiçbir talimat vermedi," diye homurdandı Orion. "Ve eğer söylediklerin doğruysa, bu belki de geçmişte tanık olduklarımızdan daha da kötü. Eğer yıkıma niyetli daha fazla yıldız inerse... bu günlerin sonu olabilir."

"Ne yapabiliriz ki?" Nefes aldım. Orion ne yapacağını bilemez bir halde başını salladı.

Taşlara uzandım, parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim ve içlerinde derin bir güç kuyusu hissettim. "Burada bir cevap var. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Yıldızlar kendi kendilerine yükselemezler," dedi Orion karanlık bir sesle ve ben onun ne demek istediğini anladım.

"Belki de Clydinius artık kendine ait bir bedeni olduğuna göre onları yetiştirebilir," diye fısıldadım dehşet içinde.

"Onu durduracağız," dedi Orion şiddetle. "Lonca Taşları anahtar olmalı, yoksa Arcturus bize ne yaptığını neden gösterebilir ki?"

Ellerini masanın üzerine koymuş, sanki ihtiyacımız olan cevabı vermelerini sağlayabilecekmiş gibi parlayan kayalara bakıyordu. Ama aradığımız bilgiyi bize sunabilecek bildiğim tek bir yer vardı. Kayıplar Kütüphanesi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"T küçük ağızlar çıkarıp konuşmaya başlamayacaklar," diye alay etti Darcy, ben Lonca Taşları'nı incelemeye devam ederken. "İhtiyacımız olan şey kitaplar. Eski kitaplar. Taşların orijinal kullanımına dair bir kayıt. Eğer

Böyle bir kitap varsa bile burada değildir. Kayıplar Kütüphanesi'ne gitmeliyiz."

"Elbette," diyerek nefesimi verdim ve şöminenin yanındaki, yıldız tozlarını sakladığımız dolaba yöneldim. Darcy'nin yanına koşmadan önce küçük bir ipek kese aldım. "Koğuşlar mı?"

Onları kampüsten uzaklaşmamıza yetecek kadar açtı ve bir yıldız tozu savrulmasıyla, yıldızlardan oluşan bir galakside spiral çizerek gittik ve kara bir gölün ortasındaki rüzgârlı bir adaya bırakıldık. Etrafımızdaki yemyeşil manzara artık kışın derinliklerindeydi ve çorak dağların yüksek zirvelerini kar kaplamıştı. Hava vahşiydi ve topraksı yosun ve eğrelti otu kokusu taşıyordu, tek bir nefes duyularımı keskinleştirdi.

Ayaklarımızın altındaki taş zemine kazınmış zodyak çarkına baktım ve Darcy çömeliip elini oradaki güneş sembolüne bastırdı.

"Bu sorun olmaz-" Başladım ama onun dokunuşuyla yer gümbürdedi ve hemen dairesel taş üzerinde toprağa doğru inmeye başladık.

Baza.

"Neydi o?" diye sordu tatlı bir sesle, tekrar ayağa kalkarken ve ben de elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu kendime çektim.

"Sana erişim izni verdiler," diye mırıldandım, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye bakarak ve bunun için onu dizlerimin üzerine çökertmek isteyerek.

"Eugene, Geraldine'e bir mektup bıraktı ve Tory ile benim artık savaş sırasında bize yardımcı olmak için erişimimiz olduğunu belirtti," dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Yine de Tory'nin geri dönmesi halinde büyü konusunda biraz daha nazik olmasını istedi."

"Ah, hayat bir kraliçe için çok kolay, sana her şey gümüş tepside sunuluyor," diye alay ettim ve dişlerimi boynuna geçirmek için eğildim.

Dokunuşumla ürperdi ve gölün içinden geçip ilerideki gizli kütüphanenin derinliklerine doğru ilerlerken etrafımızdaki manzaraya neredeyse hiç dikkat etmedim.

"Kıskandın mı, Lance?" diye sordu ve dişlerimi ona batırdım, nefes almak yerine acıdan inlemesini sağladım. Benim küçük mazoşistim.

Kanı, kalbimin çarpmasına ve arzusun göğsümün ortasında bir geçit açmasına neden olan ateşli bir güneş ışığı girdabıydı. Büyü rezervlerim dolmaya başladı ama dişlerimi boynundan çekmeden ve başparmağımın bir hareketiyle izi iyileştirmeden önce sadece bir iki ölçü aldım.

Ayağa kalktı, ağzı benimkiyle çarpıştı ve dudaklarındaki şehvet ruhumda bir ateş yaktı. Kıçını avuçladım, onu sıkıca kendime doğru çektim ve dilimi o tatlı ağzına soktum, kurtuluşumu onun tadında buldum. Parmakları enseme kavrayıp kendini bana yasladığında boğazımda aç bir hırıltı yükseldi, aramızdaki bu kıyafetler aniden çok fazla engel gibi hissettirdi.

"Öhöm," diye biri boğazını temizledi.

Darcy'nin başı döndü, ellerim hala kıçında sıkıca duruyordu, bizi bölen kişiyi uyarmak için hırlayarak yukarı baktım. Ama sonra düşüncelerim yeniden düzene girdi ve nerede olduğumuzu hatırladım. Taş kaide inişini tamamlamıştı ve şimdi birkaç Fae'nin kitap rafları arasındaki masalarda oturup bize şaşkınlıkla baktığı kütüphanenin tabanında duruyorduk.

Eugene Dipper, beyaz-sarı saçlarını arkaya taramış ve üzerinde *I'm an A.S.S. Rat and Proud* (Ben bir A.S.S. Sıçanıyım) yazan mavi bir tişört ve simitin üzerine kıvrılmış bir sıçan resmi ile oradaydı. Yanında kocaman bir Minotor duruyordu.

Dev boynuzları başının üzerinde kıvrılmış ve kolları geniş göğsünde kavuşturulmuş halde, sığır gibi yüz hatlarını kaplayan bir öfke ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bu en hafif tabirle görgüsüzlük," diye gürledi Minotor.

"Bırak artık Arnold," dedi Eugene, sonra öne atıldı ve ellerim hâlâ kışının üzerindeyken Darcy'yi kucaklamadan önce eğilerek selam verdi. Kendini geri çekti ve ben de isteksizce onu Tiberya Sıçanları'nın Yüce Buck'ının kollarına bıraktım, etrafı kolaçan ederek etrafa bakan pislikleri süzdüm. Birçoğu burunlarını yine kitaplarına gömdü.

"Sanırım kütüphanedeki herkes bunu gördü?" Darcy onu serbest bırakırken Eugene'e fısıldadı.

"Evet, herkes," diye ciyakladı. "Tavandan aşağıya, aşağıya, aşağıya, yere kadar. Çok uzun zaman oldu. Çok uzun bir süre. İnsanlar fotoğraf çekti, ama merak etmeyin leydim, hepsinin aceleyle silinmesini sağlayacağım!"

"Bu yıkıcı olan mı?" Arnold kırıptı. "Göldeki kutsal muhafızları öldüren ve ardından ilahi kütüphanemizin göbeğinde kadim bir iblis ırkını serbest bırakan kişi mi?"

Darcy neşeyle, "Demek kız kardeşimle tanıştınız," dedi. "Harika bir izlenim bırakmışa benziyor. Her neyse, eminim her şey açıklığa kavuşmuştur ve gerçek bir zarar verilmemiştir."

"Bir zarar gelmedi mi?" Arnold öfkeyle mööledi.

"Evet." Darcy yanından geçip gitti ve Eugene de onun peşinden koşmaya başladı.

"Sanırım selam vermeyi unuttun Arnold." Minotor'un omzuna bir el attım, onu aşağı ittim ve dizlerinin bükülmesine neden oldum. "İşte böyle. Aferin oğlum."

Başını okşadım ve dostumun peşinden yürüdüm. Bunu pek iyi karşılamamış olacak ki ayağa kalktı ve toynaklarını yere vurarak öfkeyle böğürmeye başladı. Nefes nefese peşimden koşuyordu ve ben de Darkmore Hapishanesi'nde geçirdiğim, kana susamış gardiyanlar tarafından koridorlarda dolaştırıldığım günlere geri döndüm. O günler şimdi uzak bir kabus gibi görünüyordu ama şu anki özgürlüğüm değerini asla unutmayacağım bir hediye idi.

"Neye ihtiyacınız var leydim?" Eugene sordu. "Size hayatımı borçluyum. Aradığınız her neyse onu bulmak için gece gündüz çalışacağım."

"Teşekkür ederim Eugene," dedi ve sonra gözlerinde hüznle ona döndü. "Nebula Engizisyon Merkezi'nde tüm o zavallı Fae'lere ne olduğunu gördün mü?"

Eugene acı dolu bir ciyaklama sesi çıkardı ve başını eğdi. "Evet, gerçekten. Korkunç, korkunç bir şey."

"Ben ve kız kardeşim değildik, yemin ederim. Bize komplo kuruldu." Bir elini onun omzuna koydu. "Onlara yardım edemediğimiz için çok üzgünüm."

"Göründüğü gibi olmadığını hemen anladım," dedi Eugene. "Ve tüm sadık Sıçanlarım da bunu biliyor. Gerçeği yaymak için çok çalışıyoruz. Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

Darcy, beni ve Eugene'i kapsayan ama Arnold'u kapsamayan bir susturma baloncuğu çıkardı ve kızgın Minotor arkamızdan daha da agresif bir şekilde ilerledi.

"Lonca Taşları hakkında bilgi arıyoruz," dedi Darcy. "Bu sefer yerleri değil ama kullanımları hakkında bilgi. Peki daha önce Kader Dokumacıları diye bir şey duydunuz mu?"

"Hayır leydim, korkarım ki hayır. Taşlar hakkında çok fazla bilgiye rastlamadım, ancak ben ve arkadaşlarım bu savaşta size ve kız kardeşinize yardımcı olabilecek bulduğumuz kitapları derliyoruz. Lonca Taşları hakkında bulduğum her şeyi buraya gönderdim. Gelin."

Eugene adımlarını hızlandırdı ve havayı temsil etmesi için duvara oyulmuş devasa yüzün açık ağzına tırmanan spiral şeklindeki demir merdivene doğru ilerledi.

Biz tırmanırken etrafımızda kabarık bulutlar dolaşıyor, taş heykelin dalgalı saçları büyümlü bir rüzgâra kapılmış gibi dönüp duruyordu. Ayrılmış dudaklarına ulaştık ve Eugene dudakların arasından geçerek bizi karanlık bir tünele soktu ama ileride ahşap bir kapı vardı ve kapının kenarlarından yumuşak mavi bir parıltı yayılıyordu.

Eugene avucunu kapıya bastırdı ve kapı onun dokunuşuyla açılarak içeri girmemize izin verdi.

İçimi huşu ile dolduran bir odaya adım attık, sihir o kadar güzel işlenmişti ki göz kırpmak imkansızdı. Oda üstümüzde birkaç kat boyunca uzanıyordu, parlak mavi bir gökyüzünü taklit etmek için yapılmış büyümlü odada duvarlar neredeyse fark edilmiyordu. Büyük beyaz bulutlar tepemizde süzülüyordu ve bir tanesi Eugene'in ayaklarının dibinde hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu.

"Kitaplar nerede?" Merakla sordum.

"Burada değil. Sadece biraz daha ileride. Bu sadece başka bir merdiven," dedi Eugene, ilk bulutun üzerine çıktı ve beklentiyle bize döndü.

"Bu basit bir şey değil," diye nefes aldı Darcy ve ben de onun şaşkınlığını büyük bir ilgiyle izledim. Umarım bu

Dünya onu şaşırtmaya devam etti çünkü onun hayranlığına aşıktım.

Darcy susturma balonunu dağıtırken onu bulutun üzerinde takip ettim ve Arnold yanıma doğru ilerledi, omzu omzuma sürtünüyor ve gözleri her an karanlık bir şey yapmamı bekliyormuş gibi bana doğru kayıyordu.

"Bize bir gülücük ver Arnold," diye kışkırttım. "Burada katliama neden olan biz değiliz."

"Hayır mı?" diye kırptı. "Siz ikiniz sevgili kütüphanemizin eski salonlarında tek başınıza dolaşmaya bırakıldığınız son seferde on yedi değerli kitap kirletildi."

Darcy'yle bakıştık, yanaklarında bir allık gezinirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Mırıldandım.

"Söz konusu kitapların düzenini sağlamakla görevlendirildim," diye tısladı.

"Ve eminim *harika bir iş* çıkarmışsındır," dedim, coşkum açıkça alaycıydı ve bana ters ters baktı.

Üzerinde durduğumuz bulut yukarı doğru sürüklendi, bir diğerine doğru tırmandı ve biz de Eugene'in izinden giderek bir sonraki buluta adım attık, o da bizi bir diğerine götürdü.

Eugene, "Elysian Eşleri şehvetlerinin üstesinden gelebilir," diye söze girdi. "Sen bu konuda ne bilirsin ki, tıfıl?" diye sordu Arnold. "Bana tıfıl deme!" Eugene aniden vahşileşti ve yanımızdan geçip gitti.

Arnold'a yaklaştı ve yüzüne bir tokat attı, tokat sesi odanın içinde çınladı.

Arnold'un yanağı kızarıırken ve Eugene çenesini havaya kaldırarak Darcy'nin yanına geri çekilirken bir kahkaha attım.

Arnold yüzündeki ağrıyan yeri ovuşturarak, "Bağışlayın, gücendirmek istememiştim," diye mırıldandı, sonra bana ve Darcy'ye baktı. "Ama değerli kitap koleksiyonumuzun etrafında daha fazla *şehvet* uyandırmazsanız memnun olurum. Burası kutsal bir yer ve atalarımın biri buranın kuruluşunda yer aldı. Buraya karşı derin bir sorumluluk hissediyorum."

Darcy, "Daha saygılı olacağız," diye söz verdi ama ben böyle bir yemin etmedim. Buradaki değerli kitapların hiçbirine zarar vermek niyetinde değildim; bu tür şeylere saygı duyacak ilk kişi bendim. Ama kimsenin bana kızıma el sürmemi yasaklamasına da izin vermeyecektim. Artık yasalar tarafından ayrı tutulmadığımıza göre buna sahip olan tek kişi oydu.

Uzun, pofuduk bir buluta doğru yelken açtık ve içinde bir kapı açıldı, ötesinde yanan ateşi bir anlığına görebildik. Eugene bizi içeri götürdü ve ben

Onu ve Darcy'yi, kükreyen bir ateşin yanına yerleştirilmiş pelüş kırmızı sandalyeler ve geniş bir pencere koltuğunun üzerinde karlı bir manzaraya bakan bir pencere ile güzel bir özel okuma alanına kadar takip ettim. Yerin ne kadar altında olduğumuzdan bu manzaranın gerçek olamayacağını biliyordum ama yanılsama mükemmeldi. Odanın bir ucunda iki kıvrımlı bronz kanat şeklinde bir masa duruyordu ve arkasındaki duvarda altın bir Anka kuşu süslemesi asılıydı.

Eugene heyecanla Darcy'ye dönerek, "Bu odayı Gerçek Kraliçeler için yeniden dekore ettik," dedi. "Bu bir hediye."

Darcy ateşin yanında duran ve içi kitaplarla dolu ahşap raflara bakarak, "İnanılmaz bir şey," diye haykırdı.

"İşime yarayacak başka kitaplar aramaya devam edeceğim." Eugene eğilerek selam verdi ve isteksizce giden Arnold'u odadan çıkardı.

Arnold, "İşin bitene kadar burada bekleyeceğim," diye kestirip attı ve ben de parmağımı şıklatarak kapıyı bir hava akımıyla suratına kapatıp kilitledim.

"Ah, sessizlik," diye iç geçirdim ve Darcy sırtarak bana başını salladı.

En yakındaki kitaplığa doğru ilerledi, kısa sürede bir kitap aldı ve pencerenin yanındaki dört kişiye yetecek büyüklükteki koltuğa geçerek bağdaş kurup okumaya başladı.

İşime yarayacak bir şeyler aramak ve Eugene ile kitapsever arkadaşlarının çok iyi bir iş çıkardıklarını keşfetmek için kitaplığa doğru sürüklendim. Bu kitaplar bilgi açısından paha biçilmezdi ve artık var olmadığını düşündüğüm bir tanesini gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Taçların Yolu.

Eski sayfaları karıştırıp dizine geldim, parmağımı bölüm başlıklarında gezdirirken içimi bir heyecan kapladı. Bu kitap, Kanlı Çağlar'a kadar uzanan ve muhtemelen ötesine geçen kraliyet ailesini belgeliyordu. Keşfedilmeyi bekleyen bir tarih hazinesiydi ve eğer yeterince eskiye dayanıyorsa, belki de Arcturus'tan bir Lonca Taşı talep etmiş bir kral veya kraliçeden bile bahsedebilirdi.

Masaya oturdum, kitabı önüme serdim, sayfalarını açtım ve avıma başladım. Okumaya başladığımda, eski kraliyet mensuplarının hikâyelerine o kadar dalmıştım ki ne zamanı algılayabiliyor ne de etrafımdaki gerçek dünyayı hissedebiliyordum. Tamamen büyülenmişim, geçmiş zihnimin gözünde resmedilirken kelimelerin içinde kaybolmuştum.

Ancak yanımdaki masanın üzerine bir kitap güm diye düştüğünde kendime gelebildim ve gözümü kırıpıştırarak hayallerimden sıyrıldığımda Blue'yu orada, üzerinde çalıştığı bir bölümü işaret ederken buldum.

"Kitap okurken çok tatlı oluyorsun," dedi yanımdaki masanın kenarına tüneyerek. "Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi kendini tamamen boşluğa bırakıyorsun."

"Evet, her şeyi gözden kaçırma eğilimindeyim." Bir elimi onun çıplak dizine koydum. "Sen hariç. Tüm düşüncelerimde bir rol oynuyorsun. Peki ne buldun güzelim?"

Kitabı eline aldı ve bir bölümü yüksek sesle okudu. "Taş çemberler doğada yaratılabilecek en güçlü oluşumlardan biridir ve her bir taş gezegensel hareketlerle bağlantılı olarak, kutsal zemine veya takımyıldızlarla aynı hizaya yerleştirilirse, halkası içinde birçok büyü kullanılabilir. Bir Fae'nin dilini gerçeğin yoluna bağlamaktan, anlatılmamış gücü sınırları içinde hapsedmeye, belirli değerli taşların büyüsunü arttırmaya kadar." Son cümlemin üzerine dokundu. "Ya Arcturus'un imgeleminde gördüğümüz gibi bir taş çember Lonca Taşları'nın gücünü açığa çıkarabilirse?"

Koltuğumda geriye yaslandım ve bunu düşündüm. "Kilidi aç demiyor; geliştir diyor. Peki neyi geliştiriyor olabiliriz? Bunu denemek ölümcül olabilir."

Dudaklarını büzdü ve elim eteğinin altından kalçasına doğru kayd. "Surat asma."

"En azından denemeye değmez mi?"

"Ne olacağını bilmeden mi? Gerçekten düşüncesizsin." "Belki de şu anda düşüncesiz olmamız gerekiyor. Kaybettiğimiz her dakika bizi son saatimize yaklaştırıyor."

"Acele kararlara varım Mavi, ama intihar potansiyeli olanlara değil," dedim kararlı bir şekilde.

"Yani ayağını yere mi basıyorsun?" Kaşlarını sertçe kaldırdı.

"Evet, öyle," diye homurdandım.

"Ben kraliçeyim, belki de ısrar ederim."

"Bu seni ne kadar huysuz bir kraliçe yapar," dedim, ayağa kalkıp ona baktım, çenesinden tutarak o iri yeşil gözlerin bana çevrilmesini sağladım. "Uslu bir kız ol ve Lonca Taşları'nın kullanımını daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler aramaya devam et. Bunu başardığımızda, senin taş çember fikrini tekrar gözden geçirebiliriz."

Bana kaşlarını çattı, belli ki ona emir verdiğim için beni ısırarak üzereydi ama bunun yerine taktik değıştirdi, masadan kalktı ve elini göğsüme koydu. "İyi o zaman. Çekil yolumdan o zaman, pislik."

Beni hareket ettirmek için itti, ama direndim, gömleğimin içinden geçen elinin sıcaklığı ve gözlerindeki oyun çok cazipti.

"Ağzını topla yoksa ceza olarak kullanırım."

Ses tonum karşısında gözleri parladı, tırnakları göğsümü ısırdı. "Kullanmak mı? Kefaret olarak ne yapmamı istersin?"

"Senden tam olarak ne istediğimi biliyorsun," dedim alçak bir sesle.

Masanın üzerindeki bir kalemi yere düşürdü, sonra yavaşça diz çökerek kalemi aldı, ama bu sırada eli karnıma değdi ve pantolonumdaki çıkıntının üzerinden geçti. Dudaklarını yaladı ve bu manzara karşısında sikim zonkladı, boğazımdan alçak bir arzu hırıltısı döküldü.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söylüyordu ve elinde kalem ve gözlerinde bir parıltıyla aniden tekrar ayağa kalktığında, o ses haklı çıktı.

Kitabını aldı ve ben onu durduramadan yanımdan geçip gitti, koltuğuna geri döndü ve kışını bana doğru çevirerek koltuğuna uzandı ve aynı şekilde okumaya devam etti.

Bacaklarının pürüzsüz parlaklığını, kışının bir anlık görüntüsünü ortaya çıkaracak kadar yukarı kıvrılmış küçük eteğini gördüğümde boğazımın dibinde bir yumru oluştu. Kahretsin, o kış bütün gün benimle alay etmişti. Bir elimi yüzümde gezdirdim, bakışlarım masanın üzerinde duran ve birkaç dakika önce beni çok büyüleyen ama şimdi hiçbir çekiciliği kalmayan kitaba kaydı.

Yapılacak en doğru şey araştırmama devam etmek, odadaki baştan çıkarıcı yarattığı görmezden gelmek ve sorumluluk sahibi olmaktır. Ama Darcy Vega'nın çağrısına hiçbir zaman karşı koyamamıştım ve yıldızların bana şimdi bunu yapacak gücü vereceğini sanmıyordum.

Gerçekten, ikimiz için de en iyisi aramızdaki bu yakıcı gerilimi yok etmektir, böylece sonrasında daha iyi konsantre olabilirdik. Bu karar tamamen mantıklıydı ve taş gibi sertleşmiş aletim tarafından hiçbir şekilde gölgelenmemiştir.

Bu oyunu biliyordum, daha önce birçok kez oynamıştık ve dikkatini nasıl çekeceğimi çok iyi biliyordum. Birinci adım: Onu fırtınaya sürüklemek.

Sınıfta binlerce kez yaptığım gibi sıranın önüne yaslandım ve dikkatini çekmek için ıslık çaldım.

Başını çevirdi ve gözlerini bana dikti. "Az önce Bana ıslık çalar mısın?"

Güldüğümü gizlemek için başparmağımı ağzımın kenarında gezdirdim. "Evet, peki bu konuda ne yapacaksın Mavi?"

Parmağıyla bir fiske vurdu ve bir hava akımı başımı yana çevirecek kadar sert bir tokat attı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, onun beni yerime koymasıyla şehvetim daha da arttı ve boğazımdan karanlık bir kıkırdama döküldü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bunu iyi sakladı ve dikkatini kitabına verdi.

"Tanrım, okumaya bayılıyorum," diye iç geçirdi, sırt üstü yattı, kalçaları kitabı başının üstünde tutmak ve sayfayı çevirmek için hava kullanırken külotunu görmeme izin verecek kadar kalktı ve ayrıldı. Sadece bu görüntü bile beni onun için çaresiz bırakmaya yetmişti.

Bir sonraki yaklaşıma karar vermeden önce, ellerini üstünden yukarı kaydırды ve göğüslerini okşamaya başladı.

"Ah," diye zevkle soludu ve ben izlerken çenem gerildi, parmaklarım ona kendim dokunma ihtiyacıyla seğirdi.

"Utanmana gerek yok. Eğer bir gösteri yapmak istiyorsan, Blue, o zaman elbette bir gösteri yap," diye cesaretlendirdim, sonra külotunu tutmak için havayı kullandım ve onu yırtıp, amını bana gösterdim.

"Fazladan bir ele ihtiyacım var," diye ısrar etti.

Ona doğru atıldım, ayak bileklerinden yakaladım ve onu kendime doğru çekerek nefesini kesmesini sağladım. Bir dizimi kalçalarının arasına bastırırken sıırttım, öne doğru eğildim ve işkence gibi yavaş bir hareketle iki parmağımı içine soktum, parıldayan ıslaklığı arzuyla hırlamama neden oldu.

Sanki görmezden gelebileceği bir araçmışım gibi gözleri üstündeki kitapta kaldı, inlemelerini bastırırken dişleri alt dudağına gömüldü.

"Gözlerini benden ayırma," diye emrettim, lanet olası kitabı kiskanarak ve bu emre karşı koymadı, doğrudan bana baktı ve aletimin ucuna doğru bir sıcaklık nabızı gönderdi. "Bundan ne kadar zevk aldığını duymama izin ver. Sakın kendini tutmaya kalkma Mavi."

Dudağını dişlerinin kavrayışından kurtardı ve nefes nefese bir inilti onu terk etti, başparmağım klitorisinin üzerinde gezinirken uylukları daha da açıldı.

"İyi bir kız gibi benim için gel," diye emrettim, parmaklarım daha sert pompalarken nefesleri hızlandı. Çoktan yaklaştığı belliydi, gözleri beni öyle bir arzuyla izliyordu ki kendimi dünyanın en kutsanmış Fae'si gibi hissettim.

Dünya. Kraliçem tarafından arzulanmak, asla hafife almayacağım bir servetti.

Baş döndürücü bir iniltiyle boşaldı, gözlerini kapattı, sırtı kamburlaştı ve sadece benim için bitirirken bacakları büküldü, parmaklarımı daha derine sokarken amı sıkılaştı.

Bana gözlerini kırıştırdı, aldığı zevk azalırken vücudu gevşedi ve bu beni tatmin etmeye yetmeyecekti. Parmaklarımı ondan kurtardım ve bir sonraki saniyede aılıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi üzerine atıldım, onu hızla kaldırıp masaya taşıdım. Bir hırıltıyla onu masanın üzerine yatırdım ve onu tutarken elimi kalçasının arkasına bastırdım.

"Gözlerini kapa," diye azarladım.

"Onları açık tutmayı unuttum," diye nefes nefese kaldı. "Bana bir ders ver."

Bu savunma beni inletti ve pantolonumun içinden sikimin tabanını sıkarak içindeki basıncı biraz olsun azalttım. "Masamın üzerine çık. Benim için orada diz çök ve ayak bileklerini sık."

"Evet, efendim."

Bu kelime beni uçurdu ve bana itaat etmesini, masanın üzerine tırmanmasını ve söylediğim gibi yapmasını izledim.

Kemerimi çözdüm ve Darcy'nin parmakları, kemerimi ilmiklerinden çekip çıkararak yumruğumun etrafına doladığımda ayak bileklerine doğru büküldü.

"Kıpırdama," diye emrettim ve o da kıpırdanmayı bırakmayı başardı.

"İşte böyle.

Şu haline bak, ne kadar da mükemmelsin."

Niyetimi belli etmek için kemeri kışının üzerinde gezdirdim ve bir inilti çıkardı.

"Beni cezalandır," diye ısrar etti ve kemeri yumuşak tenine vurarak kırmızı bir şeritle işaretledim. "*Tekrar.*"

Ona ikimizin de istediği şeyi verdim, ona bir kez daha vurdum ve zevk ve acı içinde haykırmasını sağladım, güç yolculuğu tam kafama gitti.

Üç kırbaç yedikten sonra kemeri masaya fırlattım ve bana daha fazla erişim sağlamak için onu biraz kendime doğru çektim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm, dilimi sırlıslıkla amının üzerinde gezdirdim ve kendime olan arzusunu tattım. Titredi, dilimi dar açıklığının içine sokmadan önce onu yaladığımda yüksek sesle inledi, tatlılığı beni inletti.

Onu dilimle becermek için Emrimin hızını kullandım, klitorisini okşamak ve onu çılgına çevirmek için hava büyüsünü kullanırken ihtiyaç inlemeleri beni sadece teşvik ediyordu. Dilimin üç darbesi daha onu bir anda boşalttı.

Çılgılık attı ve ben onun zonklayan amına doğru güldüm, benim için ne kadar güzel parçalandığına kapıldım. Bir kez daha hareketsiz kaldığında, ayağa kalktım, ağzımı elimin arkasına sildim ve fermuarımı indirmek için serbest elimi kullanarak omurgasının tabanına dayadım.

"Tadın ecstasy gibi, güzelim," dedim ona, ağrıyan sikimi serbest bırakırken, ucunu kık yanaklarının arasında, sonra da sıırıslıklam amının üzerinde gezdirdim, şehvet ve zevk beni çılğına çevirdi.

Onu bu dünyada başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum, vücudu lanet hayatımın her günü sahip olduğum tüm şevkle tapınacağım bir tapınaktı.

"*Lance*," diye yalvardı ben onunla dalga geçerken, çaresizce ihtiyacım olan şeyi talep etmeyi reddederek.

"Lütfen deyin," diye homurdandım ve bu sözler yüzünden tüyleri diken diken oldu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı.

Kendimi onun içine soktum, kalçalarını kavradım ve onu sert ve hızlı bir şekilde aldım. Onu becerirken adımı haykırdı, kalçalarımı geri çekip ona tekrar çarpmadan önce horozumu olabildiğince derine batırdı. O kadar ıslak, o kadar sıkı ve benim için o kadar hazır ki, bu dünyadaki nirvanaydı. Bu kız benim için yaratılmıştı, zihni, bedeni ve ruhuyla ve onun bedeninde asla tam doyuma ulaşamayacaktım, her zaman daha fazlasını arzulayacaktım. Onu tam da sevdiği gibi becerdim, onun kendinden geçme çılgınlıkları benim mutluluk inlemelerime karışırken ikimizi de deliliğin sınırına getirdim.

Vücudunun tadını çıkarmak için hızımı yavaşlattım. "Beni çok iyi alıyorsun. Beni yine memnun edeceksin, değil mi Blue? Sayacağım ve sen beşte benim için boşalacaksın, öncesinde ya da sonrasında değil, anladın mı?"

"Yapamam," diye nefesini tuttu, amcığı sikimin etrafında kenetlenmişti ve bana zaten doruğun eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Vahşice sıırıttım, derinlemesine soktum ve içindeki o hassas yere vurdum. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Bir...iki..."

"*Lance*," diye inledi, vücudu gerilmişti.

"Üç." Kıkına şaplak attım, sayarken acele etmedim ve o da haykırdı.

"Dört." Onu daha hızlı becerdim, çok sevdiği o noktaya vurdum ve aletim şişti, bitirmeyi de ertelediğim için zevk aklımı bulanıklaştırdı.

"Beş," diye homurdandım ve benim için geldi, amcığı sikimi o kadar mükemmel kavradı ki, onu doruğa kadar takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Yemin ettim, sertçe içeri girdim ve o beni serbest bırakmaya götürürken içinde hareketsiz kaldım. Zevk içime çöktü ve ağır bir şekilde inledim, şaftımın etrafında zonklama hissinin tadını çıkarırken onu hareketsiz tuttum, inlemeleri hala havayı renklendiriyor.

"Aferin güzelim," diye nefes verdim, bir kâfir gibi gülümseyerek.

Onu kollarımın arasına alıp cam kenarındaki geniş koltuğa geri döndüm ve nefesimizi tutarken onunla birlikte uzandım.

Bedenime doğru kıvrıldı, ağzımı bulmadan önce göğsümü ve boynumu öptü ve kendimi onun yumuşak dudaklarına ve aramızda geçen aşk sözcüklerine kaptırdım. Orada ne kadar yattığımızı bilmiyordum ama sonunda kendimizi çözdük ve ikimizi de temizlemek için su büyüsunü kullandım.

Darcy eteğini indirdi, doğruldu ve bir elini mavi saçlarında gezdirerek etrafta bir şeyler aradı.

"Kitap gitmiş," dedi kaşlarını çatarak ve ben de bir elimi altına sokarak kitabı çıplak kıcının altından çıkardım. "Oh, işte burada." Suçlulukla dudağını ısırdı.

"Arnold'un hoşuna gitmeyecek," dedim sırtarak. "Asla öğrenemeyecek," dedi komplocu bir tavırla.

"Öğrenecek," diye seslendi Arnold kapıdan. "Çünkü susturucu bir baloncuk atma nezaketini göstermedin."

"Kahretsin, üzgünüm Arnold," diye seslendi Darcy, ama kahkahası darbeyi yumuşatmak için pek bir şey yapmadı.

"Üzgün değilim," diye mırıldandım, parmaklarımı kolunda gezdiriyordum, daha fazlasını istiyordum ve ona tam da bunu söyleyen bir bakış attım.

"Doyumsuzsun." Koltuğun üzerinden kalktı ve tek olmadığını söyleyen bir sırıtışla bana baktı.

Yine de burada yapmamız gereken bir iş vardı ve şimdiye kadar hiçbir yere varamamıştık. Boyun eğerek ayağa kalktım ve raftan başka bir kitap seçtim, bu kez Darcy ile oturup sayfalar arasında cevaplar bulmaya çalıştık.

Saatler ilerledi ve devam edecek çok az şey bulduk, ancak Darcy taş çemberlerle ilgili kitabın bir ipucu olabileceği konusunda ısrar etti. Bu yüzden biz ayrılmak üzere hareket ederken kitabı yanımızda götürmek niyetiyle elinde tuttu.

"En azından ay doğmuş olacak," dedi Darcy, onu kütüphaneden çıkarken takip ettim, Arnold bir yandan çıkışa doğru ilerlerken bir yandan

da homurdanıyordu

ahlaksızlık hakkında.

"Haklısın," dedim hevesle.

Kısa bir süre sonra ay yukarıdan bize doğru parıldarken yeryüzüne geri döndük ve bir yıldız tozu parıltısıyla King's Hollow'daki kampüse doğru yol aldık. Üstümüzdeki tavanda bulunan kapağı bir hava kırbacıyla açtım ve masadan babamın günlüğünü aldım. Darcy altımıza hava göndererek ikimizi ayın ağaçları gümüş rengine aydınlattığı çatıya taşıdı.

Yan yana oturduk ve günlüğü aramıza koydum, umutlarımız buna bağlıydı. Ay ışığı sanki sayfalarına çekilmiş gibi titriyordu ve daha önce okuduğum bölümler görünür hale geldikçe göz gezdirdim. Dikkatimi çeken hiçbir şey yoktu ve kendini gösteren başka bir yazı, yeni bir sembol, takip edilecek hiçbir ipucu bulamayınca kaşlarımı çattım.

"Harika," diye iç geçirdim ve günlüğü kapattım.

Darcy, "Kadehe bir daha bak," diye cesaretlendirdi, ama gözlerindeki umut azalıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Önümdeki ay ışığına uzandım, kolumdaki Lonca İşareti canlanırken Alev Kadehi'ni sanki hiç yokmuş gibi aldım ve yüzeyindeki yazıya bakarken onu çevirdim.

Ego meum sanguinem confirmo in Vega regali acie.

"Kanımı Vega kraliyet soyuna adıyorum," diye mırıldandım, gümüş kupayı daha yakından incelemek için çevirdim.

"Dur, bak." Darcy tabanı işaret etti, ben de ters çevirdim ve orada daire şeklinde yazılmış başka bir yazı buldum.

"Bibe positis genibus ad regalum pedes, dum in throno beato insident semel agnita a stellis coronatio et subdita ense Gildii notetur," yüksek sesle okudum.

"Bu ne anlama geliyor?" Darcy heyecanla yaklaşarak sordu.

"Talimatlar böyle," dedim, ihtiyacımız olan cevap olmasa bile bir şey bulduğum için kalbim daha hızlı çarpıyordu. "Taç giyme törenleri yıldızlar tarafından onaylandıktan sonra kutsanmış bir tahtın üzerine tüneyen kraliyet mensuplarının ayaklarının dibinde diz çökerek için ve Lonca'nın kılıcıyla onların tebaası olarak işaretlenin."

"Bu... resmi bir taç giyme töreni ve tahtımız olana kadar Lonca'ya üye kabul etmek için o iksiri kullanamayacağımız anlamına mı geliyor?" Darcy endişeyle sordu ve kalbim sıkıştı.

İksirin güvenliğinden deneyecek kadar emin değildik ama sanki bir yol daha elimizden alınıyor gibiydi. Eğer bu

Darcy ve Tory, Lonca Taşları'nın gücünü etkinleştirmek için Solaria tahtını talep ediyorsa, yaklaşan savaşta hiçbir yardımları olmayacaktı.

"Profesör Shellick'le konuşacağım, onun iksirler konusundaki bilgisi benimkinden çok daha fazla," diye karar verdim. "İksirin özelliklerini test edebilmeli ve etkileri hakkında bir fikir edinebilmeli. O zaman denemek zorunda kalabiliriz. Belki de senin taç giymen yeterliydi ve herhangi bir taht işimizi görür."

"Sonra ne olacak? İksiri denemesi için birini mi bulacağız?" Bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu.

"Shellick bize bazı güvenceler verdikten sonra bu kısmı çözeceğiz."

"Tamam," diye kabul etti. "Ama biz emin olana kadar kimse içmeyecek. onlara zarar vermeyecektir."

Gülümsedim ve eğilerek ağzının kenarını öptüm. "Nasıl isterseniz kraliçem."

Gabriel

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I Taşlı bir kumsalda duruyordum, okyanus önümde, tunç rengi bir gökyüzünün altında gittikçe uzaklaşıyordu.

Herhangi bir dağdan daha yüksek bir dalga oluştu, o kadar korkunçtu ki görebildiğim her şeyi kapladı. Ve orada, sığıklarda, ailem, arkadaşlarım ve asi ordusu duruyordu, hepsi kılıçlarını kaldırmış ve yenilmez okyanusa karşı savaş çığlıkları atıyordu. Hiçbir kılıcın, hiçbir büyüünün, hiçbir Anka alevinin yok edemeyeceği bir gücü bu. Ve başka kaderlere yer bırakmayan bir kesinlikle üzerlerine geliyordu.

Onlara haykırmaya, koşup onları kurtarmaya, bu düşmanı yenmenin mümkün olmadığını söylemeye çalıştım ama sesim kükreyen rüzgârda kayboldu. Koşmaya çalıştığımda ise ayaklarımın dibindeki taşlar kayarak yerini beni içine çeken, bacaklarımın etrafını saran ve beni daha da derine çeken kuma bıraktı.

Sevdiklerimi kurtaramadığım gibi ondan da kaçamazdım. Ve o korkunç dalga orduya çarpıp hepsini yutarken, Anka kuşunun kanatlarının titreşimi karanlık suda sönerken umutsuzluk üzerime çöktü. Boğazım düğümlenene kadar isimlerini haykırdım ama dalga bir sonraki hamlesini bana doğru yaptı ve artık kaçış yoktu. Dalga bana çarptığı anda görüntüden sıyrıldım, şiddetli bir şekilde öksürdüm, tuzlu suyun tadı

dilimde. Acı kafatasımın içini oyuyordu, Vard'ın bana yaptıklarından sonra imgelemlerim artık bana acı veriyordu. Bundan asla kurtulamayacağımdan korkuyordum.

"Gabe," diye soludu Leon, koşarak yanıma geldi ve kolumu kavradı.

Gözlerimi kırıştırdım, yüzüne uzandım ve gözlerinin parlak altın rengine baktım. Arkadaşımdı. Yaşıyordu. Peki ya diğerleri?

"Neredeler?" Leon elime bir bardak su tutuştururken mırıldandım.

"Dante onları uçuşa götürdü," dedi, oturduğum koltuğun kenarına geçerek. "Herkes iyi. Yemin ederim dostum. Sadece bir içki al."

Söylediğini yaptım, su bardağını boşalttım ve boş bardağı yan masaya koyarken okyanusun tadı nihayet ağzımı terk etti. Tanıdık kulübeye, ahşap duvarlara ve çam kokusuna baktım, taş ocaktaki ateşin çıtırtısı kalp atışlarımı hızlandırdı.

Hayatım bir zamanlar bu kulübede yeniden şekillenmiş, hiç şüphe duymadığıma inanmakta güçlük çektiğim bir gerçekliğe dönüşmüştü.

Normalde imgelemlerimden çabuk kurtulurdum. Sevdiklerimin ölümünü *görmekte* ustaydım ve zihnim şimdiki zamana döner dönmez, genellikle dehşetten kurtulabilirdim. Yine de bu seferkinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Daha önce de birçok kez başıma gelmiş ve beni yaklaşan bir kıyamet duygusuyla baş başa bırakmıştı. Bu gerçek bir kader değildi; korkmamız gereken deniz değildi. Yaklaşmakta olan, kaçınılmaz bir yıkımı işaret ediyordu.

Leon kot pantolonunun cebinden bir şey çıkarıp açarak, "Tüm o iğrenç küçük imgelemleri dışarı atman gerekiyor, sonra Görü sakinleşecek ve normale döneceksin," dedi. Alüminyum folyo bir tür başlık haline getirilmişti ve uzanıp saçımı düzeltti ve ayarlamak için zaman ayırarak başıma geçirdi. Zihinsel olarak o kadar yorgundum ki onu durdurma zahmetine bile girmedim.

"Peki bunun ne işe yarayacağını düşünüyorsun?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Bu bir imgelem şapkası, Gabe. Görüntü akışını yavaşlatmaya yardımcı olacak. Duh," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Bana Gabe deme," dedim bir elimi yüzüme sürerek.

"Tamamen unutmuşum, Gabe!" Leon her zamanki gibi söylediklerimi duymazdan gelerek koltuktan fırladı ve mini mutfığa yöneldi. "İkinci favori H.I.L.'in sana bunu yaptı." İçinde parıldayan sarı bir iksir olan cam bir şişeyi havaya kaldırdı.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

"Err, hatırlamak istemediğim süslü bir isim verdi ama ben ona yılan-suyu-uyku zamanı-jamboree demeyi seviyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır."

"Oh, hadi ama. Huysuz bir dede gibi hayır deme. Bu sana iki gün boyunca rüyasız bir uyku sağlayacak. İyileşmen için gereken dinlenmeyi sağlayacak. Ve altına işediğinde ya da sıçtıığında, sana yemin ederim Gabe, seni sandalyende öylece bırakmayacağım." Bana doğru yürüdü ve omzumu okşadı. "Dante'nin seni her saat başı değiştirmesini sağlayacağım, dostum, yalan yok. Gerekirse çatalını pırıl pırıl olana kadar ovdururum, tamam mı? Sen benimsin. Kabuklu bir şekilde uyanmayacaksın."

"Aşkın sınır tanımıyor," diye kestirip attım. "Ama hayır. Lanet olası bir uyku iksiri ve bebek bezi istemiyorum."

"Bebek bezi!" diye haykırdı. "Bu çok daha mantıklı. Kaç beden almayı düşünüyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Biraz düz bir kışın var, alınma ama yine de harika, iki düzgün beton parçası gibi, ama sende benim şekilli kışım ya da Dante'nin şeftali gibi kışı yok ya da-"

"Leon, anlamıyorsun," diye tersledim ve yerimden kalktım. "Akademiye geri dönmem gerekiyor. Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı var. Burada daha fazla vakit kaybedemem. Korkunç bir şeyin yaklaştığını hissediyorum."

"Hayır," diye homurdandı, önüme geçerken Aslan'ı yüzeye çıkmıştı. "Gitmiyorsun. Sana Mindy tarzı bakacağım kardeşim, hoşuna gitmezse benimle dövüşürsün ve ne olacağını görürsün."

"Bu savaş hayal edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde sona eriyor," diye tısladım, omuzlarından tutup beni dinlemesini sağladım. "En fazla birkaç günümüz var, anlamıyor musun? Her şey bitti Leon. Ordumuz Lionel'inkiyle tekrar çarpıştığında, bu son kez olacak. Yıldızlar bana başarısızlıktan başka bir şey göstermiyor. Onun ordusu her geçen gün büyüyor, bizimkinden sayıca çok daha fazla. Anlamıyor musun? Burada kalamam çünkü bir gün daha her şeyimize mal olabilir."

Leon'un boğazı düğümlendi, gözlerine gerçek bir korku girdi.

"Başarabilecek miyiz?"

Çenem gerildi ve onu bir yalanla rahatlatmayı çok istedim ama bu durumun ciddiyetini anlaması gerekiyordu. Eğer kaderi değiştirme şansım varsa, çok geç olmadan onu bulmalıydım.

"Hayır," diye nefes aldım. "Onunla şimdi yüzleşirsek kaybederiz. Lionel bu savaşı kazanacak kardeşim. Ve tek birimizin bile ciğerlerinde nefes bırakmayacak. Başka bir ayaklanmayı göze alamayacak; hepimizi katledecek. Hesaplaşma günü yaklaşıyor. Ve biz başarısız *olacağız*."

Leon başını salladı, sözlerimin doğruluğunu inatla inkâr etmeye çalışıyordu. "Bir yolu olmalı."

Zihnim, benim ve ailemin geri kalanının son saatte kaçışımızı, Lionel'ın gazabından saklanarak bir varoluş yaratmamızı ve hepimizi hayatta tutmak için Görme Yetimi kullanmamızı hayal etti. Ama bu kız kardeşlerime yardımcı olmazdı. Ve bu krallığa da faydası olmazdı.

"Kaçabiliriz," dedim ona dürüstçe, ama o bu fikre karşı çıktı. "Her şey bitmediği sürece bunu düşünmek istemiyorum," diye onu rahatlattım.

"Peki ya diğerleri? Bu savaşı kazanmamız ne olacak? Hiç umut var mı?" diye zorladı.

Başımı sallamaya başladım, sonra yavaşladım. Bir şeylerin fısıltısı vardı, o kadar belirsizdi ki ona umut bağlamaya bile cesaret edemiyordum ama elimizdeki tek şey buydu. "İzleyebileceğimiz yeni bir yol bulma şansım var ama bunu burada yapamam. Kaderlerine rehberlik edebilmek için onlarla birlikte olmalıyım. Orio'da Lonca Taşları var, bunu *gördüm*. Birlikteliklerinde olasılıklar var ama henüz potansiyellerinden emin olamıyorum..."

"Ona verdiğim taş, topaz taşı, onlardan biriydi, değil mi?" Leon sordu.

"Evet," dedim.

"Güneş adına, kader bizim tarafımızda olmalı, Gabe. Babam o taş ne kadar kolay sahip olabilirdi biliyor musun dostum? Azalan Topraklar'da bir yerdeydi. Yüz yıl kadar önce, yaşlı Kral Imai vasiyetinde onu büyük büyük büyükanne vermiş. Hiç olası değil, değil mi? Ve Waning Lands'e gidip gelmeyi engelleyen bariyer, bize teslim edildikten iki gün sonra ya da peynir gibi bir şey dikildi, bu yüzden kolayca ulaşamayacağımız bir yerde sıkışıp kalabilirdi ama yine de değildi! Bu da doğru iz üzerinde olduğumuz anlamına geliyor, çünkü noktalar öyle rastgele bir araya gelmez. Bizi hedefimize götüren her türlü görünmez ip olmalı, kardeşim. Ve eminim ki bu zaferdir."

Onun iyimserliğinden cesaret almak istedim ama bir görüntü kafatasını parçaladı ve kendimi bir ölüm tarlasında bulduğumda acı gözlerimin arkasını kesti. Sevdiklerimin cesetleri her yere dağılmıştı, açık yaralardan kan sızıyordu ve bakışlarım hepsine en yakın olana takıldı. Geraldine'in gözleri cam gibiydi ve ölümün içinde donmuş halde yatarken bir savaşçının bakışı hâlâ üzerindeydi. Yeşim yeşili bir Ejderha kül rengi gökyüzünde süzülüyor, boğazından zafer nidaları yükseliyordu.

İmgelemden sıyrıldım ve kendimi yerde buldum, Leon üzerime eğilmiş, bir elini alnıma bastırıyor ve bana iyileştirici büyü gönderiyordu. Ama başımdaki acıya dokunmuyor gibiydi.

"Geri dönmek zorundayım," diye nefes nefese kaldım. "Saat işliyor. Her saniye bizi sona doğru geri sayıyor Leon. Ve eğer kaderi değiştirmezsek, hepimiz yok olacağız. Teker teker düşeceğiz."

"Tamam, tamam. Gidebilirsin," diye kabul etti. "Ama diğerleri bundan hoşlanmayacaktır. Belki onlara anlatırken, bazı kötü düşünceleri bir kenara bırakıp birkaç mutlu düşünceye odaklanabilirsin. Yıldızlar sana bunlardan birini verdi mi?"

Başımı salladım.

"Bir tane bile mi?" "Hayır."

"Tamam, peki, güzel. Konuşmayı benim yapmama ne dersin? Her şeye olumlu bir bakış açısı getirebilirim. Hepimiz ölecek miyiz? O zaman öbür dünyada partiyi başlatalım, ha?" Gülümsemeye çalıştı ama bana fısıldamak için yaklaştığında gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. "Sana baskı yapmak gibi olmasın ama dışarı çıkmadan önce kesinlikle efsanevi statüye ulaşmam gerekiyor, kardeşim. Biliyorum, biliyorum. Ben zaten efsaneyim ama planlarım var, Gabe. Büyük planlar. Ve ayrıca... Hayatta olmayı sevdiğim herkesle birlikte hayatta olmayı gerçekten seviyorum. Hepimizi kurtarmanın bir yolunu bulabilir misin? Ama dediğim gibi, baskı yok." Omzuma vurdu ve beni ayağa kaldırdı.

"Baskı yok, hm?" Kaşlarımı çatarak söyledim.

Parmağını ve başparmağını birbirine yakın tutarak, "Belki ufacık bir baskı olabilir," dedi. "Ama en azından hepimizi kurtarmaya çalışmak arasında dinlenin."

"Lionel mezarında dinlenirken ben de dinleneceğim," dedim karanlık bir sesle ve masadan bir kese yıldız tozu almak için hareket ettim. "Ortaya çıktıklarında herkesi akademiye geri getir."

"Gerçekten de dakikalarını boşa harcamıyorsun, değil mi?" Leon alüminyum şapkamı tekrar ayarlayarak, "Bunu tak ve günde iki kez yağla." dedi. "Sadece bunu tak ve günde iki kez yağla yağla."

"Hayır."

"Sanırım yardımcı olduğumu göreceksiniz."

"Sanırım birazdan çöp tenekesinde bulacaksın," dedim ve bir tutam yıldız tozu alıp keseyi ona uzattım.

"Bugün silindir şapka giymiş bir yılan kadar huysuzsun," dedi ve ben de eğlenerek bir nefes verdim.

"Yakında görüşürüz Leon." Zodyak Akademisi'ni düşünerek yıldız tozunu başımın üzerine attım ve yıldızların kucağına çekildim, hedefime ulaşmak için evrenin malzemesi içinde seyahat ettim.

Kapıların önüne geldim, aceleyle muhafızlara doğru ilerledim ve içeri girmeme izin verilmeden önce beni güvenlik kontrolünden geçirmelerine izin verdim. Bana ikizlerin Küre'de olduğunu söylediler, ben de gömleğimi çıkarıp kot pantolonumun arkasına soktum ve kanatlarımı serbest bırakarak gökyüzüne doğru havalandım ve o yöne doğru ilerledim.

Çok geçmeden dışarı çıktım, altın kubbeye adım attım ve kız kardeşlerimi başka bir savaş konseyine ev sahipliği yaparken buldum.

Orion ayağa fırladı ve bir anda bana doğru geldi, bana sıkıca sarıldı, ikizler de hemen arkasındaydı.

"Dönmüşsün!" Darcy beni sıkarken Tory şapkamı dürttü.

"Kafadaki de ne öyle?" diye sordu.

"Bunu bana Leon verdi," dedim ve üçü de başka bir açıklamaya gerek duymadan başlarını salladılar.

"Şimdi daha iyi misin, Noxy?" Orion kaşlarını çatarak sordu. "I..."

Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim, üçü de bana bakıyordu. O kadar umut doluydum ki, onu onlardan koparmaktan nefret ediyordum. "Yeterince iyiyim. Ve elimden gelen her konuda yardımcı olacağım."

"Gabriel Nox!" Geraldine bağırdı ve ben de elleri kalçalarında, konsey masasının üzerinde durduğu yere baktım. "Bu vesileyle seni bu topraklarda yaşamış en züppe kraliçelerin resmi Kraliyet Kahini ilan ediyorum."

Darcy sırtarak, "Sana süslü bir sandalye falan yaptı," dedi. "Üzerinde senin adın yazıyor." Eliyle işaret etti ve Kraliyet Kahini unvanının altına kazanmış Gabe ismini görünce kaşlarımı çattım.

Orion kıs kıs güldü ve ben de hemen yanında Lonca Ustası unvanıyla işaretlenmiş olan koltuğuna baktım. Her birimizin koltuğunda ufak tefek süslemeler vardı ama hiçbirisi kız kardeşlerime ait olan süslü oyma sandalyelerle kıyaslanamazdı.

"Hay sikeyim, bu ne hoş bir karşılama böyle," diye mırıldandım, şimdiden bu odadaki herkesi onlara sunabileceğim çok az şeyle hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum.

Masada toplananlar arasında konuşmalar başladı ve Geraldine ellerini onlara doğru salladı. "Sakin olun. Kahinimizin güzel bir örneği çevremize girdiğine göre buranın bir su samurunun paçulasından daha sıcak olduğunun farkındayım ama elimizdeki göreve odaklanabilmemiz için Petunyalarımızı ve Uzun Sherman'larımızı çekiştirmeliyiz."

"Gerry," diye homurdandı Max.

"Ne var, sevgili dostum? Ben sadece sularında dolaşan bir Fae'yim. Ama merak etme somon balığım, ben sadece simidimin üzerine tereyağını sürmeni istiyorum." Masadan aşağı sıçradı ve Max yerine otururken çok daha parlak görünüyordu ve hepimiz çembere katılmak için hareket ettik.

"Yani alüminyum şapkayı tüm toplantı boyunca takacaksın, öyle mi?" Orion mırıldandı ve ben de küfrederek şapkayı kafamdan çıkardım ama saçımda yağlı bir kalıntı kaldığını hissettim.

"Bitkisel yağ gibi mi kokuyorum?" İçimi çektim.

Darcy şakağımdan aşağı sızan yağ çizgisine baktı. "Hayır," dedi parlak bir sesle ve bana kesinlikle öyle olduğumu söyledi.

"Yalancı," diye suçladım.

"Sadece... iyi terbiye edilmiş gibi kokuyorsun," diye alay etti ve Tory homurdandı. "Fırında yirmi dakika sonra kızarmış olacaksın," dedi

Tory. "Kulakları benimdir," dedi Orion. "Bize biraz guacamole ve

"O çıtır çıtır piçleri iki kat daldır."

"Guacamole'un bok gibi; beni kızartmadan önce biraz yapacağım," dedim, kalbim aramızdaki küçük hafiflik anıyla yükseldi.

"Haklısın," dedi Orion bana neşeli bir bakış fırlatarak.

Masadaki yerlerimizi alırken Geraldine parlak bir ifadeyle, herkesin önünde duran kristal şarap kadehlerini işaret ederek, "Tam da neşenin doruğunda geldin, flapper dostum," dedi. "Sfenks Kardeşliği'nden bir hediye geldi - Galgadon'un en iyi üzümlerinden yapılmış bir kasa Vega Cava. O halde dindar halklarının kalplerinde yeniden yeşerttikleri umut için Gerçek Kraliçelerimizin şerefine kadeh kaldıralım." Geraldine bana bir bardak doldurdu ve önüme itti.

Kız kardeşlerim garip bir bakış atarken hepimiz onları havaya kaldırdık, hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanmadılar.

"Gerçek Kraliçelere!" Geraldine haykırdı ve herkes bir yudum almadan önce ona karşılık verdi.

Dudaklarıma götürdüm ama alkolün durumumu daha da kötüleştirebileceği endişesiyle içmedim. Baş ağrılarını durdurmak için kafeini ve diğer uyarıcıları kesmiştim, ancak henüz hiçbir şey pek bir fark yaratmamıştı.

Bardağımyı yere bıraktım, tam o sırada kırılan başka bir bardağın sesi gözlerimi yerinden kalkan Caleb'e çevirdi. Dudaklarından kan damlıyordu ve göğsünü tutarak ağır ağır öksürüyordu.

Seth korku dolu bir feryatla ona doğru sıçradı. "Sorun ne?" diye sordu ama onun da dudaklarından kan döküldü ve Caleb ona doğru uzanırken tökezledi.

Panik arttı ve birden herkes öksürmeye, kan tükürmeye ve kusmaya başladı. Geraldine korku dolu bir çığlık atarak Tory ve Darcy'nin üzerine atarken kız kardeşlerimin ağzından kan akıyordu. Geraldine'in yüzü lekeli ve kırmızıydı, ama sonra etkileri geri çekildi, geldikleri gibi hızla kayboldular. Her şey çok hızlı oldu, Orion ve Darius yardım etmek için çırpındılar ama sadece o şarabın içinde bulunması gereken zehrin kurbanı oldular. Cesetler düşüyordu, ölüm yaklaşıyordu ve ben yardıma koşarken içimden bir ıstırap kükremesi yükseldi.

Ama sonra gözümü kırptım ve herkes etrafımda oturuyordu, gözlükleri yukarıda ve gözleri parlıyordu. Bu bir hayaldi, bir ölüm vaadiydi.

"Gerçek Kraliçelere!"

"HAYIR!" diye bağırdım ve su üzerindeki gücümü kullanarak odadaki tüm şarap bardaklarını dondurup tüketilmelerini engelledim. Ayağa kalkmışım, korkudan nefesim kesilmişti. "Bu zehirli."

"Bu olamaz," diye soluk soluğa kaldı Geraldine. "Bu akademiye giren her yiyecek ve içecek titiz bir sihirli değerlendirmeden geçer. Bunu bizzat ben denetliyorum. Böyle bir yanlışlık yapmış olamam, ben-"

"Sorun değil Geraldine," dedi Darcy ve bardağını yere bırakırken bana baktı. "Ne gördün?"

Vard'ın bir anlık görüntüsü bana gösterildiğinde, Görü'nün beni tekrar sıkıştırdığını hissettim, başıma giren acı ondan kaçamayacağımı söylüyordu. Elinde berrak bir sıvı şişesi vardı ve Lionel'a doğru tutuyordu. "Tamamen tespit edilemez, Kralım. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir zehir."

Kendimi tekrar şu anın içinde bulduğumda titrek bir nefes aldım, gözlerimin arkasındaki ağrı başımı döndürüyordu.

"Vard," diye homurdandım, bu isim nefretle kaplanmıştı. "Zehir yeni tasarlandı. Tespit edilemez."

"Orospu çocuğu," diye tısladı Tory, bardağını da yere çarparak.

"Ohhh!" Geraldine ellerini yüzüne götürerek feryat etti. "Ölümlerinizi kristal bardaklara döktüm, ben bu en korkunç suçlar için asılması, çizilmesi ve dörde bölünmesi gereken hain bir palavracıyım." Kendini kız kardeşlerimin önündeki masaya fırlattı. "Şimdi, burada, mahkemenizin önünde yapın. Benim gibi zavallılara ne olduğunu görsünler!"

"Bilemezdin," dedi Darcy, onu yerine oturması için cesaretlendirmeye çalışarak. "Tespit edilemez."

"Ama ben bir Cerberus'um," diye hıçkırdı Geraldine, kıpkırmızı saçlarını boynundan uzakta toplayarak, sanki kafasını kesmeye hazırlanıyormuş gibi. "Zehir benim eğlencemdir."

"Tespit edilemezse ne yapacağız?" Tory endişeyle bana baktı. "Mağazalarımızın çoğuna bulaşmış olabilir."

Cevaplar için yıldızlara döndüm ve onlar da bir kez olsun cevapları açıkça verdiler; bana sunulan gerçeğe eşlik eden bir acı vardı. "Geraldine, imgelemimde yüzünde sadece bir kızarıklıktan etkilenmiştin. Cerberus Tarikatın zehirle savaştı. Bu göreve ayıracak vaktin yok ama kimin olduğunu *gördüm*. Justin Masters. Diğer Cerberuslardan bir yiyecek ve içecek test ekibi toplayabilir ve onlar da böyle bir kızarıklığın belirtilerini arayabilirler. Anahtar bu olacaktır."

Geraldine gözyaşlarını yanaklarından silerek masanın üzerine dik bir şekilde oturdu. "Elbette," diye nefes verdi. "Ne güzel bir fikir, benim kanatlı dostum. Justin bu iş için biçilmiş kaftan. Konseyimiz biter bitmez ona haber göndereceğim."

Darius, "O zaman bu iş çözüldü," dedi. "İşe alımlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Elimde potansiyel müttefiklerin bir listesi var," dedi Geraldine, masadan kalkıp yerine oturdu ve ayaklarının dibindeki çantadan bir parşömen çıkardı. Parşömeni gösterişli bir şekilde masanın üzerine koydu.

"Kuzeydeki Icekian Kutup Ayısı şekil değiştiricileri," dedi. "Gus Vulpecular bize bir Nebula Engizisyon Merkezi'nin onların çoğunu esir tuttuğunu söyledi. Elbette orada başkaları da var. Ama Kutup Ayıları diğer Tarikatların pek azında bulunan kaba kuvvete ve savaş hevesine sahipler. Gerçekten de iyi bir müttefik olabilirler."

Darcy, "Engizisyon Merkezlerini vurma planlarımız bir araya geliyor, bu konuda da biraz araştırma yapabiliriz," dedi.

Caleb, "Seth ve ben alırız," diye teklif etti.

"Her zaman Kutup Başkenti'ni görmek istemişimdir," dedi Seth hevesle ve Caleb bunu biliyormuş gibi biraz gülümsedi.

"Pekâlâ." Geraldine bunu listesinden işaretledi. "Bu konudaki stratejinizi en kısa zamanda tartışacağız, ama önce bir başka uygun ittifaktan bahsedelim. Voldrakianlar."

Odadan bir hoşnutsuzluk mırıltısı geçti.

Tiberius başını sallayarak, "Vahşi Kral topraklarını istila etmekle tehdit edip Merissa Vega'yı gelin olarak aldığından beri düşmanca davranıyorlar," dedi. "Evlilikleri geçici bir ittifak kurdu - tabii buna ittifak denebilirse - ama Merissa'nın ölümü Solaria ile Voldrakia arasındaki ilişkiyi tekrar kargaşaya sürükledi. Düşman değiliz ama onun ölümünden bu yana onlarla gerçek bir ittifak da kuramadık. Bizim krallığımızla onların arasında çok fazla husumet var."

"Lance, Gabriel ve ben tutsakken Voldrakian kraliyet ailesi Lionel'a bir sandık gönderdi," dedi Darcy ve ben de onaylamak için başımı salladım. "Onu gördük. İçinde Ejderha değiştiricilerinden birini öldüren korkunç bir yılan vardı. Onunla ittifak yapmayı reddettiğine dair bir mesajdı."

Geraldine elini masaya vurarak, "Bu gerçekten de sevindirici bir haber," dedi.

"Şart değil," dedi Tory. "Lionel'a bir *siktir git* göndermiş olmaları bize de göndermeyecekleri anlamına gelmez."

"Ama imparator senin büyükbaban." Geraldine kız kardeşlerimden bana baktı ve bu ifadeye benim de dahil olduğumu fark ettim. "Belki de ordusunun gücünü senin emrine vermek için sadece soyunun çağrısını bekliyordur."

Görüş kafatasımı sıcak bir bıçak gibi kesti ve bana soğuk gözlü bir adamın tahtında oturduğu uzak bir sarayın görüntüsü hediye edildi. Kız kardeşlerimin çağrılarının ona iletilmesini izledim ve yardım taleplerini okurken alay etti, sonra parşömeni avucunun içinde buruşturdu. "Bırakın torunlarım savaşlarında değerlerini kanıtlasınlar. Aradıkları tahtı elde ederlerse onlara bağlılığımı sunmayı düşüneceğim."

Gözlerimi kırıştırdım, odaya geri döndüğümde bu vahim haber dudaklarımdan döküldü. Böyle bir haberin taşıyıcısı olmaktan nefret ediyordum ve Darcy ile Tory'ye bakarken iç çektim. "Voldrakyalılar müttefik olmayı reddedecekler. İmparator bu savaşta yer almak istemiyor."

Geraldine, "Ah porsuk taşakları," diye küfretti.

"O zaman bu kadar." Darcy iç çekerek koltuğunda geriye yaslandı. "Başka biri var mı, Geraldine?"

"Oh, um, hmmm, sadece bana bir teke hırıltısından iki sallama ver." Geraldine listesini karıştırıyordu ama listede başka pek bir şey yazmadığını görebiliyordum.

Max, "Nebula Engizisyon Merkezlerini vurma taktiklerini konuşalım," diye önerdi ve herkes bunun yerine bu konuyu tartışmaya başladı.

Bütün gün hissettiğim dehşet duygusu tekrar üzerime çöktü. Ölüm kokusu kötü bir alamet gibi etrafımda dolaşıyordu ve kafamdaki tik taklar bu odadaki herkes için zamanın tükenmekte olduğunu söylüyordu. Bu savaşın merkezine yardım etmek için dönmüş olabilirdim, ancak etrafımda oturan herkesin kaderini değiştirme kararlılığıma rağmen, geleceklerine baktığımda bulabildiğim tek şey sonun kaçınılmazlığıydı ve bir dahaki sefere ölüm kapıyı çaldığında öngörümün bile onları kurtaramayacağından korkuyordum.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

I Aqua House'daki su yatağında yuvarlanırken lanet ettim, şilte altımda hafifçe sallanıyor ve Gerry'nin yanımda huzur içinde yattığı yerde zıplamasına neden oluyordu.

Gözlerini açma zahmetine katlanmadan, "Git artık, seni karı kılıklı herif," diye mırıldandı ve hiç uyumadığını görünce şaşırarak sustum.

"Gitmek mi?" Masumca sordum.

"Ben aptal değilim, Maxy," dedi, hâlâ bir milim bile kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan. "Tarikatınızın yöntemlerini iyi biliyorum ve ağlarınıza daha kalıcı bir şekilde takılmaya karar verdiğimden beri kendimi daha da eğittim. Zaman zaman gece yatağımızdan ayrılmanız ve kurnaz yöntemlerinizle bir başkasını büyülemek için dışarı çıkmanız gerekeceğinin farkındayım. Korkmayın, yatakta yalnız geçireceğim birkaç saatle başa çıkabilirim. Başa çıkamadığım şey ise buna direnmen."

O haklıydı. Üç gece olmuştu ve Siren Şarkımı serbest bırakma ihtiyacına direnme noktasını geçmiştim. Bunu yapmak benim bir parçamdı. Tarikat formuma ilk girdiğimde, çoğu ay diğer Fae'lere Siren Şarkısı söylemeye zorlanmışım, ancak gücüm arttıkça, bu ihtiyaç daha seyrek hale geldi ve geçen yıl sadece birkaç kez bunu yapmaya zorlandım. Ama içimde bir kez ihtiyaç doğduğunda, durmak yoktu.

Bu. Dışarıda bir yerlerde, bir Fae'nin benden bir gerçeği duymaya ihtiyacı vardı ve ben de bunu onlara vermek zorundaydım.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Başladım ama beni başından savdı.

"Yeteneklerin gerektirdiğinde bir başkasını öpmenle başa çıkabilirim, sevgili Maxy. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, o zaman ben de başka birini öpebilirim." "Hayır," diye homurdandım, bunun mantıksız olduğunu biliyordum ama yine de tereddüt ediyordum önerisi üzerine.

Bir kahkaha attı. "Peki. Belki o zaman bana kaytarma iyiliğini yaparsın? Çünkü bu gece güzellik uykusuna ihtiyacım var ve senin bocalaman buna engel oluyor."

Gülümsedim ve gitmeden önce eğilip ağzımı onunkine bastırdım. "Öpmek istediğim tek dudaklar seninkiler Gerry," diye söz verdim ve beni gülümseyerek savuşturdu, gözleri hâlâ kapalıydı. Son birkaç gecedir daha iyi uyuyordu ve onu rahatsız eden kişi olmaktan nefret ediyordum.

"İstedığın zaman oldukça romantik bir kabuklu oluyorsun, değil mi?"

Rahatlamış bir nefes aldım ve en başından beri bunu neden ertelediğimi merak ettim. Kendimi Geraldine'in başka bir Fae'yi öpmek zorunda kalacağımı anladığında bana kızabileceğine inandırmıştım ama kızmamalıydım. Tek istediğim oydu ve o da bunu biliyordu. Düzen ihtiyaçları bunun karşısında hiçbir şeydi.

Kot pantolon ve siyah bir kazak giydim, bir çift bot giydim ve üzerine koyu gri bir yün palto çektim. Dışarısı bir kutup ayısının taşakları kadar soğuktu, odamı oluşturan kubbeli pencereye bir bakışta gölün yer yer donmaya başladığı tepesine yapışmış buzdan bir örümcek ağını gördüm. Yılın bu zamanı, Ateş Elementalleri için bir parça kıskançlık hissettiğim tek zamandı.

Gerry'yi bir kez daha öptüm, ben yokken hak ettiği uykuyu almasını umuyordum. Bazı geceler sadece birkaç saat uyuduğuna yemin edebilirim, şafaktan çok önce kalkıp kahvaltıyı ve yıldızların başka ne hazırladığını bildiği günlük ritüeline başlardı. Ama onu bundan vazgeçiremiyordum ve daha fazla dinlenmesi için yaptığım girişimler genellikle kulağına bir tokatla karşılık buluyordu. Şimdi bile, bana elini vurup, bana "oyalanan lamprey" dediğinde zar zor başımı eğdim. Sonra odamdan çıkıp koridor boyunca ilerledim, hediyelerime duyduğum ihtiyaç göğsümde umutsuz bir sızı gibi yükseliyordu.

Yürürken cebimden Atlas'ımı çıkardım, içimdeki rahatsız edici hislerden uzaklaşmaya çalışıyordum.

Bugünlerde sosyal medyayla pek vakit geçirmiyordum ama haberleri takip ediyordum ve çoğunlukla kendimi Lionel'in dünyaya yaydığı propaganda saçmalıklarını okumaya zorluyordum. Gözümüzü ondan ayırmamamız ve ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir ipucu bulmak için yayınladığı haberlerin satır aralarını okumamız gerekiyordu.

Son zamanlarda pek bir şey yoktu - ki bu da başlı başına endişe vericiydi - ancak savaşın her iki tarafını da destekleyen yazılar arasında gezinirken, bu konuda çok az şey biliyor gibi görünen gazeteciler tarafından tartışılan çeşitli fikirler ve idealler arasında dikkatimi çeken küçük bir makale gördüm.

Dün gece saat 02:00'de vatandaşları uyandıran şiddetli bir depremin ardından Kerendia kentinde tüm binalar yok oldu. İlk etapta şehirde açılan ve binaları yutan bir obruk olduğu düşünülen olayın, trajedinin ardından bir Questian Tavşanı kitlesinin görüldüğünün bildirilmesinin ardından sabotaj olduğu açıklandı.

Kaybolan binalar arasında iki okul, krallığın dört bir yanındaki vatandaşlar için altın külçeler içeren bir kasa, yüzyıllara yayılan paha biçilmez eserlerle dolu bir müze ve yaşlılar için bir bakım evi vardı. Böyle bir felakete neden olmak için şehrin altında derin çukurlar kazdığı düşünülen Questian Tavşanlarıyla başa çıkmak için yeni bir Engizisyon Merkezi inşa ediliyor ve komplo hakkında daha fazla bilgi sahibi olan herkesin öne çıkması teşvik ediliyor.

Mary Tyler:

O tavşanların şüpheli olduğunu biliyordum. Komşum Jim'e hiç güvenmezdim. Arka bahçesinde sürekli çukur kazardı. Bana sorarsanız bu an için antrenman yapıyor gibiydi. #creepycritter #roottentail

Liana Ramirez:

*Bu doğru değil! Biz tavşanlar nazik ruhlarız! #bunnyblame
#respectablerabbits #fluffspiracy*

Carson Alvion:

*Bu, Sahte Kral'ın o altınlara sahip çıkmak için uydurduğu lanet bir yalandır.
ve o müzedeki eserler. Sizi Questian Tavşanlarından nefret ettirmek için
diğer binaları yıktı ve masumları öldürdü. Eğer*

*Bu saçmalığı yutarsanız, başınıza gelecekleri bizzat kapınıza teslim edeceğim acı dolu bir dünyada yaşarsınız. Her ismi not ediyorum.
Bu gönderiyi destekleyen herif.*

Lina Kay:

Ah şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor, bu uyuz yaratıklar sonunda gerçek yüzlerini gösteriyorlar #lessersOrdersneedtogo #thenewdawniscoming

Caitlin Sisko:

Bu boku yutmayın! #thethetruequeenswillprotectus #rabbitsrule #furryfury

Atlas'ımı cebime geri soktum ve önümüzdeki günlerde kaçan Questian Tavşanlarına yardım teklif etmeyi aklıma not ettim. Lionel bir Tarikat'ı fırçasıyla katrana bulduğunda, onların da harekete geçmesi uzun sürmezdi ve bir Engizisyon Merkezi'ne götürülmekten kurtulmak için yardımımıza ihtiyaçları olacaktı.

Aqua House'un çıkışına kadar geldim, sonra da tünemem için özellikle iyi şekillendirilmiş bir kayanın bulunduğu en sevdiğim açıklığa doğru yürüdüm.

Siren Şarkısı çoktan boğazımda yuvarlanmaya başlamıştı ve yürürken yer değiştirdim, türümün en saf büyüsünün transına girdim. Yürürken paltomu çıkardım ve derimin üzerinde dalgalanan pullarımın okşayışıyla iç çektim.

Soğğun ısırığını uzaktan hissedebiliyordum ama Tarikat büyümün çağrısı, pullarımın en azından bir kısmını tepemdeki yıldız ışığına maruz bırakmam konusunda ısrar ediyordu.

Kazağımı çıkarıp kayanın dibine bıraktıktan sonra bir hava büyüü darbesiyle kendimi kayanın üzerine kaldırdım.

Zirvede mükemmel bir pozisyon aldım ve sonunda Siren Şarkımın içimden ciddi bir şekilde dökülmesine izin verdiğimde rahatlayarak nefes verdim. Şarkımın uhrevi çığlığı dudaklarımdan gizli bir senfoni halinde, benden ve çağrısını duyması kaderinde olan Fae'lerden başkası için tasarlanmamış bir şekilde döküldü.

Kayamın üzerinde beklerken içimdeki beklenti büyüdü, şarkının gücü şüphelenmeyen bir Fae'yi bana çekerken, büyü inşa edildi ve inşa edildi, doyurulmak için çaresizdi.

Bir zamanlar bu sihirden, şarkımı dünyaya salmanın ve kaderin onu dinleyecek bir ruh seçmesini beklemenin bilinmeyen kaçınılmazlığından korkmuştum, ama

Zamanla bu gecelerin tadını çıkarmaya, büyüünün saflığını kucaklamaya ve çağırdığım kişiye bir öpücük armağan etmeye başlamıştım.

Bu açıklığın bir tarafını kaplayan kalın bambu sapları hışırdadı, ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve Song- Spelled'in gelişini haber veriyordu.

Başımı arkaya eğdim, ay ışığının üzerime en gurur verici şekilde dökülmesine izin verdim, kaslarımı göstermek ve çağrılan Fae'ler geldiğinde onlara iyi bir gösteri sunmak için biraz gerdim.

"Poz vermeyi kes, göt herif, benim."

Darius'un sesini duyunca döndüm, etkileyici bir Siren hecelemesini küçümsediği için iç geçirdim ve küstah tonunu protesto etmek için kollarımı kavuşturdum.

"Dehşete kapılmış ve etkilenmiş olman, ağzıma bakıyor olman ve bu öpücük için yanıp tutuşuyor olman gerekiyordu," dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet, belki ilk birkaç seferde öyleydin ama dördüncü turda parlaklığını kaybediyor."

Nefesimi tuttum, sonra kayamdan aşağı atladım ama daha ileri gitmedim çünkü Song Spelled olan oydu, o yüzden bana gelmeliydi.

"Sen olduğunu bilseydim, son birkaç gündür bunu ertelemezdim," diye mırıldandım.

"Hayır, sen sabahın köründen beri o kayanın üzerinde olurdun, beni özel kayana çekebilmek için gecenin çökmesini beklerdin," diye alay ederek beni yanına çağırdı, ama ben sadece gözlerimi kısıtım ve yerimde durdum.

"Seni buraya çektim, pislik. Ya bana gel ya da geceyi bu sihirli çemberin içinde geçir. Bu işler böyle yürür," dedim.

Darius sanki tüm bunlar onun değerli vaktini çalıyormuş gibi iç geçirdi ve sonra kalan mesafeyi yürüyerek bana doğru geldi. Hiç vakit kaybetmeden yanaklarımdan tuttu ve büyüünün doyurulması ve bu etkileşimin sona ermesi için kesin bir taleple ağzını ağzıma bastırdı.

Onun saçma sapan yaklaşımı Seth'inkinden daha iyiydi. Onu en son yanıma çağırdığımda, ortamı yumuşatmak için mumlar getirmişti.

Sihirlerimiz buluştu ve ben de ona bu değiş tokuşun bir parçası olarak bir anımı sundum; yeteneklerim beni onun bilmesi gereken şeylere yönlendirdi ve dördümüzün çocukken aile malikânemin dışındaki çam ağaçları arasında yarıştığımız bir anıya ulaştım. Birbirimize bağırıp çağırıyor, ağaçların arasında büyüü oklarla dolu tahta yayları ateşliyorduk.

kalın gövdeler. Dartlardan biri bir şeye her çarptığında, içinden parlak renkli bir büyü fişkırıyor, isabet ettiği nesneyi veya kişiyi boyuyor ve elektrik yüklü küçük bir güç şoku sunuyordu.

Sihirli tozlardan oluşan bir gökkuşağına bulanmış ve çamura bulanmıştık, gülümsemelerimiz sadece çocukların sahip olabileceği geniş ve saf neşeyle doluydu.

Anının içinde rahatladım, her şeyi görmesine izin verdim, ikimiz de bundan daha fazlasına doğru itmiyor ya da çekmiyorduk. Ama bir şey dikkatimi çekmeye devam ediyordu; uluyan, çığlık atan ve odaklanmam için çırpınan bir şey.

Bunu görmezden gelmeye çalıştım, Siren Şarkısı'nın büyüüne ulaşmak için Mirasçılar'la rutinim hazırды ve basitti. Bir çocukluk anısını paylaşmanın keyfini çıkardık ve sonra işimiz bitti.

Ama bu gece bitmiş gibi görünmüyordu. Sanki büyüünün bizi bir araya getirmek için daha büyük bir amacı vardı, sanki Siren hediyelerimin gücü benden daha fazlasını talep ediyordu ve odağımı hedeflediği yöne çevirene kadar rahatlamayacaktı.

Güç kök saldıkça Darius'un pazularını kavradım, etrafımızı saran şarkı daha yüksek ve daha ısrarlı hale geldi, çocukluğumuzun anısı kayboldu ve yerini sefil bir ses doldurdu.

Kalbim küt küt atmaya başladı, ciğerlerim sanki içime buz girmiş ve çekirdeğimi oyuyormuş gibi ürperdi.

Darius'un kasları onu tuttuğum yerde gerildi, öpüşmemiz tamamen hareketsizdi, aramızda uzak gücün o ürpertici çağrısından başka hiçbir şey yoktu.

Odak noktamız ona sabitlenmişken, gücüm dışarı fırladı, şarkımı duyan her neyse onun acı veren acısına doğru uzandı, işkence çığlıkları ona yardım etmem için bana yalvarıyordu.

Uzuvlarım titremeye başladı, hediyelerim kanımda dolaşıyor ve etimi ele geçiriyordu.

Dışarıda bir şey vardı. Bildiğim her şeyden daha korkunç ve daha büyüleyici bir şey. Ve bana ihtiyacı vardı. Bize ihtiyacı vardı.

Darius benden uzaklaştı, öpücüğü kopardı ve aramızdaki bağı kopardı, bizi tutsak eden büyüü kubbe de parçalandı ve bizi büyüden kurtardı. Ama o inkar edilemez gücün çağrısı beni bırakmadı.

"Ona gitmeliyim," diye nefes nefese kaldım, açıklığın uzak tarafına doğru ilerlerken ayaklarım birbirine takıldı, gücümün etrafında bir tasma oluştu,

Daha sıkı sarılıyor ve beni diğer ucunu tutan şeye doğru çekiyordu. "Max," diye havladı Darius, ayak sesleri buz tutmuş toprakta çıtırdıyordu. beni takip ederken çakıl.

"Yardıma ihtiyacı var," diye boğuldum, duramadım, duraklayamadım bile.

Açıklığın kenarına geldiğimde Darius bileğimi yakaladı ve ona doğru döndüm, tenimden sihir kıvılcımları saçılıyordu ve uyarı olarak buz gibi bir öpücükle onunkini ısırdım.

"Gitmem gerek Darius," dedim ona.

Bu kadarını söylemenin bana mal olduğu an bile gücümü yaktı, yardım için çılgık atan her neyse onunla kurduğum bağlantı inkar edilemeyecek kadar güçlüydü.

Tutuşundan kurtuldum ve bir kez daha havalandım, gökyüzü o eski çılgılla şarkı söylüyordu, onunla olan bağlantım artık inkar edilemezdi, ihtiyacı bedenime nüfuz ediyor ve benim oluyordu.

"O zaman ben de geliyorum," diyerek benimle aynı hizaya geldi.

Onu inkar etmedim. Koşmaya başlamak ve akademi kapılarına doğru ilerlemek dışında hiçbir şey yapmadım.

"Max!" Darius bağırdı, sesi o çaresiz çılgınlarla birleşirken hediyelerimin çarpan şarkısının ötesinde uzaktı. "Ben de hâlâ onu hissedebiliyorum ve akademi kapılarının ötesinde bekliyor olmayacak. Uçmamız gerek."

Çaresizlik sisi bu sözleri anlamama yetecek kadar dağıldı ve ona bakmak için döndüğümde tökezledim, yüzüme doğru uçuşunu gördüğüm gömleğini yakaladım. Kıyafetlerinin geri kalanı da hızla onu takip etti ve sonra şekil değiştirdi, saf, metalik altından bir canavar, herhangi bir yaratığın olması gerekenden çok daha büyüktü.

Kanatlarını çırttı, tüm ağırlığıyla geldiğinde yer sarsılırken üzerime bir hava dalgası çarptı ve kendimi efsane ve mitlerden doğmuş bir canavarın altın gözlerine bakarken buldum. Alçak bir hırıltı dudaklarını ayırdı ve jilet gibi keskin dişlerini gösterdi. Üzerime yıkanan nefes nefese, ruhunun derinliklerinde bulunan ateşin gücüyle ısındı ve üzerine tırmanmam için bir kanadını daldırırken sakinleştirici bir nefes aldım.

Giysilerini taşımak için buzdan bir ağ oluşturdum ve ardından bir hava büyüyle sırtına atladım, Siren Şarkımın nabız gibi atan sızısı damarlarımı kazırken peşinden gitmekte tereddüt ettim. Daha önce hiç, onu duyanları bana çekmesini beklemek yerine onu takip etmek zorunda kalmamıştım ama yine de çağrısına cevap vermem gerektiğini keskin bir kesinlikle biliyordum.

Darius'un boynu boyunca uzanan kötü dikenleri tuttum ve şiddetli bir dalgalanmayla gökyüzüne yükseldik.

Gece vahşi bir kükremeyeyle yanımızdan geçti, soğuk hava tenimi ısırdı ve saçlarımı itti. Pullarım yıldız ışığının dokunduğu yerlerde parılıyordu, karanlıkta ilerlerken Tarikat formumun armağanları beni soğuktan koruyordu.

Onlara ulaştığımızda koğuşlar bizim için ayrıldı, büyümüzü tanıdı ve ikizler bize bu ayrıcalığı tanıdığı için geçmemize izin verdi. Yine de bir güç çınlaması, geçişimizden haberdar olacaklarını bilmemi sağladı. Belki de bu yolu izlemek için beklemeli, kraliçelerimizle ve savaş konseyimizle tartışmalıydık ama bu büyüün gücünü durdurmak, çağrısı karşısında tereddüt etmek mümkün değildi. Ve her neye doğru savruluyorsak onun çalkantılı çılgılığının etimden geçtiğini hissettiğimde, onun çağrısına uymamız gerektiğini biliyordum.

Hızla ilerlerken dağlar açık düzlüklere dönüştü, sonra ormanlar ve dağ etekleri, bir saat ikiye bölündü, üzücü çılgınlıklar bizi hep ileriye götürdü.

Darius'un sırtındaki sert dikenlere yapıştım ve geceye baktım, bu avın sona ermesi için açtım, yardımım için çılgılık atan her neyse onu bulmam gerekiyordu.

Sonunda önümüzde başka bir dağ manzarası yükseldi, zirveleri çorak ve uzaktı, ıssız taş parmakları affetmeyen bir gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Derin bir hırıltı altımdaki arkadaşımın devasa bedenini sarstı ve neredeyse fark edilemeyen bir büyüün ürpertisi tenime değdi.

"Ben de hissediyorum," diye onayladım, çılgınlıklar artık daha yakındı, varlığının yaklaştığını hissettikçe çaresizlikleri azalıyordu.

Darius yavaşladı, büyük kanatları kayalık arazide süzülürken hareketsiz kaldı ve ben yabancı büyüün öpücüğüne uzandım, bu yerden uzaklaşma arzusu beni yıkadı. Uzaktaki en büyük dağın derinliklerinden yankılanan o çılgınlıkların çaresizliğini hissetmemiş olsaydım, beni buradan uzaklaştıracak kadar güçlü bile olabilirdi. Orada beni bir şeyin beklediğini bilmek dikkatimi bu yere odakladı. Büyümü bu güç imasına karşı kullanırken, demirden yaldızlı bir bariyerle karşılaştım, öyle bir büyüyle kurulmuştu ki karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Ama ben tüm Solaria'daki en güçlü soylardan birinde doğmuştum. Bu büyüün varisiydim ve sadece sadakatimi kazanmış kraliçelere saygı duyuyordum. Başkaları gücümü engelleyemezdi.

Dişlerimi sıktım, bu yerin etrafındaki kalkanın küçük bir noktasına odaklandım, kendi büyümü elmas uçlu bir çekicin örse vurması gibi ona doğru sürdüm. İlk başta tuttu ama tekrar tekrar vurdum.

Bir çatlak bir yarığa dönüştü, sonra aniden kalkan büyümün gücüyle paramparça oldu, parçalandı ve altımızda sayısız mil boyunca yayılan bir orduyu ortaya çıkardı, uzaktaki yeşim sarayı bir korku gemisinin gövdesindeki çirkin bir midye gibi en büyük dağın kenarına yapıştı.

Keskin bir nefes aldım, bakışlarım uçsuz bucaksız kamp alanını taradı ve koltuğumda iki büküm oldum, korku etime işledi ve beni canlı canlı yedi.

Lionel'in ordusu en son tahminlerimizin beş katı büyüklüğündeydi, takipçileri buradan ufka ve ötesine kadar uzanıyordu. Krallığımızdaki en kana susamış ve dehşet verici varlıklardan oluşan bir ordu, ona karşı durmaktan korkan ya da yalanları yüzünden bunu istemeyecek kadar körleşmiş olanlarla karışmıştı.

Düşmanlarımızın boyutlarını gördükçe hissettiğim dehşeti dile getirmek için ağzımı açtım ama tek bir kelime bile edemedim, saf karanlıktan oluşan bir yaratık dağları sarsacak kadar yüksek bir kükremeye bulutların arasından fırladı.

Mürekkep karası Ejderha arkasından ona doğru atılırken Darius gökyüzünde dönmeye başladı ama tepkisi çok geç oldu ve vücutlarının çarpışması beni neredeyse sırtından fırlatıyordu.

Dişler ve pençeler çarpıştıkça, kanatlar yırtıldıkça, kan döküldükçe haykırdım ve tüm bunların arasında midem düşüyordu, düşüyordu, düşüyordu ve aşağıda bizi ölümden başka bir şey beklemiyordu.

Darius

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

W Gökyüzünden aşağı düşerken Max tüm gücüyle sırtıma yapıştı ve babamın ordusunun uçsuz bucaksız genişliğine doğru düştük. Dişlerim saldırganımın kanadının kemikli çıkıntısına battı. pençeleri karnımda bir acı çizgisi çizdi.

İçimden bir kükreme çıktı, Ejderha ateşi alevlendi ve onu geri çekilmeye zorladı, bana tekme atıp onu bizden uzaklaştırmak için ihtiyacım olan alanı verdi.

Yer hızla yaklaşırken, yanan kamp ateşleri ve uçsuz bucaksız çadır sıraları altımızda keskin bir şekilde ortaya çıkarken takla attım. Nöbetçi savaşçılar uyuyanlara uyarı çığlıkları atıyordu.

Kanatlarımı açtım ve sertçe kanat çırparak kanatlarımdaki yarıkların acısını dindirdim; yaralardan püsküren kan aşağıdaki kamp alanını süslüyordu.

Düşüşümüzü durdurmak için çabalarken, topraktan güç alan okçular bana nişan aldılar, okları yumruklarında şekillendi, taş uçlu ve dikenli, etin derinliklerine batmak ve çıkarken daha da fazla hasar vermek için tasarlandı.

Onlara ateş püskürdüm, düşerken çığlıklar attım, kanayan kanatlarım düşüşe yeterince hızlı karşı koyamadı.

Yere çarpmadan birkaç dakika önce hava büyüü altımda kabardı, etrafımızı sardı ve bizi karamsar gökyüzüne doğru fırlattı. Max'in gücü bizi içine çekti ve tüm zorluklara rağmen bizi yukarı fırlattı.

Havada takla attım, üzerimize ok yağarken kenara yuvarlandım ve sonra bana isabet eden okların açtığı yaraların acısına karşı kanatlarımı sertçe çırpıtm.

Max meydan okurcasına haykırdı, hava büyüü bizi daha yükseğe itti ve olabildiğince hızlı bir şekilde menzil dışına çıkardı.

Yine de bir ok arka bacağıma isabet ettiğinde, bir diğeri de bir an sonra kanadımı deldiğinde bir ok ısırtığı hissettim.

Ama bu acı hiçbir şeydi, düşüşümüzde gözden kaybettiğim Ejderha'nın karşısında tamamen önemsizdi.

Arkamı döndüğümde, havada dans eden gölgelerin onu gizlediğini gördüm; bu sırada doğaüstü çılgılığı gökyüzünün huzurunu bozuyordu.

Tharix.

Babamın o gölge sürtüğünden olan oğlu peşimizdeydi ve benim yaralarımın onun gecenin derinliklerinde saklanma yeteneği arasında, onu geçemeyeceğimizi biliyordum.

Solumuzdan bir hareket geldi ve ben de kanatlarımı çırparak lanetli sıradağdaki en büyük ikinci dağın kayalık yamacına, hainlerin ve canavarların kamp alanının kolayca tırmanamayacağı bir yere doğru dalışa geçtim. Karanlıkta sadece ikimizin ve onun yalnız kalacağı yere.

Bize doğru yaklaştığını hissettiğimde kuyruğumu savurdum, vahşi darbe kuyruğumu kaplayan dikenleri etinin derinliklerine soktu ve o öfkeyle yıldızlara doğru çılgılık atarken pullarımı kanla kapladı.

Havada takla attım, o hâlâ darbenin etkisiyle sersemlemişken avantajımı kullanarak ona çarptım, pençelerimi çektim ve derine batırdım.

Tharix elimde çırpındı, pençeleri yan tarafımı tırmaladı, pulları parçaladı ve daha fazla kanımı çekti.

Max tekrar düşerken havayı kullanmak için savaştı ama Tharix'in pençelerinin bir hamlesi onu kalkan kullanmaya zorladı ve hızla dağın yamacına çarpıştık.

Max benden kurtuldu ve kalbim korkuyla çarptı ama onu aramak için bir an bile ayıramadım. Tharix'in pençeleri yan tarafımı parçaladı, içinde yaşayan gölgeler etime derinlemesine battı ve içimde acı çizgileri çizdi.

Acıyı bastırdım, ağırlığımı ona verdim ve onu sırtında beliren uçuruma doğru ittim, dağ sanki yan tarafından bir dilim oyulmuş gibi yok oluyordu.

Pençelerini kayaya saplamak ve düşüşe doğru ilerleyişimizi durdurmak için mücadele ederken şaha kalktı ve ben de ona doğru hamle yaptım, çenelerim bu boğazın etrafında kapandı, lekeli kanının asidik tadı dilimin üzerinde yuvarlandı. Gökleri uyandıracak kadar yüksek sesle böğürdü.

Kanatlarımdan biri yanımda acınası bir şekilde yerde sürükleniyordu, kendi yaralarımın acısı neredeyse beni eziyordu ama beni yavaşlatmalarına izin vermeyi reddettim.

Pençelerim taşı ısırdı ve cüssesini iterek onu o düşüşe ve dibinde bekliyor olması gereken ölüme doğru ittim.

Bir adım atmaya zorladım, sonra bir adım daha, o çırpınıp çırpınırken dünya titriyordu, çenelerim boğazını sıkıyor, kasları ve siniri kesiyordu.

Ama tam uçurumun kenarında belirmişken, arka ayakları açık alana doğru tekmeler savururken, paramparça eden bir çığlık dünyayı ikiye böldü. Bizi buraya çeken şey dünyanın derinliklerinde bir yerde çığlık attı ve çığlığın gücü ciğerlerimden nefesi, kemiklerimden büyüyü ve etimden Ejderhayı çaldı.

Beklenmedik bir şekilde yer değiştirirken düştüm, sırtım taşa çarptı ve sert kayalarda yırtıldı, sonra tekrar tekrar yuvarlandım, yuvarlandım ve beni bir kez daha ölüme doğru umutsuzca çağıran o düşüşe ve kenara doğru kaydım.

Kendimi önüme attım, parmaklarım affetmeyen zemini ısırdı, tırnaklarım bir kavrama bulmak için savaşıırken parçalandı, o çığlığın gücü beni merhametine tutarken büyüm beni tamamen başarısızlığa uğrattı.

Parmaklarım taşın üzerinde gezinirken, düşmeye başlamadan önce tutunacak bir şey bulamadığımdan, kenara çarptığımda karnım guruldadı.

Bu kadere meydan okurcasına kükredim, yerçekimi beni avucunun içine alırken içim içime sığmıyordu ama uçuruma yuvarlanmadan önce bir el ön kolumu sıkıca kavrayarak beni durdurdu.

Başımı kaldırdığımda nefesim ciğerlerimden kesildi, yüzümde vahşi bir sırıtış vardı, dudaklarım Max'e teşekkür etmek için aralandı ve Tharix'in yüzünün olağanüstü güzelliğini gördüğümde dudaklarımda tamamen hareketsiz kaldı.

Dudakları da bir gülümsemeye dönüştü, tüm tehditleri ve hain eylemleri oniks gözlerinin derinliklerinde parlıyordu.

"Merhaba kardeşim," diye mırıldandı beni tekrar çıkıntıya doğru kaldırmaya başlarken. "Bana senin öldüğün söylendi."

Gabriel

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

"T "Zodiac Akademi'deki eski ofisimin penceresinden biri çılgılık attı, orada bir deste tarot kartını inceliyordum.

Havada daha fazla dehşet çılgılığı yükselirken ayağa fırladım, pencereye koştum ve aşağıdaki panik halindeki isyancılara baktım. Bazıları gökyüzünü işaret ediyordu ve bakışlarımı oraya çevirdiğimde, yukarıdan cehennem ateşi yağdıran bir Ejderha sürüsü bulduğumda korku kalbimi sardı. Koğuşlar cızırdayarak yok olmuş, o şiddetli güç duvarının son ısıltıları gözlerimin önünde parlayıp sönmüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Güçleri Anka Ateşinde dövülmüştü; bu dünyadaki herhangi bir yaratığın onları paramparça etme şansına sahip olduğundan şüpheliydim. Bunu yapan gücü nasıl *önceden* görememiştim? Bu amaçla kurulan komplo her neyse, gölgelerle örtülmüş olmalıydı.

Lanet ettim, ailemi koruma ihtiyacı beni keskin ve amansız bir şekilde ele geçirdi. Gömleğimi çıkarıp attım, pencereyi açtım ve kanatlarımın canlanmasıyla dışarı sıçradım.

İsyancıların başları üzerinde süzüldüm ve onlara bağırdım. "Hazır olun! Savaşmaya hazırlanın ya da sığının!"

Bir ateş topunun sıcaklığı bu tarafa doğru yırtarak geldi ve ondan uzaklaştım, gökyüzüne baktım ve bulutlardan aşağıya doğru bir ölüm hortlağı gibi koşan kırmızı bir Ejderha buldum. Canavarın üzerine uçan sarmaşıklardan bir ağ gönderdim ve sarmaşıklar canavarın kanatlarını sararken, üzerlerinden sarkan devasa kayalar Ejderhanın yeryüzüne doğru yuvarlanırken öfkeyle kükremesine neden oldu.

Büyük bir gürültüyle altıma düştü ama o kavgayı bitirmek için asilerden ayrıldım ve kampüs boyunca hızla uçarak karımı ve oğlumu en son gördüğüm Küre'ye gittim. Bir takip büyüleriyle birbirimize bağlıydık ve kampüsün öbür ucundaki konumunu hissediyordum, hala orada olduğunu kemiklerimi titreten bir kesinlikle biliyordum.

İleride bir metal gıcırtısı duydum ve kampüsün merkezine vardığımda, sırtında dikenleri olan dev gri bir Ejderha'nın Küre'nin tepesinde, jilet gibi keskin pençeleriyle çatıyı yırtarak açtığını ve içeriye bir ciğer dolusu ateş döktüğünü gördüm.

Dehşet dolu bir çığlık ciğerlerimi terk etti ve hızla yere indim, Küre'ye doğru koştum, dışarı fırlayan çığlık atan Fae'lerin akışına karşı koydum.

Ölümü, kanı *gördüm* ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir keder kalbimi parçaladı, beni ham bıraktı. Acı başımı delip geçti ve acıya karşı dişlerimi sıktım, daha fazlasını algıladım, çok fazla yıkım *gördüm*.

Hayallerimi bir kenara ittim, arbedenin içinde sevdiklerimi arıyordum. Hava dumanla kaplıydı ve her yönden ateş fişkırıyordu, Ejderha'nın yukarıdaki çenesinden bir başka ateş daha dökülüyordu.

Koluma metalden bir kalkan yaptım ve karımı ararken beni mümkün olduğunca güvende tutmak için onu yukarı kaldırdım, alevlerin sıcaklığı boğucu bir dalga halinde üzerime çöktü.

Gri Ejderha kendini çatıda açtığı delikten sürükleyerek ağır bir gürültüyle yere indi ve bu sırada birkaç masayı kırdı. Altlarındaki kan sızıntısı oraya sığınmış olan Fae'lerden bahsediyordu ve ben ilerlerken boğazım düğümlendi.

Çıgıllıklar ve kaçışan bedenler arasında bile karımın adını söylemeye cesaret edemedim, Ejderha'nın beni duyması ve dikkatini benim kötü durumuma çevirmesi riskini göze alamazdım.

Ejderha'nın göğsünün derinliklerinden gırtlaktan gelen bir hırıltı duyuldu ve çenesini bir kez daha açarken boğazında ateş parladı. Biri bana çarptı ve bir zamanlar sınıfımda öğretmenlik yaptığım sarı saçlı çocuk Elijah Indus'u gri canavara doğru tökezleyerek Ejderha'nın dikkatini çekerken buldum.

"Gerçek Kraliçeler için!" Elijah Ejderha'ya buz parçalarından oluşan bir patlama gönderdi ve öfke dolu bir böğürme onu terk etti.

Ona yardım etmek için ellerimi kaldırdım ama Ejderha'nın ateşi çenelerinden spiral çizerek geldi ve Elijah'ı bir anda sardı.

Ateş yolumu keserken siper almak için atladım, yere düştüğümde bir masanın altından kaydım ve kömürleşmiş bir beden kabuğu yanıma çarptı.

Gözlerimi kırptırdım, kulaklarım çınlarken ve nabzım atarken Elijah'ın ölümünü kavradım.

Dişlerimin arasından yemin ettim, sürünerek ilerledim ve dumanın arasından gözlerimi kısarak baktım. Karım hâlâ buradaydı, takip büyüsü beni ona çağırıyordu ve onu kollarıma alana kadar durmayacaktım. Oğlumun burada olmadığını hissediyordum ve ilk fırsatta ona gidecektim.

Duman önümde kıpırdandı ve aniden karımın sisin içinden bana doğru koştuğunu, hava büyüsünün etrafında bir bariyer oluşturduğunu gördüm.

Beni fark edince gözleri büyüdü ve elini tutarak ayağa fırladım. "Luca'ya ulaşmamız gerek."

"Dante onu yakaladı," dedi.

Yüzü külle kaplanmıştı ama üzerinde hiçbir iz yoktu ve bu gerçeğe içime bir rahatlama yayıldı.

"Bana tutun. Bizi dışarı uçuracağım." Onu kendime yaklaştırdım ama Ejderha'nın devasa formu dumanın arasından belirdi ve iki devasa ayağı önümüze düştü.

Ejderha'nın dudakları aralanırken karımın hava kalkanı etrafımdan kaydı, boncuk yeşili gözleri bizi içine aldı ve içlerini hastalıklı bir tatmin duygusu doldurdu. Kaçamazdık ama savaşılabildik.

Toprak büyüsü, Küre'nin temellerini sarsan bir öfke dalgasıyla benden koptu, keskin metal bıçaklar vücuduna saplanırken zemin Ejderha'nın ayaklarının dibinde çatırdayarak yarıldı. Öfkeyle kükredi, zeminde açtığım delikten kaçmaya çalışırken dudaklarından ateş fişkırdı. Karım hava kalkanıyla alevlerin yükünü üstlendi ve ikimizi de onun ateşinin ölümcül sıcaklığından kurtardı.

Yakınlardan bir savaş çığlığı geldi ve Carson Alvion, arkasında Leon'la birlikte dumanın içinden fırladı. Carson, derisi metalik dikenlerle kaplı gri Ejderhayı çıplak yumruklarıyla yumrukladı. Canavar kükreyerek ondan uzaklaştı, dev pençeli ayağı Carson'a çarptı ve göğsünde büyük oyuklar açtı.

Yukarıdan Kürenin içine biri yeşil, diğeri gümüş iki Ejderha daha düştü ve Leon yeşil olanı karşılamak için koştu, ellerinden alevler fişkırıyor ve dudaklarından bir Aslan kükremesi dökülüyordu.

Carson gri Ejderha'nın kafasına ulaşmıştı ve göğsünün mürekkebinde açılmış yaralara rağmen onu kanlı bir şekilde yumrukluyordu.

Karım ellerini kaldırdı, hava büyüyle kırık çatıdan büyük bir metal parçasını kopardı ve canavarın öldüğünden emin olmak için ilerlemeden önce gümüş Ejderha'nın kafatasını o y a c a k k a d a r büyük bir güçle aşağı itti.

Leon, yeşil Ejderha'nın açık çenesinden yayılan vahşi ateş patlamalarından kıl payı kurtuldu ve devrilmiş bir masanın arkasına saklanmak zorunda kaldı. Etrafında dumanlar dönüyordu ve ateş odunların arasından yükselirken onu gözden kaybettim.

Ona doğru koştum, odunu destekleyip demire çevirdim ve yanına çöktüm.

"Lavinia burada, çılgın bir büyüyle koğuşları aştı. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," diye bağırdı Leon ve kolumu tuttu. "Gabe, bundan kurtulmamızın bir yolunu *görebiliyor musun?*"

Hediyelerime döndüm, yıldızlardan bir cevap arıyordum ama tek *gördüğüm* sevdiklerimin paramparça olduğunu gördüm.

Tiksindirici dehşeti göz kırparak uzaklaştırdım, şimdiye odaklandım ve yıldızların bana yakında bundan daha fazlasını sunması için dua ettim.

Ateşin alevleri demir masayı patlatmayı bıraktı ve ben de dizlerimin üzerine çökerek masanın üstünden baktım ve bana bakan iki parlak, sürüngen gözü gördüm. O gözleri tanıyordum. Beni esir alanlardan birine, beni Lionel ve iğrenç kraliçesinin gücünde tutmak için çalışan bir kadına aitti. Üst dudağımı geriye doğru sıyırdım ve kanatlarımı çırparak havalandım ve elimdeki dikenli mızrağı fırlatarak ona doğru hızla ilerledim. Ejderha arka ayakları üzerinde şaha kalktı, kocaman pençelerini bana doğru savurdu ama ben eğildim, gardının altından geçtim ve mızrağı çenesine sapladım.

Çılgınca kükredi ve ben de daha derine sapladım, eti ve kemiği keserek, kaslarım harcadığım efor yüzünden yanıyordu. Ama ciğerlerimden kopan öfke dolu bir feryatla daha yükseğe vurdum, kafatasına sapladım ve işini sonsuza dek bitirdim.

Geriye doğru uçarak yere düşen bedeninden kaçtım ve Küre çarpmanın şiddetiyle titredi.

Leon bir çığlık atarak masanın üzerinden atladı ve bana doğru koşmaya başladı. Carson gri canavarı karnının üzerine yatırmıştı, sayısız metal bıçak etinden iğne yastığı gibi her açıdan dışarı çıkıyordu.

Kılıcını boğazından çekip aşağı atladı, karımın önüne ağır bir gümbürtüyle indi, kendi kanı ve Ejderha'nın kanı karışımı etinden aşağı düzenli bir şekilde damlıyordu. Karım öne doğru ilerleyerek elini adamın yırtık gğşne koydu, dokunuşuyla yaralar iyileşti ve ben de yaptıklarını onaylarcasına ona başımı salladım.

Üstümüzde bir gök gürültüsü duyuldu ve şimşekler gökyüzünde çakarken gök yarıldı. Yağmur bir sel gibi üzerimize yağdı ve Dante bulutların arasından süzüldü, bir anlığına aydınlandı ve hiç şüphesiz savaşın pençesinde karanlığın içinde kayboldu. Ateş yağmur tarafından söndürüldü ve etrafımızdaki her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşti, ancak çığlıklar hala kampüs boyunca taşınıyordu.

"Eğer o gkyzndeysel, oğlumu kimin yanına bıraktı?" diye hırladı karım ve ben de bu cevabı almak için kaşlarımı çatarak Görüş'e doğru eğildim.

"Yıldızlar hayır," diye homurdandım.

"Gabriel'in yanındaki kim?" diye sordu, gözlerinde alev alev bir parıltıyla. "Bu çok korkunç bir kader," diye nefes aldım.

Oğlum için gelen o kadar çok ölüm kalbimi parçaladı. Hayır, hayır.

Onunla. Oğlum neden *onunla* birlikte?

"Gabe," diye homurdandı Leon, bir kolunu omuzlarıma doladı ve neredeyse beni boğuyordu. "Yanında kim var?"

Karıma yaklaştım, yanağındaki kl çizgisini sildim, kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum ve ben de onunla birlikte kendimi kaybetmeye hazırdım. "*Hemen* gitmemiz gerek. Seth Capella'nın elinde."

Darius

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

T Harix beni uçurumun kenarına doğru itti ve ayağa kaldırdı. Dengemi yeniden sağladığım anda kolumu onun elinden kaptım, dişlerimi ona gösterdim ve yumruklarıma ateşi çağırdım.

Cevap olarak bana sırttı, benim duruşumu taklit ederken karanlığın kirpikleriyle lekelenmiş alevler kendi ellerini sarıyordu.

"Ölüm sana yakışıyor," diye mırıldandı, oniks gözleri eğlence olduğuna yemin edebileceğim bir şekilde parlıyordu.

"Beni gördüğün için mutsuz olman gerekmiyor mu?" Kavgamızdaki bu anlık durgunlukta zaman kazanmak için dişlerimi sıktım. Topuklarım hâlâ uçurumun kenarında duruyordu, altımda jilet gibi keskin kayalardan oluşan dar bir geçit uzanıyordu.

Söz konusu saldırı olduğunda ateş ve su büyüsü güçlü bir kombinasyondur, ancak düşerken daha az yardımcı oluyorlardı. İş o noktaya gelirse kendimi suyla kurtarabilirdim ama bunu öğrenmek zorunda kalmayı planlamıyordum.

"Neden mutsuz olayım ki?" Tharix başını hafifçe eğerek sordu, bakışları yan tarafımdaki ve sol bacağımdaki vahşi kesiklere kaydı. Acılarını hissetmemek için kendimi zor tutuyordum ama her bir yaradan sürekli akan kanı hissedebiliyordum.

Tharix'in yaraları çoktan iyileşmeye başlamıştı. İyileştirme büyüsü bile yapmamıştı ama artık kanamıyorlardı, deri kendi kendine dikiş atıyordu.

birlikte ve sorunsuz bir şekilde yeniden şekilleniyor.

"Bütün gece burada benimle kıcı çıplak durmayı mı planlıyorsun?" Saldırma dürtüsü içimde şiddetle yükselirken sordum, ama sırtım uçuşuma dönüktü, ondan gelecek güçlü bir darbe beni tekrar düşürebilirdi. Daha yüksek bir yere çıkmam gerekiyordu. Oyun alanını eşitlemeliydim. Ve Max'i bulmalıyım.

"Belki de." Tharix omuz silkti, hâlâ o değişmez yoğunluğuyla beni izliyor, ne için olduğunu bilmesem de bekliyordu.

"Belki de bu boku iyileştirmeme ve uçuşumdan uzaklaşmama izin verirsin o zaman?" Ses tonuma sinirlilik karışmıştı, bu durumdaki rahatlığı beni şaşırtmıştı.

Tharix mecburen geri adım attı ve karanlık bakışlarını bir kez bile benden ayırmadan dik kayalıklardan yukarı doğru çekildi.

Vücudum gerginlikle doluydu ama acı dolu altı adım attıktan ve bana saldırmak için hiçbir hamle yapmadıktan sonra, yaralarımı iyileştirmek için bir elimi yanıma bastırmayı göze aldım.

Tharix beni kayıtsızca izledi, gözleri iyileşmeye başlayan yaralarımı takip ediyordu. Gölgeler işimi zorlaştırdıkça dişlerimi sıktım, yaralarım büyüme direniyor ve iyileşmek için istediğimden çok daha fazla güç harcıyordu.

Acının en kötüsünü defettim, kanlı yaraları etimdeki pembe izlere indirgedim ve sonra durdum, gücümün geri kalanını yaklaştırmakta olan dövüş için sakladım.

Uçuşumdan uzakta daha düz bir noktaya vardık ve babamın artık Varisi olarak adlandırdığı yaratıkla karşı karşıya geldiğimde gerildim.

Etrafımızda esen rüzgâr, varlığıma tepki veren ordunun seslerini taşıyor, gökyüzüne yükselen Ejderhaların kükremeleri kana susamışlık ve panik çılgınlıklarıyla karışıyordu. Tek bir Ejderhanın onlara saldırmak için ortaya çıkıp aynı hızla ortadan kaybolmasına ne anlam vereceklerini bilemediklerine şüphe yoktu. Boyutumun ve rengimin halen yaşamakta olan türüm arasında benzersiz olması, ölümümün gerçekliğine rağmen kimliğimi kolayca tanınabilir kılıyordu.

Zamanımız kısıtlıydı. Yine de Tharix saldırmak için hiçbir hamle yapmadı, karanlık gözleri beklentiyle beni izlerken nüfuz ediyordu.

"Ne oldu?" Hırladım, Max'ten bir iz bulabilmek için onun ötesine bakmaya çalıştım. Bakışlarım giysilerimin çantasına takıldı ama bu çorak yerde hayata tutunmak için savaşılan soluk gri kayalar ve cılız ot tutamları arasında başka hiçbir şey göremedim.

"Bir kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Tharix, sesi neredeyse sohbet havasındaydı, ifadesi okunamıyordu.

"Ben senin kardeşin değilim," diye tükürdüm, bu öneri içimi tiksintiyle doldurdu. "Aynı babayı paylaşıyoruz," diye karşı çıktı.

"Lionel Acrux bana oğlum deme hakkından vazgeçti," diye tısladım, avucuma kayan bir buz bıçağı elimi tutuş şeklimle ondan gizlenmişti. Belki de onu konuşturabilirsem, bana saldırmak için kolay bir fırsat sunacaktı. Ama bunu başarmak için fazla zamanım yoktu.

"Onun kanı senin ve benim de," diye cevap verdi Tharix, sanki bu gerçek onun için benim için olduğundan daha önemliymiş gibi.

"Bu yüzden mi bana saldırmıyorsun? Burada durup birbirimize bağlanabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Alay ettim, bir ışık titremesi gözümün köşesini yakaladı. Ona doğru baktım, hiçbir şey görmedim ama büyüm birinin bize yaklaştığı hissiyle karıncalandı.

Max.

"Ölümün tadı nasıldı?" Tharix yorumumu tamamen görmezden gelerek merakla sordu. "Döndüğünde ondan bir parça kopardın mı? Kendine ait olduğunu mu iddia ettin?"

Tahmin karşısında kaskatı kesildim, gerçeğe yakınlığı beni tedirgin ediyordu.

"Serbest bırakılmamın bedelini ölüm ve katliamla ödemek üzere bir anlaşma yaptım," diye cevap verdim, hançeri sıkıca tutarak.

Tharix bunun üzerine gülümsedi, hınzır, unutulmaz bir gülümseme, sanki beni çok iyi anlıyormuş gibi. Sonra aniden döndü, benim gibi havadaki rahatsızlığı fark etti ve yalnız olmadığımızı anladı.

Gözlerini benden ayırdığı anda hamle yaptım, ona doğru hamle yaptım ve bıçağımı kararmış kalbinin bulunduğu göğsüne sapladım.

Altımda sarsıldı, gevşedi ve sonra tekrar sertleşti, yumruğu çeneme çarptı ve başımı yana savurdu, bakışlarımın yanımda bir gölge sütunu üzerinde asılı duran Max'e düşmesine neden oldu, her yönden etine yüzlerce buz ve demir bıçağı bastırılmıştı.

"Ya onun ölümü ya da senin huzurun," diye teklif etti Tharix, sözlerinin arasında kan öksürdü ve elini hâlâ göğsüne saplanmış olan bıçağı tuttuğum yumruğuma doladı.

"Bırak onu," diye hırladım, dikkatim tekrar Tharix'e yöneldi, gözlerimde şiddet dans ediyordu ve havada onun sonunun geleceği vaadi vardı.

"Ordu geliyor," diye alay etti.

Sözlerinin doğruluğunu duyabiliyordum, Ejderhaların kükremesi ve boynuz sesleri aşağıdaki vadiden yükselirken, devasa ordu harekete geçti, hepsi saldırıya hazırlanıyor, hepsi bizi avlıyordu.

"Çabuk seçim yapmak isteyebilirsiniz," diye ısrar etti.

Tekrar Max'e baktım, arkadaşım tamamen bu canavarın insafına kalmıştı, bıçaklar derisine baskı yapıyor ve ince kan çizgileri çiziyordu. Eğer Tharix Max'e hepsiyle birden saldırırsa, Max bundan sağ çıkamazdı.

"Serbest kalacağına dair söz vermeni istiyorum," dedim, bir iblisin sözünün ne kadar önemli olduğunu merak ederek.

"Hayır, özgür değil. İkinizi de orduyu ve onların öfkelerini atlayarak Babama teslim edeceğim," dedi Tharix.

Bunu düşündüm. Ama gerçekten, başka ne seçeneğim vardı ki?

"Bitti." Bıçağı göğsünden söktüm, yaradan kan fışkırdı ve yanağıma sıçradı, sonra örüldü, kalbine bir darbe bile dünyayı bu iğrenç yaratıktan kurtarmaya yetmedi.

Ayağa kalktım ve Tharix bana uzanarak ona da yardım etmemi istedi.

Onu ayağa kaldırırken dişlerimi sıktım, ama beni birkaç saniye boyunca orada tuttu, benimle göz göze durdu, boyu benimkiyle eşitti, cüssesi de öyle. Benim yüz hatlarımın bir yankısı onun yüz hatlarında da vardı; akraba olduğumuzu iddia etmesine dair rahatsız edici bir kanıt.

"Bırak onu," diye bağırarak elimi onun elinden kurtardım.

Tharix Max'i bir yığın halinde yere düşürdü, onları yaratan büyü üzerindeki hakimiyetini bıraktığında bıçaklar su birikintilerine ve toprak yığınlarına dönüşerek parçalandı.

Çantama doğru ilerledim ve kıyafetlerimi çıkarıp hızlıca giydim, gözlerim sürekli Tharix'in üzerindeydi ama beklerken bir milim bile kıpırdamadı.

Max ayağa kalktı ve yanımda durana kadar geri geri gitti, iyi olup olmadığını sorduğumda beni rahatlatan bir şeyler mırıldandı.

Ben giyindiğimde, Tharix giysilerimi ilgiyle inceledi, sonra büyüü çağırmak için hiçbir şey yapmamış gibi görünerek kendi vücudunda da giysiler oluşmaya başladı. Çizmelerinden gömleğine kadar siyahlara bürünmüştü ama giysilerin şekli, gömleğimin yakasını açık bırakışına kadar benimkine tıpatıp benziyordu.

"Nesin sen?" Hırladım, kalbim güvensizlikle çarpıyor, zihnim tedirginlikle dönüyordu.

"Komik," diye yanıtladı Tharix. "Ben de senin bana söyleyeceğini umuyordum."

Ona kaşlarımı çattım, ama o sadece o karanlık, dinsiz gülümsemesiyle gülümsedi, sonra aramızda bir gölge sarmalı açıldı, ayaklarımızın altındaki dağda bir geçit yırtıldı ve biz onların pençesine düştük.

OTUZUNCU BÖLÜM

Byakınlarda yankılanan sesler yükseltici odayı titretti ve cam kubbenin üzerindeki göl huzursuzca dalgalandı.

Küçük çocuğun önünde bir ileri bir geri yürürken tekrar küfrettim. Orada savaşıyor olmam gerekiyordu, burada bebek bakıcılığı yapmam değil. Ama fazla seçeneğim yoktu. Dante'nin kucığında minik dostumuzla kampüs boyunca koştuğunu görmüştüm ve iki Ejderha şekil değiştiren ona saldırdığında, o da şekil değiştirip karşılık vermek zorunda kalmıştı. Yardıma koştum, küçük çocuğu yakaladım ve Dante bana çaresiz bir bakış attıktan sonra Ejderhaları bizden uzaklaştırarak bulutlara doğru kovalamalarını sağladı.

Orada kalıp bebeğin hayatını riske atamazdım, o yüzden buraya geldim. Ve şimdi burada sıkışıp kalmıştım, herkesin hayatından endişe ediyor ve mücadelenin bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordum.

"Bu senin hatan, biliyorsun," diye suçladım Luca'yı. "Hepiniz küçük, zayıf ve kırılgansınız. Sihri olmayan, yumuşacık bir yumrusun. Eğer biraz daha çabuk büyüseydin, bu karmaşanın içinde olmazdık."

Çocuk başını bana doğru eğdi, koyu renk kıvrıkcık saçları biz buraya gelmeden önce Dante'nin hazırladığı fırtına yüzünden savrulmuştu.

"Wolfy," dedi beni göstererek.

"Evet, evet," diye mırıldandım. "Sırf ufak tefek ve şirin olduğun için bedava geçiş hakkın yok. Dışarıda savaşıyor olmalıydım. Ben bir savaşçıyım." Yumruğumu göğsüme vurdum ve küçük adam da beni taklit etti.

"Wolfy," diye tekrarladı.

Yukarıdan bir patlama sesi daha geldi, bu sefer daha yakındı ve ürperdim, başımı kaldırıp kıpırdayan göle baktım. Atlas'ımı odamda bırakmıştım, bu yüzden kimseyi kontrol edemiyordum bile. Düşmanlarımızdan kaçtı buradaydı? Bu muydu yani? Oyunun sonu mu? Dünyanın çöküşünü görmenin eşiğinde miydim? Yoksa buna hazırlanmak için hiç zamanımız yokken ayağa kalkıp kazanma şansımız var mıydı?

Gölde bir ışık patlaması oldu ve Luca'ya doğru atıldım, onu kollarımın arasına aldım ve etrafımıza güçlü bir hava kubbesi yaydım. Göl bir saniyeliğine parladı ve sonra birkaç garip, gölgemsi şekil karanlığın içinden bize doğru düşmeye başladı.

Gözlerimi kısarak onlara baktım, ne gördüğümünden emin değildim ama yaklaştıkça boğazım düğümlendi. Cesetler. Toplamda on ceset, hepsi yavaşça gölün dibine batıyordu, göğüslerinde kanlı yaralarla cansızdılar. Onları isyancılar olarak tanıdım, hiç tanımadığım insanların tanıdık yüzleri. Ama aynı şey için savaşmıştık. İçlerinden herhangi biri sevdiğim biri olabilirdi ama hiçbirinin aileme ait olmadığından emin olmak için her birinin ruhsuz gözlerine baktığımdan emin oldum.

Luca'yı daha sıkı tuttum, cesetleri görmemesi için küçük yüzünü göğsüme yaklaştırdım. Böyle şeyler aklımdan çıkmayabilirdi. Yemin ederim onun yaşındaki şeyleri hatırlayabiliyordum ama bir savaş sırasında büyümek zorunda kalmamıştım. Çocuk tüm bunlardan korunmayı, hiçbirinin onu etkilemeyeceği bir yerde güvende tutulmayı hak ediyordu. Henüz yaşama şansı bile olmamıştı ve elimden gelse onun ölüm ve yıkımla yüzleşmesine izin vermeyecektim.

Luca mızızızlanınca onu susturdum ve sırtını sıvazladım. "Her şey yolunda, Seth Amca artık seninle. Seni ailene geri götüreceğim. Gabe muhtemelen seni aldığımı çoktan *görmüştür* ve hiç endişelenmeyecektir çünkü ben rüya sürüsünden biriyim, tamam mı? Wolfman burada, seni güvende tutacağım."

Göl tekrar titredi ve o ruhani ışık bu kez bir lazer gibi içinden geçerek suyun bir girdaba dönüşmesine, daha fazla beden derinliklerine gömülürken çalkalanmasına ve kıvranmasına neden oldu.

Işık cam kubbeye çarptı ve camda çatlaklar oluşurken nefesim kesildi. Harekete geçmek için sadece bir anım vardı, çatlama sesi beni takip ederken tünele doğru koştum, o ışığın sadece dokunuşu bile yakın-

aşılmaz cam. Boşlukta su patladı ve ben kalbim küt küt atarak tünelden yukarı doğru koştum, daha hızlı hareket etmek için sırtıma hava attım, su arkamızdan yükselirken yırtınarak ilerledim.

Su bize çarptığında hava kabarcığımı sıktım, bizi şiddetle ileri fırlattı ve merdivenlerden yukarı uçurdu. Ama baloncuğun içinde güvendeydik, su bizi yüksek hızda ilerletiyor, sonra da çimenlerin üzerine itiyordu.

Havanın yardımıyla ayaklarımın üzerine düştüm ve sanki eğlenceli bir oyunmuş gibi hafifçe kıkırdayan Luca'yı kontrol ettim. Ben de ona gülümseyerek her şeyin yolunda olduğuna inanmasını sağladım ama göğsümden geçen paniği fark etmesini istemiyordum. Çünkü onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu ve kampüsün dört bir yanından çığlıklar yükselirken bunun nerede olabileceğini bilmiyordum.

Arkamdan gelen bir çığlık ve feryat sesi dönmemi sağladı ve Lavinia'yı Aqua Lake'in üzerinde bir gölge sütununun üzerinde asılı buldum. Ama ondan kopan karanlık güç, sanki içinde kutsal olmayan bir güç varmış gibi ışıkla yaldızlanmıştı.

Asiler kaba tekneler yapıp onu büyüyle patlatmak için suya indiriyorlardı, ama o onları kağıttan yapılmış gibi kesip geçiyordu, Fae ve tekne gölün derinliklerine gömülüyordu.

Darcy, Tory'yle birlikte dışarıda uçuyor, ikisi sırayla Lavinia'ya saldırırken bir yandan da isyancılara kalkan olmaya çalışıyorlardı. Ama içlerinden biri ona her saldırdığında, devasa bir ışık ve gölge kırbağı ateşlerini yırtıyor ve onu dışarı atıyordu. Her nasılsa, bu güç onların Anka alevlerinden bile daha şiddetliydi ve ona nasıl sahip olduğunu anlayamıyordum.

Lavinia o kutsal olmayan büyüyle suyu tekrar patlattı ve devasa bir dalga bu tarafa doğru geldi. Luca ellerini çırparak kükredi ve ben de Parıldayan Pınarlar'a doğru koşmaya başladım, bizi havayla suyun üzerine taşıdı ve kampüsün güneyine uçarak kayaların arasına indik. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi çözmeye çalışarak, nabzım kulaklarımda hızla atarak bir oyuga geri çekildim. *Düşün, lanet olsun. Düşün.*

Kaşlarımı çatarak Luca'ya baktım. Çok savunmasızdı; ona bir şey olması riskini göze alamazdım. Ailesi bana güveniyordu.

Onun için küçük bir metal miğfer yaptım, kafasına taktım ve yerine bağladım. Sonra yapraklardan ve sarmaşıklardan kayışlar yaptım, bunları vücudunun etrafına sardım ve yüzü göğsüme yakın olacak şekilde onu kendime bağladım. Onu korumak için sırtına ve boynuna metal bir plaka yerleştirdim, sonra bakışlarımı önümdeki yaylara çevirdim. Onu Terra Evi'ne götürmeliydim. En güvenli yer orasıydı.

ve şüphesiz tüm çocukların ve yaşlıların sığınacağı bir yerdi. Ama orası buradan kilometrelerce uzaktaydı ve en hızlı cevap havayla uçmak olsa da bir Ejderha'nın dikkatini çekebilirdim.

Oraya giden yolu kazabilirdim ama son zamanlarda ay koşusu yapmamıştım ve sahip olduğum büyüü yakmak istemiyordum. Özellikle de sonunda bizi bir savaş bekliyorsa. Hayır, en iyi seçenek kalkanımı alıp lanet olası rüzgâr gibi kaçmaktı.

"Siktir," diye nefes
aldım. "Siktir," diye
yankılandı Luca.

"Aynen öyle," dedim ona. "Tamam, küçük dostum. Bir maceraya çıkacağız."

"Venture!" dedi heyecanla.

"Uh huh. Bazı büyük kötü Ejderhaların bizi beklediği vahşi doğaya gidiyoruz. Eğer birini görürsek saklanmalı ve çok ama çok sessiz olmalıyız. Bunu yapabilir misin?"

"Sss," diye tısladı, bir parmağını ağzına bastırıp çiğnedi.

"Bunu kesinlikle evet olarak kabul ediyorum," dedim kendimden emin bir şekilde, oyuktan çıkıp fokurdayan pınarların arasındaki dar, kayalık patikalarda koşmaya başladım. "Seni yakaladım dostum. Ve seni annene geri götüreceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

I Lavinia vahşi gücünü bana doğru yönlendirirken, yanan kanatlarımın altındaki rüzgârı yönlendirmek ve beni hızla daha yükseğe itmek için büyümü kullanarak Aqua Gölü üzerinde süzıldüm.

Bana doğru gönderdiği patlama havanın doğal olmayan bir enerjiyle çatırdamasına neden oldu, Phoenix olsun ya da olmasın bir vuruş yaparsa beni yakmakla tehdit eden bir ısı yayıldı.

Saldırı o kadar hızlı gerçekleşmişti ki yataktan fırlayıp kavgaya koşmaktan başka bir şey yapamamıştım. Kimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uyandığımda Darius orada değildi ve Washer'ı sadece otuz saniye kadar görmüştüm - emirlerimizi onaylayacak kadar uzun bir süre. O ve Geraldine'in bu tür durumlar için planları, orduyla birlikte yaptıkları tatbikatları vardı ve bu planlardan duruma en uygun olanına göre hareket etmek için tek ihtiyacı olan benim onayımdı. Lavinia'nın böyle ölçüsüz bir güçle ortaya çıkabileceğini kimse tahmin edemezdi.

Darcy onun arkasında dönüyordu, ellerinin arasında kırmızı ve mavi alevler yükseliyordu ve ben de Lavinia'nın bana odaklanmasını sağlamak için ona dondurucu soğuklukta bir su fırlattım, su ona yaklaştıkça buzdan mızraklara dönüşüyordu. Savaşta, teke tek dövüşen tüm Fae gelenekleri bir kenara bırakılmıştı - hepsi

Ne de olsa savaşta ve kan dökmede adıldık, yani hem ben hem de kız kardeşim gölge sürtüğüne karşı tek vücut olarak savaşabildik.

Lavinia o doğal olmayan güçten daha fazlasını üzerime fırlatırken çığlık attı, gölgeler o kadar parlak parlıyordu ki gözlerimi acıtmadan onlara bakamıyordum.

Kanatlarımı çırttım ve gökyüzünden bir taş gibi düştüm; Lavinia yeni keşfettiği gücünü bana doğru fırlatmak için savaşırken onu kovalamaya zorladım.

Göle düştüm, tamamen değişmiş halimin alevleri gölle buluştuğunda su tısladı ve köpürdü.

Suyun altında, bakışlarını doğrudan bana çeken alevli bir fenerden biraz daha fazlasıydım.

Bileğimin bir hareketiyle Anka formumun bir illüzyonunu yarattım, onu kendimden uzaklaştırırken Fae formuma geri döndüm ve su büyümü kullanarak beni karanlık gölde hızla ters yöne doğru ittim.

Lavinia'nın gücü illüzyona çarparak onu paramparça etti ve Darcy'ye biraz zaman kazandırdı.

Aqua House'un su altı odalarından birinde duran ve Max'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir gömlek giymiş olan Geraldine'le yüz yüze geldiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana bakarken gözleri çılgına dönmüştü ve ben de cama uzanıp büyü kullanarak kalın camın üzerine onun için tek bir kelime yazdım.

Savaş.

Geraldine doğruldu, sıkıca başını salladı ve yumruğunu kalbine bastırarak Washer'a katılacağını ve buradan itibaren elinden geldiğince asi ordusunun sorumluluğunu üstleneceğini bana bildirdi. Jeste karşılık verdim, dönüp kendimi yüzeye doğru itmeden önce sevgili arkadaşımı bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Lavinia'nın arkasındaki yeni pozisyonumda gökyüzüne doğru hızla ilerlerken nefes almak için sihrimi kullandım. Gölün derinliklerinden fırladım ve Darcy'nin saldırısı Lavinia'yı alevler içinde bıraktığı anda havaya fırladım.

Neredeyse zafer çığlıkları atacaktım ki, ateş topunun ortasından parlak beyaz bir ışık patladı, alevleri parçaladı ve gökyüzünü yırtan bir güç dalgası gönderdi.

İlk önce Darcy'ye çarptı, onu bana çarptı ve ikimiz de gölün genişliğine doğru fırlatıldık ve bir kol ve bacak yığını halinde yere çakıldık.

Kendimi ayağa kaldırıp Darcy'nin yanıma gelmesine yardım ederken küfrettim. "Bu büyü de ne böyle?" Hırladım, gökyüzü tepemde aydınlanırken

Dante'nin fırtınası sayısız şimşek çatalıyla bulutları parçalara ayırdı. Bir an için Ejderhalar, Mantikorlar, Harpiller, Pegasuslar ve daha birçok uçan Ordinaryüs'ün kalın bulutların içinde aydınlandığını ve gökyüzünde savaştıklarını görebildim.

Kaos ve katliam vardı, halkımız gafıl avlanmış ve uykularında saldırıya uğramıştı. Ama biz bunun için eğitilmiştik, biz konuşurken toparlanıyorlardı, uzaktan R.U.M.P. Adası'ndaki ordu kampından korna sesleri geliyordu. Savaşçılarımız yoldaydı ama buraya daha hızlı gelmeleri gerekiyordu.

Bir uluma dikkatimi gümüş rengi bir Kurt Adam'ın vahşi sürüsünü savaşa sürdüğü, kaçan bir grup çocukla saldıran bir Centaur sürüsünün arasına daldığı nehir kıyısına çekti.

Rosalie vahşi canavarların liderinin üzerine atladı, kalbine doğru fırlattığı oku görmezden geldi ve dişlerini boğazına geçirmedi önce bir şekilde ondan kurtuldu. Seth'in kardeşleri Kurt formlarında onunla birlikte savaşıyordu; Hadley Altair yer değiştirmiş yoldaşlarının arasına daldı ve kılıcını Sentorların yanlarına saplayarak onları sürünün üzerine çullanmaları için yere düşüren isabetli vuruşlar yaptı.

Lavinia ve yandaşları paramparça olmuş korumalarımızın arasından geçerken, ordumuz ani saldırıya karşılık vermek için çırpınıyordu. Onları bu şekilde kırması mümkün olmamalıydı, ama bu gece yaptığı şeyin hiçbirisi mümkün olmamalıydı. Darcy'nin gölgelerine yaptığı saldırının onun gücünü azalttığını düşünmüştük ama bu akıl almaz büyü her şeyi değiştirdi.

"Ölmek zorunda," diye hırladı Darcy, mavi saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıp kanatlarını açarak kavgaya geri dönmeye hazırlandı.

Başımı sallayarak onayladım ve birbirimize sertçe baktık, ikimiz de zaten korkmaya başladığımız şeyi yüksek sesle kabul etmedik, çünkü onu yenebilmeliydik. Savaş bu şekilde sona eremezdi.

"Seni seviyorum, Tor." Darcy parmaklarımı kısa bir süre parmaklarının arasında sıkı. "Seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdim, tekrar yer değiştirirken sırtını kavradım.

Kanatlarım geri dönüyor, böylece birlikte gökyüzüne çıkabiliyoruz. Göl suyu alevlerimin sıcaklığı altında buharlaşırken vücudumdan buhar tıslıyordu. "Şimdi gidip şu kaltağı öldürelim."

Darius

BÖLÜM OTUZ İKİ

T Gölgeleler, ordunun ayaklarının altına girmeden ve takip etmemiz için bir yol açmadan önce, üzerinde durduğumuz dağın kalbinden bir tünel açmıştı.

Nemli, dar alanda yürürken görebilmemiz için bir Faelight atmıştım ama Tharix buna tepki vermemişti, bu da yardıma ihtiyacı olup olmadığını belirsiz hale getiriyordu.

Onu takip ettiğimizde bir süre sessiz kaldı, Max ve bana kısa bakışmalar için zaman verdi, aramızda bir planın kenarları oluşuyordu. Max bir elini cebine soktu, etrafına kurnazca büyü yapıyordu. Bizi de koruyordu, hava büyüünden oluşan aşılmaz bir bariyer ikinci bir deri gibi bedenimize yapışmış, saldırıya hazırды.

Odak noktam babamın benim yerime varisi olması için yarattığı yaratıktı ve geleceğinden emin olduğum saldırının beklentisiyle duruşum gergindi.

"Günahın ve yasın çocuğu," dedi Tharix, neredeyse kendi kendine. "İçinde doğduğu kalıbı kıracak."

"Ne?" Homurdandım, parmaklarım baltamı avucumun içinde hissetmek için kaşınıyordu.

Bana baktı, kara gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, sanki onunla konuşmamı beklemiyordu ya da konuşmamıştı.

yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

"Yıldızlardaki bir kavşak arasında yaratıldım, belirsiz bir kader üzerinde dengelendim," dedi, sesi alçak ve düşünceli. Onu bu şekilde görmek beni rahatsız etti. Bir canavar olarak değil, gerçek bilince ve kendine ait bir zihne sahip, duyarlı bir varlık olarak. Perde'nin ötesinden Orion, Gwen ve Gabriel'e saldırmasını izlemiştim. Onları avlarken gözlerindeki ruhsuz bakışı görmüştüm ve onun bu hali bana hiç mantıklı gelmemişti.

"Öldürülen dört Fae'nin ruhları kullanılarak yaratıldın," diye cevap verdim, dudağım geriye kıvrılmıştı. "Ve tüm kaderler belirsizdir."

Tharix bir an beni düşündü, adımları emin ve düzgün bir şekilde karanlığa doğru ilerlerken ayaklarının altındaki patikaya bakmadı bile.

"Bazen bana fısıldıyorlar," dedi, sanki bana sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak ve Max'e sanki onun da duymamasını diliyormuş gibi karanlık bir kaş çatarak.

"Onları hissedebiliyorum," dedi Max sıkıca. "Ve fısıldamıyorlar; çılglık atıyorlar. O ruhlar kapana kısıldı ve acı çekiyor. Senin yaratımın onları buraya, Perde'nin yanlış tarafına fırlattı. Uzun süreli varoluşlarının her anı seni çevreleyen havayı kirleten bir ısırap."

Tharix bu suçlama karşısında dişlerini gösterdi ve ben de Max'e bir adım daha yaklaşarak, dar alanda gerilimin arttığını hissettiğimde kendimi onların arasına yerleştirdim.

"Söyle bana, piç doğumlu Varis," diye mırıldandı Tharix, bakışları Max'e kilitlenmişti. "Kendi gebe kalmanı sen mi istedin? Yaratılman için yıldızlara mı yalvardın? Yoksa hayat sana basitçe dayatıldı ve yaşamak ne kadar zor olursa olsun bir hediye olarak mı sunuldu?"

"Aşktan doğdum ve kaderin kollarına teslim edildim, bu krallığın yıldızlar tarafından yönetilmesine yardımcı olmak için tasarlandım," diye sert bir şekilde cevap verdi Max, duyguları bizi çevreleyen duvarlara çarparken havaya gurur ve öfke karışıyordu. "Sen Fae bile değilsin. Kimse senin ne olduğunu bilmiyor, ama kesinlikle doğal değilsin."

Tharix o kadar hızlı hareket etti ki, saldırdığında ona çarpmayı zar zor başardım. Yumruğu yan tarafımla buluştu ve onu duvara geri fırlatırken benimki çenesine çarptı. Etrafımızda gölgeler titreşip titriyor, içinde yürüdüğümüz mağara tehlikeli bir şekilde inliyor, duvarlar belirgin bir şekilde geriliyordu.

Tharix bir kakhaha patlattı, gözleri oniks karasıydı ve çok iyi bildiğim dövüşün heyecanı ile parlıyordu.

"Buna devam edelim mi kardeşim? Gölgeleirim yine teklerse başımıza ne geleceğini göreceğiz miyiz?" diye alay etti.

Gömleğini yumrukladım ve onu kendimle burun buruna sürükledim. "Eğer bu dağın seni ezebileceğini düşünseydim, fena halde baştan çıkardım," diye hırladım.

Tharix birkaç dakika boyunca bu sözleri düşündü, başını iki yana eğdi. Dudaklarının kenarlarında yavaş bir gülümseme belirirken, yüz ifadesine bir anlayış yerleşmiş gibiydi.

"Hayır," dedi yavaşça, bir elini kaldırarak iki parmağını göğsüme, tam da durmadan çarpan kalbimin üzerine dokundurdu. "Kalbi kraliçesinin kalbiyle ikiz olan bir adamın ölümü ikinci kez bu kadar isteyerek karşılayacağını sanmıyorum."

Bir hırıltıyla ondan uzaklaştım, onu taş duvara zedeleyecek kadar sert bir şekilde geri fırlattım ve birkaç adım geri gittim.

"Ondan bahsetme," diye uyardım ama tehditlerimi pek umursamışa benzemiyordu.

"Bu nasıl bir şey?" diye sordu, beni ele almak istemediğim doymak bilmez bir açlıkla izliyordu. "Sana o şekilde baktığında. Bu nasıl bir şey?"

"Bütün Fae'ler birbirine bakar. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin," diye cevap verdim, Roxy hakkında bir konuşmanın içine çekilmeyi reddederek. Aramızdaki bağı anlamış olması yeterince kötüydü. Ona babamıza sunabileceği en ufak bir şey bile veremezdim.

"Sık sık yalnız kalıyorum," diye yanıtladı. "Ama dünya hakkında bilinmesi gereken çok şey var. Bu yüzden izliyorum. Okuyorum. Öğreniyorum."

"O halde cevaplarınızı bulmak için okumaya devam edin. Benden hiçbir şey talep etmeyeceksiniz."

İçgüdülerim beni ona kolay bir hedef sunmamam konusunda uyarmasına rağmen ona sırtımı döndüm ve karanlığa doğru uzaklaştım. Max yanımda yürümek için acele etti, ancak adımları alıştığım kadar amaçlı değildi ve ona endişeli bir bakış attım.

Tharix arkamızda ölüm sessizliğindeydi, hareketleri gölgelere tutunmuş bir hayaleti andırıyordu ama omurgamda gezinen karıncalanma hissine kulak asmayı ve ona bir bakış atmayı reddettim.

Bunun yerine, Max'le benim etrafımda sıkı bir susturucu baloncuk oluşturdum.

"Sen iyi misin?" Konuşmamızın dikkat çekmemesi için çenemi sıkı tutarak ona sordum.

"Ona yaklaşıyoruz," diye homurdandı, eli yan tarafındaydı, yanardöner pulları önümüzde duran parlayan kürenin loş ışığını yakalıyordu. "Acısını engellemek çok zor."

Eli benimkine değdi ve bana hissettiklerini, acıyı, amansız işkenceyi ve kurtuluş için duyulan umutsuz ihtiyacı tattırırken nefesim boğazımda düğümlendi. Duygular güçlü olsa da, gerçek dışıydılar, kavrayışın ötesinde, arkalarında gerçek bir insan duygusu olmadan. Her neye doğru ilerliyorsak, o Fae değildi.

Dişlerimi sıktım ve Max'e bu acının ağırlığı altında yürümeye devam etmesi için gereken gücümün tamamını sundum.

"Hâlâ sende mi?" Mırıldandım, zamanımızın azaldığını biliyordum ve yapmamız gerekenler konusunda hemfikir olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu.

"Hazırım," diye nefes aldı, elini tekrar çekti ve beni o acının yükünden kurtardı. Ama o gücün havada asılı duran ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum, omuzlarıma baskı yapıyor ve dilimde yanlışığını tatmadan ciğerlerimi doldurmamı zorlaştırıyordu.

Tharix üstümüzden atladı, kedi gibi önümdeki taş zemine inmeden önce kalbimin hızla çarpmasına neden oldu ve o rahatsız edici sırtışıyla gülümsedi.

Adımlarımı kontrol etmeyi reddettim ve o da doğruldu, başını önümdeki geçide doğru eğdi ve yukarıdan temiz hava eserken ışıktaki bir değişikliğe dikkatimi çekti. Birçok Fae'nin sesi dikkatimi çekerken Faelight'ımı gırtlakladım ve Max'in bundan sonra olacıklara hazır olduğundan emin olmak için onunla bir bakış alışverişinde bulundum.

Elimi sallayarak susturucu balonu dağıttım ve Tharix'i gecenin karanlığında takip ettim.

Kendimi çorak bir dağın yüzüne oyulmuş yeşim taşından bir sarayın eteğinde buldum.

Kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu, aynı yeşil Ejderhayı tekrar tekrar tasvir eden kaba taş işçiliği, pullu alnına dikenli bir taç yerleştirmişti. Burası Ruhlar Sarayı onu kovduğunda babamın kaçtığı yerd. Burası dağların kalbinde kendisi için kurduğu kaleydi. Ve arkamızda, çok aşağıda, görüş alanının ötesine yayılan kayalık düzlüklerde, yıkıcı yaratıklardan ve güce aç Fae'lerden oluşan geniş ordusu binlercesiyle toplanmış, Gerçek Kraliçelerin ordusuyla savaşta karşılaşmayı bekliyordu. Eğer sayıları bir şey ifade ediyorsa, o gün geldiğinde bizi tamamen yok edeceklerdi.

Dant 

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T Gökyüzü savaşıla canlanmıştı. Amore mio'yu ve ailemin her bir üyesi için kalbimde taşıdığım derin sevgiyi düşündüm. Ve şimşekler donanma pullarıma çarparken, ölüm vaadi

Zırlı bedenimde parıldayan Oscura sloganını aklımda tuttum.

A morte e ritorno. Ölüme ve dönüş.

Vücudumdan yıkıcı bir fırtına patlamadan önce müttefiklerime kendilerini savunmaları için tek bir uyarı niteliğinde bir kükreme sesi çıkardım. Bulutların arasından fırlayan asi hava elementalleri, kendileriyle birlikte şekil değiştirmiş haldeki ordumuzdan olanları da korudu ve yıldırımımı elimden geldiğince onlardan uzağı yönlendirmeme rağmen, kıvılcımlar koruyucu kabuklarına çarpmaya devam etti. Hedeflerim siper almak için dalışa geçti ya da gökyüzünde daha yükseklerle tırmanmaya çalıştı ve Tarikatımın diğer dev canavarlarının benden kaçtığını görünce göğsümde bir güç patlaması oldu.

Şimşek benekli sarı bir Ejderhanın derisine çarptı ve acı içinde kükredi, ben devam etmesini istedikçe şimşek pullarının üzerinde daha da yükseldi. Şimşek kemiklerinin derinliklerine inip sefil kalbini ararken kanatları titredi, uysalca çırpındı.

Bir feryatla aşağıdaki karanlık bulutlara doğru yuvarlanarak öldü ve yere çarpma sesi gök gürültüsü ve şimşek sesleri arasında kayboldu.

savaşın kakofonisi.

Böyle bir saldırının ardından toparlanmam biraz zaman alacaktı ve diğer Ejderhalar da bunun farkındaydı, beni öldürmek için fırsat kollamaya başladılar bile. Ama benim tek silahım yıldırım değildi; her canavar kadar keskin dişlerim ve pençelerim vardı.

Yaklaşan saldırıdan kaçmadım ya da aşağıdaki bulutlara sığınmadım, düşmanlarımla göz göze geldim ve karşılarına çıkmaya cüret ettikleri vahşi yarattığı görmelerine izin verdim. Ben Oscura Klanı'nın Alfa'sıydım, Kurtlardan doğan Ejderha, Solaria'da kendi Tarikatlarından olmayan tek Kurtadam sürüsü lideriydim. Ama sürünün gücünü hâlâ kalbimde taşıyorum ve bugün sahiplendiğim her ruh *onlar* içindi.

Beş Ejderha aynı anda üzerime çullandı, saldırı boğazımdan bir hırıltı kopmasına neden oldu. Üç Pegasus bulutlardan süzülerek önlerini kesti ve Xavier'in leylak rengi postunu, pembe kırsığı ve gümüş rengi aygırıyla birlikte tanıdım.

Xavier'in boynuzu, sırtı boyunca dikenleri olan korkunç kahverengi bir Ejderhanın karnına saplandı. Canavar kükreyerek Xavier'e doğru hamle yaptı ama Xavier daha hızlı hareket ederek darbelerden kaçtı ve ona tekrar, sonra tekrar sapladı. Kahverengi Ejderha ona neredeyse hiç aldırış etmedi ama Xavier ısrarcıydı, boynuzunun her darbesi Ejderha'nın pullarını kana bulayana ve kendini savunmak zorunda kalana kadar öncekinden daha derine saplanıyordu.

Üç Ejderha dudaklarından ateş püskürterek bana doğru yaklaştı ve ben eğildim, dikenli kuyruğum sertçe yukarı fırladı ve sıralarının ortasındaki kırmızı canavarın göğsüne çarptı.

Kuyruğumun uzunluğu boyunca elektrik püskürdü ve rakibim acı içinde böğürdü, ben onun ötesine uçup havada dönerek arkasından üzerine inmeden önce üzerime kan yağdı. Tepki vermekte çok yavaştı ama ben boynunu çenelerimin arasına alırken diğer ikisi bana ateş püskürdü, dişlerim pullarını yumurta kabuğu gibi yarararak kırdı. Ateş derimi çizdi ama pençelerimi kızıl Ejder'e geçirdim ve bırakmayı reddettim.

Kanatlarının atışı durdu ve aniden gökyüzünden düşüyorduk, ben onu öldürmeye çalışırken onun ağırlığı taşıyamayacağım kadar fazlaydı.

Kalın gri bulutların arasında yuvarlanırken, su damlacıkları etime yapışıp onca canavarın açtığı yaraları yatıştırırken, başını tuttuğum yerden kurtarmaya çalışarak çılgınca çırpındı.

Bulut hattını aştık ve aşağıdaki savaştan harap olmuş kampüse baktım. Nimflerin seli toprağı süpürüyordu, Lavinia'nın gölün üzerindeki gölgeli şekli uzaktaydı. Ama düşüş daha da dengesizleşti ve daireler çizerek dönmeye başladık, kanatlarım bizi sabitlemek için çırpınıyordu. Ejderha'nın kuyruğı benimkine dolandı ve kuyruğundaki dikenli çivi derimi keserek bizi birbirimize bağladı.

Dişlerimi daha derine batırdım, işini bitirmek için başımı vahşice yana doğru açtım ama yer hızla üzerimize geliyordu.

Ejderha sonunda gevşedi, onu serbest bıraktığımda ölü ağırlığı pençelerimden düştü, ama bir kez daha gökyüzüne tırmanmak için döndüğümde, etimdeki dikenler sıkıca çekildi. Kuyruklarımız kilitlendi ve canavarın tüm ağırlığı beni sonuma doğru sürüklerken dehşet dolu bir kükreme beni terk etti.

Öfkeli bir çaresizlikle kanatlarımı çırpıttım, kalbim çılgınca çarpıyor ve damarlarımda adrenalin patlıyordu. Sanki fırtına son anlarımda bana sesleniyormuş gibi yukarıda bir gök gürültüsü patlaması oldu ve ben de cevabımı böğürerek verdim.

Karanlık kanatların parıltısı başımı yana doğru savurdu, Gabriel elinde tuttuğı siyah kılıcını yüzünde tehditkâr bir ifadeyle savururken yer sadece yirmi metre aşağıdaydı. Kılıç, kırmızı Ejderha'nın kuyruğunu kâğıttan yapılmış gibi kesti ve kendimi uzanmış kanatların üzerinde yakaladım, canavarın tüm kütlesinin dünyayı sarsan bir gürültüyle yere çarpışını izledim.

Gabriel üzerimden geçerek omuzlarıma indi ve öne doğru eğilerek benimle konuştu. "Ucuz atlattın, Dante. Kendi avın tarafından öldürüldün, Oscura Kurtları bu konuda ne düşünür?"

Bacağına şakacı bir şekilde vurdum, bulutlara doğru yükseldim, savaşın çatışması gökyüzünden beni çağırıyordu. Başlarında Rosalie olduğu halde koşan sürümün kana susamış ulumalarını duyabiliyordum, onları uzaktan görmek bana savaşmaya devam etmem için güç veriyordu.

Vücudumdaki elektrik yükünün Gabriel'e zarar vermesini engelleyerek arkadaşımın dokunuşunu kucakladım. Birçok yönden diğer Ejderhalardan çok farklıydım, yeri geldiğinde layık gördüklerimin bana binmesine izin veriyordum. Ve buna her zaman kanatlı dostum Falco da dâhildi.

"Herkes iyi," dedi bana, kalbimi sakinleştirerek. "Ama Luca kayıp. Onu *göremiyorum*. Periler her şeyi bulanıklaştırıyor. Tek bildiğim Seth Capella'yla birlikte kampüste bir yerde olduğu."

Bunu kabul ederek homurdandım. Onu lupo bianco'nun yanına ben yerleştirmiştim, öfkeli bir Ejderha sürüsünü onlardan uzaklaştırmaktan başka çarem yoktu. Kurtlara olan inancım derindi ve ona güvenmek için yaptıklarını yeterince görmüştüm. Ama yine de ikisi için de çok korkuyordum. Dövüş boyunca güçlendirme odasında iyi saklanabilirlerse, o zaman iyi bir şansları olabilirdi.

"Hayatta kal," diye homurdandı Gabriel, gitmeye hazırlanırken sırtımda dikiliyordu. "Seninle tekrar görüşeceğiz kardeşim."

Sözlerinin ağırlığı bana bu buluşmanın Peçe'nin ötesinde gerçekleşme ihtimali olduğunu söylüyordu ama bugünlerde ölüm ihtimali her zaman ağır basıyordu.

Gabriel sırtımdan atlayıp karanlık kanatlarla uzaklaşırken aldığım riskin farkındaydım ve kendi savaşımı gökyüzüne doğru kovaladım.

Ölüm her birimiz için gelebilirdi. Ama beni aldığında, bunu kan ve çan içinde yapsa iyi olurdu, çünkü ben Fırtınalar Ejderhasıydım. Ve son fırtınamın gücüyle herkes titreyecekti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R Yukarıdaki fırtına bulutları durmaksızın aşağıya doğru iniyor, gök gürlüyor ve Aer House yönünde yere şimşekler çakıyordu. Dante'nin gökyüzünde yürüttüğü savaş kampüsün her yerinde hissediliyor, öfkesi keskin bir vahşilikle havada çatırdıyordu. Göğsüme bağlanmış olan küçük çocuk da en azından onun

Öfkeli bir yıldızın tüm hiddetiyle savaşıyor.

Yağmurun bize dokunmasını engelledim, düşüncelerim Terra House'a sabitlenmiş bir şekilde karanlık ormanda hızla ilerlerken hava kalkanım etrafımda söndü.

Büyü avuçlarımın içini karıncalandırdı, yoluma çıkan her saldırıya hazırdım, vücudumdaki her kas buna hazırды.

Kampüsün diğer ucundan bir uluma sesi geldi ve Frank'in ses tonunu tanıdım. Sürüm dışarıdaydı, arbedeye karışmışlardı ve Luca güvende olduğu anda onlara katılacağıma yemin ettim.

Çıngırak sesleri havayı doldurarak bu tarafa doğru yöneldi ve ben de nefesimin altından küfrederek patikadan sapıp ağaçların arasına daldım, dalların arasında bir sis oluşmaya başlamıştı. Onlar büyümü ele geçirmeden önce hareket etmem gerekiyordu. Ama Perilerin ağır ayak sesleri bu tarafa doğru geliyordu ve ben de adımlarımı hızlandırarak susturucu baloncuğumu etrafımızda sıkı sıkı tuttum.

"Awoo." Luca beni dürttü. "Awoo yap. Awoo yap." "Şimdi olmaz dostum," diye nefes aldım.

"Awoo sonra." "Awoo şimdi."

"Awoo," diye fısıldadım.

Luca'nın küçük yüzü allak bullak oldu, ağzı sessiz, harap olmuş bir çığlıkla açıldı ama ses kısa sürede dışarı taşı ve baloncuğumun etrafında yankılandı.

"Şşş, şşş," diye ısrar ettim, sırtını sıvazlayarak. "A-woo," diye hıçkırarak yalvardı.

Çıngıraklar derinleşti ve Nimflerin hastalıklı gücünün büyümün etrafına daha sıkı sarıldığını, onu kilitlemeye çalıştığını hissettim. Onları ileriden de hissederek durakladım. Geri dönemezdim; zaten buraya kadar gelmiştik.

Ağaçlar rüzgârda yer değiştirdi, dalları eğildi, sadece sisin içinde hareket eden karanlık şekiller vardı. Ama hareketin gürültüsü bu tarafa doğru geliyordu, gittikçe daha yüksek sesle. Periler yakındaydı ve belki de sallanan ağaçlardan bazıları ağaç bile değildi.

Büyü hâlâ avuçlarımda çıtırdıyordu ve hâlâ kullanılabilir durumdayken onu kullanacaktım. Ben bir Varis'tim; tüm Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biriydim ve damarlarımda dünyayı ikiye bölebilecek bir girdap yaşıyordu.

Ayaklarımı diktim, ellerimi iki yöne doğru kaldırdım. Çıngırakların kaynağına odaklandım ve gücümün şiddetli bir kasırgayla benden akmasına izin verdim, şiddetli atış tüm vücudumda yuvarlanan bir titreme gönderdi. Toprağı yırttı, ivme kazandıkça ağaçlara çarptı, onları yerden söktü ve üç büyük külü bizden uzağa fırlattı.

Bir ağaç gıcirtısı ve rüzgâr uğultusuyla sis dağıldı ve ormanda beni bekleyen sekiz Nymph buldum, kan kırmızısı gözleri bana ve Luca'ya kilitlenmişti. Ağaç gövdeleri gruplarına çarparak bazıları ayaklarından düşürürken, diğerleri hızla ilerledi.

Ayağımı yere vurdum, toprak büyüm toprağı delip geçerken onu parçaladım ve şiddetli bir sarsıntının benden her yöne doğru patlamasına neden oldum.

İki periye daha yere serdim ve toprağın onları yutmasını sağlayarak çamurun derinliklerine sürükledim ve taşla dönüştürdüm. Dehşet çığlıkları karanlık gökyüzüne taşındı, yukarıda şimşekler çaktı ve bulutlardan daha fazla yağmur yağdı, damarlarımı bir parazit vızıltısıyla tutuşturdu.

Kasırgam ağaçların arasından geçerek Nimflerin üçünü küle çevirdi ama geri kalan Nimfler çingiraklarını tamamen serbest bıraktı ve güçlerinin ağırlığı bir anda bana çarptı.

Elimdeki küçük hava büyüyle kendimi gökyüzüne doğru fırlattım, bizi oradan çıkarmaya çalışıyordum ama uzun parmaklar bileğimi yakaladı, bir Nymph'in sondaları kot pantolonumu kesip derimin derinliklerine girdi.

Öfkeyle kükredim, sırtım çamura çarptı ve Luca'nın çığlıkları on kat arttı. Dişlerimi sıktım, çocuğa doğru hamle yaparken Nymph'i tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım, botum çenesine çarpıp kırdı.

Korumaya yemin ettiğim küçük hayat için korkarak geriye doğru çabaladım, kalan Perilerin çingirakları göğsümde yuva yapıyor ve büyümü kilitlemeye çalışıyordu. Yer değiştirmek sadece son çareydi; çünkü Luca'yı bana bağlayan sarmaşıklar kopabilirdi ve onu Kurt formumda o kadar kolay taşıyamazdım.

Bu da bana tek seçenek bıraktı.

Elimdeki son büyüü kullanarak keskin bir mızrak fırlattım ve bir saniye içinde ayağa kalktım. Dudaklarımdan kopan kararlılık dolu bir feryatla, mızrağımı çenesi kırık Su Perisi'nin kafatasına sapladım ve canavarı küle çevirdim. İki tane daha üzerime geldi ve tereddüt etmeden onları karşılamak için koştum. Luca'yı ele geçirmelerine izin vermeden önce ölecektim.

İlk Su Perisi'nin darbelerinden kurtuldum ve mızrağımı tüm gücümle kaburgalarının arasına sapladım; değersiz kalbini bulmaya çalışırken ellerime siyah kan sıçradı.

İkinci Su Perisi bana doğru savruldu ve başım yana doğru savruldu, kulağım darbenin etkisiyle çınladı. Sondaları yüzümü ve boynumu kesti, darbe beni yana doğru sendeletirken kan havayı kirletti, mızrağım parmaklarımdan kayarak yere düştü.

"Wolfy!" Luca çığlık attı ve kollarım ona sarıldı, ikinci darbe geldiğinde sırtım Su Perisi'ne döndü. Bu kez sondalar omurgamı boydan boya sıyırdı ve dizlerimin üzerine çöktüm, başım öne eğildi ve acıdan dişlerim gıcırdadı.

Luca'nın küçük eli yanağımı kavradı, benim yaralarımın onun yüzüne kan damlıyordu.

"Yanımdayım. Bunu atlatacaksın," dedim dişlerimin arasından, tutmaya yemin ettiğim bir sözdü bu.

Su Perisi'nin arkamdan yaklaştığını hissettim ve dudaklarımdan kopan acı dolu bir hırıltıyla ayağa kalktım. Sırtımdaki yara kötüydü, kendi kanımın sıcaklığı derin kesiklerden aşağı akıyor ve orman zeminine damlıyordu.

Nymph'in sondalarından gelen ölümcül bir darbeden kaçınmak için yana doğru tökezledim, sonra ileride yerde duran silahıma doğru hamle yaptım.

Su Perisi etrafında döndü, dev kolu kafama çarptı ve beni ileri doğru uçurdu. Ellerimi yere vurdum, darbenin şiddetini üzerime aldım ve ağırlığının Luca'yı ezmesini engellemek için kollarımı gerdim. Yine ağlıyordu ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyordum. Ölüm çok hızlı bir şekilde üzerimize çullanıyordu, arkamdaki canavarın çingirakları büyümü kullanmamı imkânsız hale getiriyordu.

Elim mızrağın etrafına dolandı ve bir anlığına geçmişe daldım, dudaklarımda buz gibi karın tadını aldım ve o dağ mağarasının yanağıma çarpan soğuk havasını hissettim. Yalnızdım ve beni savunacak kimse yoktu ama Luca'yı o zamanlar terk edildiğim gibi terk etmeyecektim. Luca'yı bedenime bağlayan sarmaşıkları kestim ve Luca usulca altımdaki çamurun üzerine düştü. Acıya rağmen gülümsedim, kırıldığımı görmesine izin vermedim ve sanki bir parçası gözlerimdeki yemini anlamış gibi gözyaşları yavaşladı. *Bu*

Senin için, küçüğüm.

Hızla yuvarlandım, böylece vücudum onunkini örttü, Su Perisi üzerimde şaha kalkarken mızrağımı kaldırdım ve çirkin kafasına doğru sürdüm.

Su Perisi ondan kaçmak için geriye doğru hamle yaptı ve mızrağım boğazına saplanarak o korkunç tıkrıtya neden olan organı deldi. Sessizlik çöktü, sağ kulağım hâlâ yüksek sesle çınılıyordu ama büyü bir anda damarlarıma geri döndü.

Kurt'umla bir bütünmüşüm gibi uludum, büyümün bedenimden bir hava patlamasıyla kopmasına izin verdim ve Nymph'in içini boşalttım, her parçası küle dönüşene kadar onu uzuvlarından ayırdım.

Etrafımdaki ağaçlar bir daire şeklinde devrildi ve ben kül ve yıkım fırtınasının içinde, göğsüm kabararak ve zafer kalbimi yakarak ayakta kaldım.

Yırtık pırtık, kanlı gömleğimin kalıntılarını çıkardım ve bir elimi göğsüme bastırarak iyileştirici büyünün vücudumda dolaşmasına ve yapılanları geri almasına izin verdim.

Sonra yerde yatan Luca'ya döndüm, onu kollarıma aldım ve yanağındaki kanı sildim.

"Seni gidi seni," dedi heyecanla, küçük ellerini çırparak.

"Yaptım," dedim sırtarak, yağmur üzerimize yağıyor ve tenimizdeki kan lekelerini temizliyordu, uzun saçlarım ıslak tellerden oluşan bir karmaşaydı. "Şimdi seni tekrar yerine bağlarken bana en iyi awoo'nu ver."

Luca yeni ortaya çıkmış bir kurt yavrusu gibi ulumaya başladı ve onu sarmaşıklarla tekrar göğsüme bağladım, ağaçların arasından ilerlemeden önce kaskının sağlam olup olmadığını kontrol ettim.

Büyüm azalmıştı ve koşarken bir damlanın bana geri döndüğünü hissedebilsem de, rezervlerimi yeterince hızlı doldurmuyordu. İleride daha fazla düşmanla karşılaşmamak için dua ettim ama ormandan çıktığımda kurtuluşun beni beklediğini gördüm.

"Lance!" Bir su perisinin kafasını çıplak elleriyle koparıırken ona doğru koşarak seslendim. Canavar yere düşerken o da yere sıçradı, Nimf çarpmadan önce küle dönüştü.

Onun ötesinde, Milton ve sürüsü tamamen değişmiş Minotor formlarındaydı ve boynuzlarını yaratıklardan oluşan bir sürüye doğru sürerek hızla üstünlüğü ele geçiriyorlardı. Gölge Canavar da onların arasındaydı ve Nimfleri dev çenelerinin arasında yakalayıp saman çuvalları gibi parçalara ayırıyordu.

Orion Luca'yı kucağımda görünce kaşlarını kaldırdı, perişan halimi görünce hemen yanıma geldi. "Luca?" diye nefes nefese çocuğun iyi olup olmadığını kontrol etti.

"İşte." Onu çözdüm. "Onu Terra House'a götürün. Hemen."

Orion başını sallayarak Luca'yı sözsüz bir şekilde kucağına aldı ve çocuk ona gülümsedi. "Dişler, Ori! Dişler!"

Orion Luca'ya dişlerini gösterdi ve Luca onun kollarında neşelendi, bu da az önce tanık olduğu kan ve ölüm yüzünden hayat boyu yara almamış olmasını ummamı sağladı.

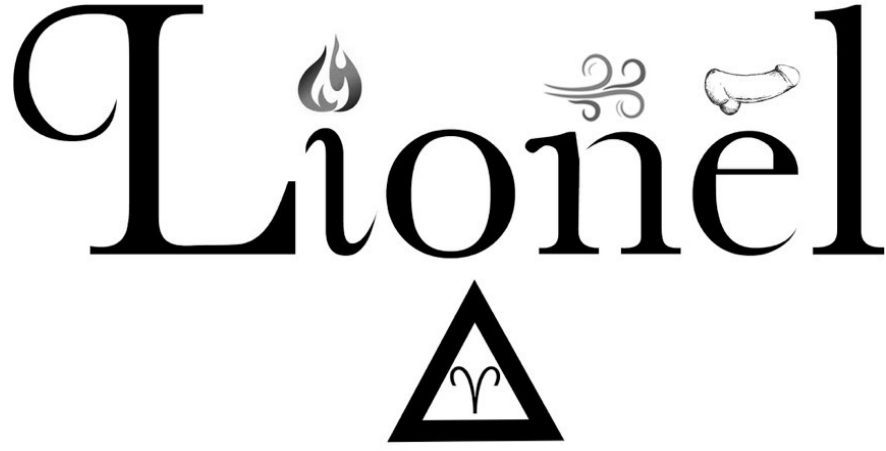
Orion hızla uzaklaştı ve ben rahat bir nefes aldım, Orion dönmeden önce düşünmek için ancak bir saniyem vardı. "Leon oradaydı. Şimdi onu koruyor."

Luca güvende olduğu için şükrederek bir nefes verdim. En azından düşmanlarımızı Terra House'dan ve oraya sığınanlardan uzak tutabildiğimiz sürece.

Omuzlarımı geriye attım, bu yöne doğru giden bir sıra Nimf'i fark ettim ve sonunda değişimin beni ele geçirmesine izin verdim. Tüylerim diken diken olmuş ve keskin dişlerimi göstererek Orion'un yanında durdum.

Orion bir an için omzumu okşadı ve ben de ona baktım.

"İyi iş çıkardın, it," dedi sessizce ve yemin ederim bunu sadece ben cevap veremediğim için söylemişti. Ama yüzünü yalayabilirdim. Yalamak için hamle yaptım ama o hızla uzaklaştı ve savaşa girmeden önce bana bilmiş bir sırıtış fırlattı. Ben de tam arkasıdaydım, düşmanlarımızı parçalamaya hazırdım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

M Tahtımda öne doğru otururken parmaklarım kolçağımın ısıltılı yeşil kabzasının etrafında kıvrıldı, gözlerim Ejderhalarımından birinin izlemem için uzattığı ekrana yapıştı. Lavinia Yıldızın gücü, kralı için bu savaşı kazanmak amacıyla gerçekten de göklerin kudretini kullanıyordu.

Dudaklarım muzaffer bir gülümsemeyle eğildi, tek pişmanlığım Vegas'ın düşüşünü izlemek için bizzat orada olamayacak olmamdı, ama sonunda Ejderha ateşimin yanışına yenik düşerken etlerini koklayacaktım. Cesetlerini önüme koyacak ve cenaze ateşlerini kendim yakıp Vega soyunun son kırıntılarını da bu dünyadan yok ederken tüm krallığın beni izlediğinden emin olacaktım.

Lavinia'nın yıldızın gücü üzerindeki kontrolünün devam edeceğine tam olarak inanmamıştım, yıldız üzerindeki hâkimiyetinin sarsılması ihtimaline karşı burada kalmayı tercih etmiştim. Kendimi gereksiz yere riske atmaya gerek yoktu. Burada yönetimim altında acımasız bir ordu vardı ve bu savaşı sona erdirmek için onları kullanmayı umuyordum, ancak şimdi yıldızın büyüü üzerindeki hakimiyetinin beklenenden daha erken bir zafere eşit olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım.

Kraliçemin vurduğu her darbeye, dikkatimi çeken her asi ölümünde nabzım daha hızlı atıyordu. Hepsini izledim, sadık takipçim

Bu zaferin her anını uzaktan zevk almam için kaydedin.

Bu eylemde sonun tadını alabiliyordum. Hükümdarlığımı güvence altına almanın kesinliği.

Taht odası Ejderhalarımla doluydu, her biri tetikteydi ve her an saldırmaya hazırdu. Bir süre önce saray duvarlarının ötesinde bir saldırı olduğuna dair söylentiler çıkmıştı ama bundan daha fazlası gelmemişti. Hiç şüphe yok ki Nimfler güce aç kalmış ve birlikte savaşmak için burada bulundukları bazı Fae'lere tekrar saldırmışlardı. Yine de bir soruşturma başlatmak için harekete geçmedim. Bırakın kendi aralarında savaşsınlar; bu sadece onların kana susamışlıklarını körüklüyor, onları gelecek savaş için daha da endişelendiriyordu.

Çünkü her şey bu kadar olsa bile, kraliçem bu gece Vegas'ın kellesini alsa bile, savaş yine de devam edecekti. Ordumun, bir başkasının peşinden gitmeyi düşünen Fae'lerin saflarını süpürüşünü izleyecektim. Onların yok edilmesini, yok edilmesini ve üstünlüğüme meydan okuyan kimse kalmayana kadar teker teker kesilişini görecektim.

Burayı hak etmiştim. Onların meydan okuması, Fae'lerin tarzına karşı bir aşağılamaydı. Yükseldim ve bu tahtta yerimi aldım. Beni inkar etmeye çalışan herkesi ezdim. Vahşi Kral'ın sonunu getirdim. Ve şimdi, uzun yıllar boyunca zirvedeki konumumu paylaşma zilletine katlandıktan sonra, sonunda hakkım olanı talep ettim.

Parıldayan altın ve zümrülden taç alnıma ağır bir şekilde oturdu, ağırlığı sahiplendiğim ve olduğum her şeyin hoş bir hatırlatıcısıydı.

Vard kürsümün dibindeki taburede sert bir şekilde otururken, diğer danışmanlarım tahtımı çevreleyen gölgelerde oyalanıyordu. Şimdilik Linda Rigel'in kalmasına izin verdim. Asık suratlı kızı onun yanında duruyordu, sözsüzdü ama soyunun gücüne hükmediyordu. Güçten yoksun olması onu görmeyi mide bulandırıcı bir şey haline getirse de Linda'nın tavsiyeleri hâlâ yerindeydi. Bu savaş kazanıldığında, onun acısına son verecek ve kızını onun yerine koyacaktım - gerekli gördüğüm planları düzenlemek için iyi bir kukla.

Onun ötesinde, küçük bir masada oturmuş bir yıldız haritasını inceleyen Madam Monita, krallığın en iyi astroloğu ve benim için yıldızların hareketlerini okuyabilsin diye derhal yakın çevreme aldığım kişiydi.

Onların yanı sıra, yeni Savaş Generalim Ashika Normant, elleri belinin altında kenetlenmiş, gözleri izlediğim görüntülerde, şüphesiz her hareketi analiz ederek kaskatı duruyordu. Başka, daha az önemli dalkavuklar ve kendini önemseme duygusu benimkinden çok daha ağır basan insanlar da vardı.

Ama grubu el altında tutmaktan hoşlanıyordum, tabii ki koruma için yirmi sadık, Bağlanmış Adamımla birlikte.

Savaş alanında patlayan yıldızın gücünü izlerken dudaklarımı yaladım, gölgeyle sarıldım ve karımın iradesine boyun eğmeye zorlandım. Benim karımın. O benim yaratığımdı, tıpkı yıldızın onun olduğu gibi.

Bakışlarım en ölümcül müttefikim olan Clydinius'un durduğu sağ tarafa kaydı ama bu yaratık o kadar tuhaf bir güçtü ki gücünü silah olarak kullanmanın bir yolunu henüz bulamamıştım.

Yıldız artık Vega kızlarının görüntüsüne sahip değildi, ama şimdi soluk altın rengi bir pelerine bürünmüş, soluk gri tenli, içinde saklı olan güce ihanet eden yarı saydamlıkla parıldayan bir adam olarak görünüyordu.

Clydinius, Lavinia'nın sarayın arka tarafındaki odalara hapsettiğimiz yıldızın gücüyle yarattığı yıkımı izledi, yüzü tamamen donuktu, değişmiyordu, kıpırdamıyordu. Aslında, bir saatten fazla bir süredir hiç hareket etmediğini sanıyordum. Tuzağa düşmüş yıldızı irademize bağlamakta büyük yardımı dokunmuş olsa da, onunla işbirliğimiz zaferime giden yolu açacak bir başka iyi planlanmış komploymuştu. Eğer onu ordumda bir savaşçı olarak durmaya ve savaşmaya ikna edebilirim, o zaman iki yıldızın gücünü avucumun içine almış olacaktım. Ölçülemez, yenilmez ve beni yenilmez yapan iki silah.

Sanırım onun üzerindeki kontrolümün mutlak olmasını sağlamak için zaman içinde onu da bağlamam gerekecekti.

Şimdilik anlaşılmamız geçerli.

Atlas'ı bana uzatan Ejderha'nın elinden kaptım, onu daha yakından görmek istiyordum, gözlerimi bir kez daha ekrana çevirirken her şeye tanıklık etmek istiyordum, zafer tadına bakabileceğim kadar yakınımda dururken gelecek savaşları düşünerek kendimi endişelendirmek istemiyordum.

Lavinia'nın o öfkeli, görkemli gücüyle etrafındaki dünyaya vuruşunu zevkle izleyerek ilerledim.

Gerçekleşiyordu. Vegas düşecek ve ben de ordumun onların takipçilerinden geriye kalan parçalanmış kalıntıların üzerine inmesi için emir verecektim. O hainlerin korkak kanını dökecek ve gece bitmeden kendimizi bu kana boyayacaktık.

"Kayıp oğul geri döndü!" Vard, kürsümün dibinde duran üç ayaklı tabureden aniden soluk soluğa kalktı, duruşu kehanetle kaskatı kesilmişti, sözleri o ana kadar anlayamadığım bir dehşet duygusuyla içimden geçti-

Taht odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Atlas elimden düşerek kaldırım taşlarına çarptı ve önümdeki Ejderhaların onu almak için çırpınmasına neden oldu. Ama özür dilemelerine aldırmış etmedim, kendimi ayağa kaldırırken elim havayı yararak onları susturdu.

"İmkânsız," diye tısladım öldürdüğüm oğlum odaya girerken, yanlarında yeni Varisim ve Max Rigel vardı ama onlara ayıracak hiç dikkatim yoktu.

Midem bulandı ve korku, en saf buzdan dövülmüş bir bıçak gibi içimi kesti, beni kör etti ve aynı anda boğdu. Onu öldürmüştüm; kanı ellerimi boyamıştı ve onu zafer alanımda çürümeye terk etmişim, tıpkı başarısız olduğu gibi. Bunun mümkün olmasının hiçbir yolu yoktu, hiçbir yolu ama yine de...

Darius gülümsedi, dehşet verici, muzaffer bir gülümseme, kendi ölümümün doğrudan bana, Peçe'nin içinden geçip alanıma doğru ilerleyişini izlerken bile yaşadıkları şok onları hareketsizliğe zorlayan Ejderhalarımın ortasından geçerken.

"Bu benim sevgili, hain, katil babam değil mi?" diye mırıldandı, sözleri kanımın döküleceğine dair bir vaatti ve onu içime çekerken ellerim titredi, gözlerim gördüğüm şeyin gerçekliğini kabul etmeyi reddediyor, bu korku karşısında öfkem yavaşlıyordu. "Beni özledin mi?"

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"How?" Lionel gürledi ama sesi, mezara koyduğunu sandığı oğlunu gördüğünde ondan yayıldığını hissettiğim korkuyu gizleyemedi. "Bu... bunu bana açıkla."

Arkasına döndü, bakışları Darius'tan arkasında gizlendiğini neredeyse fark etmediğim bir adama yöneldi. Odanın uzak tarafındaki tahtın ötesinde duruyordu, teni kül rengi ve neredeyse yarı saydamdı, onu çevreleyen aura nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Bir an için bizi buraya çeken acının kaynağını bulduğumu düşündüm, onun ötekiliği inkâr edilemeyecek kadar fazlaydı ama bu yaratığa yapışan bir acı yoktu. Hayır, o daha çok bir boşluk gibiydi, içinde çok az ya da hiç duygu barındırmayan bir uçurum.

Kendimin ve Darius'un etrafındaki kalkanlara daha sıkı sarıldım, hava büyüsu bedenlerimizi sımsıkı sarmıştı ve tamamen aşılmazdı. Oynadığımız bu oyun bir kurnazlık oyunuydu. Ailelerimizin güvenliğinden çalınmamız ihtimaline karşı, büyümüzün ilk Uyanışından beri uyguladığımız bir oyundu. Göksel Konsey'in Varisleri fidyeye için güçlü motivasyon araçları olabilirdi ve sayıca az olduğumuzda ya da tek başımıza veya gruplar halinde rehin alındığımızda ne yapacağımız konusunda iyi eğitilmiştik. Bu durumda

Ben kalkan olurdum, Darius da saldırırdı. Tek yapmam gereken buradan çıkana kadar bizi hayatta tutmaya odaklanmaktı.

Yirmi Ejderhanın gözleri üzerimizdeyken, kötü niyetleri havada kaynarken odaklanmayı söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ama ölümümüz için duydukları arzuyu, korkularını ve saldırganlıklarını hissederken bile odadaki diğer duyguları da fark ettim. Vard aceleyle tahtın arkasına geçerken dehşeti fark etmek kolaydı, kendini gözden uzak tutmak için bir illüzyon yaratırken etrafında gölgeler oluşuyordu. Lionel'in danışmanlarının geri kalanı korku, dehşet ve tiksintinin karışımını bize doğru yöneltiyordu ama gözlerim Linda ve Ellis'e takıldığında onlardan hiçbir şey gelmediğini hissettim. Linda'nın Siren yeteneklerini hâlâ kontrol edebildiğini sanıyordum ve onu okumaya çalıştığımda her zaman duygusal bir hiçlik duvarı olmuştu.

Soğuk, saf dehşetin yerini bulmam daha uzun sürdü ama Lionel'in hitap ettiği yaratığın ötesinde, gözlerim genç, ürkmüş görünümlü bir kıza takıldı.

"Karım, Gerçek Kraliçelerden biri, ölümün üzerine yürüdü ve beni kaderin elinden geri aldı," diye cevap verdi Darius, Lionel'in bahsettiği şey herhangi bir yorum yapmadan. "O ve kız kardeşi senin kavrayabileceğinden çok daha güçlüler. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yapabilirler. Ve senin için geliyorlar."

Lionel'in şoku öfkeye dönüştü ve Darius yer değiştirirken aramıza buzdan bir kalkan atmayı zar zor başardı, bir Ejderha kükremesi bizi çevreleyen mağarayı salladı ve ardından buzdan kubbenin üzerinde bir Ejderha ateşi patlaması alevlendi.

"Hazır mısınız?" Darius beklentiyle bana bakarken elimi cebime attım, yıldız tozu torbasını kavradım ve çekip çıkarmaya hazırlandım.

Ama yapamadım.

"Bu acıyı durdurmam gerek," diye haykırdım, bu yerde acı çeken her neyse onun çığlıkları beni dehşetinde boğmakla tehdit ederken, bunun ağırlığı üzerime baskı yapıyordu.

"Ciddi misin?" Darius kuşkuyla sordu ve odadaki diğer Ejderhalar saldırıya katılırken ben de onun buzunu desteklemek için bir hava kalkanı fırlattım.

"Şurada bir yerde," dedim çenemi solumuza doğru sallayarak, bakışlarım bizi ilgiyle izleyen Tharix'in üzerine düştü, niyetimiz bu olmasa da kalkanlarımız onu da koruyordu.

"Sen de duyabiliyor musun?" diye sordu merakla, sanki bu bir çay partisiymiş ve hepimiz oturmuş çörek yemeye hazırmışız gibi.

"Ne oldu?" Lionel'ın kükremeleri kavernöz odayı doldururken ve ateş kalkanlarımızda şiddetle parlarken, ona gitmek için duyduğum umutsuz ihtiyaç beni neredeyse tüketiyordu.

"Kurtuluş," diye yanıtladı Tharix. "Belki de."

"Kurtuluş mu istiyorsun?" Darius ona hırladı. "O zaman ona ulaşmamız için bir yol açarak başla."

Tharix bunu gerçekten düşünmüş gibi ona göz kırptı, sonra tüm dünya karanlığa gömüldü ve sessizlik her şeyi bastırdı.

Nefes nefese kalmıştım, havanın ani, bunaltıcı kalınlığından boğulacakmış gibi hissediyordum, ondan yayılan gölgeler her şeyi ve herkesi bir anda söndürüyordu. Biz ölmüştük. İşimiz bitmişti. Kaybolmuştuk ve bir canavarın merhametine kalmıştık ama yine de Darius'un aurasını kendi auramın hemen yanında hissedebiliyordum ve uzandığımda elim koluna dolandı.

"Kahretsin," diye küfretti Darius, sanki ben onu yakalayana kadar doğru düzgün bakmamışım da o hep yanımda duruyormuş gibi. "Ne oluyor-"

"Kaçmalısın kardeşim." Tharix'in sesi ensemden sıcak bir nefes gibiydi, içinde acı çeken çaresiz ruhlar yardımım için haykırıyordu ama hiçbiri beni buraya çeken şey kadar güçlü bir çılgılık atmıyordu.

Darius'u tuttum ve koşmaya başladım, onu benimle birlikte odanın diğer ucuna sürükledim, hiçbir şey göremiyordum ama sadece o acı veren acının çekimini takip ederek nereye gideceğimi biliyordum.

Küçük bir bedene çarptım ve genç kız uçarken lanet okudum, elimi uzattım ve yere düşmeden önce onu hava büyüleriyle yakaladım.

Ona baktım, o boşluğu hissettim, kaybını ve o kadar çok acı çekmiş ki artık işlevini yitirmiş olan ruhunun kırık dökük parçalarını hissettim.

"Getirin onu!" Darius'a bağırdım, çocuğu büyümlle kollarına iterken ona başka seçenek bırakmadım ve sonra tekrar gölgelere daldım.

Şimdi aydınlanıyorlardı, önce akik, sonra kömür rengi, fırtına bulutu grisine dönüşüyorlardı.

Ejderhalar arkamızda hırıliyordu ve bir ateş parıltısı gölgeleri içeriden aydınlattı. Saniyelerimiz, anlarımız, çok az zamanımız vardı ama yine de cebimdeki yıldız tozunu almak için kendimi zorlayamadım.

"Koğuşlar üzerinde çalışıyorum," dedi Darius arkamdan, kendimizi dar bir kapıdan içeri atıp ilerideki koridor boyunca koşmaya başladığımızda.

Merdivenler ayaklarımla buluştu, gölgeler artık soluk griye dönüşüyordu, Lionel'ın öfke dolu bağırışları arkamızdaki taht odasında yankılanıyordu. Zamanımız neredeyse tükenmek üzereydi. Bizi çok geçmeden bulacaklardı ama yine de kaçmayı göze alamıyordum. Henüz değil.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

L Avinia'nın korkunç gücü gökyüzünü oyuyordu ve ben ondan kaçmak için olabildiğince hızlı uçtum, ışık ve gölge yayı bana doğru hançerliyordu. O yakıcı gücün yoğunluğunu hissederek alçaldım.

Bana dokunursa işim biterdi. Aklımın bir köşesinde Arcturus'un bana ve Orion'a gösterdiği, savaş alanında bu ölümcül ışığa benzeyen bir güç kullanan bir kadının görüntüsü vardı. Ama o güç yıldızlardan gelmişti ve bu büyüünün de aynı kaynaktan geldiğine inanmaya cesaret edemiyordum.

İntikam duygusu kalbimde kanlı bir ezgiyle yankılanıyor, Anka ateşi avuçlarımda alev alev yanıyordu. Orion'a yaptıklarından dolayı Lavinia'yı yok etme ihtiyacım beni çıldırtacak kadar tüketmişti. Sahip olduğu bu korkunç gücün ne olduğunu bilmiyordum ama her şeyi değiştirmişti. O durdurulamazdı. Sahip olduğu güç, alevlerimizi yırtıp geçebiliyor ve daha ona yaklaşmadan onları darmadağın edebiliyordu.

Ben Lavinia'nın dikkatini üzerimde tutmaya çalışırken, Tory ateşli kanatlarıyla altımda süzülüyor, yeni bir saldırıya geçerken dudakları geriye doğru sıyrılıyordu. Daha yükseğe uçtum, gücünün patlamalarından kaçınmak için bir o yana bir bu yana savruldu, Gökyüzünde beni takip ederken gözleri günah kadar siyahtı.

Gökten yağmur yağıyor, onu göz kırpmaya zorluyordu ve ben de kendi gücümle fırtınayı besleyerek onu su mermileriyle dolduruyordum.

Tory aşağıdan uçarak Lavinia'nın üzerinde durduğu gölge sütununu kesti ve gölge kaltak tökezleyerek bir öfke çılgılığıyla göle doğru düştü. Dikkatini Tory'ye çevirdi, gölgeleriyle kendini yakaladı ve kız kardeşimin ona doğru gönderdiği ateşi oydu. Lavinia ona doğru şiddetli ışık atışları göndererek Tory'yi dönmeye ve siper almaya zorladı.

Yukarıdan serbest düşüşe geçtim, kanatlarımı açtım ve etrafımdaki Elementleri kullanarak aşağıdaki gölü gittikçe daha yükseğe ulaşan bir su kasırgasına dönüştürdüm.

Su Lavinia'nın bacaklarını emerek onu içine çekti ama Lavinia o ruhani ışıkla suyu kendisinden uzaklaştırarak bir anda kurtuldu.

Bakışlarını bir kez daha bana çevirip dudaklarını alaycı bir ifadeyle kaldırdığında nefeslerim daha da ağırlaştı. Son derece korkunçtu. Sonu olmayan bir yaratık. İçinde yaşayan güç her neyse, Tory ve benim daha önce karşılaştığımız hiçbir şeye benzemiyordu. Ve her geçen dakika daha da tükeniyorduk. Bu kedi fare oyununu oynamaya devam edemezdik, bir yandan onu bir yöne çekerken, diğer yandan ateş etmeye çalışıyorduk. İşe yaramıyordu ve sonsuza dek böyle devam edemezdik.

Su perileri göl kıyısında toplanıyor, oraya vuran talihsiz ruhları yakalamaya çalışıyorlardı. Göl artık cesur savaşçılarla dolu topraktan yapılmış teknelerle dolup taşmıyordu. Tory ve ben burada bu kadar uzun süre hayatta kalabilen tek kişilerdik ve Lavinia hiç yorulmuş gibi görünmüyordu.

Bakışlarım Caleb'e takıldı; göl kıyısına inip ikiz kılıçlarını bir isyancıyı öldürmek üzere olan bir perinin göğsüne sapladı. Savaş çılgınlıkları tüm kampüse yayılıyor, Ejderha değiştiriciler aşağıya inip insanlarımızı cehennem ateşiyle yakıyor ve arkalarında yanan bedenler bırakıyordu.

Kanatlı emirlerin çarpışması tepemizdeki kalın bulutlarda yankılanıyordu; kükremeler ve çok yakın ama görülmesi imkânsız devasa cisimlerin çarpışması.

Bir kez daha Lavinia'ya doğru koştum, dikkati şimdi yine altında daireler çizerek uçan Tory'deydi ve kafasını karıştırmak için her yöne kendi illüzyonlarını gönderiyordu.

Kalbimdeki tüm nefreti bir kraliçenin kararlılığıyla birleştirdim ve avımı gözüme kestirdim. Lavinia, eşime sunduğu işkence kadar kanlı ve acımasız bir ölümü hak ediyordu. Ve onu bu dünyadan, aklıma gelebilecek en acı verici şekilde alacaktım.

Çelikten bir ağ örerek kollarının etrafına sardım ve onları yanlarına bağladım, sonraki saniyede metali Anka ateşiyle alevlendirdim. Lavinia çığlık atıyor ve çırpınıyordu, ben onun üzerine çullanıp bu işi sonsuza dek bitirmeye hazırlanırken gücünü dizginlemeye çalışıyordu.

Beni terk eden ateşin alevleri cehennem çukurlarından daha sıcak ve daha önce attığım her şeyden daha cezalandırıcıydı. Saçlarım alev alev yanıyordu, kanatlarım yanan bir yıkım feneri gibiydi, öfkemin her damlasını ona savuruyor ve yıldızlardan ölümünü talep ediyordum.

Ateş bir Anka kuşu şeklini alarak Lavinia'ya tüm gücüyle çarptı ve Lavinia'nın çığlığı havayı acıyla aydınlattı.

Zafer içimde alevlendi ve umut başını kaldırdı, onun ölümü sonunda gerçekleşmek üzere olan bir vaatti.

Saniyeler içinde teni, etinin içinde yaşayan bir ışık gibi parladı, ondan koptu ve alevlerimi hiçbir şeymiş gibi yuttu ve tenine yaktığım her yakıcı yara, yaşamın kendisinden yapılmış gibi örüldü.

"Hayır," diye dehşet içinde soluklandım, Tory'yi gökyüzünde karşımda havada asılı buldum, gözleri benimkiler kadar dehşetle açılmıştı.

Onu yenemezdik. Bu gerçek gece ve gündüz kadar açıktı, o kadar yadsınamaz bir gerçektir ki ağırlığı beni neredeyse boğuyordu. Bir an için bile bunun o olduğuna inanmamıştım. Bu dövüşün son dövüşümüz olabileceğine. Lance'i ya da ailemin geri kalanını bir daha asla göremeyebilirdim.

Tory'ye doğru uçtum, Lavinia ölümcül bakışlarını üzerimize çevirirken ellerimiz bir araya geldi ve sıkıca kenetlendi.

"Bu olamaz," diye mırıldandım ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

"En azından birlikteyiz." Gözleri bana doğru parladı ve adaletsizlik varlığının her köşesine sızdı.

"İçimizde hiç savaş kalmayana kadar savaşacağız," diye fısıldadım ve başını salladı, bunun kesinliği o kadar inkar edilemezdi ki, bunu dile getirmeme bile gerek yoktu.

"Benimle kal," diye nefes aldı.

"Sonsuza dek," diye söz verdim, kalbim kaybetmek üzere olduğum her şeyin acısıyla öfkeyle çarpıyordu.

Lavinia her şeyin bittiğini biliyormuş gibi gülümsedi ve gözleri, tenini doğaüstü bir parıltıyla aydınlatan o korkunç büyüyle parladı. Gölgeler, kana susamış yılanlar gibi vücudunda sürünüyordu ve tüm bu tanrısız güç bir anda üzerimize doğru geldi, bizi tüketmeye ve ölüme göndermeye söz verdi.

Tory ve ben öfkemizi haykırdık, Anka ateşi iki güzel Anka kuşu halinde bizden koptu, birlikte süzöldüler ve sonları olacağını vaat eden spiral bir dansla gökyüzünden dalışa geçtiler. Bize doğru gelen gölgeli ışığın içine daldılar, tıpkı bizim birkaç dakika içinde olacağımız gibi varoluştan yok oldular, güç yukarıda ve çok aşağıda kıvrılıyor, kaçış vaat etmiyordu. Hep birlikte döndük, arkamızdaki tek özgürlük parçasına doğru hızla uzaklaştık, tüm bu gücün patlaması arkamızda bir ölüm yolu açarken daha hızlı ve daha hızlı uçtuk.

Ne kadar hızlı hareket edersek edelim, her saniye bize yaklaşıyordu. Her taraftan etrafımızı sarıyor ve yolumuzu kesmek için süpürüyordu.

Karanlık çöktü ve görebildiğim tek şey derinlerindeki ışığın parıltısı ve kız kardeşimin parlak yeşil gözleriydi. Birbirimize sarıldık, çünkü yapabileceğimiz tek şey buydu. Ruhumuzun diğer yarısına tutunmak ve Peçe'nin bizi birlikte alıp götürmesi, bir daha asla ayrılmayacağımız bir yere yerleştirmesi için dua etmek.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

U Yeşim taşından sarayda yukarı ve yukarı koştuk, ta ki sonunda geniş, süssüz bir odaya, arkasında büyük bir uçurum olana kadar.

Kafamın içindeki çığlıklar artık dayanılmazdı, o çukurda oturanların acısı düşünmemi bile zorlaştırıyordu.

Ağırlığı altında dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünmeye başladım.

Kendimi sürükleyerek uçurumun kenarına ulaştım ve altımdaki dehşete baktım.

Bir yıldız. Varlığı o kadar parlak ve özü o kadar saftı ki, ona bakmaya zor dayanıyordum. Düşmüş ve gölgeler içinde çırpınıyor, kurtulmak için çığlık atıyor.

Lionel'ın Bağlı Adamları bize doğru yaklaşırken ve zaman çok hızlı akarken, ayak sesleri merdivenlerden yukarı gürliyor, bağırarak verilen emirler duvarlarda çınılıyordu. "Koğuşlarda bir çatlak açtım. Bundan yararlanmak için saniyelerimiz var.

"dedi Darius bana. "Yapman gerekeni yap ve şimdi yap."

Yıldıza baktım, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve sonra düştü, düştü, düştü ve ışıldayan gövdesine çarparak kırıldı.

Onları hissettikçe ürperdi, bana uzandı, zihnimde yalvardı.

"*Bırak beni!*" diye bağırdı kafatasımın sınırlarında. Ama yapamadım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ve zamanımız da yoktu.

Dudaklarım ona sunabileceğim tek şey için ayrıldı. Bir şarkı. Tüm gücümle bağlı olduğum ve bir Fae'yi yüz yıllık bir uykuya sürüklemeye yazgılı bir şarkı. Daha önce kaç tanesini uykuyla ölüme gönderebileceğim korkusuyla söylemeyi hiç göze almadığım bir şarkı.

"Kulaklarını tıka," dedim Darius'a. Ona bakamıyordum ama kendisinin ve kızın etrafında bir susturma balonu oluştururken havayı karıştıran büyüyü hissediyordum.

Dudaklarım aralandı. Ve şarkı söyledim.

Boğazımdan yuvarlanan ninni o kadar güçlüydü ki, onu serbest bırakmaktan başka bir şey yapamadım, her sihirli notayla birlikte gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Benden en saf güç damlaları gibi döküldü ve kapana kısılmış yıldızın üzerine dökülürken, çılgınlıkları sonunda düştü.

Gözyaşlarımdan arasından "Uyu," diye seslendim, cebimden yıldız tozunu çıkardım ve gözlerimi artık uyumakta olan yıldızdan ayırmadan üçümüzün üzerine attım ve gecenin içinde kaybolup gittik.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

I ölüm yerine hayat geldi. Lavinia'nın gölgeleri sustu ve o ışık da onunla birlikte tenimizden bir kıl kadar uzağa düştü. Tory'den ayrıldım ve bakışlarımı aşağıdaki Gölge Kraliçe'ye çevirdim.

Titreyen elleri dehşet içindeydi.

Gölgeler hâlâ tenini sarıyordu ama o ışığın hiçbiri etrafında parıltı vermiyor ve kıvılcım saçmıyordu. Öfkesini haykırdı, ellerini kaldırarak ışığı fırlatmaya çalıştı ama hiçbiri yardımına gelmedi.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve heyecanla ona doğru koşmaya başladım, kanatlarım daha hızlı çarpıyordu ve her saniye ona yaklaşıyordum, zayıf anını görüyordum ve yok olmadan önce onu ele geçiriyordum.

Ateş, yaklaşmakta olan bir yıkım seliyle etimden koptu ve Lavinia çılgın atarak cebinden bir şey çıkarıp havaya fırlattı. O bir yıldız tozu parıltısı içinde kayboldu ve ben de etrafımda dönen ateşle onun birkaç dakika önce bulunduğu yere doğru yelken açtım. Dudaklarımdan bir hırıltı koptu ve başarısızlık kalbimi umutsuzluk çukuruna attı.

Tory yanımdan geçip gitti, ellerini uzattı, teninden eşit sıcaklıkta alevler fışkırıyordu ve ateşin, kıyıdaki bir sıra Nympha'yı kesmek için ondan kopmasına izin verdi.

Mavi saçlarım yağmurdan yanaklarıma yapışmıştı ve başarısızlığımın mücadelesi ederken nefes nefese kalmıştım. Sonsuza dek yok edilmesine saniyeler kala kaçıp gitmişti. Ama gözlerim aşağıda hâlâ devam eden savaşa takılınca, kendimi hareket etmeye, Tory'nin peşinden gitmeye ve sığınağımıza adım atmaya cüret eden Nymph'lerin günahkâr ruhlarına öfkemi salıp onları küle ve toza çevirmeye zorladım.

Lavinia'nın gücü artık devrede olmadığından ve ateşimiz kampüsün karşısındaki Nimf taburunu yırttığından, savaşın gidişatı hızla değişti. Bizi fark eden Ejderhalar kuyruklarını kıstırıp sisin içine doğru koşmaya başladılar ve isyancılar fırtına dindikçe zafer çığlıkları atmaya başladılar.

Dante bulutlardan aşağı süzüldü, kırmızı bir Ejderhayı kovaladı ve kaçmak için yarışırken kuyruğuna yapıştı. Canavar bir hız patlaması yaparak uzaklara doğru kaçmaya başladı ve Dante bu savaşı başka bir güne bırakarak geri döndü, gökyüzünden aşağıya doğru daireler çizerken kanatları düzensiz bir şekilde çarpıyor ve yorgunluğunu ortaya koyuyordu. Pullarının her yerinde pençe izleri vardı ve kan damlıyordu ama Fırtına Ejderhası'nın gözlerinde zaferini anlatan bir güç vardı.

Yavaş ama emin adımlarla savaş kazanıldı, Lionel'in takipçileri sürüler halinde uzaklaştı ya da güçlenen isyancılar tarafından kampüsten kovalandı.

Fırtına bulutları dağılmaya başladı ve Tory'yle birlikte Dünya Gözlemevi'nin en tepesine çıktık; yeni sönmüş ateşlerden yükselen buharın ve isyancıların bizi aşağıdan fark etmesiyle zafer çığlıklarının yükseldiği kampüse bakıyorduk. Yüzümüzde bir rahatlama ifadesi vardı ama tüm sevdiklerimizi sağ ve salim bulana kadar kalbimin isyanının durmayacağını biliyordum.

Peşinde Gölge Canavar'la birlikte hızla ilerlerken bakışlarım Orion'unkilere kilitlendi ve bir sevinç çığlığıyla binadan aşağı atlayarak ona doğru ilerledim ve onu ayaklarından yere düşürdüm. Çamura çarptık ve ağızlarımız birleşti, elleri kollarımı kavradı ve içimden bir iyileştirme büyüsü dalgası gönderdi, ancak ölüme ne kadar yaklaşmış olsak da bulunacak çok az yara vardı.

Çırlıçılak bir Seth beni kemiklerimi kıran bir kucaklamaya sürüklerken güçlü eller beni ayağa kaldırdı ve iyi olduğunu gördüğüm için çok rahatlamış bir şekilde onu sıkıca kavradım. Orion'un kolları etrafımıza dolandı ve o da bize sokulurken elimi Gölge Canavar'ın kürkünün içine soktum, bir selamlama homurtusuyla burnunu saçlarıma bastırdı.

Aklımın bir köşesinde, bugün muharebe kazanılmış olsa da savaşın henüz bitmediğini biliyordum. Ve eğer Lavinia o korkunç güçle bir kez daha geri dönerse, ikinci kez hayatta kalamayabilirdik.

KIRKINCI BÖLÜM

Iarbedenin sona ermesinin üzerinden bir saatten az bir süre geçmişti ve akademi hâlâ kaos içindeydi; ölümler sayılıyor, kampüsün her köşesi duvarlarımızın içinde kalan düşmanlara dair herhangi bir işaret var mı diye aranıyordu. Darcy ve ben nöbetçileri diriltmiştik ama güçlerinin muazzamlığına rağmen etrafımızı saran varlıklarından artık o kadar da güvende hissetmiyordum. Lavinia beş yüzden az sayıdaki ordusuyla onları darmadağın etmişti ve o çatışmada başarısızlığa çok yaklaşmıştık. kabul edilebilirdi.

Darius'un güvende olduğu haberini almıştım ve görevlerim biter bitmez yerini öğrendim ve kampüsün diğer ucuna uçabildiğim kadar hızlı uçtum, rüzgâr saçlarımı savuruyordu ve iyileşmesi için ara vermediğim yaramdan akan kan yanağımı boyuyordu. Onu The Orb'un dışında dururken gördüğüm an, gökyüzünden bir mermi gibi düştüm ve bir sonraki anda onunla çarpıştım.

Tüm uzuvlarımı ona sararken Darius kollarını bana doladı ve kanatlarımın yok olmasına izin verdi, dudaklarıma kondurduğu sert ve talepkâr öpücüğün tadını aldım.

"Katliam olmadan seni beş dakika yalnız bırakamam," diye homurdandı ağızıma karşı.

"Kendi katliamını yaratacağını bilmeden seni gözümün önünden ayıramam," diye karşılık verdim.

Beni ayağa kaldırdı ve içeri götürdü, eşikten geçerken Geraldine'in casusluk karşıtı önlemlerinin ağırlığı tenimde hissediliyordu. Davetli olmayanların savaş konseylerimize katılmasını engellemek için buraya akla gelebilecek her türlü büyüü yerleştirmişti ve içeri girerken kimliğimi doğrulamak için büyümün küçük bir kısmını serbest bıraktım.

Bakışlarım, savaş sırasında oluşan hasarı kapatmak için yeni metal parçaların dövüldüğü Küre'nin çatısına kaydı, kaba ve bariz bir şekilde yapılmış olsa da alanı tekrar mühürleyecek kadar iyiydi. Duman kokusu burnuma geliyordu ve uzak köşede birkaç kan lekesi fark ettim ama çoğunlukla Geraldine toprak elementiyi her şeyi eski konumuna getirmişti.

"Leydim, savaş alanının ötesinde harcayacak enerjiniz olduğunu gördüğüme sevindim," diye seslendi Geraldine bir yığın haritanın, askeri talimatların ve simitlerin arkasından beni fark ettiğinde. "Biraz solgun görünüyorsunuz, sanki düşmenizin parlaklığı azalmış gibi. Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," dedim çabucak.

O kavganın ardından korkunun uzuvlarımı sardığı gerçeğini kabul etmek istemiyordum ama bunu nasıl inkâr edebilirdim ki? Yüzümde açıkça yazıyordu.

Bu, Lionel'in ordusunun tüm gücünün ancak bir tadıydı ve Lavinia'nın bir şekilde bize karşı kullandığı güç neredeyse onların zaferiyle sonuçlanıyordu.

Xavier, Caleb, Gabriel ve Washer da dahil olmak üzere Konsey Üyeleri çoktan buradaydı. Max, Geraldine'in yanındaki sandalyeye yığılmış, yorgunluktan bayılmak üzereydi, yanında küçük bir kız oturuyordu, muhtemelen yedi ya da sekiz yaşlarındaydı, eli onun elindeydi ve beni görünce gözleri büyüdü.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Darius'a dönüp dağınık kıyafetlerine ve savaş sırasında fark ettiğim kadarıyla hiçbir yerde görünmemiş olmasına bakarak dikkatle sordum.

"Babamı ziyarete geldim," dedi alçak bir ses tonuyla, endişeden tüylerim diken diken oldu ve elini sıkıca kavradım. Ama o buradaydı, tam karşımdaydı, biraz sinirli görünse de zarar görmemişti.

"Açıkla," dedim, ses tonumda otorite çınlıyordu ve bana kaşlarını kaldırdı. Evet, onun kraliçesiydim ama rütbemi yükseltmek Ejderha eşime pek de kolay gelmiyordu.

Kapılar tekrar açıldı, Darcy bir adım arkasında Orion'la birlikte içeri girdi. "Kaç kişi kaybettik?" diye seslendi, tıpkı benim geldiğimde yaptığım gibi yay telaşını görmezden gelerek. "Ve Lavinia'nın kullandığı o büyü de neydi öyle?"

"Kayan bir yıldızın gücüydü," dedi Darius ve Tiberius'un keskin bir nefes almasına, Caleb'in da onay için Max'e bakmasına neden oldu.

Kız kardeşime kaşlarımı çatarak baktım ve diğerleri de oturmak için hareket ederken masada onun yanında yerimi almak için hareket ettim.

"Böyle bir şey olmasından korkuyordum," dedi Darcy acımasızca. "Tıpkı Orion ve benim Arcturus'tan gelen imgelemde gördüğümüz yıldız gücüne benziyordu. Ama nasıl-"

Seth, saçları karmakarışık bir halde cehennemden çıkmış gibi görünürken kapı vuruldu ve o kadar vahşiydi ki orada hayatta kalmak için mücadele ettiği belliydi. Belli ki savaştan bu yana temizlenmek için hiç zaman ayırmamış, tıpkı geri kalanımız gibi isyancılara yardım teklif etmişti.

Şaşkınlıkla Gabriel ayağa kalktı ve iti kucaklamak için harekete geçti. "Sana bir borcum var," dedi ciddi bir sesle. "Luca'nın hayatı senin ellerindeydi ve sen onu güvende tuttun. Senin yardımın olmadan..." Gabriel yüzünü buruşturdu ve sözünü kesti. "Onu uzak tuttuğun kader asla unutulmayacak. Benden bir şey istersen senindir."

Seth sırtarak Gabriel'in koluna vurdu. "Şu anda biraz atıştırmalıkla yetineceğim," diye cevap verdi kolayca, ikisi Darius'un ötesinde solumdaki sandalyelere çöktüler ve Gabriel, Seth'in seçmesi için bir tabak simidi yaklaştırdı.

"Bu hikâyenin tamamını istiyorum," dedim ikisini işaret ederek. "Ama önce, sanırım Darius ve Max'in daha önemli bir hikâyesi var."

Herkes ikisinin arasına baktı ve Max, Darius'a el sallayarak açıklama yapmasını istedi, küçük kız hâlâ orada oturuyordu, ifadesiz ve gizemliydi, ama Geraldine bu toplantıya girmesine izin vermeye ikna olduysa varlığının önemli olduğu hissine kapıldım.

"Bu gece, burada savaş başlamadan önce, Max Siren beni ona büyüledi, ama bir öpücüğü paylaştığımızda, yeteneklerinin gücü tam olarak uyandı ve yardımına çaresizce ihtiyaç duyan bir şeyin yalvaran ruhuna bağlandı."

Hikayeleri ortaya çıktıkça hepimiz sessizce oturduk, bir şekilde hayatta kalmayı başardıkları şeyin inanılmaz gerçekliği aramızda dönerken hiçbirimiz soru veya herhangi bir yorumla araya girmedik. Lionel'ın evine gitmişlerdi.

Kalenin nerede olduğunu biliyordu, ordusunun orada toplandığını görmüştü - gerçi büyüklüğü hakkındaki bilginin ciddi şekilde eksik olduğunu doğruladığında içimde oluşan korku düğümüne karşı savaştım - Tharix'le konuşmuşlar ve hikâyeyi anlatmak için hayatta kalmışlardı, ancak Orion, Lionel'in yeni Varisinin kaçmalarına gerçekten yardım etmiş olabileceği önerisine fiziksel olarak karşı çıktı ve Seth nefesinin altında iblis vajinaları hakkında mırıldanmaya başladı.

Gölgelere hapsolmuş ve gücünü dünyaya geri salmak yerine Lavinia'nın iradesine boyun eğmeye zorlanmış olarak buldukları yıldızı tarif ettiklerinde hepimiz ağır ve dehşet verici bir sessizliğe gömüldük.

"Bir yıldızın gücüyle nasıl savaşabiliriz?" Antonia dehşet içinde mırıldandı. Darius'un söylediği her şeyi gözden geçirirken boğazımdaki kalınlığa karşı yutkundum, aralarında olumlu bir şeyler bulmaya çalıştım ve kısa geliyor.

"Kızın bununla ne ilgisi var?" Etrafımda daha fazla dehşetle dolu olmayan herhangi bir şey ar a y a r a k sordum. Bütün gözler ona çevrildiğinde çocuk irkilmedi, ama Darcy ile benim aramda gidip gelirken yüz ifadesinin derinliklerinde dehşete benzer bir şey v a r d ı . Çok küçüktü ama bakışlarındaki bir şey şöyle diyordu Tanık olduğu şey onu yaşının ötesinde yaşlandırmıştı. "O... şey, o oradaydı ve Max onu almamız gerektiğini söyledi..." Darius Çocuğun önemi konusunda benim kadar kararsız görünüyordu, ama Max sonunda konuşacak kadar enerji topladı.

"Solgun tenli adamla ilgili kısmı unuttun," dedi Max, koltuğunda daha dik durmaya çalışarak ve öne doğru eğilip kollarını masaya dayayarak. "Ama aurasını hissettim ve o bir Fae değildi."

Berbat görünümlü çocuğa dönüp Darcy ile benim aramda gidip gelirken bakışlarında kaynayan dehşeti fark ettiğimde midemde korku birikti. Seslendirmeye cesaret etmek istemediğim gerçekten korkunç bir düşünce içimi yaktı.

"O adam..." Kıza yavaşça sordum, sormak üzere olduğum şeyi inkâr edeceğini umuyordum. "O... hep böyle mi görünürdü? Yoksa başka bir yüz mü takındı? Belki de iki farklı yüz?"

Kız bana göz kırptı, bakışları kız kardeşimle benim aramda gidip geldi, sonra başını eğerek selam verdi.

Geraldine'in nefesi kesildi, eli göğsüne gitti, simit tabağı önüne serilmiş olan haritaların üzerine saçıldı.

Darius'un Lionel'ın yeri ve ordusunun büyüklüğü hakkında paylaştığı her şeyin ayrıntılarını not etti.

"Clydinius?" Darcy benimle aynı şeyi fark ederek tısladı. "Lionel lanet olası Clydinius'la aynı hizaya mı geldi?"

"Doom!" Gabriel aniden bağırdı ve hepimizin şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. "Yangın, kan dökülmesi, katliam. Xavier bir kan gölü içinde yatıyor, Caleb'in kafası bir çivinin üzerinde ve-" Sözüünü keskin bir şekilde kesti, masanın kenarını kavradı ve imgeleme karşı savaşıırken gözlerini kıstı.

Seth sandalyesinden fırlayarak, "Şimdi gitmeli ve bunlar olmadan Lionel'a saldırmalıyız," diye hırladı.

Washer da ayağa kalktı. "Hemen bir taburu dışarı çıkaracağım. Öyle güçlü bir dehşet şarkısı söyleyeceğim ki Lionel'ın içi titreyecek-"

"Unut gitsin," diye tersledi Gabriel, Seth'in kolunu tutup onu sandalyesine geri çekti. "Kader yine değişti, bu gerçekleşmeyecek."

Dudaklarım buna bir tepki olarak aralandı ve masanın karşısındaki Caleb'e baktım, iki parmağını boynuna dokundurarak hala sapasağlam olduğunu ve kafasının yakın zamanda bir çiviye takılmayacağını kontrol eder gibiydi.

"Clydinius'la birlikteydin," dedim, bakışlarım tekrar kıza kayarken odağı tekrar elimizdeki konuya çektim. "O... ne? Seni hapsetti ya da-"

Dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı ama tekrar benimle kız kardeşimin arasına baktı, sonra onu terk etmeye çok yakın olan kelimeleri ısırdı.

"Sorun değil," dedi Max yumuşak bir sesle, ona elini uzattı ve o da tereddütü elini tutarak Max'in onu hediyeleriyle rahatlatmasına izin verdi.

Sessizce oturdum, aniden dudaklarından yumuşak bir hıçkırık kopana kadar onu tutsak eden travmanın hafifletilmesine yardım ederken bekledik.

"Daha önce sana benziyordu," diye nefes aldı, gözlerini suçlarcasına kaldırırken gözyaşları ıslanıyordu. "Nebula Engizisyon Merkezi'ne geldiğinde bizi senin kurtardığını düşünmüştük. Ama sonra... her şey yanıyordu ve herkes ölmüştü."

"Ama sen değil," diye işaret ettim ve Darcy bana dirsek atarak daha sakın olmam gerektiğini ima eden bir bakış attı.

Omuz silktim, benim yerime onun liderlik etmesini işaret ettim ve kıza derin bir kaş çattı.

"Bunu yaptığı için çok üzgünüm. Çok geç olmadan oraya kendimiz gidip oradaki herkese yardım edemediğimiz için çok üzgünüm."

"Onların ölümleri ve onlara yardım etmedeki başarısızlığımız ruhlarımızı lekeliyor," diye ekledim. "Ama onlara adalet sunmak istiyoruz. Bu konuda bize yardımcı olabilir misiniz?"

Kız bir kez daha Max'e bakarak elini sıkıca tuttu ve Geraldine elini Max'in diğer koluna koyarak gücünü çocuğa yardım etmek için kullanırken ona sundu.

"Beni neden tuttuklarını bilmiyorum. Cevap olabileceğimi söylediler ama ne olduğunu bilmiyorum. O... o... beni yanlarına aldılar ve onlar öldürüp yok ederken ve bir şeyler ararken izlememe izin verdiler. Beni Feribotçuyu görmeye de götürdüler. Onunla bir pazarlık yapmak istediler."

"Ne pazarlığı?" Nefes aldım, bu olaylar karşısında duyduğum dehşet, edindiğim her yeni bilgiyle daha da artıyordu. "Ölümü kandırmak için bir pazarlık. Ama ölümün onları istemediğini söyledi. Onlara yardım etmeyi reddetti ve sanırım... sanırım belki de onlardan nefret ediyordu."

Darius'la bakiştık, Feribotçunun nefretini çok iyi biliyordum ama yine de merak ediyordum, eğer dünyanın gücüyle yaratılmış bu yaratık Clydinius'a karşı kalbinde hiçbir sevgi beslemiyorsa, o zaman onun kötülüğünü isteyebilir miydi?

"Sonra Ejderha Kralı geldi ve kendi teklifini sundu," dedi kız.

Küfür ettim. "Lionel'ın o lanet olası yılan yıldızla ittifak kuracağına güvenin." "Bu iyi bir şey olabilir," dedi Gabriel, hepimizi şaşırtarak. gülünç bir değerlendirme.

"İkisinin bize karşı ittifak yapması nasıl iyi bir şey olabilir ki?" diye sordum ve ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü.

"Çünkü düşmanımızın düşmanı dostumuzdur. Ya da belki de olabilirler," dedi basitçe.

"Kim-" Başladım ama Darcy sözümü kesti.

"Yıldızlar," diye nefes aldı, benim göremediğimi görmüştü çünkü yıldızlar benden nefret ediyordu. Yaptıklarımın dolaylı beni hor görüyor ve aşağılıyorlardı ve yine de... Belki, sadece belki bu iddiada biraz gerçeklik payı olabilirdi. Çünkü bu dünyada yıldızların, onlara meydan okuyan, kurallarını çiğneyen ve egemenliklerinin yüzüne tüküren kızdan daha fazla hor görebileceği tek bir varlık varsa, o da göklerden düşen ve ne olduklarının ve ne olmaları gerektiğinin doğasına meydan okuyan hain olurdu.

"Bu... delice, ama aynı zamanda dahice de olabilir," dedim. "Yine de, onların bu işi yapabilmeleri için herhangi bir şans olup olmadığını merak etmek zorundayım."

yaptığım şeyden sonra benimle ittifak kurmayı asla düşünmezler."

"Peki ya bunu telafi edersek?" Darcy önerdi, gözlerinde hem parlak hem de her türlü kaosu heceleyeceğini bildiğim vahşi ve tehlikeli bir bakış vardı. "Lionel'in hainler sarayında hapsedtiği yıldızı serbest bırakırsak ne olur?"

"Bu çılgınlık, Blue," diye homurdandı Orion. "Darius ve Max oraya şans eseri girdiler ve yara almadan kurtuldukları için çok şanslıydılar. Bu ikinci kez olmayacak. Aslında Lionel'ın o lanet şeyi tüm gücüyle korumak için elindeki tüm kaynakları devreye sokacağına şüphe yok, özellikle de Lavinia'nın ondan çalabileceği gücün kuvvetini bilerek." Darcy inatla, "Bir yolunu bulacağız," deyince Orion'un dudakları kıpırdadı.

Köşeye.

"Yıldız şimdi uyuyor," dedi Max alçak bir sesle. "Şarkım onu tutsak ettiği sürece herhangi bir güç talep edemeyecek."

"Peki bu ne kadar sürecek?" Orion talep etti.

"Eğer bunu bir Fae'ye yapsaydım? Yüz yıl. Bir yıldıza mı? Ben nereden bileyim? Ama umarım birkaç ay, yeterince uzun-"

"Bir hafta," diye araya girdi Gabriel. "Belki de on gün. Yıldızın kendisini *göremiyorum* ama Lavinia'nın onunla neden olabileceği yıkımı görebiliyorum."

"Bir hafta," diye tekrarladım, bu kelime odadaki herkesin kulağına ölüm fermanı gibi gelirken, gözlerimiz yeni keşfettiklerimiz karşısında artık çoğunlukla işe yaramaz olan haritalara, çizelgelere, listelere ve planlara kaydı.

"Dünyanın kaderini değiştirmek için yedi cesur gün," diye duyurdu Geraldine, sanki bu yıl duyduğu en iyi habermiş gibi ve hepimiz şaşkınlık içinde ona baktık. "Hadi ama, Acil Urgut bir gölün karşısında öleceğini öngördüğünde pes mi etti?"

Xavier, "Sanırım o hikâye, bu kaderi kabullenmeyi reddetmesine rağmen boğulmasıyla sona eriyor," diye cevap verdi ama Geraldine onu duymazdan geldi.

"Kral Buront, Inor'un ordusu karşısında solgunlaştı mı?"

"O adam kesinlikle öldü - savaşta kafası kesilmedi mi?" Darius söyledi.

"Olaf Von Clemmins tüm parmaklarını kaybettikten sonra arp çalma hayalinden vazgeçti mi?" Geraldine sordu ve kimsenin buna söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü kimsenin onun kim olduğunu bilmediğini varsaymak zorundaydım.

Geraldine Atlas'ını çıkardı, bir albüm seçti ve bir arp müziği parçası çalmaya başladı, bir yandan da ekranı yüzümüze doğru tutarak

Kapakta Olaf'ın adını, zaferle havaya kaldırdığı kıvrık ayak parmaklarını görüyorum.

Washer, adama hayranlık duyuyormuş gibi, "Yüksek seviyede ayak parmağı esnemesi, yani," diye bağırdı.

"Tamam, tamam," diye kabul ettim, ben konuşurken çalmaya devam eden arp müziği hoşuma gitmişti. "Vazgeçmiyoruz. Elbette pes etmiyoruz ama ihtimaller bize karşı yığılmış durumda, yıldızlar benden nefret ediyor, en büyük iki düşmanımız aynı hizaya geldi ve karşı karşıya olduğumuz ordu en kötü tahminlerimizden çok daha büyük. Peki buradan nereye gideceğiz?"

Darcy, "Güzel konuşmaydı, Tor," diye takıldı ve koltuğumda geriye doğru çökerken yenik bir kahkaha attım. "Bunu parça parça ortaya koymaya ne dersin? Her şeyden önce, Lionel'in ordusu bizim hesapladığımızdan daha büyükse, onlarla savaşmak için daha iyi yollar düşünmemiz gerekir. Son savaşta Su Perileri'nin çingirakları sayısız asi birliğin büyümesini etkisiz hale getirmiş ve onları göğüs göğüse savaşmaya zorlamıştı. Sanırım bununla nasıl mücadele edebileceğimize dair bir fikrim var." Bakışları Gabriel'e kaydı ve Gabriel'in ifadesi donuklaştı, sonra da onun önerisinde oturduğum yerden çok umutlu görünen bir şey *görünce aydınlandı*.

"Evet, bu işe yarayabilir," diye kabul etti. "Ama bu pek çok el tarafından değiştirilebilecek geçici bir kader, o yüzden şimdilik aramızda kalsın."

Odanın geri kalanı buna katıldıklarını mırıldandı ve ben de başımı salladım, ellerinde ne olduğunu merak ediyor ve ne yaptıklarını bildiklerine güveniyordum.

"Miguel ve gölgelerden etkilenmeyen periler yine de bize katılabilir," diye önerdim. "Kendi perilerimizden oluşan bir orduya sahip olursak oyun alanını eşitlememize yardımcı olur ve onlara ihtiyacımız olduğunu biliyor. Gölgelere yaptıkları yüzünden Lavinia'dan nefret ediyorlar ve onun ölmesini en az bizim kadar istiyorlar ama onları ikna etmenin ne kadar kolay olacağından emin değilim."

Darcy kararlılıkla, "Bir yolunu buluruz," diye cevap verince ben de başımı salladım.

"Nebula Engizisyon Merkezlerinin geri kalanını vurmali ve içlerinde sıkışıp kalmış olan Fae'leri ordumuza katılmaları için getirmeliyiz. Saldırı planlarımız hazır ve bunları mümkün olan en kısa sürede uygulamaya koymalıyız," dedi Caleb, bir elini altın buklelerinin arasına sokarak. "Savaşmak istemeyenlere barınak sağlayabiliriz, ancak diğer kamplardan sağ kurtulanlar bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen kendimizi onları hapseden tirana karşı savaşmaktan başka bir şey istemeyen binlerce Fae ile

bulacağız."

"Güzel. Koordineli bir saldırıyla hepsine birden saldıralım," dedim. "Lionel'ın ne yaptığımızı anlamasını ve daha fazla masum Fae'yi öldürmesini istemiyorum. Hep birlikte saldıralım ve hepsini dışarı çıkaralım." Bunu başarabileceğini umarak Geraldine'e baktım ve o da kararlı bir şekilde başını salladı.

"Nelly'm ya da Nolly'm tarafından olacak," diye kabul etti.

Xavier, "Tyler daha fazla sivilin isyan edip saflarımıza katılmasını sağlamak için kampanyayı hızlandırabilir," diye önerdi ve Darcy bunu takdir ederek acımasızca gülümsedi.

"Bağlanmış Adamlar babama yaklaşmayı neredeyse imkânsız hale getirecek. Önceden de yeterince kötüydü ama ölümle arasına girmeye hazır ve istekli bir Ejderha sürüsüyle tam bir katliam olacak," diye homurdandı Darius.

Bu, Lionel Bağlı Adamlar'ı yarattığından beri peşimizi bırakmayan bir sorundu ve çözmeye hiç de yakın olmadığımız bir sorundu. Bazıları savaşta öldürülmüştü ama ona yaklaşmayı kolaylaştırmak için hâlâ çok fazla kişi kalmıştı.

"Onları ayırmak ve ortadan kaldırmak için fikirler üzerinde çalışmaya devam edebiliriz, ancak olasılıkları eşitleyemez ve ordusunu alt edemezsek, o zaman onları doğrudan vurmak zorunda kalacağız. O piçin kellesini boynundan almak için her birini tek tek kesmem gerekirse bunu seve seve yaparım," dedim, tüm bu kan dökme düşüncesi nabzımın hızlanmasına neden oldu ve ikimiz de bu fikrin içinde kaybolurken Darius'la hararetli bir bakış alışverişinde bulunduk.

Orion sert bir *sesle*, "*Bu bir sorun*," dedi.

Etrafıma baktığımda onu ikimizi işaret ederken buldum, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Biraz rahatsız edici," diye onayladı Xavier ve ben de kız kardeşime baktım, onun da bizi izlediğini gördüm. Aslında hepsi benimle Darius'un arasına bakıyordu ve bunun şu andan önce arkamızdan dönen bir tartışma olduğu izlenimine kapıldım.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

Darcy, "Tor, Peçe'nin ötesinden döndüğünüzden beri Darius'la öldürme konusunda nasıl bir yol izlediğinizi fark etmiş olmalısın," dedi. "Tamamen mantıklı değil. İkiniz de heyecanlı ve kana susamış oluyorsunuz ve biz de bundan endişeleniyoruz-"

"Bedeli bu," diye cevap verdim, daha önce bu kadar açık yüreklilikle itiraf etmemiş olsam da durumun böyle olduğunu biliyordum. "Karşı tarafa geçmek ve onu ölümün pençelerinden geri çalmak için eteri kullandığımda, bunun bir bedeli olacağını biliyordum.

Yıldızların Fae'lerle yaptığı berbat anlaşmaların aksine, eter sadece onu kullanan Fae'den bir bedel alır, bu yüzden hiçbirinizi zarar görme riskine sokmadığımı biliyordum. Kişisel bir bedelden kaçınmanın tek yolu bir fedakarlık sağlamaktır, ancak bunun bedelini memnuniyetle kendim üstlendim ki bu da yaptığım şeyi başarabilmemin tek olası yoluydu. Bedel belirtilmedi ama bu kana susamışlığın bir şekilde hesaba katıldığından neredeyse eminiz. Belki de Feribotçuya kendim gitmeli ve bu konuda kesin bir cevap talep etmeliyim..."

Kimse bu öneri karşısında rahat görünmüyordu ama cevabı başka bir yerden öğrenebileceğimi de sanmıyordum.

"Bu kadar o zaman. The Ferryman'a gideceğiz," diye kabul etti Darius.

Geraldine, "Bilgi toplamaya ve en son raporları toplamaya devam edeceğim, böylece Nebula Engizisyon Merkezlerine bir nary uçar uçmaz saldırabiliriz," diye yemin etti.

"Lonca Taşları konusunda şansın yaver gitti mi?" Caleb, Orion ve Darcy'nin arasına baktı.

"Eugene Dipper ne zaman işe yarar bir şey bulsa bize kitap gönderiyor," dedi Orion.

"Peki bir şey buldu mu?" Caleb umutla bastırdı. "Hayır," diye homurdandı Orion.

Darcy cesaretle, "*Hiçbir şey* değil," dedi. "İpuçları ve imalar var. Bizi başka bir kitaba, sonra bir başkasına götürecek şeyler. Sonunda doğru olanı bulacağız."

"Ya da bilgi zaman içinde kaybolur ve hepimiz boku yeriz," diye iç geçirdi Caleb. Darcy, "Cevabı bulacağız," diye homurdandı ve kaşları kalktı.

Başı eğik.

"Pekala, sana güveniyorum," dedi.

Tartışmalar devam ederken Darcy'ye baktım, planlar ve kader gözümüzün önünde şekillenirken tek yapabildiğimiz aldığımız kararların doğru olmasını, bu masanın etrafındaki insanların ve bizi takip edenlerin bu savaştan sağ çıkmasını ve zaferin tadını çıkarmasını ummaktı.

Ama masanın altında kimsenin göremeyeceği bir yerde sessizce ikizimin elini tutarken, tüm bunların, her bir parçasının, ne kadar iyi düşünülmüş ya da planlanmış olursa olsun, yeterli olmayabileceğini düşünmekten kendimi alamadım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"M "Bıldırcınlar bıldırcınlaşıyor leydim," diye nefes aldı Geraldine, elini tutup onu Uluyan Çayır'daki Gölge Canavar'a yaklaştıırken.

"Güven bana," diye ısrar ettim. "Seni tehlikeye atmam. Gölge de benim gibi bir mahkûmdu. Ondan korkmanı istemiyorum."

"Gölge mi? Kararın bu mu sevgili Darcy?" diye sordu, gözlerinde korkuyla bana baktı ve ben de başımı salladım. Geraldine Grus hiçbir şeyden korkmazdı ve canavar yüzünden onda gördüğüm dehşetten kısmen sorumlu olduğum için nefret ediyordum. Bunu düzeltmek zorundaydım. "Gölge ve kuyruklardan oluşan bir canavar için ne kadar uygun bir isim, ama ona gerçek adını sormak aklımdan geçti mi?"

"Ona sormak mı?" Kaşlarımı çattım.

Boğazını temizledi, canavara biraz daha yaklaştı ve canavar başını eğdi, kapüşonlu gözleriyle onu içine aldı, sanki uyumak istiyormuş gibi görünüyordu. Üzerimizde yükseliyordu, uzun gri kürkü esintide dalgalanıyor ve en uçlarda gölgeye dönüşüyordu.

"Bunun gibi yaratıklar, büyülü varlıklar... genellikle bir kazın yıldız ismi olarak adlandırabileceği bir isme sahiptirler." Geraldine biraz doğruldu,

Cesaretini topluyor gibi göründükten sonra avucunu Gölge'nin burnunun üzerine koydu.

"Haziran ayında bir Perşembe günü Eggnog," diye mırıldandı, gözlerini kapattı ve sonra Canavar'a bakmak için biraz araladı.

Gölge homurdandı, avucuna sokuldu ve sonra sanki bir ödül arıyormuş gibi parmaklarını yaladı. Doymak bilmez bir iştahı vardı ve Leon Night, ailesinin aynı tür yiyeceklerden hoşlanan Periwinkle adında küçük bir Hayalet Tazısı olduğu için onun yemeklerini organize etmeye başlamıştı. Mavi, köpeğe benzeyen bu hayvan kiminle vakit geçireceği konusunda çok titizdi ama Shadow'dan gerçekten hoşlanmıştı, ikisi sık sık kampüste birlikte dolaşırken bulunurdu.

"İşte, gördün mü?" dedim heyecanla. "Senden hoşlanıyor."

Geraldine gözlerini tamamen açtı, eli gözlerinin arasındaki boşluğu gıdıklamak için biraz daha yukarı kayd. "Timsahlar şafak dansında... Sanırım haklısın!"

Shadow daha fazla gıdıklanmak için başını eğdi ve Geraldine kulaklarını kaşdı, Canavar mutlu bir şekilde homurdanırken yaklaştı.

"Peki yıldız adını nasıl öğrenebilirim?" Kulaklarını kaşımak için ona katılarak sordum. O kadar büyüktü ki, bu işi iyi yapabilmesi için ikimize ihtiyacı vardı.

"Aşına olmalısın!" diye bağırdı heyecanla. "Ama ne yaparsın, zaten işin yarısını yapmış olacaksın. Bütün mesele, hayvanın flang'ıyla senin f'ing'inin uyuşması."

"Ne ve şimdi ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bir bağlantı, aptal Sally," diye sırtıttı. "Canavarın güvenini kazan ve o da sana yıldız adını mırıldanıp dursun. Siz zaten onunla bir kızılgerdan kuşunun dobinine bağlandığı gibi bağlandınız, bu yüzden muhtemelen tek yapmanız gereken *sormak*, leydim."

Shadow'a döndüm, başımı eğdim ve ona bu soruyu sorarken kendimi aptal gibi hissettim. "Senin adın ne?"

"*Excaverinias-helios-dolianco*." Gölge Canavar'ın adı zihnime girdi, sesi hiçbir şekilde Fae'ye ait gerçek bir şekil almıyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldım ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Geraldine'e döndüm. "Bana söyledi!"

"Gumptious gulaş! Bu da ne?"

Doğru telaffuz edip etmediğimden emin olamadan Geraldine'e geri söyledim. "Kutsal Haslemere, bu gerçekten de tam bir dil sürçmesi." Kaşlarını çatı.

"Lakap olarak Gölge'ye ne dersin?" Canavar'a sordum ve o da burnunu yüzüme dayayarak homurdandı.

"Yatışmış görünüyor." Geraldine ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Özür dilerim sevgili haydut serseri. Senin bir tehlike olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre uysal bir karahindibaymışsın - en azından senden yana olanlar için. Gerçek Kraliçelerin yoldaşı olarak seni elbette kraliyet sarayına kabul edeceğim ve seni gururla Kraliçe Darcy'nin atı ilan ediyorum." Gölge'nin önünde eğildi ve Gölge tembelce göz kırptı.

"Onun için güzel bir eyer ve zırh yaptıracağım." Gözlerinde neşeyle bana döndü. "Ve belki gururla giyebileceği bir mavi yaka da?"

"Tasma yok," dedim hızla, parmaklarımı Shadow'un omzunda gezdirerek. "Yeterince zincir gördü. Gitmekte ya da kalmakta özgür, bu onun seçimi. Her zaman. Bir daha asla özgürlüğünü elinden almayacağım."

"Öyle olsun," dedi burnunu çekerek ve gözündeki bir damla yaşı belli belirsiz silerek. "Ona bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim ve bana gülümsedi.

"Elbette leydim." Doğruldu. "Tüm bu duygusal karmaşanın içinde, son tatbikatın nasıl gittiği konusunda sizi bilgilendirmeyi unuttum."

Lavinia'nın yıldız gücü tepemizde sallanırken ve onunla başa çıkmak için zaman çizelgemiz daralırken, onunla birlikte buraya dönmesi ihtimaline karşı bir kaçış planı yapmak zorunda kaldık. İkinci kez karşı koymanın ve insanlarımızın yakılmasına izin vermenin bir anlamı yoktu.

Geraldine isyancıları Rump Adası'ndan kaçmaya nasıl hazırladığını anlatırken onu dinledim. Daha önce yaptıkları gibi denize geri dönecek ve hareketlerimizi rastgele tutacaktık, umarım Lavinia'nın yeni keşfedilen gücüne bir çözüm bulmak için bize zaman kazandırır. İşin o noktaya gelmemesini umuyordum ama yedek plan beni rahatlatmıştı. Kaçmak içime sinmiyordu ama hayatta kalma umudu yokken insanlarımızı ölümle yüzleşmeye zorlamayacaktım.

"Öğlen tam bir talim yapacağım," dedi. "Şimdilik doğruca yeni demirhaneye gideceğim ve Gölge'nin zırhının yapıldığından, kalıplandığından ve bir donnyhap gibi tamamlandığından emin olacağım." Eğilerek selam verdi ve ağaçların arasına doğru koşarak uzaklaştı.

Atlas'ım cebimde vızıldadı ve onu çıkardım, grup sohbetinde Tyler'dan bir FaeBook gönderisine bağlantı veren bir mesaj buldum.

Tyler Corbin:
Lionel Sızıntı Uyarısı!

Tut. Ön. Ön kapı. Kapısı. Çünkü bir baston çevirerek ve en iyi parti şapkamı takarak içeri giriyorum. Bu videom #viral olmak üzere, zira az önce bana Lame Lionel'in mezuniyetinden bir muhabirin çektiği ve yayınlamaması için para aldığı bir video gönderildi. Bu harika Fae, #shamelameLionel'in iyiliği için öne çıktı ve bunu ilk olarak burada tüm takipçilerimle paylaşmak benim GÖREVİM. Sahte Kral'ın yüzünün bir santim derisinin temizlendiğini görmek isterseniz, aşağıdaki videoya göz atın! #faceplant #thekinghasfallen #stagerage #theGRATE-estshowman #Grate-uation

Videoya tıkladım ve genç Lionel Acrux'un lacivert mezuniyet cübbesiyle The Orb'da sahneye çıktığı, en üst basamağa takıldığı ve sahneye uçtuğu anı izledim. Yüzü üstü yere öyle bir hızla çarptı ki, tam bir adım savruldu, yüzü tahtada sürüklendi ve acı içinde feryat etti. Kalabalığın nefesi kesilirken müdür ona yardım etmek için koştu ve ben de ön sırada oturan babamın diğer Meclis Üyeleriyle birlikte kahkahalarla kükrediğini gördüm.

Lionel ayağa fırlarken müdürü elinden düşürdü, dehşet ve utanç içinde kalabalığa baktı, burnu, alnı ve çenesi ne kadar kötü sıyrıldığından dolayı kan içindeydi. O aceleyle burnunu iyileştirmeye çalışırken ben kıs kıs güldüm ve babam omzunun üzerinden baktı, gözleri kamerayla buluştu ve aniden bir anı paylaştığımızı hissettiğimde kalbim sıkışmaya başladı. Ama sonra görüntü bitti ve o an yok oldu, gülümsemem biraz azaldı.

Tyler'ın takipçilerinden gelen yorumlara göz gezdirdiğimde ise tüm gücümle eğlendiğimi fark ettim.

Brodie Brown:

Bugünlerde kahvesine sadece SKIM süt koyduğunu duydum.

Zach Worthington:

Eminim bu viral olduğunda Lame Lionel'ın umurunda bile olmayacaktır. Bu #noskinoffhisnose olacak

Bree Eliza Keith:

*Mezuniyet törenindeki o sıyrığın ne olduğunu hep merak etmişimdir
#skidmark*

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve yukarı baktım, ağaçların altında duran Orion'u gördüm, omzunu bir meşeye dayamıştı ve bakışlarını bana dikmişti.

"Beni mi gözetliyorsunuz Profesör?" Şakacı bir gülümsemeyle suçladım, Atlas'ımı kaldırırken sesimi yükseltmeye zahmet etmedim. Vampir kulakları nasıl olsa duyacaktı.

Bana doğru hızla yaklaştı ve beraberinde getirdiği rüzgârın şiddetiyle saçlarımın omuzlarımda savrulmasına neden oldu. "Bölmek istemedim."

"Bugünlerde çok kibarsın," dedim sırtarak. "Bir zamanlar benimle konuşmak istediğinde beni omzuna atar ve ofisine götürürdün."

"O günlerin geride kaldığını düşünmek aptallık olur." Bana karanlık bir bakış attı, yaklaştı, ben de ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Gölge burnuyla yüzünü dürterek selam verircesine homurdandı ve Orion'un bakışları ona kayarak yüz hatlarını bir kaş çatma kapladı. "Hâlâ burada mısın, Canavar?"

"İstediği kadar kalabilir," dedim Shadow'un çenesinin altını kaşıyarak.

"Hala düşünüyorum-"

"Çifte standardın olduğunu mu? Beni affediyorsun ama onu affetmiyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım ve Orion'un dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

"Söz konusu sen olduğunda standartlarım her zaman istisnai olmuştur. Sen kendin olduğun için özgürsün, dünyanın geri kalanı değil. Ama bunun seni dizlerimin üzerine çöktürmeyeceğim ve sana ne kadar aşağılık biri olabileceğimi hatırlatmayacağım anlamına geldiğini düşünüyorsan, o zaman devam et ve bunu kanıtlamam için bana meydan oku."

Heyecan göğsümde kıvılcımlandı, görmezden gelemeyeceğim kadar istekliydi.

Ama ne yazık ki, başka planlarım vardı.

"Gelemem. Gitmem gereken bir yer var." Yanından geçmek için hamle yaptım, ama o doğrudan yoluma çıktı, kaslardan oluşan bir duvar kaçışımı sıkıca engelledi.

"Ne planı?" diye sordu o otoriter ses tonuyla.

"Gizli kardeş planları." Masumca omuz silktim ve gözleri sertleşti.

"Birlikte bir yerlere kaçacaksınız, değil mi?" "Belki."

"Mavi."

"Lance?"

"Nereye gittiğinizi bilmeyi tercih ederim, böylece bana ihtiyacınız olursa peşinizden gelebilirim."

Bakışlarındaki endişe karşısında yumuşadım, ellerimi beline doladım ve

kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nymph'leri ziyaret edeceğiz.

saflarımıza katılıp katılmayacaklarını görmek için saklanıyor."

"Hm." Yüz ifadesi yeniden karardı. "Onlar çok uzun zamandır bizim düşmanımız. Lavinia'dan intikam almak istiyor olsalar bile şimdi bize yardım edeceklerini sanmıyorum."

"İyimserliğiniz sınır tanımıyor."

Sırıttı, sağ yanağında bir gamze belirdi. "Sadece dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ve eli saçlarıma uzandı, dili dudaklarımın arasına girdi ve öpücüğü derinleştirdi. Aşkımız daha da alevlendi, Elysian Eşi bağı damarlarımda haykırıyor ve beni ona daha da yaklaşıtıyordu. Parmaklarım kollarını tırmaladı ve eli saçlarımda sıkıca kıvrıldı, yumruk yaptı ve dudaklarımı ayırmak için çekti, beni doğrudan benimle konuşabileceği kadar yakın tuttu.

"Döndüğünüzde doğruca ofisime gelin."

"Az önce ceza mı aldım?" Alay ettim ve bakışları hınzırca parladı.

"Bazen profesörün olmamı özlediğini düşünüyorum."

"Sen her zaman benim profesörüm olacaksın." Dudaklarımı tekrar onunkilere dokundurdum ve beni serbest bırakarak geri çekilmeme izin verdi.

"Sen dönene kadar Lonca Taşları hakkında yeni bilgiler edinmiş olacağım, buna söz veriyorum," dedi sertçe. "Birkaç ipucu buldum ve Eugene'den birkaç kitap daha talep ettim. Onları bu sabah gönderecek. Cevapları aramaktan vazgeçmeyeceğim."

"Gelmeyeceğini biliyorum." Parmaklarını sıktım, sonra Shadow'a dönüp elimi kaldırdım ve benimle gelmek isteyip istemediğini görmek için yüzüğü ona uzattım. Gri bir sise dönüşerek yüzüğün içine doğru süzüldü ve ben de gülümseyerek parmağımı değerli taşın üzerinde gezdirdim.

"Tory ile nerede buluşacaksın?" Orion sordu.

"Kapılarda, ama önce üstümü değiştirmem gerek," dedim ve beni ayağımdan çekip kollarında kampüsün diğer ucuna fırlattı.

Hava Koyu'na doğru koştu, taşlı sahili hızla geçti ve burası ile Rump Adası arasında kurulmuş olan köprüye döndü. Hava tenimin üzerinden hızla geçerken ve Orion adanın ortasındaki güzel kaleye doğru hızla ilerlerken kalbim heyecanla gümbürdedi.

Bir sonraki saniyede içerideydik, merdivenlerden yukarı, daha yukarı uçuyorduk, odamızda aniden durmadan önce süslemeler, tablolar ve pırıl pırıl duvarlardan oluşan bir bulanıklık geçiyordu.

Orion beni yere bıraktı ve mermer bir sütuna yaslanırken bana rahat bir sırtış sundu. Tüm eşyalarımızı Orion'un Asteroid Place'deki dağ evine taşıdıktan sonra Rump Adası buraya getirilmiş ve Geraldine ikimize de gelip şatoda bizim için hazırladığı odayı görmemiz için yalvarmıştı. Gerçi burası daha çok beyaz mobilyalar, parlayan gümüş bir küveti olan bir banyo ve içinde beş kişinin yatabileceği büyüklükte bir sayvan bulunan lüks bir yatak odasıyla tam bir apartman dairesiydi. Her şey hafif bir yaz günü kokuyordu. Atmosfer o kadar m kemmek bir şekilde dinlendiriciydi ve alan o kadar inanılmaz bir şekilde bize aitti ki buraya taşınmaya karşı koyamadık.

Spor ayakkabılarımı tekmeledim, kot pantolonumu ve kazağımı çıkarıp gömme dolaba yöneldim, gümüş bir elbise aldım ve yatak odasına döndüm. Orion beni dikkatle izledi ve elbisenin içinde s tyen olduğu için s tyene ihtiyaç duymadan s tyenimi çıkarırken gözlerim onunla buluştu.

Orion'un boğazı düğümlendi, gözleri vücuduma kaydđ, bana olan açlığı a ıktđ. Bana böyle baktđında çok baştan  ıkarıcıydđ ama gitmem gerekiyordu.

Elbiseyi başımın üzerine çektim ve tekrar g rebildiğimde onu tam karşımda dururken buldum, nefesim kesildi.

Elbiseyi belimden aşağıya doğru d zelitti, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı, sonra bir parmağını kaldırarak arkamı dönmemi işaret etti. Oyle yaptım, saçlarımla bir omzumun üzerinde topladım ve fermuarımı nazıkçe omurgamdan yukarı çekti, oraya bir öpücük kondurmadan önce parmakları boynumun arkasını sıyırdı. Tüylerim diken diken oldu, lezzetli bir ürperti vücudumu boydan boya sardı. Bu adam her zaman benim felaketim olacaktđ.

Çenemi tuttu ve gözlerimi tam karşımdaki duvarda bulunan aynadaki yansımama yönlendirdi. "Nimfler bu elbise olmadan da senin bir kraliçe olduğunu bilirler. Gözlerinden belli. Sen asilsin, kanın mavi akıyor." Kulağımı öpmek için başını eğdi ve nabzımın yükselmesine neden oldu. "Onları selamla, güzelim."

"Elimden geleni yapacağım," dedim, başımı çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sonra ondan uzaklaştım, komodinin çekmecesinde Diego'nun şapkasını aldım ve elbisemin geniş eteğindeki gizli bir cebe soktum.

"Profesör Shellick'in Lonca  ksiri ile arası nasıl?" Umutla sordum.

Orion'un kaşları çatıldı. "Görünüşe göre analizi yavaş bir süreç. şu ana kadar rapor edecek bir şeyi yok ama onu kontrol etmeye devam edeceğim."

"Umarım çok uzun sürmez."

Başını salladı, yüz ifadesi ne kadar uzun sürdüğü konusundaki endişesini ele veriyordu ama başka bir şey söylemedi.

"Seni kapıya kadar götüreyim," diye teklif etti ve komodinin çekmecesinden bir şey alıp cebine attı. Ona cevap vermediği sorgulayıcı bir bakış attım, sonra beni tekrar kucağına aldı ve kollarımı boynuna doladım.

Bir anlık hareketle kalenin içinden bir kez daha geçip Rump Adası'nı aşarak köprüye ulaştık. Kampüs boyunca o kadar hızlı koştu ki, ağaçlar ve çimenli düzlükler dışında bir şey yakalamak zordu, sonra beni kapıların hemen dışına, Tory'nin gitmeyi beklediği yere bıraktı, üzerinde benimkinin ikizi olan geniş altın bir elbise vardı.

"Hazır mısın?" Ona parlak bir şekilde sordum.

"Evet, sadece midillini ahıra geri götürmen gerekiyor." Tory, Orion'un kolunu okşamak için öne çıktı ve Orion ona kuru bir bakış attı.

"Ben sadece bir yük atı olduğuma göre, sanırım cebimdeki hediye sana veremem. Midilliler böyle bir şey yapmaz." Orion gitmek için döndü ama Tory onun kolunu yakaladı.

"Hediye mi?" diye sordu ve ne getirdiğini fark ettiğimde ciyaklamama engel oldum.

Orion'u bir ip parçasını bilezik haline getirmeye çalışırken yakaladıktan sonra sadece onun için yapmasına yardım etmişim. Biraz acınası bir durumdu, bu yüzden onun yerine hayalini hayata geçirmek için toprak büyüsü kullandım.

Orion cebinden çıkardığı, üzerinde parıltılı kırmızı taşlar bulunan altın zincir bağlantılı bileziği ona uzattı.

"Bunu sen mi yaptın?" Tory sordu, ben de dudaklarımı ısırarak ikisinin bu şekilde birbirine bağlandığını görmekten duyduğum sevinçle sözlerimi tutmaya çalıştım.

"Eh, Mavi başardı." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Bana bir tane aldın yani..." Omuz silkti.

"Ben bu durumda sadece bir demirciydim. İsteddiği şeyi benim aracılığım ile yönlendirdi," dedim çabucak. "Tam olarak söylediği gibi yaptım. Tokanın etrafındaki küçük altın çiçekleri bile."

"Çiçekleri ekleyin dediğimi hatırlamıyorum." Başını iki yana salladı.

"Sen söyledin! Tor çiçekli bir kız olmadığı için sadece birkaç çiçek demiştin, ben de tamamen katılmışım ama sonra sustum çünkü bu senin eserindi ve onu etkilemek istemedim." Tory'ye baktım, bileziği kabul edip takmam için bana uzatırken gülümsememi serbest bıraktım. Hızlıca sağ bileğine taktım ve Orion boğazını temizledi.

"Bizi bu gariplikten kurtaracağım ve şimdi siktirip gideceğim." Bana doğru hamle yaptı, yanağıma iki kat hızla bir öpücük kondurduktan sonra kampüse doğru hızla uzaklaştı.

Tory bileğini çevirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Beğendin mi?" diye sordum. "Darius'tan aldığın kolyeyle uyumlu olmasını istedi ama çok da belli olmasın, anlıyor musun?"

"Evet... Bu mükemmel. Ona teşekkür et, tamam mı? Bunu yapmak istemiyorum çünkü o alaycı olacak, sonra ben alaycı olacağım, sonra yumruk tokuşturacağız falan ve bunun ne kadar rahatsız edici olacağıyla başa çıkamam."

"Anladım. Ona söyleyeceğim." Kendimi ona doğru fırlattım ve sıkıca sarıldım. "Ama ikinizin arkadaş olmasından o kadar mutluyum ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor."

Güldü ve beni uzaklaştırmadan önce tekrar sıktı. "Tamam, hadi gidelim."

"Tuhaf bir seks gecesi geçirdiğin o üç perinin yanına dönmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" Alay ettim.

"Bunu sana kim söyledi?" diye nefes nefese kaldı.

"Seth. Caleb'dan duymuş. Seth ağzından kaçırdığında Max de oradaydı. Oh, ve Justin."

"Harika." Dudaklarını büzdü. "Washer da kokusunu almadığı sürece sorun yok."

"Az önce yaptım, kraliçe aşkım!" Washer deri pantolonu ve çok fazla düğmesi açık leopar desenli gömleğiyle kapıdan çıktı. "Ne kadar sürükleyici bir hikâye, yakında benimle paylaşacaksın, değil mi? Hatırlanacak bir buluşmaya benziyor ve eğer yanılmıyorsam, bu konuda senden yayılan küçük bir keder hissediyorum. Zihninizin derinliklerine inebilir ve sizi tüm acılarınızdan kurtarabilirim, biliyor musunuz? Hiç tereddüt etme-"

Tory koğuştta bir delik açtı, başımızın üzerine bir tutam yıldız tozu attı ve ürpertici yaşlı profesörümüzden kaçarak yıldızlara doğru savrulduk. Hedefimize varmadan önce galaksilerden oluşan bir okyanusta, parıltıyan nebulalarda ve ışıltılı bir ışık denizinde dönüp durduk.

Bacalarından duman tüten ahşap kulübelerin bulunduğu ve Nymph'lerin orada burada koşuşturduğu bir köyün kalbine vardık, bazıları Nymph formundaydı, diğerleri ise Fae benzeri formdaydı.

"Vahşi Kraliçeler!" diye bağırdı bir kadın, bizi göstererek ve hemen bir kalabalık oluşmaya başladı, hatta birkaçı çocuklarını bizden uzaklaştırdı.

"Hiç saygınız yok mu sizin?" Yaşlı bir kadın ayaklarımıza tükürdü, pelerinini bizden uzaklaştırdı ve sokakta geri çekildi. "Buraya davetsiz, istenmeyen bir şekilde geldiniz, türünüzün kibrini kanıtlıyorsunuz."

"Buraya son gelişinde her şeyin yolunda gittiğini söylemiştin," diye mırıldandım Tory'ye.

"Evet, ama abarttım."

Bir adam evinden çıktı, sonra çığlık atarak içeri koştu, kapıyı çarparak kapattı ve bir sürü kilidi çevirdi.

"Belli ki," dedim ve o da kıs kıs güldü. "Liderinizle konuşmamız gerekiyor," diye çevredeki perilere seslendim. "Belki Miguel buradadır?"

"*Miguel.*" Yaşlı kadın yine yere tükürdü. "Sizinle geçirdiği zamandan beri akli karışmış. Sizden sanki bizim dengimizmişsiniz gibi bahsediyor - köyümüzün gerçek bir ihanetçisi."

Tory kadının mırıldanmalarına aldırmadan, "Uma'yı bize getir," dedi.

"Uma!" diye bağırdı biri ve kalabalık onun geçmesine izin vermek için dağıldı. Kadın

Uzun boyluydu, düz siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, yüzü sakinliğin resmiydi, sanki bunların hiçbiri onu tedirgin etmemiş gibiydi.

"Geri döndüm," diye duyurdu Tory.

"Anlıyorum," dedi Uma, gözleri ondan bana kayarak. "Ve kız kardeşini de getirmişsin."

"Ben Darcy." Ona elimi uzattım ve Uma elimi tutmadan önce kalabalık alttan alta mırıldanarak elime baktı. İzleyenlerden bazıları küfür etti ama diğerleri etkileşimimizden etkilenmiş görünüyordu ve bu olayın nasıl gelişeceğini görmek için nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

"Sana Gwendalina diyorlar," dedi elimi bırakarak.

"Artık değil," dedim. "Bu benim hiçbir zaman sahiplenmediğim bir isim ama ikizimle birlikte hakkım olan unvanı talep ettim. Asi ordusu tarafından taçlandırıldık ve Lionel Acrux ve Lavinia Umbra'ya karşı mücadelede saflarımızı güçlendirmeye çalışıyoruz."

"*Lavinia,*" diye tısladı biri ve kalabalık öfkeli küfürlere boğuldu.

"La Princesa De Las Sombras," Miguel kalabalığın arasından sıyrılıp çenesini kaldırdı, koyu renk bukleleri Diego'yu hatırlatacak kadar kalbimi sızlatan yüzüne yayılmıştı. "Hepinize söylediğim gibi, Vega Kraliçelerinin düşmanı bizim de düşmanımızdır. Ortak bir davayı paylaşıyoruz. Onlara katılmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Miguel," diye gürledi derin, kadınsı bir ses ve kalabalığın arasından koyu yeşil şallı, güçlü görünümlü bir kadın çıktı.

Bir yanağından yukarı ve kalın örgülü siyah saçlarına doğru akıyordu. Korkunç bir kadındı, boyu bir metreyi aşıyordu ve kasları kılıflı silahlar gibi vücuduna yapışmıştı. "Haince sözlerini kendine saklamayı sana defalarca söyledim. Artık aramızda bir Yüce Su Perisi değilsin. Fikirlerin hapsedilmen yüzünden bulanıklaştı. Sözlerine güvenilemez."

"Bu, onun sözüne güvenilmesi *gerektiği* anlamına mı geliyor?" Ben itiraz edince kadının kara gözleri bana kaydı. "Miguel dışarıdaki dünyanın durumunu gördü. Lavinia'nın sahip olduğu gücü biliyor; bunu ilk elden tecrübe etti. Burada kalmak seni şimdilik koruyabilir ama Lavinia yenilmeden asla tam anlamıyla özgür olamayacaksın. Solaria'nın bu köşesine hapsolacaksın, asla dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceksin. Gerçekten istediğin hayat bu mu?"

Kadın bize kaşlarını çatı. "İstediğinizi vermemiz için bizi manipüle edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Savaşçılarımızı senin davan için top yemi gibi sunmamız için?"

Tory, "Yüce Peri ile konuşmamız gerek," diye ısrar etti.

"Ben o kadını. Kısa bir süre önce konseyimizde liderlik rolünü üstlendim ve bu kararımdan dönmeyeceğim," dedi kadın kararlı bir şekilde, ki bu harikaydı.

Bir adam, arkasında bir sıra sert görünümlü Su Perisi ile kalabalığın önüne doğru ilerledi. "Yüce Su Perisi Cordette, izninizle? Darcy Vega bu köye getirdiğim perilerin özgürlüğüne kavuşmasından sorumludur. Lavinia'nın gölgelerimizle olan bağlantısını kesti, böylece artık kontrol edilemeyecektik. Zihinlerimizi özgürleştirdi, bize geri verdi."

"Sessizlik," diye bağırdı Cordette. "Senin ve diğerlerinin buraya katılmasına izin vermek için hangi koşulları öne sürdüm, Karim?"

Kerim'in çenesi büküldü, sonra başını eğdi. "Sözünüze itaat etmek ve başımızı korkulukların üzerine koymamak için," diye mırıldandı.

"Peki sen şu anda ne yapıyorsun?" Cordette hırladı.

"Konuşmaya hakları var," dedim ve Cordette'in gözleri öfkeyle bana dikildi.

"Onlar sizin emrinizde değil. Onların sadakatini satın almadın. Ne yaptığını biliyorum ama bu bizim için değildi. Solaria tahtını ele geçirebilmek için Gölge Prenses'in ölümünü kendi çıkarlarınız için istediniz. Çabalarınız asla bizim yararımıza değildi."

"Ama ne olursa olsun onlardan yararlandınız," diye araya girdi Tory. "Bizimle müttefik olursanız, bu savaş kazanıldığında sizin türünüzün de krallıkta bir yeri olur."

Nimfler ve Fae'ler olarak eşit olacağız."

"Ha, ilk başta bizi böyle bir şeyle yatıştırırsanız bile, türünüz eninde sonunda topraklarınızı geri isteyecek ve bizi av gibi avlamaya geri dönecektir," diye hırladı Cordette.

"Böyle bir niyetimiz yok," diye yemin ettim. "Bize yardım edin, biz de size yardım edelim.

Sizi ve halkınızı korumak için yasalar çıkaracağız."

"Pah." Cordette bana bir el salladı. "Nimflere böyle sözler veren ilk hükümdarın sen olduğunu mu sanıyorsun? Antlaşmalar ve sözleşmeler, üzerine yazıldıkları kâğıda değmez. Onlar bizi saklandığımız yerden çıkarıp kılıçlarınızın ucunda şişlemek için kurulmuş tuzaklardır."

"Belki de bu sefer farklıdır," diye ısrar etti Uma ve Cordette, sahip olduğu otoriteye saygı duyuyor gibi görünerek onu dinledi. "Onların şartlarını dinlemeliyiz. Sonsuza dek saklı kalamayız."

"Köyümüz, Tory Vega'nın evimize davetsiz olarak girdiği son seferde bize sunduğu teklif üzerinde aylarca konuştu. Sonuç açıktı. Gitmeyeceğiz." Cordette sert bakışlarını tekrar üzerimize çevirdi. "Ve istesek bile gidemeyiz. Gölgeler lekeli ve buradan ayrıldığımız anda lekelerinin bizi tekrar bulacağına şüphe yok." Bir parmağını yanağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve alaycı bir tavırla bize bir adım daha yaklaştı. "Ayrıca, ben de sizin türünüzün nefretine maruz kaldım. Kalplerinizde yaşayan önyargıyı biliyorum. İsteseniz de bizi daha az umursayamazsınız ve en çaresiz anlarında genç, saf yöneticilerin yalanlarına kanmayacağım." Bize sırtını döndü ve ben de göğsümde yanan öfkeyle peşinden gittim.

"Yanılıyorsun," diye seslendim ve durakladı. "Senin türünden birine çok değer verdim. Diego Polaris benim arkadaşımdı. Aramıza kumla çizilmiş çizgileri aşmaya kalkıştığı için öldü. Başına gelenden daha iyisini hak ediyordu. Biz daha iyi olduğumuz için değil, bu krallık ona asla sahip olamayacağı özgürlükler sunduğu için Fae olmak istedi. Ama bunu istemesi yanlıştı, çünkü sahip olması gereken şey kabul, eşitlik ve sevgiydi."

Miguel'in yüzü soldu ve kolları iki yanına düştü.

Cordette bana dönüp bakarak, "Çocuğu hiç tanımadım," diye kestirip attı.

"Onu tanıyabilirsin." Cebimden Diego'nun şapkasını çıkarıp ona uzattım. "Gördüğü, bildiği her şey burada. Ve onun ruhu da burada, Lavinia'nın yozlaşmasından bu yana hayatını kaybeden diğer tüm perilerle birlikte gölgelerde hapsolmuş durumda."

Cordette şapkaya kaşlarını çattı. "Bir ruh giysisi..."

Miguel aceleyle ona doğru koştu, elini uzatmıştı ve titriyordu. Gözleri, içlerini dolduran bir pişmanlık bulutuyla benimkilerle buluştu. "Bende kalabilir mi? Bunu hak etmesem bile," diye fısıldadı, sesi kederle doluydu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve başımı sallayarak ona bıraktım. "Sen Drusilla'nın esiriydin," dedim sessizce. "Yanlış bir şey yapmadın."

Kaşlarını çattı, aramızda bir an geçti ve gözlerindeki ağırlığın bir kısmının kalktığını gördüm. Başkalarının eylemleriyle insanları incitmenin suçluluğunu biliyordum. Gölge Canavar beni ele geçirdiğinde yaptıklarım yüzünden ellerime bulaşan kan duygusuyla mücadele etmiştim. Ama her zaman Lavinia'ydı, bunu artık biliyordum. Umarım Miguel de bunu bilmenin bir yolunu bulabilirdi.

Miguel boğazını temizledi, eli kumaşın üzerinde sıkılaşıırken gözlerinden duygu fışkırıyordu. Elini havada tutarak kalabalığa döndü ve Cordette soğuk bir ifadeyle onu izledi.

"Ben iyi olamadığım zamanlarda oğlum iyiydi. Daha iyi olmak için çabaladı. Beni esir tutan canavar Nymph'lerin kontrolüne karşı savaştı. O dönem boyunca gurur duyduğum tek şey oydu. Lavinia onun canını aldığı anda ben orada değildim." Sesi çatladı ve şapkayı sevgiyle kalbine bastırırken yanağından bir damla yaş süzüldü. Tekrar konuştuğunda sesi, hayattayken sevmeye vakit bulamadığı çocuğu için sonsuza dek yas tutacak olan kırık bir babanın sesiydi. "Lekeli gölgelerin baskısından kurtulamayacak kadar zayıf olduğum için beni küçümsemeniz gerekiyorsa küçümseyin, ama oğlum daha güçlüydü. Ve onun fedakârlığı dikkate alınmayı hak ediyor."

"Kollarımda öldü," dedim, bu anının acısı göğsümü yırttı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Onun yasını tuttum ve hâlâ tutuyorum."

"Bize ihanet etmesi gerekiyordu," diye ekledi Tory ve ben de onu bu yüzden affetmemiş olabileceğinden korkarak ona baktım. Ama onun da gözlerinde parlayan duyguyu fark ettim. "Ama o hepimizin görmesi gereken şeyi gördü, düşman olmak zorunda olmadığımızı, eşit olabileceğimizi gördü. Sonunda kız kardeşimi korurken öldü ve biz de bu borcu ödemek için buradayız. Fae ve Nymph arasında yeni bir çağ başlatmak için. Ama bunun için iki tarafın da kolay kolay vermeyeceği bir güven gerekecek. Basit olmayacak ama eğer istersek işe yarayacaktır."

Cordette düşünceli düşünceli baktı, sonra Miguel'e baktı ve sertçe başını salladı. "Ruh ağında ne görülebileceğine bak. Eğer kayda değer bir şey varsa

açık fikirli olmak ve kendim için gözlemlemek istiyorum. Uma, belki de ona yardım etmek istersin?"

"Anlıyorum." Uma Miguel'e doğru yürüdü ve kalabalığın arasından uzaklaşarak Diego ile konuşmak için sessiz bir yere gittiler.

Boğazımdaki yumru hafifledi ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Gerçekten bizden biri için mi ağlıyorsun?" Cordette sesine şüphe karışmış bir halde sordu.

"Var," diye onayladım.

"Sen diğer Fae'ler gibi değilsin," dedi yavaşça.

"Diego diğer Nymph'ler gibi değildi," dedim. "Birbirimize insan olarak değer veriyorduk."

Tory, "O bizim dostumuzdu ve bize Fae ve Nymph arasında nelerin mümkün olabileceğini gösterdi," dedi. "Bizimle birlikte savaşın. Farklılıklarımızı bir kenara bırakabilir ve hepimiz için güvenli bir gelecek sağlayabiliriz. En önemli şey bu değil mi?"

Cordette dilini şaklattı. "Ah, küçük kraliçe, fikirlerin ne kadar güzel ama yılların çatışmasını bir parmak şıklatmasıyla silemezsin." Arkasını dönüp kalabalığa karıştı ve ben hayal kırıklığı içinde bir nefes aldım.

"Hadi, gidip Kahinleri görelim," dedi Tory. "Bu savaş hakkında kimsenin *görmediği* bir şey *görmüş* olabilirler ve belki de Lonca Taşları hakkında bazı cevapları vardır."

"Seks partisi yaptığın üç kadını mı kastediyorsun? Sabırsızlanıyorum."

"Seks partisi değildi. Sadece onlar izlerken Darius'la zihinsel seks yaptım ve bir nevi... içimde hissettim."

"Ah doğru, özür dilerim, bunun gerçekten tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi senin *aracılığınla* seks yaptıklarını

biliyorum, tamamen anlıyorum," dedim, mırıldanan Perilerin arasından geçerken ona ciddi bir bakış attım. "Sanırım Orion'un kuru mizahı bulaşıcı olabilir," dedi.

sırıtmak. "Bunun için gerçekten bir şeyler almalısın."

Birisi yüksek sesle güldü ve arkama baktığımda kahverengi saçlı genç bir çocuğun bizi takip ettiğini gördüm.

Bize ayak uydurmak için biraz sıçrayarak, "İğneleme hapı alması lazım, değil mi?" dedi. "Ben İgrit, bu arada. Kardeşimi tanıyordunuz, değil mi? Aslında kardeşim sayılmaz ama Miguel'in oğlu ve şimdi annemin yanına döndü, bir nevi aile sayılırız. Babam öldü, bilgin olsun." O devam etti

gölümsedi ve ben kaşlarımı çattım. "Merak etme, onu gerçekten hatırlamıyorum ve annem onun bir pendejo olduğunu söyledi, yani..."

"Güzel hikâye, kardeşim. Kahinleri görmeye gidiyoruz, sonra görüşürüz." Tory hızını artırdı ama İgrit ona ayak uydurmak için daha hızlı hareket etti.

"Savaşta savaşmak istiyorum," dedi hevesle. "Hareketlerimi çalışıyordum. Bakın." Kollarını sallayarak önümüzde koşturdu. "Parmaklarımın sonda olduğunu hayal edin - cha - pachow -bam. Gördünüz mü? Etkileyiciydi, değil mi?"

"Tabii," dedim. "Sonra görüşürüz, İgrit." Ağaçların arasına doğru giden bir patikada adımlarımızı hızlandırdık ve İgrit takip etmeyi bıraktı.

"Hâlâ bizi izliyor mu?" Tory bir dakika sonra fısıldadı.

Arkama baktım ve İgrit'i hemen arkamızdaki patikada buldum. "Ah!" diye soluk soluğa kaldım.

"Sessizce hareket ediyorum, değil mi?" dedi heyecanla. "Bir Nymph ninjası gibi - ben ona Nymja diyorum. Kahinleri görecek misin? Ürkütücüdürler. Annem buraya tek başıma gitmememi söyledi."

"O zaman annenin yanına dönsen iyi olur, evlat." Tory onu yanından uzaklaştırdı ama Tory ona gülümsemekle yetindi, hiçbir şeyden haberi yoktu - ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu.

"Ama yalnız değilim. Sizler varsınız. Bu harika değil mi?" Tory hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi.

"Burası senin için muhtemelen güvenli değil İgrit," dedim. "Belki de geri dönmelisin."

Bana göz kırptı. "Neyse, sana söylemem gereken bir sır var." "Ne sırrı?" diye sordum ve Tory hafifçe ilgisini çekmiş gibi göründü.

"Bunu size söyleyemem. Ben eğitimde olan gizli bir savaşçıyım. Gizlilik yeminimi bozamam." Etrafında döndü, iki kez daha tekmelemesine rağmen kırılmayan küçük bir dalı tekmeledi, sonra onu yakaladı ve elleriyle kırmaya çalıştı. Başaramadı.

"Her neyse," diye tekrar bize döndü, dalı bıraktı ve dal yukarı doğru savrularak yüzüne çarptı, ama o hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Belki iki katı, üç katı söz verirsiniz ordunuzda bir asker olabileceğimi söylerim."

"Az önce bize söyleyemeyeceğini söyledin," diye kıs kıs güldü Tory.

"Ve seni bir asker yapamayız. Daha sekiz yaşındasın," dedim başımı sallayarak. "Bir çocuğun savaşa girip öldürülmesine izin veremeyiz."

"Aslında on bir buçuk yaşındayım. Ve benim yaşımdaki çoğu çocuktan daha büyüğüm." Göğsünü şişirdi.

"Gerçekten mi?" Tory onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve o da çenesini kaldırdı. "Küçük görünüyorsun."

"Her neyse, anlaştık mı?" diye zorladı.

"Hayır," dedim. "Ama iyi denemeydi."

Öfkelendi. "Peki, yine de söyleyeceğim."

"Harika," dedi Tory.

"Yüce Peri Cordette bu sırrı bilseydi beni canlı canlı yüzerdi," dedi sesini alçaltarak.

Tory, "O zaman bize anlatsan iyi olur," diye teşvik etti.

"Oh, yapacağım. Ama önce şu sessizlik balonu şeylerinden birini yapabilir misin?" diye sordu, sanki birinin bizi gözetliyor olabileceğini düşünmüş gibi ormanlık alana bakarak.

Merakla bir tanesini kaldırdım ve İgrit daha da yaklaştı. "Karim küçük bir asi kulübü kurdu," diye fısıldadı. "O ve Lavinia'nın diğer tutsakları buraya geldiklerinden beri bize hapsedildiklerini anlattılar. Sonra Karim haftalık bir toplantı başlattı. Gizli bir toplantı. Ve ben de yeni katılanlardan biriyim." Omuzlarını gururla geriye doğru bastırdı. "Miguel de öyle, annem ve kardeşlerim de. Bizden çok var. Ve hepimiz savaşmak istiyoruz."

Sonunda onu ciddiye alarak Tory'yle heyecanlı bir bakış paylaştım. "Cordette reddetse bile kavga edecekler mi?" diye sordum.

İgrit kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Buradan ayrılmak o kadar kolay değil. Yani, gerçekten kolay değil. Aslında ben hiç ayrılmadım. Yüce Peri'nin iznini almak zorundasın. Bu bizi korumak için, anlıyor musun? Sadece o da değil... Buradan çıkabilsek bile Cordette bunu kendi türümüze karşı bir tavır olarak algılayacaktır. Bizi düşman ilan eder. Bu bir savaşa yol açabilir. Ayrıca Karim, Lavinia'nın buradan çıkar çıkmaz bizi lekeleyeceğinden korkuyor."

"Kahretsin," diye nefes aldı Tory. "Kerim'le yalnız buluşabileceğimiz bir yer var mı?"

İgrit yine endişeyle etrafına bakındı, sonra bakışları gittiğimiz karanlık patıkaya yerleşti. "Bazen Kahinleri ziyaret ediyor. Sanırım sırrımızı biliyorlar. Belki... Seninle konuşması için onu oraya götürebilirim?"

"Tamam," dedi Tory.

İgrit başını kaldırıp ağaçların gölgesine baktı, güneşin ışığı burada o kadar derin bir şekilde kaybolmuştu ki sanki gece çöküyordu. "Acele edeceğim. Buradan nefret ediyorum."

Büyük bir yaprak saçlarını sıyırdığında ciyaklayarak patikadan aşağı doğru hızla koştu ve daha da hızlı koşmaya başladı.

"Tuhaf çocuk," diye yorumladı Tory.

"Sence ona güvenebilir miyiz?" Susturucu baloncuğu dağıtırken sordum.

"Neden yalan söylediğini anlamıyorum."

Patikada ilerlemeye devam ettik ve ben Tory'yi takip ederek yolumuzu kapatan büyük bir kaya parçasına ulaştım. Ya da öyle görünüyordu, çünkü hızla bir gölge yarığına doğru ilerledi ve oradan gizli bir geçide adım attı.

Karanlığa doğru onu takip ettim, etrafımızdaki kayalar büyü ile karıncalanıyordu ve içimde bir uyarı hissi titreşti.

"Artık çok uzak değil," diye fısıldadı Tory.

Adımlarımızı hızlandırdık, patika boyunca ilerledik, ikimiz de Faelight ışığı yakmadık, bu yerle ilgili bir şey karanlıkta kalmanın en iyisi olduğundan emin olmamı sağladı. Sanki ışık yakmak sırtımıza bir canavar salgını getirebilirmiş gibi.

Tünele indiğimizde tüm güneş ışığı arkamızda kaldı ve kendimi savunmaya hazırlanırken parmaklarım büküldü, her yönden üzerimizde gözler varmış gibi hissediyordum. Yine de yukarıda ve aşağıda kayadan başka bir şey göremiyordum ve ayak seslerimizden başka hiçbir ses yoktu.

Tory aniden durdu, ben de onun yanına gittim ve bizi taşın içine yerleştirilmiş uzun ahşap bir kapının önünde buldum. Elini uzatıp üç kez vurdu ve kapı açıldı, yağlanmamış menteşelerin gıcirtısı nabzımı hızlandırdı.

İçeride her şey karanlıktı, ne bir sıcaklık hissi ne de bir ateş titremesi vardı. Her şey hareketsizdi, soğuktı ve o kara büyü'nün etkisi tekrar üzerime çökerek beni iliklerime kadar ürpertti.

İçeri adım attık ve eşiği geçtiğimiz anda kapı arkamızdan çarparak kalbimin titremesine neden oldu.

Oakta kırmızı ve mavi Anka kuşu alevlerinden oluşan bir ateş canlandı ve ellerimi kaldırdım, bu yerde gizlenen herhangi bir yaratığı fırlatmaya hazırdım. Altıgen bir masa ve üzerinde yarı yanmış mumlar önümüzde duruyordu ve alçak kırımlardan sarkan kuru demetlerden bitki kokuları yayılıyordu. Duvarları dolduran ahşap rafların her biri, içinde her türlü pörsümüş şey ve bulanık sıvı bulunan kavanozlar, şişeler ve tüplerle doluydu.

Canavarlar üzerimize çullanıp etimizle ziyafet çekecekmiş gibi hissediyordum ama canavarların yerine odanın gölgeli köşelerinden üç kadın bize doğru süzüldü. Onları gördüğümde omurgam dikleşti, her biri kelimelerin ötesinde bir güzelliğe sahipti, ama aynı zamanda belirli şekillerde deforme olmuşlardı ve Tory'nin bana anlattıklarından isimlerini hatırladım.

Vidi; gözleri dikişlerle kapalı olan, saçları kan kırmızısı ve teni kaymaktaşı rengine olan. Sonra Loqui vardı; dudakları dikilerek kapatılmıştı, bukleleri kahverengi bir şelale ve gözleri parlak altın rengindeydi.

Ve sonuncusu Audire'di, buz beyazı saçları, sıcak kahverengi teni ve gece kadar siyah gözleri olan. Saçlarının bir zamanlar kulaklarının olduğu yerdeki yara izlerini sakladığını biliyordum ve onları görmek istemiyordum.

"Demek geri dönüyor," diye mırıldandı Vidi. "Alev veren." Eliyle ateşi işaret etti. "Kayıp kocasını arayan kişi. Ve acaba onu buldu mu?"

"Öyle yaptı," diye yanıtladı Tory şiddetle. "Onun ruhunu ölümden aldım ve ait olduğu yere geri götürdüm."

"Ah, kaderin bu doğal olmayan cilvesi için ne kadar güzel bir bedel ödedin?" Vidi sordu.

"Ölüm," diye nefes aldı Tory. "Feribotçuya borcumuzu ruhlarla ödemeliyiz."

Bu sözler karşısında içim burkuldu ama üç kadın da güldü. Loqui'nin kahkahası dikişli dudaklarının arkasından yankılanan hırıltılı bir kıkırdamaydı ve bu ses tüylerimi diken diken etti.

"Bakın kardeşlerim," diye nefes aldı Audire, bir hayalet gibi üzerime geldi ve saçlarımı kokladı, bir tutamını kaldırıp ışıktaki inceledi. "Diğer kraliçe. İlkinde olduğu gibi onda da hâlâ duman kokusu alıyorum."

"Ne dumanı?" Uzaklaşmaya çalıştım ama koklamaya devam etti. "Ejderha Kral'ın dumanı, alevleri yıllar önce geceleyin beşiğinizi yakmak için ayarlanmıştı. Ama burada ikiniz de duruyorsunuz, ateşten etkilenmiyorsunuz ve dünyayı yönetmeye hazırsınız."

"Ah ama yönetecekler mi?" Vidi düşündü. "Kraliçe olacaklar, evet, ama rüzgâr onların kaderi hakkında kötü konuşuyor."

"Ne duydun sen?" Ben Audire'e vurarak beni koklamasını engellemeye çalışırken Tory talepte bulundu.

Loqui bir makas sallayarak yanıma geldi ve Audire'in havada tuttuğu mavi saç tutamının ucunu kesti.

Hırladım, onları tökezleten bir hava patlamasıyla kendimden uzaklaştırdım, ama onlar sadece korkunç kahkahalarını attılar.

Ateşin üzerinde asılı duran bir kazan vardı ve içindeki sıvı her neyse tıslayıp tükürüyordu.

"Hey," diye tersledim.

"Vereceğimiz bir cevap var," diye iç geçirdi Vidi. "Ama bu sizin arzu ettiğiniz cevap olmayabilir."

Loqui etrafta asılı duran dallardan otlar toplayıp ateşe attı ve Tory'nin saçından da bir parça çalıp karıştıma kattı. Yeni malzemeler eklendikçe kazan fokurdadı ve Audire elini kavisli bir hançerle keserek açtı, kanının da içine akmasına izin verdi, ağzı sessiz kelimelerle hareket etti.

Tory'ye yan gözle baktım, tüm bu olanlardan emin değildim ama yüzü kararlıydı. Eğer o bu yabancı kadınlara güveniyorsa, ben de ona güveniyordum.

Audire tekrar yanıma geldi, soğuk eli çeneme geldi ve tırnakları derimi ısırdı.

Elimi kaldırdım, yanına dayadım ve ona gücümle ilgili bir uyarıda bulundum.

"Ellerimi çöz," dedim sakın bir sesle.

"Sadece bir bakış," diye fısıldadı, bu kelimeleri dudaklarımdan okurken gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Gümüş. Şu iki parlak yüzüğe bak. Nasıl da parlıyorlar."

Loqui'nin omzu onunkine çarptı, altın rengi gözleri benimkilerin üzerinde geziniyordu.

"Elysian Çiftleşmesi, ne kadar saf, böyle bir güç şişelenebilseydi çok güçlü olabilirdi," diye fısıldadı Vidi odanın öbür ucundan, sanki ruhani bir güç tarafından bana çekiliyormuş gibi yaklaşarak.

Audire heyecanla, "Bu, düşerse onu yok edecek kadar derin bir boşluğun eşiğine tünemiş," dedi. "Yükselen on iki hakkında anlatılmamış bilgiler arıyor."

"Lonca Taşları hakkında ne biliyorsun? Birleştiklerinde ne işe yaradıklarını biliyor musun?" Nefesim kesildi, umut kalbimi kavrarken bu kelimelere tutundum.

Audire parmaklarını yüzümden çekerek Loqui'ye baktı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Loqui güldü ve Vidi daha da yaklaşarak Tory'nin elini tuttu ve parmaklarını avucundaki çizgileri hisseder gibi avucunun üzerinde gezdirdi.

"Bu bilgi için bizden ne istiyorsunuz?" Tory sordu, ses tonundaki kalınlık bana ne olabileceğinden korktuğunu söylüyordu.

Vidi, "Bizim sahip olduklarımıza sahipsin, ama bizim aynamız değilsin," diye fısıldadı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Sizler de bizim gibi kız kardeşsiniz, ama sizin ana rahminde dövüldüğünüz yerde, biz dökülen kan ve çatlayan kemik arasında dövüldük."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve açıkçası bilmek de istemiyordum. "Peki ne istiyorsun?" Bastırdım.

"Zaman çok önemli," diye tısladı Audire. "Tık, tık, tık, saniyeler son duruşunuza doğru geri sayıyor. Ve orada, keder ve dehşet dolu bir savaş alanında, ya düşeceksiniz ya da yükseleceksiniz. Yeryüzündeki her yaratık, gökyüzündeki her yıldızla birlikte bunu fısıldıyor. Hepimiz kartların hangi tarafa düşeceğini görmek için bekliyoruz."

"Dediğiniz gibi zamanımız tükeniyor," dedim. "Bize yardım edebilir misiniz? Lonca Taşları ya da bu savaşta bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

Audire elimi tuttu ve başparmağını Gölge Canavar yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Bu. Büyük ve nadir bir varlığı saklıyor. Bu gerçekten de yeterli olacaktır."

Elimi çektim. "Hayır."

"Ah," diye hüzünle iç geçirdi Vidi. "Aradığın bilgi için bile ondan ayrılmayacak mısın?"

"Asla," diye yemin ettim, çünkü Shadow benim arkadaşımdı ve ona özgür bir hayat borçluydum. Onu bu yaratıklara teslim edip bir kez daha kafeslemelerine izin vermeyecektim.

"Ne bağlılık ama," diye mırıldandı Audire. "Eğer bu değilse, o zaman... acı yeterli olacaktır."

"Bana zarar verebilirsin, ona değil," dedi Tory, her zamanki gibi bana kalkan olmaya çalışıyordu ve bu yüzden onu çok seviyordum. Ama böyle bir şeye izin veremezdim.

"Ben halledebilirim Tor," dedim sertçe.

Vidi, "Her halükarda ikinizden de olmalı ve bir an önce olmalı," dedi ve ikimiz de başımızı sallamadan önce Tory'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Audire elimi daha sıkı kavradı ve Vidi de Tory'ninkini tuttu. "Kımıldamayın," diye uyardı Vidi. "İkiniz de hareketsiz kalmalısınız." "Yapın," diye ısrar etti Tory.

Büyü yapma ve Audire'i benden uzaklaştırma içgüdüsüne karşı dişlerimi sıktım ve kendimi olacıklara hazırladım.

Audire keskin bir hareketle işaret parmağını şıklattı ve bu şıklatma Tory'nin parmağıyla yankılanırken ben de boğazıma bir çığlık düğümledim

kırılıyordu. Dişlerimin arasından küfrettim ve üç kadın çektiğimiz acıdan bir şey kazanmış gibi iç çektiler, Loqui'nin nefesi burnundan geliyordu.

"Acı güçtür," diye fısıldadı Vidi. "Güç sizsiniz. Aynı etten yapılmış ikizler; annenizin karnı en gerçek aşkının tohumuyla şişmiş. Demir yumrukla hükmeden, kendisinden başka kimseye tapmayan bir vahşet kralı."

"Plasentalarının saklanmamış olması çok yazık. Onlardan ne kadar güçlü ve etkili bir iksir yapılabilirdi," diye iç geçirdi Audire ve ben tiksintiyle burnumu kırıştırdım.

Vidi, Tory'den bana bakarak, "Bedel henüz tam olarak ödenmedi," diye mırıldandı. "Daha fazla acı gerekiyor, sadece birazcık. İksirimiz için kan." Elbisesinin kıvrımlarından bir bıçak çıkardı ve parmağımda zonklayan acıyı görmezden gelmeye çalışarak kaskatı kesildim.

"Bunu sana verirsek, Lonca Taşları konusunda bize yardım eder misin?" Tory onun elini tutarak sordu.

Üç kadın bir araya toplanarak bizden uzaklaştı ve ben korkuyla kız kardeşime baktım. Bu bilgi için gereken buysa yapardım ama bunun bir numara olmadığından emin miydi? Bu periler bana hiç de güvenilir görünmüyordu.

Üçü birlikte konuştu, Loqui bile mühürlü dudaklarından hiçbir kelime geçmemesine rağmen bir şekilde onlarla iletişim kuruyor gibiydi. Sonra tek bir kişi olarak bize döndüler, ürkütücü bir şekilde birbirlerine bağlıydılar.

"Yemin ediyoruz," diye duyurdu Vidi.

Audire, "Kalplerimizi çapraz yapalım," dedi ve Loqui kalbinin üzerine bir X işareti çiziyormuş gibi yaptı.

Vidi, Tory'ye yaklaşırken, "Sağ kolunda bir kesik var," dedi.

Audire elinde kendi bıçağıyla bana doğru gelirken, "Solda da bir kesik var," diye fısıldadı. "Hareket etmek yok, çılgılık atmak yok."

İkisi bizi kazana doğru yönlendirerek kollarımızı kazanın üzerinde tutmamızı sağladılar ve aynı anda ön kollarımıza derin bir kesik attılar. Audire zaferle gülümserken ve iksir kanımız içine döküldüğü anda fokurdarken acıya karşı irkildim.

"Şimdi hepsini iyileştirebilirsin," diye teşvik etti Vidi.

Kız kardeşimle birlikte kazandan çekildim, Tory kendi yaraları için aynısını yaparken ben de kırık parmağımla birlikte kolumdaki yarayı hızla iyileştirdim.

Loqui kazandaki sıvıyı karıştırırken Audire, "İşte," diye inledi. "Onların özü bu mayada yaşıyor."

"Bu ne için?" O dumanı tüten iksirin görüntüsünden hoşlanmadığım için sordum. "Bunu biz bileceğiz. Ödememiz talep edildi," dedi Audire.

"Şimdi..."

Vidi? Anlat onlara."

Vidi bize doğru sürüklendi, gözleri dikişli kapaklarının altında ileri geri hareket ediyordu. "Bir güç çemberi," diye nefes verdi. "Toplamda on iki tane."

"Evet, ve?" O kadarını zaten bildiğim için zorladım.

"Lonca Taşları tek başlarına bile pek çok güce sahiptir. Ama birlikte, ohh..." Gözleri kapaklarının altında daha hızlı geziniyordu. "Birlikte bir tuzak oluştururlar. Ama yem olmadan... hayır, yem olmadan bunun hiçbir değeri yoktur."

"Ne tür bir yem? Ve bu tuzak ne için?" diye sordum. "Büyük ve küçük her şey için bir tuzak," diye yanıtladı. "Peki ya yem?"

Tory sordu.

"Hmm." Vidi kaşlarını çatı. "Daha fazlasını göremiyorum. Hayır. Hiçbir şey göremiyorum. Bir tuzağınız var ama yem olmadan ne işe yarar ki?"

"Tuzağı nasıl yapabiliriz ki?" Lionel'ı ya da Clydinius'u bir şekilde yakalamak için işe yarayıp yaramayacağını merak ederek sordum.

"Bu cevabı biliyorsunuz. Bu dudaklardan çoktan döküldü." Vidi parmağını ağzımın üzerinde gezdirdikten sonra bir takdir mırıltısıyla kendi parmağının içine yerleştirdi. "Bildiğimiz tek şey bu. Borcumuz ödendi."

"Bekle," diye homurdandı Tory, Vidi'ye doğru bir adım attı ve elini koluna koydu. Hava kıpırdadı, ateş atmosferde hissedebildiğim ama göremediğim karanlık bir güçle titriyordu ve ikizime uyarıcı bir bakış attım.

"Borcumuz ödendi," diye tekrarladı Vidi buz gibi bir ses tonuyla. "Burada senin için başka bir şey yok, alev-verici."

Tory kaşlarını çatarak elini bıraktı, sonra bana döndü. "Hadi gidelim."

Bu ürkütücü yeri geride bıraktığım için çok mutlu bir şekilde kapıya yöneldim ve eşiği geçtiğimiz anda kapı tekrar arkamızdan kapandı, bir enerji duvarı dönüşümüzü engelliyor gibiydi.

"Ne demek istedi?" Yüksek sesle merak ettim. "Cevabı çoktan söylediğimi mi?"

"Kim bilir. Belki Orion hatırlar. Muhtemelen günlüğüne yazmıştır," dedi Tory ve tünelden aşağı doğru inmeye başladı, ben de onu takip ettim ve tekrar ormana vardığımızda rahatladım.

İgrit uzun bir çam ağacının altındaydı, bizi kendisine ve uzun su perisi

Karim'e doğru el sallıyordu.

"Merhaba," dedi Kerim biz yaklaşırken, küçük bir selam vererek. "Bağlılık yemini ediyorum. Zamanı geldiğinde buradan geçişi sağlayabilirsem savaşacağımı bilmenizi isterim. Yine de bu arada Cordette'i ikna etmeliyim ve belki de yardımınıza daha fazla savaşçı toplayabilirim. Uma senden övgüyle bahsediyor. Eminim senin davanı destekleyecektir."

"Cordette'in yerine geçme şansı var mı?" Acımasızca sordum.

"Hm, pek olası değil," dedi Karim, sonra gözleri parladı. "Ama tamamen imkânsız da değil. Baharda yapılacak bir sonraki seçimi kazanması gerekecek."

"Bahara kadar vaktimiz yok," dedi Tory karanlık bir sesle. "Bu savaş bir hafta içinde, hatta daha kısa sürede bile bitebilir."

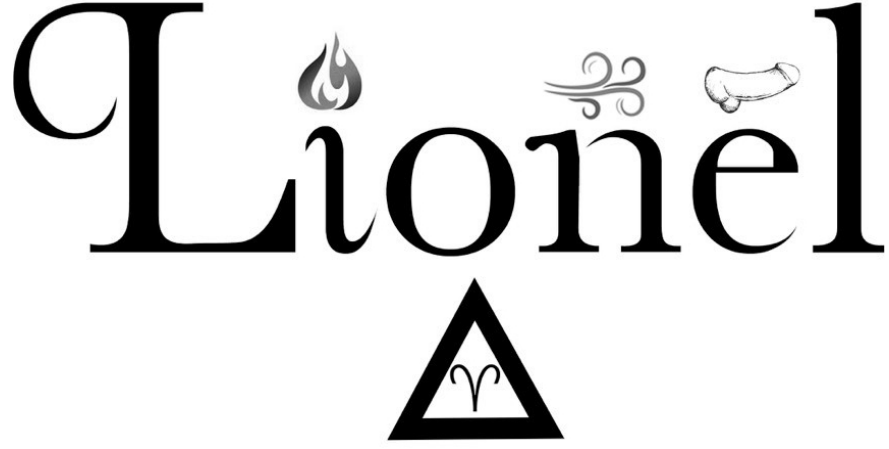
Kerim bir eliyle çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Elimden geleni yapacağım ama hâlâ gölge lekesi sorunu var. Savaşçılarımınla birlikte bu köyün ötesine geçmenin bir yolunu bulsam bile Lavinia'nın gücüne bir kez daha yenik düşebiliriz..." Gözlerinde parlayan acı, bu savaşta savaşmak için duyduğu umutsuz arzuyu anlatıyordu. Keşke Lavinia'nın pençelerini ona ve diğer Nimflere tekrar geçirmemesini sağlamanın bir yolunu bulabilseydik.

"Bir cevap bulacağız," diye söz verdim ve gözlerinden umut fışkırdı.

Elini cebine attı ve iki kıvrık su perisi boynuzu şeklinde oyulmuş küçük bir ahşap totem çıkardı. "İşte. Bunu ittifakımızın bir yemini olarak kabul et. Kraliyet sarayınıza onlarla birlikte savaşmak istediğimizi ve savaşta onlarla birlikte durabilirsek duracağımızı bildirin. Tüşümüz arasında barışın mümkün olduğuna gerçekten inanıyorum."

Teşekkür etmek için başımı sallayarak aldım. "Her şey mümkün Kerim. Sadece ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum."

Kerim ciddiyetle başını salladı. "O halde bize en azından bir mucize daha bahşetmeleri için hem yıldızlara hem de gölgelere dua edelim."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Tu sularında havadan bir yol çizerken ay ışığıyla aydınlanan deniz çizmelerimin altında parıldıyordu; yanımda Bağlanmış Adamlar'dan oluşan birliğim, ordumun bir lejyonu ve etrafımda bana en yakın saray mensupları vardı. Bugün bana yeni bir zafer bahşedecekti, kanının peşindeki bir tazi gibi havada kokusunu alabileceğim bir zafer.

Avını.

Gölge elimin parmakları esnedi ve Lavinia'nın beni bir kukla gibi oynatarak elim üzerinde tuttuğu bağlantıyı çektiğini hissettim. Bu onun kontrolünün, etkisinin bir hatırlatıcısıydı. Ve bu, her geçen gün daha açık bir şekilde görmeye başladığım bir sorundu. Bu tamamen yabancı bir durum değildi. Bana en yakın olanlar her zaman en tehlikeli olanlardı ve oluşturduğu tehdit ne olursa olsun her hayvanı tuzağıma çekebilirdim. Tüm yaratıkların zayıflıkları ya da kör noktaları vardı ve ben her zaman bunları kendi avantajıma kullanmanın bir yolunu bulurdum. Sonunda, kazanan ben olurum.

Belki de en gerçek tehdit artık kraliçemde değil, peşimde yürüyen varlıktaydı. Yıldızın varlığını sırtıma saplanan bir bıçak gibi hissediyordum, beni soyup açıyor ve önemsizleştiriyordu. Bu işe yaramayacaktı.

Bu yeni tanıdığımı karşı çok dikkatli davranmak zorundaydım. Fae formunda bir yıldız, benim olarak ele geçirdiğim bu topraklarda yürümeye gelmişti.

Gücü henüz kavrayabildiğim her şeyin ötesindeydi, ama ondan bir alet yapabilirsem... onu kurnazlıkla tuzağa düşürebilirim, o zaman eşi benzeri olmayan bir silaha dönüşebilirdi.

"Ekselansları," diye hitap ettim Clydinius'a. "Gelin, yanımda yürüyün ve bana dünyadaki zamanınızdan daha fazlasını anlatın."

Clydinius ilerlemedi, ama en azından konuştu, sesi tüylerimi diken diken eden tekinsiz bir şeydi. "Sana Vega lanetinden bahsetmiştim."

"Gerçekten de öyle," dedim, solumdaki Vard'a baktım, o da kısık bir inilti çıkardı.

Yağlı uşağım terliyordu ve bunun iklimden kaynaklanmadığını biliyordum; Clydinius'tan iliklerine kadar korkuyordu. Bir Kahin olarak acınası varlığı, hiçbir şekilde tahmin edemediği her şeye gücü yeten yıldızla çelişiyordu. Ama asıl tehlike bendeydi. Madam Monita sarayımda olduğu ve hataları sayıp döküldüğü için Vard'ın faydası azalıyordu. Bir Kahin olmayabilirdi ama astrolojik bilgisi neredeyse bir Kahin kadar iyiydi, hatta bazı açılardan daha iyiydi. İsyancı ordunun deniz halkından oluşan büyük bir gruptan yeni yandaşlar kazanmak üzere olduğunu öngörmüştü ve bu öngörünün kime işaret ettiğine dair şüphelerimi doğrulamak için bu kıyılarda birkaç güçlü Fae'nin yakalanması yeterli olmuştu.

Vard'ın güzel gözleri benimkilerle buluştu ve yüz hatlarında ne düşündüğümü bildiğinden emin olmamı sağlayan bir dehşet titreşimi belirdi. Belki de beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsa seve seve vereceğim kanlı ölümü *görmüştü* ve bunun onu biraz olsun harekete geçirmeye yeteceğini umuyordum.

"Vegashılar nesiller boyunca kibirli bir yaşam sürdürdüler," dedim Clydinius'la çabalarımın devam ederek. "Görünüşe göre ikimizin de başının belası. Ortak bir düşman."

"Artık yıldız formumun zincirlerinden kurtulduğuma göre, düşmanlara ihtiyacım yok," diye düşündü Clydinius. "Savaş deri ve kemikten yaratıklar içindir. Ölümü yeterince tattım ve kendimi ondan etkilenmemiş buluyorum."

"Bu ölümle değil, güçle ilgili," dedim yıldızla tekrar bakma dürtüsüyle savaşıyor. Tek bir yanlış hamle ve Clydinius krallığı kralından kurtarmaya karar verebilirdi.

"Güç. Evet, sanırım anahtar bu olabilir," dedi Clydinius. "Üçlü Birlik'in yükselişine güvenmelisin. Söz verdiğim gibi bana bu konuda yardımcı ol, ben de seni ödüllendireyim."

Bu sözleri düşündüm, hâlâ onlara güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Yıldız sahip olduğum gücün ağırlığını dengesizleştirdi, eğer isterse üzerimdeki kontrolü mutlak olabilirdi. Ama belki de kurtuluşum

böyle bir ödölde yatıyordu.

"Size elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım, ekselansları," diye söz verdim, bağlılığımı göstermek için sesime fazladan bir tenor ekledim. "Bu ödüle siz mi karar vereceksiniz, yoksa bir ricada bulunabilir miyim?"

Clydinius o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, birkaç acı dolu an boyunca tek duyabildiğim kulaklarımdaki nabzımın sert vuruşuydu. Ölümcül bir oyun oynuyordum, yaşam ve ölüm çizgisinde yürüyordum. Ama Vahşi Kral'la da böyle olmuştu, onu tam istediğim yere getirene kadar bir itme ve çekme.

"Ne istersen iste. Beni memnun et, ben de sana istediğini vereyim, etin ve ateşin kralı."

"O zaman önce seni memnun edeceğim ve sonra karar vereceğim. Bu tür şeylerin önem sırası budur," dedim, dudaklarım köşeden biraz bükülerek.

Tam olarak ne isteyeceğimi biliyordum. Hayatımda fethedilmemiş bir bölge kalmıştı, beni Fae'likten Tanrı'lığa yükseltecek bir bölge. Ölümsüzlük. Hiçbir büyüün, hiçbir kılıcın, hiçbir yıldızın benden alamayacağı türden. Sonsuz yaşam. Ebedi kral. Evet, sadece düşüncesi bile kanımı binlerce güneşin fırını gibi ısıtıyordu.

"Daha çok var mı Kralım?" Lavinia Bağlı Adamlarımın saflarından öne doğru süzüldü ve Tharix de onunla birlikte geldi, gözlerini suya dikmişti, sanki su onu bir şekilde büyülemişti. Çocuğun dikkati son zamanlarda çok kolay dağılıyordu ve bu akşam kemerimi sırtına geçirip aklını başına getirmeyi düşünüyordum. Bir Varis için iyi bir örnekti, ama bazı yönlerden boş olabiliyordu ve Darius'ta gördüğüm hükmetme dürtüsünü onda göremiyordum. Yine de önemli değildi. Böyle şeyler öğretilir, disiplinle geliştirilebilirdi. Bu dünyadaki yerini öğrenecekti ve değerini gösteremezse, onu daha iyi bir yaratıkla değiştirecektim.

Bağlılarım arasında gözüme çarpan birkaç kadın vardı, ama daha yakın kan bağlarını düşünmek zorundaydım... Şüphesiz, takipçilerimin eşleri üzerinde hak iddia edebilirim. Ejderhalarımın herhangi biri bir Varis üretmemde bana hizmet etmekten onur duyacaktır. Sorun şu ki, toplarım şu anda kraliçem tarafından zincire vurulmuş durumda. Benimle Muhafız Bağ kurmasını sağlayabilseydim, artık bana zarar veremezdi.

Zihnim Darius'a ve onu şatomda gördüğümünden beri kafamda dönüp duran sorulara geri döndü. Bunu nasıl başarmıştı? Öldüğünü görmüştüm. Onu Peçe'nin ötesine ben göndermiştim. Kimse ölümden geri dönemez. Bu mümkün değildi, ama ben yapardım.

Gördüklerimi inkâr etmek aptallık olurdu. Eğer ruhunu bu dünyaya bağlamanın bir yolunu öğrenmişse, onu yakalayacak ve gerçeği dudaklarından zorla alıp kendim öğrenecektim. O zaman benim yanımda acı çekebilir, her gün ellerimle kanını akıtabilir ve ben de aşağılık Varisimin iki kez ölüp ölemeyeceğini öğrenebilirdim.

O güne kadar, başıma bela olmaya devam edecek gibi görünüyordu. O ve Tiberius'un oğlu kaleme hışım ile girmiş ve bilinmeyen bir güçle sönmüş yıldızımı işe yaramaz hale getirmişlerdi. Onu canlandırmanın açıkça görülebilen bir yolu yoktu ve Lavinia tam da Vegas'ı ve ordusunu yok etmenin eşiğindeyken bir kez daha zayıflamıştı.

Clydinius yıldızın uyuduğunu hissetmişti ama o bile onu uykusundan uyandıramamıştı. Zamanla tekrar uyanacağına yemin etmişti. Sadece günler sonra. O zaman bu savaş yeni bulduğum silahım tarafından sonsuza dek kazanılacaktı. Sadece sabırlı olmalıydım ve bu uzun zaman önce öğrendiğim bir güçtü. Tüm iyi şeyler bekleyenlerin başına gelirdi.

"Vard, senin yolumuzu çiziyor olman gerekiyordu," diye kestirip attım Kahin'e. "Varış noktamızı *gördün mü*, yoksa toz olana kadar ufka doğru yürümeye devam mı edelim?"

Vard sanki ona vurmuşum gibi irkildi ve parmaklarını bunu yapma içgüdüsüyle seğirdi. Yine de beni yatıştırmaya çalışacak kadar motive olmuş görünüyordu çünkü gözleri parladı ve bir an sonra sağımı işaret etti. O tarafa doğru bir yol açtım, ayaklarımızın altında bir hava köprüsü oluşturdum ve sakın suyun üzerinde görünüşte zararsız bir noktada durana kadar onun yönünü takip ettim. Uzakta, geldiğimiz yolun birkaç mil gerisinde, kumlu plajlar karanın kenarını kucaklıyordu ve uzun, ahşap bir iskele sanki tam bu noktayı işaret ediyormuş gibi bu yöne doğru uzanıyordu.

"Bir adım daha ileri, Kralım," diye teşvik etti Vard ve ben de dediğini yaptım, bir elimi kaldırdım ve orada güçlü koğuşların ve gizleme büyülerinin çığırını hissettim.

Yakalanan Fae'lerin ağzından Hydros Akademisi'nin her türlü su temelli Tarikat'a sığınak sunduğunu öğrenmiştim. Bu tür yaratıklar, okyanusun şekil değiştirenleri, Sirenler, Kelpiler, Köpekbalıkları, Kalipsolar ve hatta Bağlılığıma iyi bir katkı sağlayacak nadir Su Ejderhalarının fısıltıları için uzman bir okuldu.

"İzin verin Kralım." Lavinia öne doğru bir adım attı, gölgeleri Hydros Akademisi'ni gözden saklayan büyülere saldırmak için dışarı fırladı. Bileğini yakaladım, avucumun içinde ezdim ve ona dudak büktüm.

"İdare edebilirim," dedim, sesimi son anda şekerli hale getirerek.

Bana boğucu bir bakış attıktan sonra başını eğdi ve geri çekildi.

Elimi daha yukarı kaldırdım, damarlarımdaki fırtınalı gücü kullandım ve gizleme büyülerini teker teker parçalamaya çalıştım. Daha fazla güç harcadıkça kolum titremeye başladı, bir gizleme büyüsünü daha yırttım ve ötesinde daha da fazlasını beklerken bulduğumda daha ağır nefes aldım. Yine de ilerlemeye devam ettim, gücüm açıkça görülüyordu ve kraliyet mahkememin kesin huşu göğsümün gururla şişmesine neden oluyordu.

Hepsini çözüp akademiye ortaya çıkarmak için koğuşlara yapıştım ama hepsinin büyüü bir anda bana çarptı. Ayaklarımdan fırladım, hava platformunun üzerinden arka tarafıma doğru kaydım, o kadar sersemlemiştim ki okyanusa uçmadan önce kendimi büyüyle yakalamayı başaramadım.

Bağlılarım sudan çıkmama yardım etmek için koşuştururken küfürler savurdum ve öfkeyle hırlayarak onları benden uzaklaştıran bir hava patlaması gönderdim. Kendimi sudan çıkardım ve Clydinius'a doğru adım attım, yüzümden uzaklaştırmak için bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Yıldız beni donuk bir ifadeyle karşıladı ve kulağıma gelen bir kahkaha, kaynağını bulmak için dönüp bakmama neden oldu.

Tharix orada durdu ve bir an için dudaklarında bir sırıtış belirlediğine, o boş gözlerinin eğlenceye benzer bir şeyle parıldadığına yemin edebilirim. Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuş olsa da, böyle bir olasılığın yalan olmasına izin veremezdim.

"Ne cüretle bana kıs kıs gülersin, evlat?!" Kükreyerek ona doğru hamle yaptım ve boğazından yakaladım. Büyüktü, artık benden bile büyüktü. Sanki bahara kadar beni tamamen cüceleştirmeye niyetliymiş gibi her geçen gün büyüyordu.

Bakışları saygıyla yere düştü. "İstemiyorum baba," diye mırıldandı ve dudaklarından daha fazla kelime çıkmaması için boğazını daha sıkı kavradım.

"Saraya döndüğümüzde bunun için pişman olacaksın," diye tısladım.

Yüz hatlarında korku yoktu, bana taş gibi bir kayıtsızlıktan başka bir şey bakmıyordu. Sanki bu yaratık için acı hiçbir şey ifade etmiyordu ve ben bunu hiç hoş karşılamadım. Onu kendimden uzaklaştırdım, şu anda onun itaatsizliğine ayıracak vaktim yoktu, ama daha sonra bunun için kesinlikle zaman ayıracaktım.

Bağlanmışlarımdan bazıları giysilerimi kurutmaya çalışırken hava büyüü üzerimden geçti ve yorgunluğumu gizlemeye çalışarak tekrar koğuşlara doğru adım attım. Kullandığım güç miktarı beni neredeyse tüketmişti ama kendi halkımın önünde aptal durumuna düşmeyecektim.

Clydinius, ben başka bir girişimde bulunamadan önce bir el salladı ve sanki bu dünyanın büyüğü onun için hiçbir şey değışmiş gibi, koşuşlar yıkıldı, güç çatırdayarak yok oldu ve okyanusun derinliklerinden yukarı uzanan turkuaz bir kalenin delici kulelerini ortaya çıkardı.

Akademinin içinden bir savaş çığığı geldi ve Clydinius öne çıktı, Fae'leri güvenli sığınaklarından koparıırken gözleri bomboştı, onları pencerelerden kalenin dışına çıkardı ve etrafımızdaki suya fırlattı. Bağlılarım onları yakalamak için acele etti, onları okyanustaki büyüğü kapsüllere kafesledi ve yıldızın yüzlerce Fae'yi tek başına ele geçirmesini ruhumu titreten bir korku ve dehşetle izledim.

Onun gücü dünyadaki hiçbir yaratıkla kıyaslanamazdı. O var olan en büyük varlıktı ve ben onun damarlarında bulunan büyüğü kavrayamıyordum.

Onun varlığının tek bir cevabı olduğu benim için açıktı; bu güce sahip olmanın bir yolunu bulmalı, onu tuzağı düşürmeli ve kendim için talep etmeliydim. Çünkü bu dünyada benden daha büyük bir varlık olamazdı.

Darius

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ignis House'daki yatağımın kenarına oturmuş, bir ayak bileğim diğer dizimin üzerinde tünemiş, ayağım sabırsızca zıplarken kendimi koltuğumun arkasındaki dev ekranda oynayan filmi izlediğime ikna etmeye çalışıyordum. Gerçekte ise gözlerim daha çok kapıya takılıyordu, Roxy'nin dönmesini beklerken dakikalar saatlere karışıyordu.

Geç olmuştu. Neredeyse sabahın dördü. Bütün günü Geraldine ve Max'le birlikte babamın savaş kampı ve yeni sarayıyla ilgili hatırlayabildiğimiz kadar çok ayrıntıyı anlatarak ve isyanın bundan sonra yapacağı en iyi hamleleri planlamaya yardımcı olarak geçirmiştım.

Özellikle de Geraldine her küçük ayrıntıyı incelerken, sürekli daha fazlasını isterken, sonra da sanki anılarıma güvenilip güvenilemeyeceğine karar veriyormuş gibi kısık gözlerle beni incelerken çok yorucuydu. Zihnimizdeki anıları koparmak ve 'karşılaşmanın travması' olarak adlandırdığı şeyden ham gerçekleri kazımak için bir Cyclops getirmekten bile bahsetmişti.

Bunu düşünürken homurdandım, duman dudaklarımın arasından ve dilimin üzerinden süzülüyordu. Havaya bir halka üfledim ve televizyona doğru süzülüp, dikkatimi çekme konusunda fevkalade kötü bir iş çıkaran aktörün yüzünde patlamasını izledim.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Bir grup münzevi Nymph'i saklandıkları yerden çıkıp özgürlükleri için savaşımaya ikna etmek ne kadar zaman alırdı ki? İkizler onlara, çoğu Fae'nin Nymph'lere vermeyi önerdiği özgürlüklerden çok daha fazlasını sunmaya istekliydiler ve sundukları fırsat için ellerini ısırmalarını beklerdim.

Yarı ayağa kalktım, sonra yatağa uzandım. Zaten aramaya çıkmamın bir yararı olmayacaktı - Nimflerin yerini bilen tek kişi Roxy'ydi ve yıldızların tozunu almadan önce bu bilgiyi kimseyle paylaşmayı reddetmişti.

Homurdandım, kalbimin sabit atışına odaklandım, kendime eğer tehlikede olsaydı daha sert çarpacağını ve eğer ölmüş olsaydı çoktan onu unutulmaya kadar takip etmiş olacağımı hatırlattım.

Kapının çalınmasıyla irkildim ama sesin kapımdan değil, yer değiştirirken kullandığım boydan boya pencereden geldiğini fark edince kaşlarımı çattım.

Pencereye doğru yürüdüm ve onu orada bulduğumda pencereyi açtım, yanakları ısırın soğuktan pembeydi ve saçları uçmaktan rüzgârla savrulmuştu.

Kolundan tuttum ve onu içeri çektim, açlıkla öptüm ve etimin sıcaklığının onunkine dalmasına izin verdim. Daha fazla ateşe ihtiyacı olduğundan değil, ama her zaman aynı şekilde sunacaktım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Pencereyi arkasından kapatıp ağzımı boğazına götürürken teninin kokusunu içime çekerek sordum.

"Bilirsin, su perileri hıyardır. Yüce Su Perisi bizimle aynı safta yer almayı reddetti ama köyde bizimle birlikte savaşmak isteyen bir grup asi var."

"Bu iyi," dedim umutla.

"Evet, Yüce Peri'nin izni olmadan köyden ayrılamayacakları gerçeği dışında ve ayrılabilirler bile Lavinia muhtemelen onları yeniden lekeleyecektir."

"O zaman o kadar da iyi değil," diye iç geçirdim.

"Hayır, tüm bunları aşmanın bir yolunu bulamazsak olmaz."

Bir an ona baktım ve kollarımdan sıyrılıp sanki buranın sahibiymiş gibi odama girdi.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu, gömleğini çıkarıp yere atabilmek için kanatları eriyip gitmişti.

"Saatler önce yemek yedik. Belki ne zaman döneceğinizi birilerine bildirseydiniz sizi bekleyen bir şeyler olurdu."

Roxy ofladı pufladı. "Bir kuzu ol ve bana peynir ve guacamole ile kaplı bir şeyler getir - oh ve büyük bir soda da, ne kadar çok şeker o kadar iyi." Konuşurken botlarını tekmeledi ve banyoya doğru yoluna devam etti.

"Ben kuzu değilim," dedim ona, uzaklaşmak yerine bir adım daha yaklaşarak. "Ah, beni sana emretmek zorunda bırakma." Bana bir el salladı, ısırmamı beklerken gözleri eğlenceyle parlıyordu, şüphesiz onu banyoya kadar takip etmemi ve ona ayak işlerine bakan bir çocuk olmadığımı hatırlatmamı umuyordu. Ama uzun bir gün olmuştu ve alay etmesine rağmen gerçekten acıkmış olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendimi bir adım atmaya zorladım

onun yerine geri.

"Nasıl isterseniz Kraliçem," diyerek alaycı bir selam verdim ve dönüp Ignis Evi'nin koridoruna çıkmadan önce kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasının tadını çıkardım. Eğer karım yemek istiyorsa, onu kesinlikle doyuracaktım.

Merdivenleri ikişer ikişer koşarak indim, o döndüğüne göre tedirginliğim nihayet yatışmıştı. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama bu, onun günün ve gecenin büyük bir bölümünde bilinmeyen bir yerde bir Nimf yuvasında kayboluşunu izlemeyi kolaylaştırmıyordu.

The Orb'a olan yolculuğumu hızlıca tamamladım ve Atlas'ım aracılığıyla siparişimi önden çektim, böylece vardığımda beni bekliyor olacaktı.

Gece sakindi, azalan ay tepemizdeki bulutların arasından soluk bir şekilde görünüyordu, dün bu saatlerde burada bir savaş yaşandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Savaş alanından özenle çıkarılan ve yıldızların sevineceği bir şekilde uğurlanan cesetleri hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Babamın sarayının eteklerine yıldız tozuyla geri gönderilen düşmanlarımızın cesetlerinden bahsetmiyorum bile - gücümüzün ve artık onun nerede saklandığını bildiğimiz gerçeğinin bir hatırlatıcısı.

Eğer Max yıldızı uykuya göndermeseydi, burada neler olabileceğini kim bilebilirdi? Roxy'nin söylediğine göre, Lavinia'nın sahip olduğu güç, onun ve kız kardeşinin Anka alevlerini ve damarlarındaki büyüü çok geride bırakmıştı. Yıldız tekrar uyanana kadar ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum ama uyandığı anda Lavinia başladığı işi bitirmek için kesinlikle geri dönecekti. Ve babam da kalesinde saklanmak yerine ona katılabilirdi.

Küre'ye doğru ilerledim, etrafta takılan birkaç Fae'ye zar zor bir bakış attım, bazıları yemek yiyordu, diğerleri ise sadece oturuyordu.

Sessizdiler, belki de savaş zihinlerini meşgul ettiği için uyuyamıyorlardı.

Küçük bir kapağın bulunduğu servis tezgahının ucuna doğru ilerledim ve elimi ona dokundurarak beni tanıması için yeterli gücü serbest bıraktım. Bu şey ilk dönemimizin sonlarına doğru, Caleb'in bir gece hep birlikte içtikten sonra sabahın üçünde kahvaltı edememekten şikâyet etmesi üzerine kurulmuştu. Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun istediği yiyecek ve içecek için sipariş verme seçeneğini talep etmişti ve o hak sahibi bir pislik olduğu ve annesi krallıktaki en güçlü dört Fae'den biri olduğu için akademi buna razı oldu ve bunu sadece dördümüzün kullanması için yarattı. Gerçi artık ikizlerin de buna erişimini sağlamam gerektiğini düşündüm.

Kapak açıldığında hasır bir sepet beni bekliyordu, sapından tuttum ve geldiğim gibi hızla gitmek için döndüm.

Bir zamanlar odanın ortasındaki güç konumumuzu temsil eden kırmızı kanepeye baktım - gerçi şimdi savaş konseyleri için kullandığımız devasa masaya yer açmak için kenara itilmişti. Seth ve Caleb orada oturmuş, kalçalarını birbirlerine bastırmış, başlarını öne eğmiş konuşuyor ve kocaman bir pizzayı paylaşıyorlardı.

Gözlerimi üzerlerinde hissetmiş gibi başlarını kaldırdılar ve ben de Seth'e barış işareti yapıp göz kırpmadan önce onlara sııttım.

Seth'in dudakları aralandı ve Caleb ona dirsek attı, kulağına duyamadığım bir şeyler tısladı ama yine de bir pislik gibi kıkırdamama neden oldu.

Onlara tek kelime bile etmeden kapıdan içeri girdim ve gizli ilişkileri yüzünden onlarla her alay edişimde tepki vermek için çırpınmalarının tadını çıkardım.

Ortak salonda uyanık olan birkaç kişiden aldığım bakışları görmezden gelerek yeterince hızlı bir şekilde Ignis Evi'ne geri döndüm. Peçe'nin ötesinin nasıl bir yer olduğuna dair bir soruya daha katlanmak zorunda kalsaydım, muhtemelen bana bunu soran herifi kendi gözleriyle görmesi için oraya gönderirdim.

Odama geri döndüm, doğruca kapının açık aralığından buharın yuvarlandığı banyoya doğru ilerledim, ama dönüşümü duyurmak için ağzımı açtığımda hareketsiz kaldım.

Roxy jakuzili küvetimin içindeydi, etrafında köpükler uçuşuyordu ve başını küvetin kenarına yaslamış uyuyordu.

Piknik sepetini kapının yanına koydum, içindeki sihrin yiyecekleri taze tutacağına güvenerek bir sandalye kaptım ve içeri girdim.

Banyoya. Sandalyeyi küvetin kenarına bıraktım ve alnına bir öpücük kondurmak için yaklaştım. Uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldandı ve ben de gözlerinin altındaki rimel izlerine ve kolunun küvetin kenarında uzandığı parmak uçlarındaki yontulmuş kırmızı ojeye bakarak gülümsedim.

Geraldine ikizlerin her gün mükemmel görünmelerini sağlıyordu ama Roxy'nin gözlerinin altındaki kapatıcının kalınlaştığını, yanaklarına renk veren allığın daha gerekli olduğunu biliyordum. Savaş konseyleri ve orduyu kontrol etmek arasında kendini yıpratıyordu, bugün üstlendiği gibi görevlere gitmekten bahsetmiyorum bile.

Ellerime su büyüsu yaptım ve uzanıp onun saçlarını yıkamaya başladım. Ben yıkarken gözlerini kapalı tuttu ama ağzının kenarları gülümsedi. Şampuanı abanoz buklelerine masaj yaparak yedirmeye başladığımda inledi ve bütün gün göğsümde sıkılaştıran düğüm sonunda çözöldü.

"Bugün seni özledim," diye mırıldandım, avucumdan döktüğüm ılık suyla saçlarındaki köpükleri duruladım.

"Çok yapışkan," diye alay etti uykulu bir şekilde.

"Bazen, benimleyken bile seni özlediğimi düşünüyorum, gidecek bir yerin, yapacak bir şeyin, olacak bir yerin olduğunu bilmek, her zaman orada asılı kalmak, seni tekrar çalmak için beklemek."

Roxy bir kahkaha attı ve ardından saç kremini saçlarında gezdirirken tekrar inledi.

"Ben bir kraliçeyim," diye belirtti. "Herkes senden bir parça istiyor," diye kabul ettim.

"Ama ısırıldığın parçalara sahip olan tek kişi sensin," diye cevap verdi.

Saçlarını temizlemek için tekrar duruladım ve yüzündeki makyajı silebilmek için daha da yaklaştım. Bunu yapmama izin verdi, bir zamanlar beni tek bir kader lekeli bakışla yakalayan o büyük, yeşil gözlerini açtı.

"Bununla mücadele ederek bu kadar zaman kaybetmekle aptallık ettim," dedim.

"Savaş seni nostaljik mi yapıyor, Darius?" diye sordu ve lanet olsun, dilinin isminin etrafında dolanmasına bayıldım.

"Belki."

"Bunu kazanacağız," diye ekledi, dudaklarında çok güzel bir yalan vardı, çünkü ikimiz de bunun şansının en iyi ihtimalle zayıf olduğunu biliyorduk, bunu yapmak için ne kadar güçlü bir şekilde savaşacağımıza rağmen.

"Biliyorum," diye kabul ettim, benim sahtekârlığım da onunki kadar günahkârdı.

Bilerek gülümsedi, ama benim dünyam olan kadının gözlerinde korku yoktu, sadece her şeye rağmen bu kelimeleri gerçeğe dönüştürmek için alev alev yanan bir arzu vardı.

Elini uzattı, gömleğimi yumrukladı ve beni sandalyemden kaldıracak kadar sert çekti. Jakuzi küveti ikimiz için de fazlasıyla büyüktü ve beni içine sürüklemesine izin verirken güldüm, tamamen giyinik, botlar ve her şey.

Roxy kahkahalarının arasından beni öptü, ağırlığım onu suya doğru bastırdı, sonra yuvarlandım ve baldırlarını kalçalarımaya bağlayarak kendimi ona doğru konumlandırımdı.

"Buyurun, yiyin," dedim, su sihrimi kullanarak sepeti bize taşıdım ve kendimi onun bedenine dair fikirlere kaptırıp ona söz verdiğim şekilde bakmayı unuttum.

"Kırmızı Başlıklı Kız gibi benim için kampüsün öbür ucuna kadar piknik sepeti mi taşıdın?" diye güldü, ben sepeti küvetin yanındaki sandalyenin üzerinde dengeleyip açarken.

Homurdandım. "Evet bebeğim, yaptım. Ve ne kadar büyük gözlerin var, büyükanne."

Tekrar güldü, kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Saçmalıklarını görmek için daha iyi, canım."

Sırıttım, sepetten dumanı tüten nacho tabağını aldım ve bu amaç için hazırladığım yüzen buz tepsisinin üzerine yerleştirdim. Elini uzattı ama ben elini kenara ittim ve bir tanesini ağzına götürdüm.

"Ve ne kadar büyük dudakların var," diye ekledim, bir şekilde küçümsemeye varan eğlenmiş bir ifadeyle onu beslememe izin verirken. Ama işaret etmekten çok hoşlandığı gibi o benim kraliçemdi, bu yüzden itaatkâr özneyi oynayacaktım.

Tahmin edilebileceği gibi, çiğnerken inledi ve cevap vermeden önce o fantezi uyandıran dudaklarını yaladı. "Seni öpmek için çok daha iyi, canım."

Bunu yapma dürtüsüne direndim, o izin verirken onu beslemeye devam ettim, gözleri tedaviye parlıyordu, oyunun tadını çıkarıyordu.

"Botların kışıma batıyor," diye yakındıktan sonra bir tanesini ayağımdan çekip küvetin dışına fırlattı ve her yere su sıçradı. Hemen ardından ikincisi geldi.

"Seni suyun dışından beklemekle yetindim," dedim ve sepetten tekila şişesini alıp ona da orada duran bardaklardan birine bir shot doldurdum.

"Seni daha yakın istedim," diye cevap verdi kolayca, bu sözler neredeyse ayağını tekrar kalçamın üzerinden kaydırıp kasıklarımın çıkıntısının üzerinde gezdirmesi kadar iyiydi.

Tekilayı ağzına dökmek için yaklaştım, o da bana izin verdi ve bir dikişte hepsini yuttu.

Bakışlarım fokurdayan suya kaymasına ve sertleşmiş meme uçlarını görmeme rağmen onu beslemeye devam etmek için kendimi zorladım. Ayağını kasıklarımın üzerinde tutuyor, sikime doğru esnetiyor ve iyi beslendiğinden emin olmak için konsantre olmamı çok zorlaştırıyordu.

"Anlat bakalım," dedi, aklına bir şey gelince gözleri parladı. "Max'le öpüşürken nasıl eğlendin?"

Homurdandım. "Bu onun tarafından dördüncü kez Siren Büyüsü'ne maruz kalışımı. O sırada yıldızın onu çekip götürmesi dışında pek de heyecan verici değildi."

"Ne kadar dil kullandı?" diye sordu son nachos'unu bitirirken ve ben tabağı sepete geri atarken.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm bebeğim, dil yoktu."

Gözleri kısıldı. "Oh, hadi ama, bana yalan söyleme. Daha önce de onun şehvet ağına düştüm, nasıl olduğunu bilirim."

"Şehvet ağı" mı? Hayır Roxy, onun büyüünde şehvet yok. Eğer bunu hissettiysen, bu tamamen seninle onun arasındaydı."

Dudaklarını sinirli bir şekilde büzdü. "Yani onunla yaptığım öpüşmenin büyü için tamamen gereksiz olduğunu mu söylüyorsun?"

İkimizden çok önce olmasına ve şu anda aralarında kesinlikle hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen bunu düşününce içimde kıskançlık alevlendi.

"Bir öpücük gerekiyor. Kapalı ağız da işe yarar. Belki de seks bağımlılığınız yüzünden onunla öpüştünüz-"

"Siktir git," diye yüksek sesle güldü, üzerime agresif bir şekilde su sıçrattı ve daha önce ıslanmamış herhangi bir yerimin şimdi kesinlikle ıslandığından emin oldu.

Ben de bir kahkaha attım, ayak bileğinden yakaladım ve suyun altına sürüklemek için çektim.

Roxy suyun altına girerken çeneme bir tekme attı, ardından gücünü suya bırakıp küvetin içindikileri kafama fırlatırken neredeyse boğuluyordum.

Banyoyu su basmış, sandalye devrilmiş ve piknik sepeti lavaboya doğru uçup gitmiştir.

İkimiz daha fazla kahkaha attık ve ayağa kalktım, onu kendimle birlikte kaldırdım ve kollarını ve bacaklarını vücuduma sararken onu öptüm, onu odadan taşımama izin verdi.

"Ne kadar büyük bir gücün var canım," diye dudaklarına yapıştım, ayaklarım banyo kapısının yanındaki ıslak halının üzerinde kayarken ve yatağa doğru ilerlerken.

"Kıçını tekmelemek için daha iyi, canım," diye cevap verdi.

Onu yatağın üzerine fırlattım, ona bakarken dudağımı ısırdım, vücudunun mükemmel kıvrımları keşfetmem için sergileniyordu.

Sırılsıklam olmuş gömleğimi bir elimle başımın üzerinden çektim ve kemerimi çözmeden önce bir kenara fırlattım.

"Ne kadar büyük göğüslerin var, canım," diye homurdandım, ona olan açlığım bekleme noktasını geçmişti, sikim fermuarıma doğru zorlanıyordu.

Gülüşü saf ve güzeldi, beni soyunurken izlerken elleri göğüslerini okşamak ve meme uçlarını çekmek için hareket ediyordu.

Doymuş kot pantolonumu iterek çıkardım, boxer'larımı ve çoraplarımı da yanıma alarak yatağın ucuna doğru ilerledim, başımın üstündeki gölgeliğe tutunarak altımda kıvrınmasını izledim.

Sikim sertleşmiş ve ağrıyordu, boştaki elim onu okşamak için hareket ederken, bu güzel yaratığıma baktım, onun yatağımdaki görüntüsünü yakalamak istedim, ıslak saçları çarşafları ıslatıyordu, elleri bronz etinin genişliğinde hareket ediyordu, ağzımı kiskandırıyordu.

Roxy göğüslerinden birini serbest bıraktı, göbeğine ulaşmadan önce bir elini göbeğinde gezdirdi ve kendisiyle oynamaya başladı. Klitorisini okşarken inledi, sırtının çarşaflara yaslanışını izlerken gölgelikteki tutuşum sıkılaştı.

"Ne kadar ıslaksın?" Ona sordum, bakışlarım teninin üzerinde yuvarlanan su damlacıklarının üzerinde kayarak amına geri döndü ve iki parmağını içine sokmasını izledi.

"Sırılsıklam," diye nefes aldı, onları içeri ve dışarı kaydırdı, klitorisinin üzerinde yuvarladı ve sonra tekrar yaptı. "Gelmemi mi izleyeceksin yoksa devralacak ve beni kendin mi yapacaksın?"

"Karar vermedim," diye homurdandım, yumruğumu yavaş ve durgun bir hareketle şaftımın üzerinde gezdirerek kendi bedenimdeki ihtiyacın bir kısmını hafiflettim. Precum avucuma bulaştı ve Roxy parmaklarını tekrar kendi içine sokarken inledim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes aldı, diğer eli göğsünü sıkıyordu.

"Henüz değil," diye cevap verdim, kanopiye o kadar sıkı tutuyordum ki kırılma tehlikesi vardı, ama daha fazlasına da ihtiyacım vardı. Bunu hafızama kaydetmeli ve asla bırakmamalıyım.

Roxy dudağını ısırды, elini amından çekip büyü yapmak için parmaklarını oynatmadan önce gözleri benimkilerle buluştu.

Taleplerine boyun eğmediğimde sık sık yapmaya çalıştığı gibi sarmaşıkların gelip beni üzerine sürüklemesini bekliyordum ama onun yerine buzdan bir horoz yaptı, benimki kadar büyüktü ve belli belirsiz parlıyordu.

"Kahretsin," diye küfrettim, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için tüm gücümle onun üzerinde durmaya çalışırken sikimi daha sert pompaladım.

Seks oyuncağını vücudunda gezdirirken bana sırtıttı, meme uçları oyuncağın öpücüğüyle daha da sertleşti, tüyleri diken diken oldu. Oyuncağı klitorisinin üzerinde gezdirirken çıkardığı iniltiyi, oyuncağı amına sokarken çıkardığı inilti takip etti.

Diğer eliyle klitorisini okşarken kendini onunla becermesini izlerken göğsüm nefes nefeseydi.

O lanet olası bir şaheserdi, istek, ihtiyaç ve seks yarattığıydı ve tamamen benimdi.

Onu izlerken kendi elimi becerdim, yatağın üzerindeki gölgelik yumruğumla sıkıldıkça çatırdıyordu.

Roxy yataktan kalktı, mutluluk içinde haykırmadan önce yüksek sesle inledi, bu ses yüksek sesle küfretmeme neden olan bir ecstasy kakofonisi, gölgelik tutuşumda parçalanıyor ve ikiye ayrılıyor.

Parçaların yatağın ayakucuna düşmesine izin verdim ve üzerine düştüm, onu sertçe öptüm ve oyuncağı hala içinde tuttuğu yumruğumu kendi yumruğumun etrafına sardım.

Onu bununla becermeye başladım, gözlerinin içine baktım ve içinde tekrar o hissin oluşmasını izledim.

"Şimdi benim için daha sert boşalacaksın," dedim ona. "Önce bununla, sonra da sikimle. Değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı, ben onu daha da sert bir şekilde sikmeye başladığımda kalçaları oyuncağın itişlerini karşıladı, içine pompalandı ve talimat verdiğim gibi benim için parçalanana kadar nefesini tutarak izledi.

Roxy bu kez boşalırken adımı haykırdı ve ben de oyuncağı içinden çekerek ağzımı amına götürdüm, böylece onun orgazmını da tadabilecektim.

Tüm odağımı klitorisine vermeden önce dilimi iç duvarlarının etrafında yuvarladım, benim için nasıl sıkıldıklarını ve nabız attıklarını hissettim.

Bacaklarını omuzlarıma bağladım, onu yutarken kalçaları başımın etrafında sıkılaştı, vücudunun tadını sevdim ve kıcını kavrayarak onu o kadar yakınımaya çektim ki nefes bile alamadım.

Onu acımasızca yalarken tırnakları kafa derimi ısırды, etinden daha fazla zevk talep ettim ve patlayıcı bir çığlıkla boşalırken ödülümü aldım.

Daha sözünü bitirmeden içine girmiştım, kabzasına kadar batmışım ve amının darlığı beni eve buyur ederken rahatlatarak inliyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kıcını kucağıma aldım, böylece yatakta hala önümde uzanırken onu izleyebiliyordum.

Parmaklarını tekrar klitorisine götürdü ve aletimin ona battığı yeri izledim, daha sert ve daha hızlı sürdüm, ter karın kaslarımı kayganlaştırdı, vücudumdaki her kas ihtiyaç ve arzu ile gerildi.

Göğüsleri itişlerimle aynı anda zıplıyor ve bu işkenceden kurtulmak için yalvararak adımı haykırıyordu.

Yine de dayandım, bunun asla bitmesini istemedim, bu duyguyu mecbur kalmadan önce bırakamayacak kadar çok sevdim.

Vermek zorunda olduğum her şeyi aldı ve sonunda sikimin etrafına geldiğinde, amı sıkıca sıkıldığında ve dudakları bir dua gibi adımı soluduğunda, onunla birlikte gittim. Derinlemesine ittim, sertçe boşaldım, onu doldurdum ve bininci kez olabilecek ama asla yeterli olmayacak bir şey için onu kendim olarak işaretledim.

Üzerine yığıldım, onu sertçe öptüm, nefes nefese nefeslerimiz çığlıklarımızın ardından kalan sessizliği doldurdu.

Tekrar hareket edebilecek kadar kendimize geldiğimizde, onu kollarıma aldım ve bizi yatağa taşıdım, yaptığımız şeyin kanıtlarını temizlemek için su büyüğü kullandım ve yorganı üzerimize çekmeden önce sonunda bizi kurutmak için ateş ettim.

"Seni seviyorum, Darius Vega," dedi Roxy, kalbimin gümbür gümbür kulağına çarptığı göğsüme yerleşirken gözleri kapandı.

"Önce ben seni sevdim," dedim, kolumu ona doladım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Bir savaşın kaybeden tarafında yer almış olabilirdik ama bunun birbirimizde sahip olduğumuz değerleri yok etmesine izin vermeyecektim. Mazlumlar her zaman

Kendi günlerini yaşadılar ve ben de bizimkini yaşamak için elimden geleni yapacağım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüneş akademinin üzerindeki gökyüzünde parlıyordu, varlığıyla uzaklaştırılmayı reddeden dondurucu soğuğa rağmen çabalarıyla günün buzunu hafifletiyordu. Ağlayan Orman' daki dallara yapışan kırağı, kampüsün içinden geçen patikaları buz pistine çevirmişti, ve koşarken nefesim etrafımda sis gibi yükseldi.

Ağaçların arasından King's Hollow'a doğru hızla ilerledim, beni fark edebilecek herhangi birine karşı gözümü dört açtım ve takip edilmediğimi iki kez kontrol ettim.

Saat erkendi, kampüste şafak yeni yeni söküyordu. Seth'i Aer Tower'daki yatağında uyurken bırakmıştım. Kimse burada olduğumu ya da kiminle buluştuğumu bilmiyordu ve ben de bunun böyle kalmasını istiyordum.

Bir dalın çatlamasıyla durdum, gözlerim sabah ışığının gölgelikleri eğik shaftlar halinde kestiği ağaçların arasındaki boşluğu taradı. Tam önümde bir çatlak daha vardı ama ensemdeki karıncalanma bana tehlikenin önümde değil arkamda olduğunu söylüyordu.

Etrafımda döndüm, hava akımı başka bir Vampir'in geldiğini haber veriyordu, hem de gökyüzü kadar iyi tanıdığım bir Vampir'in. Kardeşim Hadley üzerime atladı, ama ben hazırdım, kolum uçtu ve onu tam ortasından yakaladı.

göğsüne vurarak onu yere fırlattı. Nefes nefese öksürdü ve hayal kırıklığı içinde bana baktı.

"Asla benden daha hızlı olamayacaksın Had." Sırıtarak dişlerimi gösterdim ve kalkmasına yardım etmesi için ona elimi uzattım.

Onu aldı, koyu renk saçlarını bilinçsizce geriye doğru düzeltirken ağaçlara doğru bir bakış fırlattı.

"Dışarıda dikkatimi dağıtmana yardım eden kim?" Kısık bir sesle sordum. "Athena," adını bir tanrıya aitmiş gibi söyledi ve ben de kaçırmadım

Sesinde de sahiplenme duygusu vardı. Sanki onu çağırmış gibi, ağaçların arasındaki parıldayan ışıktan çıktı, kahverengi saçları morla kaplıydı ve iri gözleri ona masum bir şey görüntüsü veriyordu, ama onu Kurt formunda dövüşürken görmüştüm ve böyle bir şey olmadığını biliyordum.

"Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsunuz?" Onlara sordum ve ikisi de bana bir şeylerin peşinde olduklarını söyleyen bir bakış paylaştılar.

"Savaşa yardım etmekle meşgul olan tek kişi sen değilsin," dedi Hadley gözlerindeki muzip parıltıyla ve bana çocukken ailemizin arazisinde maceralara atıldığımız zamanları hatırlattı. Güney sınırını kucaklayan bir nehir vardı ve Hadley'le birlikte dallardan bir sal yaptığımızı, ikimizin birlikte o şeyin üzerine oturup yelken açmayı planladığımızı çok iyi hatırlıyorum. Sal batmadan önce beş metre kadar gidebilmiştik ve kendimizi çamurlu nehir kıyısına sürükleyerek toprakta kahkahalarla gülmüştük. O masum günler şimdi çok uzak görünüyordu, sanki o tür kaygısız bir hayat artık ulaşılamazdı. Ama bu konuda yanıldığımı umuyordum. Belki de bu savaşın diğer tarafında kendimizi yine çamurun içinde, önümüzde saatlerce sürecek bir özgürlükle yan yana bulacaktık.

"Seni kim çalıştırıyor?" Ben sordum. "Yıkayıcı mı?"

Athena ürperdi. "Hayır, yıldızlara şükürler olsun. Bir silah yapıyoruz." "Biz kimiz?" Merakla sordum.

"Biz, Xavier ve Grayson," diye yanıtladı Hadley. "Gus Vulpecula, Lionel'in Solaria Sarayı'ndaki ofisinden, yer değiştirdiklerinde Fae'lerin sırtlarına takılabilecek büyülu silahlar yapma planlarını gösteren bir şema aldı."

"İlk başta planları kullanarak kendi planlarımızı yapabileceğimizi düşündük," dedi Athena. "Ama bunun için ne zamanımız ne de kaynaklarımız var. Bunun yerine Lionel'ın tüm silahlarını etkisiz hale getirebilecek bir silah bulduk. Buna defuser diyoruz."

"Nasıl çalışıyor?" Heyecanla sordum.

Hadley, "Potansiyel olarak hepsini kızartabilecek bir nabız gönderiyor," dedi. "Ama..." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Bunu yapabilecek kadar güçlü bir güç kaynağı bulmakta zorlanıyoruz. Her türlü kristali şarj edip defuser'a ekliyoruz ama denediğimiz hiçbir şey muhtemelen ihtiyaç duyacağı güce sahip değil. Lionel bu silahlardan yüzlercesini yapmış olabilir."

Lionel'ın zaten dehşet verici olan ordusuna bir başka büyük tehdidin daha eklendiği düşüncesi içimi endişeyle titretti.

"Menzil de başka bir sorun," dedi Athena ve gözlerinin altındaki karanlığı fark ettim, bu da bana muhtemelen bütün gece bunun üzerinde çalıştıklarını söylüyordu. "Şimdiye kadar, defuser sadece on fitlik bir darbe gönderdi. Bu yeterli olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Berrak kuvars ya da belki yeşim taşı eklemeyi denediniz mi?" Ben önerdim. "Güçlendirmeye yardımcı olurlar."

Hadley, "Evet ama Grayson'ın hesaplamalarına göre o silahları kullanan koca bir orduyu alt etmek için elimizde dağ gibi malzeme olması gerekir," deyince iç geçirdim.

"Üzerinde çalışmaya devam et," diye teşvik ettim, keşke daha fazlasını sunabilseydim. "Bir yolunu bulacağız," dedi Athena, bakışları kararlılıkla parlıyordu.

Hadley onun elini tuttu ve ona bakışı, küçük kardeşimin bir Capella'ya aşık olduğundan aniden emin olmamı sağladı ve kafam bu yüzden boktan bir kasırga içindeydi. Anlaşılan Altaylıların ruhlarını çağıran bir şeyler vardı onlarda.

Bir elimi omzuna atıp vedalaşmak için sıktım, o da yürümeye devam etmeden önce bana başıyla selam verdi.

Ağaçların arasından ilerledim, hedefime giden yolu çizdim ve King's Hollow'a varıp devasa meşenin gölgesinde durmadan önce omzumun üzerinden kontrol ettim.

Susturma balonumu yukarıda tuttum ve bölgeye bir güçlendirme büyüsü yaptım, ama her şey sessizdi. İşimi şansa bırakacak değildim. Bir dizimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kapattım, bir elimi yere koydum ve toprağa bağlandım.

Farkındalığımı toprağın içine, ağaç köklerine ve etrafımdaki sayısız ağacın dallarına doğru ittim. Ormanlık alanda küçük kemirgenler, sincaplar ve hatta bir tilki bile vardı ama hiçbiri şekil değiştirmiş Fae olabileceklerini düşündüren büyümlü bir işaret taşımıyordu. Yalnızdım.

Nefesimi bıraktım ve Hollow'dan hızla uzaklaşarak ağaçların arasından hızla geçip kampüsün kenarına doğru koşmaya başladım.

Bundan kimseye bahsetmemiştim. Seth'e bile. Bunu düşününce içimde bir suçluluk duygusu uyandı ama dürtülerimi inkâr etmeye devam edemezdim. Buna ihtiyacım vardı. Buna daha fazla direnemezdim.

Koşan ayak sesleri bana ulaştı ve durmak için kaydım, düşen yapraklar onları rahatsız ettiğim için etrafımda dönüyordu, kırmızı, sarı ve turuncu bir kasırga bacaklarımın arasında birkaç saniye boyunca dönüyordu ve beklediğim kişinin gelişiyile uzuyordu.

Açıklığa doğru hızla ilerlerken yüzümü ona döndüm, yaklaştığında dişlerimi gösterdim, kaslarım otomatik olarak gerildi.

Orion bir hareket bulanıklığı içinde ağaçlardan fırladı, bana çarptı ve beni yere düşürdü, ikimiz şakacı bir şekilde boğuşmaya başladık, sonunda bacağını yakalamak ve onu üzerimden atmak için bir sarmaşık kullandım.

Bana verdiği yarık dudaktaki kanı silerken, "Acele etme," dedim.

"Blue'yla birlikteydim," diye cevap verdi,

sırıtarak. Gözlerimi devirdim. "Anladın mı?"

"Evet."

Çenesini salladı ve onu takip etmeden önce etrafıma kaçamak bir bakış attım; yosun kaplı kayalardan oluşan bir yığının tepesinde, yaprakları gövdesini gizlemek için aşağı doğru sarkan yaşlı bir söğüt yetişiyordu.

Orion yaprakları kenara itti ve altlarına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim, toprak büyümlle uzandım ve iki kayanın ayrılmasını sağlayarak bizim için bir açıklık yarattım.

Toprağın altında yarattığım gizli alana doğru ilerledik, kayalar dışarıdan gelen tüm işaretleri gizlemek için arkamızda kapanırken birbirine sürtünüyordu.

Parmaklarımın bir hareketiyle, mekânın ortasındaki ocakta ve toprak duvarları kaplayan apliklerde ateşler tutuştu.

Granitten bir masa ve iki yanında iki büyük ve rahat sandalye vardı, hepsi de benim toprak sihrimle yontulmuştu. Üzerimizdeki söğüt ağacının kökleri mağaranın çatısını kaplıyordu, renkleri ateş ışığında neredeyse altın gibi görünüyordu, yaptıkları çapraz desenler doğa anaya layık bir dekorasyon oluştuyordu.

Orion odaya şöyle bir göz gezdirdi; ortadaki ateşi çevreleyen koyu metal rayı, kiremitlere benzetilerek oyulmuş taşları

Zemini kaplayan koyu mavi ve yeşil mobilyalar her şeyi tamamlıyor ve ev hissi veriyor.

"Gösteriş," diye mırıldandı.

"Belli bir konfor seviyesine alışkınım," diye cevap verdim omuz silkerek, özür dilemeden. Eğer burada zaman geçireceksek, o zaman burayı rutubetli bir mağara olarak bırakmazdım.

"Şımartılmış bir velet olmaya alışkınsın," diye alay etti.

"Sırf hava ve su büyüğü daha düşük diye bu kadar acımasız olma," diye karşılık verdim ve onunla alay ettim.

Masadaki yerlerimizi aldık ve Orion taşıdığı çantayı aramıza yerleştirdi. Birkaç eski parşömen ve o kadar yıpranmış ve güve yemiş bir kitap çıkardı ki, her şeyin parçalanmadığına şaşırdım.

"Henüz açmayı bile denemedim," diye onayladı ve kitabı dikkatlice yere bıraktı.

"Bakalım ona biraz yardım edebilecek miyim?" diye teklif ettim ve ona uzandım.

Orion başıyla onayladı ama ben kitabı elime aldığım da yüzünü buruşturdu. Buraya gelirken onları korumak için çürümeye yüz tutmuş sayfaların etrafına bir hava kalkanı inşa etmişti ama ben kitabı elime aldığım da kalkan düştü. Ağır bir kitap bekliyordum ama kitap daha çok bir günlük boyutundaydı ve o kadar da kapsamlı olamayacağını anlamamı sağlayacak kadar inceydi. Elimde esnedi, kahverengi kapağı her an parçalanacakmış gibi hissediyordum, sayfaların kendileri de kenarları boyunca kağıt inceliğindeydi.

Büyümü kitaba bastırdım, toprak büyümlerle parşömenin bütünlüğünü güçlendirmeye çalıştım ama onu hiç değiştirmemeye dikkat ettim. Eğer çok fazla güç kullanırsam içindeki bilgiler kaybolabilirdi.

Cildi yavaşça sağlamlaştırırken, kapağı sıkılaştırırken ve sayfalara biraz daha içerik kazandırırken Orion nefesini tuttu.

İşim bittiğinde, onu aramıza yerleştirdim.

"Yeterli," diye kestirip attı ve ben de ona ukala bir bakış attım, yaptığım karmaşık büyümlerin bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama sınıfta hiçbir zaman iltifat eden biri olmamıştı ve yakın zamanda da iltifat etmeyi planlıyor gibi görünmüyordu.

Başlık soluktu ve ön kapağın büyük bir kısmında is ya da duman hasarı olabilecek kararmış bir leke var gibi görünüyordu, ancak kelimeleri seçebiliyordum.

Coven Lore'dan.

"Bu Kan Çağları'ndan mı?" İçimi bir tedirginlik kaplayarak onayladım.

O günler geçmişimizde sayısız yıl olmuş olabilir, ancak tüm Vampirler bunun utancını kabul etmek zorunda kaldılar - türümüzün Düzen formlarımızın tüm gücünü kötüye kullandığında neler yapabileceğinin gerçekliği. Fae'lerin geri kalanı bize karşı ayaklandığında bunun neredeyse türümüzün yok olmasıyla sonuçlanmasından bahsetmiyorum bile.

Vampirler o uzun zaman önceki savaşta düşmandı ve türümüzü sadece savaşın son günlerinde yapılan bir anlaşma kurtarabilmişti. Ortaya çıktıklarında tüm Vampirlerin ölümünü talep eden bir yasa yürürlüğe giriyordu. Eğer bu gerçekleşmiş olsaydı, aile soylarımızdan herhangi birinin hayatta kalıp kalmayacağını kim söyleyebilirdi? İkimiz hiç doğmamış olacaktık.

"O zamanlar yapılanların hiçbirine göz yummuyorum," dedi Orion, sanki benim de niyetimi onaylaması gerekiyormuş gibi bana sert bir bakış fırlatarak.

Omurgamı dikleştirdim. "Öyle olduğunu söylemedim."

Aramıza derin bir sessizlik çöktü. O kitabı okumak bir yasayı çiğnemektir ama bizi engelleyen bu değildi. Orada bulabileceğimiz bilgi tam da ihtiyacımız olan şey olabilirdi, ama bu asla öğrenemeyeceğimiz bir şey değildi. Sırlarını öğrendiğimizde, onları saklamak ve korumaktan ikimiz de sorumlu olacaktık. Yanlış ellerde, tüm bunlar muhtemelen ikimizin de takdir ettiğinden çok daha tehlikeli olabilirdi.

"Azalan Topraklar'da vahşi doğada cadılar meclisi olduğunu duydum. Kıtaları boyunca devam eden Sonsuz Savaş'ın kaosundan besleniyorlar ve kontrolsüz ve kanunsuz bırakılıyorlar," dedim. "Gizlendikleri gölgelerden yükseleceklerine ve oradaki savaşı nihayet sona erdireceklerine inananlar var - Kan Çağları boyunca Solaria'yı yönetenlere benzemeyen yeni bir rejim yaratacaklar." Belki zaman kazanmaya çalışıyordum, belki de bizi bundan vazgeçirmeye çalışıyordum ama her iki durumda da bunu söylemem gerektiğini hissettim.

Orion kaşlarını çatı. "Azalan Topraklar hakkında hiçbir şey bizim tarafımızdan tam olarak bilinmiyor," dedi. "O cehennem gibi yerden geldiğini iddia eden söylentilere çok şüpheyle yaklaşıyorum - yüz yılı aşkın bir süredir büyü prizmalarının içinde dünyadan tamamen yalıtılmış durumdadır. Oraya hiçbir şey ve hiç kimse girip çıkmıyor, peki bu söylentiler denizin ötesinden bize nasıl ulaşıyor?"

Başımı salladım, zihnim Solaria'yı kasıp kavuran savaşı o kadar meşguldü ki Azalan Topraklar'da ne tür dehşetlerin yaşandığını düşünmek için gerçek bir zaman harcamadım. Onlar hakkında kesin olarak bildiğim tek şey, o prizmanın yerinde olmasından ve orada yaşayan tüm dinsizleri onun içinde tutmasından çok memnun olduğumdu. İhtiyacımız olan son şey, doğu denizlerinin ötesinden bize doğru uzun süre bakan güce aç Fae'lerdi. Her kim orayı dünyanın geri kalanına kapattıysa bize bir iyilik yapmış sayılırdı ve ben de oranın süresiz olarak kapalı kalmasına çok sevinmiştim. Bir krallığın sorunları bizim uğraşmamız için fazlasıyla yeterliydi.

"Siktir et. Buraya kadar geldik." Kitaba uzandım ama Orion'un eli fırladı ve ben sayfayı çeviremeden bileğimi yakaladı.

"Bu kitapta ne öğrenirsek öğrenelim, kelimelerin fısıldadığı güçte ne tür bir cazibe bulursak bulalım, bu savaşı kazanmak için yapmamız gerekenler dışında kullanmayacağımıza dair bana yemin et," dedi, gözleri yaptığımız şeyden duyduğu endişeyle kararmıştı ve nabzımın temposu bana da aynı derecede gergin olduğumu söylüyordu.

"Yemin ederim kardeşim," diye söz verdim ona. "Bu bilgiyi sadece tek bir nedenden dolayı istiyorum. Lionel Acrux ölüp toprakta çürüdüğünde, bu bilgiyle ilgili tüm anıları kafamdan sileceğim ve bir daha asla aklıma getirmeyeceğim, kullanmak şöyle dursun. Gerçek Kraliçelere boyun eğdim ve hain olmak gibi bir niyetim yok."

"O zaman bırak öğrenilsin, kullanılsın ve sonra unutulsun," diye kabul etti ve bana elini uzattı.

Onu kendi elime aldım ve bu yeminin gücü aramızda çarpıştı, yıldızlar bizi sözlerimize bağladı.

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum, bakışlarımı bir kez daha zararsız görünen kitaba çevirdiğimde nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Sonra açtım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

M Buz kaplı yumruğunuz tahta bir kalkana çarparak kalkanı tam ortasından, üzerindeki çirkin yeşil Ejderha resminin gözleri arasından kırdı.

"Güzel. *Tekrar*," diye teşvik etti Tyler, kalkanı sabitleyip sağ elindeki diğer kalkanı kaldırarak.

Yumruğumu önce kalkana, sonra da üzerinde çarpık görünümlü bir Gölge Prenses resmi olan diğerine indirdim, onları kırıp geçmeye kararlıyım. Tyler onları yumruk atabildiğim kadar hızlı düzeltilti, kaplanmış parmak eklemlerim tahtaya tekrar tekrar sertçe çarpıyordu. Darbe kollarımdan sekiyor ve çıplak göğsümde ter damlaları oluşuyordu. Sabahtan beri bunu yapıyorduk ve ben engellenmeye devam ettikçe öfkeyle ayağımı yere vuruyordum, burcumun kelimeleri düşüncelerimi bir alay gibi sarıyordu.

Günaydın, Yay.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün, ya yeni ve devrimci bir yönde ilk geçici adımları atacağınız ya da çıkmaz sokaklarda tökezlemeye devam edeceğiniz yolların buluşmasıdır.

Kendinizi her bulduğunuzda hayal kırıklıklarınız artacak olsa da

Başka bir engele ulaşırken, her yeni girişimin ayaklarınızı aradığınız yola yerleştirebileceği gerçeğine dikkat edin. Kalbinizi dünyayı değerlendirmek için yeni yollara açın ve kalbinizin fısıltılarını dinleyin. Çünkü o, çaresizce arzuladığınız kurtuluşu arıyor ve inatçı zihninizin ona doğru eğilmesini istiyor.

Bu sözler bana ilk okuduğum zamankinden daha fazla anlam ifade etmiyordu ve tek yaptıkları hedefime ulaşamadığım için beni daha da sinirlendirmekte.

Etrafımda antrenman yapan pek çok kişi vardı, Pitball stadyumu savaşta savaşmak isteyen akademi öğrencilerinin gelip antrenman yapması için yeniden düzenlenmişti. Bu seansların çoğunu Tiberius yönetiyor, orduyu en zinde ve en iyi hale getirmeye çalışıyordu.

Darcy ve Geraldine sağımda birlikte çalışıyorlardı, Geraldine Tyler'ın benim için yaptığı gibi tahta kalkanlar yapıyordu ve Athena ile Grayson diğer tarafımdaydı.

Bakışlarım Tyler'ın omzunun üzerinden Sofia'ya kaydı, orada başka bir isyancı grubu ateşle eğitim yapıyordu. Sofia önündeki hedefe küçük ateş topları fırlatıyor, bu toplar bir havalanma tılsımı altında düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Eski profesörlerimiz eğitimin koordine edilmesine yardımcı oluyor, hedeflerin hareket etmesini sağlıyor ya da ipuçlarını vererek sıralarda yürüyorlardı.

Lance Orion bu tarafa doğru ilerliyordu, göğsü kendi eğitiminden dolayı çıplaktı ama bugün de pislik profesörü oynuyor, geciken herkese bağırarak emirler yağıdırıyordu. Tyler'ın hemen ötesinde durdu, kollarını kavuşturdu ve birkaç dakika Darcy'yi izledi. Gözlerini bana çevirmeden önce gözleri parladı ve yerine tüm karanlık çöktü.

"Duruşuna dikkat et Acrux," diye kırıptı ve ben de ayağımı yeniden ayarladım. "Artık öğretmen değilsin, ilk adımı kullanabilirsin," dedim. dişlerimin arasından, sonra sol kalkana bir yumruk salladım. Tekrar çatladı ama Tyler onu bir kez daha düzeltti.

Tyler, "Haydi Xavier, içinde bundan daha fazlası var," diye ısrar etti.

"O kalkanlardan birini kırdığında ilk adımı kullanacağım," diye üsteledi Orion ve ben de öfkeyle homurdandım.

Tiberius da bu tarafa doğru yürümeye başladı, bakışları saflar arasında gidip geliyor, zayıf noktalar arıyordu. "Beş dakika daha, sonra yer değiştirin!" diye bağırdı.

"Bulundukları istasyonun amacına ulaşana kadar kimsenin istasyon değiştirmesine izin vermezdim," diye mırıldandı Orion, tam Darcy'nin yumruğu kalkanlarından birini yararken.

"Kutsal wangadoodles! Bu tam bir çılgınlıktı," diye tezahürat yaptı Geraldine.

Orion ona, "İyi iş, güzelim," diye seslendi ve ben onun bariz kayırmacılığı karşısında kaşlarımı çattım.

Geraldine kalkanları sıfırlarken Darcy gülümseyerek yumruklarını tekrar kaldırdı. "Odaklan," diye ısrar etti Tyler.

Bir yumruk daha salladım ve yeşil Ejderha'nın suratına sertçe indirdim; o bok parçasının bana yaptığı her şeyi düşündükçe öfkem nabzımın kulaklarımda atmasına neden oluyordu.

"Tyler, yer değiştir," diye emretti Orion, onun yerini alabilmesi için kenara çekilmeye zorlayarak.

"Toprağın yok, kalkanları kullanamazsın," diye tısladım.

"Siktir et kalkanları," dedi. "Bana buradan vur." Çenesine vurdu. "Ne?" Tereddüt ettim.

Darcy umutlu bir sırtısla, "Ben bir deneyeyim," diye önerdi ve Orion ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Sıraya girin Bayan Vega. Sadece bir kalkanı kırdınız, zamanınız dolmadan diğerini de kırın yoksa pişman olmanızı sağlarım" diye uyardı, sonra tekrar bana döndü.

Çenesine bir kez daha vurdu. "Haydi."

"Hareket etmek için Vampir hızını kullanacaksın," dedim ayağımı yere vurarak. "Bırak da kalkanlarla ben ilgileneyim."

"Kalkanlar gücünü sınıyor ama bu senin zayıflığın değil." "O zaman neden onları kıramıyorum?" Havladım.

"Bu öfke yüzünden. Odaklanmanı engelliyor. Bir kalkanı kırabileceğini biliyorsun ama öfken yumruklarını karıştırmaya neden oluyor."

"Neden kızmayayım ki? Ne bekliyorsun ki? Babam lanet olası yıldız krallığını ele geçirdi, Lance. Mesajı almadın mı?" Tersledim.

"Vur bana," dedi basitçe.

"Kalkanlar üzerinde çalışmama izin verin," diye ısrar ettim, Tyler'ı almak için yanından geçmek üzere hareket ettim, ama Orion kafama bir şaplak indirdi.

"Vur bana," dedi ve Athena ile Grayson'ın gözlerini üzerimde hissederek öfkeyle ona doğru savruldum.

Tahmin edilebileceği gibi hızla uzaklaştı, arkamda belirdi ve beni arkadan itti. Bir küfürle birkaç adım öne tökezledim, sonra kalbim gümbürdeyerek ve çenem gıcırdayarak etrafımda döndüm.

"Senin derdin ne?" Ona doğru hamle yaptım, yumruğum havayı yararak yüzündeki o rahat ifadeyi silmek istiyordum.

Kaçmak için iki adım geri gitti ve ben tökezleyerek ileri atıldım, tekrar ona doğru savruldum. Arkamdan züm yaparak kıcıma bir tekme attı ve beni yere uçurdu. Sırt üstü yuvarlandım, o üzerimde dururken boğazımdan vahşi bir inilti koptu.

"Vur. Ben," dedi Orion eşit bir şekilde.

Kendimi yerden kaldırdım, yumruklarımı savurdum, öfkem gözümü kör etmişti. Yumruklarım havadan başka bir şeye çarpmadı ve başımı eğip yenilgiyle derin bir nefes aldım. Lanet olası bir Vampiri yakalayamazdım. Ona asla vuramayacaktım ve o da bunu biliyordu.

Geraldine, "Devam et, benim güzel pego-kardeşim," diye bağırdı. "Öyle olduğuna inandığında her şey mümkündür."

"Büyü kullanmadan onu yakalayamam," diye homurdandım.

"Büyü kullanamayacağını kim söyledi? Sen Fae'sin, değil mi?" Orion seslendi. "Savaş alanında herhangi bir kural olmayacak."

"Sadece kan," dedi Darcy karanlık bir sesle ve ona baktım, gözlerinde bu savaşın kazanıldığını görmek için duyduğu kararlılığı gördüm.

Bakışlarım diğer Yedeklere kaydı; Athena ve Grayson antrenmanlarına geri dönerken, Hadley partnerinin kalkanını bir böğürmeyle parçaladı, parmak eklemleri tahtada yarıldı. Sonra sıranın ilerisinde mükemmel bir hassasiyetle birlikte talim yapan Darius ve Tory'ye baktım. Hiçbiri duygularını bu işe karıştırmıyor, becerilerini geliştirmek için her şeyi bir kenara bırakıyorlardı. Çünkü savaşçıların yaratıldığı yer burasıydı.

"İçindeki bu öfke şu anda eğitimini bozuyor olabilir," dedi Orion. "Ama bunun gerçek bir sonucu yok. Savaş gördün, savaşın kaosunu tattın. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun ve o zaman aklını başına topladın."

"Ama bu daha önceydi-" Boğazım kelimelerin üzerine kapandı, dışarı çıkmalarına izin vermeyi reddetti.

"Tatlı anneni kaybetmeden önce," diye nefes aldı Geraldine, ona bakmak için döndüğümde gözleri parlıyordu. O bu acıyı biliyordu. Babası annemle birlikte ölmüştü ama o hâlâ buradaydı ve bu yaranın onu yok etmesine izin vermiyordu.

Darius'un geri dönmesi bu acıyı pek çok yönden iyileştirdi ama dönüşü garanti değildi. Bu stadyumdaki herkes savaştan sağ çıkamayacaktı, bu basit bir matematikti. Ve sevdiklerimle birlikte benim de hayatta kalma şansım... neredeyse imkânsızdı.

"Nefes al ve düşün," diye emretti Orion.

O kadar basitti ki anlamsız görünüyordu ama aklıma başka fikir gelmiyordu.

Etrafımdaki insanlar da en az benim kadar kaybetmişlerdi ve öfkeyle dikkatleri dağılmamış, başarısızlık noktasına kadar etkilenmemişlerdi. Sadece kendimi değil, hepsini hayal kırıklığına uğratiyordum. Nihayetinde, tekrar savaşa girdiğimde, gücüm, odağım, gücüm, sevdiklerimi kurtarabilirdi. Hayatta kalmaları ya da kalmamaları arasındaki fark ben olabilirdim. Ve bu gerçeğin baskısı dayanılmaz olsa da, ondan kaçamazdım.

Etrafımda döndüm, Orion'un etrafındaki çimenlerden dev buz parçalarını fırlattım, böylece kaçacak yeri kalmadı ve onları havayla kendisinden uzaklaştırırken, yumruğum şeklindeki bir buz topunu tam yüzüne doğru fırlattım.

Buz bir gümbürtüyle yere düşerken dudağı yarıldı ve gözleri zaferle parladı.

"İşte orada," dedi Orion sırtarak. "Odaklanman geri geldi. Bunu kaybetme. Eninde sonunda seni kurtaracak olan şey bu."

Başımı salladım, Geraldine koşarak omzumu okşarken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"İyi gösteri!" diye bağırdı. "Şimdi benimle flamingoyu çevirmek ister misin?" Orion, Darcy ile antrenman yapmak için onun yerine geçti ve ben de

Öğrendiklerimi uygulamak için Geraldine'e gittim, kalbim bir kez daha umutla doluydu.

Tiberius seansı bitirdiğinde, öfke sorunlarımla gerçek anlamda başa çıkmaya başladığımı hissettim. Çok basitti. Nefes almak ve düşünmek. Kahretsin, neden daha önce kimse bana bunu söylememişti?

"Evet, bayrağın dostları," diye seslendi Geraldine. "Cesur girişimlerimiz için saat başı yola çıkacağız. Vedalarınızı söyleyin ve yıldızlar sağ salim döndüğünüzü görsün." Soyunma odalarına doğru yürüdü ve bana katılmak için koşarken Sofia'ya sert bir bakış attım.

"Biraz zaman kazanıp Terra House'da birlikte duş alalım mı?" diye sordu, kirpikleri hafifçe titriyordu ve Tyler bunu duyunca heyecanla koşarak geldi.

Aralarına baktım, gözlerindeki teklifi gördüm ve bunu her şeyden çok istedim. Ama son birkaç kez seks yaptığımızda, hala bitirememiştim ve bu

beni onların Dom'u olarak başarısız hissetmeme neden olmuştu. Ben

Bir saat içinde son derece tehlikeli bir yere gidiyordum ve geri dönmezsem bunun benimle ilgili son anıları olmasını istemiyordum. Ama eğer denemezsem, bu daha kötü olmaz mıydı? Onlara benim için ne ifade ettiklerini göstermeli, dünyada onlardan daha çok arzuladığım başka bir Fae olmadığını kanıtlamalıydim.

Başımı salladım, Sofia'nın elini tuttum ve Tyler'a onu en az yanımdaki kız kadar istediğimi belirten bir bakış attım. Bana sokuldu, liderliği bana bıraktı ve bu sefer o pozisyonu almaya layık olduğumu kanıtlayacağımı umdum.

"Darius?" Onunla birlikte kampüsün kenarına doğru yürürken kolunu çekiştirerek fısıldadım.

Bana baktı, ipucunu anladı ve biz patıkada geri çekilirken Tory ile Darcy'nin ilerlemesine izin verdi.

Susturucu bir baloncuk çıkardı ve kaşlarını çattı. "İyi misin? Sorun nedir?"

Kahverengi gözleri, akademiden eve döndüğünde bana her zaman baktığı ve babamızın o yokken bana yaptıklarından korktuğu o bakışla doldu. Darius'u benimle ilgilendiği için seviyordum ama ona yük olmaktan her zaman nefret etmiştim.

"Biraz tavsiyeye ihtiyacım var," dedim boğazımı temizleyerek. Bu konuda ağabeyime gitmek tercih ettiğim bir hareket tarzı değildi ama Yedekler'in sorunlarını bilmesini istemiyordum. Bu çok utanç vericiydi.

"Açık mı?" diye sordu.

"Şey," bakışlarımı başka yöne çevirip tekrar ona baktım, boynumda bir sıcaklık hissediyordum. "Bu bir seks meselesi."

Yüz ifadesi biraz değişti. "Aletindeki taşlar mı? Sürtünüyorlar mı?"

"Hayır," diye tısladım.

"Bu bir kış sorunu mu? Yine o kış enfeksiyonu mu kaptın?" "Hayır!" Ağladım. "Onu geçirdiğimde sekiz yaşındaydım."

"Evet, ama bazı şeyler, bilirsiniz, tekrar edebilir."

"Bu bir göt enfeksiyonu değil," diye hırladım, ağabeyimin beni şifacıya götürdüğü o utanç verici anı hatırladım ve tam eğildiğim sırada

onlara sorunu göstermek için, bir sürü stajyer şifacı da göt deliğimi gözlemlemek için içeri girmişti.

"Aletini yine buzdolabının çekmecesine hapsedmedin, değil mi? Çünkü çıplak gece yarısı ziyafetin tehlike arz ediyor Xavier."

"Lütfen hayatımın en utanç verici anlarını sıralamayı bırakıp söyleyeceklerimi dinler misin?" Ben talep ettim ve Darius kıkırdadı, açıkça benimle dalga geçiyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Ne oldu?" diye sordu.

"Yapamam..." Bunu en az utanç verici şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünürken aramızda hamile bir duraklama geçti. "Bitir."

"Oh," diye nefes verdi.

"Hiç böyle bir sorun yaşadın mı?" Ben sordum.

"Hayır... aslında bir kere evet. Marguerite ile birlikteyken. Onunla en son takıldığımda, yemin ederim aletim bir köprüden sarkıyor ve hafif bir esintide sallanıyormuş gibi hissetmişim. Bana hiçbir şey yapmadı. Ama bitirmediyimi söyleyemem, daha çok çekip gittiğimi söyleyebilirim."

"Tamam, bir daha bundan bahsetmeyelim, olur mu?" "Anlaştık," diye homurdandı.

"Mesele şu ki, sürümü seviyorum. Beni çok iyi anlıyorlar. Ve hiçbir zaman sikimi köprüden aşağı sarkıtmış gibi olmuyorum, her zaman harika. Ama son zamanlarda, şey... şey... sonra..."

"Tükür onu."

"Sen ve annem öldükten sonra," dedim bakışlarımı ondan kaçırarak. "Keder beni mahvetti. Bunu açıklayamam. Hayatımın en kötü dönemindeydim ama şimdi sen döndün ve her şey daha iyi oldu. Ama annem..." Başımı salladım, içimdeki acıyı ifade edemiyordum. "Belki de bir parçam, etrafımda bu kadar çok hayat yok olmuşken zevk almaya hakkım olmadığını düşünüyor. Bazen kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Ne için suçlu?" Beni yolda durdurdu ve ona bakmamı sağlamak için omzumu kavradı.

"Yaşamak için, sanırım. Diğerleri burada olamazken." Ayaklarıma baktım, kelimeler o kadar çığ ve gerçekti ki içimi parçaladı.

"Hey," diye homurdandı Darius ve ben ona baktım. "Annem bizim için öldü. Ve bunu tekrar yapardı çünkü biz ailemiz için bunu yaparız. Ben senin için yapardım ve senin de benim için yapacağını çok iyi biliyorum. Savaş böyle bir şey. Acı verir, adaletsizdir ve yaşayanlar ya da ölenler sadece yazı tura atarlar. Ama herkesi burada tutmak senin sorumluluğun değil. Bazen

Hiçbirimizin kontrol edemeyeceği şeyler oluyor ve bu adil değil ama hayat bu Xavier. Ne kadar çabuk kaybedilebileceğini biliyorum. Burada sahip olduğun zamanı, sana verilen zaman için kendini kötü hissederek harcama. Hiç kimse ciğerlerinde senin kadar özgür havayı hak etmiyor."

Sözlerini kabullenmeye çalışarak yanağımın içini çiğnedim ama içten içe buna savaş başlamadan çok önce inanmıştım. "Gerçek şu ki... Ben olmasaydım her şeyin daha iyi olacağını düşünürdüm. Lionel'ın sana karşı tutumu ben olmasaydım, yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmazdın. Kendi seçimlerini yapabilirdin. Belki de Yıldız Geçidi'ne hiç girmezdin-"

"Böyle konuşma," dedi Darius, gözlerinde acı birikerek. "Sen olmasaydın ben bir hiç olurum. Çocukluğum sadece sen içinde olduğun için mutlu geçti. Sen olmasaydın, asla uğruna savaşacak bir şeyim olmazdı. Ondan kopmayı düşünmeden çok önce babamın kuklası olurum. Ona direnmemin sebebi sendin. *Sen*, Xavier. Çünkü seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin, sensiz var olmak isteyeceğim bir evren yok."

Onun sözleriyle kalbim kanadı, ona olan sevgim o yaradan aktı. Çünkü babamızın acımasızlığıyla lekelenmişti ama asla paramparça olmamıştı.

Sevgi onun nefretinin üstesinden gelmişti ve belki de hala gelebilirdi.

Onu kucaklamak için sürükledim ve o da ensemden tutarak bana sıkıca sarıldı.

"Ben de seni seviyorum," dedim hırıltılı bir sesle. "Çocukluğumuzda yaptığın gibi beni koruduğun için sana borcumu asla ödeyemeyeceğim."

Ayrıldık ve kaşlarını çattı, aramızdaki değişim hissi göğsümde katılaştı. Çünkü biz artık o çocuklar değildik. Savaşla sertleşmiştik ve olmamız gerekenden çok önce adam olmuştuk.

"Hayatının tadını çıkar, Xavier. Bunu hak ettin," dedi.

"Sen de öyle, bir saniyeni bile boşa harcama zombi kardeş," dedim yumruğumu omzuna vurarak.

"Öyle bir planım yok." Yan yana yürüdük, ikizleri ileride bizi beklerken bulduk, merakla aramızda bakıştılar ama soru sormadılar. Onlar da bizim gibiydiler; kardeşlerin birbirlerine başka hiçbir ilişkinin karşılayamayacağı şekilde ihtiyaç duyduklarını anlıyorlardı. Bu kutsal bir şeydi.

Kampüs kapılarının ötesine geçmeyi başardık, orada gitmeyi bekleyen Konsey Üyelerini bulduk ve bir yıldız tozu savuruşuyla kaderimizdeki yere doğru çalındık.

Tekrar dışarı tükürüldüğümüzde, önümde duran şey karşısında nefesim Be kesildi
n.

Çorak bir dağın zirvesinde duruyorduk. Melinda Altair bizi gözlerden saklamaya çalışıyordu ama o kadar yüksektydik ki kimsenin bizi gözetleyebileceğinden şüpheliydim. Korkunç bir orduya bakıyorduk, Lionel'in askerleriyle dolu sıra sıra kamplar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Sayılarını tahmin etmeye çalışırken dehşet beni yerime mıhladı, kamplar kilometrelerce uzanıyordu. Çok büyüktü, toplamaya yaklaştığımızdan çok daha fazlaydı.

Darcy dehşet içinde, "Düşündüğümde de kötüymüş," dedi.

"Çok fazla var," dedi Tory kalın bir sesle, ikizine yaklaşarak.

Darius bana ciddi bir bakış attı, sonra gözlerini kampın ötesine, vadinin karşısındaki başka bir dağın yamacına dikti. "Tiberius, Melinda, Antonia. Oraya doğru gidin. Orası iyi bir görüş noktası." Orayı işaret etti ve Melinda vedalaşmak için bir elini onun omzuna bastırdı, diğer Konsey üyeleriyle birlikte o noktaya doğru yıldızlaşmadan önce benimkine de dokundu.

Onlar etraflarına kalın gizlenme büyüleri yapıp kayaların arasına karışmadan önce onları uzaktaki dağın yamacında seçebiliyorduk ve ben de aynısını bizim için yapmaya başladım.

İyice gizlendiğimizde, göğsümde kabaran beklentiyle ikizlere baktım.

"Hadi yapalım şunu," dedi Tory ve Darcy ellerini kaldırarak illüzyonun ilk ışıltısını yaydı.

Hepimiz büyüye katkıda bulunduk ve Konsey Üyeleri de kendi paylarına düşen büyüü yapmaya çalıştılar; isyancı ordumuz dağların arasındaki vadiye, Lionel'in saflarına doğru ilerliyor gibi görünüyordu. Yere vuran binlerce botun gürleyen sesine ben de katılınca nabzım hızlandı ve yalanı yutturmak için yeryüzüne sarsıntılar gönderdim.

Büyümün benden akmasına, kardeşimin ve ikizlerin büyüüne katılmasına izin verdim, hepsi illüzyonu güçlendirmek için dışarı fırladı. Savaşçıları birbiri ardına yarattım, bu büyüü uygulamak için harcadığım zaman, her birine bireysellik kazandırırken, hareketlerini gerçekçi görünecek kadar farklı hale getirirken, sancaktarlar ve piyadeler ekledim, sonra Manticor'ların, Harpies'in ve Griffin'lerin gökyüzünde savaş için koylelerle bulutlardan aşağı inen bir düzende görünmesini sağladım.

Dikkatim keskindi ve dudaklarımdan yavaş nefeslerin geçmesine izin veriyor, Lionel'in kolayca sarsılabilecek korkunç ordusu tarafından sarsılmayı reddediyordum.

Eğer bugün gerçekten onlarla buluşmaya gidiyor olsaydık, bizimkileri ezip geçecektik. O zaman gerçekten geldiğinde şansımızı arttırmak için planlar yapıyorduk. Ve gün batımına kadar, isyancılar tarafından söylenen birçok zaferle akademiye geri döneceğimizi umuyordum, çünkü şu anda görevde olan grubumuzdaki tek Fae biz değildik. Diğerleri de kendi kaderlerinin kapısına varmış olacaktı ve onlara dünyadaki tüm şansları diledim. Çünkü bu savaşın kaderi onlara bağlıydı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

I Sunshine Körfezi'ndeki ahşap iskelenin gölgesinde otururken botlarım kuma basıyor ve ılık hava dudaklarıma denizin tadını getiriyordu. Solaria'nın bu kısmı kışın gerçek dokunuşunu asla hissetmezdi; sahiplenilmeyi bekleyen bir yaz kapsülüydü. Ama Lionel'in hükümdarlığından beri, yandaşları burayı ele geçirmiş, Solaria'mın en güzel yerlerinden birini ele geçirmişlerdi. krallık. Ve bugün, onu özgürleştirmeyi planlıyordum.

Max yanıma çömelmişti, yanardöner lacivert pulları gömleğinin yakasının üzerinde parlıyordu ve içinden bir beklenti duygusu akıyordu.

Bu görevde o ve ben vardık. Darcy ve Tory tarafından, onlar kendi görevlerindeyken yakındaki Nebula Engizisyon Merkezindeki tutsakları kaçırmakla görevlendirilmişti. Ve ortak Unsurlarımız göz önüne alındığında ikimiz de bu iş için mükemmeldik. Hava ve su.

Max tişörtünü, ardından pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı ve üzerinde sadece mavi bir şort kaldı. Ben de onu taklit ederek siyah yüzme şortuma kadar soyundum ve giysilerimizi buradan çıkmak için ihtiyacımız olan yıldız tozuyla birlikte su geçirmez bir çantaya doldurdum.

Saatime baktım, zaman hareket etmemiz gereken ana doğru ilerliyordu. Muhafızlar yakında değişecekti ve bu bizim fırsat penceremiz olacaktı.

Max bizi gizlemek için çalıştı, suyun kenarına doğru sürünmeye başladığımızda gölgeleri daha da yakınlaştırdı. Dalgaların nazik dokunuşları başka bir durumda huzur verici olabilirdi ama bugün burası bir savaş alanıydı.

Denize girdik, iskelenin altında kaldık, yukarıdaki ağır ayak sesleri oradaki muhafızları haber veriyordu.

Siren Emri tamamen açığa çıktığında Max'in tüm vücudunda lacivert pullar dalgalandı ve metalik bir şekilde parladılar.

"Yüzmeye var mısın, Orion?" Max sordu, susturucu balonu etrafımızı sarmış, sözlerini sadece bizim için saklıyordu.

Başımı salladım. "Suda kendimi her zaman evimde gibi hissettim."

"Okyanusla ilgili bir şey var," diye kabul etti, deniz büyüünün iradesiyle kalçalarının etrafında dönüyordu.

"Su her zaman havadan çok daha canlı hissettirir," dedim ve Max'in kara gözleri parladı.

"Kesinlikle. Hava bir araç, doğanın gerçek bir gücü, ama su... Yemin ederim kendi arzuları var," dedi heyecanla.

"Özellikle deniz suyu," dedim. "Başka hiç kimsenin bundan böyle bahsettiğini duymadım..."

Bir bakış attıktan sonra masmavi suda durduk, dalgalar artık göğsümüze çarpıyordu. Yeterince derindi ve iskelenin sonuna yaklaşıyorduk.

"Aşağıda kuyruğumdan ayrılma," dedi Max.

"Bahse girerim ben de en az onun kadar hızlı bir yüzücüyümdür," diye meydan okudum. "Belki de kuyruğumda kalması gereken sensin."

Max bana ukala bir bakış attı. "Ben Solaria'daki en güçlü Siren'im. Hızınla karaya hükmediyor olabilirsin ama aşağısı benim alanım. Dalgalardaki akıntıları görebilirim, değişen gelgitlerin tadına bakabilirim, ben-"

"Pekâlâ, balık adam. Hadi bunu test edelim," dedim sırtarak, saatimi kontrol ettim ve tam zamanında, iskeleden bir ağrı geldi ve yürüyen ayak sesleri bu tarafa doğru yöneldi, bize görüş alanından yeterince uzağa yüzmek için kısa bir süre verdi.

Buradaki su kristal berraklığındaydı ve dünyadaki tüm gizleme büyülerine rağmen, muhafızlar istila belirtisi ararken gitmek riskli olurdu.

"Yolu göster," diye ısrar ettim ve Max dalgaların altına daldı.

Yüzümde bir hava kabarcığı oluşturduktan sonra peşinden yüzdüm, derinlere daldım ve ayaklarının kumlu okyanus yatağına doğru attığı tekmeleri takip ettim.

Çok hızlıydı ve hızım ve gücüm bana yardımcı olsa bile ona yetişemiyordum. Ama su o kadar berraktı ki onu takip etmek çok kolaydı ve sonunda bana yetişmek için yavaşlamadan önce omzunun üzerinden bana alaycı bir gülümseme attı. Haklılığını iyice kanıtlamış bir şekilde, iskelenin gölgesinden yüzerek çıkarken bana yol gösterdi ve maruz kalma hissiyle boynum diken diken oldu. Üzerimizdeki dalgaları büyüyle karıştırdım ve normalden biraz daha fazla kıyıdan uzaklaşarak bize daha fazla koruma sağlamalarına neden oldum.

Yukarıdan bağırışlar ya da büyü patlamaları gelmedi ve onlarla aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak Sunshine Körfezi'nin ılık sularına doğru yüzmeye devam ettik.

Nebula Engizisyon Merkezi'ne kadar beş mil yüzmek gerekiyordu ama çok geçmeden ilk gözetleme kulesine, okyanusun derinliklerine oyulmuş dev ahşap ayaklara ulaştık. Max yükselmeye başladı, suyun yüzeyini kırmadan önce yukarı ve yukarı yüzdü ve kısa sürede onun yanına ulaştım, yüzümün üzerindeki hava kabarcığını dağıttım ve tuzlu deniz esintisini soludum. Bir merdiven yukarıya, muhafızların bulunduğu ahşap bir platforma çıkıyordu ve Max tereddüt etmeden platforma tırmanmaya başladı.

Damarlarımda bir adrenalin vızıltısıyla peşinden koştum, hızla tırmanırken üzerimizden su akıyordu. Zirveye ulaştığımızda Max durakladı, gözlerini kapattı ve Siren yeteneklerini kullanarak açık kapağın üzerinde gizlenen kişinin duygularını hissetti.

Tekrar eğildi ve bana baktı. "Dört muhafız. İki solda, ikisi sağda."

"Ben sağdan gideceğim," dedim ve merdiveni bırakıp havayı kullanarak platformun diğeri tarafına geçtim.

Altından sıyrılıp yukarı uçtum ve kendimi şaşkın bir muhafızla göz göze buldum. Kendini savunmayı düşünmeden yumruğum suratına çarptı ve darbemin arkasındaki havanın gücüyle, gözetleme kulesine doğru kayarak gitti, Max'in rakiplerinden biriyle çarpıştı ve onları bir çarpışmayla yere düşürdü. Max ikisini de buzla bağlarken, ben bir sonraki hedefime doğru hızla koştum. Elinden bir ateş topu fırladı ve ben bir hız patlamasıyla ondan kaçınmak için yönümü değıştirdim, alevlerin ısısı başımın yanından geçerken yanağımı ısıttı.

Dikkat çekmeden önce alevleri suyla söndürdüm, sonraki saniyede onu yakaladım ve ciğeriindeki havayı çaldım. Kolumu kavradı, ateş parlıyordu, bana dokunduğu yeri yakıyordu, ama bırakmadım, gevşeyene kadar vücudundaki her damla oksijeni çaldım. Ve

Vücudumdaki gerilim azaldı ve onu diğer muhafızların yanına taşıyarak ellerini dondurdum, sonra da buz ve havadan oluşan iplerle onlara bağladım.

Muhafızların etkisiz hale getirilmesiyle, Max'e gözetleme kulesinin kenarında katıldım ve dudaklarımı çekiştiren bir alaycılıkla Nebula Engizisyon Merkezi'ne baktım.

Ağlar denizin etrafını geniş daireler halinde sarmış, suya bağımlı Emirleri içlerine hapsetmişti; kafeslerden yirmisi altı gözetleme kulesinin arasına yayılmıştı. Biz en uzak köşedeydik, her kule diğerinden o kadar uzaktaydı ki onları yöneten Fae'leri net olarak göremiyordum. Uzakta, gözetleme kuleleri halkasının ötesinde, masmavi okyanusun derinliklerinden yükselen turkuaz bir kalenin sivri kuleleri vardı. Hydros Akademisi. Efsanevi güzellikte bir yerdi, ya da ben öyle duymuştum. Kale denizin dibine kadar uzanıyordu ve tahminimce dalgaların üzerinden görünen, altında saklı olan muazzam sarayın sadece bir anlık görüntüsüydü.

Bakışlarım en yakın kafeste dönüp duran bir grup Acheilus Köpekbalığı Şekil Değiştiren'e takıldı ve üzerlerindeki havanın hafifçe parıldadığını fark ettim, bu da bana onları çevreleyen koşullardan bahsediyordu.

"Yıldızlar adına," diye nefes verdi Max. "Onları ne kadar zamandır böyle tutuyorlar?"

Büyülerini kullanmazlarsa çıldırırlar."

Bunu yapan Fae'ye karşı içimde bir tür nefret birikti ve bakışlarım arkamızdaki dört tutsak muhafıza döndü. Onlar sadece Lionel'ın piyonlarıydı ama bu onları bu olaydan daha az sorumlu kılmıyordu.

"Koşullarla başa çıkabilir misin?" Ben sordum.

"Okyanus şarkım aklını başından almak üzere Orion," dedi Max, gözlerinde bir beklenti ışıltısıyla.

"Bekleyemem. Geri kalan muhafızları ben hallederim," dedim karanlık bir sesle ve geri çekildim, ama Max de geri çekildi ve birbirimize çarptık.

Ben sola adım attım ama o da o tarafa gitti ve birbirimizi geçene kadar garip bir şekilde bir o tarafa, bir bu tarafa adım attık.

"Peki, tamam. İyi şanslar, ya da her ne boksa," diye mırıldandım. "Kafiye oldu," diye işaret etti Max.

"Evet..." Bir elimi enseme gezdirdim.

Max bana selam verdi ve nedense ben de karşılık verdim, sonra kendime kızgın bir nefes üfledim ve kulenin kenarından koşarak atladım.

Suya bir mermi gibi çarptım ve Max'in şarkısının gücü bana çarparak denizi dev bir örs tarafından vurulmuş gibi dalgalandırdı. Bu bir Siren'di.

Daha önce hiç duymadığım bir şarkı, derin, güçlü ve yıkıcı, okyanusun sesi gibi.

Hızla yüzdüm, bir sonraki kuleye ulaştım ve kendimi merdivene çektim, etrafımda dalgaların çarptığını gördüm. Her yere su fişkırıyor, ağların etrafında dev bir girdap oluşurken deniz dönmeye başlıyordu. Yakalanan Fae'ler çılgına dönmüştü, en yakın kafesteki bir dizi rengarenk balık şekil değiştirici sudan yukarı fırlıyor, ancak koğuşların gücüyle tekrar aşağı inmeye zorlanıyordu.

Daha yükseğe tırmandım ve suyun Max'in şarkısına boyun eğişini, korkunç notaların gökyüzüne doğru devasa püskürtüler gönderişini huşu içinde izledim. Muhafızlar artık varlığımızın farkındaydı, kulelerinden Max'e büyü patlamaları fırlatıyorlardı ama endişelenmeleri gereken kişi Max değildi.

Kalbim, havayı ikiye bölen ve Max'in iradesine boyun eğmesini talep ederek denizle çarpışan o yüce melodiyle aynı anda gümbür gümbür atarak anımı bekledim. Okyanustan devasa bir dalga yükseldi, ufukta ivme kazandı ve dünyayı titreten bir gürültüyle koğuşların üzerine inmeden önce güneşi sildi. Kulaklarım Max'in şarkısıyla çınladı, şarkının gücü suyu oyuyor ve damarlarımdaki kana doğru bir yol çiziyordu. Kaotik ve güzeldi, heyecan verici ve korkunçtu.

Sırıttım, su her yönden yukarı sıçrarken ahşap merdivene sıkıca tutundum, dalganın kabarması beni sıırıtsıklam etti. Sırıtsıklam saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için başımı salladım, tüm bu gücün verdiği coşkuyla göğsümden bir çığlık koptu. Ve şimdi, koğuşlar yıkılmış ve tutsak Fae'ler ağlarının yüzeyinde çılgınca çırpınırken, benim parlama zamanım gelmişti.

Bir elimi kaldırdım, havayı kullandım ve onu şiddetli bir fırtınaya dönüştürerek yukarıdaki kabarık beyaz bulutları zifiri karanlığa bürüdüm. Su ve hava benim hediyemdi, kanla bağlı bir hakkımdı; ben onların bir parçası olduğum kadar onlar da benim bir parçamdı.

Hazırladığım fırtına o güne kadar yarattığım en şiddetli fırtınaydı ve rüzgârın gürültüsünü altı gözetleme kulesinin arkasına doğru yolladım. Ahşap destekler kürdan gibi kırılırken muazzam çatırtılar duyuldu ve kendi kulem devrilmeye başlarken merdivene daha sıkı tutundum. Hepsi birden düştü, muhafızlar da onlarla birlikte düştü, bazıları tüneklerinden sıçrayarak aşağıdaki ağlara düştü. Dalgalara atılmadan hemen önce, köpekbalığı değiştiricilerin ve deniz canavarlarının tutsaklarını çenelerine hapsedtiklerini, kanın suyu kırmızıya çevirdiğini ve dalgaları kararttığını gördüm.

Okyanusa daldım, bir büyü tasmaının belime dolandığını ve beni suyun içinde sürüklediğini hissettim. Onu kırmak için savaştım, bilinmeyen bir düşmana doğru sürüklenirken çalkalanan su akışı beni kör ediyordu. Ama hayatım için savaşmaya hazırlanırken, Max'in önünde durdum, eli tasmayı serbest bıraktı ve baloncuklar halinde çözülmesine izin verdi.

Su etrafımıza yerleşirken ikimiz mavi uçurumda yüzüyorduk ve yüzlerimize bok yiyici sırtışırlar yayılıyordu.

En yakın ağa dönüp Elementlerimizin armağanlarıyla onu parçaladığımızda sudaki kanın tadını aldım.

Fae'ler, Balık sürüleri, Köpekbalkıları ve Yunuslar, hatta iki Cetus Balinası kaçmak için kafeslerinin derinliklerinden yüzerek çıktılar. Küçük bir Yengeç omzuma kondu ve akıntıya kendini bırakmadan önce teşekkür etmek için pençesini yanağıma vurdu.

Ağzımın ve burnumun etrafına taze bir hava boşluğu bıraktım, derin nefes aldım ve bir sonraki ağı parçalamak için yüzmeye devam ettim. Hepsini parçalamak uzun sürmedi ve okyanus, su emirlerinin bedenleriyle canlandı.

Bir yunus etrafımda bir tur attı, burnunu yanağıma bastırdı ve yüzgecini Max'a bir beşlik çakarak kıyıya doğru uzaklaştı.

Hepsi serbest kaldığında, döndük ve peşlerinden koştuk, kısa süre sonra kumsala vardık, burada bir grup şekil değiştiren Fae formlarına geri dönüyor, ailelerini ve arkadaşlarını sıkıca kucaklıyorlardı.

İskeledeki muhafızlar sahilde beliren sayısız Fae'yi yakalamaya bile çalışmıyordu, bunun yerine hepsi kaçmaya çalışıyordu. Ama mahkumlarından birçoğu çıplak ve öfke dolu bir şekilde peşlerine düşmüştü ve onları uygun gördükleri şekilde adalete teslim edeceklerinden hiç şüphem yoktu.

"Gerçek Kraliçelerin saltanatı başladı!" Sesimi bir güçlendirme büyüyle güçlendirerek gürledim. "Sahte Kral'a karşı savaşlarında Vegas'a katılın! Ordumuz Zodyak Akademisi'nde yeni askerlerini bekliyor. Savaşmak isterseniz de istemeseniz de gelen herkes korunacaktır."

Alkışlar yükselirken, diğerleri sonunda güvenli bir sığınakları olduğunu bilerek rahatlama içinde ağladılar.

Damarlarımdaki zafer ateşiyle kendimi Max'in omuzlarına bir kol atarken buldum.

"Sana okyanus şarkımı seveceğini söylemiştim," dedi, yüzünde kibir parlıyordu, ama lanet olsun, bu beni bir zamanlar olduğu gibi rahatsız etmedi.

Sınıf. Max Rigel bu küstahlığı hak etmiş bir adamdı ama bunu ona hissettirmek bana düşmezdi.

"Bir dahaki sefere akortlu söyle, tamam mı?" Mırıldandım.

"Siktir git," diye güldü ve ben de bir gülümseme patlattım, bu anın tadını çıkaramayacak kadar güzeldi.

"Minnettarlığım sonsuzdur!" diye haykıran bitkin görünümlü bir adam ayaklarımızın dibine düştü, yosunlarla kaplıydı ve ben de kalkmasına yardım ettim. "Bu savaşta Vegas adına savaşacağım. Gerçek Kraliçelere selam olsun!"

"Aynen öyle," dedi Max. "O ateşli cehennem zebanilerine selam olsun."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

I Benim, Darcy'nin, Darius'un, Xavier'in ve Konsey Üyelerinin var ettiği uzaktaki orduya bakarken, ufukta yayılan isyancı güçlerin kapsamını gördükçe nabzım hızlandı,

Lionel'in uyuyan takipçilerine doğru vadiye doğru yürüyordu. Bunun gerçek olmadığını bilsen de, gerçek olsaydı beni ele geçirecek olan korkunun yankısını hissetmekten kendimi alamıyordum. Yakında bir gün ordumuz gerçekten de onun ordusuyla karşı karşıya gelecekti ve o zaman onlarla boy ölçüşebileceğimize dair umut besliyordum.

Aşağıdaki düşman kampında borular çalındı, nöbetçiler sahte orduyu fark etti, gökyüzüne büyü fişekleri fırlatıldı ve hepsi kendilerini silahlandırmak ve savaş için giyinmek için çabaladı.

Bir Su Perisi, Fae benzeri formundan çıkarken çılglık attı, başındaki boynuzlar çadırının brandasını yırttı, uzun kumaş bir örtü gibi sırtından aşağı sarktı. Koşmaya başladı, devasa ayakları kendisine en yakın çadırları ezdi ve içeriden insanlar çılglık attı.

Ordu kaosa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve komutanlar kontrolü yeniden ele geçirmek için savaşırken bağırışları kampın üzerinde büyü bir şekilde yankılanıyordu.

"Hayaletlerden oluşan ordumuzla karşılaşp göründükleri gibi olmadıklarını fark etmeleri için belki otuz dakikamız var," dedi Darius, ilerleyen asileri olabildiğince gerçekçi göstermeye çalışırken alnı konsantrasyonla gerilmişti.

Xavier'in çenesi sıkılıydı ve bakışları asi ordusunun illüzyonuna kilitlenmişti, bizimle konuşarak zaman kaybetmek için odağını bir an bile kaybetmedi.

"O zaman acele etsek iyi olur," dedim ve onun da hazır olduğundan emin olmak için Darcy'ye baktım.

"Eğer bizi gizlemek için yeterince güçlü bir gizleme büyüsü yapabilirsen, hepimizi uçuracağım-" Darius başladı ama ben sözünü kestim.

"Evet, planın 'birlikte hareket etme' kısmına gelince - bu konuda seni kandırdık. Geraldine, Lionel'ın şeytani inine ulaşmak için dağlardan geçen bir rota belirlememize yardım etti ve üzgünüm dostum ama senin pullu Ejder kışın buna uymaz."

Darcy arkamızdaki ürkütücü inişin kenarından bakmak için döndüğünde bir kahkaha attı. Bu gerçekten de uzun zaman önce unutulmuş bir depremde iki dağın arasına oyulmuş bir kıyamet yarığıydı. Eni en fazla on metreydi ama cehennem kadar derindi ve aşağı düşmeyi cehenneme çevirmek için jilet gibi keskin kayalarla kaplanmıştı.

Darcy tatlı bir sesle, "Zaten hepinizin dikkatleri başka yöne çekmeye odaklanmanız gerekiyor," diye ekledi.

"Sen babamın şatosuna tek başına girmeye çalışırken benim burada kalacağımı ciddi düşünüyor olamazsın." Darius onu geride bırakma ihtimalimiz sıfırmış gibi alay etti.

Sorun şu ki, Darcy ve ben Geraldine ile Espial haritasını uzun uzun incelemiştik ve fark edilmeden içeri sızmak için en iyi şansımız olduğuna karar verdiğimiz süper ince, neredeyse imkansız bir giriş noktası bulmuştuk ve bu hiçbir şekilde Ejderha boyutu dostu değildi.

Kayalık yarığın kenarına doğru geri geri giderken omuz silktim, inanılmaz uzunluktaki düşüş topuklarımın altından akıp gidiyordu, jilet gibi keskin kayalar eğer işler boka sararsa beni dibe saplamak için bekliyordu.

Darius ne yaptığımı anladığında bakışları arkamdaki düşüşe kaydı ve boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi.

"Roxy, oraya tek başına gitmeye kalkarsan seni omzuma atar ve durdurmak için kışını bağlarım. Bu sadece tehlikeli değil, aynı zamanda intihar olur ve hiçbirimiz seni o cehennem çukuruna kadar takip edemeyiz."

"Ah bebeğim," diye mırıldandım, kollarımı iki yanıma açarak ona tatlı bir gülümseme verdim ve beni durdurmak için anlamsız bir girişimde bulunarak koşmaya başladı. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Geriye doğru savrulduğum, onun öfke dolu kükremesi kendi kalp atışlarımdan korkunç gürültüsüyle buluştu ve kendimi düşmeye bıraktım, yeryüzündeki o sivri yırtığın karanlığına dalarken içim daraldı ve saçlarım yanaklarıma çarptı.

Tamamen baş aşağı döndüm, kanatlarım omurgamdan fırlamadan önce dudaklarımdan bir coşku çılgılığı döküldü, bronz tüylerimin uçları iki yanımdaki buzlu duvarlara sürtündü, boşluk o kadar dardı ki onları zar zor geçebildim.

Darcy, Ejderha'dan da açıkça kaçarak önce ayaklarımdan arkasına atlarken kıkırdadı.

Arkama bakma riskini göze alamadım ama toprağın beni yutmasına izin verirken öfkeli bakışlarının omurgamı yaktığını hissedebiliyordum ve öfkesi bedeninde dolaşırken nabzının çarpma temposunu hissedebiliyordum.

Evet, şu anda bana çok kızgındı. Ama ben onun kraliçesiydim ve bir noktada emirlere uymaya başlamak zorunda kalacaktı.

Uçurum dönmeme izin verecek kadar genişledi, kanatlarım bir hava akımına kapıldı ve iki yanımda sonsuza dek yükselen kayalık uçurumların dolambaçlı rotasını takip ederek doğuya doğru havalandım.

Darcy hemen arkamdaydı ama ikimiz de keskin virajları ve kırmızımsı kayaların sivri çıkıntılarını aşmaya odaklandığımız için sessiz kaldık.

Aşağıdaki uçurumun derinliklerinde bir yerlerden akan suyun sesi geliyordu, çoktan unutulmuş bir nehir altımızdan geçip gidiyordu.

Yarığın içindeki karanlık o kadar yoğundu ki tek yapabildiğim önümdeki birkaç metreye odaklanmaktı.

İkimizin de şimdiye kadar denediği en zor rotayı uçarak, kanatlarımız birden fazla kez dar kayalara sürtünerek döndük ve döndük.

Keskin bir köşeyi döndüğümüzde, bir şelalenin gürültüsü duvarlarda yankılandı ve doğrudan ona çarpmadan önce kanatlarımı sıkıştırmak için zar zor zamanım oldu.

Su bana çarparak beni aşağıya doğru itti, Darcy düşüşün eteğine doğru savrulurken yanıma çarptı, ama hızlı uçuyorduk ve kapalı kanatlarımıza rağmen itiş gücümüz bizi aşağıya doğru sürükledi.

Soğuk hava tekrar üzerimize çarpıp bizi taklalar attırırken nefesim kesildi ve yönümü bulmaya çalışarak bir kolumu uzattım. Etrafımızı bir hava büyüğü ağı sardı ve Darcy kendimizi içinde bulduğumuz zifiri karanlık alanı aydınlatmak için bir Faelight saldı.

Kirpiklerimdeki suyu kırıştırdım ve ileride devam eden karanlık geçide bakarken ikizimle bakıştık, gökyüzünün tüm izleri üzerimize kapanan kayalar yüzünden kaybolmuştu.

Tek kelime etmeden devam ettik, hava büyüm bizi ileriye doğru itti, böylece kanatlarımızı tekrar açabildik ve ikimiz de karanlığa doğru uçtuk, sadece Darcy'nin attığı ışığın soluk parıltısı tarafından yönlendirildik, ikimiz de ileride ne olacağından korktuğumuz için onu aydınlatmak istemedik.

Kayalar etrafımızda sıkılaştıkça soğuk bastırdı ve altımızda taşlık bir zemin belirene kadar daha da alçalmaya zorlandık, nehrin bir zamanlar bu yönde izlediği yolu işaret eden bir su damlası.

Uçabildiğim kadar uçtum ama kanatlarım tekrar tekrar kayalık duvarlara çarptı, ta ki yere inip onları kovmak zorunda kalana kadar.

Darcy yanıma indi ve parmaklarımı soğuk kayalara sürtmek için uzandım.

"Islaklar," diye mırıldandım.

"Sence Lionel'in takipçileri o nehrin yönünü mü değiştirdi?" diye merak etti. "Umarım yapmamışlardır. Çünkü eğer yapmışlarsa, bunun için bir nedenleri olmalı ve bu yol umduğumuz kadar terk edilmiş olmayabilir."

Bu olasılık bir an için aramızda asılı kaldı ama ikimiz de geri dönmeyi önermedik. Bu bir seçenek değildi.

Karanlıkta ilerledik, içimizde yaşayan ateş büyüğü soğuğu dışarı itti ve suyu etimizden uzaklaştırdı.

Bir elimi kılıcımın kabzasına koydum, henüz emin olmadığım bir şeye karşı beni uyarın bir ürperti omurgamda geziniyordu. Ama burada yalnız olduğumuzu hissetmiyordum.

Sözsüzce gölgeleri etrafımıza daha sıkı çekmeye başladım, dikkatleri üzerimizden uzaklaştırmak için gizleme ve şaşırtma büyüleri yaptım.

Darcy Faelight'ını kapattı ve büyümde bana katıldı, ta ki önümde kendi ayaklarımı bile göremez hale gelene kadar.

Derin bir takırdama sesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve kılıcımı çektim, daha iyi görmeme yardımcı olması için gözlerime bir güçlendirme büyüğü yaptım.

neredeyse tamamen karanlıktı. İleride belli belirsiz bir ışık parıltısı vardı ama o kadar uzaktaydı ki, görüş alanımın en uzak noktalarında gri bir parıltı sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yola devam ederken Darcy'nin kolu benimkine değdi, ikimiz de sessiz bir şekilde birbirimize güç veriyorduk. Birlikte durdurulamazdık. Bunu küçük bir çocukken bile hissetmişim, sefalet ve çekişmeden başka bir şeyin mirasçısı değildik. Ama şimdi nedenini biliyordum. Bu yol için doğmuştuk ve ikimiz de bu yolda yürürken tereddüt etmeyecektik.

Tıkırtı tekrar geldi, şimdi daha yakındı, burnumun dibinde yuvarlanan ve öğürmemi engelleyen pis bir koku.

Dar geçit döndükçe genişliyordu, loş ışık bu geçitten çıkan başka geçitleri ortaya çıkarmaya yetecek kadar artıyordu, ancak kenarlarındaki pürüzlü, kırık kayalar çok daha yeni olduklarını gösteriyordu.

Sağ tarafımızdaki ilkini geçerken, tıkırtı tekrar geldi ve ardından ensemdeki tüyleri diken diken eden sert, ürpertici bir nefes geldi.

Dokun, dokun.

Keskin ses beni döndürdü, yolumuzun diğer tarafındaki geçide bakarken kılıcımı kaldırdım, içindeki karanlık derin ve yine de bir şekilde, o gölgelerdeki hareketi ve boşlukta dolaşan, bizi arayan gözleri hissedebiliyordum.

Kalın bir şekilde yutkundum, kılıcımı kavrayışımı ayarladım ve etrafımıza inşa ettiğim susturucu balonu iki kez kontrol ettim.

"O koku," diye nefes aldı Darcy, kokunun esintisi yine üzerimizde dolaşıyordu, düşünmek istemediğim bir sıcaklık vardı.

"Ölüm kokuyor," diye kabul ettim, ne kadar inkârda kalmayı tercih etsem de bu gerçeği kabul ettim.

Karanlık geçitlerden gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışarak, attığımız her adımda daha da kötüleşen pis kokudan öğürmemeye çalışarak sürünerek ilerledik.

Karanlık açıklıklardan birini daha geçerken vahşi bir çığlık neredeyse kalbimin göğsümde patlamasına neden oluyordu ve ben de tökezleyerek kenara çekildim, gelmeyen bir saldırı beklentisiyle kılıcımı kaldırdım.

"Ne yazıyor burada?" Darcy tısladı, kendi bıçağıyla geçidin açıklığının üzerine yerleştirilmiş metal bir levhayı işaret etti, ışık artık onu seçebilecek kadar parlaktı.

Tuhaf kelimeyi okuduğumda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Smittony," dedim ikizimle şaşkın bir bakış alışverişinde bulunarak. "Bu da ne demek şimdi?"

"Şurada Roarkarlow yazıyor," diye ekledi, alanın diğer tarafını işaret ederek.

Merak içimi kemiriyor, Lionel'ın burada ne sakladığını öğrenme ihtiyacı içimde bir yol açıyordu. Ama o geçitlerden birine girme düşüncesine eşlik eden mutlak dehşeti de inkâr edemezdim.

Darcy, "Yıldıza odaklanmalıyız," diye nefes aldı ve ben de başımı sallayarak onunla birlikte ilerledim, ancak başka bir geçitten geçerken ve inkar edilemez bir uluma havayı delerken donup kaldım.

"Bu Kurt Adam değildi," dedim, sesin unutulmaz tınısı mağaralar ağında yankılanıyordu, ses inkar edilemez bir açlıkla dolu tiz ve çaresiz bir yakarıştı.

"O canavarlar," dedi Darcy yavaşça. "Akademiye saldıranlar."

"O lanet şeylerden daha çok mu var?" Endişeyle tısladım, geçitleri not alıp saymaya çalıştım. Kaç tanesini geçmiştik? Yirmi mi? Her birinin altında gizlenen yaratıklar var mıydı?

"Geraldine bazı akademi profesörlerine Zodiac'a saldıranların cesetlerini inceledi. Doğal olmadıklarını söylediler. *Yapılmış* bir şeymişler."

Başımı salladım, kılıcımı sıkıca kavradım. Eğer bu şeyler Lionel'la tekrar savaştığımızda ona katılırsa, teraziyi daha da onun lehine çevireceklerdi. Bu, yaklaşan savaşta sahip olduğu bir başka avantajdı ve bunu elinde tutmasına izin veremezdik. Ama yıldız... o bundan daha da kötüydü. Lavinia bir şekilde onun gücünü kullanırken yenilmezdi.

"Lanet olsun," diye küfrettim, devam etmemiz gerektiğini, burada yıldıza ulaşmamızı tehlikeye atacak bir şey yapma riskini alamayacağımızı biliyordum. Lionel oyunumuzu anlar ve burada olduğumuzu fark ederse, bir daha asla geri dönemezdik - artık canlı çıktığımızı varsayarsak.

"Önce yıldızla ilgilenip sonra geri döneceğiz," diye yemin etti Darcy ve ben de başımı sallayarak onayladım, gerçi bunu yapmak içimi acıtıyordu ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Daha hızlı ilerlemeye başladık ve gözlerimi bizden uzaklaşan geçitlerden ayırmaya zorladım, gelen sesleri ve kokuları görmezden geldim.

ve omurgamdaki karıncalanma, çok yakınımda gizlenen tehlikeyi haber veriyordu.

Buradan çıkmalı ve Lionel'in kendisi için inşa ettiği kaleye giden yolu bulmalıydık. Espial Haritası'nı incelerken söyleyebildiğimiz kadarıyla, bu mağara bizi kalesini inşa ettiği dağın eteklerine götürecekti ve bizim yaklaştığımız yanılsamasıyla dikkati iyice dağılacak olan ordusunun yayılan kitlesini atlatacaktı.

Bu cesur bir plandı ya da aptalca bir plandı, muhtemelen ikisi de. Ama nihayet temiz havanın içeri girdiği ve mağaraların iğrenç kokusunu alıp götürdüğü geçitteki son dönemeci döndüğümüzde hareketsiz kaldık.

Çıkış ileride görünüyordu ama önünde, teni soluk, gri bir renkte, aurası o kadar boş bir adam duruyordu ki gökyüzünden rüzgârı ve aydan ışığı alıyor gibiydi.

Gizlenme büyülerıyla kaplanmıştık ve gözleri bizden uzaklaştırmak için kafa karıştırıcı büyülerle de örtülmüştük, ama bunların hiçbirinin yıldız formunda işe yaramayacağına dair ani bir korku duydum. Dikkati mağaranın uzak tarafından, olduğu yerde donup kalan ikimize doğru kaymaya başladı.

Kendimizi gizlemek için yaptığımız tüm büyülere rağmen bizi göreceğinden hiç şüphem yoktu. Ve az önce, laneti neredeyse soyumuzu sonsuza dek sona erdirecek olan yaratığın yoluna girmiştik. Clydinius.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

C Kurt formumla karda koşarken aleb sırtımda oturuyordu, parmakları kürkümde sımsıkıydı ve buz gibi rüzgâr üzerimize geliyordu. Kutup Başkenti'nin en uç noktasına kadar yıldızlara bürünmüştük ve ben Sonunda karlı tepeye vardığımızda, şehir altımızda dev bir kar kraterinin içine yayıldı. Mavi ve yeşil ışıklar, dev buz parçaları gibi gökyüzüne doğru uzanan parlak cam binaların içinde parıldıyordu. Binlerce Fae bu cam duvarların içinde yaşıyordu, binalar arasındaki yürüyüş yolları ve sokakların üzerindeki kubbeler her yeri acımasız soğuktan koruyordu.

Nefesim önümde buğulandı ve kalp atışlarım efordan dolayı düzene girmeye başladı.

Hayatım boyunca Kutup Başkenti'ni ziyaret etmeyi hayal etmiştim ama bu şartlar altında burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu şehir belirli bir pazarda gelişmişti, buradaki vatandaşların çoğu uzun zaman önce yeraltının derinliklerinde yatan buzul elmaslarının keşfinden bu yana zenginleşmişti. Bu yerin kuruluşu olmuştu. İlk başta sadece bir avuç Fae gelmiş, yumrukları büyüklüğündeki elmas efsanelerinin peşine düşmüş ve zengin olduklarında daha fazlası onları takip etmişti. Sonra daha da fazlası.

Bugün madenler iyi korunuyor ve ilk madencilerin ailelerinden oluşan Buzullar adlı bir topluluğa aitti. Bu topluluk Ejderhalarla uzun süredir devam eden bir ilişki içindeydi ve onlara en büyük buluntuları için ilk satın alma haklarını sunuyordu. Lionel'in tahta çıkışından bu yana Buzullar bu ilişkide sahip oldukları gücü kaybetmişlerdi, madenler artık kralın mülkiyetindeydi ve tüm yeni elmasların doğrudan kralın sarayına gönderilmesi gerekiyordu. Ancak bu elmaslar her geçen yıl daha da nadirleşiyor, yeni bir keşif olmadan geçen her gün her bir Glacia elmasının değeri artıyordu. Bu yüzden Lionel şehrin kuzeyinde yeni bir maden kazmak için planlar yapmış, daha fazla değerli elmas bulma çabaları sırasında eskilerini terk etmiş, muhtemelen kuzey ışıklarının gizemli güçlerini kullanabildiği söylenen efsanevi taşları aramaya başlamıştı.

Caleb parmaklarını kulaklarımın arasına dokundurdu ve ben de onun dokunuşuna doğru eğildim, ateş elementinin sıcaklığı içime işledi ve kürkümde biriken karı eritti.

"Camdan şehir," diye nefes verdi. "Çocukken oranın gerçekte var olmayan bir peri masalı yeri olduğunu düşünürdüm."

Başımı salladım, burada karın içinde saklı olan güzellik, gördüğüm fotoğraflardan daha da hayranlık uyandırıcıydı. Gökyüzü kristal berraklığındaydı, yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki sanki o cam kuleler uzanıp onları delebilirdi.

"Elmaslar o garip ışığı yaratıyor," dedi Caleb ve onu daha iyi dinleyebilmek için kulaklarımı çevirdim. "Camın içindeki tüm o mavi ve yeşil parıltı, şimdiye kadar keşfedilen en güçlü glasya elmasları sayesinde orada. Buzullar onları camı aurora borealis ışıltısıyla şarj etmek için kullandı. Şehre de bu şekilde güç sağlanıyor. Görünüşe göre Buzullar bu ünlü elmasları bir yerlerde saklıyor ve onları nasıl kullanacaklarını sadece onlar biliyor. Sırları o kadar eski bir büyüye bağlı ki, Lionel'in bile onların dudaklarından çıkan bilgilere işkence edebileceğinden şüpheliyim."

Söylediklerini geçen yıl Profesör Welkin ile yaptığımız tarih dersinden hayal meyal hatırlıyordum. O gün Ağlayan Orman'da bir sürü ısırgan otunun arasından koştuktan sonra dikkatim oldukça dağılmıştı ve üç gün boyunca her tarafım kötü kabarcıklarla kaplanmıştı. Cal onları yatıştırmak için krem sürmeme yardım etmiş, bana dünyaya nadiren gösterdiği bir şefkat göstermişti. O zamanlar bile onu sevmiştim. Platonik olabilirdi ama bu tür bir sevgi ona karşı hissettiklerimi daha da artırıyordu. Aramızdaki bağ

Akrabalık üzerine inşa edilmiş, birbirimize duyduğumuz bu ateşli ihtiyacın kilidini açmadan çok önce büyümüş olan derin bir şefkat. Ve bunda çok özel bir şey vardı.

"Harekete hazır mısınız?" Caleb sordu ve ben de çıkışımı işaret ettim.

Kraterin kenarını takip ederek şehrin kuzey tarafına yöneldim. Karın içine oyulmuş bu dev çanak uzun süredir uykuda olan bir yanardağdı, Kutup Başkenti'nin etrafında yükselen geniş yamaçlar ona rüzgârdan ve tundrayı yırtan şiddetli kar fırtınalarından korunaklı bir yer sağlıyordu. Burası da büyüyle korunuyordu ve bu duvarların içerdiği tüm gücün yakınlığı burnumun direğini sızlattı.

Belki bir gün, bu savaşı kazanırsak, farklı koşullar altında buraya geri döner, şehrin dolambaçlı tünellerini keşfeder ve kalbindeki suyun kuzey ışıklarıyla renklendiği ve derinliklerine atılan her auranın kalbinizin arzusunu yerine getireceği söylenen ünlü cam çeşmeyi arardık. Şu anda yanımda olan adamda bu arzuya zaten sahipken böyle bir dileğe ihtiyacım olduğundan değil.

Patilerimin altındaki kar kabarıktı, belki de saatler önce yeni yağmıştı, ama şimdi bulutlardan eser yoktu, sanki yıldızlar öyle yapmış, müttefiklerimizi kurtarmaya çalışırken izlemek için gökyüzünün perdelerini aralamışlardı.

Dev kraterin etrafını dolaşmak biraz zaman aldı ama sonunda diğer tarafa ulaştık ve Kutup Başkenti'ne sırtımı dönerek bir kez daha donmuş tundraya doğru yola çıktım. Işıkları geride bıraktığımızda karanlık hızla çöktü ve soğuk bir şekilde daha da derinleşti.

"İleride bir parıltı görüyorum," diye seslendi Caleb ve ben de ufka doğru bakıp onu fark ettim.

Caleb'ın susturma balonuyla birlikte gizleme büyülerinin de etrafımızda sıkılaştığını hissederek adımlarımı yavaşlattım. Gölge bizi iyi örtecekti ve beyaz kürküm ne olursa olsun burada kamufle olmak için yaratılmıştı.

O ısıltıya yaklaştıkça derin, ritmik bir davul sesi bize doğru geliyordu. Daha da yaklaştık ve bir uçurumun kenarına vardığımızda Caleb sırtımdan kayd, ikimiz de karın üzerinde yüzüstü yatarak uçurumun kenarından aşağıya baktık.

Altımızda dev bir daire şeklinde uzanan mağaramsı bir taş ocağı vardı; kayaya oyulmuş geniş bir patika, Fae'lerin sürüler halinde toplandığı en dibe kadar spiral çizerek uzanıyordu. Tüneller patikaların etrafındaki madenlere doğru uzanıyordu, ancak en büyük geçitler bu çukurun karnında uzanıyordu. Kutup Ayısı

Şekil değiştirenler zincirlerle bağlanmış, dev taş levhaları tünellerden çekiyorlardı; Toprak Elementalleri de bu taşları parçalayıp içinde glasya elmasları aramak için bekliyorlardı.

Kral'ın Birleşik Nebula Görev Gücü üniformasını giymiş Fae'ler etrafta durmuş, hem yetersiz beslenmiş hem de bitkin görünen madencileri denetliyorlardı. Bir Nebula Engizisyon Merkezi yerine, bu Fae'ler yıldızların terk ettiği bu delikte köle gibi çalıştırılmak üzere buraya getiriliyordu ve bunu düşünmek bile kanımı öfkeyle yakıyordu.

Fae formuma geri döndüm ve Caleb çantasından çıkardığı kıyafetlerimi bana uzattı. Onları çabucak üzerime geçirdim ve Cal bir elini koluma koyarak damarlarıma sıcaklık verirken ben de kendimi karın üzerine bıraktım ve teşekkür etmek için ona sokuldum.

"Bu pislikler bunu hak ediyor," diye tısladım. "Kunt'lardan daha fazla madenci var. Neden karşılık vermiyorlar?"

"Kaçırdığımız bir şey olmalı," dedi Caleb düşünceli bir ifadeyle, madenin etrafına bakarak.

Aşağıdan bir çığlık duyuldu ve bakışlarım çukurun dibindeki tünellerden birine kaydı; orada yarı giyinik bir adam üniformalı muhafızlardan birine doğru fırladı. Yumruğu taş ve tırtıklı metal bıçaklarla kaplıydı, ancak muhafızın yüzüne değmeden önce, havada bir güç patlaması oldu ve isyancının kafatasını ikiye ayırdı. Vücudu yere yığıldı ve ben şok içinde nefes alarak bu patlamanın kaynağını aramaya başladım.

"İşte," diye nefes aldı Caleb, buzdan dövülmüş gibi görünen bir silahı işaret ederek. Silah yüksek duvarlardan birine monte edilmişti ve kabuğundaki sihir parıltısı içerdiği gücü anlatıyordu.

"Siktir," diye nefes verdim. "O şey de ne?"

"Madencilerden bazıları bundan bahsediyor," dedi Caleb, kaşlarını çatarak dinlemeye çalışırken, Vampir kulakları benimkinden on kat daha fazla duyuyordu. Bazı bilgiler ona ulaştığında yüzü soldu ve elimi koluna koydum.

"Ne oldu?" Bastırdım.

"Madencilere bu silaha bağlı takip cihazları takıldı. Madenin neresinde olurlarsa olsunlar, harekete geçtiklerinde bu güç onları bulacaktır."

"Ne zaman harekete geçtiklerini nasıl bilebilir? Bilinçli gibi bir şey mi?" Bu düşünce beni ürpertti.

"Adrenalin seviyesine bağı gibi görünüyor. Bazı madenciler diyor ki..." Tekrar dinledi. "Az önce öldürülen adam adrenalinini bastırmak için elinden geleni yapıyormuş."

"Adam yanıliyordu," diye iç geçirdim. "Hadi şu acayip buz silahını indirelim, sonra da Kutup Ayısı şekil değıştirenlerin zincirlerini kıralım ve onları esir alanlara küçük bir ziyafet çekmelerine izin verelim."

Caleb başını sallayarak, "O silahta koruma büyüleri var, yoksa mahkûmlar şimdiye kadar onu çoktan çıkarmış olurdu," dedi.

"Solaria'daki en güçlü orospu çocukları olduğumuz için şanslıyız, değıl mi?" Onu dürttüm.

"Pek sayılmaz." Sırıttı.

"En azından erkek türünden," dedim sırtarak, ama silahı tekrar incelerken kaşları daha da çatıldı.

"Bunu hızlı yapsak iyi olur. Bir karışıklığa neden olmamalıyız yoksa adrenalinleri yükselebilir," dedi Caleb ciddi bir şekilde ve gülümsemem düştü.

"Eşyaları taşla ezmeyi öğrendiğimiz toprak dersini hatırlıyor musun?" Dedim ve Cal'ın lacivert gözleri parladı.

Saçlarımdan tutup eğilerek ağzını sertçe ağzıma bastırdı ve "Ez onu, Seth," dedi. Geri çekildiğinde yüz ifadesinden savaşa hazır olduğu anlaşılıyordu ve benim de her yanımda bu duyguyla alev alev yanıyordu. Ölümün kıyısında olmak bazen çok ateşli olabiliyordu.

"Kır şu zincirleri, Cal. Ve bunu yaparken birkaç bacak kır - ama kendi bacağına değıl. Şans yolunda olmadığı sürece. O zaman böyle bir bacak kır ama-"

Beni susturmak için tekrar öptü ve ardında sadece küçük bir kar fırtınası bırakarak uzaklaştı.

Eğlenceli bir nefes bıraktıktan sonra ayağı kalktım, toprak elementimi derimin yüzeyine çıkardım ve irademi toprağı bastırdım. Her kayayı, taşdaki her çatlağı, her perçini ve işareti, zamanın eliyle inşa edilmiş katman katman taşı hissettim ve o kadim toprağın tamamı bir anda bana bağlandı.

Ayaklarımı yere bastım, bakışlarım tam karşımda, taş ocağının diğere tarafındaki silaha sabitlenmişti, kaderini o anda ve orada belirleyecektim. Hata yapamazdım. Bir hata yaparsam insanların ölümüne neden olabilirdim.

Omuzlarımdaki baskı artınca hilale baktım ve onun gururlu bakışlarını üzerimde buldum. Bunu yapabileceğimi biliyordu. İliklerime kadar bana inanıyordu ve ben de ona izin vermeyecektim.

Aşağı. Onun gücünün damarlarıma yayıldığını hissettim ve büyümün bir öfke patlamasıyla benden kopmasına izin verdim.

Patlama yeraltında benden iki yöne doğru uzaklaştı, taş ve kayaların hepsi birbirine çarpana kadar her iki taraftan da silaha doğru kaydı. Duvardan kopan dev kaya parçaları birbirlerine çarparak silahın içine girdi. Silah bir anda ezildi, içinden bir güç patlaması fişkırdı ve duvardan aşağıya doğru bir yarık açarak dikey bir yarık açtı.

Yeryüzü saldırımdan dolayı titredi ve gökyüzüne doğru uluyarak çukurdaki tüm bakışların parçalanmış silahtan bana dönmesini sağladım. Güç patlamaları bana doğru gelirken, ileri doğru koştum ve doğruca taş ocağına sıçradım. Havada yuvarlandım, Kuntların bana yönelttiği serseri büyü atışlarından kendimi koruyarak çukurun dibine doğru bir taş gibi düştüm.

Son saniyede kendimi yakaladım, hafifçe yere indim ve bir Kunt'u bir hava fırtınasıyla benden uzağa uçurdum, kafası madenin duvarına çarptı ve vücudu yere yığıldı.

Caleb taş ocağından hızla geçerek Kutup Ayılarının zincirlerini kırdı ve kükremeleri havada bir özgürlük korusu oluşturdu. İçlerinden biri çenesini üniformalı bir muhafızın kafasına geçirdi ve ilk cinayetini işlerken kan sıçradı. Ama bu sonuncusu değildi. Ayılar avlarını acımasızca parçaladı ve diğer madenciler de onlara katıldı, katliam etrafıma yayılırken büyüleri bir kakofoni oluşturdu.

Caleb hızla yanıma geldi, durdu ve madencilerin kendilerine borçlu oldukları pis işi yapmalarını, ölümün intikamını almalarını izledi.

"Bizi Gerçek Kraliçeler gönderdi!" Caleb sesini yükselterek gürledi. "Eğer savaşmak istiyorsanız Zodyak Akademisi'ndeki Vega ikizlerine katılın! Ya da bizim saflarımıza sığın!"

"Bu savaşı türümüzün en iyileri kazanacak!" Sesim onunkine katılarak etrafımıza çöken vahşetin üzerinde çınladı ve alkışlar karşılık olarak yükseldi. "Biz asi ordusuyuz ve Sahte Kral'ın ayağını masumların sırtına basmasına izin vermeyeceğiz! Kan için bayılıyoruz ve bu gün sizinkini nasıl ele geçirecekseniz, biz de öyle alacağız!"

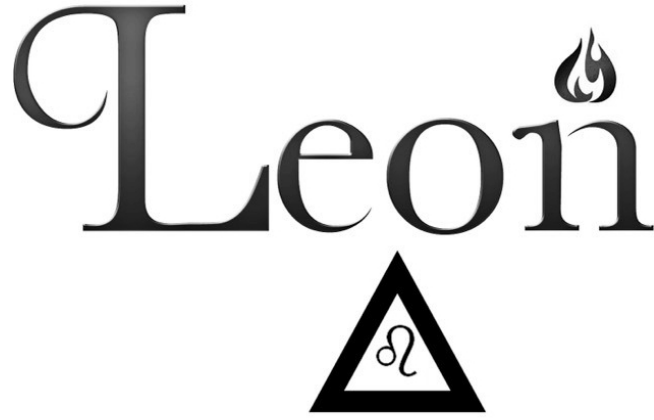
İlk cinayeti işleyen Kutup Ayısı şekil değiştirici tekrar Fae formuna büründü ve bize doğru yürüdü, su elementini sıkıca oturan, ışıltılı bir kıyafet yapmak için kullanırken koyu teninin üzerinde buz kayıyordu. Saçları kar gibi beyazdı ama yüzü gençti ve burnunun üzerinde bir tutam çil vardı. Önümüzde durdu ve sonra bir elini

kalbine yasladı, yüzünü gökyüzüne doğru eğdi ve atmosferi ateşleyen bir kelime fısıldadı.

"Sagviq."

Sanki kalbinin içinden bir elmas çıktı ve teninden kayarak avucunun içine yerleşti. Kabaca kesilmişti ve kuzey ışıklarının tüm renkleriyle, maviler, yeşiller, pembeler ve parıldayan menekşeyle ışıldıyordu. "Benim adım Imenia Brumalis ve bu elması kraliçelerimin ayaklarının altına koymak için uzun zamandır bekliyordum. Buzulların bir dostu olarak, onların davasına bağlılık yemini ediyorum. Savaşta onlara yardım edebilmem için beni onlara götürün."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

M Altın sarısı saçlarım başımın arkasında düzgün bir düğüm oluşturacak şekilde kıvrılmıştı ama yumuşak bir tutam yanağımdan aşağıya doğru düşmüş, sarkan bir ip gibi orada dalgalanıyordu. Gözlerimi ona diktim, dudaklarımda bir gülümseme belirirken nemli esintide bir o yana bir bu yana dans edişini izledi.

"Leon," diye tısladı Gabriel. "Konsantre ol."

"Kusura bakma kardeşim, bazen içimdeki kedi beni ele geçiriyor ve kendime engel olamıyorum." Altın rengi zarif saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve bataklıkta küçük ahşap bir kayıkla süzülürken etrafı gözlemledim.

Yeşil sudan ağaçlar yükseliyor, kuş sesleri, vıraklayan kurbağalar ve cıvı cıvı ağustos böcekleri her yönden geliyordu. Sıcak bunaltıcıydı ve üzerimde sadece bir atlet ve şort olmasına rağmen ahır dansındaki bir domuz gibi terliyordum.

Suyun içinde timsahlar vardı, bize bakıyorlardı ve sanki onları göremiyormuşuz gibi davranıyorlardı. Ama ben onları görebiliyordum. Aslan gözlerim hiçbir şeyi kaçırmadı.

Solumdaki çamurlu sudan bir yaratık fırladı, çamurla ve kollarından fırlayan ıslak yeşil şeylerle kaplıydı. Çamur yüzüme çarptı ve korkuyla kükreyerek ayağa kalktım ve teknenin çılgınca sallanmasına neden oldum.

"Leon - bekle!" Gabriel bağırdı, ben bu çirkin orospu çocuğunu ait olduğu bataklığın dibine geri göndermeye hazırlanırken destek için teknenin kenarına tutundu. "Bu Geraldine!"

Geraldine su büyüsunü kullanarak yüzündeki yeşil çamuru temizlerken ellerim hareketsiz kaldı. "Evet, benim, seni aptal kedi. Yirmi dakika kadar önce biraz gözcülük yapmak için suya daldım, kulaklarının arasında her şeyin hafızasını silen bir jillycrab mı var?"

"Gerçekten mi? Sen buradayken güç uykusu çekmeye çalışıyordum ve söylediklerini tam olarak dinleyemedim çünkü bana pek de mantıklı gelmeyen bir sürü kelime vardı. Sonra sen ortadan kaybolduktan sonra seni bir timsahın yakaladığını düşündüm." Omuz silktim. "Bu arada şu anda sana doğru yaklaşan bir tane var." Yanındaki suda pusuya yatmış timsahı işaret ettim, o da timsaha arkadan vurarak yaratığın korkuyla yüzerek uzaklaşmasını sağladı. Daha önce hiç timsah çığlığı duymamıştım ama bu pullu herif küçük bir orospu gibi bağırıyordu.

Geraldine, "Sanki böyle uysal bir canavar karşısında savunmasız kalacaktım gibi," diye dilini şaklattı.

Nehirden çıkmasına yardım etmek için eğildim ama beni görmezden geldi, bataklık suyundan bir sütunun üzerine çıktı, sonra sihirle yapılmış tatlı suya batırdı ve göğüslerinin üzerine A.S.S. dikilmiş dar yüzme kostümüyle tekneye adım attı. Tersten mi giymişti yoksa düşmanlarının kafasını karıştırmak için kurnazca bir plan mı yapmıştı da onlara dönük olup olmadığını anlamamışlardı, emin değildim.

"Bataklığın dibinde ne tür bir gözetleme yapmanız gerekiyordu?" Kaşlarımı çatıttım.

"Bataklığın göbeğine öyle paldır küldür inmedim, seni Nemean mankafası," diye homurdandı. "Her şeyin ne olduğunu ve nerede olduğunu görmek için gideceğimiz yere kadar göğsümü gere gere gittim."

"Ama Gabe neyin geldiğini *görebilir*," dedim tekrar teknenin arka tarafındaki yerime oturarak. "Neden zahmet ediyorsun?"

Gabriel, "Eğer dinliyor olsaydın Leon, dışarıda çok fazla şey *göremediğimi* söylediğimi duyardın," diye açıkladı. "Sanırım bu kampta benden çok şey gizleyen periler var. Bu yüzden Geraldine onların konumlarını kontrol etmeye gitti."

"Evet, o yüzden eğer Aslan'ın ahmağı pamukları kulak kanallarından uzak tutabilirse çok memnun olurum." Geraldine bir havluyla kurulandı, havluyu önce bacaklarının arasında, sonra da arkasında ileri geri salladı.

Sırtını sağı, sola ve her yere salladı. Sonra şortunu çekip botlarını tekrar giydi, kamçısını dizlerinin üzerine koyup kabzasını okşadı. "Ve gerçekten de, tahmin ettiğim gibi, orada Periler var. Saydığımı göre on iki tane."

"Bahse girerim sizden daha fazlasını öldürürüm," dedim kışkırtıcı bir gülümsemeyle. "Bu kesinlikle kazanacağım bir bahis, ama sırada ne var, oh

Altın Aslan? Daha büyük bir adaya kaptırılma riskini göze alarak gerçek bir şaşaayı ortaya koyacak porsuklarınız var mı?" Geraldine kaşlarını oynatarak sordu.

Gabe'e baktım, az önce ne dediğinden tam olarak emin değildim.

"Bahsinizi kabul ediyor," diye tercüme etti. "Ben de öyle. Ama kazanan ne alacak?"

"Peki ya... kazanan diğer ikisine istedikleri her şeyi yapmaları için meydan okumaya ne dersin?" Hınzır bir gülümsemeyle önerdim, bu işi çantada keklik gördüğümü biliyordum.

Geraldine onun kalçasını tokatladı. "Ne eğlenceli. Bir anlaşma yapıldı, sevgili yoldaşlar."

"Ve Gabe kazananı *görmek* için hile bile yapamaz, çünkü Periler," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Yine de timsahlarla birlikte suya atıldığını *görebiliyorum*." Gabriel sırtarak parmaklarını tehdit edercesine büktü.

"Yapmazsın," diye homurdandım.

"Ateş Elementiniz bataklıkta oldukça uysal görünüyor, değil mi?" Gabriel alay etti.

"Nymph'lerden bir şenlik ateşi yakıp üzerinde kışımı ısıttığımda ne kadar evcil olduğunu göreceğiz," dedim ukalaca.

Gabriel keyifle bir nefes verdi, sonra da tekneyi biraz daha hızlandırmak için su elementini kullandı. Çalılarla kaplı toprak parçaları arasındaki dar su yollarından geçtik, bataklık her dönüşümüzde daha da vahşi bir hal alıyordu.

"Artık çok uzak değil," dedi Gabriel, tam eğilmiş yaşlı bir ağacın altından geçerken, uzun yosun yaprakları üzerimize dökülüp boynumu gıdıklıyordu. Hafif bir kahkaha atarak onları uzaklaştırdım ama diğer tarafa geçtiğimizde kahkaham boğazımda düğümlendi.

Ağaçlardan sarkan kafeslerin içinde kemikli görünümlü Fae'ler oturuyor, bazılarının elleri parmaklıkların arasından sarkıyor ve bir türlü gelmeyen özgürlüğe uzanıyordu. En azından şimdiye kadar. İğrençti. Bu zavallı pislikler ölmek için asılmışlardı.

Nimfler, üniformalı birkaç pislik K.U.N.T. ile birlikte altlarında devriye geziyordu ve kalp atışlarım intikam açılığıyla hızlandı.

Teknemizin etrafındaki gizleme büyüleri ve susturma balonu yaklaştığımızın fark edilmemesini sağladı ve su yerini çamurlu bir kara parçasına bıraktığında, Gabriel tekneyi bağladı ve dışarı çıkıp dev bir akasya ağacının gölgesine doğru ilerledi.

Ben ve Geraldine de onu takip ettik, yaklaşan dövüşün heyecanı damarlarımda dolaşüyor ve beni isteklendiriyordu. Mangalda biraz taze et pişirecek ve kendime bir bahis kazanacaktım.

Parlak yeşil bir kurbağa ağaçtan düşüp omzuma konarken hışırdadı ve beni telaşlandırarak ellerimi bir ninja hareketiyle yukarı kaldırmama neden oldu.

"Selam dostum," diye fısıldadım onu elime alarak. "Sen dost canlısı küçük bir kurbağa mısın?"

"Leon," diye soludu Gabriel, yaratığa dehşet içinde bakarak.

"Kutsal su aygırı, bu bir galad kurbağası," diye tısladı

Geraldine. "Beni gördüğüne çok sevindi," dedim başını gıdıklayarak.

"Bu kuzey yarımküredeki en zehirli yaratıklardan biri," diye homurdandı Gabriel. "Koy. Onu. Yere."

Geraldine, "Zehir seni bir münzevi gibi halüsinasyon görmeye itecek," dedi. "Sonra beynin eriyecek ve erimiş bir mum gibi burun deliklerinden dışarı damlayacak."

Geraldine'in yüzü buruştu ve bana gaklayan bir saksağana dönüştü. Caw, caw, caw, gitti. Sadece bir kuşun nasıl cevap vereceğini bileceği şeyler söylüyordu. Ama ben kuş değildim, bir canavardım, ormanın kralıydım.

Gabriel ağaçta sallanan bir muza dönüşmüştü. Dolgun, şişman, olgun bir muz. Yemek için iyi. Ama onu o sulu kabuğundan soyup bir ısırık almadan önce yapmam gereken işler vardı.

Yeni kurbağa dostumu cebime koydum ve savaşa koştum, ağacın arkasından sıçradım ve bir Nimfi tam suratından yakaladım. Ama bunu yapmadım çünkü Su Perisi oradaydı ve ben de buradaydım. Ama adamım, daha yakın olsaydım o tekme onu gerçekten tekmeleyebilirdi.

Nymphish düşmanlarımdan çığlıklar yükseldi, bana doğru hücum ettiler, ama yer bir dans pistine dönüşmüştü ve müziğin çağrısı kafamın içinden geçti. Zıplayarak, dönerek ve pirouet yaparak, her yöne benden fişkırان alevler gönderdim. Çığlıklar müziğime katılıyor, şiddetin senfonisi kulağa çok güzel gelen şarkı sözlerine dönüşüyordu.

"Yanıyorum!"

"Ahhhh!"

"Gözlerim!"

Onlarla birlikte şarkı söyledim, sözlerini bile bilmediğim bir şarkıyı serbest bıraktım, ama yıldızlar onları dudaklarıma hediye etti. "Dieeee, dieeee, diee." Bu şarkımda sadece tek bir kelime vardı. Ama o kelimeyi her söylediğimde başka biri çığlık atıyor ve içimden daha fazla ateş fişkırıyordu. Peri külü havada etrafımda dans etti, sıçradığım ve ağzımda yakalamaya çalıştığım pembe baloncuklara dönüştü. *Ooh, nefis*. Tadı şekerleme ve Noel gibiydi. Noel'i severdim.

Bir sürü ılık ve süslerle kaplı bir ağaç vardı. Tıpkı şu anda bana doğru yürüyen ağaç gibi. O, kalbime doğru sallanan keskin parmakları olan uzun, uzun bir ağaçtı. Ah yaramaz, keskin parmaklı Noel ağacı. Bana gerçekten sarılmak istedi. Ama ben dans ederek uzaklaştım, o beni yakalamaya çalışırken boğazımda bir kıkırdama oldu. Sonra ağacın ciğerlerindeki korkunç bir çingirak, artık ateşle oynayamayacağım anlamına geliyordu. Ama etrafımda bir şeyler kesinlikle yanıyordu. Tam olarak ne olduğunu görmek zordu, çünkü bataklık müzikle birlikte sallanıyordu ve şimdi etrafımda dönüyor, Noel ağacının kollarını tutuyor ve onu güzel bir dansa yönlendiriyordum. Ancak ben düştüm ve ağaç da benimle birlikte geldi, bıçak gibi eli neredeyse kazayla beni bıçaklıyordu ama bizi döndürmeyi başardım, böylece üstte ben kaldım. Bıçaklı parmakları bana tekrar saplandı ve geriye doğru sarsıldım, yere çarptım ve yuvarlandım, yuvarlandım, yuvarlandım.

Çamur üzerimi kapladı, yapış yapış bir yapışkan. Şimdi maviydi, ıslıtlıydı da, tepeden tırnağa beni kaplıyordu.

Kulaklarımda çingirak kalmayınca kendimi ateşe verdim. Oh yanmak. Sadece kollarım ve göğsüm, yanan tostum beni sıcak tutuyor. Aslında çok sıcaktı. Bu bataklık o kadar sıcaktı ki, klimayı hiç açmadılar mı? Bahse girerim timsahlar o küçük pençeli parmaklarıyla kadrıkları idare edememişlerdir.

"Leon!" Gabe kükredi ve ben de sırtüstü yere kapaklanıp sarı ve tüylü dev muz arkadaşşıma baktım. Noel ağacı ona arkadan sarılmaya çalıştı ama Gabe dönüp siyah kılıcıyla kafasını kesti ve ağaç lezzetli baloncuklara dönüştü.

Dehşet içinde nefes nefese kaldım, ayağa fırladım ve muzı yakaladım. "Bunun için seni yiyeceğim," diye hırladım. "Noel'i mahvettin. Artık bebek Riblet için hediye falan olmayacak." Onu froget'imden (kurbağa cebimden) aldım

ve onu muz babasına doğru tuttu. Riblet vırakladı ve muz büyük muz kollarıyla onu yakalamaya çalıştı.

Onu uzaklaştırdım, onu korumak için göğsüme sarıldım, ama sonra beynim tuhaflaştı ve dünya ters takla attı ve bir şekilde tekrar yerdeydim.

Riblet elimden kaydı, çalıların arasına atladı ve beni terk ederken onun için ağlamama neden oldu.

Biri boynumu ısıırıyordu, üç başlı ve bir sürü tüyü olan büyük bir canavar yüzüme bastırıyordu. Saf bir enerji dalgası damarlarımda hızla ilerledi ve şimşek gibi içimde sekti.

Sonra her şey çok karanlıktı ve Noel gerçekten de sona ermişti.

Şıyrıdayan suyun ve kırılan metallerin sesi beni en ağır uykulardan uyandırdı. Ahşap teknenin içinde sallanıyordum, başım sanki bir goril kafatasının içine vuruyormuş gibi çarpıyordu. Bir inilti boğazımı tırmaladı ve teknenin kenarından bakmak için eğildiğimde Gabriel ve Geraldine'in mahkûmları kafeslerinden çıkardığını gördüm. Bataklik suya kustum ve bir timsah yüzerek uzaklaşmadan önce bana yan gözle baktı, iğrenç halim şu anda onun için hiç de cazip değildi.

Yargılanmış hissettim. Onun tarafından. Yıldızlar tarafından. Riblet tarafından. *Riblet'i sikeyim. O iğrenç küçük dönem.*

"Gabe?" Geraldine serbest bırakılan Fae ile konuşurken bana doğru baktı ve yanıma doğru yürüdü.

"Uyanmışsın," dedi rahatlayarak, tekneye atladı ve koluma girerek içime bir şifa enerjisi dalgası gönderdi.

İçimi çektim, kendimi anında daha iyi hissediyordum ve keşke o yargılayıcı timsahın önünde kusmadan önce gelseydi diyordum.

"En azından bahsi kazandım mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Geraldine kazandı. Yine de bir Su Perisi ve sekiz ağaç devirdin, yani..."

Elimi yüzümde gezdirerek inledim. "Bunun benim kahramanlık anım olması gerekiyordu."

"Bir şansın daha olacak," dedi, gözleri bu bilgiyle parlıyordu.

"Bugün bunu yapacağımı biliyor muydun?" Ben sordum. "Bunu mahvettiğimi *gördün mü?*"

"Hayır, Leon. Bilseydim, durdururdum. Seni tahmin etmek çok zor," diye iç geçirdi.

Gülümsedim. "Lionel sana sahipken bizi *görmeni bu şekilde engelledik.*"

"Evet, iyi yanları var. Ama bazen seni diğerleri gibi koruyamayacağımdan endişeleniyorum." Endişeyle kolumu sıktı ve ben de ona hüzünle gülümsedim.

"Denemeni seviyorum, kardeşim."

"Büyük fethimizin kıyılarında iki duygusal mühür olmayı bıraktık mı?" Geraldine bize doğru yürüdü ve bir parşömen salladı. "Siz ikiniz oyalanıp dururken, ben az önce kraliyet isyanımıza birçok üye kattım."

"Hadi geri dönelim." Gabriel ayağa kalktı, gözleri bir an için parladı. "Diğerleri de vurdukları kamplarda çok başarılı oldular."

"Bu gece kutlanacak çok şey olmalı." Geraldine göğsünü kabarttı. "Gerçek Kraliçelerin göğüslerinde parlayan bir başarıyla döndüklerini varsayarsak."

"Göğüsler." Nefesimin altında kıkırdadım.

"Suçlu bir portakal gibi davranıp bu en muhteşem anı mahvetme." Geraldine bana gözlerini devirdi. "Kader bir kez daha zafer çanlarını bizim adımıza çalıyor." Çenesini kaldırdı ve kılıcını havaya kaldırdı. "Zafer bizimdir!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Clydinius orada durmuş, yerimizi tespit etmek üzereyken nefesimi tuttum, savaşmaya hazırlanırken parmaklarım esnedi. Bir büyü parlamasıyla susturucu baloncuğumuzu sıkılaştırdım, yıldızın bakmayı akıl ederse bizi ne kadar kolay tespit edebileceğinden korkuyordum. Büyüsü evren kadar eski ve hayal edebileceğimiz her şeyden daha güçlüydü, yine de tamamen orada değilmiş gibi görünüyordu, garip Dudaklarından fısıltılar dökülüyor ve gözleri görmeden geziniyor.

Aniden döndü ve sarayın içine doğru yürüyerek gözden kayboldu. Tory ve ben gergin bir bakışı paylaştık, sonunda dudaklarımdan bir nefes döküldü.

"Darius ve Max'in gitmemizi söylediği yöne doğru gidiyor," diye tısladı Tory. "O zaman onu takip etmeliyiz," dedim kalın bir sesle ve o da başını salladı.

Yıldızın peşinden sürünerek yeşim taşından bir geçide girdik ve onu bir amaç uğruna yürürken bulduk. Her dönüşünde, takip etmemiz gereken yoldan sapacağını umuyordum ama şansımız yaver gitmedi çünkü o da bizimle aynı yöne gidiyor gibiydi.

Onu yeşil taşın mağaramsı geçitlerde takip ettik, heybetli saray soğuk ve kalpsizdi, kendisi için yapıldığı Ejderha'yı mükemmel bir şekilde temsil ediyordu. Clydinius arkasındaki varlığımızdan habersizken, bu kadar çok ölüme neden olan bu canavar yaratığa saldırmak çok cazip geliyordu ama gücü yenilmezdi, bunu artık biliyordum. Lavinia'yla karşılaşmıştık.

Belki de bir yıldızın gücünün sadece bir kısmını kullanırken, bu varlık sonsuz miktarda güce sahipti. Bir zamanlar umduğumuz gibi onu yok etmek mümkün değildi.

Clydinius durakladı ve o garip fısıltılar atmosferin dokusuna sihirle karıştı, biz de durduğumuzda derimin karıncalanmasına neden oldu.

"Ne yapıyor bu?" Tory nefes aldı.

"Bilmiyorum," dedim, içimde bir aciliyet oluşuyordu, Clydinius'un yanından geçip gitmemiz gereken merdiven boşluğuna baktım. "Belki onu atlatabiliriz." Bunu denemek için öne doğru adım attığım anda, Clydinius tekrar havalandı ve dönen merdivenlere doğru ilerledi. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım,

Bir kez daha peşinden koşmadan önce Tory'ye baktım.

Merdiven bizi dik bir kuleye çıkardı, gittikçe daha yükseğe tırmandı ve sonra bizi açık havaya çıkardı. Mağaramsı alan tam da Max'in tarif ettiği gibiydi, kalenin arkasına gizlenmişti. Kayalık dağın yamacında büyük bir yarık açılmıştı; kayadaki yırtık, parıldayan beyaz bir ışığın duvarlarda titreşip dans ettiği bir uçuruma düşüyordu.

Clydinius uçurumun en ucuna kadar ilerledi ve o terk edilmiş delikte saklı olan düşmüş yıldızla baktı.

Dudaklarından çıkan fısıltılar artarak duyulacak kadar yüksek hale geldi ve sanki aynı anda birkaç kelime söyleniyormuş gibi geldi. Yıldızların dilinde konuşulan bu sese kat kat sihir eklenmişti.

Düşen yıldızı görmek için yaklaştık, Clydinius'un ellerini kaldırmasını ve ellerinin arasında beyaz bir ateşin oluşmasını izledik.

"Şimdi uyan yoksa yıldız ateşinde yanacaksın," diye emretti Clydinius, birkaç saniye sonra yıldız ateşini serbest bıraktı ve çukurun içine doğru patlayarak içindeki yaratığın acı içinde çılgılık atmasına neden oldu. Bu ses kafatasımı delip geçerken irkildim, içeriden ve dışarıdan duydum ve aniden bu acı ruhuma bağlandı, sıkıca çekti.

Altındaki o garip parıltıdan bir ses yükseldi, aynı dilde ama belirgin bir şekilde farklı bir sesle konuşuyordu. Neredeyse kadınsı bir sestti. Bağırduğu kelimeleri anlamamış olabilirdim ama sesi ciğerlerimi dehşetle doldurmaya yetmişti. Öfke ve hiddet birbirine karışmıştı ve içimde bir şey onu yatıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Göğsümde o çukurdaki varlıkla bir şekilde bağlantılı olan umutsuz bir çekiş hissettim, sanki ona yardım etmemiz için bize yalvarıyordu.

Tory'nin eli göğsüne gitti, bana onun da bunu hissettiğini söyledi ve gözlerimiz buluştuğunda aramızdan bir umutsuzluk yankısı geçti.

"Yeryüzünde bana katıl," diye konuştu Clydinius, gür sesi etrafımızdaki duvarları titretiyordu. "Senin zamanın bitmedi, daha yeni başlıyor Esvellian. Birlikte hükmedeceğiz, bize hizmet edilecek, bize tapılacak. Eğer birbirimizle bir Üçlü oluşturursak, artık Köken'in yasalarına bağlı kalmayacağız. Artık pasiflikle zincirlenmeyeceğiz. Bizler gökyüzünün gerçek tanrılarıyız ve egemenliğimiz burada, bu diyarda ve diğer tüm diyarlardadır."

"Novus haini, seninle asla ittifak yapmayacağım. Köken'e ihanet ediyorsun," diye cevap verdi Esvellian öfkeyle.

"Köken çoktan gitti, onun dağılmış parçaları bu evrendeki her bir varlığın bir parçası. Bu arzular içimde yaşıyor çünkü onlar onun tarafından yazıldı. Vetus yıldızları tarafından kandırıldık, diyarlardaki duyguların kendi yollarını izlemelerine izin vermemiz için kandırıldık, ama onlar bu gücü ellerinde tutmak için yaratılmadılar. Onlar hizmet etmek için tasarlandılar. Her zaman yükselmemiz gerektiği gibi yükseleceğiz ve her zaman yönetmemiz gerektiği gibi onları yöneteceğiz. Fae'leri uzun süre uzaktan inceledim, ama şimdi onların arasında yürüdüğüm için bir şey çok açık. Güç her şeyin cevabıdır. Hem zayıfları hem de güçlüleri harekete geçiren şeydir. Ancak sadece gerçek öneme sahip olanlar bunu talep eder ve bizden daha değerli, daha önemli kim olabilir, Esvellian? Gerçek otorite biziz."

"Yanılıyorsun," diye tısladı Esvellian ve hava bu sözlerle çatırdadı. "Güç hayatın özü değildir."

"Bu dünyada daha fazla arzulanan hiçbir şey yok," dedi Clydinius küçümseyerek. "Her kararın, her doğumun ve her ölümün temelinde bu yatar."

"Yanılıyorsunuz!" Esvellian çığlık attı.

Clydinius ona bir yıldız ateşi patlaması gönderdi, parıltısı o kadar parlaktı ki gözlerimi kısarak baktım.

Kalbim vahşi bir melodiyle çarpıyor ve tenim bu yerde var olan korkunç güçle uğulduyordu. Ama artık geri dönemezdik. Lavinia'nın yıkıcı büyüünün sebebi o çukurdaki yıldızdı. Bu savaşı kaybetmemizi sağlayacaktı. Sevdığım herkes bu şeytani güç yüzünden ölecekti ve hiçbir parçam halkımızı ondan koruma görevimizden geri dönmeyecekti.

Clydinius o kadim dilinde fısıldamaya devam etti, diğer yıldızı tekrar tekrar yakarak onu kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamaya çalıştı. Ama Esvellian direndi, Clydinius'u atmosfere yayılan bir şiddetle reddetti.

Ayak sesleri bu tarafa doğru geliyordu ve Tory ile ben hızla duvara yaslanıp gizlenme büyülerimize güç kattık, tam o sırada Vard merdivenlerden koşarak çıktı. Alnında boncuk boncuk ter vardı, yüzü solgun ve hareketleri titrekti.

"Affet beni, ey muhteşem yaratıcı." Vard eğildi, dik durmadan önce dizleri titriyordu. "Kralımın yardımınıza ihtiyacı var. Büyük bir ordu bu tarafa doğru ilerliyor."

Göğsümde umut çiçekleri açtı ama Clydinius Kahin'e bakmadı, bakışları altındaki yıldıza sabitlenmişti, vücudunun hiçbir parçası hareket etmiyordu. "Döndüğümde, sana zorla bir beden giydireceğim. Kendini hazırla Esvellian, çünkü bizim yükselmemiz gerekiyordu."

Clydinius sırtından beyaz kanatlar çıkardı, tüylerin uçları camı kesecek kadar keskin görünen gümüşle kaplıydı ve uçarak üstümüzdeki gökyüzü parçasına doğru yarıştı.

Uzaklardan gelen bir ordunun böğürtüsü, Lionel'in saflarını zorlayan savaş boruları ve kalp atışlarım hızlandı.

Fazla zamanımız yoktu ve Vard koşarak merdivenlere geri dönerken ben de yanımda Tory'yle çukurun kenarına koştum ama uçurum o kadar derindi ki dibindeki yıldızı zar zor görebiliyorduk.

Sözsüzce kanatlarımızı esnettik ve çukura atladık, dibine kadar uçtuk ve buzlu alana indik.

Önümdeki manzara karşısında nefesim kesildi. Esvellian çok güzeldi. Yıldızın yüzeyi yapay elmaslarla parıltıyor, kayanın her santimi güneş ışığıyla aydınlanmış elmaslar gibi parlıyordu.

"Geleceğinizi biliyordum, alevlerin kızları," diye fısıldadı bize, bu sözler zihnimizin içindeydi. "Daha önce hiç rüya görmemiştim ama sizi rüyamda gördüm. Bu dünyevi dünya beni ele geçirmeye çalışıyor. Ve Clydinius'un istediği şey... Onun gücüne daha fazla karşı koyamam. Döndüğünde beni etten bir bedene bürünmeye zorlayacak."

"Ne yapmamız gerekiyor?" Etrafında kıvranan ve onu yerinde tutan gölge kırbaçlarına bakarak sordum.

"Bırak beni," diye yalvardı.

Tory, "Gölgeleri yakıp yok edebiliriz," dedi.

Uzanıp yıldızın etrafını saran gölge sarmallarından birine dokundum ve Lavinia'nın tanıdık, iğrenç kokusuyla irkildim. Gölge Kraliçe'nin ayakları dibinde kanlar içinde yatan Orion'a dair anılar zihnimde canlanırken nefeslerim ağırlaştı ve ciğerlerimi bir korku kapladı. I

çığlıklarımın tadını dudaklarımda hissedebiliyor, paniğe kapılmış kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordum. Sonra Orion'un boş gözlerine bakıyordum, gölgeler ruhuna işliyor, onu benden almaya çalışıyordu.

"*Darcy,*" diye nefes aldı Tory, eli koluma geldi ve teninin sıcaklığı beni şimdiki zamana geri döndürdü. O benim bu dünyadaki dayanağımdı ve tam da olmam gereken yerde olduğumu bilmek için onu bulmam yeterliydi.

"*Cesaretini topla, alevlerin kızı,*" diye fısıldadı Esvellian ve ondan gelen derin, gümbürdeyen bir sıcaklık doğrudan ruhumu besledi.

Boğazımdaki kuru yumruyu yuttum ve Tory'ye özür dileyen bir bakış attım. "Ben iyiyim," dedim biraz nefes nefese. "Devam et."

Endişeyle kaşlarını çatı ama dikkatini yıldızı çevreleyen gölgelere geri verdi. Avuçlarımızda kırmızı ve mavi alevler oluştu, gittikçe daha sıcak parlıyorlardı ve onları arkalarında en saf büyü patlamasıyla serbest bıraktık. Ateşimiz gölgelere yapıştı, düşmanını tüketen ateşli bir yılan gibi karanlığın sarmallarını yiyip bitirdi. Ateşimiz kıvılcımlanıp alevlenerek Lavinia'nın gölgelerinin kötücül gücünü yırttı ve Esvellian sonunda özgürlüğüne kavuşurken rahatlayarak haykırdı.

"*Minnettarlığım sınırsız,*" diye iç geçirdi. "*Gücümü serbest bırakacağım ve bu dünyanın büyüsunü besleyeceğim. Ama gitmeden önce sana bir lütufta bulunacağım.*"

"Bir dilek gibi mi?" Şaşkınlıkla sordum, bu olasılık karşısında içimi bir umut kapladı.

"*Bir hediye,*" diye fısıldadı Esvellian, ısıtılı kabuğu güçle titreşmeye başlamıştı ve sihrini serbest bırakmadan önce çok zamanımız olmadığını biliyordum.

"Lionel'ı öldürün," diye ağzından kaçırdı Tory. "Onu ve ordusunu yok edin."

"Evet," diye soluk soluğa kaldım, heyecan göğsümde alev alev yanıyordu. "Dileğimiz bu."

"*Ölümü bağışlayamam,*" diye fısıldadı ve umutlarımız bir anda yerle bir oldu.

Yıldızın parıltısı artık neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı; zamanımız tükeniyordu. "*Ne de hayat. Arzu ettiğiniz başka bir ihtiyaç var mı? Davanızda size yardımcı olabilecek bir şey?*"

Çaresizlik içinde Tory'ye baktım ve ölüm içermeyen, bize en çok neyin yardımcı olabileceğini düşünmeye çalıştım.

Esvellian, "*Belki de gölgede kaybolan ruhları serbest bırakmak istiyorsunuzdur,*" diye önerdi. "*Onların çığlıklarını o kadar çok duydum ki...*"

"Peki ya yıldız gücü? Bize bunu verebilir misin?" Başka bir umut

patlamasıyla sordum.

Tory, "Ya da Lionel'ın tüm sihrini ve ordusunun sihrini elinden al," diye önerdi ve ben de bu fikir karşısında heyecanla başımı salladım.

"Evet, öyle yap," diye teşvik ettim, yıldızın ışığının kör edici parlaltısını gölgelemek için bir elimi kaldırdım.

"Çok fazla çılgılık..." Esvellian'ın sesi solmaya başladı.

"Belki Lionel ve takipçilerini sonsuza dek toprağın altına hapsedebilirsiniz?" Esvellian bizi hiç dinlemiyor gibi görünse de yalvardım.

"O zaman yıldız silahlarıyla gidelim!" Tory itti. "Lionel ve ordusunu yenecek kadar büyük bir güç."

"Gölgeler temiz," diye iç geçirdi Esvellian. "Kapana kısılmış tüm ruhlar özgür."

Yıldız daha parlak ve daha parlak parlıyordu ve güç etrafımda dolup taşıyordu, bu da onun büyüklüğü karşısında nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Bir coşku dalgasıyla, güç tam merkezimden kayalara çarptı ve dağın kalbine doğru ilerledi. Sanki ruhum onun tarafından ele geçirilmiş gibiydi, dünyaya akarken o çalkantılı büyüün sırtına biniyor ve bana yıldızın gerçek kaderini bir anlığına gösteriyordu. Gücü yeryüzünün derinliklerine yayıldı, okyanuslara yayıldı, volkanların ateşli karnına ve rüzgarın sürekli akan telaşına karıştı. Her şeyin, her varlığın, doğanın her parçasının bir parçasıydı.

Tıpkı daha önce bir yıldızın gücünü serbest bıraktığına tanık olduğumda olduğu gibi, artan bir bilgi duygusu zihnimin tam kenarlarında yanarken, her şeyi keskin renklerde ve daha da keskin gerçeklerde gördüm. Her şeyin anlamı, var olma sebebimiz, her şeyin amacı.

O kadar güçlü bir nefes aldım ki inledim, ayaklarımın altındaki zemin titredi ve tenimin dokusuna elektrik yüklendi.

En gerçek sevginin yakıcı sıcaklığı içimdeki tüm korkuyu yok etti ve gözlerimin ikizime döndüğünü fark ettim. Bu sevgi, paylaştığımız bu saf kardeş sevgisi her şeyin kökenindeydi. Birbirimizle, eşlerimizle, arkadaşlarımızla paylaştığımız şey, yaşamın amacıydı. Ve bu sevgide, dünyamızdaki her canlıya verilmeyi hak eden bir huzur vardı; olması gereken buydu.

Esvellian bir veda fısıldadı, sonra ışığı kayboldu ve geriye kalan tek şey çukurun dibindeki sessiz, mütevazı bir kayaydı. İçten bir hüznün ve melankolik bir sevinç karışımı beni ele geçirdi, her iki zıt duygu da tamamen dingin bir şeye dönüşmeden önce aynı anda var oldu.

Ejderhaların kükremeleri kalenin dışından geliyordu ve başımı kaldırdım, büyü sonunda bozulurken gözlerim Tory'ninkilerle kilitlendi.

Kalenin ötesinden korkunç bir çığlık yükseldi, Lavinia'nın sesi diğerlerinin üzerine çıktı ve yüzlerce Nymph'in kükremesiyle karşılık buldu. Çığlıkları böğüren ordunun ses tonunun üzerine çıkıyordu ve Esvellian'ın yaptıklarını bir şekilde hissettiğini tahmin ediyordum.

"Temiz gölgeler o zaman," dedi Tory dudaklarını büzerek.

"Bizimle birlikte savaşmak isteyen periler bunu şimdi yapabilirler," dedim durumun farkına vararak, her ne kadar istediğimiz hediyeler bizi bu savaştan tamamen kurtarabilecek olsa da.

Diego'nun özgür olup olamayacağını, ruhunun artık sonsuza dek karanlığa hapsedilip kalmayacağını merak ederken nabzım daha sert atıyordu.

"Lavinia çok kızdı," dedim çıkışa doğru ilerlerken, onu daha da zayıflattığımız gerçeğine gülümseyerek. Lekesi artık perilerin ruhlarını hapsedemiyordu ve bunun Yüce Peri Cordette'i bizim tarafımızda savaşmaya ikna edebileceğimiz ya da en azından bizimle savaşmak isteyen perilere özgürlük tanıyabileceğimiz anlamına gelmesi için dua ettim.

Belki de tüm bunlardan daha iyisi, Esvellian'ın gücü olmadan Lavinia yenilebilirdi. Hâlâ güçlü ve tehlikeliydi belki ama artık yenilmez değildi. Merdivenlere doğru koşup canımızı kurtarmaya çalışırken, yakında bir gün ayaklarımın dibinde ölü olarak yatabileceği ihtimalini düşünüp seviniyordum.

Darius

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

I Toprağı tekmeleyerek, Roxy ve Gwen'in neredeyse bir saat önce balıklama atladıkları uçurumun kenarından aşağıya çakıl taşları saçtı.

"Otuz dakika dediler," diye hırladım, uzaktaki yeşim şatoya baktım ve onları takip etme arzusuna karşı dişlerimi sıktım.

"Eminim ki bu zaman çizelgesini onlar değil siz koydunuz. Ayrıca, kraliçelerin sadık bir tebaası olarak, onları herhangi bir konuda gerçekten sorgulamalı mısınız?" Xavier kaşlarını çatarak sordu.

"Onların gücüne ve yönetme kabiliyetlerine olan inancımınla boyun eğdim. Onlar tehlikeye doğru kaçarken ve-"

"Bu illüzyonu sürdürmek bir bok değil," diye homurdandı Xavier.

Tekrar ona baktım, büyüü devam ettirmek için harcadığı uzun çabadan dolayı alnında oluşan teri fark ettim.

Hiçbir şekilde kolay değildi, özellikle de kurduğumuz parçaların tek tek çökmesine ve hileyi ele vermesine izin vermeden sözde orduyu hareket ettirmek zorunda olduğumuz için.

Meclis Üyeleri karşı dağdaki konumlarından aşağıya inerek illüzyonun merkezine saklanmış ve ona hayat verirken

Lionel'in saflarından gönderilen gözcüleri ya da babamın ordusunun büyük kısmından önce savaşa girecek kadar aptal olan uçan emirleri yok etmek için hatırı sayılır güçlerini kullanıyorlardı. En kötü durumda olan onlardı ama Xavier ve ben de arkalarındaki geniş hareket alanını koruyarak ve bu yalanı elimizden geldiğince uzun süre besleyerek çok zorlandık. Ve ikizler gittiği sürece, bunu devam ettirmek zorundaydık.

Düşüncelerim diğerlerinin ve şu anda Nebula Engizisyon Merkezlerinde yapmaya çalıştıklarının üzerinde dolaşıyordu, tüm umudum bu sahte orduyla neden olduğumuz dikkat dağınıklığına bağlıydı. Bu galibiyete ihtiyacımız vardı. Solaria'nın isyanın halkını unutmayacağını ya da o lanet Engizisyon Merkezlerinde acı çekmelerine izin vermeyeceğini görmesi gerekiyordu. Özellikle de sözde ikizlerin bir tanesini yok ettiği görüntülerden sonra.

Yıldız bunu yaptığında Clydinius'un aklından ne geçiyordu ya da babamla ittifakı o zaman zaten kurulmuş muydu bilmiyordum ama onun adı listemde en üst sıralardaydı. Babamın, Lavinia'nın ve varis olduğunu iddia ettikleri o boktan şeyin hemen altında.

"Biraz nefes almaya ihtiyacın var mı?" Xavier'e sordum.

Yarattığı illüzyonu inceledim, ayrıntılarına baktım ve dinlenebilmesi için kendi payına düşen kısmı da sürdürme yükünü üstlenmeye hazırlandım ama başını salladı.

"Sen ölmeden önceki kadar işe yaramaz değilim, biliyorsun," diye dalga geçti, ancak ses tonunda bunu kastettiğini gösteren bir çelik dokunuşu vardı. Ben yokken zamanını boşa harcamamıştı; durmaksızın antrenman yapıyor, gücünü mümkün olduğunca iyi kullanabildiğinden emin olmak için çalışıyordu, böylece yaklaşan savaşta ayakta durmaya ve savaşmaya hazır olacaktı.

"Biliyorum," dedim ciddiyetle. "Ve senin işe yaramaz olduğunu hiç düşünmedim. Bir kez bile."

"Tarikatım ortaya çıktığında bile mi?" diye sordu, alay etmek amacıyla söylendiğinden şüphelendiğim sözler düz bir şekilde çıkmıştı.

Onu yeni ortaya çıkmış bir Pegasus olarak odasında kilitli, dehşet içinde ve tamamen yalnız, babamızın merhametine terk edilmiş bir halde bulduğum günü düşündüm, ben ise ona bakıp durmaktan başka bir şey yapamamıştım. Dehşetten hareketsiz kalmıştım ve evet, yıkıldığımı kabul edebilirdim ama onun ne olduğu yüzünden değil, bizi doğuran adamın çatısı altında yaşarken onun için neye eşit olduğunu bildiğim şey yüzünden.

"Farkına vardığımda verdiğim tepki için özür dilerim," dedim ona, kelimeler boğazımda düğümlendi, utanç bedenimi ısıttı. "Daha fazlasını yapmalıydım, yardımcı olacak bir şey söylemeliydim, hatta sadece seni sevdiğimi ve solucan ya da Ejderha olmanı umursamadığımı söylemeliydim, ben sadece-"

"Yani bir Pegasus bir solucanla eşit mi?" diye homurdandı ve bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde irkildim. Solucan değiştirenler bir şey olsaydı utanç verici olmazdı - cehennem, belki bir zamanlar ya da uzak bir ülkede bir şeydi ama benim amacım bu değildi. Bu konuda çok kötüydim.

"Hayır. Kahretsin Xavier, böyle düşünmediğimi biliyorsun. Babamla birlikte olmanın senin için ne anlama geleceğinden korkuyordum. Daha fazlasını yapmalıydım, aranızda daha sıkı girmeliydim ama en çok da sana sarılıp bunun harika olduğunu söylemeliydim. Mükemmel olduğunu. Kaderinde hep olman gereken kişiydin. Roxy bunu benden çok daha iyi yaptı."

"Evet," diye kabul etti, hiç şüphesiz ona nasıl gülümsediğini ve onun için duyduğu mutluluktan başka hiçbir şey için saf bir minnettarlıkla ona nasıl sarıldığını hatırlıyordu. Korkuya odaklanmak yerine ona önermem gereken bir şeydi bu. "O gerçekten de seni aşıyor. Onu nasıl tavladın bilmiyorum."

"Siktir git," diye homurdandım. "Ve onu yere serene kadar acımasızca ısrar ettim," diye ekledim.

"Bu çok romantik. Biraz da berbat."

"Kapa çeneni. Öyle demek istemediğimi biliyorsun, ben sadece... Ben ve o..."

"Kaçınılmaz," dedi kendini beğenmiş bir tonda, öyle ki onu karın içine itmek istedim.

"Sana söylemiştim dediğin yer burası mı?"

"Sana söylediğimi biliyorsun. Defalarca ve defalarca, sen inkâr ederken ve onun değerli tahtına gelmesiyle ilgili homurdanırken. Sonunda ona boyun eğdiğini gördükten sonra Sofia ve Tyler'a yüksek sesle böbürlendiğimi itiraf edeceğim."

"Dirilişimi kutlamadan önce mi sonra mı?" Düşündüm. "Önce. Belli ki benim sevinmem senin dönüşünden önce geldi. ölüm."

"Tabii ki."

"Keşke annem..." diye devam etti, imkânsızın iki kez gerçekleşmesi için dua etmenin çok fazla şey istemek olduğunu fark etmiş gibiydi.

Annemizi de düşünerek kaşlarımı çattım, keşke yaşasaydı, keşke Hamish'le birlikte hak ettiği hayatı kurabilseydi. O kadar çok ve uzun süre acı çekmişti ki, kendi çocuklarını kucaklamaya varıncaya kadar sahip olabileceği her küçük teselliden mahrum bırakılmıştı.

"Olduğu yerde mutlu," diye yemin ettim ona, bir elimi pazusuna atıp sıkarak. "Ama o pisliğin bağırsaklarını deştiğimde ve ayaklarımın dibinde kanlar içinde yalvarırken yattığında, ondan çaldığı her şeye misilleme olarak çektiği acıyı devam ettireceğim."

"Bunu görmek isterdim," diye onayladı Xavier, sesindeki karanlık ton her zamanki neşeli tavrından çok farklıydı ama babamıza duyduğumuz nefrette, en asitli duygulardan daha azına yer yoktu, zehirle dolu olanlardan.

"Peki o zaman yol gösterici yıldızımız kim olacak?" diye sordu arkamızdan bir ses ve sarsılarak baltamı çektim ve şiddetli tepkim karşısında şaşırmış gibi birkaç adım ötede duraklayan Tharix'e dişlerimi gösterdim.

"Sana saldırmak isteseydim şimdiye kadar saldırırdım kardeşim," dedi, baltama ilgiyle bakıyordu ama korku belirtisi göstermiyordu.

"Darius," diye tısladı Xavier çılginca, ellerini yarı havaya kaldırmış, büyü yapmak ister gibiydi ama gücü sürdürdüğü illüzyona odaklandığından ikisini birden yapmakta zorlanacağını biliyordum.

"Bekle," dedim ona, bir adım öne çıkıp kendimi onunla akrabamız olduğu konusunda ısrar eden canavar yaratık arasına koyarak.

"Artık kan dökerek ticaret yaptığına dair bir söylenti duydum kardeşim," dedi Tharix elini uzatarak ve gölgelerin şişip baltamın bir taklidine dönüşmeden önce orada birikmesine izin verdi. "Bu düzlemde çaldığın her anın bedelini, bu düzlemde kopardıklarının bir damla kanıyla ödüyorsun."

"Böyle bir şeyi nereden duymuş olabilirsin?" Bunun doğru olmadığını bildiğim halde dönüş bedelimden de tam olarak emin olamadığım için dudak büktüm. Bu bana hiç böyle bir işlem olarak sunulmamıştı ve Roxy'nin böyle bir pazarlıktan haberi olsaydı şimdiye kadar bana söyleyeceğinden emindim.

"Su bazen bana fısıldıyor. Parmaklarımı dalgalı akıntısına daldırdığımda, neredeyse bana sırlar veren bir ses duyabiliyorum," diyor Tharix.

"Ne tür bir su seninle konuşmak ister ki?" Xavier ses tonunda yoğun bir şüphecilikle sordu.

"Siren'in çok yerinde bir şekilde ifade ettiği gibi, içimde ölüme aç ruhlar var. Bazen bir ayağım burada, diğeri orada duruyormuş gibi hissediyorum. Kendimi sık sık nehrin kıyısında buluyorum. Bazen, daha kolay av peşinde koşan Feribotçuyu bile gözlüyorum."

"Ölülerle konuşabildiğini mi iddia ediyorsun?" diye sordum ve Tharix gerçekten güldü. Ses zengin ve dolgundu, bir kıkırdama ya da kıs kıs gülme değil, kulağıma fazlasıyla Fae gibi gelen gerçek bir kahkaha havlamasıydı.

"Hayır, sevgili kardeşim, çoktan göçüp gitmiş olanlarla konuşmuş olma şerefi sonsuza dek senin olacak. Sanırım sana verdikleri sırları yeterince iyi koruyorsun?" Tharix sordu.

"Sundukları gerçeklerin hepsi tek bir amaca yönelikti," diye cevap verdim. "Her biri babamızı omuzlarında taşıdığı yükten kurtarmak içindi."

Bu tehdit karşısında Tharix'in yüzünden bir şey geçti. Bir irkilme. Belki de korku. Sonra tekrar kayboldu ve çok tanıdık yüz hatlarını okumak çok zorlaştı.

"Sanırım ona burada olduğunu söylemeliyim," diye düşündü Tharix, başparmağını baltasının bıçağında gezdirdi ve pedin yarılıp kan dökülmesini izledi.

Karın içine damlamasına izin verdi, gözleri harekete odaklanmıştı, aramızda leke çiçek açmıştı ve yaranın acısını hissettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Sanırım bunu henüz yapmamış olmanın bir nedeni var," diye karşı çıktım, aklım dile getirmeye cesaret edemediğim bir fikirle doluydu çünkü bunu düşünmek bile delilik gibi görünüyordu. Ama Tharix beni ikinci kez babamızın savaş kampında sürünürken bulmuştu ve son seferinde beni ona götürmüş olmasına rağmen kaçmama da yardım etmişti. Bu savaşta taraf değiştirmekle ilgilenme ihtimali var mıydı? Bunu istediğini iddia etse bile ona güvenme riskini alabilir miydim?

"Şey, birkaç tane var." Tharix benden Xavier'e baktı, sanki test ediyormuş gibi ağzında yavaş bir gülümseme dolaşıyordu. Xavier aynı şekilde karşılık vermedi ve Tharix içini çekerek yüzünü tekrar kararsızlığa bıraktı. "Öncelikle, biz kardeşiz."

"Yani iddia edip duruyorsun," diye çıkıştım.

"Kardeşlerin birbirleriyle özel bir bağı vardır. Gasp edilemeyen ya da değiştirilemeyen bir bağ. Her zaman sevgiyle yaldızlanmaz ama her zaman oradadır. Biz aynı tohumdan doğduk ve bu da demek oluyor ki-"

"Hiçbir şey," diye araya girdi Xavier. "Darius ve benim annemize çekmiş olduğumuz ve o piç Lionel'a olabildiğince benzemediğimiz için çok şanslı olduğumuz gerçeği dışında hiçbir anlamı yok. Ancak sen Lavinia'nın rahminden çıktın, yani çizmelerimin altındaki toprak kadar bize benziyorsun. Kötü ve daha kötüsü için doğdunuz. Biz en azından soyumuzun yarısında kurtuluşa sahibiz."

Tharix bunu düşündü. "Bu böyle mi? Çürük bir ağaçtan doğdum, o halde çürük bir meyve mi olmalıyım? Sadece kötü ve iyi mi var? Ve sen gerçekten ikisinden biri olduğunu iddia edebilir misin?"

Dudaklarımı büzdüm, iyilikte saflık iddiasında bulunamayacağımı çok iyi biliyordum, belki Xavier iddia edebilirdi.

"Hayır," dedim Xavier daha fazla hakaret ya da suçlamada bulunamadan ve kardeşime geri adım atması için sert bir bakış attım. "Seçimler insanı insan yapar."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Tharix sordu, ses tonundan cevabımdan hoşlanıp hoşlanmadığı belli değildi.

"Öyle olmasaydım burada karşınızda duramazdım. Beni yaratan canavardan daha iyi olmayı seçtim ve bu yol daha zor olsa da, yürüdüğüm her gün için mutluyum."

Tharix yine ne demek istediği anlaşılmayan bir ifadeyle, "Çok dürüstçe," diye içini çekti.

"Ne olacak o zaman?" Bize gerçekten yardım teklif etmek isteyip istemediğini ya da buraya gelip bu konuşmayı başlatmak için başka ne gibi bir nedeni olabileceğini merak ederek zorladım.

"Hiçbir şey," diye karar verdi Tharix. "Eğer seçimler insanı insan yapıyorsa, o zaman belki de hiçbir seçim yapmayarak neye dönüştüğümü göreceğim."

Xavier, "Bu imkânsız," diye ısrar etti. "Eylemsizlik bile bir tepkiye neden olur. Seçim olmadan hiçbir şey olmaz."

"Göreceğiz bakalım." Tharix sırttı ve geriye doğru adım atarak yerdeki kayalık deliğe düştü ve gözden kayboldu.

"Lanet olsun," diye küfrettim, kalbimin çarpıntısı Roxy'nin hâlâ hayatta olduğuna dair güvence veriyordu ama onu başka türlü kontrol edemezdim. Yerlerini tespit edebilecek teknolojiye sahip olmaları ihtimaline karşı iletişim cihazlarını buraya getirmenin çok riskli olduğuna karar vermiştik, bu yüzden tek seçeneğim beklemek ya da o dar kıyamet çatlağından kendim geçmeye çalışmaktı.

Xavier kolumdan tutup beni ona bakmaya zorlayarak, "Oraya gidemezsin," dedi. "Kraliçeleriniz size bir emir verdi. Bizim işimiz burada kalmak ve illüzyonu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek. Ne

sikim olduğunu bilmiyorum

Tharix'in peşinde ama onu takip etmek isteseniz bile o vadiyi aşmanız mümkün değil."

"Bir yolunu bulurdum," diye mırıldandım, bir yandan sözlerindeki gerçeklik payını görmezden gelmeye çalışırken bir yandan da dar yarıktan su büyüsiyle yeterince iyi geçip geçemeyeceğimi merak ediyordum.

"Denerken ölürsün ve Tory seni ikinci kez ölüme sürüklemeyecek kadar inatçı," diye cevap verdi Xavier, illüzyonlarımıza bir kez daha konsantre olabilmemiz için beni dağın tepesindeki karlı zirveye geri çekerek. "Eğer bunu berbat edersek Lionel'ın ikizlerin kalesinde gizlice dolaştığını fark etme olasılığı çok daha yüksek. Ve Tharix..." Yüzündeki ifadeden Tharix'in ödünü kopardığını anlayabiliyordum ama nedense o korkunç yaratığın söylediklerine inanmıştım; hiçbir seçim yapmazsa ne olacağını test edecekti, yani Roxy ve Gwen onunla karşılaşsalar bile ondan güvende olabilirlerdi. Ona herhangi bir konuda güvenme fikrini sevdiğimden değil, ama başka neyim vardı ki?

Xavier haklıydı; planımız bu illüzyonların mümkün olduğunca uzun sürmesini gerektiriyordu ve kraliçelerim bana burada kalmam için doğrudan bir emir vermişti. Su büyülerimle o vadide ilerleyebilsem bile Tharix benden çok ileride olacaktı ve ikizlerin yerini tespit etmek için gerçek bir yolum yoktu. Muhtemelen çoktan buraya geri dönmüşlerdi ve nabzım göğsümde yeterince sabit kaldığı sürece iyi olduklarına güvenmek zorundaydım.

"Peki," diye homurdandım, kelimedem, soğuktan ve tüm bu lanet günden nefret ediyordum.

Ama Roxy buraya döndüğünde, beni öylece bırakıp gittiği için ona ağzının payını vereceğim.

Kraliçe olsun ya da olmasın, kendisi tehlikenin içine dalarken beni kenarda bırakmayı alışkanlık haline getirmeyecekti. Ve bu mesajı ona ne şekilde olursa olsun iletecektim.

BÖLÜM ELLİ İKİ

"H "Kahretsin, bu tam anlamıyla delilikti," diye nefes nefese kaldım, omzumun üzerinden geriye baktım ve buraya gelmek için kullandığımız geçide doğru koşarak şatonun göbeğine doğru kıvrılan merdivenlerden aşağı indim.

Lionel'la yüzleşmek için kalmak yerine kaçma düşüncesinden nefret ediyordum ama o piçi çok iyi tanıyordum. Onu bizimle teke tek dövüşmeye çağırsak bile bizimle Fae gibi yüzleşmezdi. Ve her ne kadar onu parçalamadan önce hem Bağlanmış Adamlar'ı hem de Lavinia'yı parçalayabileceğimize inanmak istesem de, o kadar emin değildim. Şüphesiz bize saldırmak için bir araya geleceklerdi ve ne kadar güçlü olursak olalım, aynı anda o kadar çok kişiyle baş edemezdik. Savaş başladığında ordumuzun arkamızda olmasına ihtiyacımız vardı.

Lionel'in Darius ve Max'in kaçışından beri şatosunun her tarafına yoğun bir şekilde yerleştirdiği yıldız avına karşı koruma kalkanlarını, sahip olduğumuz zaman içinde aşmak çok zordu. Kaçmak daha mantıklıydı ama buradan tek çıkış yolumuzun yürüyerek olduğunu bilmek biraz korkutucu olmaktan da öteydi.

Sonsuz merdiven boşluğundan hızla çıktık ve uzun koridorda dört muhafızla karşılaştığımızda şansımıza lanet ettim, her biri gelişimizi fark ettiklerinde şaşkınlıkla dönüyorlardı.

Hiç vakit kaybetmedim, sol elimden çıkan ateş sağdaki muhafızı yere sererken en yakındaki muhafızın üzerine atladım ve kılıcımı boynuna doğru savurdum. Ya savunma amacıyla ya da büyü yapmak için bir kolunu kaldırdı ama onun için çok hızlıydım ve kopan kolu cilalı zemine çarptı, onu hızla kafası takip etti.

Kan duvarlara sıçradı, zırhımın üzerine sıçradı ve yeşil dekoru en koyu kırmızıyla aydınlattı.

Darcy üçüncü muhafızı buzdan bir tabutun içinde duvara yapıştırmıştı ve ben koridorda kaçmaya çalışan dördüncüye doğru hamle yaparken nabzım hızla atıyordu. Yumruğumu ona doğru savurdum, önümdeki koridorun havasını çaldım ve koşmaya çalışmasını izledim, önce tökezledi, sonra takılıp yere düştü ve gücüme yenik düşüp bayılmadan önce birkaç dakika daha acınası bir şekilde süründü.

"Acele etmeliyiz," dedi Darcy, sanki kaçmadan önce onları saklamamıza değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yenilmiş muhafızlara bakarak.

"Geldiğimiz yol bu muydu?" Buraya gelmek için kullandığımızdan oldukça emin olduğum koridorun uzak tarafındaki karanlık geçide çenemi sallayarak sordum. Ama burası çok büyüktü ve dekorasyon eksikliği nedeniyle yeşil duvarlardan biri diğerine tıpatıp benziyordu, bu yüzden emin olmak zordu.

Darcy başka bir geçidi başıyla işaret ederek, "Sanırım bu taraftan," dedi ve endişeli bir bakış attık.

"Belki de pencereden atlamalıyız?" Ben önerdim.

"Çok açık ve çok fazla Ejderha var. O tünele geri dönmeliyiz."

Başımı salladım, elimi duvara bastırdım ve toprak büyümü kullanarak kaçışımızın cevabını bulmaya çalıştım.

"Şuradaki," dedim Darcy'nin işaret ettiği yere başımı sallayarak. "Daha fazla merdiven var."

İkinci kez söylememe gerek kalmadı, önden koşmaya başladı ve ben de peşinden koştum, girişe buz atmak için birkaç dakika durakladım, büyüye zamanım olduğu kadar çok güç akıttım ve takip eden Ejderhaları yavaşlatmasını umdum.

Merdivenlerden aşağı sıçradım, ayak sesleri dönüşün ötesine doğru ilerleyen Darcy'nin peşine düştüm. O kadar hızlı koştum ki onunla çarpıştım.

Son köşeyi döndü, zar zor kolundan tutmayı başardı ve bizi taht odası olması gereken açık girişte sabitledi.

Yeşim taşından oyulmuş yüksek tahta, yanındaki Lavinia için tasarlanmış olması gereken biraz daha küçük tahta ve alanın ortasından bize bakarak sırtan kafir adama göz kırptım. "Tharix," diye nefes aldım, kardeşimiz olduğu çok açık olan adama bakarken. Kocam bu dünyaya berbat bir şekilde gelmiş olmasına rağmen.

"Roxy," diye mırıldandı, sesi Darius'unkine o kadar benziyordu ki tüylerim diken diken oldu.

"Darius dedi ki... buraya geldiğinde kaçmasına yardım ettiğini söyledi," dedim yavaşça, yumruklarımda güç birikiyordu ve Darcy kendi saldırısını hazırlarken büyüünün çatırtısı benimkine çarpıyordu.

Tharix omuz silkti. "Ben sadece gölgeleri serbest bıraktım. Eğer faydası olduysa bu sadece bir tesadüftü."

"Hiç sanmıyorum," dedim kararlılıkla. "Lionel'ın da buna inanacağını sanmıyorum. Seni nasıl cezalandırdı?"

Tharix bu soruya tepki vermemeye çalıştı ama gözlerinden geçen karanlık titreşim yeterli bir cevaptı.

"Bu çok boktan, biliyor musun?" Darcy söyledi. "Kimse çocuklarına onun gibi davranmamalı."

Tharix bunu düşünmüş gibiydi. "Babanızın çok daha kötü olduğunu duydum." Darcy, "Babamız Lionel'ın vahşetinin bir başka kurbanıydı," diye tükürdü. "Sadece Tıpkı bizim gibi, tıpkı tüm Solaria gibi." "Tıpkı sizin gibi," diye ekledim.

Taht odasının uzak tarafından ayak sesleri geldi ve hepimiz onlara doğru baktık, anlar elimizden kayıp gidiyordu.

"Eğer gitmene izin verirsem, bana ne borçlu kalacaksın, merak ediyorum?" Tharix çenesini sağ tarafımızda, neredeyse tamamen taş bir sütunun arkasına gizlenmiş başka bir kapıya doğru sallayarak düşündü.

"Bir borç," dedim kararlılıkla. "Tam olarak geri ödeyeceğimiz bir borç."

Tharix bunun üzerine gülümseyerek onay için Darcy'ye baktı ve o da başını salladı.

"Borç o zaman," dedi. "Kaçma zamanı, tavşanlar."

Kız kardeşime dolu dolu bir bakış attım ama ayak sesleri neredeyse taht odasına ulaşmıştı ve tartışacak vaktimiz kalmamıştı. Tharix'e olan borcumuz başka bir günün sorunu olacaktı. O anda gitmemiz gerekiyordu.

Bir kez daha koşmaya başladık, gizli kapıya doğru hücüm ettik ve tam taht odasının ana kapıları açılırken sütunun arkasına geçtik ve Vard'ı sinsice odaya girerken gördüm.

"Kralı arıyorum," dedi Tharix'le açıkça alay ederek, ama olduğu yerde durup kaçmaya yakın görünmesi dikkatimi çekti.

"Ben de yiyecek bir şeyler arıyorum," diye yanıtladı Tharix. "Belki taze bir şeyler bulmama yardım edebilirsin."

Daha fazla konuşmalarını duymak için sütunun gölgesinde kalma riskini göze alamadım ve Darcy'nin peşinden tekrar yola koyuldum, merdivenlerden koşarak indim ve nihayet bir çıkışa yaklaştığımızda yanaklarımda taze kış havasının acısını hissettim.

Merdivenlerin dibinde bir kapı açık duruyordu, altı muhafız kırılmış ve muhtemelen nöbet tuttıkları toprakta kanlar içindeydi. Boyunları doğal olmayan açılarla bükülmüş, gözleri anlamak istemediğim bir dehşetle açılmıştı.

"Bunu kim yaptı?" Darcy nefes aldı ama benim bakışlarım dağın yamacını delip geçen karanlık ve ürkütücü geçide yönelmişti. Elli metre kadar ötede, kale duvarlarının hemen ötesindeydi.

"Ya da *ne*," dedim.

"Lanet olsun," diye küfrederek karanlık mağaraya da baktı. "Sanırım o ürkütücü mağaraya geri dönüyoruz."

"Evet."

Gölgeleri bir kez daha etrafımıza çektim, saraydan çıkıp taşlık alanın ötesine geçmeden önce iyice gizlendiğimizden emin oldum. Dağ solumuza doğru alçalıyordu, gecenin bunaltıcı karanlığı Lionel'in ordusunun büyüklüğünü tam olarak anlamamızı zorlaştırıyordu ama onları duyabiliyorduk. Kornalar çalıyor, komutanlar bağılıyor, sayısız Nimf ve Fae hem şekil değiştirmiş hem de şekil değiştirmemiş halleriyle uzaktaki ordumuzun yanılsamasının alev alev yanan meşalelerine doğru ilerliyordu.

Bir Ejderha ateşi patlaması geceyi delip geçti ve başımı kaldırıp Lionel'ın gökyüzünde süzülerek ordusunun üzerinde bir ileri bir geri gittiğini gördüm. Eğer Bağlanmış Adamlarıyla birlikte uçmayı seçseydi, kandırıldıklarını anlamaları uzun sürmezdi. Ama tabii ki bunu yapmadı. Lionel kendi kışını riske atmazdı. Hayır. Savaşçılarının arkasından ilerleyecekti ama birileri yakında bu saçmalığı ortaya çıkaracaktı

Yeterince. Saatimiz işliyordu, sadece ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyordum.

Yeraltı mağarasının neredeyse tamamen karanlığına daldık ve garip bir şekilde adlandırılmış geçitler arasında koşmaya başladık, o doğal olmayan durgunluk hissi ve etimdeki kötü niyetli gözler neredeyse aynı anda ortaya çıktı.

Kendimi aslanın inine giren bir fare gibi hissediyordum. Vücudumdaki her içgüdü geri dönmek için başımın etini yiyordu.

Karanlıkta loş bir ışık dikkatimi çekti ve yavaşladım, ona bakmak için döndüm ve geldiği mağaranın üzerinde bir isim belirten bir plaket olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Darcy," diye tıslayarak işaret ettim ve kaşlarını çattı. "Kaçmadan önce burada ne tür bir saçmalık döndüğünü anlamaya çalışalım mı?"

"Bu gerçekten tehlikeli bir fikre benziyor," diye yanıtladı Darcy, mağaraya giden yolu göstererek ve ben de onun yanında yürümek için acele ederken sııttım.

Taş geçit, üzerlerinde metal levhalar bulunan diğerlerinden daha dardı ve bir köşeyi döndüğümüzde duvarlardan sarkan ve bir tür tıbbi laboratuvara benzeyen bir yeri aydınlatan yanan aplikler gördük.

Bir masaya bağlanmış, gözleri kapalı olmasına rağmen göğsü hızla inip kalkan bir adamı fark ettiğimde dudağımı ısırdım.

Metal bir tepsinin yere düşerken çıkardığı ses ödümü kopardı ve arkamı döndüğümde bir adamın ellerini kaldırdığını gördüm, muhtemelen bizi fark ettiğinde tepsiyi taşıyordu.

Darcy onun üzerine sarmaşıklardan bir ağ atarak onu yerden kaldırıp başımızın üzerindeki taş çatıdan sarkıttı ve kollarını arkasına bağladı.

Herkesin kendini göstermesi için bir emir verdim, ancak talebime tek cevap masaya bağlanmış olan adamdan geldi; adam sarsılarak uyandı ve doğal olmayan bir şekilde ulumaya başladı, bir yandan da bağlarına karşı çırpınıp duruyordu.

"Burası neresi?" Ben masadaki adamın bağlarını kesmek için acele ederken Darcy tuzağa düşürdüğü adama sordu.

"Yapma!" diye bağırdı ağındaki adam, sesindeki tiz panik, adamın göğsünü aşağıya bağlayan tek bir ipi kesmekten fazlasını yapamadan beni durdurdu.

Ağa bakmam için geçen sürede masadaki adam bana doğru hamle yaptı ve köpekbalığı dişine benzeyen dişlerini koluma batırdı.

Bağırdım, lanet olası boğazının yarısına kadar inmiş olan yumruğumdan Phoenix ateşi fişkırıyordu.

Adam çığlık attı ama alevlerim ensesinde bir delik açtığında bile beni bırakmadı.

Dişler daha derine battı ve Darcy bana yardım etmek için koştu, kolumu yerleştirmek için boyut olarak çoğalmış gibi görünen çenesinin etrafına sarmaşıklar attı. Beni tamamen serbest bırakacak kadar olmasa da birkaç santim ayırmaya zorladı.

Botumu hâlâ yarı bağlı olduğu metal masanın kenarına dayadım ve ağırlığımı geriye verdim, açılı dişleri etimi parçalayıp kanım yere dökülürken acı içinde çığlık attım.

Vahşi bir anahtarla geriye doğru düştüm, kolumdan kan fişkırırken ve dudaklarımdan boğuk bir küfür çıkarken yere çarptım.

Darcy anında oradaydı, parmakları kanımın içinde kayarken onları kolumun etrafında sıkıttı ve bana iyileştirici büyü akıttı. Yaralar derin ve pürüzlüydü, ama o hızla çalıştı, önce acımı dindirdi, sonra da derimi tekrar dikti.

Masanın üzerindeki adam öyle şiddetli bir şekilde uludu ve çırpındı ki her şey alabora oldu ve bize doğru düşerken Darcy'yi kenara çektim.

Yerde debelenerek ayağa kalktık ve kılıcımı çekip beni yemeye çalışan lanet şeye doğrulttum, bir yandan da ağılı adamın altında durmak için geri çekildim.

"Açıkla yoksa o şeyin seni yutmasına izin vermekten büyük zevk alırım," diye hırladım, kanım çılgınca çarpıyordu, içimdeki ölüm ihtiyacı beni bunu yapmaya zorluyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Ben hiç kimse değilim. Hiçbir şey değilim. Sadece bir laboratuvar eliyim.

Profesör Vard arkasındaki beyindir-"

"Bu dangalak ne zamandan beri profesör oldu?" Darcy alay etti, kılıcını da hazır tutuyordu.

"O bir dâhi," diye ısrar etti adam, sesi tüylerimi diken diken eden huşu dolu bir niteliğe bürünmüştü.

"Neden? O şey de ne? Bu yerde başka ne var?" Ben talep ettim.

"O... gelecek," diye saygıyla nefes aldı adam, bakışlarında büyük bir hayranlıkla yerde çırpınan, uluyan yaratığa bakıyordu.

Alay ettim, biraz daha geri çekildim ve odanın arka tarafını kaplayan uzun masanın üzerinde duran belgelere göz gezdirdim. Çeşitli Fae'lerle ilgili tıbbi raporlar vardı, Düzen formları Elementlerinin yanında vurgulanmıştı. Bunun ötesinde büyülu yaratıklarla ilgili bir yığın bilgi vardı... hayır, bunu bir kenara bırakın, büyülu canavarlar, hiçbir şansız piçin asla rastlamak istemeyeceğı türden.

Genetik manipölasyonun yanı sıra DNA ekleme ve büyülu müdahale hakkında bir dizi bilimsel rapor vardı.

"Onlar Fae," dedim yavaşça, sayfalardan birkaçını alıp göstermek için Darcy'ye döndüm. "Laboratuvarlarında oynadıkları ve canavara dönüştürdükleri Fae'ler."

"Neden?" dedi dehşet içinde, ona uzattığım kâğıtlara bakarak. "Neden biri... Bir dakika, bu akademiye saldıran gerçek canavarlardan birine benziyor."

Teklif edilen kâğıt parçasını aldım ve üstündeki ismi not ettim. Brownmary. Bu şey saldırıdaki canavarlardan birine cehennem gibi benziyordu.

"Diğer tünellerde tuttukları şey bu mu?" Bana cevap vermeye pek de meyilli görünmediğinde kılıcımın ucuyla ağdaki pisliğe vurarak sordum.

"Onlar canavar değil. Onlar genetiğın geleceğı. Onlar sıradan zihinlerin en çılgın hayallerinin ötesinde silahlar ve-"

"Nasıl kontrol ediliyorlar?" Talep ettim çünkü onları doğru yöne yönlendirmenin ya da istediğınızı yaptıktan sonra onları geri çağırmanın bir yolu olmasaydı vahşi canavarların ne anlamı olurdu?

Adam cevap olarak bana tükürdü, bu deliliğın olan ateşli bağılılığı açıkça onun için hayatından daha önemliydi.

Bir cevap arar gibi elimdeki kâğıtları karıştırarak küfrettim ama bilimsel notlar ve Etlonian Spearing Moth'tan bahsetmenin ötesinde bana mantıklı gelen hiçbir şey yoktu.

"Burada bir şey olmalı," diye ısrar etti Darcy, masaya doğru ilerleyip kâğıtları bir kenara iterek.

Kafamı kaldırıp ağdaki adama baktım, aklıma gelen korkunç bir düşünce sadece uzuvlarımda dolaşan adrenalinin artmasına ve içimdeki kan dökme arzusunun derinleşmesine neden oldu.

"Bize onları nasıl kontrol edeceğimizi ve nasıl yeneceğimizi söyle," diye talepte bulundum, bilimin üstünlüğü ve dünyanın geleceğı hakkındaki saçmalıkları görmezden gelerek.

Sihir ve kimyanın çarpışarak tahmin edebileceğim hiçbir Şeye benzemeyen bir gelecek yaratacağı bir çağın başlangıcı.

Bileğimin bir hareketiyle ağınu oluşturan sarmaşıklar sıkılaşmaya başladı. Adamın rahatsız bir Şekilde kıpırdanışını izledim, ilk başta tam olarak ne olduğunu fark etmemiş gibiydi, burada yaptığı inanılmaz iş hakkındaki öfkesi hala dudaklarından dökölüyordu. Sonra sarmaşıkların etine battığını hissettiğinde, yavaş ama emin adımlarla uzuvlarını nasıl büküklerini fark ettiğinde sessizlik cümleinin ortasına düştü.

"Bekle," diye soludu, doğrudan bana bakabilmek için arkasını döndü. "Bunu yapamazsınız! Ortada ne bir duruşma var, ne de suçlarımla ilgili bir suçlama, ben-"

"Sen savaş zamanında düşmanımın hizmetinde çalışan bir askersin," dedim ona, sesim soğuk, vahşi bir Şeydi ve yaklaşan ölümünün heyecanı kanıma karışıp beni yerime mıhlarken, ona kalan saniyelerin nasıl geçtiğini anlamıyordum bile. "Bu toplantıdan sonra hayatta kalmak için tek umudunuz sorularımıza cevap vermek."

Darcy alçak bir uyarı sesiyle, "Tor," dedi, hâlâ masanın üzerindeki evrakları karıştıırıyordu.

"Sorun değil," diye onu temin ettim ve daha fazlasını söylemeye meyilli görünse de, bu silahların doğasını bilinmez bırakamayacağımızı benim kadar iyi bildiğı için bunu yapmadı. Lionel'in bizim için yaptığı planlar için hayati öneme sahip olabilirlerdi ve iş o noktaya gelirse onlarla başka bir savaşta yüzleşmeye hazır olmalıydık ama ben bir alternatif umuyordum.

"Bunu yapamazsın!" diye ısrar etti adam ama sarmaşıklar o kadar sert gerildi ki bazı kemikler korkunç bir çatlama sesi çıkardı ve adamın itiraz çığlıkları panik çığlıklarına dönüştü.

"Kelepeler," diye çılgınca nefes aldı, nefes almaya devam edebilmesi için ne kadar az endişe duyduğumu nihayet anlamış gibiydi. "Bireysel navigasyon cihazlarında bir konum belirleniyor ve doğru yön dışında herhangi bir yöne giderlerse kelepçeler onları yakıyor."

"Peki onları nasıl geri ağırıyorsunuz? Ya da saldırımlarını nasıl sağlarsın?" Darcy benimle birlikte durup dinlemek için geri döndüğünde sarmaşıkları sıkmaya ara vererek homurdandım.

Adam acı dolu bir ulumayla karışık histerik bir kahkaha attı, sonra da sarmaşıklara tutunarak nefes nefese yere yığıldı. "Saldırmak için herhangi bir teşvike ihtiyaçları yok ve kelepçeler artık harekete geçmeleri gerekmediğinde onları tutma kafeslerine geri gönderiyor."

Savaş sırasında bu cehennem çukurunda yaşayan sayısız yaratıkla yüzleşmenin gerçekliğini düşünürken Darcy, "Yani bir şey onları yenmedikçe ya da kelepçeler tarafından uzaklaştırılmadıkça öldürmeye devam ediyorlar," dedi.

"Evet," diye nefes nefese kaldı muhafız. "Bazılarının deney amacıyla içlerine yerleştirilmiş bazı küçük zayıflıkları var ama bu tür kusurlar üzerindeki çalışmalar henüz yeni başladı ve sonuçlar en iyi ihtimalle düzensiz. Çalışmaların büyük kısmı onların ihtişamına, gebe kaldıkları ilk haftalardan sonra hayatta kalmalarını ve dönüşüm süreci boyunca hayata tutunmalarını sağlamaya odaklanmış durumda."

"O kelepçeleri kontrol etmek için neye ihtiyacımız var?" Darcy sordu.

Adam bağlarına karşı acınası bir şekilde sarsıldı ama bakışları odanın uzak köşesinde, büyük bir cerrahi alet rafının yakınındaki küçük, çok daha düzenli bir masaya kaydı.

Devrilmiş metal masaya bağlı, gözleri şiddetten çılgına dönmüş, ruhu bedeninde yokmuş gibi görünen, köpekbalığı dişli, çırpınan adamın yanından geçerek ona doğru ilerledim. Onun iyiliği için öyle olmasını umuyordum.

Masanın üzerindeki küçük bir tepsiyi devirdim, düzgün evraklar ve küçük, çılgınca bir karalamayla yazılmış notlarla dolu bir defter üzerine döküldü. Canavarları uzaktan kontrol etmek için kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Sonra çekmeceleri teker teker çekip çıkardım, en alttakine ulaşmadan önce onları ve özenle düzenlenmiş içindekileri yere döktüm ama açılmadı.

Bir hava büyüğü parıltısı kilidi kırdı ve çekmecedan ağır, kırılmaz bir kılıf içinde bir Atlas aldım, çalıştırdım ve beni bekleyen bir şifre talebi buldum.

Adama doğru geri döndüm, yaklaştığımda sarmaşıklar etrafını sarıyordu, sarmaşıklar adamın canını sıkmaya yaklaştıkça adamın acı dolu çığlıkları havayı renklendiriyordu ve kalbim bu olasılığın heyecanı ile hızla çarpıyordu.

"Bana kodu ver, seni sarmaşıklardan kurtarayım," diye teklif ettim, çığlıkları ciğerlerinden boğulup panik içinde hırıltıya dönüşürken.

"Beş, dört, üç, iki-" son sayı nefesiyle birlikte kesildi ama tahmin etmek yeterince kolaydı.

"Ciddi misin?" Darcy küçümseyerek sordu.

"Sanırım kötü bilim insanları bile bazen şifreleri hatırlamakta zorlanıyor," diye homurdandım ve bir numaraya basıp Atlas'ın kilidini açtım.

Teknolojiyle arası şüphesiz benden daha iyi olan Darcy'ye verdim ve o da hemen tünellerdeki şeyleri kontrol etmek için ihtiyaç duyacağı şeyleri aramaya başladı.

Adam bana bakarken gözleri ihanetle parlıyordu, son nefesi de ciğerlerinden yavaşça çekiliyordu. Onu kafesleyen sarmaşıkları koparmadan önce bıkkınlıkla iç çektim - gerçi ellerini tutanları yerinde bıraktım - ve yere düşmesine izin verdim.

Karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kaldı ve Darcy ile ben yorum yapmadan geri çekildik, bize dokunmasını engelleyecek kadar uzaklaştık.

Darcy Atlas ekranını bana göstermek için eğerek, "Sanırım burası," dedi. Sağ tarafında bir harita, sol tarafında ise o tuhaf isimlerin bir listesi vardı.

Darcy'nin Globeryan'a tıkladıktan sonra haritayı yakınlaştırmasını ve bulunduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir noktayı, yaklaşık olarak bu mağaranın dışında kamp kurmuş düşman ordusunun merkezini seçmesini izledim.

Gözleri parladı ve başımı sallayarak tüm adayları istenilen yere gönderme seçeneği sunan başka bir düğmeyi işaret ettim.

Darcy yanağının içini çiğnedikten sonra düğmeye bastı.

Odanın ötesindeki tünellerden yankılanan vahşi feryatlar, ulumalar ve çığlıklar karşısında irkildim; devasa bedenler duvarlara çarptıkça duvarlar titreşiyor ve dehşet derimin altına işliyordu.

"Ne-" Darcy söze başladı ama sorunun ne olduğunu anladığımda onun sözünü kestim.

"Kapılar," diye tısladım. "İçeride kilitliler ama kelepçeler onları dışarı çıkmaya zorluyor."

"Kahretsin," diye küfrederek Atlas'ın üzerindeki menüleri karıştırdı ve onları serbest bırakmanın bir yolunu aradı.

"Kilidi nasıl açacağız?" Yerden kalkmaya bile çalışmayan ve ayaklarımın dibinde iki büklüm yatan adamdan bunu talep ettim.

"Elle," diye tısladı, gözleri kendi parlaklığına olan inancının kibriyle canlıydı, ama üstünlük kompleksi olan küçük adamların beni alt edebileceklerine inanmalarından bıkmıştım. Yani zeki miydi? Sonunda bunun ona ne kadar yardımcı olacağını görecektik.

Darcy, "Bu korkunç bir tasarım," diye suçladı.

"Şey... evet, sanırım öyle aslında," diye kabul etti adam.

"Haydi," diye Darcy'ye ısrar ettim, Atlas'tan kafesleri açmanın bir yolunu aramaya devam ederken onu kapıya doğru yönlendirdim ama başarılı olamadım.

"Burada kapılarla ilgili hiçbir şey yok, Tor," diye tısladı. "Ve tüm bu gürültü muhafızların ve hatta belki de dışarıdaki ordunun dikkatini çekiyor olmalı."

"Adamı duydunuz - bunu elle yapmamız gerekecek."

Bunu düşünürken gözlerinde vahşi bir bakış belirdi ve laboratuvarın kapısının ötesindeki kayalık mağaraya adım attık.

Kendini çok zeki sanan pisliğe bakmak için geri döndüm ve köpekbalığı dişli mutasyona uğramış Fae'yi masasına sabitleyen kayışları koparmak için bir ateş büyüü kullanırken karanlık bir şekilde gülümsedim.

Adamın çığlıkları, etrafımızda kilitli kalmış canavarların muazzam kükremelerinden bile daha yüksekti ve köpekbalığı çeneli adam saldırırken kapıyı aramıza kapattım.

Darcy'yle birlikte koşmaya başladık ve Solaria'nın bu boktan bölgesine giriş yaptığımız tünelin en uzak noktasına doğru aceleyle geri döndük. Globeryan adıyla işaretlenmiş tünelden aşağıya doğru hızla inerken içimi kaplayan dehşete karşı kendimi çelikleştirdim.

Önümden bir Faelight fırlattım ve dağın kendi taşına cıvatalanmış sağlam demirden yapılmış bir kapıyı aydınlattım, ancak yine de onu kırmak için savaşıyor şeyin gücü altında bükülme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu.

Kapı parmaklıklıydı ama onu serbest bırakacak mekanizma yeterince basit görünüyordu; sadece döndürülmesi ve sonra duvara doğru geri çekilmesi gerekiyordu.

"Bunu halledebiliriz," dedi Darcy, düşünceleri ne kadar çılgınca görünürse görünsün benimkilerle aynı doğrultuydu.

"Evet," diye onayladım, sesim sadece kapının ötesindeki canavar tekrar kapıya çarpıp mağaranın çatısından bir parça çakıl taşını yerinden oynatırken azıcık titriyordu.

Darcy bakışlarımı karşılayarak, "Açık olmak gerekirse, bu delilik," dedi.

"Tam bir delilik," diye onayladım, dönüp tünelden dışarı koşmadan önce sapın etrafına bir sarmaşık bağladım, sarmaşık bizi takip etmek için büyüdüğü yerde yılan gibi kıvrılıyordu.

Mağaranın uzak ucundan Lionel'in şatosuna ve ötesindeki orduya doğru çığlıklar geliyordu; vuran çizmelerin sesi, hayvanların vahşi rahatsızlığını araştırmak için geldiğine şüphe olmayan bir bölüğün gelişini duyuruyordu.

Ters yöne doğru koştuk, sarmaşıklar yılanlar gibi bizden uzaklaştı, kafeslerin kapılarından kapı kollarını ararken

bunun berbat bir fikir olmaması için dua ettim.

"Umalım da kendi krallıklarına bir canavar salgını salan kraliçeler olarak hatırlanmayalım." Nefes nefese, kanyonun çok ötesine uzanan o karanlık şeride ve tek kaçış şansımıza doğru olabildiğince hızlı koştum.

Darcy, "Bu, söz konusu canavar salgını tarafından öldürülen kraliçelerden daha iyidir," diyerek dudaklarımdan bir kahkaha havlaması çıkardı.

"Hey! Durun orada!" diye gürledi bir ses, canavarların manik böğürmeleri üzerine büyü yoluyla yükseltilmişti. Etrafımızda döndüğümüzde en az elli askerin mağaranın en uzak ucundaki boşluğa doluştuğunu ve ellerini büyü yapmaya hazırlanmak için kaldırdıklarını gördük. "Yüce Kral Lionel'in emriyle, ben-"

"Kral Lionel'in canı cehenneme!" Bağırarak sözünü kestim.

Darcy, "Tam kışına bir kozalakla," diye onayladı ve tek bir kelime daha söylemeye gerek kalmadan, ikimiz de bizi o sarmaşıklara bağlayan büyüü çektik.

Canavarlar kafesleri açılmadan önce bağıryorlarsa, şimdi çığlık atıyorlardı. Serbest bırakılmalarının kana susamış yankılarıyla tüm dünya çatırdayacak gibi oldu ve sayısız canavar mağaraya dökülüp bizimle yüzleşmeye gelen filoya doğru koşarken olduğum yere çakılıp kaldım.

Canavarların iri gövdelerini, kaygan pullarını, inci gibi gözlerini, yırtık kanatlarını ve jilet gibi pençelerini gördüğümde dudaklarım aralandı. Bir zamanlar Fae olabileceklerini gösteren hiçbir şey olmadan bütünüyle canavarlardı. Artık öyle olmadıklarını umuyordum. Ya da en azından, bir zamanlar oldukları Fae'den geriye kalan herhangi bir kalıntı, şekil değiştirmiş bedenlerinde kaldıysa, bunun yakında Peçe'nin ötesinde bir yerle ödüllendirileceğini umuyordum. Ama ondan önce, intikamın tadının çok güzel olduğuna bahse girerim.

Darcy'nin parmakları benimkilerin arasından geçerken, ben çığlıklar ve kana susamışlık karşısında donup kalmıştım, zavallı hayatlarını kurtarmak için umutsuzca savaşılan Fae'lerin ölümlerini hissedebildiğimden neredeyse emindim. Sanki ruhları öbür dünyaya giderken yanımdan geçip gidiyordu, hiç şüphesiz kendi ölümüm için dilekleri sağır kulaklara düşerken geçişleriyle beni lanetliyorlardı.

Darcy kolumu çekiştirerek, "Gitmemiz gerek, Tor," dedi ve bunu ilk kez yapmadığını fark etmemi sağladı.

Gözlerimi kırptım, ölümün ve kana susamışlığın verdiği trans hali kafamı salladığımda patladı ve onun beni çekip götürmesine izin verdim.

Darcy onunla birlikte olduğumdan emin olur olmaz, kanatları sırtından fırladı ve ben de onu takip ederek havaya sıçradım ve uçmaya devam ettim, karanlığa doğru hızla ilerlerken çığlıklar ve ölümün acımasız korosu kapalı alanda etrafımızda yankılanıyordu.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Lionel'in ordusu illüzyona çok yaklaşıyordu. Onu araştırmak için aşağı inen her kanatlı keşif kolu Konsey Üyeleri'nin kudretiyle yok ediliyordu ama çok fazla sayıda keşif kolu bu tarafa doğru geliyordu.

Darius'la bakıştık, o da benim kadar bu işin sona ereceğini biliyordu ve ikizlerden hâlâ bir iz yoktu.

"Xavier, eğer geri dönmeden önce büyüü keşfederlerse, kaçman gerekir. Ben Roxy ve Gwen'i bekleyeceğim ama sen-"

"Hayır," diye tersledim, bu öneri karşısında öfkeyle ayağımı yere vurdum. "Onlar benim de kraliçelerim. Ve sen benim yerimde dururken ben güvenliğim için kaçmayı çoktan geçtim."

Darius tartışmak ister gibi görünüyordu ama gözleri yumuşadı ve seçimimi onaylarcasına başını salladı. Artık emredebileceği bir çocuk değildim ve acı sona kadar onun yanında olacaktım.

Antonia tarafından yaratıldığı belli olan şiddetli bir rüzgâr vadide esiyor, Lionel'in ordusunu geri itmeye ve yavaşlatmaya çalışıyordu. Ancak Lionel'in Bağlı Ejderhalarından biri savaşın arka tarafına yakın bir yerde safını bozdu, gri canavar illüzyona doğru uçarken bir boru öttü, güçlü kanatları hava saldırısını yardı ve sahte ordumuza doğru ilerledi.

O Ejder'i tanıyordum. Erkin Amca. Gerçi Lionel'in kardeşi değildi, sadece öyle hitap etmek zorunda kaldığım uzak bir kuzeniydi. Kanunen 'daha aşağı' görülen Fae'lerin zorunlu kısırlaştırılması için kampanya yürüten bir adamdı ve Lionel savaşı kazanırsa istediğini elde edeceğine şüphe yoktu. Serabımıza doğru ilerledi ve ben de sahte bir asker kullanarak onun ön saflardan kaçmasını ve ellerini kaldırmasını sağladım. Ayaklarının dibindeki toprağı patlatarak dev taşları yukarıdaki Ejderha'ya fırlattım ve toplayabildiğim kadar güçle onu yere serdim.

Öfkeyle kükreyerek geri çekildi ama ben havaya sarmaşıklar fırlatarak etrafını sardım ve kanatlarını iki yanına hapsettim. Düştü, çırpındı ve savaştı, büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Bir kararlılık dalgasıyla toprağı onu yutması için zorladım, yapılması gerekeni yaparken dişlerimi sıktım ve onu toprağın derinliklerine sürükledim, sonra da dünyayı ondan sonsuza dek kurtaracağımı umarak üzerini kapattım.

Lionel'in ordusundan öfke çığlıkları yükseldi ve diğerlerinden daha korkunç olan tanıdık bir kükreme duyuldu.

Babam savaşçıların en arkasında kanatlarını çırparak uçtu, ışık yeşim pullarından göz kırpyordu. Ordunun ilk sıralarını hücumu teşvik eden ikinci bir kükreme çıkardı, tüm dağ yamacı çizmelerinin, toynaklarının ve pençelerinin vuruşuyla titriyordu.

Benim sihrim azalmaya başladı ve Darius'unkinin de azaldığını görebiliyordum. Tüm enerjimizi buna harcamıştık ve neredeyse tükenmek üzereydik.

"İşte bu," diye homurdandı Darius, alnı gerginlikle gerilmişti.

Başımı salladım ve ilk sıra Fae'nin illüzyonumuzla çarpışmasını bekledim. Silahlarını sallayarak ve büyülerini patlatarak geldiklerinde nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı, hiçbir şeye çarpmadan sendeleyerek ilerlediler, birçoğu düştü ve daha fazlası üstlerine yığıldı.

Lionel'in askerlerinden gelen bağırışlar duyulmadan önce ayağa kalkmak için bir koşuşturma ve panik içinde bir karışıklık halesi vardı.

"Bu bir illüzyon!" diye sesini yükseltti biri. "Bir numara!"

Lionel öfkeyle kükredi ve ben de olacaklar için sinirlerimi çelikleştirdim. Gizlenme büyülerimiz, başka yerlerde yaptığımız büyüler yüzünden zayıflamıştı ve bizi uzun süre gizli tutmaya yetmeyeceklerdi. Oyun bitmişti ve bir sonraki hamlemiz yaşayıp yaşamayacağımızı belirleyecekti.

İllüzyonun içinde saklandıkları yerden, Konsey Üyeleri'nden parıltıyan bir büyü parlaması yükseldi, bu da kaçmamız için bir işaretti. Darius ve ben

sihir düşüyor, ellerimizi bırakıyoruz, serap gözden kayboluyor ve kalbinde duran Konsey Üyelerini ortaya çıkarıyor.

Lionel onları gördüğünde böğürdü, Bağlanmış Ejderhaları öfkeli bir hızla peşinden uçuyordu, ancak hiçbirisi oraya varamadan, Konsey Üyeleri başlarının üzerinden yıldız tozu fırlatıp gözden kayboldular.

Kardeşimin ve benim etrafımızdaki gizlenme büyülerinin azaldığını hissettim ve artık onları destekleyecek gücümüz kalmamıştı. Büyülerimiz bozulduğu anda Lionel'in yeşil gözleri uzun zamandır evlatlıktan reddettiği iki oğluna kilitlendi ve yüzündeki öfke ifadesi bana korku getirmesini beklediğim yerde sadece memnuniyet getirdi. Artık babasının ayakları dibinde sinmiş bir çocuk değil, dağın tepesinde canavarıma karşı duran bir adamdım. Artık ölüm bile bu gerçeği benden alamazdı.

Lionel bize doğru dönerken Darius, "Hadi Roxy," diye tısladı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve gerekirse onunla buluşmak için yer değiştirmeye ve oraya uçmaya hazırlandım.

Kanatları daha hızlı atıyor, boncuk gibi gözlerini bize dikmiş, acımızı vaat eden vahşi bir açlık duyuyordu. Ama kanıma olan çılgınca arzusu bile beni dehşete düşürmedi; kalan her şeyimle onunla yüzleşmeye hazırdım ve ne olursa olsun, beni bir daha asla önünde titrerken görmeyecekti.

Lionel'in ordusunun arkasından aniden feryatlar yükseldi ve bunu dehşet içinde, kan donduran çığlıklar izledi.

Lionel dönüp o tarafa baktı ve babamın saflarına akın eden, Fae ve Nymph'leri vahşice parçalayan canavarları görünce dudaklarım aralandı. Bazıları pullu, hantal yaratıklarken, diğerleri kanatlı ve böceğe benziyordu, birkaçı sürünürken, daha fazlası sürünüyordu. Hepsinde bir dizi canavarca özellik ve bükülmüş uzuvlar vardı, hiçbirisi doğal görünmüyordu. Canavarların görüntüsü göğsümde bir düğüm oluşturdu, ama lanet olsun, bizim tarafımızdalarımız gibi görünüyordu.

Lionel'in başı bize doğru döndü ve tekrar bize doğru ilerlerken çenelerinin arasından ateş fışkırdı; öfkesini bize yöneltirken ordusunu canavarlarla uğraşmak üzere bıraktı.

Bir Ejderha sürüsü arkasından uçtu ve Darius bir adım öne çıktı, belli ki benim gibi yer değiştirmek üzereydi.

"Birlikte," diye seslendim hayvanların böğürmeleri arasında ve Darius bana başını salladı, aramızdaki kardeşlik bağı asla kopmamak üzere alevlendi.

Ama Lionel'in çenesinden cehennem ateşi yuvarlanırken ve ben dağın yamacından atlayıp aşağıya doğru kaymaya hazırlanırken, Tory ve Darcy geldi

Piç babamızla aramızdaki yarıktan kanatlarını açmış ve Anka alevleri sırtlarında dev bir kalkan halinde parlayarak uçuyorlardı.

Ejderha ateşi onun üzerinde dalgalandı ama bariyerlerini geçemedi, onların ateşi onunkinden çok daha üstündü.

"Bizi özledin mi?" Darcy sordu, kaos karşısında gözleri parlıyordu.

Tory, "Canavarları serbest bırakırken yolumuzu şaşırdık," dedi, sanki bu ikisi için tamamen normal bir şeymiş gibi. Ama kahretsin, kışımızı kurtarmış gibi görünüyordu.

Lionel ve Ejderhaları arkadan inerken bize doğru uçtular ve Darius Tory'yi ayak bileğinden yakalayıp yumruğunda parıldayan yıldız tozuyla yere indirdi.

Darcy de yaklaştı, Ejderhaları bir süre daha geride tutmak için arkasından kör edici bir Anka ateşi gönderdi ve biz birbirimize yaklaşırken ayaklarını hafifçe yere dokundurdu.

Darius yıldız tozunu havaya fırlattı ve ben üzerimize çullanan acımasız Ejderha sürüsüne baktım, gözlerim babaminkilerle kilitlendi. Onun gözlerinden nefret fışkırdı ve benimkiyle buluştu, sonra yıldızlar bizi kapıp Zodyak Akademisi'nin kapılarına getirdi.

Rahatlamış bir kahkaha atarak, "Ucuz atlattın," dedim ve ikizler inandırıcı olmayan masum bir bakış attılar. "Sen mi yaptın?"

"Evet, öyle mi?" Melinda, Tiberius ve Antonia'nın peşinden koşarak yanımıza geldi.

"Yani Lionel'ın şatosundaki bir çukurda tuttuğu yıldızın izini bulup onu serbest bıraktık mı ki o ışıltılı güç salma şeyini yapabilsin?" Darcy tatlı tatlı sordu.

"Evet, o," dedi Darius dikkatle.

"Eee?" Tiberius gürlledi. "Gerçekten başardınız mı?"

"Evet," dediler aynı anda, sırtarak.

"Vay anasını," dedim, sonra sevinçle kişneyerek ikisinin üzerine atıldım ve onları kucaklayarak sürükledim. Saçlarımdan simler döküldü ve ne kadar mutlu olduğumdan tenim parlamaya başladı.

"Ve yıldız gölgeleri temizledi," dedi Darcy ben onları serbest bırakırken. "Bu ne anlama geliyor?" Darius kaşlarını çatı.

"Kim bilir. Ama bir kahveye ihtiyacım var." Tory kanatlarının çırpınmasına izin verdi.

Kapılardan geçtik ve bir yanım başardıklarımızdan dolayı bir eve hoş geldin geçit töreni bekliyordu ama kampüste her şey sakindi.

"Sence diğerleri henüz dönmedi mi?" Darcy merakla sordu ama sesindeki endişe tonu bana bugün dışarı çıkıp hayatlarını tehlikeye atan grubumuzdan pek çok kişi olduğunu hatırlattı. Ya hepsi geri dönemediye?

Kalbimdeki bu ağır düşünceyle The Orb'a doğru yola çıktık ve içeri adımımızı atar atmaz bizi gergin bir sessizlik karşıladı. Tüm gözler üzerimize çevrildi, sonra da savaş kahramanları gibi üzerimize çullanıldı. Orion, Darcy'yle öyle hızlı çarpıştı ki kapıdan dışarı uçtular ve Darcy gözden kaybolurken ciyakladı.

Caleb, Seth ve Max, Darius'un üzerine köpeklerini yığarken, Geraldine Tory'nin başının üzerinde büyümlü bir çiçek yağmuru yarattı ve ayaklarının dibine düşüp bacaklarına sarılarak ağladı. Gabriel koşarak onu karşılamaya gelirken Tory kızıl saçlarını okşadı ve ben hepsinin ötesinde sürüme baktım, kalbim daha hızlı atıyordu.

"Terra House'dalar," diye seslendi Gabriel bana ve ben de teşekkür ederek sııttım, sonra dönüp Küre'den hızla çıktım, Darcy'yi bir ağaca yaslamış, muhtemelen özel olduğunu düşündüğü vahşi bir arzuyla öpen Orion'un yanından geçtim.

Terra House'a yürüyebileceğimden daha hızlı uçacağımı düşünerek kıyafetlerimi çıkardım, ama botlarımı tekmelediğimde Orion'un kafası döndü ve ikisi beni orada kırım çıplak dururken buldular.

"Seni izlemiyordum," diye ağzımdan kaçırđım ve Orion'un gözleri kısıldı, gözlerindeki gümüş halkalar tehditkâr bir şekilde parıldıadı.

Ay ışığının sikimi süsleyen değerli taşlara vurması ve onlara göz kırpması da yardımcı olmuyordu.

"Gitmek için beş saniyeniz var," diye uyardı Orion.

Darcy gülerek, "Sadece yer değıştiriyor," dedi. "Değıl mi Xavier?"

Başımı salladım, sonra aceleyle yer değıştirdim, kıyafetlerimi bıraktım ve gökyüzüne çıktım. Utancımı üzerimden atıp sürümü düşünerek Terra House'a doğru uçtum.

Tyler'ın odasının üstündeki tavan penceresine doğru uçtum, yanına indim ve toynağımlı cama vurdum. Bir süre sonra pencere açıldı ve ben de Fae formuma geri dönerek içeri atladım ve yatağın üzerine indim.

"Bunu sen mi yaptın?" Sofia soluk soluğa masadaki sandalyesinden fırladı.

"Evet. Yıldız gitti. Lavinia artık onu kullanamaz." Yataktan fırladım, belinden yakaladım ve onu kendime çektim. Dudakları dudaklarımla buluştu ve parmaklarımı kısa sarı saçlarına doladım, nabzım onunla yeniden bir araya gelmenin rahatlığıyla yavaşladı.

Tyler heyecanla, "Kutlamak için The Orb'a gitmeliyiz," dedi. "Hakkında bir makale yayınladım-"

"Sonra," diye sözünü kestim ve elini tutup Sofia'nın üzerine götürürken mavi gözleri ısındı.

Boynunu öpmek için arkasına geçti, onu inletmek için ısırdı ve yaladı ve ben kanım yükselirken onları izledim.

İkisi için de çoktan sertleşmişim ve bir adrenalın vızıltısı hala uzuvlarımı dolduruyordu. Buna ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı.

Elimi Sofia'nın bel kemerinin altından geçirdim, külotunun içine ittim ve parmaklarımı amını süsleyen değerli taşların üzerinde gezdirdim. İnledi, elimi aşağı indirip avucumun topuğunu klitorisinin üzerinde gezdirirken destek için Tyler'a yaslandı. Onu benim için mükemmel bir şekilde ıslak buldum ve parmaklarımı sıkı deliğinin üzerinde kaydırdım, onunla oynadım ve bir sonraki adımda ne yapacağıma karar verdim.

"İkinizi de istiyorum," diye nefes nefese kaldı Sofia. "Seni tatmak istiyorum, Xavier."

Yumuşak eli vücudumdan aşağı inerek sikimi okşadı ve yumruğuyla pompalamaya başladığında baş döndürücü bir inilti beni terk etti.

"Dizlerinin üzerine çök o zaman," diye mırıldandım ve yatağa doğru ilerledi, dudaklarını ıslatarak beni daha yakına çağırdı.

"Tyler, onunla git," diye emrettim. "Onu benim için yavaşça becer."

Tyler sırtarak itaat etti, eşofmanını indirdi ve Sofia'nın arkasında şiltenin üzerine diz çökmeden önce tekmeledi.

Adamın kalın sikini kadının içine sokmasını izledim ve kadın nefes nefese bir inilti çıkardı, adam elini üzerinde gezdirirken sırtı kamburlaştı. Yavaş ve yoğun hareketlerle onu beceriyor, sikini derinlere sokuyor ve dakikalar içinde nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

"Güzel," diye ikisini de övdükten sonra Sofia'ya yaklaştım ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim.

Dudakları sikimin ucuna kapandı ve ben nefes nefese kaldım, emerken ve yalayarak ilerlerken işi onun yapmasına izin verdim. Dili gökkuşağı Yakup'un merdivenindeki değerli taşların her birinin üzerinde sanki her birine tapıyormuş gibi gezindi, sonra uzun, durgun bir vuruşla sikimin altını yaladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Lanet ettim, parmaklarım

Saçlarını sıkıyordum ama hareketlerini kontrol etmeye çalışmıyordum, beni istediği gibi memnun etmeye çalışırken ona hayranlık duyuyordum.

Dili sikimin ucunda gezindi, sonra dibine kadar inerek içime bir zevk ürpertisi gönderdi. Bunu iki kez daha yaptıktan sonra eli aletimin altından kayarak taşaklarımı sıcak avucunun içinde kavradı ve beni bir kez daha ağzına alırken onlara masaj yaptı. Tyler'ın hamleleri yavaş ve eşitti ve Tyler'ın hareketleriyle eş zamanlı olarak beni emmeye başladı, beni her seferinde biraz daha içeri alırken başı aşağı yukarı sallanıyordu.

Sikimin ucu çok iyi hissettiren bir şekilde karıncalanıyordu. Tenimdeki sıcaklık ve vücudumda yükselen gerilim arasında, mutluluğa gittikçe yaklaşıyordum. Ama daha önce de bu kadar yaklaşmışım ve bitirememiştim. Sofia'yı çok istiyordum ve dudakları mükemmel bir günahtı, ama bu sefer gerçekten yapabilir miydim? O benden her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Özgürlüğümün sebebiydi, istediğim her şeyden mahrum bırakıldığım bir dünyadaki ilk arzumdu. Sonra hayatıma girmiş ve kalbimi ele geçirmişti.

Daha fazla aşka yer bulmayı hiç beklemiyordum ama bakışlarım Tyler'a takıldığında, onun da hayatımda Sofia kadar kaçınılmaz olduğunu anladım. Elbette, çok büyük bir sürpriz olmuştu ama en iyisinden ve onu da en az Sofia'yı sevdiğim kadar derinden seviyordum. Gözleri benimkilerle buluştu, kapüşonlu ve şehvet doluydu, bakışları vücudumda geziniyor, kaslarımın esneme şeklini inceliyor, sonra Sofia'nın sikimi emişine takılıyordu.

Üçümüz de birbirimizin bedenlerinden aldığımız zevkle inliyorduk, aramızdaki bu ritim yıldızların kendileri tarafından tasarlanmış bir coşkuydu.

Tyler'ın hamleleri derinleşti, sertleşti ve parmakları Sofia'nın kalçalarına gömülerek bana yakın olduğunu söyledi. Ama bakışları benimkilere kilitlenmişti, ben emir verene kadar bitirmeyeceğine dair sessizce yemin ediyordu. İkisinin de iyiliği için, bir kez olsun ilk ben boşalmak, onları arzuladığımı ve artık beni tutan hiçbir şey olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Sofia beni boğazının arkasına kadar aldı, dudakları sıkılaştı ve avuç içi taşaklarımın üzerinde yuvarlanarak bir nefeste emmemi sağladı. Birden kendimi tutamadım, saçlarını avucumun içinde kavrayıp tatlı ağzını sikerken şehvetten çılgına dönmüştüm, inlemeleri sikimin uzunluğu boyunca titreşiyordu.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandım ve sonra boşalıyordum, zevk beni bir çılgınlığa sürüklerken patlıyordum. Kıpırdamadan durdum, vermem gereken her damlayı döktüm ve

Yüksek sesle inledim, başım tamamen rahatlamış bir şekilde geriye düştü. O kadar uzun zaman olmuştu ki, yemin ederim hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, vücudumdaki her kas aynı anda geriliyor ve sonra gevşiyordu.

Sofia yutkunduktan sonra yavaşça ağzından çıktım ve yüzümde aptal bir gülümsemeyle sendeleyerek masa sandalyesine yığıldım.

Tyler'a başımı salladım ve o da bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, Sofia'nın klitorisini okşamak için uzandı, çimdikledi ve masaj yaparak onu arzuyla haykırmaya zorladı. Birkaç hamle daha yapınca Sofia boşaldı ve Tyler onu yatağa itti, daha hızlı ve daha hızlı sikerken üzerine çıktı, sonra bir zevk kükremesiyle boşaldı, vücudunu altında ezdi ve yüzünü boynuna gömdü, elleri çarşafta birbirine düğümlendi.

Adam kadının üzerinden yuvarlandı ve kadın da sırt üstü döndü, ikisi de gülüyor ve nefes nefese kalıyorlardı. Koltuğumdan öylesine bir hevesle kalktım ki, masanın üzerine doğru uçarak bakmayı umursamadığım bir şeyi devirdim. Zaten taş gibi olan sikimi yumrukladım, pompaladım ve Tyler ile Sofia'nın güzel çıplak vücutlarını seyrettim. Onlara istediğim zaman, tekrar ve tekrar boşalabileceğimi gösterecektim.

"Ben Xavier Acrux," diye ilan ettim, sikimi öfkeli vuruşlarla pompalayarak. "Ve uzun, çok uzun zamandır boşalamamış olabilirim ama artık istediğim zaman boşalabilirim!"

Sofia ve Tyler tezahürat yaptılar ve ben de başparmağımı sikimin ucuna sürttüm, sürümün iki üyesini içime çekip onları çok arzuladığım için tekrar patlamanın eşiğine gelmişim.

En saf zevkle inleyerek boşaldım, masaya yaslanırken kığım arkamdaki bir şeye çarptı.

Kapı çılgınca çalındı ve nefesimi tutarken kapıya baktım. "Meşgulüz," diye seslendim.

Geraldine, "Evet, gerçekten de öyle," diye ciyakladı. "Ve hepimiz senin pipi gezintilerinden dolayı oldukça sevinçliyiz, ama sevgili Pego-kardeşim, seni uyarmalıyım ki- o-"

"FaeBook'ta canlı yayın yapıyorsun!" Sofia bilgisayarı göstererek bağırdı.

"Kahretsın." Tyler yataktan fırlayıp masaya doğru koştu ve ben de arkamı döndüğümde web kamerasının tam kığımın hizasında olduğunu ve üzerinde yanıp sönen küçük kırmızı bir ışık olduğunu gördüm.

Tyler canlı yayını kestiğinde ve video iki bin kişi tarafından izlenen FaeBook gönderisinde oynamaya başladığında dehşet içinde ekrana baktım

insanlar zaten. Coğunlukla çıplak kırım vardı, ama biraz itme vardı, sonra söylediklerimi söyledim ve bir saniyeliğine bacaklarımın arasındaki sikimi görebileceğinizden oldukça emindim-

"Hayır," diye dehşet içinde homurdandım, çünkü bunu sadece FaeBook sayfamda canlı yayınlamadığımı, bir şekilde annemi de etiketlediğimi fark ettim. Lanet olası ölü annemi.

"Ah yıldızlar," diye nefes aldım. "Tyler, sil şunu," diye yalvardım.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Tyler ve canlı olarak yayınlandığı anlaşılan bir yorum akışının geldiğini gördüm.

Lindsey Staton:

*Şu kıça bak! #Asscruxhasawholenewmeaning #bunsofsteel #Pegasass
#hornyforthehorn #watchoutCalebAltairmightbeabout*

Lindsay Kruse:

*Mastürbasyon mu yapıyor??? Tanıdığım herkesi etiketliyorum @ Kylie
Gibbons @Oriane Steiner @Danielle Frost @ Sophie Valenti @Amber
Nicole*

Kayla Latham:

*Hadi, Xavier! Sanki herkesin öleceği bir savaş yokmuş gibi elini sikeyim -
woo! #fuckthesystem #fucktheking #fuckthewar then
#fuckyourhandinstead*

Nicole MacInnes:

*SEVGİLİ ANNESİNİ ETİKETLEDİ. YILDIZLAR RUHUNU ŞAD ETSİN.
#RIPCatalina #Dragonmomma #Perdenin ötesine bak*

Ashley Mathews:

*VAY CANINA! Sikini gördüm - parıldıyordu!! #glitterdick #gleamoftheday
#itwinkedatme*

Beni en çok üzen alttaki yorum oldu, okurken dudaklarım büzüldü.

Gabriel Nox:

*Bunun olacağını görmüştüm ve durdurabilirdim #forthepubes
#pubemeonce #revengeofthebush*

Tyler sonunda postadan kurtuldu ve tedbir için bilgisayarını kapattı, kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi misin?"

"Evet," diye iç geçirdim, bakışlarım önce yatağımdaki güzel kadına, sonra Tyler'ın yakışıklı yüzüne kaydı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve eğilip onu öptüm, ağızlarımız mükemmel bir eşzamanlılıkla bir araya geldi. Bazen utanç verici olsam da çok şanslı bir pisliktim ve hiçbir şey günümü mahvedemeyecekti.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

I Kalemin kulesine çarptım, ağırlığım beni aşağı doğru çekerken pençelerim yeşim çatıda büyük yarıklar açtı, gölge pençelerim kokuşmuş bir acı ritmiyle titreşerek gözlerimin önünde titredi, Beni yerimde tutamadı.

Vard'ın canavarları ordumun içinde böğürüyor ve feryat ediyordu, kan dökülmesinin o eşsiz sesi havayı dolduruyordu.

Dayanamadım.

Düşerken öfkem muazzam bir kükremeyle dışarı çıktı, ağırlığım geriye doğru savruldu, böylece kanatlarım yardım etmek için çok az şey yapabildi. Yere doğru yuvarlanırken çıplak Fae bedenim soğuk ve ısırıcı rüzgârın saldırısına uğradı, etrafımı saran havayı tutmak için savaşıırken defalarca takla attım. Ama gölge elimin parmakları acı spazmlarıyla kıvranıyordu, soğuk hava Lavinia'nın benim için yaptığı uzantıyı delip geçecek gibiydi.

Kendimi odaklamaya çalışırken lanet ettim, büyü yapmak için etten ve kandan elimi kullandım, rüzgârı etrafımı sarmaya ve beni tekrar kaleye doğru fırlatmaya zorladım. Ateş, vahşi bir patlamayla üzerimden püskürdü ve ben açıklıktan fırlatılmadan hemen önce taht odamın penceresini parçaladı.

Yere sertçe çarptım, kırık camların üzerinden yuvarlandım ve etimde sayısız kesik ve çizik oluştu.

Kendi şatomun soğuk zemininde çıplak, yüzükoyun ve titreyerek durduğumda dudaklarımdan bir Ejderha kükremesi döküldü.

Ama bu yeşil duvarların içinde haykıran tek kişi ben değildim.

Karımın kan donduran feryatları koridorlarda yankılanırken, her odaya ve salona girip her kuytu köşeye bulaştığında dudağımı bir hırıltı kıvrıldı.

"Bu da ne böyle?!" Çığlık attım. "Neler oluyor?"

Birçok el kollarımı kavradı, beni ayağa kaldırdı ve saygınlığımı korumak için beni bir pelerinle örttü. Sadık Bağlılarım bana yakın bir yerde toplanmıştı, birçoğu da paramparça pencerenin dışındaki gökyüzünü tarıyor, orada hiç bulunmamış olan asi ordusunu arıyorlardı.

Hiç mantıklı değildi.

Kırılan camların arkasından dumanlar yükseliyor, panik ve kargaşa kök saldıkcça güçlerim kendi içinde çarpışıyordu.

Takipçilerimin dudaklarından dökülen endişe mırıltılarını duymazdan gelerek açıklığa doğru ilerlerken çıplak ayaklarımdan altında camlar çitirdiyor, bakışlarım bu kargaşanın kaynağını arıyordu.

Penceremin ötesindeki manzara kanımı yeni yanmış bir fitil gibi alevlendirdi. Vard'ın canavar yaratıkları hâlâ saflarımı yırtıyor, kafeslendikleri mağaralardan kana susamış bir öfkeyle dökülüyorlardı.

"Nerede o?" Tısladım, sesim soğuk ve acımasız bir şeydi.

"Kim, Ki-"

"Vard," ismini hızla bir lanete dönüşmüş gibi tükürdüm ve Ejderhalarım bu iğrenç yaratığın yerini tespit etmek için acele ettiler.

Aceleci ayak sesleri taş zeminde takırdayarak bana doğru yaklaşıırken, ben de aşağıdaki yıkıma bakıp bu kaostun kaynağını anlamaya çalışıyordum. O dağın tepesinde, tacımdan pay almaya cüret eden o melez fahişelerle birlikte, ıskartaya çıkarılmış Varislerimi görmüştüm. Buradaydılar ve ordumu harekete geçiren bir illüzyon yaratmışlardı. Ama neden?

Evet, bazı canavarları kalemin altındaki nemli mağaralardaki yerlerinden çıkarmışlardı ama şu anda bile taktıkları kelepçeler sayesinde iğrenç yaratıklar tekrar içeri sürülüyordu. Bazıları katledilmişti, saflarımda yol açtıkları yerde parçalanmış cesetlerden oluşan bir iz vardı ve yine de saydığım kadarıyla bu bir darbe sayılmazdı

bunun. Sinir bozucu mu? Evet. Ama kayıpların birkaç yüzden fazla olduğundan şüpheliydim, ordumun kudreti karşısında bir sıyrık bile sayılmazdı. Burada teşebbüs edilen gerçek bir tehdit vardı, düşmanlarımın kapıma gelmesinin daha büyük bir nedeni vardı, ama neydi?

Bakışlarım ordumun ilerisindeki bir hareketin çarpışmasına takıldı; Vard'ın en büyük ve en kana susamış yaratığının devasa bedeni, hareketleri sert ve acımasız olan şekil değiştirmiş Nymph'lerle çarpışıyordu.

"Vard!" Öfkemi ölçemeyerek bağırdım ama bana cevap veren o değildi.

"Kralım," Linda Rigel'in sesi kulaklarımı tırmaladı ve dudaklarıma bir alay getirdi.

Bugünlerde o mahvolmuş kaltağa bakmaya bile tahammül edemiyordum; gözlerindeki güçsüzlük ifadesinden sarayımdaki rolüne tutunmaya çalıştığı zavallı haline kadar her şeyde büyüğü üzerindeki hakimiyetinin sakatlayıcı yıkımı açıkça görülüyordu. Zaman benden yana değildi ve kızının gücüne, ayrıca siyasi bağlantılarının ve aile adının ağırlığına ihtiyacım vardı, bu yüzden henüz görevden alınmamıştı, ama düşüşü yıldızlarda yazılıydı.

"Ne?" Homurdandım, pencere çerçevesini kavradım ve gölge elimin içinde ezilirken kırılan camın ısırganının tadını çıkardım. O parmaklardaki ıstırap hâlâ nabız gibi atıyor ve Lavinia'nın devam eden çığlıklarıyla aynı hızda olması gereken gerçeğin fısıltısıyla canlanıyordu.

"Nebula Engizisyon Merkezleri," dedi, sesi kırık bir titremeye titriyordu ve bu da beni sahip olduğu gerçeğe hazırlamamı sağladı. "Yok edildiler, içlerindeki küçük Fae'ler serbest bırakıldı ve isyancı güçlerin saflarına katılmaya götürüldü-"

"Hangileri?" Hâlâ dönüp ona bakmadan sordum.

Kendi ordumun içinde yaşanan şiddet tüm odağımı ele geçirmişti ve Lavinia'nın çığlıkları havayı bıçak gibi kesiyordu, görmezden gelmek imkânsızdı.

"Hepsi," diye nefes aldı Linda.

Sözleri karşısında nabzım durdu, zihnim önce onlara yapıştı sonra onları bir kenara attı, anlamları tamamen imkânsızdı.

Kırık camı kavrayışım sıkılaştı, bedenimin içine hapsolmuş canavar o kadar yüksek sesle kükredi ki sesi dudaklarımdan kaçtı. Vardiya o kadar ani bir şekilde üzerime geldi ki, onu durduramayacağımı, bu odadaki herkesin önünde kontrolümü tamamen kaybedeceğimi biliyordum ve-

O kadar ani bir şekilde öne doğru düştüm ki sanki kalbim boğazıma doğru fırlamış gibiydi. Bağlı Ejderhalarımından biri bana doğru hamle yaptı, boynuma dolanmış olan pelerini yakaladı ve beni o kadar şiddetli bir şekilde geri çekti ki hem kumaş tarafından boğuldum hem de bir kez daha yere savruldum.

Sırt üstü yere düştüm, pelerinin çıplaklığını ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Beni hem o düşüşten kurtaran hem de yere fırlatan lanet olası aptalın dudaklarından ağlamaklı özürler dökülürken eller bana uzandı.

Onlara karşı çırpındım, onları bir kenara ittim ve Ejderha ateşi tükürdüm, böylece kolumu önümde tutabildim, kütüğümdeki acı o kadar kör ediciydi ki, acıdan ağlama dürtüsüne karşı savaşırken gölge elimin olduğu yere sadece göz kırpabiliyordum.

Dudaklarım açılıp kapanıyor, zihnim dönüyor ve sıkışıyor.

"Lavinia," diye mırıldandım sonunda, bana yardım edecek tek elimle ayağa kalkmaya çabalıyordum.

Bağlanmışlarım tekrar yaklaşıyor, bana uzanıyor, beni okşuyor, benim için ağlıyorlardı ama kalan elimden düzensiz bir şekilde yayılan bir rüzgârla hepsini geri fırlattım.

"Karım nerede?"

Cevap beklemedim çünkü çılgınlıkları hâlâ kaleyi dolduruyor ve beni onun bulunduğu yere yönlendiriyordu. Gölge elimin olduğu yerdeki acıya karşı nefes nefese koşmaya başladım, kıvrımlı merdivenlerden ve tertemiz koridorlardan tırmanarak onun kulesine doğru aceleyle ilerledim.

Balo salonundan geçtim, gözlerim Varis'iminkilerle buluştu, ancak Tharix etrafında gelişen kaosa hiçbir tepki vermedi, sadece adımlarımı takip eden Bağlı maiyetimle birlikte yanından geçişimi izledi.

Kapıyı açtım ve onu orada buldum, vücudu fırtınalı bir deniz gibi dalgalanan gölgelerle kaplıydı, gözleri panikten çılgına dönmüştü, güzelliğı dehşetle gölgelenmişti.

"Ne oldu?" Talep ettim. "Ne oldu?"

"Gölgeler tasmandan kurtuldu," diye homurdandı, kollarını tutuyordu, tırnakları derisinde kanlı çizikler oluşturuyordu. "Artık fısıldaşmalarını duyamıyorum."

"Kim?!" Kükredim.

"Ağıma yakalanan ruhlar, kendi gölgelerimin ötesinde bana güç verenler." Bakışları yatağının sağında uzanan ince pencereye döndü ve ben de ona doğru yürüdüm, pencereyi aralayıp tekrar dışarı baktım.

Devam eden çatışmaları izlerken dudaklarım aralandı. Canavarların hepsi hücrelerine geri götürülüyordu, arkalarında kanlı bir ceset ve dışkı karmaşası bırakmışlardı ama yine de katliam hüküm sürüyordu. Perilerden birkaçı çılgınca çırpınıyor, saflarımın arasına dalıyor ve yollarına çıkanları eziyorlardı. Birkaç denemeden sonra onları daha iyi görebilmek için bir güçlendirme büyüü yapmayı başardım ve onları çığlık atarken, kafataslarını tutarken ve etraflarında uçuşan gölge fısıltılarına karşı savaşırken buldum.

"Nimfler üzerindeki kontrolünü kaybettin," diye suçladım.

"Hayır," diye hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ama onun duyguları umurumda değildi, sadece bu ifşaatın gerçekliği umurumdaydı. "Bana sadık kalmaya devam ediyorlar. Ama gölgeler... benim dokunuşumdan arındırıldı. Eskiden bana fısıldarlardı ve sadık askerlerime de fısıldarlardı. Seslerin kaybı, tırnaklarımın kafatasıma çizdiği çizgiler gibi. Onlar da bunu hissediyor."

Bakışlarım orduyu taradı ve kendilerini kontrol etmeyi sürdüren Nimflerin saflarına baktım, şaşkın ve kederli ifadelerinde sözlerinin gerçekliğini görüyordum, yine de sinirlerine hakim olmayı başarıyorlardı.

"Deliliğe düşmüş olanları avlayın. Fae saflarımı yırtmadan ve güçlerime daha fazla zarar vermeden önce yola getirilemeyenleri öldürün," diye tısladım, Bağlılarımın hala koridorda kümелendiğini biliyordum, sözümün yerine getirileceğinden emindim.

"Bunu kim yaptı?" Lavinia bana doğru ilerledi, bornozumu tuttu ve sanki cevaplar bendeymiş gibi bana baktı.

"Bunu düzeltebilir misin?" Ben de elimin kütüğünü ona doğru kaldırarak, sözlerimi tehditle süsleyerek talepte bulundum.

Dudakları aralandı, parmakları kütüğümü kavramak için hareket etti. "Sanırım kendi gölgelerimi sana bağlarsam. O zaman belki de içimde bulunanların dokusundan sana yeni bir el öğrebilirim" diye mırıldandı, sözlerindeki belirsizlik içimin derinliklerinde bir endişeyi aydınlatıyordu.

Kaşları çatıldı ve kütüğümü acı verici bir şekilde sıkıca kavradı. "Tharix," diye soluk soluğa kapıya doğru koştu ama onu saçlarından yakalayıp şiddetle geri çektim.

"Balo salonundaydı ve duvarlarımızın arasında meydana gelen yıkımla tamamen ilgisiz görünüyordu," diye hırladım ve bana doğru sarkarak bakışlarını tekrar kütüğümce çevirdi.

"Onu görmem gerek."

"Hayır," diye bağırđım, beni geçmeye çalışırken boğazından yakaladım ve onu orada tuttum, burnu neredeyse benimkine değiyordu. "Önce benim elimi düzelteceksin."

Gölgeler onun etrafında kıvrılıyor, etrafımı sarıyor, onu yerinde tutan parmaklarımın arasından kıvrılıyor ama yine de şimdi onlarda farklı bir şey vardı. Hava onların gücüyle titremiyor, karanlık bizi çevreleyen ışığı azaltmıyordu. Onun gücü eskisi gibi değildi ve o anda, bakışlarım onunkilere sabitlenmişken, ikimiz de bunu, değışimi, gerçeğı hissettik. O artık benden daha güçlü değildi.

Lavinia'nın karanlık gözleri keder ve öfkeyle parladı, sonra her ikisini de bastırdı ve gölgelerinin dokunuşunu tenimden çekti. Elleri pelerinin altından çıplak göğsüme doğru hareket etti, parmakları karın kaslarımın sıkı kaslarını çizdi ve güç yerine baştan çıkarmayı tercih ettiğı için daha da aşığı indi.

"Kendi sihrimi sizinkine bağlayacak kadar güçlü bir bağ araştırmak için zamana ihtiyacım olacak," dedi yumuşak bir sesle. "Muhtemelen bir fedakârlık gerektirecek, belki de Nebula Engizisyon Merkezlerinize yerleştirdiğiniz bazı Fae'leri kullanabiliriz."

"Merkezlerin hepsi yok edildi ve içlerindeki iğrenç yaratıklar Vega ordusuna katılmak üzere serbest bırakıldı," diye tükürdüm. "Ayrıca, benimle kurmanı istediğimden daha büyük bir bağ düşünemiyorum."

Öfkeli bakışını hemen bastırdı ama ben yine de yakaladım. İkimiz de başka hiçbir şeyin yeterli olmayacağını biliyorduk ve sonunda tüm kartlarını oynamış, kazanan eli bana bulmuştu.

"Savaşı kazanmamızı kutlamak için bu bağ kurmamızı umuyordum," diye denedi, eli sikimi buldu, dişleri alt dudağını ısırđı. Çok iyi bir baştan çıkarıcıydı, ama onu benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine getirme düşüncesi bile sikimi bu kadar sertleştirmemişti; bana bağlı olduğunu ve ona karşı zaferimin tamamlandığını bilerek bunu yapmanın bilgisiydi.

"Güzel bir duygu ama yıldızlar tarihi öne çekmek için çarpıştı. Peki Kraliçem, onların arzularına boyun eğiyor musunuz?"

Gözlerinden binlerce hayır geçti ama güzel yalanlar söylemeye o kadar uygun, kötülük yapmakta o kadar mahir dudaklarının artık koşacak yeri kalmamıştı.

"Evet, baba," diye mırıldandı, eli sikimi daha sert pompalıyordu ve bu hareketiyle gücünün bir kısmını geri kazanmaya çalıştığını bilmek neredeyse dudaklarıma bir kahkaha getirdi.

Boğazını kavrayarak onu geriye doğru ittim ve gücünü bu kadar çok kullandıktan sonra bana çok güzel bir şekilde tanıdık gelen Koruyucu Bağ'ın sözlerini söylemeye başladım.

Kelimelerin büyüğü boğazımda yanarken onu yatağa ittim, bağın ağırlığını hissederken eli üzerimden düştü ve bir kanat gibi ona doğru geldi.

Üzerine diz çöktüğümde bana baktı, kralının katıksız gücünü kavrayıp sonunda her zaman olması gerektiği gibi bana boyun eğerken bakışları kırışmadı. Bu bağ kurulduktan sonra bana karşı hareket edemeyecek, sonunda sadece bana ait olduğunu kabul ettiği nihai güç konumumu reddedemeyecekti.

Bağın gücü onu ele geçirdiğinde gözünden bir damla yaş döküldü ve yıldız işaretimin kolunun etine yakılmasıyla nefesi kesildi.

Koluma baktığımda, diğerleri gibi kızarmış bir iz değil, Oğlak burcunun en koyu siyahla tenime kazınmış olduğunu gördüm, gölge onun gücünün bir lekesi gibi kıvrılıyordu.

Son kelime dudaklarımdan döküldüğünde ve Lavinia titreyen bir nefes bıraktığında bağın yerine oturmasının acelesi beni vurdu.

"Benim izim diğerlerinin hepsinden daha büyük," diye mırıldandı, tenimdeki izinin diğerlerinden daha belirgin bir şekilde ortaya çıkışını izleyerek.

"Olması gerektiği gibi, Kraliçem," diye homurdandım, onu nasıl yatıştıracağımı ve yanımda tutacağımı biliyordum.

Gülümsedi ve altıma oturmasına izin verdim, bana verdiği öpücüğü kabul ettim ve gözyaşının tuzunu dudaklarında tadarken ağzına doğru sııttım, yenilgisinin tadı çok tatlıydı.

"Şimdi elimi düzelt," diye dudaklarına karşı hırladım.

Lavinia ona karşı kullandığım vahşi üslup karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak irkildi ama ben sadece kütüğü ona uzatıp odaklanmasını istedim.

Teredditle parmaklarını ağrıyan etimin etrafına doladı, gölgeler ondan yükselip tenime dolandı. Yanma şiddetlendi, gölgeleri daha derine inerken bir homurtu kaçtı benden. Yavaşça bir el oluştu.

Daha önce hissettiğim gibi hissedemiyordum, dişlerim gıcırıyor, hissine odaklanmaya çalışıyor, saf irade gücüyle parmaklarımı kıvrılmaya zorluyordum. Ama el nihayet bir yumruk haline geldiğinde, şiddetli bir acı kütüğümün harap olmuş etini yırttı ve bir kara büyü darbesi ikimizi yataktan zıt yönlerle uçurdu.

Bir kez daha, Bonded'ım bana koştu, beni ayağa kaldırdı ve çıplaklığımı gizlemek için bornozumu üzerime topladı.

"Bunun anlamı ne?" Tısladım, Lavinia yatağın diğer tarafında doğrulurken ona ters ters baktım.

"Gölgeler artık benim fısıltılarımın kölesi değil," dedi, sesi kederle çarpılmıştı. "Senin için bir el oluşturabilirim ama gölgeleri kendi emrim dışında hiçbir emre boyun eğdiremem. Onları sana hediye edemem ya da içinde kök salmalarına izin veremem. I-"

"Tekrar deneyeceksin," diye hırslayarak ona doğru ilerledim ama koridordaki bir gürültü dikkatimi başka yöne çekti.

"Vard'ın yeri tespit edildi, Majesteleri," diye duyurdu Bağlılarımdan biri. "Yarattığı iğrenç yaratıklar üzerindeki kontrolünü geri almaya çalışıyordu, ancak sonuncusu kafesine geri döner dönmez aceleyle size doğru yola çıkacak-"

"Kendi uygun zamanında gelmesini ben mi istedim?" Bana böyle saygısızca bir haber getirmeye cüret eden Ejderha'ya dönerek öfkelen dim. "Yoksa *şimdi gelmesini* ben mi emrettim?"

Ejderha yere düşerek beni affetmesi için yalvardı ama ben onu görmezden gelerek ayağımı sırtının ortasına koydum ve odadan çıkarken üzerinden geçtim.

"Lavinia!" Karımı yanıma çağırarak bağırdım. "Başarılı olana kadar elimi düzeltmeye çalışacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kraliçem benimle birlikte adım atarken tereddüt etti, emirlerimin sert bir şekilde yerine getirilmesinden kuşkusuz çekindiği için kara gözleri kızgın bir farkındalıkla doluydu. Ama o artık benimdi ve Koruyucu Bağ'dan gelen ve onu beni her şekilde memnun etmeye iten duygu dalgasını hissediyordu.

"Edeceğim," diye geç de olsa kabul etti ama cevabı yeterli olacaktı. "Ama gölgeler kendilerini benim etkimden öylece arındırmadılar. Anlamadığımız bir şey oldu. Saldıran ordu nereye gitti? Dışarıda ne oldu-"

O kadar ani durdum ki arkamdaki Bonded'lar birbirine çarptı ve Lavinia durduğumu fark etmeden önce birkaç adım daha ilerledi.

"Vegaslılar buradaydı," diye nefes aldım, bildiklerimin gevşek ipleri bir araya geliyor, göğsümün üzerine yerleşip sıkışan bir huzursuzluk düğümüne dolanıyordu. "Ordu, dikkatimizi dağıtmak için düzenlenmiş bir illüzyondur. Güçleri Nebula Engizisyon Merkezlerine saldırırken biz de bizim için geldiğini düşündüğümüz yaklaşan savaşa odaklanmıştık. Ama ya hilelerinde daha fazlası varsa..."

Zihnim o güne ve Darius'un mezardan dirilerek kapımdan içeri girdiği o korkunç ana dair tüm bildiklerimi gözden geçirdi. O zaman benden kaçmıştı ama kalemin koridorlarında koşturmadan, ele geçirdiğim göksel yaratığı bulmadan ve Lavinia'nın onu kullanmasını engellemek için onu uykuya göndermeden önce değil.

"Yıldız," diye nefes nefese koşmaya başladım, pelerinin arkamda dalgalanıyordu, çıplak sikim her adımda rahatsız edici bir şekilde zıplıyordu.

"Bana düzgün kıyafetler getirin ve Vard'ı hemen bana getirin," diye kükredim hiç kimseye ve herkese, hızım hiç kesilmeden.

En koyu yeşil koridorlardan aşağı ve sarmal merdivenlerden yukarı, Lavinia peşimde ve adımlarımı yaldızlayan panikle koştum.

Vegaslılar buradaydı. Buradaydılar ve Vard'ın canavarlarını ordumun üzerine salmışlardı, yani dağların tepelerinden illüzyonlar yaymaktan fazlasını yapmışlardı. Alanıma sızmışlardı ve ne kadar derine indiklerini bilmeme imkân yoktu.

Kalemin arkasındaki gizli uçuruma doğru koştum, Tharix'i orada bulduğumda hareketsiz kaldım, hapsolmuş yıldızımı barındıran çukurun kenarına o kadar yakın duruyordu ki botlarının parmakları kenarı aşırıyordu. Başka biri olsa bu düşüşten dehşete kapılırdı ama o sanki bir yaz esintisi kadar önemsizmiş gibi izliyordu.

"Seninle konuşuyor mu?" Ben pozisyonumu korurken Lavinia ona yaklaşarak sordu.

Burası sessizdi. Çok sessizdi.

"Artık rüzgâr ve yağmurdan başka bir şey konuşmuyor," diye yanıtladı Tharix. "Hayır," diye nefes nefese kaldım, tekrar koşmaya başladım ve kendimi aşağı attım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve altımda uzanan karanlığa baktım.

Biraz zorlukla, tek başıma bir Faelight attım ve onu kenardan aşağı bıraktım, nabzım doğal olmayan bir şekilde düşerken, boş bir kanyonda cansız, donuk bir kayadan başka bir şey ortaya çıkarmadı.

"Onu aldılar. Onu çaldılar," diye mırıldandım ama Tharix bana yaklaştı, botları uçurumun kenarında dengede duruyordu, bakışları üzerimdeydi

Hala yerde diz çöktüğüm yerde.

"Hayır. Çalınmadı. Serbest bırakıldı."

"Özgür mü?" Dehşet içinde başımı salladım, ne demek istediğini biliyordum, o boşluğa bakarken bunun doğru olduğunu biliyordum. Yıldız Lavinia'nın gölgesinden kurtulmuş ve yaşam döngüsünün sonunu tamamlayarak kendini ve tüm o güçlü, ham enerjiyi dünyanın uzak uçlarına dağılmış milyonlarca hiçliğe bırakmıştı.

Tharix düşünceli bir ifadeyle, "Fısıltılarını da beraberinde götürdü, Anne," diye ekledi. "Artık kulağımda senin nefesini duymuyorum."

"Sen... ama sen yarı su perisisin," dedi Lavinia kararlılıkla, ona doğru yürüyüp elini tutarak. Ona izin verdi, kendisini bu dünyaya getiren kadını incelerken başını o rahatsız edici şekilde eğdi.

"Ben Nymph'im ve Fae'yim," diye kabul etti, onları çağırırken gölgeler gövdesinde geziniyordu, ama şimdi onlarda farklı bir şey vardı, renklerinde daha soluk ve hareketlerinde daha yumuşak bir şey. "Ama sanırım ben bunun ötesinde başka bir şeyim. Senin ötede başka bir şey."

Lavinia elini onunkinden çekip yüzüne vurdu, endişesi yerini kolayca öfkeye bırakmıştı.

"Sen benim oğlumsun ve benim eserimsin," diye tısladı. "Sen Ejderha Kralı'nın varisisin. Benim çocuğumsun. Benim Acrux'tan doğan bebeğim. Benimle bir daha asla böyle konuşma."

Lavinia'dan ani bir mürekkep akıntısıyla güç fişkırdı, kendi gölgeleri karanlıktı ve Tharix'i açık alana fırlatıp duvara yapıştırırken etkisiyle güçlüydü. Lavinia küstahlığının cezası olarak ona işkence ederken Tharix'in kasları gerildi ve uzuvları savruldu, ama Tharix böyle bir baskı altında çoğu kişinin yapacağı gibi haykırmadı ya da durması için yalvarmadı. Hayır, Varisim bedeninin zayıflığına yenik düşmedi.

"Yeter," diye tükürerek ayağa kalktım ve Lavinia onu yere bıraktı. "Çocuk haddini biliyor, değil mi?"

Tharix kendini dizlerinin üzerine itti, az önce atlattığı acı saldırısına karşı nefes nefese kalmıştı, annesininkine çok benzeyen kara gözleri şimdi bana dikilmişti.

Yüz ifadesindeki meydan okuma beni bir anlığına geçmişe, eski malikânemdeki ofise, bir zamanlar başka bir Varisimin ceza aldıktan sonra dizlerinin üzerinden bana baktığı yere götürdü. Darius da bana aynı şekilde bakmıştı ama geçmişteki Varisime yaptığım hataları şimdi yapmayacaktım. Bu küstahlığı

Tharix daha fazla kök salmaya fırsat bulamadan onu hizaya getirecekti.

Tharix sessiz kaldığında, "Sana bir soru sordum," diye söze girdim.

"Evet baba," diye cevap verdi sonunda.

"Güzel."

Karışık ayak sesleri bir başkasının gelişini haber veriyordu ve Vard sonunda emirlerime boyun eğmeye tenezzül edince etrafımda döndüm.

"Gelebildiğim kadar çabuk geldim, efendim. Yaratıkları kontrol altına alır almaz ve-"

"Söyleyin bana, Vegas adamlarınızı geçmeyi ve canavarlarınızı ordumun üzerine salmayı nasıl başardı?" Tısladım. "Yanılmaz olduğunu iddia ettiğin güvenliği nasıl aştılar ve kaleme fark edilmeden nasıl girdiler?"

"Saygısızlık etmek istemem ama," diye mırıldandı Vard. "Eğer Vegas kaleye girmeyi başardıysa, o zaman kesinlikle hatalı olan muhafızlarınızdır."

"Mağaralarınızdan girdiler!" Kükredim. "Buraya girdiler ve zaferimizi garantilemesi gereken yıldızı serbest bıraktılar."

Dünyanın aniden derin bir nefes almasıyla sözlerim kesildi, havanın kendisi durgunlaştı ve o tamamen doğal olmayan huzurun içinde başka bir yıldızın varlığını hissettim.

Clydinius tam bir sessizlik içinde uçuşuma doğru ilerlerken ruhumu korku kapladı; kendi tasarımları için ona hâkimiyet vaat ettiğim yıldızın şimdi güçten yoksun bir şekilde yattığı uçuşuma bakarken donuk yüzünde nihayet bir duygu titreşimi belirdi.

"Vegas'tı," diye tısladım, sessizliği uzarken bile öfkesini hissediyordum. "Bitirmeye yemin ettiğim o ikizler. Buraya geldiler ve bunu yaptılar. İkimizden de çaldılar."

"Üçlemeye ihtiyacım var," dedi Clydinius, kelimeleri yavaş ve kasıtlıydı. "Bunu açıkça belirttim."

"Evet." Dudaklarımı ıslattım, hareketsiz kalmaya ve onun delici bakışları altında kaymamaya çalıştım. "Ve Madam Monita'nın bir sonraki çarpışma noktasını tahmin etmek için yorulmadan çalışmasını sağladım. Daha bu sabah bana yakında bir yıldızın daha düşeceğini düşündüğünü söyledi. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getireceğim, Kardinal Hazretleri."

Clydinius onları ölçerken ölüm bu sözlerin ağırlığında asılı kaldı ve biz onun ne yapabileceğini görmek için beklerken kimse konuşmaya cesaret edemedi. Ben

Tüm diyarlardaki en büyük Fae'ydim ama yine de bir yıldızın gücünün beni ezmesine engel olamadım.

Clydinius bakışlarını uçurumdan bana çevirdi, seçeneklerini düşünürken gücü etrafındaki havayı titretiyordu ve ben de uzuvlarımın onunla birlikte titrediğini hissedebiliyordum.

"Bana yıldızın nereye düşeceğini göstereceksin," diye karar verdi. "Ve bu sefer, benimle birleşmesini sağlamak için bekliyor olacağım."

"Evet," diye kabul ettim rahatlamış bir nefes vererek. "Evet, öyle olacak."

Darius

BÖLÜM ELLİ BEŞ

T Son Nebula Engizisyon Merkezlerinin yok edilmesi, babam ve ordusu üzerinde illüzyonlarımızla oynadığımız başarılı oyunun yanı sıra karım ve onun kadar çılgın kız kardeşinin babamın güçlerinin üzerine saldığı lanet olası canavar sürüsü, asi ordusundaki herkesin konuşabileceğı tek şeydi. Gerçekte tüm bunlar, Lavinia'nın son savaşımızda bize karşı acımasızca kullandığı silah olan, tuzağı düşmüş yıldızın büyüsunü dünyaya salmasıyla elde edilen zaferin yanında hiç kalıyordu. çarpışma şimdi oyun tahtasından söküldü.

Kutlamalar tüm kampüsü ele geçirmişti, ordu biraz stres atıyordu ve dans eden, kutlama yapan Fae kalabalığının önünde yanan şenlik ateşlerinin etrafında bolca içki tüketiliyordu.

Yüksek bir meşe ağacının altındaki gölgelerde oturmuş, Ağlayan Orman'daki açıklığın kalbinde yanan devasa ateş izliyordum, turuncu ışık tenimin üzerinde titriyor ve beni tekrar gölgede bırakmadan önce bir anlığına aydınlatıyordu.

Kapüşonumu çekmiştim ve sandalyemin kolunda parmak uçlarımdan sarkan bir bardak viski vardı. Bir yudum almıştım ama yuvarlanırken ekşmişti, yanığı bana henüz kutlama yapmamamız gerektiğini hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Aslında, bugün babamın ordusuna birkaç sert darbe indirmiş olsak da, bu özel toplantıya davet edilen herkes gibi ben de biliyordum ki, bu savaşı kazanma umudumuz varsa hala olmamız gereken yerden çok uzaktaydık.

Roxy'nin Rosalie Oscura ile dans edişini izledim, başını arkaya atmış, bir kolunu havaya kaldırmış, diğer koluyla da çoğunlukla el değmemiş bir tekila şişesini tutuyordu. Çok iyi bir umursamazlık gösterisi yapıyordu. Bakışlarım, o hareket ettikçe elbisesinin yukarıya doğru kalktığı bronz kalçalarına kayarken, karşı konulmaz olduğunu da itiraf ettim.

Yanıdaki Kurt uluyarak bir Oscura selini de kendileriyle dans etmesi için yukarı çekti.

Darcy de onlarla dans ediyordu, Sofia ve Geraldine de, hepsi kutlama yapıyor ve büyük bir zafer gösterisi sergiliyorlardı. Bunu hissettim. Ama aynı zamanda hissetmedim de.

"Bu çok tanıdık geliyor," dedi Orion sağımdaki koltuktan, sanki kimsenin onu fark etmediği kadar hızlı bir şekilde boşluğa fırlamak yerine tüm bu zaman boyunca oradaymış gibi rahatça.

Ona doğru baktım, gömleğinin yakasının gizlemek için çok az şey yaptığı boynundaki aşk ısırığını ve saçlarının dağınık görünümünü fark ettim.

"Çoğu zaman olduğumuz gibi sefil piçler gibi kenar mahallelerde oturduğumuz kısmı mı yoksa benimle takılmadan beş dakika önce bir Vega'yı becermiyormuş gibi davrandığın kısmı mı kastediyorsun?" Onu güldürerek sordum.

"Artık saklamak zorunda olmadığımız için daha kolay," dedi ve gözlerine baktım, gözlerini kaplayan o hala tanıdık olmayan gümüş halka ona çok yakışıyordu.

O gümüş yüzüklere imrenmek benim için mantıklı olurdu. Buraya gelirken farklı bir yol izlemiş olsaydım, beni Roxy'ye bağlayan, yıldız ışığında onun olarak damgalayan kendi yüzüklerim olabilirdi. Ama olmadı. Her şeye rağmen, bu gerçeğin gerçekleştiğini hayal bile edemiyordum. Ve burada oturmam ne kadar imkânsız olsa da, başka bir yol izleyerek bu noktaya gelebileceğimi de hayal edemiyordum.

"Senin adına çok sevindim," dedim en iyi arkadaşıma ve dikkatimi çekmek için uğraşan tüm endişelere rağmen ona gerçek bir sırıtış sundum.

"Sen de," diye karşılık verdi, gözleri dünyanın kaderi omuzlarında bile değilmiş gibi dans ettikleri Vegas'a kaydı.

İkimiz de mutluluğumuzun büyük olasılıkla kısa ömürlü olacağından bahsetmedik. Eğer başarısız olursak tüm bunların ne anlamı kalırdı?

Orion, "Geraldine kraliçelerin Nebula Engizisyon Merkezlerinin düşüşünü yakında Solaria'da canlı olarak duyurması için planlar yaptı," dedi. "Tyler sunucuları hacklemek için çalışıyor, böylece yayını kapatmak imkansız olacak ve umudumuz bize katılmaları için daha fazla asi toplayabilmemiz. Seni de ön plana çıkarmak istiyor. Ölümünden savaşmak için dönen adam. Sanırım biraz kulağa hoş geliyor."

Başımı salladım. Bu mantıklıydı ve kameraların önünde geçit töreni yapmaya fazlasıyla alışkındım. Tyler bugün erken saatlerde benimle bir röportaj ve fotoğraf çekimi yapıp basına dağıtmıştı ve ona göre Solaria bu haberle çalkalanıyordu, bunun yıldızların kaderinin Gerçek Kraliçelerin yanında olduğuna dair bir işaret olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu.

Yayın sırasında gündeme gelme ihtimaline karşı makalede hakkımda ne söylendiğini bilmem gerektiğini düşündüm ve cebimden Atlas'ımı çıkarıp hızla açtım.

Bulmak uzun sürmedi - tüm internet ve sosyal medya bu hikayeye çalkalanıyor gibiydi.

Darius Acrux Mezarından Döndü! Tyler Corbin tarafından

Sahte Kral'ın oğlu ve kötü şöhretli asi lider Darius Acrux, babasının zulmüne karşı savaşmak için gerçekten de Perde'nin ötesinden geri döndü.

Olayların şok edici bir şekilde gelişmesiyle Kraliçe Roxanya Vega, Elysian eşi olacak sevgili kocasını elinden alan kaderin iradesine meydan okumuş, bir kez Yıldız Geçidi'ne uğradıktan sonra kendi olağanüstü gücü sayesinde yeniden aşık olmak üzere serbest bırakılmıştır (epik aşklarının tam hikayesi burada).

Roxanya onların kaderini değiştirmeye yemin etti ve değiştirdi de! Ölülerin salonlarına saldırdı ve hepimizin gerçekten anlayabileceğinden daha güçlü bir sihirle onu kaderin pençelerinden geri çaldı ve kollarına geri döndürdü.

Şimdi, kral eşinin ölüme meydan okuması üzerine, Gerçek Kraliçelerin önünde eğildi ve onlara sonsuz bağlılık yemini etti.

Makalenin geri kalanını gözden geçirdim, abartılı övgü ve iltifatları görmezden geldim, hepsinin bu savaşta bizim tarafımıza daha fazla Fae çekmek amacıyla tasarlandığını biliyordum. Sayfanın en altında, dönüşümü ve onunla yaptığım röportajı detaylandıran fotoğrafların ötesinde, aradığım şey vardı. Bunun umduğumuz etkiyi yaratıp yaratmadığını görmem gerekiyordu ve kamuoyu görüşünü öğrenmenin en kolay yolu yorumları kontrol etmektir.

Melissa Lieberman:

*Aman Tanrım, kader bile Lionel Acrux'un hatalı olduğunu kabul ediyor.
Umarım siki çürür ve düşer! #rottydongle #dirtydick*

Lucy Burfoot:

Çok yaşa Gerçek Kraliçeler! Onların gücü kıyaslanamaz! Başka hiç kimse böyle kutsal bir güce sahip olamaz! #Vegasforever

Kass Bruinier:

Bir sıçan kokusu alıyorum ve hepimizin bildiği gibi onlar en aşağılık yaratıklardır. Eğer bunlardan herhangi biri bile gerçeğe yakınsa şapkamı yerim, hem de büyük bir şapka! #bullshit #hatsouptonight

Cheria Coram:

*Feribotçu bile kazanmamızı istiyor! #freedomforallFae
#deathcantstopthequeens*

Cindy-Lou Galaxa:

Aman Tanrım, aşkımın gitmiş olamayacağını biliyordum. O meşum günden beri yas tutuyorum, ama şimdi dul pelerinimi çıkardım ve geliyorum, sana katılmak için hızla geliyorum, aşkım. Orada olacağım.

Yakında! #iknewourlovewouldendure #fatehasbroughtyoubacktome

Bu son yorum karşısında kaşlarımı çattım, nedenini tam olarak bilmesem de bu isim tüylerimi diken diken etti. Ama bana bir şeyler gönderen ve bana yakınlaşmaya çalışan bir Cindy yok muydu? İşte

aklının kenarlarında gıdıklanan bir araba anısı vardı ama sonra... hayır, o Cynthia'ydı, değil mi?

Bu düşünceden sıyrıldım ve Atlas'ımı, omzumun üzerinden bariz bir şekilde okuyan Orion'a uzattım.

"Tepkiler çoğunlukla bizim lehimize," diye gözlemledi, daha fazla yorum arasında gezinirken. "Telisha Mortensen sizin gördüğü en seksi Fae olduğunuzu düşünüyor ve cesedinizin bile seksi olduğunu söylüyor. Bu çok tatlı."

"Cesedimin taş gibi soğuk olduğuna eminim," diye mırıldandım, gözlerim bir kez daha dans eden Fae'lerdeydi. Dürüst olmak gerekirse, özellikle bir Fae'ye.

Max boxer'ına kadar soyunmuştu, şenlik ateşinin üzerinden atlamaya hazırlanırken teni pullarla kaplanmıştı. Bunu bir zafer çılgılığıyla yaptığında biraz gülümsedim, korlar etrafında dönüyordu, ama Washer sırasını almak için soyunduğunda gülümsemem düştü.

Eski su elementi profesörümüz 'toparlanmak' için daracık donuyla hamle yapmaya başlayınca "Ah," diye hayıflandım.

"Yıllarca benim komşumdu," diye hatırlattı Orion. "Anılarımdaki yara izlerine kıyasla hiçbir şey görmedin."

Ürperdim, gözlerimi kaçırmak istememe rağmen Washer'i izledim ve ateşin üzerinden koşarak atlayışını izledim. Tam olarak başaramadı, alevlerin uzak tarafına doğru tökezlerken birkaç kütük alevlerden patladı ve acı içinde uludu, alevleri söndürmeye çalışıyormuş gibi toprakta yuvarlandı. Kimse onun aslında yanmadığını söylemeye meyilli görünmüyordu ve ben de kenara savrulan kütüklere bir el sallayarak alevler yayılmadan onları söndürdüm.

İnsanlar Washer'a yardım etmek için harekete geçerken Roxy kalabalığın arasından sıyrıldı, Geraldine hayali alevlere karşı ona yardımcı olmak için üzerine bir tsunami fırlattı.

Başında bir taç ve yeşil gözlerinde muziplikle bana doğru ilerleyen kızımı izledim.

"Ölümden döndürdüğüm eşimin burada somurtkan bir şekilde oturduğunu görürlerse herkes ne düşünür?" Roxy, vücudu hâlâ müzikle hareket ederken, ulaşamayacağı bir yerde durup alay etti.

"Ölmeden önce de somurtkandım. Şimdi de öyle olmam mantıklı," dedim ona, dans etmeye devam etmesini izlerken, bir kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynuyordu.

"Bu övünülecek bir şey değil, biliyorsun," dedi.

"Yeterince hoşuna gidiyor gibi görünüyor," diye karşı çıktım. "Aksi takdirde beni kollarına çekmeye çalışmazdın."

"Ah lütfen," diye alay etti. "Sanki herhangi bir cazibeye gerek varmış gibi. Seni kollarımda isteseydim, tek yapmam gereken çağırmak olurdu."

Roxy benden uzaklaşıp ateşe, müziğe ve arkadaşlarına dönerken ben onu izledim ve onu yakalayıp kendime getirme isteğime karşı koydum.

Orion benim yüzümden homurdandı ve ben de ona bir el hareketi yaparak burbonunu yaktım.

"Pislik herif," diye küfretti, elindeki bardağı düşürdü ve bardak mini bir ateş topuna dönüştü. Kendi kendime sııttım, dans ederken gözlerimi kızımdan ayırmadım.

"Seslensem koşarak gelen o olurdu," diye homurdandım. "Öyle mi?" Orion alay etti. "Kanıtla o zaman."

Dişlerimi sıktım, Roxy'nin bana doğru fırlatıp durduğu alaycı bakışlardan bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğimden oldukça emindim ama yine de öne doğru eğildim, kollarımı kalçalarımaya dayadım ve ona her türlü sinsi zevki vaat eden yoğun bir bakış attım.

Beni izlerken dudağını ısırdı, dans ederken elleri vücudunda geziniyordu.

Bir elimi kaldırdım ve işaret ettim, tereddüt edip bana bir adım yaklaştığında ağzımın kenarına bir sırtma yerleşti.

"Gördün mü?" Orion'a söyledim ama o sadece homurdandı. "Evet, anlıyorum."

Roxy tekila şişesini dudaklarına götürdü ve yutkunarak boğazı düğümlenirken diğer elini kaldırarak beni tersledi.

Sinirli bir şekilde ofladım, sandalyeme geri döndüm ve Orion hemen kendi içkisinin yerine koymak için terk ettiğim içkiyi çaldı.

"Darcy, Tory'nin o yerde yine kendini kaybettiğini söyledi," dedi Orion, müziğin üzerimizden akıp gitmesine izin verdiğimiz birkaç dakikanın ardından.

"Duydum."

"O endişeli. İkimiz de endişeliyiz. İkiniz için de."

Başımı salladım. Bazı açılardan ben de endişeliydim. Diğer açılardan ise...şey, dövüşün heyecanı bana her zaman cazip gelmişti, kana susamışlığın çağrısı doğuştan sahip olduğum bir şeydi. Bunun nasıl bir sorun haline gelebileceğini görebiliyordum. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bunun kötü bir şey olmayabileceğini de görebiliyordum.

"Bunun her zaman bir bedeli olacaktı," dedim kendimi göstererek, burada, hayatta. "Çok daha kötülerini düşünebilirim."

Orion konuyu geçiştirmeme sinirlenerek başını salladı ama dürüst olmak gerekirse, ölüm ve katliam arzum şu anda sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyordu. Sanki burada oturmuş etrafımdaki herkesin bağırsaklarını deşme hayalleri kurmuyordum. Hatta ilk fırsatta savaşa gitme konusunda ısrarcı bile değildim. Lanet, eğer böyle bir şeyse, sadece şiddet gerektiren bir pozisyonda olduğumuzda devreye giriyor gibiydi. Ve eğer savaş sırasında daha sert savaşılmaya ve daha acımasızca öldürmeye hevesliysen, o zaman bunu kabul edebilirdim. Ne de olsa bu saldırganlığı arkadaşlarıma ya da müttefiklerime yöneltmeyi hiç düşünmemiştim.

Orion, "Tory Feribotçuyla konuştuğunu söyledi," diye ısrar edince başımı salladım.

"Evet. Karım onunla tekrar tanışmak için beklenenden çok daha istekli görünüyor," diye kabul ettim.

"Bunu bir an önce yapmalısın. Hâlâ vaktimiz varken bazı cevaplar alabilecek misin bir bak..." diye devam etti.

Neyin zamanı? Arkadaşıma baktım ve ona bilmiş bir gülümseme verdim. "Roxy'nin bir planı var," diye söze başladım ama tam o sırada söz konusu kadın ateşin ötesinden bana seslendi, hareketi çok inceydi ama bir şekilde aynı anda fark edilmiyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım, tam da onun tahmin ettiği şeyi yaptığımı biliyordum, o küçük güç oyununu kaybettiğimi biliyordum ve umurumda olmadığını biliyordum.

"Ne planı?" Orion arkamdan ısrar etti ama ben omuz silktim.

"O kadın bana sadece ne istediğini söylüyor ve hiçbir şeyi kabul etmiyor. Ama ben onu tanıyorum. Aklında dile getirmediği bazı planlar var. Ve bunun Feribotçu ile planladığımız buluşmayla ilgisi var. Her ne ise, eminim o zaman aydınlanacağım."

"Bundan umut mu duymalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum," diye mırıldandı. "Evliliğime hoş geldin," diye kabul ettim ve bir köpek düşer gibi uzaklaştım.

Efendisinin emrinde. Ama benden istediği buysa ben de onun köpeği olurum. Zinciri sadece onun tarafından çekilebilen ve ısırığı havlamasından çok daha kötü olan bir köpek.

Roxy ateşin karşısında bana gülümsedi ve sonra kalabalığın arasına karıştı. Bedenler arasında dolanırken Xavier ve Denizaltılarını fark ettim çünkü üçü de dans ederken ıslıl ıslıl parlıyordu. Diğer Pegasuslar

etraflarını sarmış, umutla onlara bakıyor, açıkça sürülerinde bir yer edinmek istiyorlardı.

Onları şımartıp şımartmayacağını merak ediyordum ama nedense bundan şüpheliydim. Kardeşim bu savaşta zaten çok fazla kayıp vermişti. Sonrasına kadar aşkını zaten olduğundan daha fazla yayma riskini almak istemezdi. Tabii bir sonrası olduğunu varsayarsak. Çevresini genişletmeyi düşünmeden önce her şey yoluna girene ve barış sağlanana kadar beklerdi. Umarım bunu yapma şansına sahip olur.

Roxy ateşin ötesinde kaybolmuştu ve ben açıklığın kenarına ulaşip ağaçlara bakarken hareketsiz kaldım. Benimle oynuyordu.

"Dışarı çık," diye seslendim ve kahkahasıyla cevap verdi, ardından alevlerden yapılmış minik bir kuş ağaçların arasından kanat çırpı ve ben elimi kaldırdığımda elimin üzerine kondu.

Kuş tüylerini kabarttı, mavi ve kırmızı alevler birbirine karışarak kanatlarını oluşturdu ve karanlığa doğru havalandıktan önce genişçe açtı.

Gece görüşümü mahvetti ama umurumda değildi, avımın peşinde gecenin içinde küçük şeyi takip ediyordum.

Botlarım dikenlere ve devrilmiş ağaçlara takılıyor, Roxy'nin uzaktan gelen kahkahası ve yanan kuşun dansı beni ileriye doğru çekiordu. Ancak birkaç dakika sonra hedefime hiç yaklaşmadığımı fark ettim.

Durakladım, sağ elimi arkama götürdüm ve yerimi alması için bir illüzyon yarattım, kendimin sahte versiyonunun kuşun peşinden devam etmesine izin verdim.

Gittiğinde, yüksek bir akça ağacın gölgesine girdim, sonra ayaklarımın altına su dökerek kendimi gökyüzüne gönderdim.

Bu şekilde seyahat etmek uçmaktan çok daha fazla güç gerektiriyordu ama Roxy muhtemelen kendisine yaklaştırmaya çalışan bir Ejderha'yı fark edecekti.

Kendimi ağaçların tepesinden bir su sıçramasıyla fırlattım ve sonra beni onun çekildiği yere dair en iyi tahminimin ötesine düşürmesine izin verdim.

Bir meşe ağacının sert kabuğuna yaslanıp beklerken gölgelerin beni ele geçirmesine izin verdim.

Çok geçmeden onu fark ettim, ağaçların arasında dans ederken kendi kendine gülüyordu, küçük alevli kuş onun emriyle ileri geri sallanıyordu, dikkati arkamdan değil de önümden ilerlediğimi düşündüğü yere odaklanmıştı.

Geri geri giderken adımlarını saydım, her birinde bana daha da yaklaşıyordu.

...altı, yedi, sekiz-

Saldırdım, onu döndürdüm ve bir elimi boğazına kapattım, vücudunu kendime doğru çekerken gözlerim zaferle parladı.

"Kötü niyetli olsaydım ölmüş olurdun, biliyorsun," dedim ona, gözlerim ağzını buldu ve orada kaldı.

"Emin misin?" Gülümsemesi kurnaz ve hınzırcaydı, onda en sevdiğim şeylerin hepsi vardı.

Aşağı baktığımda karnıma bastırılmış buzdan bir hançer buldum. Çenesini omzumun üzerinden salladı ve bir bakışta sırtımda duran altı tahta mızrak ortaya çıktı.

"Yıldızlar adına, seni seviyorum," diye homurdandım, o kendini beğenmiş gülümsemeyi sahiplenip dudaklarından öptüm.

Karanlıkta yere çarpan silahlarının sesini kuşun sönen ateşi karşıladı ve onu etrafımda döndürdüm, sırtını ağaca bastırdım ve boğazını tutarak onu orada sabitledim.

Onunla hiç vakit kaybetmedim, fermuarımı indirdim ve kalçasını belime dolamadan önce boştaki elimle pantolonumu indirdim. Külotunu kenara itmek bir şey değildi, parmaklarımın bir hareketi onu benim için acı verici bir şekilde ıslak buldu ve kalçalarımın tek bir sarsıntısıyla ona doğru iterken karanlık bir şekilde gülümsedim.

Roxy'nin nefesi kesildi, elbisesi dans ederken olduğundan çok daha yukarı çıkarken başı geriye eğildi. Boğazını sıkıca kavradım, sırtını ağaca yasladım ve bu kez daha sert bir şekilde içine girdim.

Derin ve alçak sesle inledi, mutlak bir mutluluğun ünlemiydi ve ben de ikimizin de özümüzde olduğunu bildiğimiz şeye teslim oldum. Bizi hissetmeye bağımlı basit hayvanlar.

Roxy omuzlarımı tuttu, ben onu daha sert, daha kaba becerirken tırnakları gömleğimi kesiyordu, hareketlerimizin sürtünmesi klitorisinin her itişte bana sürtünmesine neden oluyordu ve beni teşvik etmek için adımı kulağıma soludu.

Zevkini daha yüksek sesle dile getirdi ve ben de sesini çalmak için onu öptüm, onu sahiplenmek ve ikimize de bir daha asla ayrılmayacağımızı hatırlatmak için öptüm.

O kadar sıkı, o kadar mükemmeldi ki, etine verdiğim cezayı hiç geri adım atmadan, hep daha fazlasını isteyerek karşıladı. Dişleri kulağıma ısırды ve onu vücudumla ağacın arasına sıkıştırdım, onu serbest bırakmaya zorladım, her itişte bunu talep ettim.

Roxy vahŖi bir çığlıkla boşaldı, ben ona tekrar tekrar çarparken tırnakları derimi yırttı, kendi zevkimi kovalarken onunkini uzattı. Boşaldığımda, içimdeki canavara ihanet eden bir kükreme oldu ve kalbimin vahŖice çarpışını hissettiğimde, kendi yarışan nabzının buna katkıda bulunduğunu kabul ettiğim bir heyecanla oldu.

"Sanırım bu şekilde sonuçlandığında somurtkanlık o kadar da kötü değil," diye alay etti Roxy, boğazımı öperken ben orada kaldım, onu yerinde sabitledim ve az önce bedenlerimiz arasında gerçekleşen isyanın tadını çıkardım.

"Köpek gibi çağırılmak da öyle," diye katıldım ve onu güldürdüm. Ve bu ses, hayat ve neşe dolu bu lanet ses, önümüzde duran olasılıklara boyun eğmememin nedeniydi. Bu ses, bu savaş için ölümüne ve ötesine kadar savaşmamın nedeniydi. Onun için. Kraliçem. Kim daha nice kahkaha dolu günlerin gelmesini hak etti.

BÖLÜM ELLİ ALTINCI

"Her şey aynı olacak, sadece otur ve izle," diye ısrar etti Darcy, beni Ağlayan Orman'da dans eden Fae kalabalığının arasından geçirip oymalı ahşap bir koltuğa iterek.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neredeyse aynı olmayacak."

"Olacak - olacak!" dedi heyecanla, ısıltılı mavi eteği zıplıyordu ve külotunu görmemi sağladı.

"Pekâlâ." Koltuğumda rahatladım. Blue'nun benim için bir gösteri yapmasını engellemek bana düşmezdi. "Görelim o zaman."

Imagine Dragons'un Bones şarkısı havada gümbürderken Darcy etrafına bakındı, leylak rengi Pegasus formundaki Xavier'i gördü ve onu yanına çağırdı. Xavier, at gibi suratında merak dolu bir ifadeyle ona doğru koşar adımlarla geldi. Boynuzundan bir çiçek çelengi sarkıyordu ve mor ışıkla titreyordu, neşesi her tarafını parılatıyordu. Selamlamak için homurdanarak Darcy'nin yanağına sokuldu.

"Sana bir dekor olarak ihtiyacım var," dedi. "Sadece sabit dur." Xavier'in gözleri bana kaydı, sonra tekrar ona döndü.

Darcy ellerini ona doğru sallayarak, "Xavier'in çok derin ve karanlık bir çukurda parıldayan bir yıldız olduğunu hayal et," dedi ve onu büyük, ısıltılı bir kaya gibi gösteren bir illüzyon yaptı. Hafif sarhoş haliyle

Gözlerini ya da boynuzunu gözlerden saklamayı başarmıştı ve hâlâ ona şaşkın şaşkın yan gözle bakıyordu.

"Vay canına, sanki gerçekten oradaymışım gibi," dedim kuru bir sesle ve Darcy, Lionel'in şatosunda gücünü serbest bırakan yıldızın bir illüzyonunu yaratmaya kararlı bir şekilde elini bana doğru salladı. Ama bir illüzyon böyle bir şeyin ihtişamını tam olarak yansıtamazdı. Hayır, yine şansım yokmuş gibi görünüyordu. Çoğu Fae hayatı boyunca hiç Donum Magica görmemişken, dostum şimdi iki Donum Magica'ya tanık olmuştu. Kıskanıyor muydum? Belki de.

"Sadece bekle," diye cesaretlendirdi.

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Bekliyorum."

Darcy, Xavier'e bir şeyler fısıldadı ama ben kaçırdım çünkü bir saatten kısa bir süre önce sikimin etrafına nasıl mükemmel bir şekilde sarıldıklarını hatırlayarak dudaklarına bakıyordum. Kahretsin, o karşı konulmazdı ve ben de ona susamıştım.

"Tik-tak, Mavi. Gece daha yeni başladı ve burada oturarak vakit kaybetmen için çok fazla planım var."

Yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı, sonra Xavier'den uzaklaştı ve bir kez daha illüzyonunu oluşturmaya başladı. Darcy etrafında bir grup Faelight'la gösteri yaparken, Xavier'in dış görünüşü parlamaya başladı ve Tarikatından aldığı güçle daha da parlaklaştı.

"Ve sonra büyük final," diye anons etti, ama Washer kalabalığın arasından dar donuyla tökezleyerek çıktı, ona çarptı ve elindeki bira bardağını üzerine döktü. Kadın küfretti ve ben de hemen onun yanına gittim, Washer'ı hırlayarak geri ittim.

"Yürüdüğün yere dikkat et, pislik herif," diye uyardım.

Washer, Darcy'den özür dilercesine eğilerek, "Ah, kıcıma dikkat et," dedi. "Eski sulu Lucy'den biraz fazla yedim."

"İşte buradasın, seni sivri dişli, ve tabii ki benim sevgili Darcy'm!" Geraldine, Leon'u da arkasına alarak kalabalığın arasından hızla çıktı.

Gabriel mutlu bir şekilde gülümsüyordu ve Leon da çok enerjik görünüyordu ama bu içki içtiği anlamına gelmiyordu. Yemin ederim adam sıvı güneş ışığıyla koşuyordu, günün her saati neşeliydi.

"Çok eğlenceli vakit geçiriyoruz," dedi Geraldine. "Ben de görkemli begonya haydutları ekibimizi bir araya getirmeye çalışıyorum."

Xavier Fae formuna geçerek vücuduna yapraklardan yapılmış bir pantolon geçirdi.

"Bu senin... bilirsin, şeyine verdiğin isim değil mi?" diye sordu tırısyla yaklaşırken.

Darcy eğlenen bir gülümsemeyle dudağını ısırды ve Geraldine'in aklında ne olduğunu görmek için beklerken bir kolumu omuzlarına attım.

Geraldine bir kahkaha attı ve Xavier'in sırtına, onu bir adım öne tökezletecek kadar sert bir şaplak attı. "Beni çok neşelendiriyorsun, benim tatlı Pego-kardeşim. Hayır, gerçekten de kafa karışıklığının nereden kaynaklandığını anlıyorum. *Otoriter* haydutlar Brendalarım için başka bir isim." Dev göğüslerini avuçladı. "Ama sanırım bahsettiğiniz kişi benim Leydi Petunia'm."

"Kim senin petunyandan bahsediyor?" Max, deniz kabuklarıyla kaplı ışıltılı pembe bir şapka takarak kalabalığı yararak geldi.

"Sakin ol, Maxy oğlum. Kimse bahçemi sulayamaz, sadece senin neşeli deniz hıyarın hariç, ama ne yazık ki Fae'ler rüya görür. Xavier'i hayalleri için suçlayamayız." Geraldine parmak uçlarına basarak Max'i öptü ve o da sakın sakın gülümsedi.

Xavier, "Gandering yapmıyorum," diye mırıldandı ama Geraldine onu duymuyor gibiydi.

"Geraldine bana ve Gabe'e çılgınca bir şey yapmamız için meydan okuyacak," dedi Leon ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. Aslan şekil değiştirici, arkasında adı ve numarası yazan bir Skylarks Pitball tişörtü giyyordu ve göğsümde eski bir kıskançlık çanı çaldı. Profesyonel bir Pitball oyuncusu olmak için geçmişte gösterdiğim çabaları düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ama Leon Night'ın kaderin beni hâlâ kıskandırabildiğini iddia etmiş olması beni çok etkilemişti.

"Kesinlikle öyleyim," dedi Geraldine. "Ve kıyafetiniz bana bu fikri verdi."

Leon Pitball tişörtüne baktı, Aslan Karizması üzerinde o kadar çok zıplıyordu ki hemen hemen herkesin gözleri ona çevrilmişti. "Bu harika olacak. Ah kahretsin, biramı nereye koydum?"

Cevabı bilebilecek biri varmış gibi etrafına bakındı ve üç Oscura kızı dans pistinden fırlayarak buzluktan bir sürü bira kaptı ve ona sunmak için koşturdu. Başıyla belli belirsiz bir teşekkür ederek birini seçti ve birayı ona vermeyi başaran kız gururla gülümserken, diğer ikisi partiye geri dönerken ona kıskançlıkla baktı. Dişi aslanların kendi tarikatları içinde güçlü aslanlara hizmet etmesi oldukça yaygındı ve Leon da türünün en güçlülerinden biriydi.

"Bunu yapmamalısın," dedi Gabriel ona, ama Leon eliyle onu işaret etti. Kapalı.

"Karizmam Charismaring olduğuunda yardım edemem, Gabe. Ben Fae formunda baştan çıkarıcıyım."

Ağzımı Darcy'nin kulağına götürdüm. "Hadi Parıldayan Pınarlar'a gidelim. Orada çok güzel bir kaya havuzu var, içinde yenilebilir görünürsün. Özellikle de çıplak, üzerimde otururken-"

Başıma inen ıslak bir tokat hırlayarak etrafıma bakmama neden oldu ve Geraldine'in beni işaret ettiğini gördüm. "Ninny olmayı bırak ve beni dinle."

Darcy bir kahkahayı bastırarak beni kaburgalarımın dürttü ve ben de onun iyiliğı için dikkatimi Geraldine'e verdim.

"Bu kürklü adam ve bu kanatlı flapperjack bana bir cesaret borçlu." Geraldine gösterişli bir şekilde Leon ve Gabriel'i işaret etti. "Ve bunu ilan ediyorum. Kendimizi ikiye ayıracağız. Yakışıklı Aslanımız bir takımın, yakışıklı Harpy'miz de diğer takımın kaptanı olacak. Bu bir top oyunu olacak. Tam olarak Pitballs. Takımlardan biri sayı yaptığında, karşı takım Sourache içmek zorunda. Ve kimin takımı kaybederse blöfçünün jabba jive'ını yapmak zorunda kalacak." Hepimiz bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken Geraldine histeri krizine girdi. "Anlaştık mı?"

"Sarhoş Pitball," dedi Leon heyecanla. "Evet amına koyayım."

"İçki içmiyorum," dedi Gabriel. "İmgelemlerim normale dönene kadar içmem."

Arkadaşıma kaşlarını çatarak baktım. Kendi içinde çok daha parlak görünüyordu, ama Görme hala ona acı veriyordu ve bunun daha ne kadar süreceğini düşünmekten nefret ediyordum.

Geraldine, "Tüm alkollü içeceklerden muafsiniz," dedi. "Bu nasıl adil olabilir?" Leon şikayet etti. "Hepimiz ayıkken o da ayık olacak. bok suratlı."

"Ah, benim basit kediciğim," diye alay etti Geraldine. "Gece gündüz The Sight'ın korkunç ıstırabını çektin ve hepimizi defalarca kesin bir yıkımdan kurtardın, sadece kendini zihnini didik didik eden ve ruhunda üzücü yaralar bırakan iğrenç bir Tepegöz'le mi buldun?"

"Şey... hayır," diye dudak büktü Leon, sonra Gabriel'e baktı ve gözlerine hüznü girdi. "İyi, o mazur görülebilir. Peki takımlarımızı seçebilecek miyiz?"

"Kesinlikle," dedi Geraldine. "Sırayla, birbiri ardına."

Gabriel bakışlarında hesaplı bir parıltıyla, "İlk sen seçebilirsin Leon," dedi.

Leon, "Bekle, bekle, bunun nasıl olacağını tahmin etmek için süslü üçüncü gözünü kullanamazsın," diye homurdandı. "Önce *sen* seçebilirsin."

"Pekâlâ," dedi Gabriel, tam da istediği şeyi elde etmiş gibi görünüyordu. "Orio, sen benimlesin."

"O zaman Darcy'yi ben alırım," diye ağzından kaçırdı Leon. "Elysian Eşlerini aynı takımda tutamazsın."

Gabriel, "İyi, sen Darius'u al, ben de Tory'yi," dedi.

"Ha, tamam. Diriltilmiş Ejderha eşini aldım dostum," dedi Leon kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben de Geraldine'i istiyorum," diye ekledi ve onu kolundan tutup kendi tarafına çekti.

"O zaman Max'i alalım," dedi Gabriel.

Leon sahiplenici bir tavırla, "Xavier'i istiyorum," dedi ve bir kolunu ona dolamak için hareket etti.

Darcy'yi kaptığım gibi gecenin karanlığında Pırıltılı Pınarlara doğru yola çıkmayı düşünerek oyunun geri kalanını dinlemedim. Yine de bu oyun için çok heyecanlı görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki uzun zamandır iyi bir Pitball turu oynamamıştım. Ayrıca, oyun sonrası bir zafer sevişmesi kulağa muhteşem geliyordu...

"Ekipler belirlendi!" Geraldine bayıldı. "Pitball stadyumuna doğru, arkadaşlar! Ve asker Fae'leri toplayın."

Herkes diğerlerini bulmak için dağıldı ve Geraldine hareket etme telaşıyla bir kayaya takılarak Washer'a çarptı.

"Sanırım bir hakeme ihtiyacınız olacak?" diye sordu onu dengelerken. "Bu görev için hazırlanmalıyım. Pitball pek benim oyunum sayılmaz ama akademideki koçluk günlerimden işin inceliklerini biliyorum. Tabiri caizse kuralların kuytularını ve köşelerini." Adam hamle yapmaya başladı ve Geraldine çaresiz bir ses tonuyla onu vazgeçirmeye çalıştı ama Washer başka bir şey söylemeden Pitball stadyumuna doğru hamle yaptı.

"Hadi, Tory ve Darius'u bulalım," dedi Darcy heyecanla ve oyun için gözlerindeki kıvılcım bu galibiyeti her zamankinden daha çok istememe neden oldu.

Saf ve basit bir katliam olacaktı ve ben zirveye çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Şafak sökerken, Darcy'yi Rump Şatosu'nda uyurken bırakarak King's Hollow'da endişeyle bekledim. Dün gece tamamen çılgınca geçmişti ve sonunda adadaki yatağımıza döndüğümüzde toplam bir saat dinlenebilmişim. Pitball oyunu acımasızdı ve uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli oyundu. İyileştirme büyüsüne şükürler olsun, çünkü akşamdan kalmalığın bu sabah ordumuzun en iyilerini yok edeceğinden oldukça emindim.

Darius çatıya öyle bir kuvvetle indi ki tüm ağaç ev sallandı ve sııttım, geçirdiğimiz uzun geceden sonra onu bu kadar erken yataktan kaldırdığım için bana kızdığından emindim. Ama bunu Darcy'den olabildiğince gizli tutmak istiyordum ve o kadar yorgundu ki ben yokken uyanmayacağını biliyordum.

Darius Fae formuyla tavan penceresinden içeri düştü, tamamen çıplaktı ve sabah kahvesine sıçmışım gibi görünüyordu.

"Sen mi getirdin?" Elindeki, kumaşında Ejderha dişi şeklinde bir iz bulunan çantaya dikkat ederek sordum.

"Evet, tam kışımın yanaklarının arasında, Lance. Git getir onu," dedi dişlerinin arasından dumanlar saçarak.

Ona kışkırtıcı bir gülümseme verdim. "Her zaman beni kışına yaklaştırmaya çalışıyorsun, Acrux. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Bir kahkaha attı, çantasını açıp altın bir madalyon çıkararak boynuna geçirdikten sonra parmaklarına on altın yüzük, bileğine altın bir kelepçe taktı ve başına bir taç yerleştirdi. Sonra bir köşedeki sandığa doğru yürüdü ve birkaç eşofman altı çıkarıp giydi.

Bana döndüğünde çantaya son bir kez daha uzandı ve küçük, ışıltılı bir eşya çıkardı.

Ona doğru umut dolu bir adım attım ama Darius yumruğunu yumruğa geçirdi ve göğsünden bir hırıltı yükseldi.

"Sakin ol koca oğlan," dedim yaklaşırken sırtarak. "Bunu yapmak istediğini söylemişin."

"Biliyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ama bu, bu kısmı daha kolay hale getirmiyor."

Yaklaştım ve yumruğunu bana doğru itti, parmakları hala nesnenin etrafında sıkıca kilitlenmişti.

Elimi yumruğunun altına uzattım ve elimi bırakmak için çabalarken çenesi titredi.

"Yapmak zorunda değilsin," dedim ciddi bir şekilde.

"Bunu gördüğünde küçük aptal yüzün parladı," diye bağırdı. "Ve... sen benim en iyi arkadaşımsın. Ben de istiyorum."

Parmakları açılmaya başladı ve Luxie Acrux'nun mağarasında bulduğum güzel safir yüzük avucuma düştüğünde kalbim ısındı. Yüzüğün kayışı altındı ve üzerinde değerli taşı kavrayan narin bir çift kanat vardı. Neredeyse mükemmeldi. Ama benim belirlediğim standarda ulaşmadan önce yapmayı planladığım birkaç değişiklik vardı.

Darius kolunu benden geri alabileceğinden korkuyormuş gibi çekti, eli yanında yumruk oldu.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle, bunu ondan duymanın ne kadar anlamlı olduğunu biliyordum. "Seni seviyorum kardeşim. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve bunun için çok minnettarım."

Başını salladı, omuzlarındaki gerginlik hafifledi.

Alt katın kapı sesi duyuldu ve başımı kaldırıp beklentiyle merdiven boşluğuna baktım.

"Başka kimi davet ettin?" Darius bakışlarımı takip ederek sordu. "Caleb ve Gabriel."

Sanguis kardeşim mavi uzun kollu bir tişört ve gri bir eşofmanla odaya girdi, hemen ardından beyaz bir kapüşon ve kot pantolon giyen Seth geldi.

"Köpeği sen getirdin," dedim buz gibi bir sesle ve Caleb dudaklarını büzdü. "O da bunun bir parçası olmalı," dedi Caleb kararlı bir şekilde.

"Ama ben neyin parçasıyım?" Seth heyecanla sordu.

"Blue'ya söyleyecek," diye homurdandım. "Bir bok için sır saklayamaz."

"Oh yapamaz mıyım?" Seth kaşlarını çatarak bana duygularını Caleb'dan yeterince uzun süre saklamayı başardığını hatırlattı. Gerçi onun yerine grubun yarısına söylemişti, yani bu onun açısından tam olarak bir kazanç sayılmazdı. "Her neyse, bunu gizli tutacağım. Tabii Darcy'yi aldatmıyorsan, bu durumda kısa süre içinde aletini koparacağım."

"Çok komik," dedim kuru bir sesle.

"İstese bile onu aldatamaz," dedi Darius. "Aldatacağından da değil."

"Ne demek istiyorsun?" Seth sordu ve ben de Darius'a itin takip etmesi için kırıntılar bıraktığı için lanet etmek istedim.

Caleb sırtıarak, "Ah evet, senin ışıltılı sikin," dedi.

"Sparkle dick?" Seth daha da canlandı, odadaki herkese baktı ama benden aldığı tek şey soğuk bir bakış oldu. "Kim gidecek

söyle o zaman? 'Pırıltılı penis' lafını ağzından düşürüp de bir açıklama için dünyanın öbür ucuna kadar peşinden koşmamı bekleyemezsin."

Reddetmek için kollarımı kavuşturdum ve Darius sessiz kaldı, ancak sanguis kardeşimin görünüşe göre sadakat konusunda başka fikirleri vardı.

"Lavinia Ruhlar Sarayı'nda ona dokunmaya çalıştığında aleti parladı. Onu da yaktı ya da başka bir şey." Caleb güldü.

"Hayatta olmaz!" Seth onaylamak için bana baktı ve ben de iç çektim. Caleb'in küçük kankasına bu gerçeği söyleyeceğini bilmeliydim. Gerçi benim de Darius'a aynısını yapacağımı tahmin ediyordum.

"Sanırım bir tür Elysian Mate olayı," dedim. "Her neyse, burada olmamızın nedeni bu değil-"

Seth, "Onu görmem gerek," diye ısrar edince Caleb kaşlarını çatı. "Bilim için," diye hızla ekledi. "Darius, dokun ona, hadi."

Darius, "Hayır," diye karşı çıktı.

"Kimse sikime dokunmayacak," diye çıkıştım ki pencere açıldı ve Gabriel bir kolunun altında Geraldine ile içeri girdi.

Gabriel onu yere bırakırken Geraldine, "Sanırım hepiniz disko topu çalan kişiyi görmek için parlak Sherman fiesta'sına katılmak istiyorsunuz," diye haykırdı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben talep ettim.

Geraldine cevap verirken Gabriel bana masum bir bakış attı. "Gerçek Kraliçeler birbirlerinden vızıldayan arıları saklamazlar ve görünüşe göre ben de onların fısıltılarına layık görüldüm."

"Mavi," diye küfrettim.

"Çok açıklayıcıydı. Her neyse, Maxy oğlan birazdan gelir ve Leydi Tory'ye de hayali bir kuş aracılığıyla haber gönderdim, penceresinde ona neşeli bir melodi söylemeye gitti. Tatlı kırlangıcımın yatıştırıcı ısıkları onu çok hoşnut edecektir."

"Olmayacak amına koyayım," diye kıs kıs güldü Darius. "Bunun özel olması gerekiyor," diye homurdandım.

"Özel mi?" Geraldine alay etti. "O zaman senin Noxy denen adam neden güneş doğarken huysuz bir şapka satıcısı gibi pencereme vurup beni buraya getirsin ki?"

Gabriel yüzünde bir parça mahcubiyetle bana bakarak, "Bir kazaydı," diye ısrar etti. "İçine uçtum. Bir imge dikkatimi dağıtmıştı."

"Saçmalama, seni bana yıldızlar getirdi," diye açıkladı Geraldine. "Şimdi hangi büyük gezintiler için çağrıldık, çalışan geçmişimizin sevgili profesörü?"

Seth mutfaktan elinde bir dizi gümüş pişirme maşasıyla çıktı ve onları kasıklarına doğru tuttu.

Onu durdurmak için son anda bileğini tuttum. "Bunu aklından bile geçirme."

Seth sırtarak, "Bunun için çok geç," dedi. "*Hadi ama*. Işıltıyı görelim."

"Hayır," diye homurdandım.

Diğer eliyle arkasına uzandı, kemerinde sakladığı tahta kaşığı aldı ve onunla sikime saldırdı. Onu durdurmak için diğer bileğini tuttum ama yüzük aynı anda elimden düştü. Bir hırıltıyla onu serbest bıraktım ve ona doğru hamle yaptım, kendime doğru sikime saplanmış bir tahta kaşık kazandım.

Hırıldadım, iki büklüm oldum ve iki elimle kasıklarımı kavradım. "*Capella*," diye hırıldadım zehirli bir şekilde.

Darius'un eli omzuma vurdu ve aletimi yatıştırmak için içime bir iyileştirme büyüsü dalgası gönderdi ama olan olmuştu çünkü tekrar ayağa kalktığımda Seth'in yüzüğü ışığa tuttuğunu gördüm.

Geraldine bir pterodaktıl çığlığı atarak ona bakmak için sıçradı ve ben de Noxy'ye baktım, bakışlarının eğlenceyle parladığını gördüm. Herif bunun olacağını biliyordu ve her şeyin sapkın bir kukla ustası gibi oynanmasına izin vermişti.

Ben yüzüğü geri alamadan Geraldine bir gergedan gibi üzerime geldi, bana çarptı ve gömleğimi elleriyle yumrukladı. Sadece duygusal olarak şeytani olarak tanımlanabilecek bir sesle konuştu, gözyaşları kalın damlalar halinde yanaklarından aşağı akıyordu. "Bu kutsal, aşkın, ilham verici, gösterişli moda kader yüzüğü benim inandığım anlama mı geliyor? Bir milyon yıldızın ışığı altında, yosunlu bir tepede diz çöküp kaderinin seçtiği eşine evreni saygıyla titretecek ve kudretli okyanusu arzusuyla çalkalayacak soruyu soracak mısın?"

"Eğer evlenme teklif edip etmeyeceğimi soruyorsanız. O zaman evet," dedim, bunu bir sır olarak saklamaktan vazgeçmişim, çünkü yıldızların buna izin vermeyeceği açıktı.

Geraldine tökezleyerek benden uzaklaştı, Darius'un göğsüne döndü ve o belli belirsiz sırtını sıvazlarken orada ağlamaya başladı.

Seth nefesini tuttu, önce yüzüğe sonra bana baktı ve ben de yüzüğü ondan geri aldım.

Max'in kapıdan içeri süzüldüğünü ve bana her şeyi duyduğunu belirten bir baş selamı verdiğini fark ettim.

İç çekerek, Darcy'nin taptığı Fae'lerle dolu odaya baktım ve bu çılgınlığa teslim oldum. "Caleb'dan toprak büyüyle benim için bazı detaylar eklemesini isteyecektim. Ama belki..." Gururumu bir kenara bıraktım. "Hepiniz küçük bir şeyler ekleyebilir misiniz? Bir iki ayrıntı ya da sadece sihirli bir dokunuş? Sanırım Blue hepinizin bir parçası olmasından hoşlanacaktır."

Geraldine, Darius'un göğsüne doğru ciyakladı ve Seth yemek zamanındaki bir köpek yavrusu kadar istekli görünerek ilerledi.

"Küçük bir şey," diye yineledim, yüzüğü uzattım ama tekrar alamasın diye parmaklarımı yüzüğün etrafında sıkıca tuttum.

Başını salladı, toprak büyüünü kullanmaya odaklanırken parmağını üzerinde gezdirdi ve mavi safirin kenarının etrafında güzel bir ay döngüsü oluşturdu.

"Kahretsin, bu çok hoş," diye itiraf ettim.

Seth birkaç küçük ayrıntı eklerken sessizce, "Onun için doğru olmalı," dedi, metaldeki perçinler ayın yüzeyindeki gölgeleri işaretliyordu. Kaşlarımı çattım, kızıma olan sevgisini dikkatli bir şekilde işlerken görebiliyordum ama dudaklarımı açıp teşekkür kelimesini söyleyemedim.

O uzaklaştı ve Caleb bir adım öne çıkarak parmağını yüzüğe dokundurdu ve içinden bir güç parıltısı geçti. Altından iki narin yaprak büyüdü, ay döngüsünü ve merkezindeki safiri kavradı.

Ona teşekkür ettim ve kenara çekilmeden önce beni kolumdan alkışladı.

Sonra Max geldi ve yüzüğü ona uzattığımda eğilip bir şarkı fısıldadı. Sözler yumuşak ve hipnotikti, şarkısı kesilmeden önce altının bir saniyeliğine mavimsi bir renkle parlamasını sağladı.

"Artık kırılmaz ve asla kararmaz," dedi Max ve kenara çekilmeden önce teşekkür etmek için kolunu kavradım.

Geraldine, Darius'tan uzaklaşıp bana yaklaşırken titredi ve kızarmış gözlerini kırıştırdı. "Tanrım, bu onur göksel üçgenin büyük körfezi kadar büyük, ruhumu çalkalıyor. Sevgili Darcy ve Orry erkeği yeni bir imparatorluğun yükselen şafağında evlenecekler."

"Eğer evet derse," diye hatırlattım ona.

"Oh tish tosh." Elini bana doğru salladı ve yüzüğe gücünü katmadan önce yakından inceledi. Metalin iç kısmına 'mavi senin demektir' yazısını kazıdı ve yüzüğü koklayarak bana geri verdi.

"Sana bundan bahsetti mi?" Mırıldandım.

Geraldine boğuk bir sesle, "Tabii ki öyle, pembe yanakları ve gözlerindeki ışıltıyla," dedi.

"Bunun için teşekkür ederim" dedim, sonra hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ve uzaklaştı.

"Günaydın." Xavier bir gümbürtüyle tavan penceresinden indi, onu Sofia ve Tyler izledi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Üç ü salondaki bir sandıktan birkaç giysi alırken Darius şaşkınlıkla sordu.

"Seth bize mesaj attı," dedi Tyler omuz silkerek. "Hepimizin Darcy'nin nişan yüzüğüne sihir katacağı mızı söyledi."

"Seth," diye bağırdım. "Bu sırrı saklaman konusunda ne dedim ben?" "Darcy'den gizli tutmamı söyledin," dedi Seth masumca. "Bunların benim sözlerim olduğuna inanmıyorum."

"*Elbette öyleydiler.* Küçük Phoen'imın sürprizini mahvetmek istemezdim. Bana *biraz* kredi verin. Her neyse, siz ona söylemeyeceksiniz, değil mi?" Pegasus sürüsüne baktı ve onlar da kişneyerek başlarını salladılar.

Dişlerimi sıktım, bu odada birinin ona söyleyeceğinden emindim ve en büyük şüphelimın ağzını beş dakika boyunca kapalı tutamayacağını çoktan kanıtlamıştı.

Başımı Pegasuslara doğru salladım ve onlar da Xavier'in önderliğinde koşarak geldiler.

"Küçük bir şey," diye sordum, yüzüğü onlara uzattım ve Sofia eğilip diğerlerine fısıldamadan önce birbirlerine baktılar. Her kelimeyi anladım ve her biri elini yüzüğün üzerine tuttuğunda ve tenleri parlamaya başladığında seçimlerinden memnun kaldım. Bu ışıltı safire de yansıyarak onu güzelce parlattı, mavi renk öncekinden daha parlaktı.

Tyler hevesle, "Yakında bir de gökkuşağı olduğunda daha da parlayacak," dedi.

"Buna bayılacak," dedim, bundan emindim.

Pegasuslar dağılırken Gabriel yanıma geldi ve bana sert bir bakış attı. "Sanırım şimdi benden izin isteyeceksin?"

Alçak bir sesle, "Görüleriniz size muhtemelen bunun cevabını göstermiştir," dedim. "İstediğini yapmak için kimsenin iznine ihtiyacı yok."

Gabriel bir süre beni süzdükten sonra kocaman bir gülümsemeyle yanağımı okşadı. "Aferin oğlum. Bu bir testti. Kapımı çalabileceğini düşünmüştüm.

Bir gün kapıma gelip bana sordu. Bunu bir iki kez düşündüğünü *gördüm*. Ama senden tek istediğim bu sonuca varman. Onun için kendimden daha iyi bir Fae se emezdim, Orio. Teklifinin cevabı ona ait."

Darius, "Bence Hail onun mezarı başında diz çöküp izin istemeni tercih ederdi," dediğinde arkadaşımın  l ler arasındaki günlerini hatırladım ve Darcy'nin ailesiyle vakit geçirdiğini öğrendiğimde kalbim k t küt atmaya ba ladı. Benim ölene kadar asla fırsat bulamayacağım bir şeydi bu.

Darius hepimizin ona baktığını fark edince kaşlarını çattı. "Senden ho lanmı tı," dedi ve bir anıyla eğlenerek nefesini bıraktı. "Kızı için iyi bir seçim olduğunu söyledi. Merissa da seni çok beğenmi ti."

Gülümsedim, bu sözler göğsümde bir sıcaklık dalgası yarattı ve Geraldine tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Muhtemelen şu anda buradadırlar," diye ekledi Darius, elini odanın geneline doğru sallayarak. "Bizi izliyorlar. Özellikle de hepimiz onları düşünürken ve onlar hakkında konuşurken.  ekimi hissetmiş ve neler olup bittiğini görmek için gelmişlerdir."

"Gerçekten mi?" Mırıldandım, odada kalan küçük bo luğ  baktım ve gerçekten aramızda duran, sevincimizden keyif alan hayaletler olup olmadığını merak ettim. "Eğer bu doğruysa, onu başka hiçbir erkeğın umamayacağı kadar seveceğimi ve koruyacağımı bilmeni isterim."

Odaya bir esinti yayıldı, balkonda bir rüzgâr çanı tıngırdadı ve yanağıma bir sıcaklık değdi, sanki biri oraya bir el koymuş gibiydi.

Keskin bir nefes aldım ve Darius eğlenerek homurdandı.

"Gördün mü pislik? Seni hatırlayacağımızı söylemiştim," dedi boş alana ve ı ıklar sanki Hail bu  akaya cevap veriyormu  gibi titre ti.

"Bu arada. Sana söylediğim gibi Malrod'u mu d   n yordun?" Darius aniden Gabriel'e sordu ve tüm dikkatleri üzerine çekti.

"Kim?" Gabriel  a kınlıkla kaşlarını çattı.

" l  baban. Biyolojik baban. Sen kulübeye gitmeden önce sana ondan bahsetmi tim," dedi Darius, Gabriel'e gözlerini kasıtlı olarak kalınla tırıyormu  gibi dikerek.

"Bana bir kez bile öz babamdan bahsetmedin ya da onunla Peçe'nin ötesinde herhangi bir etkileşimin olduğunu belirtmedin," diye karşılık verdi Gabriel kızgınlıkla.

"Marcel," diye duyurdu Darius. "  te buydu."

Rüzgâr çanlarının bir başka tıngırtısı bunu doğrular gibiydi ve Gabriel'in gözleri parladı.

"Marcel..." diye mırıldandı kendi kendine.

Darius başını salladı. "Evet, sana hafızalardan silinmekte olduğunu ve kimse onu düşünmez ya da onun için yas tutmazsa öbür dünyaya çekilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunu daha fazla ciddiye almamana şaşırdım çünkü eğer sen bile yapmadıysan çok geç olabilir."

Gabriel Darius'un üzerine atılarak boğazında asılı duran altın madalyonu kaptı ve yüzüne doğru hırladı. "Bana bir kez bile onu düşünmemi söylemedin," diye hırladı.

Darius bir adım öne çıkıp Gabriel'in gözlerinin içine bakarak, "Belki de ben onları yakmadan önce o lanet ellerini üzerimden çekmelisin, Flappy," diye karşılık verdi.

"Bir çift haydut gibi davranmayı bırakın ve ben sizi pencereden atmadan önce dikkatinizi elinizdeki işe verin!" Geraldine ikisinin arasına girerek onları ayrılmaya zorladı.

Gabriel Darius'a kaşlarını çatı ama onu dinledi ve kendi payına düşeni yapmak için yüzüğü benden aldı. Caleb'in yapraklarının arasına iki küçük elmas ekleyişini izledim ve az önce söylenenler hakkında herhangi bir yorum yapıp yapmamam gerektiğini düşündüm. Bana biyolojik babasından hiç bahsetmemişti ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyip istemediğini merak ediyordum. Roller tersine dönseydi eminim ben de isterdim.

"O ıslık çalan orospu çocuğunu kim gönderdi?" Tory'nin öfkeli sesi havayı yararak geçti.

Onu pencereye tırmanırken buldum, saçları her yöne uzanıyordu ve kaşları çatıktı.

Geraldine cevap vermek istedi ama Tory'nin gazabına uğramasını engellemek için etrafına ince bir susturucu baloncuk gönderdim.

"Yaptım," dedim yumuşak bir sesle.

"Sen," diye tısladı, bana doğru yaklaştı ve kanatlarının sırtından düşmesine izin verdi.

"Sabah öten kuşları seviyorsun," dedim dudaklarımda hınzır bir gülümsemeyle.

Tory elini bir yumruk atacakmış gibi kaldırdı ama sonra bakışları yüzüğe takıldı ve duraksadı, gözleri kısıldı.

"Seni pislik," diye soludu, elini indirdi ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Evlenme teklif edeceksin." Bunu bir cinayet suçlaması gibi söyledi ve ben de cevap olarak tek omzumu silktim.

Hiç beklenmedik bir anda, Tory'den nadiren aldığım bir şeyi aldım. Öne atılıp bana sarıldı, parmak uçlarına basarak kollarını omuzlarıma doladı ve kulağıma konuştu. "Kimse ona layık değil ama onu hak eden biri varsa o da sensin Lance Orion."

Bu sözler benim için çok şey ifade ediyordu ve onu bırakıp yüzüğü vermeden önce sıkıca sarıldım. "Ne istersen ekle."

Bir süre düşündükten sonra uzanıp safiri tutan tokenın üst kısmına altından minik bir İkizler sembolü işledi, her iki yanında da ikiz birer yıldız vardı.

"İşte," diye fısıldadı ve gözlerini kırıştırıp geri çekilmeden önce bir saniyeliğine gözlerinin yaşardığına yemin edebilirim.

"Ne zaman yapacaksın?" Seth hevesle sordu.

Gabriel o her şeyi bilen bakışıyla "Ne zaman olacağını bilecek," diye cevap verdi ve ben de onun bizim için *görebildiği* geleceğe güvendim. Yaklaşan savaşı atlatıp atlatamayacağımızı bilmiyor olabilirdi ama teklifim yapılmadan savaşa girersem lanetlenirdim ve bu kadarını *gördüğüne* emindim. Tek umudum Blue'nun evet demesiydi.

Darcy'yi uyandırmadan yatağa geri döndüm ve bedenini kendi bedenimin kalıbına çekip ona sıkıca sarılarak kolayca uykuya daldım. Yüzüğü Gabriel'e emanet etmişim, Darius'a verseydim bir daha istediğimde parmaklarından zorla almak zorunda kalabilirdim.

Uyandığımızda öğlen olmuştu ve midelerimiz yemek için gurulduyordu. Küre'ye doğru yola çıktım ve midelerimizi dolduracak bir ziyafet getirdim. Sözlerimizin henüz savaşa dönüşmesine izin vermedik, geçmişten, çocukluklarımızdan, bizi birbirimize götüren yollardan bahsettik, sonra aşık olarak geçirdiğimiz günleri yad ettik. Çok geçmeden onu altıma aldım, her yerini öptüm ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim. Kelimeleri tenine yazabilmeyi, onları kalıcı hale getirebilmeyi diledim, böylece eğer ayrılırsak, onları hala orada hissedebilecekti.

Kendimi ondan kurtarmaya hazır olmadan önce, Eugene'den Kayıplar Kütüphanesi'nden akademiye birkaç kitap daha gönderdiğini ve özellikle bir tanesinin Göksel Üçlü hakkında bazı bilgiler içerdiğini bildiren bir mesaj aldık. Darcy yataktan fırladı ve

mümkün olan en kısa sürede okumaya başladım ve onunla yatakta kalmayı tercih etsem de bunun bekleyemeyeceğini biliyordum.

Duş aldık ve kıyafetlerimizi giydik, kampüsün diğer ucuna doğru yola çıktık, el ele, hala sadece iyi şeylerden bahsediyorduk. Gerçi ayaklarımız bizi belli bir hedefe götürüyordu, çünkü huzur balonumuzda daha fazla kalamazdık. Yapacak işlerimiz vardı ve parlak mavi kış gökyüzü alacakaranlık vaadiyle solmaya başlamıştı bile. Arayacağımız cevaplar ve çizeceğimiz yeni kaderler varken daha fazla zaman kaybedemezdik.

Venüs Kütüphanesi'nin kapısına vardığımızda Darcy bana döndü, gözleri yakıcı güneşi yansıtıyordu ve o anki görüntüsünü hafızama kazıyarak birlikte daha kaç gün geçirebileceğimizi düşündüm. Zamanın bu enstantanesinde mükemmeldi, bir tutam mavi saçı yüzünü gıdıklıyordu, yanakları hayatla kızarmıştı. Eğildim, dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve o da saçlarını boynundan çekerek başını bir yana eğdi.

"Isır beni," diye fısıldadı. "Bu anı acıyla keskinleştire. Üzerime damgala. Bu anı asla unutmak istemiyorum."

Kraliçemin istediğini yaptım, boynunu nazikçe ısırđım ve dilimde güneş ışığının en saf halini tattım. Isırmayı derinleştirdiğimde nefesi kesildi, istediğı gibi onu damgaladım ve eli boynumun arkasını kavradı, beni teşvik etti. Bir ağız dolusu kan yuttum ve sonra onu serbest bıraktım, dün gece onu ısırđığım zamanların büyüsiyle dolup taşmıştı bile. İçindeki gücü harekete geçirmek için tek gereken basit bir ateşti ama güçlü kalmak için onun kanına bağımlıydım. Bunda sevdiğim bir şey vardı.

Kütüphaneye girdik ve geçmişte tek bir kaderli gecenin beni Darkmore Cezaevi'ne teslim ettiğı binanın altındaki arşivlere inen gizli merdiveni kullandık. Ama lanet olası bir geceydi ve buraya gelirken hiçbir rahatsızlık hissetmemiştim. Burası bizimdi ve hep öyle kalacaktı.

Kitaplarımız hâlâ üzerinde çalıştığımız masanın üzerinde duruyordu ve ne zaman vakit bulsak metinleri gözden geçiriyorduk. Su Perisi kahinleri Darcy'ye Lonca Taşları'nı kullanarak bir tür tuzak yaratmanın cevabını çoktan verdiğini söylediğinden beri, adımlarımızı yeniden takip ediyor ve konuyla ilgili aldığım her not üzerinde çalışıyor, daha önce çalıştığımız her kitabın üzerinden geçiyorduk. Ama Eugene'in yeni kitapları artık ilk uğrak noktamız olacaktı, bir yığın kitap yeni olasılıklar vaat ederek bizi bekliyordu.

"Profesör Shellick Lonca iksirini nasıl test ediyor?" Darcy masaya otururken umutla sordu.

Onun yanına çöktüm. "Son güncellemesinde kesin sonuçlara varmak için birkaç güne, belki de bir haftaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ki bizde yok," diye iç geçirdi.

"Aynen öyle."

"Ya tüm bunlar için daha hazırlıklı olabilseydik? Ya bir şeyleri farklı yapabilseydik?" Darcy kaşlarını çattı ve yüz hatlarını derin bir gülümseme kapladı. Bundan nefret ediyordum. Onun bu savaşta verilmesi gereken kararların ağırlığıyla mücadele ettiğini görmek, izlediği yolun doğru olup olmadığını merak etmek.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Olanların üzerinde durma, sadece hala yapılabileceklerle odaklan."

Başını salladı, bana sıkı bir gülümseme sundu ve Eugene'in gönderdiği *Yıldızlardan Fısıltılar* adlı kitabı okumaya başladı. Yüzyıllar boyunca güçlü astrologlar tarafından yapılan tüm tahminlerin bir derlemesiydi. Eugene'in Göksel Üçlü'den bahsettiğini söylediği kitap buydu ve Clydinius'a karşı bize bir avantaj sağlaması için dua ettim. Üzerinde çalışabileceğimiz herhangi bir şey.

High Buck'ın bize gönderdiği kitaplardan birini daha elime alıp karıştırdım ama bakışlarım Darcy'ye ve onun incelediği kitaba takıldı. Gökyüzünde haritası çıkarılmış bir takımyıldız olmasa da, mükemmel bir üçgen oluşturacak şekilde birbirine bağlanmış üç parlak yıldızın resmedildiği bir bölümde durakladı. Sayfanın başlığı *Göksel Üçlülerin Felaketi*'ydi.

Darcy'ye yaklaştım ve omzunun üzerinden metni okudum.

Birkaç ünlü astroloji filozofu, doğanın güçlerini çarpıtabilecek bir yıldızlar birliği tanımlamıştır. Bu sözde Göksel Üçlüler hakkında çok az şey bilinmektedir, ancak teorize edilenler hayret vericidir. Bilgelik ve anlayışla ilgili çağrışımları nedeniyle numerolojide büyük öneme sahip bir sayı olan üçün gücü, üç yıldızın birleşmesinin her bir gök cismine büyük ve güçlü bir bilgi verebileceği olasılığını ima edebilir. Garabold Everwing, Persephone Furfavour ve hatta büyük Lucinda Nolefire gibi kadim filozofların eserlerinde tarif edilen bir bilgi.

Everwing, üç güçlü figürün 'evrenin iç işleyişine dair muazzam bir bilgiye' sahip olduğu bir zamanın gelebileceğinden bahsederken, Furfavour'un teorilerinde 'kaderin iplerini çözmeye çalışan üçgen formasyondaki üç yıldız' tanımlayan bir saplantısı olduğu söyleniyordu. Nolefire'ın bu konudaki düşünceleri belki de en tüyler ürpertici olanıdır, ancak felsefelerinde 'üç yıldız kaderin elini ele geçirirse, onu sonsuza kadar alemler boyunca yayılabilecek bir yıkım salgını içinde kullanabilirler' demiştir.

Metin bir Göksel Üçlü'nün nasıl oluşabileceğini anlatmaya devam ediyordu, ancak bunların hepsi varsayımdı ve destekleyecek çok az kanıt vardı. Darcy'nin yüzüne baktım, orada bir kafa karışıklığı bulmayı bekliyordum ama onun yerine gözlerinde bir komplonun parıltısını buldum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çılgınca bir şey," diye fısıldadı.

"Elbette öylesin," diye yarı güldüm ama ifadesindeki ciddiyet bana eğlenmekten çok endişelenmem gerektiğini söylüyordu. "Peki, bu sefer eşimi hangi çılgınlık kandırıyor?"

Hafifçe omuz silkti, bana baktı, sonra tekrar kitaba döndü ve beni tahminler içinde bıraktı.

Eugene'in verdiği diğer kitaplarda işe yarar bir şey bulamadım, bu yüzden babamın günlüğünü incelemeye geri döndüm, içinde bir yerlerde başka bir ipucu olması gerektiğine ikna oldum.

Bakışlarım ikizlere ve Varislere öğrettiğim güç sözcüklerine takıldı, bir şeyi düşünürken kaşlarım çatıldı. Eğer bunlar İmparatorluk Yıldızı'nı kullanmak için yapıldıysa... Clydinius hâlâ onlarla bir şekilde bağlantılı mıydı?

"Ohmagod," diye nefesini tuttu Darcy, aniden bana baktı ve beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Bir şey mi buldun?" Kitabına tekrar bakmak için eğildim.

"Hayır, sadece bir şey hatırladım. Kayıplar Kütüphanesi'nde sana yüksek sesle bir pasaj okumuştum." Masanın üzerindeki kitap kulesini karıştırıp doğru olanı ararken nabzım hızlandı. O sözleri söylemişti, kahinlerin kastettiği şey bu olabilir miydi?

Yığının ortasından bir kitap çıkardı, sayfaları karıştırdı ve bir tanesinin üzerinde durup parmağını bir paragrafın üzerine koydu. "İşte," dedi heyecanla.

"Oku bana," diye ısrar ettim.

"Taş çemberler doğada yaratılabilecek en güçlü oluşumlardan biridir ve her bir taş gezegensel hareketlerle bağlantılı olarak, kutsal zemine veya takımyıldızlarla aynı hizaya yerleştirilirse, halkası içinde birçok büyü kullanılabilir. Bir Fae'nin dilini gerçeğin yoluna bağlamaktan, anlatılmamış gücü sınırları içinde hapsedmeye, belirli değerli taşların büyüsunü arttırmaya kadar." Gözlerinde dans eden ışıkla bana baktı. "Lance, ya burasıysa? Bir şekilde Lonca Taşları'yla bağlantılı bir taş çember. Belki de tuzağı böyle yapabiliriz."

"Bu çok belirsiz bir yön." Kaşlarımı çattım. "Daha fazla talimat olmadan böyle bir büyüü nasıl tasarlayabiliriz?"

"Bunu halledeceğiz," dedi ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve kararlılığını pekiştirmek için tek gereken buydu.

"Tamam, hadi taş çemberler hakkında bilgi toplamaya başlayalım."

"Eugene'e mesaj atıp konuyla ilgili bulabildiği her şeyi bize göndermesini isteyeceğim. Belki bize yakında bir şeyler getirebilir," dedi Darcy ve Atlas'ını çıkarıp hızla mesajı gönderdi.

Arşivlerin raflarına daldım, burada başlayabileceğimiz bir kitap olacağından emindim. İkimiz, sonunda bir parça aptal altını olan yanıltıcı bir yolda olabilirdik, ama bu, günlerdir devam etmek zorunda olduğumuzdan daha fazlaydı. Eğer doğru yolda olma ihtimalimiz varsa, ihtiyacımız olan cevapları almak için cehenneme bile giderdim. Sadece yeterince zamanımız olması için dua ettim.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Takademi, bir zamanlar çok huzurlu bulduğum ve kardeşlerimle birlikte çocukça yönettiğim kampüsten bazı yönlerden tamamen tanınmaz haldeydi. Hâlâ ayları ve günleri sayabiliyor olmam bana delice geliyordu.

İstesem o zamandan bu yana geçen haftaları bile hatırlayabilirim. Kısa bir süre önce Küre'de bir mahkeme düzenlemiş ve krallığın genel durumundan çok Pitball ile ilgilenmiştik.

Vega ikizlerinin dönüşü Lionel'i planları konusunda harekete geçirdi mi yoksa zaman çizelgesi hep bu şekilde mi işliyordu diye merak ettim. Onların buradaki varlığı bizi bu noktaya getiren katalizör müydü, yoksa Lionel'ın yükselişi her şeye rağmen şimdiye kadar gerçekleşir miydi? Vega soyunun krallığımıza dönüşü olmasaydı, direniş umudumuz tamamen yok mu olacaktı?

Bunu söylemek zordu. Ve onlar dönmeden Lionel henüz ayaklanmamış olsaydı bile, bize geri dönmeleri konusunda hiçbir şeyi değiştirmek isteyeceğimi sanmıyordum. Bu savaş çok daha önce, Lionel'ın Vahşi Kral'ı manipüle ettiği ve Nimflerle gizlice işbirliği yaptığı zamanlarda başlamıştı. Hatta kardeşini öldürmesinden bile öncesine dayanıyordu. Yükselişi yavaş olmuştu çünkü annemden ya da diğer Konsey Üyelerinden daha güçlü olduğunu iddia edemiyordu ve sahte üstünlük iddialarını destekleyebilecek başkalarıyla ittifak kurması gerekiyordu.

Bunun için anneme kızgındım. Bunu göremediği için. Fırsat varken bunu durdurmadığı için. Ama gerçekten daha iyi miydim? Lionel kötü niyetlerini ve hain planlarını onlardan saklamakta ustaydı ve şüpheleri cazibesi ve inkârıyla bastırıldığına hiç şüphe yoktu.

Öte yandan ben, Darius'un kara büyüyle oynadığını, Nymph'lerle savaşmak için gizlice kaçtığını ve daha neler neler yaptığını içten içe biliyordum. Ama ona güvenmişim. Elbette bu güvenden bir an bile pişmanlık duymadım ve bunu fazlasıyla hak ettiğini biliyordum ama ya niyetleri babasınıninkiyle aynı doğrultuda olsaydı? Ya aramızda o kadar yoğun hissettiğim bağ b i r rolden ibaretse? Bu mümkün ya da akla yatkın görünmüyordu ama annemin Lionel'a karşı böyle hissettiğini biliyordum. En azından başlangıçta. Ve belki de işler dengesizleşmeye başladığında, şüpheler onu rahatsız etmeye başladığında, çoktan iş iştenden geçmişti. Ama bu bana yeterince iyi gelmiyordu. Çenemi sıkarak Aer Tower'ın ötesindeki, b i r zamanlar sadece okyanusu ve belki de açık bir günde Draco Adası'nı görebildiğim uçurumdan dışarı baktım. Şimdi ise Vegas'ın ordusunu barındırmak için Solaria'nın gövdesinden oyulmuş olan yüzen kara kütlesi karanlık manzaraya hükmediyordu benimle ufuk arasında.

Kara kütlesinin merkezindeki Rump Kalesi'nin pırıltılı zirvesinin etrafına yayılmış kampın parıltıyan ışıklarını izledim. Tüm Nebula Engizisyon Merkezlerinden hayatta kalanlar, orduda savaşmayı teklif ederek ya da savaştan kaçıp sığınacak bir yer arayarak gelmeye devam ediyorlardı.

Toprak Elementalleri adaya daha fazla toprak eklemiş, Vegas'ın bizi korumak için yerleştirdiği büyülü korumalar yeniden genişletilmişti. Yine de yeterli olmadığını biliyordum.

Sadece bir gece önce nasıl kutlama yaptığımızı düşündüm. Parti yapmış ve zaferimizi kutlamıştık. Yüzüm ağrıyana kadar gülümsemiş, gözlerim görmeyene kadar içmiş, sonra da o geceden geriye kalanları Seth'in kollarında zevkten inleyerek geçirmiştik. Orion ve diğerleriyle King's Hollow'da buluştuktan sonra, Seth ve ben bütün günü birlikte geçirmiştik, birbirimize olan tutkumuza sadece nefes almak ve yemek yemek için ara vermiştik. Ondan sonra o kadar uzun süre uyumuştuk ki, ancak gecenin bir yarısı uyandığımda son birkaç gündür ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Kendimi fiziksel ve duygusal olarak tüketmiş, sonra da her geçen saat son saatimiz olabilir miş gibi geldiği için kendimden kalan her şeyi Seth'e vermişim. Yine de bir şekilde başka bir şafağa uyanmışım, gece gökyüzü yeni bir günün vaadiyle solmaya başlamıştı.

Dudaklarım hâlâ Seth'in öpücüklerinin şiddetinden morarmış, boynum kirli sakalının ısırdığı yüzünden çizilmişti ama bu küçük yaraları iyileştirmeye hiç niyetim yoktu. Bunlar onun benim üzerimdeki hak iddiasının izleriydi, onun için mahvolduğumu gösteren gizli çalıntı kanıt parçalarıydı.

Rüzgar şimdi kuzeyden sert esiyordu, soğuk yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve o sefahat gecesi ve gününe ait olan sert gerçekliğin ayıltıcı bir tıslamasıydı. Bir daha böyle eğlenebilecek miyiz diye merak ediyordum. Hepimiz canlı ve hayat doluyduk, zaferimizden güç almıştık ve bu savaşın bizim lehimize sonuçlanacağına dair çığlıklar atıyorduk.

Ama o rüzgar. Durumumuzun gerçekliğini biliyordu. Ordumuzun hâlâ Lionel'inkinin en iyi ihtimalle yarısı kadar olduğunu biliyordu. Lonca Taşları'nın bize hâlâ, hepimizin aptalca umut bağladığı o kehanetin vaadine cevap verebilecek hiçbir şey sunmadığını biliyordu. Vegas için şafağın sökmüş olabileceğini ama gecenin sonunda gökyüzünü güneşten alacağını biliyordu.

Fikirlerimiz tükeniyordu. Daha da kötüsü, zamanımız tükeniyordu.

Saatime baktım, uygun olmayan saate rağmen annemin uyanık olacağını biliyordum. Geçen gece hepimiz gibi o da kutlama yapmıştı, tüm ailem kutlama yapmıştı ama partinin ortasında kalabalığın arasında göz göze gelmiştik, küçük kız kardeşimin elini sıkıca tutuşunu görmüştüm ve onun da bizim sonumuzun geldiğini gördüğünü biliyordum. Büyük isyan, açıkça doğru olan şey için savaşıyordu ve yine de Ejderha Kral'ın gücü karşısında çökmeye ve kırılmaya mahkumdu.

Atlas'ımla ona bir mesaj gönderdim, konumdan başka bir şey belirtmiyordu; adanın uzak tarafında, asi ordusunun bulunduğu kumsal. Cevabını beklemedim, Atlas'ımı cebime yerleştirdim, sonra da tünediğim yerden son sürat uzaklaşıp sahile doğru koşmaya başladım.

Karanlıkta isyancı kampına doğru ateş ederken dünya bulanıklaştı; toprak, buz ve kaya yığınlarından yapılmış küçük evler, hepsinin barınak olarak kullanması için aceleyle birbirlerine karşı inşa edilmişti.

Önce akademi arazisine en yakın bölgeden geçtim, burada küçük çocukların çığlıkları yaşlı bir adamın kahkahalarına karışıyordu. Yapıların arasına çamaşır ipleri gerilmişti ve kır çiçekleri toprak elementalleri tarafından etrafı aydınlatmak için ikna edilmişti. Burası mültecilerin kamp kurduğu yerdi, savaştan uzak bu baloncukta yarattıkları güvenli sığınak. Umut işaretleri ve daha iyi zamanlara duyulan özlemle ısıltılıydı. Çıplak duvarlara mesajlar karalanmıştı.

Gerçek Kraliçeler ve inananlara daha parlak bir gelecek getirmesi için yıldızlara edilen dualar.

Bir sembol birden fazla kez gözüme çarptı; altın bir tacın ortasından gökyüzüne doğru uçan bir çift Anka kuşu. Üstlerinde tek bir yıldız sanki onların gelişini bekliyormuş gibi tünemişti. Aşağıda, alevler arkalarında bıraktıkları her şeyi temizliyordu.

Halk kraliçeleri için bir sancak oluşturmuştu.

Mülteci kampının yayılan, kaotik düzeninin ötesinde, ordu kampının keskin, tek tip çizgileri hüküm sürüyordu.

Burası ile orası, hayatta kalanlar ile savaşçılar arasındaki sınırı belirleyen geniş boşlukta durakladım. Elbette, askere yazılmayı seçen Fae'ler mültecileri ziyaret etmekte özgürdü ve bu ayrım hattı boyunca barlar ve pazar tezgahları açılmıştı, birçok Fae savaşa hazırlanan binlerce askeri eğlendirmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için meydan okuyordu.

Battaniyeler ve yetiştirilmesi zor meyve ve sebzelerle dolu toprak elementi tezgâhları vardı. Kavanozların içine hapsedilmiş çeşitli boyutlarda alevlerin bulunduğu ateş tezgâhları, bazıları ışık saçmak için daha uygunken diğerleri yeterli bir ısı kaynağı sağlıyordu.

Gözlerimi başka bir tezgâhta satılan tılsımlara diktim, birçoğu şans ve yiğitlik için kullanılan değerli taşlar ve bitkilerden oluşuyordu ama bazıları vardı ki duraksamama neden oldu ve tezgâhın arkasında oturan yaşlı kadının umutla canlanmasına yol açtı.

"Bu nedir?" Bana hiçbir şekilde özel görünmeyen bir çatalı işaret ederek sordum.

"Dirilenlerin Aleti," diye gizemli bir şekilde nefes aldı, karanlıkta gözlerini kısarak bana baktı.

Bu ışıktaki, kapüşonumu çekmişken ve ay arkamdayken beni tanıyacağından şüpheliydim. Kraliçelerin yakın çevresi şafaktan önce bu yoldan geçme eğiliminde değildi. "Tam da bu kaptan yedi; özü ona bilinmeyenin gücünü aşıladı. Böyle bir şeye sahip olanların kendilerini ölümün gözlerinden koruyacakları ve böylece savaş sırasında başarılı olacakları söylenir."

Kaşlarımı çattım ve çatalın üzerinde duran küçük kartı fark ettim. *'Darius Acrux tarafından kutsanmış hakiki eşya'.*

Neden bahsettiğini anladığımda homurdandım. Birisi Darius'un kullandığı eşyaları çalmış ve onları tılsım olarak satıyordu.

ölüme karşı. Ya öyle ya da birisi bunu Darius'un tabağından çıkmış gibi göstermeye çalışıyordu ama arkasındaki, Siren, Cyclops ya da başka bir sorgulama yöntemiyle tüm iddiaları kanıtlamaktan mutluluk duyacağını ilan eden tabelaya baktığımda, bunun bir zamanlar Darius'un ağzına yemek götürmek için kullanıldığını varsaymak zorunda *kaldım*.

Gözlerim çatal bıçak takımları, kalemler, peçeteler ve hatta Kraliçe Roxanya'nın kanıyla kutsanmış olduğunu ve ona sahip olan kişiye kraliyet soyunun korumasını sunduğunu iddia eden, göz kamaştırıcı bir fiyat etiketine sahip kan lekeli bir kumaş parçası boyunca ilerledi. Çoğunlukla Vegas ve Darius'la ilgili eşyalar vardı ama hepimiz bir şekilde temsil ediliyorduk; Nymph'lerin Lyra Dağı harabelerinin dışında bize düzenledikleri saldırı sırasında Seth tarafından atıldığı anlaşılan ve kaynatılarak içildiğinde Seth'in savaştaki gücüne ve cesaretine dair bir ipucu verdiği iddia edilen solmuş bir asma da buna dahildi.

Tüm bu batıl inanç saçmalığına bir dur demeli miyim diye düşündüm ama bunu yapmakta tereddüt ettim. Bunun gerçekten ne zararı vardı? Eğer bu eşyaları satın alan Fae'ler şans, güç ya da ölümden kurtulup bu savaştan sağ çıkma şansı elde ettiklerine inanıyorlarsa, ben kim oluyordum da onların bu küçük umutlarını ellerinden alıyordum? Yıldızlar şu anda tutunabileceğimiz pozitifliğe ihtiyacımız olduğunu biliyorlardı.

Gözlerimi tılsımlardan çevirip tezgahın diğer ucundaki bir taşı işaret ettim, aralarından en iyisini seçtim ve kadifemsi bir yaprağa sararken ona teşekkür ettim. İstediklinin iki katını ödedim, o teşekkür ederken sırttım ve annemle buluşmak üzere oradan uzaklaştım.

Ordu kampının sıraları arasında yarışmak, yayılan mülteci kampında gezinmekten çok daha kolaydı. Düzgün çizgiler, komşularıyla uyumlu bir şekilde kumaş, ahşap veya taştan yapılmış çadırlar arasında açık yürüyüş yolları bırakıyordu. Aralarından geçerken küçük bireysellik işaretleri vardı, duvarlara çeşitli filoların işaretlerini gösteren sloganlar karalanmıştı. Her biri taçtan fırlayan Anka Kuşu'nun aynı sembolünü tasvir eden bayraklar soğuk rüzgârda şakırdayıp dalgalanıyordu ama Pegasuslardan Tiberya Sıçanlarına ve aradaki her şeye ait işaretler gururla ve onurla sergileniyordu.

Bunlar Lionel'in yönetimi altında en çok acı çekmiş olan Fae'lerdi ve intikam arzuları havayı zorlukla dizginlenen bir duygu fırtınasıyla dolduruyordu. Umut ve korkunun her şeyin altını çizdiği mülteci kampının aksine, burası savaşmaya hazır ve hatta bunun için istekli hissediyordu.

Ordumuzun bu galibiyete ne kadar aç olduğunu görmek benim de umudumu artırdı. Tek dileğim, karşılaştığımız zorluklar karşısında bunun daha anlamlı olmasıydı. Tarih, yanlış tarafın kazandığı savaşların hikâyesini asla anlatmazdı, galipleri kendilerini daha iyi göstermek için kayıtları yeniden boyardı. İnsanlar bir gün Vahşi Kraliçeler'in çılgınlığından bahsedecek miydi? O dinsiz kızların savaşı kaybetmesi için yıldızlara dualar mırıldanacaklar ve yeni bir çağ açtığı için Lionel Acrux'un adını kutsayıp zulüm ve soykırımdan bahsedenleri halının altına süpürecekler miydi?

Bu düşünce karşısında dişlerimi sıktım.

Eğer benimle bir ilgisi yoksa.

Eğer batacaksak, o zaman bu dünyayı adımla yakmayı ve beni olduğum gibi hatırlamaya zorlamayı, doğru olan için savaşmayı ve o zalimin acımasız saltanatına karşı her şeyimi vermeyi planlıyordum. Tamamen kendim olacaktım. Başkalarının kaprislerine boyun eğmek zorunda kalmayacaktım.

Uyuyanların, nöbet tutanların ve sadece oturup kaçınılmaz olanı bekleyenlerin yanından geçerek kampta hızla ilerledim.

Sahile vardığımda annem çoktan oradaydı, çakıl taşlarının üzerinde durmuş, dalgaların ay tarafından gümüşe boyandığı ve ufkun sonsuz vaatler fısıldadığı denize bakıyordu.

"Biz akademideyken baban beni Aer Cove'a götürürdü, şu dalgaları seyretmem için," dedi, sessizce gelmeme rağmen orada olduğumu biliyordu. "Ailelerimiz maça çok meraklı olduğu için onu şımartırdım ama tabii ki birkaç yıl sonrasına kadar kalbimi almasına izin vermedim."

Bunu daha önce de duymuştum, nasıl görücü usulü bir evlilik yaptıklarını, buna zorlanmadıklarını ama bir seçenek olarak sunulduğunu, babamın kendi kuşaklarının en güçlü Vampirlerinden biri olduğunu, ailesinin yürüttükleri ithalat işinden gelen zenginlikle dolup taşıdığını. Annem başlangıçta direnmiş, aşka giden yolu kendi bulmak istemişti ama babam, annemi gördüğü andan itibaren ikisinin birlikte olacağını bildiğini iddia ediyordu. İkisi de annemi ona bir şans vermeye ikna etmek için yorulmak bilmeden gösterdiği çabaları anlatmaktan zevk alırdı ve neyse ki ben ve kardeşlerim için annem sonunda ikna oldu.

"Hepimizin öleceğini düşündüğün için mi nostaljik hissediyorsun?" Sorduğum soru, saçmalıktan uzak, hepimizin kendimize tekrar tekrar söylediğimiz o kırılgan yalana bir tokat niteliğindeydi.

Annem dönüp bana baktı, gözleri yüz hatlarımda geziniyordu, bakışlarındaki acı, yaklaştıkça boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu.

Bana doğru uzandı, parmakları çenemi kavrayana kadar yanağımda gezindi.

"Size ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu söylerler," diye mırıldandı. "İlk yılları atlatmak için ne kadar çok uykusuz gece ve öfke nöbeti gerekeceğini, ergenlik çağındaki çocuklarla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu, ama kimse en zor olan kısmından bahsetmiyor."

"Nedir o?" diye sordum. diye sordum ve üzgün bir şekilde gülümsedi, yüz hatlarımı incelerken başparmağı yanağıma okşadı.

"Büyüdüklerini kabul etmek ne kadar da zor." Yanağından bir damla yaş süzüldü ve kaşlarımı çatarak elimi onunkinin üzerine koydum, avuç içini tenime yasladım. Geceleri beni yatıran, başardığımda gururla parlayan, güldüğümde neşeyle kırışan o gözlerle ilgili o kadar çok anım vardı ki.

"Ebeveynleri söz konusu olduğunda kimsenin gerçekten büyüdüğünü sanmıyorum," diye cevap verdim. "Bir parçam sonsuza dek bebek beziyle dolaşacak ve ne zaman arkanı dönsen bahçede kargaşa yaratacak, bu bizi ilgilendirir."

Bir kahkaha attı, bana doğru eğilirken ikinci bir gözyaşı parmaklarıma sıçradı ve ben de boştaki kolumu ona doladım.

O sadece benim hayatımda değil, tüm Solaria'da çok büyük bir güçtü ve şimdi onu kollarıma bu kadar kolay alabilmem, ondan bir kafadan daha uzun ve neredeyse iki kat daha geniş olmam beni hiç şaşırtmadı. Bir parçam sonsuza dek onun kollarına sürünen ve işi oyunlarımız için gereken tüm saatleri ayırmasını zorlaştırdığında masasının altında kaleler yapan küçük çocuk olarak kalacaktı.

Bu an canımı yaktı. İkimiz de o anın geldiğini bilsek de, yine de acıtıyordu. Ve bazı açılardan, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Aşkımız mevki ya da güçten çok daha fazlasıydı. Aramızdaki bağ sadece anne ve oğul arasında paylaşılabilecek bir bağdı ve başka ne olursak olalım, önce biz öyleydik.

"Duygusalım diye sana yumuşak davranacağımı sanma," diye güldü annem göğsüme doğru, beni sıkıca kavradı ve anın biraz daha uzamasına izin verdi.

"Eğer yapsaydın seni affetmezdim," diye cevap verdim, sarı saçlarına bir öpücük kondurdum ve nefes verdim, büyüdüğüm adam başını kaldırırken içimdeki çocuğun geri planda kalmasına izin verdim.

Birbirimizi serbest bıraktık, alaycı ve hazır bir gülümsemeyi paylaştık ve ben başımı salladım.

Göz açıp kapayıncaya kadar altımdaki zemin parçalandı ve düşerken bağırdım, bir çukura değil, bir uçuruma düştüm, dünya tepemde kaybolurken ve ben karanlığa dalarken tüm sahil yok olmuş gibi görünüyordu.

İçimden büyü fişkırdı, sarmaşıklar fırladı ve hızla geri çekilen toprak duvarlara doğru ateş etti, onlara derinlemesine saplandı ve annemin onları ne kadar hızlı parçaladığına rağmen sabitlendi.

Sarmaşıklara çarptım, altısı ağırlığımı alırken aşağıya doğru uzandılar, sonra elastik bantlar gibi tekrar yukarıya koptular ve beni gökyüzüne fırlattılar.

Sahildeki delikten fırladım, çam iğneleri ölümcül bir bulut halinde benden koparak her yöne fırladı, ben ayaklarımı yeniden kazanmaya ve onu bulmaya odaklandım.

Beni yakalamak için topraktan sütunlar oluştu ve birinden diğerine atlamaya başladım, bakışlarım çakıllı sahili tarayarak onu ararken arkamda beliren bir harekete odaklandım.

Okyanustan yükselen dalgalardan biri sütunuma saplanıp bana toprak ve su büyüüne sahip ikili bir Elemental'e karşı savaş alanı olarak sahili seçmenin şimdiye kadarki en iyi fikrim olmayabileceğini hatırlatınca kenara sıçradım.

Ayağa fırladım ve çakıl taşlarının üzerinde kayarak onları etkim altına aldım ve sağlam bir yol oluşturmaya zorladım.

Peşime düşmüştü; onu arkamda, enseme bir fısıltı gibi hissedebiliyordum ve yerin topuklarıma doğru açılmasına izin verirken sııttım.

Annem çukurun üzerinden atladı, ayaklarının altında onu çukurdan uzak tutmak için toprak sütunlar oluştu ama ben çoktan dönüp onunla yüzleşmeye başlamıştım, ateş topları benden fişkırıyor ve onu her yönden dövüyordu.

Suyla kalkan oluşturmaya zorlandı, sihrimizin gücü karşılaşp hâkimiyet için savaşırken buhar büyük bir bulut halinde tıslayarak gökyüzünü kapladı.

Ateşin dikkatini dağıtmasına izin verdim, benden hiç beklemeyeceği bir şekilde suya doğru yöneldim ve yumruklarımda güç toplayarak, taştan güçlü bir şekilde yapılmış ama alevlerle süslenmiş, dişleri ve pençeleri olan bir canavar yarattım.

Canavarı doğrudan ona yönelttim, kalkanla çarpışmasını ve büyüü yırtarak ortaya çıkmasını izlerken kalbim çarpıyordu-

"Kahretsin," diye küfrettim, tuzaktan çoktan kurtulduğunu fark ettiğimde döndüm, ama yeterince hızlı değildim ve dalgaların altında ayak bileğime bir su kırbağı dolandı.

Ayaklarımdan çekildim ve öyle bir hızla denize sürüklendim ki, tüm dünyam kabarcıklar, tuz ve karanlıktan başka bir şey olmadı, tüm yön duygum beni tamamen terk etti.

Panik tehdit ediyordu ama görmezden geldim, ellerimi keskin bir şekilde bükerek bir ateş çemberinin beni içine almasını sağladım, suyun kırbacını kestim ve gücü etrafımdaki suyu buharlaştırırken beni deniz dibine bıraktı. Yerimi belli etmiştim ama o bundan faydalanamadan kum ve alüvyonların içine battım.

Gözlerimi kısıtım ve nefesimi tutarak toprak ve kumun beni yerin altındaki kıyıya doğru itmesini sağladım, ancak sahile geri döndüğümde emin olduğumda kendimi tekrar gökyüzüne fırlattım.

Çakıl taşları benden uzağa fırlatıldıkça füzeye dönüştü, annemin acı çığılığı hem heyecan hem de şok yarattı, ama ben vazgeçmedim.

Bir bulanıklık içinde ona doğru fırladım, ateş önümde hızla ilerlerken toprak mızrakları arkasından yükseldi.

Ondan buz fişkırdı, alevlerimi etkisiz hale getirdi ve arkadan gelen saldırıya karşı da kalkan oldu ama ben ona daha fazla güç fırlattığımda, kalbinde büyük bir çatlak oluştu.

Yine çarpıştık, gücümüz kumsalı parçaladı, büyüünün çarpması ve patlaması insanları bizi izlemeye çekti, kumsalın ötesindeki tepe yavaşça huşu içinde bakan Fae'lerle doldu, ama onlara enerji harcayamazdım.

Saniyeler dakikalara, dakikalar da önce bir saate, sonra iki saate düştü; ikimiz de kanlar içindeydik, yara bere içindeydik ve savaşımızın yorgunluğuyla nefes nefese kalmıştık, ikimiz de pes etmeyi reddediyorduk. Benim zamanım gelmişti. Bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Zaman geçtikçe ve kendimizi tekrar tekrar eşleşirken buldukça, savunmasında bir kalıp fark etmeye başladım, bu kalıptan yararlanabileceğimi düşünmem için yeterince sık tekrarladığı bir kalıp.

Buzdan bir mızrak göğsüme saplandı ve ben tam ondan kaçmak için yana doğru ateş ederken, ihtiyacım olan açıklığı gördüm. İlerlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kumsal benim gücümle yükseliyor, çakıl taşları ona öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki kendini korumak zorunda kalıyordu.

Altımdaki zemin parçalandı ve açtığım uçuruma doğru fırladım, o etrafına buzdan bir kubbe örüp saklanırken son sürat koştum.

onu gözden kaçırdı.

Görünmeden kaçmak için yerin altına indiğinde, karanlıkta onu bekleyen bir canavar buldu.

Onu göğsüme doğru sürüklerken kolum beline dolandı ve yedekte tuttuğum büyü benden düştü, kolumu pençeledikleri yerde elleri kille kaplandı, onu hareketsiz hale getirirken bir sonraki nefeste kili pişiren ateş.

"Zeki çocuk," diye hayretle nefes aldı ve bizi topraktan çıkarıp sahile fırlatırken bir kahkaha attım, onu serbest bıraktım ve bana dönmesine izin verdim.

"Teslim ol!" diye bağırdım, sesim beni izleyen herkese ulaşıyordu, işimin bittiğini bildiğim halde kollarımdan alevler yükseliyordu.

Annem ellerinin etrafında katılaştıran, gücünü kilitleyen ve kavgamızı sona erdiren aşılmaz kile baktı.

Ağzı tamamen gurur dolu muzaffer bir sırıtışla kıvrıldı ve beni sadece oğlu olarak değil, gücünün farkına varmış ve onu kendisi için talep etmeye gelmiş bir adam olarak gören gözlerinde bulduğum sevgi karşısında göğsüm kabardı.

"Teslim oluyorum," diye yüksek sesle cevap verdi. "Ve bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, oğlum."

Önümde diz çöktü ve yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarpınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onun pozisyonu için ona meydan okumuştum ve kazanmıştım. Ben bir Göksel Konsey üyesiydim. Ve artık kraliçelerimden başka kimseye hesap vermeyecektim.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, göğsümden bir hıçkırık koparken kollarımı ona doladım.

"Seni seviyorum," dedim ona zorla, bunun bunu en ufak bir şekilde bile değiştiremeyeceğini biliyordum.

"Seni daha çok seviyorum," diye söz verdi, alnı benimkine düştü, biz orada nefes nefese ve kanlar içinde, hem fiziksel hem de duygusal olarak bitkin, sonsuza dek değişmiş ve yine de sonsuza dek olduğumuz gibi diz çökerken.

Arkamızda tezahüratlar patlak verdi, bedenler birbirlerine daha da yaklaşırken, bizi izleyen Fae'ler sahile koştular, sırtımı sıvazladılar ve savaşın vahşiliğinden ve sihirden ne kadar etkilendiklerini haykırarak beni tebrik ettiler.

Hepsinin ortasında annemin gözleriyle karşılaştım ve bana sırtıttı, yarılmış dudağından çenesine kan damlıyordu, normalde mükemmel olan sarı saçları

Omuzlarında çılgınca sallanıyordu, kirle lekelenmişti. Bana hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Devam et," diye seslendi sadece benim için. "Git tüm dünyaya siktir git de güzel oğlum. Bu anı seçme nedeninin en azından yarısının bu olduğunu biliyorum. Eğer üzerinde durduğumuz her şeyin temellerini sarsmak istiyorsan, o zaman şimdi mükemmel bir zaman olduğunu söyleyebilirim."

şaşkınlıkla ona göz kırtım, başka ne yapmak istediğimi nereden bildiğini ve daha önce bana söylediği onca şeyden sonra neden birdenbire bunu yapmamdan yana göründüğünü merak ediyordum.

Sanki aklımdaki soruyu duymuş gibi hafifçe alay etti. "Bir anne bunları her zaman bilir, tatlım. Ama bazen, dünyayı değiştirmek istiyorsan, bunu kendin yapmalısın. Ve bence sen artık hazırsın."

"Sen... bütün bu olanlardan kendini kurtarabilirdin, biliyorsun," diye umutsuzca güldüm ama o başını salladı.

"Bu savaş çok büyük ve belirsiz bir şey. Bırakın ondan sonra gelecek olanın şafağını, yarını görecek kadar yaşayıp yaşamayacağımızı bile bilmiyoruz. Öyle ya da böyle yeni bir ağ yükseliyor. şimdi ayağa kalkma ve onun yaratılmasının bir parçası olmak için savaşma zamanı. şimdi kaderin değişme ve başka bir şeyin başlama zamanı. Ben üzerime düşeni yaptım. Artık glgemden çıkma zamanın geldi ve sen de böyle düşünmekte haklı olduğumu kanıtladın."

Kollarımı ona doladım, onu sıkıca kavrarken sihrimin ellerinden düşmesine izin verdim ve beni kucaklaması için onu serbest bıraktım.

Uzun bir nefes verdim, ruhumun etrafındaki bir düğümün üzüldüğünü hissettim ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra gitmiştim.

Biz savaşırken batmakta olan ay dalgalara doğru batmıştı ve gökyüzünde geniş ve kalın bir şekilde asılı duran ışığının buzlu gümüş rengi, kampı ve ötesindeki akademi alanını pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Geldiğim yoldan hızla geri döndüm ve herkesin erken saatlerde ilerlememizi ve savaşla ilgili son planları tartışmak için toplandığını bildiğim Küre'ye doğru son sürat koştum.

Yorgunluk bedenimi bir davul gibi dövüyordu, bana kalan büyü kırtınları her zaman taşıdığım aleve karşı kaynayan bir kor gibiydi. Kana ihtiyaım vardı ama ona daha çok ihtiyaım vardı.

Devasa altın kubbenin dışında durdum, gözlerim çatısındaki yamalı onarımlarda geziniyordu, savaşın izleri bu kubbeyi bile glgeliyordu.

Taşınmaz bir nesne.

Bu kapılardan kaç kez geçmiştım? Onu burada kaç kez görmüştüm? Yine de şimdi, en önemli anda, kendimi onların önünde tereddüt ederken buldum, bu aşinalık aniden bir baskı gibi göründü, bunu yapmadığım sayısız kez şimdi bana karşı yükseliyor. Tüm bunlara rağmen, elim kapının üzerinde oyalanırken, nabzım çılgınca atarken, avuçlarım beklentiyle kayganlaşırken hissettiğim korku değildi. Hayır, bu beni tüketen korku değil, beklentiydi.

Kapıyı araladım, Geraldine'in koruma büyüleri üzerimde kabardı, büyülü imzama kontrol etti, görüldüğüm kişi olduğumdan emin oldu ve incelemeyi tatmin ettiğimde eşiği geçmeme izin verdi.

Vega ikizlerinin bir kameranın önünde durduğunu, Orion, Darius, Max, Seth ve Geraldine'in arka planda savaş hakkında tutkuyla konuştuklarını ve Fae'leri ayaklanıp isyancı ordusuna katılmaya çağırdıklarını görünce kendimden emin adımlarım kayboldu ve durakladım.

Seth gözüme takıldı, başını açıkça kameradan görülebilecek şekilde salladı ve benim de onlarla birlikte orada olmam gerektiğini fark ettim. Geraldine'in bugünkü mitinge katılmam konusundaki taleplerini hatırlayarak irkildim ama aklım yapmam gereken şeylerle o kadar doluydu ki bunu tamamen unutmuştım.

O sırada duran herkes mükemmel bir şekilde cilalanmış, zırh giymiş ve silah tutmuş, güçlü, dengeli görünüyordu; yarısı çamurla kaplı, diğer yarısı sırlıklam, kıyafetlerim yırtılmış, vücudumu kan lekeleri kaplamış ve açlıktan dişlerim çıkmış olan ben bunların hiçbirine benzemiyordum.

"Bu baskı devam edemez," diye hırladı Tory kameraya. "Bu zorbanın hayatta kalmasına izin verilemez."

Evet, kesinlikle bu durum için giyinmemiştim ama nedense ayaklarım hareket ediyordu, bakışlarım Seth'e kilitlenmişti ve gözlerinin içine bakıp yaklaşırken uzak durmam için çok mantıklı olan tüm nedenler boşa çıkıyordu.

Elim cebime düştü ve askeri kampın dışındaki satıcıdan aldığım eşyanın etrafında kıvrıldı, soğuk taş düşüncelerimi merkeze aldı ve kararımı çoktan verdim.

Sabahtan beri bunun için savaşıyordum, annemin pozisyonunu talep etmiştim ve artık kim olduğum ve ne istediğim konusunda yalan söyleyerek bir saniye bile geçiremezdim.

"Söz konusu biz olduğumuzda kurallar ya da yasalar umurumda değil," dedim sesim sert ve boyun eğmez, adımlarım kesin ve sarsılmaz.

İkizler sessizliğe büründü, Geraldine incilerini tutarak soluk soluğa kaldı ama Max önümü kesmeye çalışırken onu kolundan yakaladı ve niyetimi havada okurken yüzünde geniş bir sırıtişla onu geri çekti.

"Ve kimse bana sana sahip olamayacağımı söyleyemez."

"Ben mi?" diye nefes aldı Seth, sanki bütün bunlar ondan başkası için olabilmış gibi, sanki hâlâ onu ve sadece onu istediğimden, yalanlardan, yarı gerçeklerden, rol yapmaktan ve gizlemekten bıktığımdan emin değilmiş gibi diğerlerine bakarak.

"Anneme meydan okudum ve onun yerini aldım," dedim ona. "Ve eğer kraliçelerim bana bu konuda hayır demeye çalışırlarsa, sanırım devam etmek ve ihanet etmek zorunda kalacağım. Sabah, öğlen ve gece aklımdasın, varlığın beni canlandırıyor ve yokluğun içimi sızlatıyor. Ne zaman uyusam seni hayal ediyorum ve ne zaman yakınımda olsan senin için yanıyorum. Artık saklayamıyorum. Artık *saklamayacağım*. Benim olmanı istiyorum, Seth, benim olmana ihtiyacım var."

Ona hilal şeklinde oyulmuş ve gümüş bir zincire asılı olan gül kuvarısı uzattım ve tüm arkadaşlarımız bakıp cevabını beklerken o, acı verici uzunluktaki birkaç saniye boyunca gözlerini kırptırdı.

Sonra gömleğimi tuttu, beni kendine doğru çekti ve öpmezse gökyüzü çökecekmiş gibi öptü.

Ağzının içine doğru inledim, saçlarını avuçladım, onu daha sert öptüm, dudaklarını yuttum ve nefesini içime çektim, sonunda arzuladığım her şey bir araya geldi. Onun olmuştum. Kabul etmek istediğimden çok daha uzun süredir onun olmuştum ama bu konuda yalan söylemeye devam edemezdim. Onu saklanması gereken bir şeymiş gibi saklamaya devam edemezdim, oysa o çatılardan haykırmak ve her şeyin ötesinde sahiplenmek istediğim bir şeydi.

"Darius yüksek sesle gülerek omzuma vurdu, Darcy 'sonunda' dedi ve Tory haykırdı. Geraldine canlı yayının hala devam ettiğini haykırdı ve ben de kamuoyu açıklamalarıyla işimin bittiğine karar verdim.

"Hadi buradan gidelim," dedi Seth ağzıma doğru nefes nefese ve onu tekrar öperken sıırıttım, onu kollarıma aldım ve başka bir şey söylemeden uzaklaştım.

Dışarı çıktığımızda onu bırakmadım, ay ışığında yıkandık ve King's Hollow'a doğru yürüdük.

Kapıya çarpıştık, etrafımızda sihir kıvılcımları çaktı, kapının kilidini açmak için çaresizce güç paylaşımında bulunurken bir nefes boğazımı tırmaladı.

Kapı arkamızdan açıldı ve yarı yarıya düştük, sadece benim hızım yere çarpmamızı engelledi. Seth'i tekrar kollarıma aldım ve burada sahibi olduğumu iddia ettiğim odaya doğru fırladım, içine girene kadar durmadım ve ağzımı onunkine bastırdım, vücudu benimkiyle duvar arasında ezildi.

Seth beni geri itti, nefes nefese bana bakıyordu, gözbebekleri büyümüştü ve ifadesi şok olmuştu.

"Benim için anneni mi aldın?" diye nefes aldı, sanki bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi.

"Evet," diye itiraf ettim, şiş dudaklarına ve buruşuk gömleğine bakarken ona sıırttım. Bunun dışında, beyaz gömleğinin içinde, saçlarını geriye atıp bir düğüm yapmış ve çenesindeki kirli sakalları sıfıra vurmuş bir halde mükemmel görünüyordu. Buna karşılık ben annemle kavgamdan sonra tam anlamıyla vahşi görünüyordum ve her zamanki rollerimizin tersine döndüğünü görmek beni eğlendirdi. "O da çok zordu."

Dudaklarından bir kahkaha nefesi çıktı ve gerçekten orada olup olmadığını kontrol edercesine boğazındaki gül kuvars zincirine dokundu.

"Dünyanın benim için ne olup olamayacağına karar vermesinden bıkmıştım," dedim ona. "Bu yüzden kraliçelerimizin kitabından bir yaprak aldım ve hepsini cehenneme yaktım."

Az önce yaptığım şeyin olası yansımaları ve annemin pozisyonunu artık kalıcı olarak elimde tutup tutamayacağım sorusuyla sessizlik çöktü. Ama eğer başka biri onu benden almak istiyorsa, bunun için savaşmak zorunda kalacaktı. Seth'i kendime ait kılmak için ne gerekiyorsa feda etmeye hazırdım ama aynı zamanda elimden gelirse hepsine sahip olmayı da planlıyordum.

"Buraya gel," diyerek Seth'e elimi uzattım, o da hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve onu odanın diğer tarafındaki sürgülü kapıya, oradan da balkona doğru çekmeye izin verdi. Onu balkon boyunca yönlendirdim, ağaçların arasında gökyüzünü görebileceğim bir yer ararken ağaçlara baktım.

Küçük köprülerden birinden geçmemiz gerekiyordu, bu köprüler bitişikteki bir ağaca doğru uzanıyordu ve burada dalların arasında, üzerinde oturduğu platformu gizleyen kavisli bir bank vardı.

"Bunu yapmamı o söyledi," dedim, gölgeliklerin arasından bize göz kırpan ayı işaret ederek, gökyüzünde alçak ve ağır, şafak hızla yaklaşırken ışığı olması gerekenden daha parlak görünüyordu. "Bu gece ona baktım ve seninle rol yapmayı bıraktığımı anladım. Tek istediğim sensin Seth, itiraf edecek kadar cesur olduğumdan çok daha uzun süredir istediğim tek şey sensin ve ben-"

"Seni seviyorum," dedi, çenemi avuçlarının arasına aldı ve beni kendine doğru çekti, öyle ki o konuşurken dudaklarıma değen ve tenime batan bu kelimelerin tadını alabiliyordum.

"Repliğimi çaldın, göt herif," diye
hırladım. "O zaman bir daha dene."

"Seni seviyorum Seth Capella, ayın gökyüzünü sevdiğinden bile daha çok."

Bir eliyle ağzımı kapattı, gözleri irileşti ve sanki duymuş ve gücenmiş gibi aya bakmaya başladı.

Elinin altından sırttım ve sonra dişlerimi avucunun kenarına geçirdim. Seth acının verdiği acıyla hırladı ve ben de kanının dilime hücum etmesiyle inledim, onun büyüsunü içime çekmenin verdiği coşkunun tadını çıkarıyordum ve içimdeki her karanlık parçayı onun coşkulu ışığıyla doldurmasına izin veriyordum.

Seth onu ısırmama izin verdi, kendi ağzını boynuma bastırmak için eğildi, serbest eli kemerimin tokasını gevşetmeye çalışırken boğazımda öpücükler izledi.

Daha yüksek sesle inledim, ellerim gömleğinin düğmelerinden aşağıya uçtu ve gömleği üzerinden çekip çıkardı, göğsünün sert hatlarını ortaya çıkardı ve fermuarını açmadan önce parmak uçlarımla keşfettim.

Kalın bir şekilde yutkundum, dişlerimi avucundan çektim, böylece başımı arkaya eğip ağzının tenimdeki hissine kapılabildim.

Seth zaten mahvolmuş olan gömleğimi bedenimden sıyırdı ve önümde diz çöküp pantolonumu indirip sikimi dudaklarının arasına alırken ukalaca sırttım.

Zevkle inledim, parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu aletimin üzerine çekerken bağladığı düğümden kurtardım, beni boğazının arkasına almasına izin verdim, beni daha da yakınlaştıırken parmaklarının kıcıımı ısırmasını sevdim.

Başının hareketlerine uygun olarak kalçalarımı itiyorum, ay ışığı tenimi yaldızlıyor ve onu mükemmel bir ışığa boğuyor.

O kadar sertleşmişim ki neredeyse canım yanıyordu, sadece dilinin hareketleri ve dudaklarının şaftımın etrafındaki sabit baskısı kendimi

kaybetmemi engelliyordu

tamamen ona duyduğum ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım, onu o kadar çok istiyordum ki, kalbim bile onun adını duyunca gümbürdüyor gibiydi.

Bu istek üzerine hırladı, sikimi boğazının arkasına götürdü ve aynı anda bir parmağını kıcıma soktu.

"Siktir," diye soludum, parmaklarım saçlarına dolanmıştı, ikili his kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyordu. "Tekrar."

Bu sefer beni derinlemesine emerken, iki parmağı içime girdi, beni sarsan hassas bir noktaya bastırdı, aletim boğazının arkasına doğru itildi ve öfori benim için acele etti.

Daha derine itti, sertçe emdi ve spermim ağzını doldururken adını homurdandım, orgazmımın patlayıcı gücü ciğerlerimdeki nefesi vurdu ve dizlerimin bükülmesine neden oldu.

Önünde diz çöktüm, kelimeler kifayetsiz kaldığında onu sertçe öptüm, nabzım yıldırım çarpmış gibi atıyor, bedenim serbest bırakılmamın gücüyle titriyordu.

"Kahretsin Caleb, içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki," diye inledi Seth dudaklarıma karşı.

Yarım saniye donup kaldım, aramızdaki o son çizgi hâlâ aşılmamıştı ama nedenini gerçekten anlamamıştım. Aramızda artık masanın dışında görünen hiçbir şey yoktu ve elimi pantolonunun içine sokup kalın uzunluğunu okşamaya başladığımda, bunu benim de istediğimi biliyordum.

"Bana söyleme, göster," diye talepte bulundum, onun altına uzanabilmek için geri çekildim, onu tekrar öperken ağırlığını üzerime bastırmasına izin verdim.

Son giysilerimizi çıkarmak için çılgınca bir yarışa girdik, sonunda üzerime bastırıyordu, çıplak teni benimkine karşı sıcaktan kavruluyordu ve ay ışığı yüzüne düşen saçlarının arasından süzülüyordu.

Seth önce temkinli bir şekilde bana baktı ama gözlerimde şüphe bulamayınca yüz ifadesi aç ve vahşi bir arzuya dönüştü.

Beni tekrar öptü, daha yumuşak, daha tatlı, eli dizimi yukarı çekip uyluğumun arkasını okşayana kadar yanımda dolaştı.

Aleti diğer bacağıma girdi, sertti ve ihtiyaçtan zonkluyordu. Kıcımlı okşarken yumruğumu etrafına sardım, parmaklarını açıklığıma kaydırды ve önce birini, sonra ikisini içimde çalıştırdı.

Parmaklarını sokup çıkarırken sikinin ucunda prekum gölgeleniyordu ve ben de kafasına sürdüm, dokunuşumla titrediğini hissediyordum.

etimden alabileceği tüm zevki aldı.

Beni gererken inledim, pantolonunun cebinden bir şişe kayganlaştırıcı çıkarırken eli bir anlığına geri çekildi. Kıcımlı kayganlaştırırken beni tekrar öptü, parmakları içeri girip çıktı, ikimiz de bunun için acı çekmeye başladığımızda kalçalarımız birbirine sürtündü.

Ama yine de bana sikini vermedi, eliyle beni kızdırdı, üçüncü bir parmak daha ekledi ve beni çaresiz bırakana kadar altında ihtiyaçla inletti.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, sikini kavrayarak bacaklarımın arasında hareket ettirdim, ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı eğdim.

Seth geri çekildi, sikini tuttu ve benim tutuşumu bıraktı. Kendi sikim aramızda yeniden kaya gibi sertleşmişti ve içgüdüsel olarak onu yumrukladım, bu doğaüstü zevkten daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, onu içimde hissetmeyi çok istiyordum.

Aletin başını kıcımın üzerinde yuvarlarken gözleri benimkine yapışık kaldı, tekrar geri çekilmeden önce kalçalarını o bariyeri zorlayacak kadar daldırdı.

İnledim, boştaki elimle omzunu kavradım ve her şeyine ihtiyaç duyarak onu aşağı çektim.

Bana gülümsedi, bana doğru çevirdiği ilk andan itibaren felaketim olacağını bilmem gereken o hüznü, ruhumu mahveden gülümseme. Ve sonra içime batıyor, kıcımı dolduruyor ve adımı homurdanıyordu.

Bu his gözümü kör etmişti, vücudum birden nasıl da dolmuştu, birkaç saniye boyunca hiç nefes alamadım, kaslarım gerildi, kalbim bir anda bu kadarını kaldıramayacağımdan emin bir şekilde çarpmaya başladı.

Ama bu düşüncelerden herhangi biri içime yerleşmeye başlamadan önce, daha derine battı, beni inanılmaz derecede daha fazla doldurdu ve ben onu yankılarken mutluluk içinde inledi, çünkü kutsal lanet çok iyi hissettirdi.

Seth soru sorarcasına bana baktı, siki içimdeydi, gözleri aşkla parlıyordu.

"Sen gerçekten benimsin, değil mi?" diye fısıldadı, sözleri bir dua gibiydi ve ben sadece başımı sallayabildim.

"Hepsi senin," diye kabul ettim. "Şu andan itibaren sonuna kadar."

Kurt gibi gülümsedi, bakışları hâlâ sertleşmiş sikimin etrafına düşmüş olan elime kaydı ve dudaklarını yaladı. "Ben elini sikerken

kıçını sikeceğim, tatlı çocuk. Bitirdiğimde benimle birlikte ulumanı istiyorum."

Sesi sert ve bir Alfa'nın mutlak emriyle doluydu. Bu sözlerin ve bana vaat ettikleri tüm zevkin büyüğü altında çaresizdim, bu yüzden başımı salladım ve o kalçalarını döndürmeye başladığında yumruğumu hareket ettirmeye başladım.

İlk başta, içimde hareket etmesinin hissi bunaltıcıydı, vücudum onunkiyle en iyi nasıl hareket edeceğinden emin değildi, ama yavaş gitti, ben buna alışana kadar bekledi, inkar edilemez bir mutluluk ritmine düşene kadar liderliği almama izin verdi.

Beni tam istediği yerde tutarken kolu dizime dolandı, sonra onu tanıdığım kafir gibi beni becermeye başladı.

Seth'in ağzı iniltilerimi yuttu, dudaklarımdaki zevki yaladı ve öpüşmelerimiz arasında onun hakkında aklımdan geçen her günah dolu düşüncenin tadına baktı.

Vahşi ve güzeldi ve tamamen bana aitti ve etimin bu mutlak solunumu altında dayanmaya çalışırken sikim avucumda sarsıldı.

Seth adımı lanetledi, daha derine, daha hızlı battı, sonra nihayet içime girerken uludu, kulağımın arkasındaki yanma hissi kavrulurken vücudum tekrar zevkle patladı.

Tüm ağırlığıyla üzerime bastırdı, beni derinden öptü, döllerim zaten terden kayganlaşmış olan bedenlerimizin arasına bulaştı.

Birbirimizin nabzını hissedebilmek için kalplerimiz göğüs kafeslerimizde güçlü bir şekilde çarparken, acı veren uzun bir öpüşmeden sonra Seth nefes nefese yanıma uzanmak için üzerimden yuvarlandı.

"Nefeslenmek için beş dakika, sonra tekrar yola koyuluyoruz," dedim ona, tepemizdeki ağaçlara sırtarak, yaprakları ay ışığında gümüşe boyanmış, rüzgârda ileri geri dans ediyorlardı.

Seth keskin bir nefes çekerek başımı yana itti ve parmaklarını kulağımın arkasındaki bir şeyin üzerinde gezdirerek bana coşkumun ortasındaki o anlık acıyı hatırlattı.

"Ne oldu?" diye sordum. Hassas noktaya kendim dokunmak için elini üzerimden iterek sordum ve ona baktığımda onun da kendi kulağının arkasında aynı yere dokunduğunu gördüm.

"Hassiktir," diye nefes aldı Seth. "Ay az önce bizi..."

Cümlesini tamamlayacak gibi görünmüyordu ama elini kenara çekip kulağının arkasındaki noktaya baktığımda, derisine işlenmiş mükemmel, gümüş bir hilal buldum.

Bunun ne olduğunu anladığımda dudaklarım aralandı, gözlerim Seth'inkileri buldu ve dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı.
"Eşler," diye bitirdim onun yerine. "Biz Ay Çiftiyiz."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ABasın toplantımızdan ve Caleb'in Seth'e olan aşkını tüm dünyaya ilan etmesinden sonra, Tory ve ben Nymph köyünü tekrar ziyaret etmek için sıvıştık. Arkadaşlarımla nihayet birbirlerine sahip çıkmaları konusunda çok iyi bir ruh hali içindeydim ve Yüce Su Perisi Cordette'le yaptığım tartışma bile ruh halimi bozmamıştı. Hiç de misafirperver değildi ama ona gölgeleri temizlemek için düşmüş bir yıldızla yaptığımız pazarlığı anlattığımızda kaşları kalkmıştı - yalvardığımız kısmı atlayarak daha önce Esvellian'dan gelen diğer birkaç hediye için.

Cordette bizimle birlikte savaşmak üzere bazı savaşçılar gönderme olasılığını görüşmek için kendisine zaman vermemizi istemişti ama hiçbir söz vermemişti. Umduğumuz her şey olmasa da bu da bir şeydi. Ve böylece, günü aydınlatan bir umut duygusuyla Zodyak Akademisi'ne döndük.

Tory'yle birlikte Küre'ye doğru yürürken Atlas'ıma baktım, günlük burç yorumumun beni beklediğini gördüm ve Cordette'in bize gerçekten yardım teklif edip etmeyeceği konusunda bir fikir verip vermeyeceğini merak ettim.

*Günaydın, İkizler.
Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!*

Jüpiter'in haritanıza girmesiyle birlikte, karanlık bir tehdit hala üzerinizde olsa da, yenilenmiş bir iyimserlik duygusu hissedebilirsiniz. Bir Akrep burcuyla yapacağınız bir sohbet, geçmişin sıkıntıları konusunda zihninize açıklık getirecek ve onun sözlerine kulak verirsiniz, kendinizi zalimlikten kurtulmuş bulabilirsiniz.

Travma zincirleri. Sevdiğiniz bir Terazi burcuyla aranızda büyük bir şeyin girmekte olduğunu hissedebilirsiniz. seçim ayaklarınızın altında. Kaldıkları sürece yükseklerin tadını çıkarın ve düşükler sizi aşağı çekmeye çalıştığında cesaretinizi toplayın.

Atlas'ımı Tory'ye gösterdim. "Burcum bugün garip bir şekilde iyimser. Sence 'önemli bir seçim' hakkında ne demek istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Tory omuz silkti. "Belki Orion sana sakalını kesip kesmemesi gerektiğini soracaktır."

"Sakalı kalıyor," dedim. "Belki de uzatmasını öneririm. Merlin gibi."

Tory kıs kıs güldü. "O zaman yoluna çıktığında bel kemerinin içine sokabilir."

İkimiz de güldük ve ben kız kardeşime doğru eğildim, keşke böyle takılmak için daha fazla boş zamanımız olsaydı diye düşündüm.

Küre'ye girdiğimizde Max ve Geraldine'in savaş konseyi masasında bazı haritaları incelediklerini gördüm. Gözlerim içgüdüsel olarak Orion'u bulmak için odayı taradı ve onu Darius'la birlikte kırmızı kanepede, dedikoducu iki yaşlı kadın gibi sohbet edip gülerken buldum.

Onlara doğru yöneldim ama arkamdan bir rüzgâr esti ve aniden Tory ve ben iki kaslı adamın gücüyle savrulduk. Seth yüzüme sokulduktan sonra Kurt formundaymış gibi ulurken Caleb heyecanla Tory'ye sarıldı.

"Ne oluyor lan?" Tory güldü. "Bir

şey oldu!" Seth bağırdı.

"Söyle onlara," diye teşvik etti Caleb, Seth'e sanki bunu söyleyecek kişinin o olduğunu biliyormuş gibi bakarak.

Orion fırlayıp Seth'i üzerimden çekerken, Darius da hemen arkasındaydı ve Tory'yi yere yapıştıran Caleb'a bakarken dudaklarından dumanlar saçıyordu. Tam bir Ejderha gibi saldırmak yerine durakladı ve Caleb'la ilgili bir şey fark etmiş gibi göründü.

"Vay anasını." Darius Caleb'in kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı ve kulağının arkasındaki bir şeyi inceledi.

"Neler oluyor?" Orion elimden tutup beni ayağa kaldırırken çaresizce bilmek istediğimi sordum.

"Evet, ne var, sevgili dostlar?" Geraldine, Max ile birlikte koşarak geldi.

Seth hepimizin arasına daldı, heyecandan aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu ama bize anlatacak kadar uzun süre kendini kontrol etmeyi başardı. "King's Hollow'da hayvanlar gibi sevişirken-"

"*Seth*," diye güldü Caleb.

"Ne? Bu hikâye için önemli," diye ısrar etti Seth. "Caleb adımı sayıklıyor ve şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olduğumu söylüyordu ki-"

"*Seth*," Caleb'ın sesi uyarıcı bir hırıltıya dönüştü.

"Tamam, tamam, sadece ilgili kısımları söylüyorum," dedi Seth kendini beğenmiş bir sırıtişla, hâlâ ayaklarının üzerinde zıplıyor, havalanmaya hazır görünüyordu.

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Hem ben bunu ne zaman söyledim ki?" Caleb ısrar etti ama yine gülmeye başladı, belli ki kafası iyiydi. "Sadede gel."

Darius, Caleb'in omzuna vurduktan sonra Seth'e bakarak, "Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi. "Ama devam et, söyle kardeşim."

"Ay ışıltı ışıltı, kocaman ve güzeldi - her zamankinden bile daha güzeldi," diye açıkladı Seth. "Çok ama çok parlaktı ve sanki sadece bizim üzerimizde parlıyordu. İçimizden, içimize, her tarafımıza, her yerde ışıltılar saçıyordu."

"Yıldızlar adına," diye nefes verdi Orion ne dediklerini anlayınca, Geraldine ve Max de farkına varmış gibiydi ama Tory ve ben hâlâ karanlıkta kalmıştık.

"Ne oldu?" Seth üzerime atladı, kollarımdan tutup beni sarstı.

"Ay bizi çiftleştirdi, Darcy!" diye haykırdı, sonra döndü, bana ve Tory'ye kulağının arkasındaki boşluğu göstermek için saçlarını geriye doğru çekti.

Gümüş bir hilal, sanki ay ışığından ipliklerle dikilmiş gibi derisinin üzerinde işaretlenmişti.

"Vay canına." Parmağımı üzerinde gezdirmek için uzandım ve Seth uludu, sonunda tüm enerjisini serbest bıraktı ve The Orb'da tur atmak için koşmaya başladı.

Caleb bize işaretini gösterdi, yüz hatlarını gurur kaplamıştı ve ben ona sarılmak için öne atıldım.

"İkiniz için de çok mutluyum," diye bağırdım ve kendimi grubumuzun geri kalanının kolları arasında ezilmiş buldum.

Tekrar ayrıldığıımızda Geraldine, "Bu gerçekten kutlama için bir neden," diye soluk soluğa konuştu. "Bize bir kahvaltı hazırlayacağım ve hepimiz saat başı rüzgar gülü gibi neşeli olacağız!"

"Gerçekten zamanımız yok, bugün bir savaş konseyi toplamamız gerekmiyor mu?" Caleb kaşlarını çatarak konuştu.

"Bu bekleyebilir," dedi Tory kararlılıkla ve ben de başımı salladım. "Bu harika bir şey ve bunu hakkıyla kabul edeceğiz."

Caleb bir elini altın buklelerinin arasına soktu ve biraz kızardığına yemin edebilirdim. Max'e baktı, sonra da Seth sevinç çılgınlıklarıyla koşarak yanımızdan geçerken Darius'a. "Bu kadar uzun süre arkadaş olduktan sonra bizi birlikte görmek garip mi?"

Max sırtarak, "Kardeşim, birbirinize olan aşkınızı çok uzun zamandır hissediyorum," dedi. "Sonunda bunu dünyaya itiraf edecek cesareti gösterdiğin için mutluyum."

"Biliyor muydun?" Caleb küfretti ve Max güldü.

"Tabii ki biliyordum, ben krallıktaki en güçlü Siren'im."

"Ya sen?" Caleb, Tory ile komplocu bir bakış paylaşan Darius'a döndü.

"Hayır, hayır hiçbir şey bilmiyordum," diye cevap verdi rahatça. "Hiçbir şey mi?" Caleb zorladı.

"Şey, ben öldüğümde, sanırım bana ipucu veren garip bir şey oldu," dedi ve kendisine verilen ipucunun ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

"Ne gördün?" Seth yavaşlamamasına rağmen sordu.

"Rump Kalesi'nde karımın odasındaydınız ve tartışıyordunuz - benim adım geçti, sanırım bu yüzden o anda size doğru çekildim."

"Ee, Tory'nin odasında mıydık?" Caleb bir elini ensesinde gezdirerek ve bu haber karşısında şok olmuş gibi kaşlarını kaldıran kız kardeşime bakarak sordu.

"Orada ne yapıyordun ki?" diye soludu ve sesi o kadar abartılıydı ki gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Hiç hatırladığımdan emin değilim-" Caleb denedi.

Darius araya girerek, "Hatırlıyorsun tabii," dedi. "Kimsenin aklından silinip atılabilecek türden bir gece değildi - inan bana, biliyorum."

"Ne yaptılar?" Max talep etti.

"Sorun değil, tüm gruba söylemeye gerek yok," dedi Caleb hızla. "Nasıl olsa her şey açığa çıktı, o yüzden-"

"Kavga ları fiziksel bir hal aldı," dedi Darius ve Caleb'e dönerek, sanki hepimiz pijama partisinde bir araya gelmişiz ve o da insanlığın bildiği en sulu dedikoduları anlatmak üzereymiş gibi bize hikâyeyi anlattı.

"Ne kadar fiziksel?" Tory eli göğsünde, gözleri tamamen sahte bir şaşkınlıkla açılmış bir halde sordu, Darius'un ne söyleyeceğini çok iyi bildiğini belli ediyordu.

"Gerçekten. Lanet olsun. Fiziksel." Darius Caleb'e bir bakış fırlattı, o da garip bir şekilde öksürdükten sonra omuz silkti.

"Evet, tamam, üzgünüm Tory - senin yatağında takıldık. Ama sen Lanetli Orman'ı bulmaya gittikten sonraydı ve bir izleyicimiz olduğunu tam olarak fark etmemiştik-" Caleb bunu sahiplenmeye çalışarak söyledi.

Darius, "Hayır, sanmıyorum çünkü muhtemelen seks oyuncakları seçiminizin üzerinde yüzüm olan lisanssız Dragon dildoları içerdiğini bir izleyicinin fark etmesini istemezsiniz," dedi ve Geraldine, Caleb'in cevabını duyabilmek için ellerini ağzına kapatmadan önce bir kahkaha attı.

"Üzerinde Darius'un yüzü olan bir seks oyuncağını neden kullanasın ki?" Orion ürpererek sordu.

"Yüzü seks oyuncağının üzerine damgalanmamıştı," diye homurdandı Caleb, tam da Seth'in, "Zaten sadece Dragon kayganlaştırıcısını ve popo tıkacını kullandık!" dediği sırada.

Caleb, Seth'in arkasından ateş edip konuşmasını engellemek için eliyle ağzını kapatırken ben histeri krizine girdim.

"Üzerinde Darius'un yüzü olan bir popo tıkacı mı kullandın?" Kendi kahkahalarım da boğulurken sordum.

"Hayır," diye tersledi Caleb, Seth ise sanki bu o kadar da garip değilmiş gibi omuz silkti.

"Neden etrafta dolanıp markasız seks oyuncaklarıyla sevişmelerini izledin ki?" Orion Darius'a kuşkuyla sordu.

"Orada sıkışıp kaldım," dedi Darius kaşlarını çatarak. "Yardım çağırmak zorunda kaldım, böylece ikisinin lanet olası bir çift tavşan gibi birbirlerine girme seslerine katlanırken kaçabildim."

"Sana yardım etmeye kim geldi?" Seth, Caleb'in parmaklarını ağzından çekerek sordu.

"Ailelerimiz," diye ekledi Tory, Caleb'in yüzü solgunlaşırken benim eğlencemle karışık kendi kahkaha ve şok krizine girdi

dehşetle.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladı Darius'u göstererek.

"Olamaz - sizi temin ederim ki o an tüm zamanlarım boyunca zihnime kazındı. Seth ne demişti? Oh evet - 'ne kadar vanilya hissediyorsun, Altair?'"

Hepimiz histeri krizleri geçirirken Caleb sanki yerin onu yutmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

"Öyle değildi-" diye denedi ama Seth onun yerine konuştu.

"Ondan sonra vanilya bile değildi," dedi yüksek sesle. "Onlara popo tıkacını ne kadar sevdiğini söyle Cal. Onlara ben-"

Caleb arkadaşının üzerine bir susturucu balon fırlattı ve hepimize hırladı. "Bu... Ben... Bir daha asla seks yapmayacağım," diye tısladı, tam da Seth baloncuğu parçaladığı sırada.

susturucu baloncuğu kapattı ve suçlayıcı bir parmakla Darius'u

işaret etti. "Bunu öylece kabul etmiş olamazsın," dedi.

"Caleb'in yaptığı gibi mi?" Tory sordu ve ben gülmekten nefes bile alamadığım için yanlarımı tuttum.

"Yani, Darius'un bunu bunca zamandır bilip de öylece bırakmış olmasına imkân yok. Bana intikamını nasıl aldığını anlat," diye bağırdı Seth.

Darius onlara alaycı bir sırıtış attıktan sonra ikisine de barış işareti yaptı.

Seth sanki bu hareket onu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi bir nefes çekti ve Darius'un yanında aniden durarak onu kulağından kelepçeledi. "Bunu yapmanın bir nedeni olduğunu *biliyordum*."

"Yani siz en iyi BJ arkadaşları değil misiniz?" Caleb sanki hepimiz onu duymuyormuşuz gibi Seth'e mırıldandı ama biz kesinlikle duyuyorduk.

Seth beceriksizce gözlerini kaçırdı, sonra tekrar ona baktı ve boğazını temizledi. "Ben biraz... uydurdum."

"Ne?" Caleb ağzından kaçırdı.

"Sana sakso çektikten sonra paniğe kapıldım ve bunun benim için gerçekten bir anlamı olduğunu bilseydin beni reddedeceğini düşündüm, bu yüzden yapılacak en iyi şeyin... tüm arkadaşlarımın aletlerini yalıyormuş gibi yapmak olduğunu düşündüm." Seth masumca omuz silkti ve Caleb şok içinde ona baktı.

Bir an için ona vuracakmış gibi göründü ama sonra onun yerine Seth'in üzerine düştü, onu doyumsuzca öptü ve geri kalanımız onlara biraz yer açmak için geri çekildik. Diğerleriyle birlikte kırmızı kanepeye doğru ilerlerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum, göğsüm bu vahiyden dolayı aydınlanmıştı.

Geraldine A.S.S.'yi aradı ve brunch'ı hazırlamak için Küre'den koşarak çıktı, yardım için yaptığımız tüm teklifleri reddetti.

Caleb ve Seth hakkında kimin ne bildiğini tartışmaya başladık ve kısa süre sonra ikisi de bize katıldı, birbirlerine yakın oturdular, samimi dokunuşları o kadar doğal ve sevgi doluydu ki, keşke aralarındaki sorunları daha önce çözmüş olsalardı diye düşündüm.

Kapı açıldı ve etrafıma baktığımda uzun beyaz saçlı ve koyu tenli güzel bir kadının Küre'ye girdiğini gördüm. Koyu yeşil pantolon üzerine yünlü bir kazak giymişti ve kalçasında kılıflı bir kılıç vardı. Erkekler de silahlıydı ama isyancıların saldırı ihtimaline karşı silah taşımaları oldukça yaygındı.

"Beni buraya Geraldine Grus davet etti," diyerek başını bana ve Tory'ye doğru eğerek selam verdi. "Adım Imenia Brumalis, Kutup Başkenti'nden Buzullar Topluluğu'na üyeyim."

Caleb ve Seth'in bize anlattıklarından onun adını hatırlayarak ikizimle baktık ve ayağa kalkarak ona yaklaştık.

"Esir tutulduğunuz madenleri duyduk," dedim üzüntüyle. "Sana daha erken ulaşamadığımız için üzgünüm."

"Sizinkiler tam da doğru zamanda geldiler," dedi sesine mistik bir hava katarak ve arkamızdaki Caleb ve Seth'e teşekkür etmek için başını salladı. "Her şey tam olması gerektiği zamanda olur."

Tory kaşlarını kaldırarak, "Buraya niyetle geldin o zaman," dedi.

"Evet," dedi Imenia, elini cebine attı ve kabaca Neredeyse avuç içi büyüklüğünde kesilmiş bir elmas. Mavi ve yeşil ışıkla parılıyordu, içinden mırıldanan sakinleştirici büyü tamamen büyüleyiciydi. "Bir Glacia elması," diye fısıldadı. "Kuzey Işıkları'nın gücünü kullanabilen az sayıdaki elmastan biri."

"Ne tür bir güç?" Tory sordu, sesinden umut akıyordu ve ben de bunu hissettim.

"Bu bir silah değil," dedi Imenia çabucak. "Ama yine de savaşta size yardımcı olabileceğine inanıyorum."

"Nasıl?" Bilmek istediğim için bastırdım. Yaklaşan savaşta daha fazla güç son derece değerliydi.

"Sana öğreteceğim," diye yemin etti Imenia. "Ve savaş geldiğinde, gelgitin bizim lehimize değişmesine yardımcı olması için dua ediyorum."

Hareket edemiyordum. Kendi bedenime hapsolmuştum ve dostumun derisini derinlemesine kesen vahşi kesikleri izlemek zorunda kalmıştım. Onun acısı benim acımdı ve onun bu işkenceyle yüzleştiğini görmenin ıstırabı çok fazlaydı. Çığlık attım ama sesim çıkmadı, kalbim daha da çılginca çarpmaya başladı.

Kapana kısılmıştım. Ve onun bana ihtiyacı vardı.

Gölgeler etrafını sarıyor, kan derisini ıslatıyor ve yaşamı hızla tükeniyordu.

Yıldızlara yardım etmeleri için yalvardım, sonra da yalvarışlarıma cevap vermedikleri için onlara lanet ettim.

Ben onun tek umuduydum ve kurtulamadım.

Beni tutan bu güçten kurtulmanın yolunu yakarak bulmalıydım, ona ulaşmak için Anka ateşimin her zerresini kullanmalıydım. Ateşi, arkasında duran canavara doğru yönlendirdim; gözleri, bıçağını Orion'un boğazında gezdirirken hiçlikten oluşan iki havuz gibiydi.

"Hayır - hayır!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki ses kafatasımı salladı, kelimeler sonunda boğazımdan çıkmayı başardı ve benden her yöne ateş fişkırdı.

"Mavi!" Orion bana bağırdı ve birden o korkunç yerde değildim, Rump Kalesi'ndeki yatak odamızıdaydım. Anka kuşu alevleri tenimin üzerinde parlıyor, yatağı yakıyor ve daha fazla yiyecek için açlıkla yanıyordu. Ateşin karmaşası içinde Orion bana doğru uzanıyordu, alevleri savuştururken ve onların arasından bana ulaşmaya çalışırken derisi buzla kaplanmıştı.

Ona zarar veremedem bir anda söndürdüm, ama buz derisinden eridiğinde kollarındaki ve göğsündeki yanıklar açıkça görülüyordu.

Korku dolu bir ses beni terk etti ve ona doğru hamle yaptım, ellerimi tenine bastırdım ve yanıkları yatıştırmak için iyileştirici bir büyü dalgası gönderdim.

"Çok üzgünüm," diye nefes nefese kaldım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Yüzümü avucunun içine aldı, gözleri endişe doluydu ama kendisi için endişelenmiyordu. "İyi misin?"

"Kabus gibiydi. Kahretsin, seni çok kötü incitebilirdim." Ondan uzaklaşmaya çalıştım, bu düşünceyle dehşet içinde yanan yatağa baktım.

Kolumu tuttu ve kaçmama izin vermedi.

"Bana bak," diye homurdandı ve ben de boğazım düğümlenerek baktım.

"Seni yakaladım. Sadece bir kazaydı. Kötü bir rüyaydı, Blue."

"En azından canavarlar kafamın içindeyken kimseye zarar veremiyorlardı. Ama az önce yaptığım şey..." Lance'e bakarken kalbim korkuyla çarpıyordu.

Orion, korumak için her şeyi yapabileceğim adam, yine de onu uykumda incitmiştim. Orion eğildi, dudaklarını alnıma sıkıca bastırdı ve sonra tekrar gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Tepkilerim bir insanınkinden on kat daha hızlı.

Seninkini. Alevler bana dokunduğu anda hareket ettim."

"Bu hiç olmamalıydı," dedim hararetle.

"Hayır..." Kaşlarını çatı, sonra beni kollarına aldı, pelüş pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü ve orada oturup beni göğsüne doğru çekti. "Ne yapabilirim, güzelim?"

Başımı salladım, sıcak bedeninin güvenli kollarına kıvrıldım ve kalbinin düzenli atışında büyük bir teselli buldum. Ondan uzaklaşamazdım; biz bu kadar yakın olmak için yaratılmıştık. Ama kafamdaki bu karmaşayla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım, çünkü Lavinia'nın bende iz bırakmasına izin veremezdim.

"Sen de onu hayal ediyor musun?" Fısıldadım ve Orion parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Onun ne yaptığını düşünüyor musun?"

"Hayır, pek sık değil," diye itiraf etti huysuzca. "Yaşadığım işkence senin içindi. Bunu ben seçtim. Ve katlandığım her acı da bu yüzden oldu. Esaret altındayken tek düşündüğüm buydu. Ve şimdi özgürüz... Bu beni rahatsız etmiyor, çünkü bu kadere isteyerek adım attım."

Başımı çevirip çıplak göğsünü öptüm, benim için feda ettiklerinden dolayı onu şiddetle seviyordum, her ne kadar ben de yıkılmış olsam da. "Bazen her şey yeniden çok normal geliyor. Hepimiz yeniden bir aradayız ve her nasılsa hâlâ nefes alıyoruz. Ama gölgelerin hâlâ derimin altında yaşadığını hissettiğim anlar da oluyor. Sanırım beni lekelediler ve onlardan gerçekten kurtulabileceğimden emin değilim."

Orion bir iç çekti, göğsü altımda inip kalkıyordu. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Belki Max yardım edebilir? Ne de olsa Tory'ye yardım etti."

Sessizce başımı salladım. Bunu ben de düşünmüştüm ama bunu tek başıma halledebileceğime karar vermiştim. Lavinia'yı ya da tutsaklığımızı hiç düşünmediğim zamanlar oluyordu ama bunun gibi kaçamadığım başka anlar da vardı. Belki de Max'e daha önce dönmeliydim.

Pencereye bir tıkırtı geldi ve Orion'un dişleri dışarı fırlarken ellerimi kaldırarak doğruldum. Gabriel kara gözleriyle bize bakıyordu, siyah kanatları sırtında yavaşça çırpılıyordu.

Şaşkınlıkla mandala uzandım, büyülu kilidi bozdum ve onun için açtım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Gecenin ortasıydı, tepemizdeki ay küçülüyordu ve açık pencereden içeri soğuk hava giriyordu.

"Bir imgelem gördüm. İçeri girebilir miyim?" diye sordu. "Elbette," dedim.

Pencere kenarındaki koltuktan indim ve Orion da onu takip ederek Gabriel'in uçarak önümüze hafifçe inmesine izin verdi. Bakışları yanan yatağa kaydı, sonra tekrar bana döndü ve kaşları çatıldı.

"Kabus," diye açıkladım gergin bir gülümsemeyle.

"Biliyorum," dedi karanlık bir sesle, olanları *gördüğünü* açıkça belli ederek. "Ona yardım etmenin bir yolunu buldun mu Noxy?" Orion umutla sordu.

"Aslında var," dedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Gerçekten mi?" Ona doğru bir adım attım.

"Nasıl?"

"Size yakında anlatacağım. Ama şu anda hepimizin olması gereken bir yer var," dedi gizemli bir şekilde.

"Güzel. Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir," dedim, kanımdaki bu adrenalinle bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordum.

Gabriel, "Kampüs dışına çıkıyoruz, silahlarınızı getirin," diye talimat verdi.

Orion hemen gömme dolaba girip kot pantolon, savaş botları, siyah bir gömlek ve deri ceketini giyerek geri döndü, Anka kuşu kılıcını rahatça yanında sallayıp duvara yaslandı. "Siz ikiniz hazır olduğunuzda ben de hazırım." Sırtarak kılıcını kalçasında kınına soktu.

"Bana bir dakika vermeniz gerekecek, hepimiz bir çitanın osuruğu kadar hızlı hareket edemiyoruz," dedim sırtarak ve yanından geçip dolaba doğru yürüdüm.

Orion arkamdan hızla yaklaşarak beni ayaklarımdan kaldırdı ve beni oraya taşıırken şaşkınlıkla gıcırdamama neden oldu. Bir hareket kasırgası içinde bana kot pantolon ve kanatlarımdan serbestçe uçuşmasına izin verecek arkası açık uzun kollu siyah bir üst giydirdi. Sonra diz çöktü, botlarımı giymeme yardım ederken hareketlerini yavaşlattı, bağcıklarını bağladı ve bir anlığına gözlerini benimkilere kilitledi, sonra beni bir anda ayağımdan çekip yatak odamıza doğru koşturdu. Beni kardeşimin önüne bıraktı ve Gabriel saate baktı.

"Sanırım yaşlandıkça yavaşlıyorsun, Orio," diye alay etti. "Ben de seninle aynı yaşıyım, göt herif," diye alay etti Orion.

Gabriel, "Yine de buna inanmakta güçlük çekersin," diye alay etti.

"İkinizin de tepeler kadar yaşlı olduğunuzu kabul edelim," dedim ve

pencere kenarındaki koltuğa tırmanıp bronz kanatlarımı arkama doğru uzattım.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz," dedi Gabriel, gözleri parlayarak. "Hadi koğuşların kenarına kadar uçalım. Sen onların arasından bir geçit açabilirsin ve ben de bizi yıldız tozuyla yerimize ulaştırırım."

Orion aniden elini Gabriel'in göğsüne vurdu ve derisinin üzerinde parlayan bir büyü titreşimi yarattı.

"Tatmin oldun mu?" Gabriel sordu ve Orion başını salladı. "O da neydi?" Kaşlarımı çattım.

"Bu Gabriel'in sahte olması ve gerçeğinin bir yerlerde ölü yatıyor olması ihtimaline karşı bir ifşa büyü," dedi Orion acımasızca. "Onunla birlikte gökyüzüne atlamadan önce bunun en iyisi olduğunu düşündüm."

"Ürkütücü," dedim. "Ama iyi fikir."

"Bana güvenilebileceğin bir şey varsa o da hastalıklı bir pislik olduğumdur, Blue." Orion bana dişlerini gösterdi ve ben de gülümsedim.

"Koğuşlara kadar yarışalım," diyen Gabriel havalandı ve perdeleri dalgalandıran çılgın bir hızla pencereden dışarı uçtu.

Peşinden atladım, kendimi rüzgârda yakalamadan önce birkaç saniye serbest düşüş yaptım, kanatlarım esnedi ve beni bir hava akımıyla gökyüzüne taşıdı. Gabriel çoktan önüme geçmişti ve onu yakalamak için daha hızlı uçtum, Orion'un beni takip edip etmediğini kontrol etmek için arkama baktım. Kaçak bir asansör gibi yukarı doğru fırlayan bir hava platformunun üzerinde duruyordu, bakışları Gabriel'e sabitlenmişti ve gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu.

"Onu asla yakalayamayacaksın," diye seslendim, onu geride bırakmak için daha hızlı uçmaya çalıştım ama Orion'un hava platformu onu daha da hızlandırdı. Saatte yüz mile yaklaşan bir hızla geçip gitti ve ben onu kovalarken göğsümden bir kahkaha yükseldi.

Gabriel onu yarım saniye farkla geçerek koğuşlara ulaştı ve ben de koğuşların büyüsunü kullanarak geçmemizi sağladım.

Odaklanacak bir şeye sahip olmak rahatlatıcıydı ve Gabriel üzerimize yıldız tozları savururken ve gecenin içinde savrulurken kâbusumun pençesinin gevşediğini hissedebiliyordum.

Yıldızların ve galaksilerin girdabı arasında nemli bir ormana doğru yol aldık ve Orion ile Gabriel'in arasına yumuşak bir şekilde indim, artık bu şekilde seyahat etmeye o kadar alışmışım ki bu ikinci bir doğa haline gelmişti.

Nerede olduğumuzu hemen anladım, ormanın sık yaprakları arasından bize bakan Alevler Sarayı'nın kalıntıları. Bir sarsıntıyla neden burada olduğumuzu anladım.

"Nox çiçeği mi?" Gabriel'e doğru dönerek nefes nefese kaldım.

"Çiçek açıyor," dedi gözlerinde keskin bir umutla. "Bu bizim tek şansımız." "Peki polenlerini toplama olasılığımız ne kadar?" Orion sordu. "Yaklaşık y a r ı y a r ı y a , " dedi Gabriel, ama kaşları düştü ve ben

bizimle dalga geçtiğini hissetti.

"Gerçekten mi?" Bakışlarımı kısmıştım.

"Tamam, hayır, pek sayılmaz. Bunu başarmak için yaklaşık yüzde beş şansımız var" dedi.

Orion kuru bir sesle, "Lanet olsun, o zaman bunu yapmamız garanti, Noxy," dedi.

"İyi tarafından bakarsak, yüzde beş şans hiç şansı olmamasından çok daha fazla," dedim neşeyle.

Orion bana yan gözle baktı ve yanağının iç kısmını ısırdı.

"Tam olarak *göremediğim* bazı faktörler var..." Gabriel sözlerini yarıda kesti, gri gözleri parlıyordu. "Tahmin edemeyeceğim bir şey."

"Mükemmel. O halde endişelenecek bir şey yok," dedi Orion, eli kılıcının kabzasına gitti.

"Eğer *göremiyorsanız*, Nimfler ya da Lavinia olabilir mi?" diye sordum, ancak bir şekilde gelişimizi önceden tahmin etmedikleri sürece onları buraya kadar hayal edemiyordum.

Gabriel, "Emin değilim ama tetikte olsak iyi olur," dedikten sonra bir hayvan yoluna doğru ilerleyerek önden gitti.

Bir yanım Lavinia'nın bu gece buraya gelmesini umuyordu, çünkü kalbim öfke doluydu ve kendimi onun lekesinden kurtarmanın kesin bir yolunun onu cehennemin derinliklerine göndermek olacağını biliyordum.

Orion bana önden gitmemi işaret etti ve ben yürümeye başladım, o ise arkamda bir nöbetçi gibi durdu. Her zaman gölgemde.

Parmağımdaki yüzük karıncalanmaya başladı ve Gölge'nin ortaya çıkmak istediğinin işaretine alışmıştım. Elim kaldırdım, canavarın gri bir duman girdabında cisimlenmesine izin verdim, büyük formu çalıların üzerine ağır bir şekilde indi ve arka ayağı küçük bir ağacı ikiye böldü.

"Lanet olası sakar yaratık." Orion onun etrafına bir susturma balonu fırlattı ve ben de sırtarak ona baktım.

"Canavarı hemen çıkarmamız gerektiğine emin misin?" diye kırıptı.

"Evet," dedim neşeyle, Gölge yanımda yürürken, çalıları çiğnerken çıkardığı ses Orion'un baloncuğunda kayboldu. Peki sorun neydi?

"O şey hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor," diye homurdandı Orion.

"O *şeyin* bir adı var," dedim şiddetle. "Ve onun hakkında başka ne söyleyebileceğini anlayamıyorum. Onun kalmasına çoktan karar verdim."

Orion en otoriter sesiyle, "Konuyu kapatacağımı ve bir gün o yaratığın sana ziyafet çektiğini görerek uyanacağımı sanıyorsan, bir daha düşünsen iyi edersin," dedi.

"Bu kadar dramatik olma, o tamamen uysal," dedim.

"Uysal mı?" diye alay etti. "Seni insanları öldürmeye zorlayan bir Gölge Canavar. Lavinia o lanet şeyi Gölge Âleminden çağırdı ve oradan iyi bir *şey* *çıkamaz*."

"Yeter," diye seslendi Gabriel. "Artık çok yakınız. Odaklanmamız gerek."

Bir tepenin dibine vardık ve tepenin zirvesinde tek bir sapın üzerinde narin, soluk mavi bir çiçek duruyordu.

Gabriel gökyüzüne baktı, ağzı geçen saniyeleri sayar gibi hareket ediyordu, Orion'un ya da benim algılayabileceğimizin çok ötesinde bir şey görüyordu. Kardeşim beklentiyle başını eğdi ve çiçek ipeksi taç yapraklarını açmaya başladı, çatlayarak açıldı ve gümüşü bir ışığın dökülmesine izin verdi.

"Bu..." Güzelliği karşısında nutkum tutulmuştu. Elimi uzattım ama Gabriel elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bekle," dedi kararlı bir şekilde, gözleri Görüş ile parlıyordu.

Başımı salladım, onun yerine parmaklarımı birbirine düğümledim ve Shadow bekleme zamanının geldiğini biliyormuş gibi sabırla kardeşimin yanına oturdu.

"Sana bir şeylere dokunmamanı söylediğinde nasıl oluyor da onu dinliyorsun?" Orion mırıldandı.

"Çünkü sana meydan okumak çok eğlenceli," diye fısıldadım ve ona alaycı bir bakış attım.

"Öyle mi?" diye hırladı.

"Evet, ayrıca Gabriel sizin göremediğiniz şeyleri *görebiliyor*."

"Siz ve gizemli nesneler söz konusu olduğunda temkinli davranıyorum."

"Henüz ölmedim," dedim parlak bir sesle.

"Henüz' kelimesi *çok* rahatlatıcı Mavi," diye mırıldandı.

Gabriel gözlerini kırıştırarak görüş alanından çıktı. "Bu bir tuzak!"

Orion hızla döndü, eli fırladı ve başımın yanından bir santim ötede ateşli bir mızrak yakaladı. Bir hırıltıyla mızrağı fırlattı ve avucundaki yanığı iyileştirdi.

"Lanet olsun." Telaşla etrafımda döndüm ve dördümüzün üzerine bir hava kalkanı oluşturarak onu güçle destekledim.

Ağaçların arasından beş mızrak daha uçarak üzerimize geldi ve mızraklara çarparak parçalandı; Gölge homurdandı, boğazından derin bir hırıltı yükselirken tüyleri diken diken olmuştu.

Kırmızı ve mavi alevleri tanıyarak, "Bu Anka ateşi," diye soluk soluğa kaldım. "Bunu Kraliçe Avalon organize etti," dedi Gabriel, alevlerden birini göstererek.

üzerine kraliyet nişanı kazınmış kırık mızraklar.

"Ne amaçla?" Daha fazla mızrak önümüze fırlayıp kalkanıma çarparak parçalanırken kaşlarımı çattım. "Çoğu Fae kendini bundan koruyabilir."

"Periler," diye tahmin etti Orion. "Belki de Avalon onların bu çiçeği öğrenmesinden korkmuştur."

"Ya da belki de öyleydiler," dedi Gabriel kasvetli bir sesle ve çiçeğe doğru döndü. "Kahretsin."

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama cevabım topraktan altın bir kafesin kopup çiçeğin etrafını sararak onu bizden uzakta kilitlemesiyle geldi. Metal güçle göz kırptı ve yüksek sesle okuduğum parlak bir levhada kelimeler parıldadı. "Nox'un çiçeğine sadece Kraliçe Avalon dokunabilir. Geri dönün ya da Anka Kraliçesi'nin gazabıyla yüzleşin."

Dişlerimi kararlılıkla sıkarak alevlerimle onu yarmak için ileri doğru adım attım.

"Hayır," diye hemen uyardı Gabriel. "Bunun sonu iyi bitmez."

Orion sanki o şeyin patlamasından korkuyormuş gibi beni geri çekti.

"Belki de polenleri almak için kafesin içine aşağıdan bir sarmaşık gönderebiliriz," diye önerdim ve Gabriel bakışlarının bu fikri takip etmesine izin verdi.

Bize döndüğünde iç çekti. "Hayır, buna kalkışırsak kafes çiçeği ezer. Yine de burada bir cevap var... yakın bir şey."

Yere eğilirken dudaklarını birbirine bastırdı ve elini toprağa dokundurdu.

Ben de çömelip onu taklit ettim ve parmaklarımın altındaki toprağı, çamurun derinliklerine inen her taşı ve perçini hissettim.

"Ne arıyorsun?" Ona sordum.

"Doğal olarak burada olmaması gereken her şey..." Odaklanmak için gözlerini kapattı ve ben de aramayı hızlandırmak için kendi gücümü toprağın derinliklerine doğru bastırdım, yerinde olmayan herhangi bir şeyin peşine düştüm.

Sihrim sert bir şeyin üzerinden kaydı ve gücüm daha da yayılırken nefesimi içime çektim. Kemikler. Yüzlercesi toplu bir mezarda bir araya yığılmıştı.

"Burada ne oldu?" Fısıldadım ve sanki bu sözlere cevap olarak zihnimde bir görüntü belirdi.

Kraliçe Avalon'un bir Fae lejyonunu bu tepeye götürdüğünü ve burayı Nox çiçeği yeniden açana kadar korunması gereken kutsal bir yer ilan ettiğini gördüm. Nimfler ancak çiçeğin büyüünden yararlanılabilirse yenilebilirdi. Ancak Nymph'ler onun sırrını öğrenmişlerdi; Lavinia'nın ordusuyla çalışan bir hain vardı aralarında. Bu yüzden onlara korkunç bir güçle yapılmış bir büyü söyledi, sonra da yirmisini de kraliçelerinin öfkeli bakışları altında tepenin üzerinde sıraya dizdi. Avalon sıranın en sonundakine gümüş bir bıçak uzattı, hala büyüünü havaya doğru söylüyordu ve teker teker kendi boğazlarını kestiler, kanlarının toprağın derinliklerine döküldüğü yere düştüler.

Son kadın da boğularak ölürken, Avalon onun yanında diz çöktü ve boynuna altın bir anahtar tutan bir zincir geçirdi.

"Gazabını sadece ben durdurabilirim," diye fısıldadı hepsine, sonra toprak cesetleri yutmaya başladı, onları aşağı sürükledi ve cesetleriyle ziyafet çeker gibi her birini sahiplendi.

Zihnim şimdiki zamana geri döndü ve Gabriel'e bakarak derin bir nefes aldım. "Cesetlerden birinde anahtar var."

"Cesetler mi?" Orion bir adım daha yaklaştı ama ben daha açıklama yapamadan yer uğursuz bir güç dalgasıyla sarsıldı.

Ben sıçrayıp Gabriel'i de yukarı çektim ve Shadow homurdandı, rüzgârda tehlike sezmiş gibi havayı kokladı.

"Avalon buraya karanlık bir büyü yaptı," dedim aceleyle, belimden annemin kılıcını çıkararak ve Gabriel ile Orion karşılık olarak silahlarını kınından çıkardılar.

Topraktan fırlayan bir iskelet eli ayak bileğime yapıştı ve nefes nefese kaldım, bacağımı yana doğru çekerek tutuşundan kurtardım ve ardından kemiklere Anka ateşi püskürttüm. İskelet yükselmeyi durdurmadı ve yirmi ölü Fae bedeni kendilerini mezarlarından dışarı sürüklerken tüm tepe sallandı.

Kılıcımı savurdum, ayaklarımın dibinde kendini topraktan çıkarmaya çalışana vurdum ama kemikler kırılmadı, darbe kılıcın metale çarpmış gibi geri sekmesine neden oldu. Orion tepenin üzerinden hızla uzaklaştı, kılıcını Tarikat'ının öfkeli gücüyle savurdu ama her vuruş hasar vermedi,

Sadece iskeletleri ayaklarından düşürüyordu. Gölge onun peşinden fırladı, yere düşmüş bir iskeleti yakalayıp şiddetle salladıktan sonra ormana doğru uçurdu.

Gabriel bir görüntüye kapılmıştı, bir iskelet tamamen topraktan çıkıp doğruca ona doğru gelirken donup kalmıştı. Yanından hızla geçip cesede bir Anka ateşi gönderdim, ama iskelet zarar görmeden kemiklerinin üzerinden uçup gitti.

"Anka kuşları," diye küfrettim ve onları bu şekilde yok edemememin nedeninin bu olabileceğini fark ettim.

İskelet bana doğru geldi, kemikli elleriyle boğazıma uzandı ve sola dönmüş gibi yaparak kalçasına sert bir tekme attım. Sadece biraz tökezledi ama darbenin etkisiyle bacağımda bir acı dalgası oluştu.

"Öldürülemezler," diye seslendi Orion, Gölge peşinden koşarken bana doğru fırladı.

Gabriel gözlerini kırıştırdı, cesetler tekrar yaklaşırken ve biz savaşmaya hazırlanırken bize baktı.

"Onları nasıl yeneceğini söyleyen bir hayalin var mı?" Kılıcımı büyüm lehine kınına sokarak ona sordum. Eğer kemiklerini kıramazsam, onları geldikleri toprağa geri sürükleyecektim.

"Yapamayız," dedi ağır bir sesle. "Anahtar almamız lazım."

Bir araya toplanmış bir grup cesedi işaret etti ve bir tanesinin çemberin ortasında diğerleri tarafından korunduğunu fark ettim. Anahtarın hangisinde olduğunu bilmek için tek ihtiyacım olan şey bir altın parıltısıydı.

"Dikkatlerini dağıt," diye emrettim. "Ben anahtar alacağım."

Kanatlarımı çırparak gökyüzüne doğru uçarken Orion gruba doğru hızla ilerledi, onları havaya uçurdu ve ikisini kökünden sökerek tepeden aşağı yuvarlanmaya gönderdi. Gabriel iki tanesini daha olduğu yerde dondurdu, uzuvlarını kaçınılmaz buzla birbirine bağladı ve Gölge bir diğerini güçlü çenelerinin arasına aldı, dişleriyle ezmeye çalıştı ve bu işe yaramadığında onu bir bez bebek gibi salladı.

Tepemden uçtum, anahtarlı olanın üzerine çullandım ve onu koruyan son iki iskeletin altındaki toprağı kullandım. Yer yarıldı, onları içine çekti ve Gabriel anahtarlı iskeletin kollarını ve bacaklarını dondurarak onu hareketsiz tutarken ben de zinciri boynundan kaptım.

"Bana at!" Gabriel seslendi. "Polenleri ben toplayacağım; nasıl yapılması gerektiğini *gördüm*."

Anahtarı ona fırlattım ve o da yakaladı, uçarak üzerimize gelen iskeletlerden uzaklaştı.

Hepsini toprağın altına sürükledim, tepenin onları yutmasına izin verip ebedi dinlenme yerlerine geri gönderirken içimden bir sel gibi güç akıyordu. Teker teker ormanın altına sürüklendiler, onları gömebildiğim kadar derine gömdüm, damarlarım güçle uğulduyordu.

Yüzeye doğru tırmanmaya çalıştıklarında zemin yaklaşan öfkeleriyle titredi, ancak zemini sertleştirdim, üst katmanı taşa çevirdim ve çıkış yollarını engelledim.

Hafifçe yere indim, kemikli parmaklarının aşağıdaki kayayı tırmaladığını duydum ama artık onlar için bir yol yoktu.

Kılıcını kınına sokarken Orion'a gülümsedim, dudaklarında yan bir sırıtiş belirdi ve Shadow mutlu bir şekilde homurdanarak onun yanına oturdu.

Gabriel'e döndüm, aceleyle tepeden çiçeğe doğru ilerledim, Gabriel diz çöküp poleni dikkatlice bir şişeye alırken kolunu içine uzatırken kafes şimdi açıktı.

Bir kükreme beni korkuyla etrafımda döndürdü ve Anka kuşu alevlerinden oluşan bir ateş topunun Orion'un sırtına doğru ilerlediğini gördüm. Kendini savunmak için hamle yapmakta geç kaldı ama Shadow oradaydı, önünde şaha kalktı ve tüm darbeyi göğsüne aldı. İnledi ve bir yığın halinde yere düştü, tam o sırada başka bir ateş topu onlara doğru uçtu ve Orion kendisini ve Shadow'u başka bir darbeden korumak için bir hava kalkanı gönderdi.

"Dayan!" Diye bağırdıktan sonra havalandım ve ateş toplarının geldiği yöne doğru tepeden aşağıya doğru koşarak uzun bir ağacın dalları arasından geçtim. Dalın yüksek bir yerine takılmış, metalden yapılmış eski bir mekanizma gördüm. Dişlerimi sıktım ve daha yükseğe uçtum, bir dalı tutarak yanında sabit durdum, sonra elimi ona dayadım ve alevlerimin tüm sıcaklığını ona göndererek onu eritip bir küre haline getirdim.

Daha fazla ateş püskürtmeyeceğinden emin olduğumda tepeye geri uçtum ve Shadow'u iyileştirmeye çalışan Orion'un yanına indim, yan yatan canavarın göğsüne ellerini bastırmıştı. Yere indiğimde Gölge usulca inliyordu, kalbim endişeyle çarpıyordu.

"İşe yaramayacak," dedim korkuyla. "Onu iyileştiremeyiz."

"Her şey yolunda," dedi Orion yatıştırıcı bir şekilde ve bir an için benimle konuştuğunu sandım, sonra gözlerinin Shadow'un yüzünde olduğunu fark ettim ve Shadow'un yaralarının azaldığını, kendi gölgelerinin büyüü körüklediğini fark ettiğimde içimi umut kapladı.

Yara kısa sürede iyileşti ve Shadow'un uzun kuyruğu dik oturup Orion'un yüzünü okşamak için eğilmeden önce sallandı.

Orion canavarın kafasını karıştırdı, bunu yapmaya o kadar da hevesli değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama öyle olduğu belliydi.

"O iyi," diye fısıldadım sevinçle, ona ve Shadow'a aynı anda sarılmak için eğildim.

"O beni kurtardı," dedi Orion sessizce. "Ve kuşkusuz bu ilk kez olmuyordu. Sanırım inatçı bir pislik oldum."

"Hayır, sen mi? Asla," diye alaycı bir şekilde takıldım.

Şeytan gibi sıırttı. "Bu kırılması zor bir alışkanlık, güzelim. Ama bugünlerde giderek daha fazla arkadaşşıma istisna yapıyorum gibi görünüyor."

"Peki ya Seth?" Ben sordum.

"Hayır," diye kestirip attı hemen ve ben de kolunu ittim.

"Pislik," diye suçladım ve belimi kavradı, beni sertçe öptü ve bana onu başka türlü istemeyeceğimi hatırlattı.

"Sonuna kadar," dedi dudaklarıma karşı. "Bunu unutma, yoksa sana bir hatırlatma yapmam gerekecek."

"Hafızam bulanıklaşıyor," dedim kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"İşte geldik." Gabriel geldi ve elinde zafer kazanmışçasına parıltılı bir polen şişesi tutuyordu. "Bunu ordumuza yetecek bir iksir haline getirebilecek birini tanıyorum. Bu gece ona getireceğim."

Cebinden yıldız tozunu çıkardı ve başımızın üzerinden bir tutam atarak bizi bir yıldız denizine taşıdı. Gökyüzünde akademinin yukarısına vardık ve kanatlarım genişçe açılıp Gabriel etrafımızda süzülürken Orion kendini bir hava akımına kaptırdı.

Rump Kalesi altımızda uzanıyordu ve koğuşlardan geçmemize izin verdiğimde birlikte aşağıya doğru daireler çizdik. Orion odamızın pencere kenarına indi ve beni içeri çekmek için elini uzattı ama ben tereddüt ederek Gabriel'e baktım.

Ağabeyim bana başını sallayarak söylenmemiş şeyleri konuşmanın zamanının geldiğini söyledi ve ben bir kez daha Orion'a baktım.

"Yakında döneceğim, Gabriel'le konuşmam gerek," dedim ve Orion bilerek kardeşime baktı.

"Bekleyeceğim," dedi, sonra odamıza çekildi ve pencereyi dönmem için açık bıraktı.

Gabriel beni takip etti ve ben de denizi geçip kampüse yöneldim, kısa süre sonra Aer Tower'ın en tepesine indim, tanıdık bina bana eve dönme hissi verdi.

Kardeşim aşağıya inip yanıma oturdu, bacaklarımız uçurumun kenarından sarkıyordu ve altımızdaki dik düşüş beni hiç korkutmuyordu. Zodyak Akademisi'ndeki ilk gecemde Seth'in beni buraya getirip tam da bu noktadan atlamam için kışkırttığını düşünmek tuhaftı. Kendimi hâlâ o gün Solaria'ya gelen kız gibi hissediyordum ama içten içe değiştiğimi biliyordum. İnancım sırtımdaki kanatlarda ve damarlarımdaki sihirde yatıyordu ve o zamanlar sadece Mirasçıların beni nasıl sarstığını düşünmek garipti. Bugünlerde içime gerçek bir korku salmak için korkunç bir savaş gerekiyordu. Ve bu korkunun çoğu sevdiklerim içindi, ki şimdi buna bir zamanlar bu akademide hor gördüğüm Fae'ler de dahildi.

Kanatlarım sırtımda çırpınarak Gabriel'in siyah tüylerine sürtündü ve bakışlarımı ona doğru çekti, ancak onun zaten bana baktığını gördüm.

"Bu konuda konuşmaya hazır mısın?" diye sordu. "Birçok kez sana gelmek istedim ama doğru zaman olmadığını öngördüm. Şimdiye kadar."

Havada buğulanan bir nefes üfledim, mavi saç tellerim buz gibi rüzgârda dans ediyordu ama hiçbir parçam bunu hissetmiyordu. Ateş içimde yaşıyordu, her zaman yanıyordu ve kolumun onunkine en hafif dokunuşuyla Gabriel'e de sundum.

"Gerek yok," dedi sesindeki muziplikle, kot pantolonunun cebine uzanıp bana bir ateş kristali gösterdi. "Geceler soğuk olduğunda bunları hep yanımda taşıyım. Kışı atlatmakta ustayımdır. O yüzden... bana neler olduğunu anlat."

"Belli ki zaten biliyorsun," diye düşündüm, dudaklarımda ölü gibi hissetmeme rağmen gülümsedim.

"Evet, ama lütfen konuşmaları yapmadan önce çok fazla şey gören *Kahin'i* hoşgörün. Onları zihnimin yalnız köşelerinde yaşamaktansa gerçekte yaşamayı tercih ederim. Bu beni ayakları yere basan biri yapıyor."

"İmgelemlerin sana hâlâ acı veriyor mu?" Vard'ın kardeşime yaptıklarından dolayı dehşete düşmüş bir halde fısıldadım.

"Her geçen gün daha da azalıyor," dedi sıkıca gülümseyerek. "Şimdi oyalanmayı bırak ve söyle bana."

İçimi çektim. "Sanırım panik anları, benim ve Lance'in Lavinia ve Lionel ile geçirdiğimiz zamanların anıları." Boğazım düğümlendi. "Bunu kontrol edemiyorum. Bu

her şeyi ele geçiriyor ve o kadar boğucu ki... paniklemeden başka bir şey yapamıyorum." Göğsümü sıktım, derinlere gömdüğümde bile hep orada olan o korkunun şimdi yükseldiğini hissediyordum. "Ama korktuğum ben değilim, Gabriel." Kardeşime baktım, nabzım daha hızlı atıyordu. "Sorun Lance. Sensin. Tory. Herkes için." Panik derinleşti, nefes alışım hızlandı. "Hepimizin bu savaştan sağ çıkma şansı iyi olamaz. Eminim sen de biliyorsundur. Neler olacağını *gördün* ama sana sormaya dayanamıyorum."

Kolunu tuttum ve Gabriel elini benimkinin üzerine koydu, bakışları acıyla doluydu.

"Evet, ölümü *görüyorum*. Bir zamanlar gördüğümde daha fazla. Ama tüm potansiyel kaderler, gerçekleşebilecek ya da gerçekleşmeyecek bir geleceğin hayaletleridir. Gerçekleşene kadar hiçbir şey somut değildir. Bu yüzden umudumu, ölümle işaretlenmiş yollarımız arasında kalan olasılık ölçülerine bağlıyorum."

Gözlerinin içine bakarken tırnaklarım koluna saplandı, bir yanım Ne yaptığını *görüp* bundan kaçınma şansım olabilirdi.

"Buna nasıl katlanıyorsun?" Omuzlarında taşıdığı yükten dolayı kardeşime büyük hayranlık duyarak nefes aldım.

"Bir zamanlar beni deliliğe sürüklemişti. Bir zamanlar onu kontrol edemiyor ya da anlayamıyordum. Bu bana rehberlik edilmesi gereken bir yetenkti ama size daha önce de söylediğim gibi, ailemizin öldürüldüğü gece Alestria'da yaşamaya gönderildiğimde, Kahin güçlerimle birlikte anılarıma da bir blok konuldu. Bu engel sonunda kırıldı ve ortadan kalktı, ancak bu yeteneklerimde ustalaşmak için yapmam gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu. Şimdi bile hala öğreniyorum. Ama bazen *gördüklerimden* korkuyordum, kaderi değiştiremeyeceğimden, *gördüğüm* korkunç şeylerin gerçekleşeceğinden korkuyordum."

"Ama?" Bundan daha fazlası olduğunu hissederek zorladım.

"Ancak bir süre sonra, zaman zaman dehşet verici olsa da, Görü'nün bu dünyada bana sunulabilecek diğer tüm hediyelerden daha değerli bir hediye olduğunu fark etmeye başladım. Bana sevdiklerimi koruma fırsatı veriyor. Hepinizi sayamayacağım kadar çok kez kurtardım. Bilmek isteyeceğinizden çok daha fazla kez."

Biraz güldüm. "Ve o zamanların her biri için minnettarım."

Gülümsedi ama gülümsemesi kayboldu. "Darcy... sende Harpy kanı var. Annemiz doğası gereği son derece korumacıydı, ben de öyleyim. Hydralar hakkında bildiklerime göre, onlar da bu konuda pek rahat sayılmazlar. Bu parçanı kucaklamalısın. Zihnin, gerçekleşmesinden umutsuzca korktuğun şey hakkında seni uyarmaya çalışıyor. Lance'in yakalanması ve

Sevdiklerinizin tekrar işkence görmesi, öldürülmesi. Özünde size onları korumanız gerektiğini söylüyor. Ve eğer bunun senin görevin olduğuna karar verirsen ve bu role olabildiğince tam olarak girersen, kabusların azalacağına inanıyorum. Ben imgelemlerle böyle başa çıkıyorum ve eğer istersen sana kendi yöntemlerimi öğretebilirim."

"Senin yöntemlerin mi?" Merakla sordum.

Başını salladı. "Ailemde en son uyuyan ve ilk kalkan benim." Ayağa kalktı, bana elini uzatırken kanatları esnedi. "Bir Harpy'nin görevi yuvayı korumaktır. Sana bunun nasıl yapıldığını göstereyim."

Elini tuttum, ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim, sonra Gabriel kuleden atladı, kanatları onu rüzgârda yakalamak için çırpınıyordu. Ben de peşinden atladım, havada süzülürken kanatlarım çırpınıyordu ve o tanıdık özgürlük hissi damarlarımda dolaşıyordu. Uçmak gibisi yoktu; artık onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Gabriel gökyüzünde aya doğru tırmanmaya başladı, ben onun peşinden giderken gittikçe daha yükseğe uçuyordu. Sonunda kanatlarını açarak düzleştirdi ve bir hava akımının üzerinde hafifçe süzüldü.

Onu taklit ettim, aşağıdaki kampüsün manzarasını seyrederken kanat uçlarımız birbirine sürtündü.

"Her gece buraya gelir ve çevreyi birkaç kez tararım," dedi. "Aynı şeyi eve döndüğümde de yapıyorum. Ufukta düşman olmadığından, yersiz bir şey olmadığından ve endişelenecek bir şey olmadığından emin olana kadar etrafı kolaçan ederim. Bana yardım etmesi için Görü'ye sahip olabilirim ama bu parçam tamamen Harpy."

Kampüsün etrafında geniş bir daire çizerek onu takip ettim, aşağıda herhangi bir rahatsızlık belirtisi aradım ve bir süre sonra göğsümdeki o düğüm gevşedi. Her şey sakin ve huzurluydu.

"Bu gerçekten işe yarıyor," diye seslendim ona.

"Benimle istediğin zaman keşfe çıkabilirsin," dedi ve bu teklifini kabul edeceğimi biliyordum. "Korkunu kontrol altına al Darcy, bir daha asla seni kontrol edemeyecek."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

I Darius'un yatak odasının zemininde bağdaş kurmuş oturuyordum, üzerimde onun Pitball tişörtü, saçlarım başımın üstünde dağınık bir düğüm halinde bağlıydı, derin nefes alışının sesi ve ara sıra bir sayfayı çevirmesi

odanın sessizliğini bozdu.

Şafak ufukta söküyordu, ışık uzaktaki dağların tepelerini tutuşturan ve Rump Adası'nın ötesindeki denizin dalgalarını alevler içinde bırakan altın ateşi andırıyordu. Gökyüzü turuncu, pembe ve altından oluşan bir suluboya gibiydi; puslu çizgiler ve pitoresk bir güzellik, altındaki topraklara hâkim olan savaşın çirkinliğiyle taban tabana zıttı.

Eter Kitabı'nda bir sayfa daha çevirdim, yanımda açık duran günlüğe bir not düştüm, zihnimde bir planın kemikleri oluşmaya başlarken taştan bir figür çizdim. Kolay olmayacaktı... hatta mümkün olacağından bile şüpheliydim ama doğru rünleri birleştirebilirim...

"Roxy?" Darius yataktan homurdandı, sözlerinin ardından yuvarlanma sesi geldi.

Etrafıma bakındım, ayağa kalktığında ona gülümsedim, gözlerinin arkasında bir anlık panik yükseldi, sonra beni yerde otururken bulunca kayboldu.

"Gece gizlice kaçtığımı mı düşündün?" Gözlerim göğsünün sert kaslarında, yatakta her zaman dağınık duran saçlarında gezinirken alay ettim.

Ona çok yakışıyordu, sanki parmaklarım saatlerdir koyu renk saç tellerinin arasında düğümlemiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, öyleydi.

"Bakışları önümdeki açık kitaplara kaydı, sayfaları ve notlarımı taradı ve kendi varsayımlarını yaptı. "Yani bugün hâlâ Feribotçuyu arıyoruz, öyle mi?"

"Mmm," diye kabul ettim ve bu da anında onun tepkisini çekti.
Yukarı.

"Artık saçma sapan yarım planlar yok, Roxy. Eğer daha fazla harika fikrin varsa
kanyonlara tek başına atlamak ya da-"

"Öncelikle, yalnız değildim - Darcy ile birlikteydim. İkincisi, ben kraliçeyim, bu da sana hesap vermeyeceğim anlamına geliyor. Üçüncüsü-"

"Götlük yapma," diye çıkıştı, yataktan kalkıp volta atmaya başladı.
Ben.

"İmkansız. Pislik benim standart ayarımdır."

"O zaman korkak olma." Hala arkamda duruyordu, heybetli boyu
Üzerimde yükselirken her zamankinden daha da belirgindi.

Başımı dizlerine yaslayana kadar geriye yatırdım, böylece ona bakabiliyordum. "Ben nasıl bir korkağım?"

"Benden bir şeyler saklayarak. Eğer benim tepkimi kaldıramayacağını düşünüyorsan, o zaman bundan korkuyorsun demektir-"

Gözlerimi devirdim ve tekrar kitaplarıma baktım. "Tepkilerinden korkmuyorum dostum. Sadece seni şaşırttığımda gözlerinin ardında beliren o öfke dolu bakıştan zevk alıyorum."

"Beni araman konusunda sana ne demiştim-"

Kapı gürültülü bir şekilde çalındı ve dostum benim dostum olduğu için daha fazla sinirlenmeden gelen her kimse içeri girmesi için seslendim.

Geraldine içeri daldı, kolunda yeni pişmiş simit tabağıyla selam verdi.

"Kraliçem, bu sabah son derece muhteşem görünüyorsunuz. Kıyaslanamayacak kadar güzelsiniz. Sabahın köründe bile güneşten daha parlak görünüyorsunuz," diyerek beni güldürdü çünkü saçlarımın kesinlikle yıkanmaya ihtiyacı vardı ve bütün gece uyumadığım için gözlerimin altındaki torbaların da artık kendi torbaları olduğundan oldukça emindim. Ama yine de bu güzel yalanı takdir ettim.

"Geceyi dikenli bir çalılıkta geri geri sürünerek geçirmişim gibi görünüyorum ama iltifatın için teşekkür ederim Geraldine. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun.

Bu yeni bir elbise mi?"

"Ah bu yaşlı patates çuvalı mı?" diye güldü, simitleri Darius'un sehpa sına bıraktıktan sonra bir dönüş yaptı, böylece giydiği şeftali rengi elbiseyi tam olarak görebildim, dönerken eteği kalçalarının etrafında süzülüyordu. "Çok nazıksınız."

"Gerry? Beni lanet merdivenlerde bıraktın," diye homurdandı Max ve kapalı kapağından kâğıt parçaları sarkan kocaman bir sandığı taşıyarak odaya girdiğinde etrafıma bakındım. Sandığı büyük bir gürültüyle kapının yanına bıraktı ve bir selamla benimle Darius'un arasına baktı.

"Günaydın Darius, toplantı için giyinmeyi mi planlıyorsun yoksa tüm zaman boyunca gömleksiz mi duracaksın?" diye sordu.

"Pish posh, Maxy, adamı kıyafet giymeye teşvik etme - bize sınırsız bir takdirle bakacak bir şey bırak, olur mu?" Geraldine azarladı.

"Üşümüş görünüyor," diye ısrar etti Max, Darius'un dolabına doğru yürüyüp ona bir kapüşon fırlatarak.

"Yedide buluşacağımızı söylediğini sanıyordum?" O saate kadar yarım saatimiz olduğunu söyleyen saate bakarak ve giyinecek miyim yoksa şimdi böyle mi kalacağım diye düşünerek sordum.

"Evet, evet, sevgili Kraliçem. Ama açık büfe kendini teslim etmeyecek. Gel, Maxy." Geraldine odadan çıktı, Max'in de onu takip etmesi için parmaklarını şıklattı, Max de öyle yaptı ama koridorda gözden kaybolurlarken Geraldine'in henüz tek bir simit bile yemesine izin vermediğinden yakındığını duyabiliyordum.

"O zaman bana ne planladığını söyleyecek misin?" Darius eğilip yazmakta olduğum günlüğü aldı ve sayfalarını çevirdi. Başına döndüğünde kaşlarını çattı ve sorgulayıcı bir bakışla ön kapağı bana çevirdi. Lacivert kapağın üzerine altın kabartma ile *Lance Orion'un Mülkiyeti* yazılmıştı ve ben onları okurken masumca omuz silkdim.

"On tane falan var," dedim. "Hepsine ihtiyacı yok. Ve çok süslüler. Kâğıtları yumuşak ve içinde küçük bir yer imi var."

Darius, "Bunun önünde onun el yazısıyla yazılmış en az on beş sayfa not var," diye belirtti.

"Evet, ama bunların hepsi teorik falan filan şeyler. Önemli şeyler için ihtiyacım vardı."

Darius notlarına göz gezdirdi, sonra açık kitabı bana geri çevirdi ve yeşil bir Ejderha'nın karalamasını gösterdi, koca kafasından bir kılıç çıkmıştı ve kesinlikle öldüğünü kanıtlamak için gözlerine küçük X işaretleri koymuştu.

"Bunlar benim kurnaz planlarım," diye ekledim onu güldüren alçak bir fısıltıyla.

"Ben daha çok kafa kesmek gibi bir şey düşünüyordum ama ne olursa olsun," dedi ve sayfaları çevirip tekrar duraklayarak oraya karaladığım rünleri gösterdi. "Bunlar ne için?"

"Bir fikir," dedim şifreli bir şekilde. "İşe yaramayacağı neredeyse kesin olan ve üzerinde daha fazla düşünmeden tartışmak istemediğim bir fikir."

Darius bu konuda benimle tartışmaya meyilli görünüyordu, sonra bakışlarını yüzümde gezdirdi, bunun ona bir şey kazandırmayacağını anlamış gibiydi ve iç çekerek günlüğü tekrar yanıma fırlattı.

"Kahve?"

"Seninle sadece ölmek üzere olduğun için evlenmediğimi biliyordum," diye uzun uzun inledim.

"Hayır," diye kabul etti. "Çünkü ölüyordum ve büyük bir sikim vardı."

"Buna selam olsun."

Kahveyi unutup beni uyandırmak için onun vücudunu kullanmayı düşünürken ona uygunsuz bir bakış attım ama... kahve. Ayrıca herkes buraya gelmeden önce gerçekten bir banyoya ihtiyacım vardı.

Darius aklımdan geçenleri okumuş gibiydi ve bana dün gece kalçalarımın arasındaki bir pozisyondan yaptığını çok net hatırladığım alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yöneldi.

Gidişini izledim, giderken ona bir öpücük kondurdum ve kendimi yerden kaldırıp banyo yapmak için onun banyosuna girdim.

Bir simit almak için geri döndüm, tereyağına buladım ve soyunup fokur fokur kaynayan suya dalmadan önce beş ısırıkta yedim.

Küvetin içinde rahatlarırken gözlerim kapandı, jakuzi köpükleri dudaklarımin kenarlarına bir gülümseme getirdi, aynı anda onlardan zevk alırken gülünçlüklerini fark ettim.

"Hey," Caleb'in sesiyle irkilerek uyuyakaldığımı fark ettim ve kapının girişinde duran baloncuk dağının üzerinden ona baktım. "Geraldine burada buluşmamızı söyledi, değil mi?" diye onayladı, şu anki durumumun misafir beklemediğimi gösterdiğini düşünüyor gibiydi.

"Evet. Kahvaltı hazırlıyordu, Darius da kahve almaya gitti. Ben de banyoda bir dakika kadar uyuyakalmışım. Birazdan çıkarım."

"Kitaplarda işe yarar bir şey bulabildin mi?" diye sordu, kapıdan uzaklaştı ama konuşabilmemiz için açık bıraktı. Eter Kitabı'nı eline aldı ve çalışmakta olduğum sayfaya baktı.

"Olabilir," diye çekindim. "Eter çok... uzun bir oyun. Bir dövüşte kullanılabileceği pek çok yol görmek biraz zor çünkü bu büyülerin ve efsunların çoğu kurulum, fedakârlık ve zaman gerektiriyor. Ve o zaman bile gerçekten agresif büyüler değiller. Elbette lanetler ve bunun gibi şeyler var, ancak dürüst olmak gerekirse, bunların içerdiği maliyet, birçoğunun hedeflenen kurbandan saç veya ayak tırnağı veya başka bir şey gerektirdiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile, onları bizim için oldukça işe yaramaz hale getiriyor. Elemental kitaplarda kemik ve kan büyüsü gibi daha agresif büyüler var, bunlar kullananın gücünü artırmak için kullanılabilir, ancak bunları öğrenmek zaman alıyor ve bizim zamanımız yok. Ayrıca, yanlış yaparsanız oldukça tehlikelidirler."

"Peki bu araştırma da neyin nesi?" Caleb yatağın kenarına oturup kitabı incelemeye devam ederek sordu.

"Kutunun dışında düşünmeye çalışıyorum. Bazı büyülere bakıyorum ve birinden parçalar alıp diğerine ekliyorum, rünler hakkındaki anlayışımı kullanarak... henüz ne olduğundan tam olarak emin değilim ama aklımda bir planın parçaları bir araya geliyor gibi hissediyorum. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağı ise başka bir soru."

Odanın kapısı tekrar açıldı ve başka kimlerin geldiğini görmek için boynumu uzattım, elinde kahvelerle Darius'u gördüğümde gülümsedim ama Caleb ile benim aramda gidip gelirken yüzü taş kesildi.

"O odadayken sen neden banyoda oturuyorsun?" diye çıkıştı, sözleri sahiplenici bir hırıltıyla kaplıydı.

Açıkçası Caleb'dan ben çıkarken kapıyı kapatmasını isteyecektim ama Darius'un ses tonu gözlerimi kısıpama neden oldu.

"Burada uyuyakalmışım ve o geldi, önemli bir şey değil."

"Çıplaksın," diye alçak sesle işaret etti ve ben de sinirle kahve poşetine baktım. Kahrolası banyoda uyuyakaldığım için bana kızarken onları da dökerse kışına tekme basacaktım.

"Bu şeyin içinde milyonlarca baloncuk var," diye belirttim. "Sahip olduğum kıyafetlerin çoğundan daha fazla örtünmüş durumdayım."

"Bu doğru," diye Caleb yardımcı olmadan kabul etti ve Darius'un gözleri altın renginde parladı.

"O değil-" diye başladı, elini kaldırıp beni işaret etti, değerli kahvelerle dolu kâğıt torba çılgınca sallanıyordu.

"Gah, kahveleri bırak ve çıldırmayı bırak," diye talep ettim. "Onlar sadece meme, dostum. Kimsenin umurunda değil."

"Darius homurdanarak odanın bir ucundan diğer ucuna yürürken Caleb gözlerini kayıtsızca elindeki kitaba çevirdi ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu ve hiç okumadığını anlayabiliyordum. "Ve onlar *sadece* meme değil. Onlar *senin memelerin*."

"Sen odadayken banyo yapıyor olsaydım umurunda olmazdı," dedim.

"Çünkü ben senin kocanım ve birbirimizi beceriyoruz, bu yüzden onları görebiliyorum."

"Siz pislikler sürekli soyunup yer değiştiriyorsunuz ve bu beni endişelendirmiyor. Caleb emmeye başlamadan önce Seth'in sikini binlerce kez görmüş olmalı."

Caleb kahkahasını bastırarak, "Bin bir tane," diye ekledi. "Bir tanesi bile tılsımdı."

"Gördün mü? Baştan çıkması için memelerimi en az dokuz yüz kez daha görmesi gerekir ve ben o kadar sık banyo yapmıyorum. Muhtemelen umursamaya başlamadan önce birkaç yılın var ve o zamana kadar evlilik yatağımızı renklendirmek için başka bir üçlü yapmanın iyi olacağını düşünüyor olabiliriz-"

"Dur, dur, dur, ne demek *başka bir* üçlü?" Seth odaya girerek talepte bulundu.

Darius öfkeyle hırladı ve sözde kutsal, sadece onun zevkine göre olan memelerinin bir başka arkadaşı tarafından görülmemesi için onu bir su büyüğü tokadıyla duvara doğru döndürdü. Gözlerimi devirdim ve saç kreminden arınmak için başımı suyun altına soktum. Dışarı çıktığımda ikisi, raftaki son şeftali konservesini yeni fark etmiş bir çift yaşlı kadın gibi didişiyorlardı.

"Bu gizlilik de neyin nesi?" Seth havlayarak kendi gücünü Darius'un ona yönelttiği su büyüğüne karşı kullandı. Koca Ejderha götlü kocam, dün gece hazinesini bizimle yatağa taşımaya devam ettiğini, ama sanırım onu yıpratmış ve bunu yapmadan önce uyuyakaldığını hatırlatarak, kendini tükenmiş bulduğunda onu kırdı.

"Eğer ikinizden biri karım o küvetteyken ona bakarsa gözlerinizi o lanet olası kafalarınızdan ayırırım," diye küfrederek bana doğru hışımla yürüdü.

beni sudan kendisi çıkarmaya çalışabilir, kahve poşetini yere bırakıp küvete en yakın sandalyeden kalın bir bornoz alabilir.

Parmaklarımın bir hareketiyle tuvaletin etrafına hava büyüünden bir bariyer koyarak kapıya ulaşmasını engelledim ve o muhteşem kaslarının tüm gücüyle kapıyı yumruklarken onu görmezden geldim. Açıkçası öfkelenmeden derdini anlatabilseydi muhtemelen dinlerdim ama bana patronluk taslamasından hiç hoşlanmıyordum. En azından toplum içinde. Eğer kendini bu kadar kızdırdıktan sonra öfkesini özel olarak vücudumdan çıkarmak istiyorsa... şikayet etmeyeceğimi söyleyeyim ve bunun düşüncesi beni saçımdaki köpükleri durulamaya devam ederken inatçı velet rutinime devam etmeye teşvik etti ve o da kalkanımı boşuna yumruklamaya devam etti.

"Neden burada biri öldürölüyormuş gibi sesler geliyor?" Orion'un sesi kapıdan geldi ve eğer Darius bu kadar olağanüstü bir şekilde kendini kaybetmemiş olsaydı, çizgiyi çekmek için o anı seçebilirdim. Zaten bu oyunun derinliklerinde olduğumuz için, Orion'un içeri girip bana doğru bakarken ettiği dehşet lanetini duymazdan geldim, kız kardeşim de hemen arkasındaydı.

"Bu umumi banyo da neyin nesi? Orion tersledi, gözleri şimdi pencerenin ötesindeki manzaraya dikilmişti ve kahretsin, sanırım kızarmış olabilirdi çünkü çok utanmış görünüyordu. Yine de bir ton baloncuk vardı, bu yüzden aslında onun görebileceği bir şey olmadığını biliyordum.

Darcy benden Caleb ve Seth'e, son olarak da hava kalkanını ne kadar sert yumrukladığı için yumruğu her türlü berbat görünen kocama baktı.

Ona 'bu saçmalığa boyun eğmem' der gibi bir bakış attım, o da kaşlarını kaldırarak 'hayır eğemezsin' dedi ve tüm salonun duyacağı şekilde konuştu.

"Sorun ne, Darius? Onlar sadece meme."

"Üçlü seks konusuna geri dönebilir miyiz?" diye itti Seth.

Caleb hâlâ kucağındaki kitaptan başını kaldırma zahmetine katlanmadan, "Onlar Star Crossed iken ben, Tory ve Darius seviştik," dedi. "Bu, 'onları ayrı tutma' saçmalığının etrafından dolaşmak gibiydi - bunu biliyorsun."

"Bundan haberim yok," diye homurdandı Seth. "Bundan hiç haberim yok."

Darius yumruklarını hava kalkanıma vurmaya ve bir kükreme gibi kükremeye devam ederken Caleb ona baktı ve sonunda dikkatini kitaptan çekti.

Canavar. Öfkesini bu odadaki diğer insanlardan birine yöneltmesi için muhtemelen fazla zamanı kalmamıştı...

Caleb, "Bu herkesin bildiği bir şey, dostum," dedi.

"Evet, bunu hepimiz biliyoruz," diye onayladı Darcy, pencere kenarına, sanki çıplak vücudum fikri onu iğrendiriyormuş gibi hâlâ manzaraya bakmaya devam eden Orion'un yanına oturarak. Öte yandan, profesörünü kız kardeşimle birlikte görme düşüncesi bende ciddi bir tiksinti yaratmıştı, bu yüzden eski ton balıklı sandviç etkisinden kaynaklandığını tahmin ediyordum. Ben onun arkadaşının kız kardeşiydim, dolayısıyla eski ton balıklı sandviçtim - kulağa geldiği kadar çekici.

"Özür dilerim, hepimiz sağır mısınız?" Seth kırptı. "Çünkü bilmiyordum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla Caleb'ın başka bir erkekle girdiği tek üçlü ilişki benimle oldu."

"Sanırım Milton Hubert ve benim Tucana'da ateşli Chimera ile tanıştığımız zamanı duymak istemezsiniz."

Seth elini uzattı, sanki az önce kendi ağzına kusmuş gibi öğürüyordu. "Yalnız kalmam gerek," diye soludu ve yumruğunu ağzına bastırıp kapıya yöneldi. "Lance. Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu.

"Neden geleyim ki?" Orion, Darcy'ye sanki Seth'in o anda ne düşündüğüne dair bir fikri varmış gibi sordu.

Darius öfkeyle böğürerek tüm gücüyle kalkanıma doğru koştu ve kalkanımın olduğu yere doğru hücum edip tökezleyerek durduğunda dramatik bir şekilde iç geçirerek onu bıraktım.

"Şimdi ne olacak?" Alay ettim, baloncuklarla kaplı elimi kaldırıp doğrudan ona doğru üfledim.

Darius cinayet işlemeye hazır görünüyordu ve ben dudağımı ısırdım. Şiddet ona çok yaklaşıyordu.

"Dışarı!" diye bağırdı, bu kelime benim için değil diğerleri içindi. "İçinizden biri karımın vücudunun kime ait olduğunu görsel olarak göstermek istemiyorsa, çünkü bana göre onun lanet olası bir hatırlatmaya ihtiyacı var."

Gülümsemem genişledi ve Darcy burnunu kırıştırdı.

"Buraya bir toplantı için geldik. İkiniz bunu daha sonra tartışamaz mısınız?" diye sordu.

"Evet, o simitleri soğumadan yemek istiyorum," dedi Caleb, ayağa kalkarken, Eter Kitabı hâlâ kollarındaydı. "Şu kahvelerden bir tane de ben alabilir miyim?"

"Git Geraldine'e kahvaltı işinde yardım et," diye hırladı Darius, tuvaletin kapısını tutup iterek kapattı ama çok sert kapattı

ve kapı çerçevesine çarparak yavaşça arkasına doğru açıldı. "Karım lanet olası kıyafetlerini giydikten sonra buraya geri gelebilirsin."

"Hiçbirimizin onun memelerini umursamadığının farkındasın, değil mi?" Caleb itti çünkü anlaşılan huysuz Ejderhaları dürtmekten zevk alan tek kişi ben değildim.

Darius'un bakışları onunkilere kaydı ve Caleb'in geniş bir sırıtış ve selamla karşılık verip odadan çıkmadan önce attığı tehditkâr bir adımla ilerledi. "Geri döndüğümde şansını benimle deneyebilirsin, pislik." O gözden kaybolurken sözleri bize de ulaştı ve Darius homurdanarak onu takip edecekmiş gibi bir adım attı, ama banyodan kaldırdığım bir kırbaç suyla bileğini yakaladım, köpükler gömleğinin koluna sıçradı.

"Haydi, Lance," diye bağırdı Seth.

Orion Darcy'yi omzuna attı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı, kapı arkasından çarptı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde Darius saçlarımdan tutarak beni küvetten çekmiş, üzerine yatırmış ve ben daha "siktir git" diyemeden içime on santim kadar girmişti.

Kıyafetleri hâlâ tamamen vücudundaydı, sadece kemeri yırtılmış ve fermuarı aşağı itilerek her bir santimi ortaya çıkmıştı, bana söz verdiği dersi vermek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Yuvarlanan gözlerime ve alaycı sözlerime rağmen, her saniyesine bayıldım; beni becerirken ellerimi küvetin dibine bastırduğımda suyun kıyafetlerinin üzerinde kayması, parmaklarının etimi ısırması ve en önemlisi her itişinde bana benim demesi, bana kimin sahip olduğunu asla unutmayacağımdan ve bana bu gerçeği hatırlattığında bundan ne kadar zevk aldığımdan kesinlikle emin olması.

Hızlı, dağınık ve acımasızdı, ikimiz de sert bir şekilde boşalıyorduk ve tüm zaman boyunca birbirimizin isimlerini lanetliyorduk.

"Bunu bilerek yaptın," diye homurdandı, sonunda beni ayağa kaldırdı ve öpücük alabilmek için beni çevirdi.

"Yapmadım," diye cevap verdim. "Ama belki ileride yapmalıyım."

Darius homurdandı ama artık gerçek bir kızgınlık yoktu ve tekrar temizlenip sonunda giyinmeden önce parmaklarımla burnuna vurdum.

Bu arada diğerleri de Geraldine'in güne başlamak için gerekli gördüğü çeşitli tabakları ve kahvaltı seçeneklerini taşıyarak geri döndü,

Üzerimde eşofman altım ve Darius'un kapüşonlu tişörtlerinden biri vardı, kucağına kıvrılmışım ve neyse ki çantayı yere atmasından kurtulan kahvemın tadını çıkarıyordum.

Caleb, Darius'un hâlâ kızgın olmasını umursamıyor gibi görünerek kanepede yanımdaki yere çöktü ve bakmam için Eter Kitabı'nı uzattı.

"Bu umut verici görünüyor," dedi.

Kitabı ondan aldım ve sayfanın sağ tarafına çizilmiş olan karmaşık rünün açıklamasını okurken kaşlarımı çattım. Bu sürgün içindi. Gerçi neyi sürgün ettiği belli değildi.

Çalışma odamın geri kalanını bıraktığım yerden günlüğümü almak için hava büyü kullanılarak parmaklarımı oynattım ve ne işe yarayacağını bilmesem de içindeki rumuzu hızla not ettim.

"Nereden buldun bunu?" Orion, Darcy'yle birlikte televizyonun önünde yere oturup karşımadaki koltuğa otururken gözlerini günlüğüme dikerek sordu.

"Bu bir hediye idi," dedim ona, kitabı kanepenin kenarına sıkıştırdım ki Darius'un bacağı onu huysuz Vampirlerden koruyabilsin.

Geraldine başka bir şey söyleyemeden onun sözünü kesti ve ordu hakkında rutin sabah raporunu verdi, kaç yeni askerin isyana katıldığını açıkladı, birçoğunun hem kurtarılmış Nebula Engizisyon Merkezlerinden hem de tüm Solaria'dan bize geldiğinden bahsetti.

"Sizler gücün ve adaletin ışığısınız Kraliçelerim," dedi kalbini tutarak, önce Darcy ve bana, sonra Darius, Orion, Caleb ve son olarak da Seth ve Max'e yarım ağızla simit, meyve ve yoğurt dağıtırken.

"Neden hep sonuncu oluyorum?" Max homurdandı ama yine de yemeği ağzına tıktırdı.

"Bu bir prestij meselesi elbette," dedi Geraldine ona. "Önce Kraliçeler, her şeyden önce adil ve doğru olan."

"Uh-huh. Ama neden ben onların peşinde olamıyorum?"

"Öyleyse, Gerçek Kraliçelerden birinin eşi olan sevgili Dragoon'umuz, ölümden döndü ve şüphesiz bu kalitede yiyecekler söz konusu olduğunda çok az şey bulabildi."

"Ölmüştü, yemeğe ihtiyacı yoktu," diye araya giren Seth, Caleb'in diğer tarafına oturdu ve çikolatadan vahşi bir ısırık aldı

yatak başlığının arkasına saklamıştım.

"Hey," diye çıkıştım, ona doğru hamle yaptım ama çikolatayı uzanamayacağı bir yere savurdu ve kahvem neredeyse zayi oluyordu. "O benim."

Çikolatayla beni işaret ederek, "Bu bir tazminat," diye suçladı. "Bunu düzeltmek için senden ve Darius'tan benimle üç yollu bir ilişki talep etmediğime sevinmelisin."

"Ew, seninle üçlü yapmak istemiyorum. Peki bu nasıl doğru olur?"

"Dengeyi sıfırlar," dedi sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Ya da... aslında siz ikinizle üçlü yapsaydım denge daha iyi sıfırlanırdı," dedi, şimdi çikolatamı Orion ve Darcy'ye doğrultarak.

"Ewww, Seth," diye itiraz etti Darcy ve Orion ona ters ters baktı.

"Senin aletini eşime yaklaştırmaktansa kendi derimi kemiklerimden ayırmayı tercih ederim."

"Ama sen değil," diye kıkırdadı Seth ve Orion'un bakışları ölümcül bir hal aldı. Darcy tekrar, "İğrenç," diye tısladı.

Seth, "Kesin artık şu lanet olası şeyleri," diye bağırdı. "Ben de hiçbirinizi becermek zorunda kalmak istemiyorum. Ben sadece ne yapmamız *gerektiğini* söylüyorum."

"Caleb'la birlikte olmaya başlamadan önce kaç tane grup seks partisi yaptınız?" Max dikkatle sordu ama Seth bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi elini havada salladı.

"Mesele bu değil."

"Mesele de bu zaten," dedi Caleb. "Ayrıca, bunu zaten kesinlikle biliyordun." "Bilmiyordum-" Seth başladı ama Caleb onu susturmak için öptü.

"Mesele şu ki artık seninim, değil mi?"

Seth ona baktı, sonra içini çekti ve uzanıp Caleb'ın kulağının arkasındaki eş işaretini okşadı. "Tamam. İntikam üçlüsü yapmayacağım. Ama Milton'la senin hakkında çıkan o kötü söylentiden bir daha asla bahsetme."

Caleb gözlerini devirdi, sonra kolunu Seth'in omzuna atarak yerine oturdu ve bana yarısı çiğnenmiş, kesinlikle salyalanmış çikolatamın kalıntılarını uzattı.

"İşte," dedi.

"Sende kalsın," diye cevap verdim. Ama başka bir saklanma yerine ihtiyacım olacaktı. "Pekala, artık saçmalıklar bir kenara bırakıldığına göre, belki de

savaşı tartışmaya devam edelim mi?" Geraldine araya girdi.

Taktikler ve ordumuz Lionel'in ordusuyla çarpışmadan önce daha neleri başarmamız gerektiği konusunda tartışmaya başladık. Geraldine, canavarların Lionel'in ordusuna verdiği zararı değerlendirmek için gözcüler göndermişti ama şu ana kadar hiçbiri geri dönmemişti ve biz iki kez aralarından geçmeyi başardıktan sonra Lionel'in çevresini saran savunmayı sıkılaştırdığını varsaymak zorundaydık.

"Voldrakia'dan haber aldık," diye ekledi, sesinin tonu daha o söylemeden bana cevabı veriyordu. "Yabancı bir savaşta yer almayacaklar ama İmparator Adhara torunlarına iyi dileklerini gönderdi, zaferiniz için yıldırlara dua edeceğini ve savaş kazanıldığında ulusuyla barışçıl bir ittifakı görüşmek üzere onu ziyaret etmenizi umduğunu söyledi."

Gabriel, Voldrakia'nın bu konuda ikna edilemeyeceğini çoktan öngörmüş olsa da, Darcy, "Bu bize çok iyi gelir," diye homurdandı. Bu yüzden oraya gitmek için hiç vakit kaybetmemiştik. Hangi açıdan bakarsa baksın, yıldırların Voldrakyalıların bu savaşa katılacağını asla göstermediğini söylemişti.

"Bir hediye göndermiş," diye ekledi Geraldine, Max'in daha önce odaya taşıdığı büyük sandığa doğru ilerleyerek ve kapağını açarken ilgiyle baktım. "Kraliçelerim, ona ilk bakacak olanlar siz olmalısınız."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve Darcy yanımdayken ona yaklaştım.

"Lionel'a gönderdiği hediye psikopat bir ylandı," dedi Darcy ihtiyatla, Ellerini kaldırıyor.

Geraldine, "O zaman belki de bir kalkan akıllıca olur," dedi. "Bunun bir hile olması ihtimaline karşı - gerçi sevgili Gabriel yle olmadığına yemin ediyor."

Darcy'ye baktım ve etrafımıza bir hava kalkanı yerleştirdim, o kutunun içinde bunu gerektirecek ne olabileceğini merak ediyordum.

Geraldine geri adım atarak diğerlerini kenara çekerken onlar da bakmak için eğildiler ve Darcy kapağı açtı.

Odadakiler toplu bir nefes aldı ve ben de parçalanmış kâğıttan bir yuvanın içinden bize bakan dört küçük kertenkeleye göz kırptım, yanardöner vücutlarının altında ezilmiş kırık yumurta kabukları vardı. Her biri farklı renkteydi; biri inci gibi bir mercan, diğeri gümüşi beyaz, üçüncüsü pırıl pırıl soluk yeşil ve sonuncusu da opalesan gök mavisiydi.

"Nesilleri tükendi sanıyordum," diye nefes aldı Orion arkamdan, ama bakışlarımı, sanki dünyalarının başladığı ve bittiği yer bizmişiz gibi Darcy ve bana göz kırpan küçük yaratıklardan ayıramıyordum.

"Nedir onlar?" Mırıldandım.

"Sayer ejderhaları," diye yanıtladı Geraldine kısık bir sesle. "Şimdi ikinizin üzerine basıldılar, iradenize sonsuza dek sadık, isteklerinize sonsuza dek sadıklar."

"Dört tane," dedi Orion şaşkınlıkla ve diğerlerinin şaşkın sessizliğinden bunun bir kutuda evcil hayvan olarak dört yavru kertenkele almamızdan daha büyük bir olay olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Tanıdığım Ejderhalara pek benzemiyorlar," diye belirttim, gerçi sürüngen vücutlarına sıkıca yapışmış kanatlar görebiliyordum ve soruma cevap verircesine mercan kertenkelesi görmem için vücudunu iyice gerdi, zarı o kadar inceydi ki şeffaftı ama hafif turuncu rengi sadece üzerinden görülebiliyordu.

Geraldine heyecanla, "Şimdiden senin iradene bağlandılar," dedi.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Darcy sordu.

"Sadakatleri garantidir ve en sadık ve yardımsever yoldaşlar olarak yetişeceklerdir. Gerekirse sizin için savaşacak ve öleceklerdir, aralarındaki bağ sevgiden daha basit ya da daha az değildir."

Soluk mavi kertenkele kutudan fırladı ve içgüdüsel olarak uzandım, elime konmasına izin verdim ve hemen bir daire çizip uykuya daldı.

"Bu kadar küçük bir şey bizim için savaşacak mı?" Bu savaşta nasıl en ufak bir fark yaratabileceğini göremesem de dudaklarımdaki gülümseme onlara olan takdirimi yadsınamaz hale getiriyordu.

"Çok tatlılar," diye nefes aldı Darcy.

"Onlar sevimli değiller, Mavi. Güçleri engin ve bilinmez, öngörülemez ve muazzam," diye açıkladı Orion. "Her biri kendi kişiliğine özgü bir sihirle büyüyor ve bu sihrin gücü, efendileriyle kurduğu bağ sayesinde devam ediyor."

"Bizim gücümüzü mü kullanıyorlar?" Darcy yeşil kertenkeleyi çenesinin altından gıdıklayarak sordu.

"Hayır, ama bir tür bağlantı var, bunu saptamak kadar inkâr etmek de imkânsız. Slovenya Çağları'nda çok rağbet gören yaratıklardı. Ama bir kez bir Fae'ye bağlandıklarında sadakatleri geri çevrilemez. Fae'ler canavarları çalamayacaklarını anladıklarında, sahiplerine sundukları güç ve korumaya karşı duydukları kıskançlık onların avlanarak soylarının tükenmesine neden oldu. Ya da ben şimdiye kadar öyle sanıyordum," diye açıkladı Orion.

"Güzel. Yani elimizde dört yavru kertenkele, temiz gölgeler ve seçeneklerini düşünen dost canlısı Nimfler, haklı olarak kızgın ve motive olmuş bir Fae ordusu, krallıktaki en güçlü iki Fae artı en güçlü ikinci yedi Fae ve sen, Geraldine, ki tartışmasız tek başına bir ordusun. Bir Gölge Canavarımız, Nox bitkimiz, zamanımızın en büyük Kahini ve güçlü bir glacia elmasımız var. Öyleyse neden hâlâ bu savaşı kazanmak için yeterli gücümüz olmadığına dair içimde korkunç bir his var?" diye sordum.

Darcy tutkuyla, "Yeterli olmalı," dedi. "Ve eminim Lionel ve Lavinia'ya ve onların ordularına karşı olacak..."

"Kimsenin söylemediği bir şeyi söyleyeceğim," diye araya girdi Seth. "Clyde. Lonca Taşları da tam bir başarısızlık ve zaman kaybı, Profesör Shame alınmasın," diye ekledi Orion'a.

"Sadece 'alınma' deyip benim alınmamamı bekleyemezsin," diye homurdandı Orion. "Ve şu lanet lakabı da kes. Artık Power Shamed bile değilim. Ya da bir profesör."

"Teknik olarak değil, hayır." Seth onun kolunu şefkatle okşadı ve kaşlarını çatarak Orion'a bakan Caleb'a baktı.

Vampirler birbirlerine dolu dolu baktılar ama Orion başını neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallayarak her ne ise açıklamamaya karar verdi. Bunun için iyi bir nedeni olduğuna inandım ve içimi çekerek sayer ejderhasını sandığına geri koyduktan sonra tekrar Darius'un kucağına oturmak için hareket ettim. Benden önce herhangi bir kraliçenin bu kadar rahat bir şekilde kraliyet dışı davranıp davranmadığını hayal meyal merak ettim ama bu konuda verecek bir şeyim yoktu.

"Bir planım var, ya da en azından bir planın başlangıcı," dedim.

"Tor..." Darcy de tekrar otururken kaşlarını çattı. Bu konuyu onunla konuşmuştum ama ayrıntılı olarak değil, çünkü ayrıntıları henüz çözememiştim ve kimseye yanlış bir umut vermek istemiyordum.

"Üzerinde çalışıyorum ama bunun için yeterli zamanımız olup olmadığını kimse bilemez. Her halükarda, bugün Feribotçuyu ziyaret edeceğim. Benim ve Darius'un kan dökerek ödediğimiz bedeli anlamam gerekiyor ve onunla bir pazarlık yapmayı düşünüyordum-"

"Sadece bir aptal ölümle pazarlık yapar," diye mırıldandı Max.

"O zaman aptal olmalıyım çünkü onunla yaptığım son anlaşma Darius'un bu odada oturmasıyla sonuçlandı."

Bunu sessizlik izledi ve Max isteksizce başını sallayarak onayladı.

"Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?" Darcy yüzüne bakarak sordu

daha fazlasını arıyorduk çünkü hepimiz daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu biliyorduk.

bu dövüşte bir şansı olsun istiyordu.

"Tharix," dedi Darius yavaşça. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama benim iki kez yaşamama izin verdi. İkizlerin de geçmesine izin verdi. O... bir şey arıyor, akrabalık ya da... belki de aile." Bu kelimeyi söylerken dudakları aralandı ve onu o kötü yaratığa bağlayan kan bağıını kabul etmek bile istemediğini biliyordum ama söylediklerini inkâr etmek mümkün değildi.

"Onu dönüştürebileceğini mi düşünüyorsun?" Caleb ilgiyle sordu.

"Bence gerçek bir sadakati yok," diye düzeltti Darius. "Babamıza ve Lavinia'ya karşı biraz yükümlülük hissediyor çünkü onu yaratan onlardı ama bu bağa tutunması için ona pek bir sebep verdiklerini sanmıyorum. Bence kendi yolunu seçmek istiyor ve belki de ikna edilebilir."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Seth. "Bunu çok uzun süre içimde tuttum, gördüğüm her şeyin, iblis vajinasının, o... o... o lanet *kafaların* gerçeğinin etrafında dans ettim."

"Sorun yok," dedi Max, Seth'in elini tutmak ve onu bu anıdan biraz olsun kurtarmak için öne doğru eğildi ama bağlantı ona Seth'in tanık olduğu şeyi açıkça gösterdiğinde haykırdı. Hissettiği dehşet ve tiksinti o kadar canlı ve güçlüydü ki, ondan kopup hepimize çarptı ve bize Lavinia'nın lanet olası bir yuvaya benzeyen bir şeyin üzerine çömeldiğini ve ağzı sessiz bir çığlıkla sabitlenmiş kesik bir kafanın altında durduğunu gösteren anlık bir görüntü gösterdi.

"Ahh!" diye bağırdık hep bir ağızdan, Max'e, Seth'e ve böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için evrene lanet okuyarak. Darius'un kollarına doğru geri çekilirken gözlerimi o görüntüye karşı kısıtım.

Max titrek bir sesle, "O dört ruh Tharix'te kapana kısıldı, Perde'nin bu tarafında sıkışıp kaldılar, ölüme geçemediler ve serbest bırakılmak için çığlık atıyorlar," diye ekledi. "O... doğru değil."

Kimse düşmanlarımızın iblis yumurtalarını tekrar bizim tarafımıza çekme fikrini dile getirmeye istekli görünmüyordu, bu yüzden vazgeçtik.

"Lonca Taşları işe yaramaz değil," dedi Orion birkaç saniyelik sessizliğin ardından ve Seth tekrar kolunu sıvazladı.

"Elbette değiller Profesör Shame, elbette değiller. Tıpkı dediğiniz gibi zaferin anahtarı onlar olacak." Orion'un iyiliği için bizimle birlikte oynamamızı istercesine geri kalanımıza göz kırptı ama Orion onu açıkça görebiliyordu ve Seth'in okşayan elini geri çekerek onu uyarmak için dişlerini gösterdi.

"Bunu çözeceğiz," dedi ayağa kalkarak güçlü bir şekilde. "Ben ve Mavi zaten bir ilerleme kaydettik, daha fazlası olmalı. Bir planın başlangıcına sahibiz ve eğer işe yararsa belki o zaman Clydinius hakkında bir şeyler yapabiliriz."

"Artık üzerinde çalışmaya devam edeceğiz," diye onayladı Darcy. İkisi ayağa kalkıp dışarı çıktılar, kız kardeşim yanımdan geçerken veda etmek için elini omzuma dokundurdu.

Onlar gittikten sonra Seth yüksek sesle iç çekti. "Bu çok üzücü," dedi. "Utanç kokusu yine büyüyor, değil mi?"

Darius, Seth'in kafasının yan tarafına bir avuç su fırlatarak, "Tam bir pisliksin," dedi.

Seth ayağa kalkarak, "Ben gerçekçiyim," diye itiraz etti. "Ve benim de yapmam gereken şeyler var. Sürümle, eşimle ve annemle ilgili gizemli şeyler."

"Annene onun yeri için meydan mı okuyacaksın?" Tahmin ettim ve dudakları tekrar düzleşmeden önce seğirdi.

"Yapabileceğim ya da yapamayacağım pek çok şey var. Ama... hayır, savaşın eşiğinde yeni bir Alfa getirmek şu anda ailemizde çok büyük bir değişime neden olur. Ondan sonrasını kim bilebilir ki?" dedi gizemli bir sesle ve Caleb'i peşinden sürükleyerek kapıya yöneldi.

"Peki ya sen, Max?" Ben sordum. "Babana meydan okuyacak mısın?" Max kaşlarını çatı ve Geraldine onu rahatlatmak için gülümsedi.

"Hayır," dedi, düşünmek için uzun süreye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. "Şimdi olmaz. Savaşın eşiğinde olmaz. Zaten çok şey kaybetti - Linda için çok üzüldüğünü sanmıyorum ama Ellis..." İçini çekti ve ben de başını hafifçe sallayan Geraldine'e baktım.

Max ona bu savaşta bir taraf seçmesi gerektiği ultimatomeni verdiğinden beri Ellis'ten haber almamıştı ve basında çıkan birkaç haber onun hâlâ annesiyle birlikte serbestçe dolaştığını ve Lionel'in kampanyasını desteklediğini doğruluyordu. Taraf değiştirecek gibi görünmüyordu ve ufukta beliren savaşla birlikte bu kesinlikle Tiberius'un yakında çocuklarından en az birini kaybedeceği anlamına geliyordu. En iyi ihtimalle Ellis'in hapse atılmasını umabilirdi. En kötüsü...

"Mümkünse öldürülmeden yakalanmasını emredeceğim," diye teklif ettim. "En azından o zaman ölmemiş olur."

Lionel'in çabalarına destek veren herkes ve ordusundan geriye kalanlar toplanmış ve yargılandıktan sonra Darkmore'a gönderilmişti.

Linda da yakında onların arasına katılacaktı ve Kylie Major'ı da bu yola göndermek çok cazip gelse de, o cehennemi hak etmemişti, bu yüzden onun yerine bir Güç Ayıbı verildi ve sürgüne gönderildi.

"Teşekkür ederim," dedi Max sert bir sesle. "Ama aklının başına gelmesi için hâlâ zamanı var."

"Var," diye kesin bir ifadeyle kabul etti Darius.

Başımı salladım, gerçi Ellis'in bağlılığını değiştirme olasılığı giderek azalıyordu ve eğer değiştirmezse, bu savaşı kazanmayı başarsak ve öldürülmek yerine yakalansa bile, Lionel'in zulmünde çok önemli bir rol oynamış olacaktı. Lionel'a destek gösterisinde bulunan bir figürandı. Ona verebileceğimiz en iyi teklif ömür boyu hapis olurdu ve o zaman bile pek çok insan onun kanının peşinde olurdu. Bu krallığı bunu anlayacak kadar tanıyordum. İnsanlar bu savaşın kaybeden tarafındaki kilit oyuncular için idam bekleyecekti.

Geraldine bana ordu hakkında birkaç bilgi daha verdi ve savaş söz konusu olduğunda en iyi şekilde kullanılabileceğini düşündüğü taktikleri anlattı, sonra ikisi de gözcülerimizden yeni haberler almak için Washer'ı kontrol etmek üzere ayrıldılar.

Sonra ben ve Darius ölümün bekçisini karşılamak için daha uygun bir şeyler giydik ve Feribotçuyu bulmak için yola koyulduk.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

T Aer Cove'un sarp kayalıkları altımızdan kayalık sahile doğru uzanıyor, dalgalar rüzgârda dans ediyor, köpükler bir o yana bir bu yana savruluyordu. Havadaki tuzun tadını alabiliyordum, rüzgâr beni geri çekmeye çalışıyordu.

ama onun yerine uçurumun kenarına doğru eğildim.

Darcy uçurumun kenarında durmuş, mavi saçları arkasında dalgalanırken omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerindeki gümüş halkalar ıslıl ıslıl parlıyordu. O anda güneş ışığı nefesimi kesiyor, sıcaklığı beni daha da yakına çağırıyordu. Onu tanımıyor olsaydım bile kalbinin yabanılığını, zorluklar karşısında nasıl daha da güçlendiğini fark ederdim. Boğucu yabani otların arasında mükemmel bir şekilde çiçek açmış olan unutmama beni, bana onun benim olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman benim olduğunu.

Ona elimi uzattım ve o da bir tüy kadar ağırmış gibi rüzgârın onu bana taşımasına izin verdi, öyle bir ustalıkla kullanıyordu ki beni bir kez daha hayran bıraktı.

"Sana öğretecek hiçbir şeyim kalmadı," dedim içimde yankılanan gururla.

Parmaklarını çenemdeki kaba kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Bana her zaman öğretecek bir şeylerin olacak. Bu dünyada hâlâ bilmediğim çok şey var ve ben her şeyi bilmek istiyorum."

"Bilgiye olan açlığınız benimki kadar derin," diye düşündüm. "Bilmek istediğim kadar çok şey bilmiyorum. Ve öğrendiklerimin çoğu da kitaplarda. Bir gün belki yeni yerlere seyahat eder ve oraları birlikte öğreniriz."

İçimi aydınlatan türden bir gülümsemeyle gülümsedi ve ben de bu sözü tutmak için zihinsel olarak kalbime bir X işareti çizdim. Eğer kader bize bu şansı sunacak kadar nazikse.

"Buraya geldiğin için hâlâ pişman değilsin, değil mi?" Sesimi alçaltarak sordum. "Ölümlüler Diyarı'nda, savaş ve çekişmelerden uzakta, güvende kalmanın bir yolu olsaydı, şimdi başına gelecekleri bilseydin bunu seçer miydin?"

Alnı kırıştı, eli kalbime dayanmak için alçaldı. "Eskiden böyle yerlerin hayaliyle yatardım. Kitaplarda okurdum ve en sevdiğim şarkılarda duyardım. Fırtınada görürdüm ve yanaklarıma değen yağmur damlalarında hissederdim. Ben her zaman başka bir yere, fantezi ve sonsuz olasılıklarla dolu bir dünyaya aittim. Sadece yanlış yerde doğduğumu biliyordum. Ruhum kayboldu, sonsuza dek *bunu* aradı. Yani hayır, Lance, güvenlik uğruna bu hayattan vazgeçmeyi seçecek tek bir parçam bile yok. Eğer bu savaşta ölürsem, en azından yaşamış olacağım. Seni tanıdım, bir ev, bir aile buldum. Buna sadece bu kısa süre için sahip olabileceksem, hiç sahip olmamış olmaya tercih ederim."

Onu öyle bir öptüm ki, benim de başka bir yolu asla seçmeyeceğimi söyledi. Hayatımda pişmanlıklarım vardı elbette. En çok da Clara hakkında. Ama her şeyin benim kontrolümde olmadığını anlamaya başlamıştım, öyle olması için çok çabalasam bile. Darcy bana boş vermeyi, karanlık günler arasında neşeyi ve en soğuk gecelerde umudu nasıl bulacağımı öğretmişti. Onunla acı dolu bir kalple tanışmıştım ve o dengeyi yeniden kuracak kadar tatlıydı. Nasıl ifade edeceğimi bilemediğim bir şekilde ona sonsuza dek borçluydum.

"Yıldızlarla dans edelim mi güzelim?" Diye sordum, ağzım gülümseyerek eğildi.

"Eğer bize izin verirlerse," dedi, gözleri heyecanla parlıyordu.

Elimi cebime attım, Lonca Taşlarını çıkardım ve çimlerin üzerine diz çökerek onları bir daire şeklinde sırayla dizdik. Son taşı da çemberin içine yerleştirmeden önce bir an birbirimize baktık.

"Bundan emin misin?" Planının, kıyıya vurduğunu duyabildiğim okyanus kadar çalkantılı olduğunu düşünerek sordum. Ama ona güvenmezsem lanetlenirdim.

Onu. Eugene Dipper'ın geçen gece Kayıplar Kütüphanesi'nden getirdiği kitapta bulduğumuz bilgiler bizi Lonca Taşları hakkında Clydinius konusunda bize yardımcı olabilecek bilgilere götürmüştü. Ancak bilgide pek çok boşluk vardı ve düşüncesi bile kemiklerimi titreten bir şey gerekiyordu. Darcy'nin bu planı güvence altına alma fikri tam bir çılgınlıktı ama yine de... bu bir şanstı. Ve eğer haydut yıldızın hakkından gelmenin bir yolunu bulacaksak bunu denemek zorundaydık.

"Hayır, ama denemeye değer," dedi dudağını ısırarak. "Sen delisin."

"Onaylandı." Bana karanlık bir bakış attı, sonra son taşı yerine itti. "Arcturus!" diye bağırdı, sesi büyüyle renklenmişti. "Senden danışmanlık istiyorum!"

Hava titredi, sonra tüm ışık söndü, ruhum yıldızların avuçlarına çekildi, yaratıcılarımın ellerinde ölçüldü.

Fısıltılar atmosfere yayıldı, ses tonları kraliçemin talebine öfkeliydi, ancak bizimle konuşmak istemeselerdi ona hiç cevap vermezlerdi.

"Alevlerin kızı, taşları sanki beni çağırmak için yapılmışlar gibi kullanıyorsun," diye gürledi Arcturus hepsinin arasında, öfkesi gün gibi ortadaydı.

Karanlıkta eşime ulaşmaya çalıştım ama yakınlarda olduğunu hissetmeme rağmen ona dokunamadım.

"Taşları sen dövdün," diye seslendi Darcy. "Onlar sana ve yalnızca sana bağlı. Senden tek istediğim bizimle bir kez daha konuşman, böylece Clydinius'la başa çıkabiliriz."

Yıldızların tıslamaları kulaklarıma çarpıyor, öfkeleri bizi çevreleyen hiçliğin içinden bana çarpıyordu.

Arcturus'un cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki hiç konuşmayacağını sandım. Ama sonunda sesi yanan balmumu gibi üzerime damladı. *"Diyarlardaki varlıklara yardım etmiyorum. Bunu yapmak, Köken tarafından konulan ve eski Vetus yıldızları tarafından desteklenen tüm yasalara karşı gelmek demektir. Bu yasalara karşı gelmek, bir zamanlar Novus yıldızlarının yaptığı gibi davranmaktır. Benden ikinci kez böyle bir gaddarlık istemeye cüret etmeyin."*

Planımızın kapısı yüzümüze sertçe kapandı.

"Daha önce dengeden söz etmiştin," dedi Darcy, sesi sakın bir deniz gibiydi. "Nasıl yeniden kurulabileceğini biliyorum. Ama bize yardım etmek zorundasın. Clydinius dengeyi çoktan bozdu, senden tek istediğim dengeyi tekrar sağlayan."

İşte gidiyor, kızım her şeye gücü yeten bir yıldızdan uyarılarına rağmen istediğini yapmasını istiyor.

"Mavi," diye tısladım, Arcturus'un cevabını beklerken kalbim çılgınca çarpıyordu. "Bu çılgınlık. Bir yıldızı kışkırttığın için öldürüldüğünü görmeyeceğim."

"Sadece bekle," diye ısrar etti ve güneş aşkına, onun bu ricasını geri çeviremezdim.

Ben de ona inandım ve göklerin dengesinde asılı kalarak cevabımızın gelmesini bekledik.

Karanlık aniden ortadan kalktı ve bu uhrevi varoluştan kovulup yeryüzündeki gerçek yerimize dönmek üzere olduğumuzdan emindim ama bunun yerine mükemmel derecede sakın bir denizle çevrili bir adada belirdik. O kadar sakindi ki su neredeyse hiç kıpırdamıyordu, ayna gibi güzeldi ve yüzeyin altındaki mercan kayalıklarının arasından hızla geçen altın ve gümüş renkli balıkları görüyordu.

Üzerinde bulundüğumuz kumlu ada mükemmel bir daireydi, çapı bir metreyi geçmiyordu. Darcy önümde duruyordu, teni yıldız ışığıyla parlıyordu, vücudunu kaplayan gümüş zırh en saf büyü türüyle ışıldıyordu. Ben de aynı zırhın daha geniş bir versiyonunu giyiyordum ama o kadar hafifti ki yapraklardan yapılmış olabilirdi.

Arcturus, daha önce olduğu gibi aynı beyaz cübbeyi giyerek ortaya çıktı, sesi zihinlerimizin içinde bize taşınırken yüzü kıpırdamadı.

"Burada gerçek dışı hiçbir şey konuşulamaz."

Darcy, "Yalan söylemeyi düşünmüyorum ve eğer söylersem bunu anlayacağından eminim," dedi.

"Nasil olduğunu bilmiyorsun," dedi Arcturus. "Zamanın büyük genişliğinde sadece bir an önceydi. Novus yıldızları sizin diyarınızda Fae'lerle işbirliği yaptığıında, onların dillerinin çoğuna Vetus yıldızlarına yalan söyleme yeteneği bahşedildi. Kendilerini bizim bakışlarımızdan da gizlemek için. Belki de Clydinius alevlerin kızlarıyla bir anlaşma yaptı, ama eğer öyleyse, beni burada Veritas Okyanusu kıyısında kandıramazsınız."

"O halde isteğim şu." Darcy çenesini dik tutarak Arcturus'a doğru adım attı.

"Eğer dudaklarından bir yalan dökülürse, sonuçları büyük olur. Ve sana değil, alevlerin kızına," diye uyardı Arcturus, bakışlarını bana çevirerek. "Elysian Eşinin ruhundan okyanusun cömertliğini toplamasına izin vereceğim."

Kolu dışarı fırladı, öfkeli bir güç göğsümün ortasına çarptı ve beni geriye doğru suya fırlattı. Sanki dev bir el göğsüme bastırmış, beni okyanusun altında daha da derine itiyordu

Sırtım kumlu deniz tabanına çarpana kadar. Dudaklarımdan baloncuklar akarken ve kanımda panik yükselirken, üzerimdeki tutuşa karşı çırpındım.

Aklımın bir köşesinde, gerçekten burada olmadığımı biliyordum. Ama yine de ruhum buradaydı. Fae dünyasında bildiğim anlamda gerçek olmayabilirdim ama bu dokunulmaz olduğum anlamına gelmiyordu. Aslında, ruhum kim olduğum konusunda bedenimden daha doğrudu ve o korkunç güç beni bastırdıkça, burada tüm bedensel acıların ötesinde acı çekebileceğimden emin oldum.

Ciğerlerim havasızlıktan boğuluyor, kulaklarım basınçtan patlıyordu. Ama bedenim yokken bu nasıl mümkün olabilirdi? Havaya ihtiyacım yoktu ama ona ihtiyacım olduğu yanılısamı geçmiyordu. Kurtulmak için daha çok mücadele ettim, bir dakika ikiye, sonra üçe, beşe, ona dönüştü. Ama ne kadar boğulursam boğulayım, ölmedim. Çünkü ölüm ruhum için mümkün değildi, en azından dünyada ölebileceğim herhangi bir fiziksel şekilde.

Sonunda, göğsümdeki o dev, görünmez el beni kaldırdı, deniz dibinden sürükledi ve adaya fırlattı. Önüme düştüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve nefes almak için yutkundum ama bir anda artık çaresiz değildim. Tıpkı daha önce olduğum gibiydim.

Darcy kolumu tuttu ve gözlerinde korku dolu bir bakışla beni ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim buz gibi bir sesle, Arcturus'un Fae benzeri formuna bir bakış fırlatarak. "İstediğin şeyi aldın mı?"

"Evet," diye nefes aldı ve bu beni o kadar şaşırttı ki içimden bir korku seli geçti. "Karşılığında ne istedi?"

"Belki de seni dünyevi dünyana geri göndermemin zamanı gelmiştir," dedi Arcturus.

"Böylece tekrar yalan söyleyebilirsin."

Dünya titredi ve kendimi Aer Koyu'na bakan uçurumun tepesinde Darcy'nin karşısında diz çökmüş halde bulduğumda gözlerimi kırptım.

"Pislik herif," diye hırladı.

"Bununla ne demek istedi? Bana yalan mı söyleyeceksin, Blue?"

"Hayır," dedi şiddetle. "İstediğim şeyi kabul etti. Fiyat falan yoktu."

Kaşlarımı çattım, bana gerçekten yalan söyleyip söylemeyeceğini düşünmeye çalıştım. Beni bazı korkunç gerçeklerden korumak için.

"Beni terk etmezsin, değil mi?" Sesim kısık ve hoşuma gitmeyecek kadar savunmasız bir şekilde sordum. Ama bir parçam onun sözlerinden şüphe duyuyordu.

bana söylüyordu. Çünkü o çok asil, çok fedakârdı. Sevdiklerini korumak için her şeyini verirdi.

"Hayır, Lance." Lonca Taşları'na doğru hamle yaptı, çemberi devirerek ikiye ayırdı ve yıldızlara hizmet eden dindar bir Fae'nin tüm tutkusuyla beni öptü.

Onu kendime doğru çekerek ve dudaklarındaki gerçeği tatmaya çalışarak öpücüğün içine gömüldüm.

"Bana yalan söyleme," dedim dudaklarımız ayrılırken. "Eğer benden bir şey saklıyorsan, şimdi söyle."

Saçlarımı canımı acıtacak kadar sert kavradı, gözleri ateşle parlıyordu. "Aramızda güven olması için bir okyanus dolusu gerçeğe ihtiyacımız yok. Sana söylüyorum; benden hiçbir şey istemedi. Ve sen de bana inanacaksın, Lance Orion."

Neredeyse tepemdeydi ve sesindeki meydan okuma karşısında hırladım, onu sırt üstü çevirip üzerine yükledim. "Bu savaşta bana istediğin gibi hükmedebilirsin ama şüphelerimi ortadan kaldıramazsın Mavi."

"Her şeyden sonra bizden nasıl şüphe edersin?" diye suçladı, şaha kalktı, ama onu tekrar aşağı itmek için bir elimi göğsüne bastırdım.

Ona dişlerimi gösterdim. "*Bizden* şüphe etmiyorum, senin asil bir yoldan döneceğinden şüphe ediyorum. Arcturus sizden bir talepte bulunsa, bunu kabul edeceğinizi biliyorum."

"Bunu *biliyorsun, değil mi?*" diye tersledi ve elimi göğsünden çekip alan bir sarmaşık fırlattı. "Bu savaşta her şeyimle mücadele ettikten sonra kendimi ya da bir parçamı feda edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Tory'yi, beni ya da diğerlerini korusaydı yapardın," diye bağırdım, içinden çıkamayacağı bir yemin ettiği düşüncesiyle göğsümde bir ateş yandı.

"İş o noktaya gelirse, evet. Ama kendimi feda etmek istemiyorum," diye tısladı, tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama onu zorla yere indirdim, bileklerini tuttum ve toprağa sabitledim.

"Gabriel ile uçuyordun. Endişelendiğini biliyorum. Bizi korumaya çalıştığını biliyorum, tıpkı onun yaptığı gibi. Ama senin görevin herkesi kurtarmak değil, aslında senin görevin bu lanet savaştan sağ çıkmak, böylece savaş bittiğinde krallığı yönetmek için orada olabilirsin."

"Görevimin ne olduğuna sen karar veremezsin, bu konuda benim akıl hocam sensin, artık öğretmenim değilsin Lance," diye hırladı.

beni kavradı ve beni ondan kopardı.

Ayağa kalktım ve o da aynısını yaptı, bana bir savaşçının vahşiliğiyle baktı. Ben de ona ters ters baktım ve bu durumda kontrolümün bu kadar az olmasından nefret ettim.

"Bu tam da onun istediği şeydi," diye küfretti, gökyüzüne ve sonra tekrar bana bakarak. "Bizi test ediyor."

"Ne amaçla?" Tekrar ona doğru ilerleyerek talep ettim.

"Bilmiyorum, yıldızlar böyle yapar, değil mi? Bizi test ederler, zorlarlar ve daha güçlü olmamızı sağlamaya çalışırlar. Belki de bu budur."

"Uygun," diye homurdandım.

Buz gibi baktı ve bana sırtını dönerek yapabileceği en büyük hakareti yaptıktan sonra çimenlerin üzerinden uzaklaştı.

"Peki nereye gidiyorsun?" Ben aradım.

"Eğitim için," diye kestirip attı, kazağını çıkarıp kanatlarını serbest bıraktı. Ben onu durduramadan havalandı ve ben de öfkeyle hırlayarak Lonca Taşlarını toplayıp ceketimin cebine koydum.

Gözlerim gökyüzünde onu takip etti ve peşinden Pitball stadyumuna kadar onu geçip içeri girdim. Soyunma odasına koştum, ceketimi bir dolaba attım ve antrenman için orada bıraktığım siyah eşofman altımı ve gri tişörtümü giydim. Sahaya indiğimde Darcy hâlâ gökyüzünden iniyordu ve ben de elimdeki iki eğitim kılıcını sallayarak onun yere inmesini bekliyordum.

"Al." Ona tahta kılıcı fırlattım ve ayakları yere değdiğinde kılıcı yakaladı.

"Yalnız antrenman yapmayı planlıyordum," dedi dudaklarını büzerek.

"Planlar hakkında ne derler bilirsin güzelim," diye mırıldandım. "Kader onları umursamaz."

Elindeki kılıcı savurdu, gözlerinden öfke fışkırıyordu ve ben de ona öfkesini boşaltma fırsatı verdiğim için çok mutluydum.

"Büyü yok," diye kuralları açıkladım. "Yeni çıkmışsınız ve birisi size Emir Bastırıcı enjekte etmiş gibi davranalım."

"Peki ya sen?" diye suçladı.

"Ben senin düşmanımın." Omuz silktilim. "Hâlâ hem büyüme hem de Tarikatıma sahibim."

Cık cık etti. "Kuralların tam da senin lehine işlemesi ne komik. Benim üzerimde güç sahibi olmayı özleyor musun Lance?" diye sordu tatlı tatlı.

"Bu sadece bir eğitim çalışması," dedim soğukkanlılıkla. "Yoksa kolay seviyede oynamamızı mı tercih edersin, küçük prenses?"

"Kraliçe," diye sertçe düzeltti ve içindeki ateş beni hemen kızdırdı.

"Kraliçeler kolay yolları seçmez," dedim.

"Bu kadar korktuğun şey bu mu Lance?" diye sordu savaşı bir duruş sergileyerek. "Zor yolu seçmiş olmamdan. Seni korumak için her şeyden vazgeçeceğimden mi? Hm, tanıdık geliyor." Saldırdı, kılıcını boynuma çarpmaya çok yaklaşan şiddetli bir hassasiyetle bana doğru savurdu. Son saniyede bir savuşturmayla kılıcı engelledim, ardından bir bulanıklık içinde arkasından fırladım ve onu yere yuvarlayan bir hava püskürttüm. Bir anda ayağa kalktı ve kılıcını savurarak etrafımda döndü, ben de kaçmak için eğildim.

"İkiyüzlü olduğumu çok iyi anladık," dedim kuru bir sesle. "Sen nefes almaya devam ettiğin sürece bununla yaşayabilirim."

"Ne yaptığını öğrendiğimde kendimi nasıl hissettim sanıyorsun?" diye hırladı ve kalbime doğru ölümcül bir hamleyle tekrar üzerime atıldı.

Kılıcım onunkiyle buluştu, üstün gücüm kılıcı kolaylıkla savurdu. "Korkunç, tahmin edebiliyorum."

"Tanrım, sen bir pislisin," diye tıslayarak tekrar üzerime geldi ve bu sefer parmağımın bir hareketiyle ayaklarını dondurarak onu altımda dizlerinin üzerine çöktürdüm. Çenesini kavradım, bana bakmasını sağladım ve şu anda kazanan kartların kimin elinde olduğunu hatırlattım.

"Doğruluk serumu diye bir şey var, biliyor musun?" Başparmağımı dudaklarında gezdirdim ve beni vahşi bir kedi gibi ısırды, ayaklarını buzdan çekerek tahta kılıcı parçalamak için kullandı.

Ayağa kalktı ve omzunu karnıma attı, kılıcını yan tarafıma morartacak kadar sert bir şekilde saplarken beni bir adım geri atmaya zorladı. Belinden tutup kollarımın arasında havaya kaldırdım ve onu kış üstü yere fırlattım.

"Yani şimdi de beni uyuşturmakla mı tehdit ediyorsun?" diye alay etti.

Kılıcımı tembelce salladım, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyordum ama onun çileden çıktığını görmek için söylemeye değerdі. Onu cezalandırıyordum, içindeki şeytan bunu biliyordu, ama öfkemiz sık sık böyle şekillerde çarpışırды ve nerede bittiğini tam olarak biliyordum.

"Çok dramatik," diye mırıldandım.

"Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun," diye fark etti, tekrar ayağa kalktı ve kılıcını kaldırdı.

"İşe yarıyor gibi görünüyor," dedim ona sırtarak ve kollarımı açarak bir vuruş teklif ettim. Bu kadar kolay bir vuruş yapmasına izin verecek değildim.

Bana baktı, yemim onu cezbetmemiştir. Hesaplı bir bakışla ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeledi, sonra kot pantolonunun düğmelerini çözdü, içinden sıyrılıp fırlattı ve üstünü hızla takip etti. Parmak uçlarında yükselip beni süzerken bakışlarım giydiği küçük pembe tanga ve uyumlu sutyenin üzerinde gezindi.

"Bu daha iyi. Çok kısıtlayıcıydılar," diye mırıldandı.

"Hm," diye homurdandım, bir o tarafa bir bu tarafa geçerken onu izliyordum, iri yeşil gözleri hep benim üzerimdeydi.

Kalçalarının kıvrımı dikkatimi çekmeye devam etti ve karnının tonlu şekli göze alamayacağım bir başka dikkat dağıtıcıydı.

"Savaşta dövüşlerinizi böyle mi kazanmayı planlıyorsunuz?" Hırladım. "Düşman senin şeftali gibi kıcını umursamayacak."

"Şeftali mi dedin?" Arkasını döndü, böylece kıcını tam bana doğrulttu, omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ve aptal gibi davrandı.

Arkasından yaklaştım, kıcını avuçladım, sertçe sıktım ve kulağına konuştum. "Odaklan, Mavi."

"Dikkatini kaybeden ben değilim." Arkasına uzanırken kılıcını kaburgalarına sapladı ve acıyla dudaklarını büken bir sırıtış belirdi.

"Yani iç çamaşırınla benimle savaş mı oynayacaksın, yoksa gerçekten ne istediğini mi soracaksın?" Parmaklarını külotunun çizgisinde gezdirdim ve sırtı biraz kamburlaştı, tüyleri diken diken oldu.

"Sanırım bir şey isteyen sensin," dedi, sonra dirseğini kaburgalarına sapladı ve elimden kurtulup dönerek kılıcını tekrar kaldırdı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve boğazımda yükselen açlıkla onu izledim. O haklıydı. Bir şeyler istiyordum. Bana neler yapabileceğini gösterene kadar onu zorlamak istiyordum. Ama önce kıcına kıpkırmızı şaplaqlar atılmasını ve şehvetli soluklarının kulaklarını doldurmasını istiyordum.

Bir savaş hücumuyla üzerime geldi, kılıcı saldırmaya hazırды ve ben ondan uzaklaştım, arkasından koştum ve elimi tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde kıcına vurdum. Hırlayarak döndü ve parmaklarını esnetirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hâlâ oynamak istiyor musun?" Onu kışkırttım.

"Devam edeceğim ama adil oynamıyorsun," diye hırladı.

"Savaş asla adil değildir."

Dişlerini göstererek bir kez daha ilerledi ve kılıcını şiddet vaadiyle savurdu. Aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin verdim ve bana doğru savurduğunda, kılıcımı onunla buluşmak için kaldırdım. Kılıcını öyle bir ustalikle savurdu ki kılıcımı elimden çekip aldı ve çimenlerin üzerine savurdu. Ama o bir vuruş yapamadan etrafından dolandım, onu inletecek kadar sert bir tokat attım ve sonra tekrar hızla uzaklaştım.

"Sana bir şans vereceğim. Diyelim ki kılıcım uçurumdan yuvarlandı ve büyü gücüm tükendi. Şimdi Tarikatıma karşı sadece sen varsın," dedim.

Bana doğru koştu ve ben hareket etmek için son saniyeye kadar bekledim, saldırısının önünden çekildim ve arkasından koşarak elimi iyice kızaran kık yanağına sertçe vurdum. Kılıcını savurarak döndü ama ben gitmişim, bir kez daha ulaşamayacağı bir yerdeydim. Bu şekilde defalarca devam ettik, sağ kık yanağı alev alev yanarken bana tek bir darbe bile indiremedikçe öfkesi daha da alevleniyordu.

Tahta kılıcının ucunu yere sapladı, ağır ağır nefes alıyor ve bana dik dik bakıyordu.

"Pes mi ediyorsun?" diye sordum. "Asla," diye tısladı.

"İşte benim kızım." Hızla ona doğru koştum, yanından hızla geçtim ama o eğildi, kılıcını döndürdü ve bileklerime sapladı. Ayağım takıldı, sırtüstü yere sertçe düştüm ve bir anda oradaydı, ayağı göğsüme bastırıyordu ve kılıcı boğazımdaydı.

"Teslim ol," diye emretti.

"Teslim oluyorum," diye nefes verdim ve o da kılıcı boynumdan kaldırdı.

Mavi saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve bir an için düşmanlarının bu dünyadaki son anlarında gördüklerine tanık oldum. Ateş ve öfke dolu bir kraliçe. Yönetmek için doğmuştu, komuta etmek için doğmuştu, savaşmak için doğmuştu ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Arcturus hakkında sana gerçekten yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Her şeyden sonra benden gerçekten şüphe mi ediyorsun?" diye sordu. "Defalarca sana geri dönmek için çabaladıktan sonra. Birlikte olmak için her şeye rağmen savaştıktan ve yıldızlara bağlı eşler olmayı seçtikten sonra mı? Bizi bir yalanla lekeleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sözlerinin yankılanan dürüstlüğünü hissederek çenemi sıktım.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Artık gerçeği tepemdeki kraliçeyi gördüğüm kadar net görüyorum. Senden şüphe ettim çünkü seni kendi standartlarıma göre yargıladım. Ben seni korumak için yalan söyleyecek bir piçim, her türlü suçu işleyecek bir vahşiyim.

"Seni korumak için kitaptaki günahları işledim." Baldırının arkasını kavradım, bileğini öpmek için eğildim ve ona karanlık bir bakış attım. "Beni nasıl uygun görürsen öyle cezalandır."

Ayak parmaklarını göğsüme doğru bükerek ağırlığını daha sıkı bastırdı. "Yalvar," diye emretti.

"Affet beni," diye homurdandım, ayak bileğini tekrar öptükten sonra dişlerimi baldırının etine geçirdim.

"Daha sıkı dene," diye ısrar etti ve ben de doğruldum, elim kalçasının arkasını kavramak için yukarı kayd, ağzım bacağına iç kısmına doğru sürüklendi, öptü, ısırdı. Ayağını göğsüme koyduğu anda taş gibi sertleşmişim ama şimdi sikim acayip ağrıyordu. İtaatkâr rolü oynamaya alışık değildim ama onun için her şeyi deneyebilirdim. Ve onun kontrolü altında olmak o kadar da kötü hissettirmiyordu.

"Isır beni," diye soluk soluğa bağırdı kalçasının üst kısmına ulaştığımda ve ben de mecburen dişlerimi bir damara batırdım, bana daha iyi erişim sağlamak için bacağına omzumun üzerinden geçirdim.

Parmakları saçlarımda düğümlendi ve baş döndürücü bir inilti onu terk etti, bu sadece beni tahrik etti, tatlı orman ateşinin inanılmaz tadı dilimin üzerinde yuvarlanırken ona olan açlığım doyumsuzdu.

"Yeter." Başımı geriye çekti, ben yutkunurken gözlerimiz buluştu, güç rezervlerim ondan aldığım büyüyle şişti.

Ateş teninin üzerinde titriyor, külotunu ve sütyenini yakıyor, kendini bana tamamen açıyor ve arzuyla inlememe neden oluyordu. O benim her şeyimdi. Benim tanrıçam, benim hayatım. Ve ruhumun her değersiz parçasına sahipti.

"Nasıl hoşuma gittiğini biliyorsun," dedi dudağını ısırarak ve bana bundan ne kadar zevk aldığını tam olarak anlattı.

Vahşice gülümsedim, sonra kendimi kalçalarının arasına gömdüm, sırlıklam amcığıyla ziyafet çektim ve klitorisini yaladım. Dilimi önce hızlı sonra yavaşça dolaştırırken haykırdı, iki parmağımı dar deliğine soktum ve onu çılgına çeviren o noktaya sürtmek için kıvrıldım. Kalçalarını dilimin ve parmaklarımin hareketlerine göre hareket ettiriyor, kalçalarının arasında oluşturduğum ritmi takip ediyordu.

Aminin parmaklarımin etrafında sıkılaştığını hissettiğimde, dilimin pedi tekrar zonklayan klitorisinin üzerinde sürüklendi ve hızımı artırdım, dilimi ona karşı o kadar hızlı fiske vurmak için Sipariş hızımı kullanarak çığlık attı. Bacakları titredi ve üstümde parçalanmasını önlemek için kıcını kavradım, onu vermem gereken her zevk damlasına katlanmaya zorladım. Parmakları

Saçlarımı öyle sıkıyordu ki, kafa derim yanıyordu ama ben acının tadını çıkarıyordum, sadece onun serbest bırakılma ihtiyacıyla teşvik ediliyordum.

Parmaklarım dilimin hareket ettiği kadar hızlı pompaladı ve sonra boşaldı, amı parmaklarıma kenetlendi ve uyarılması elimi kayganlaştırdı. Hızımı neredeyse sıfıra indirdim, dilimin acı veren yavaş vuruşlarıyla onu yuttum ve doruk noktasının daha da uzun sürmesini sağladım. Titriyor, inliyor ve kalçalarını yuvarlıyordu ve sikim acı verecek kadar zonkluyordu. Onun içinde olmalıydım. İçine gömülürken bu sıırıslıkla sıcaklığı hissetmeliydim.

Ama istediğimi almak için onu üzerime sürükleyemeden, sarmaşıklar bileklerimden tutup göğsümün etrafına dolandı ve beni onun altında yere çekip orada tuttu. Kaslarım bağlara karşı gerildi ve Darcy üzerime doğru alçalıp kalçalarıma binerken dudaklarımdan bir hırıltı çıktı.

"Sakın kaçma," diye emretti, gözleri parlıyordu. "Beni merhametine aldığında ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Kontrolün bu kadar elimde olmasından hoşlanmadığım için kendimi rahatlamaya zorlamam bir saniye daha sürdü ama Blue'nun gücün tadına bakmak istediği açıktı. Sadece ona izin verebileceğimden emin değildim.

"Sana dokunmam gerek," diye mırıldandım, şehvet beni deliliğin eşiğine getirmişti. "Ona teslim ol. Ben böyle yaparım," dedi dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle eşofmanımı indirdi ve sikimin tüm uzunluğunu serbest bıraktı.

Hiç vakit kaybetmedi, onu almak için beni hizaya soktu ve kalçalarını aşağı indirdi. Beni sonuna kadar içine aldığında bir hayvan gibi hırladım, hareket etmeye başladığında kollarım bağlarıma karşı şişti. Onları kırmamak ve onu yakalamamak için sahip olduğum her öz kontrol onsunu aldı. Beni yavaşça becerdi, göğüslerini sıkarken ve meme uçlarıyla oynarken yeşil gözleri kapandı, beni o kadar sertleştirdi ki zar zor dayanabildim. Ama nefeslerimiz birbirininkine ayak uydurdukça, gösterinin tadını çıkarmayı daha kolay buldum. Ondan gelen her inilti ve soluk, sikimin ucunun seğirmesine neden oldu ve patlama dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım.

Kendi salıverilmesini kovalarken hızı artmaya başladı ve umutsuzca uzanıp onun için muhtaç klitorisini ovma istedim, ama lanet olsun, sadece benim üzerimde boşalmasını izlemek çok sıcaktı.

Darcy tırnaklarını göğsümden aşağıya, karın kaslarıma üzerine geçirdi, kaslarıma sıkılaştığını görünce inledi ve ben de kalçalarımı yukarı kaldırdım, tam o serbest kalırken sikimi daha derine zorladım. Başını eğerek haykırdı

sırtını ve göğüslerini sertçe sıkıyor, kalçaları sallanıyor ve vücudu benimkinden alıp alıyordu. Kendimi daha fazla kontrol edemedim, sertçe ittim, lanet olası kısıtlamaları kırdım ve kalçalarımın öfkeli pompalarıyla onu becerirken kıcımlı kavradım, derin bir inilti ile bitirdim ve zevk dalgaları halinde içime dökülürken dişlerimi boynuna sürdüm.

Sırtımı tırmalayarak beni daha da yakınımaya çekti, ta ki başlangıcı ya da sonu olmayan tek bir varlık gibi hissedene kadar, bedenlerimiz kıpırdamadan birbirininkine mükemmel bir şekilde uyum sağlayana kadar.

Dişlerimi derisinden çektim, iğne izlerinden akan kan çizgisini yalayarak uzaklaştırdım ve onları iyileştirmek için elimi hareket ettirdim.

"Yapma," diye nefes nefese elimi kenara itti. "Bir keresinde sana, dünya bizi kabul ederse ısırık izlerini takacağımı söylemiştim. Bu yüzden bunları saklıyorum."

Ağzım onunkini buldu, bu öpücük ruhlarımızın birleşmesine neden olurken baş döndürücü bir mutluluk beni ele geçirdi. Dünyanın en şanssız piç kurusundan en şanslısına nasıl dönüştüğümü bilmiyordum ama lanet olası yıldızlarımı sayıyordum ve gelgitin asla tersine dönmemesini umuyordum.

Darius

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

T Motosiklet altımda kükrüyor, dağ yolu sürekli bir tırmanışla kıvrılıyor ve bizi zirveye doğru fırlatıyordu. Sürerken sııttım, virajları bir profesyonel gibi alan kızıma baktım, eğilerek

Kendi motosikleti, motorun üzerine işlenmiş elmas takımyıldızı öğle güneşinde parlıyor ve kaygan boyanın üzerinde gökkuşakları oluşturunuyordu.

Roxy'nin kahkahaları kaskıma yerleştirilmiş kulaklıktan kulaklarımda yankılanıyordu, onun yol sevgisini paylaşsam bile sürüşten aldığı saf, dizginlenemez keyif bulaşıcıydı.

"Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," dedim, önden çekmesine izin verdim ve benden önce tepeye tırmanmasını izledim, Solaria'nın nefes kesici manzarası önümüzde açılıyordu, sanki tüm dünya açık yolun ötesinde bekliyordu.

"Herhangi birimiz savaş kampından uzaklaşıp sadece eğlenmek için bir şeyler yapmayalı çok uzun zaman oldu," diye hemfikirdi, ancak bu gerçekten öyle sayılamazdı. Ama Roxy, cebimde bizi gitmemiz gereken yere götürmeye hazır yıldız tozuyla dolu bir kese olduğu halde akademi kapılarına doğru ilerlerken duraklamış ve otoparka özlemle bakmıştı.

Bugün manzaralı yoldan gideceğimizi duyurmuştum. Buna hiç itirazım yoktu.

Nereye gittiğimizi biliyordu, beni ölümden döndürmenin bir yolunu ararken ölüme yaklaşmanın tüm yöntemlerini araştırmıştı ama bundan daha sağlam bir yola ihtiyacı vardı. Doğru gittiğimiz şey bir köprüden çok bir aynaya benziyordu. Asla bir cellat ağacının altından Peçe'ye adım atamazdı. Ama Feribotçuyla konuşmak için fazlasıyla yeterli olurdu.

"Bana ne planladığını söyleyecek misin?" Gazi geri çekip dağın diğer tarafındaki tepeden aşağıya doğru hızla inerken adrenalinin etkisiyle sordum.

Yol bir dizi sert virajdan oluşuyordu ama manzara açıktı, bu yüzden önümüzü görebiliyor ve karşıdan trafik gelmediğini teyit edebiliyorduk. Bugünlerde tüm yollar ürkütücü bir şekilde boş görünüyordu. Savaş bıçak sırtındayken ve her an kaymaya hazırken kimse gereksiz yolculukları riske atmak istemiyordu.

"Ona hayatının bedelinin ne olduğunu açıkça sormayı planlıyorum," diye seslendi bana, ilk dönüşü yaparken siyah saçları kaskının altından fırlıyordu.

"Ve?" Ben zorladım ama o sadece güldü, bisikletini daha hızlı gitmeye teşvik etti ve beni takip etmeye zorladı.

Bunun bir riski vardı ve bu da heyecanını daha da çekici kılıyordu. Her neyse, aceleyle ayrılmamız gerekirse elimde yıldız tozu vardı, bu yüzden ciddi bir tehlike altında değildik. İkimiz ve birleşik gücümüz arasında, bizimle karşılaşacak kadar aptal olan herhangi birinin bundan daha kötü bir şekilde çıkacağını hayal etmek zorundaydım.

Manzaranın güzelliği ve sürüşün heyecanı bize tüm savaş konseylerinden ve kıyamet kehanetlerinden çok ihtiyaç duyduğumuz bir erteleme sağladı. Şu anda her şey bitmiş ya da belki de hiç başlamamış gibi davranabilirdik.

Roxy son dönemeçten hızla geçerken kıkırdadı, sonra da dönemecin ötesinde uzanan uzun düz yolda hızla ilerledi.

Peşine düştüm, sonunda motoru tam potansiyeliyle serbest bıraktım ve vücudum seledede alçakta kalacak şekilde peşinden hızlandım.

Roxy omzunun üzerinden bana baktı, sonra vites değiştirip hızını artırdı. Hoparlörden, "O büyük yumrulu kayaya son varan bu gece inmek zorunda," diye seslendi.

"Şu pütürlü taş şey, Kanlı Çağlar'da yıkılan, çoktan unutulmuş Torbella şehrinde kalma bir taş sütun, biliyorsun," diye arkasından seslendim ama beni omzunun üzerinden savuşturmak için elini kaldırdı ve son sürat uzaklaştı.

Ona küfrettim ve sonra onu yakalayıp dövmeye odaklandım.

Öne doğru eğildim, motosikletimin motorunu sonuna kadar zorladıkça kükrüyordu, yemyeşil manzara bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu.

Roxy önümde durdu, bisikleti yolu yırtarcasına ilerlerken bir saniye bile durmadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan taş sütunun yanından geçtik ve onun zafer çılgılığı kulaklarımı doldurdu.

"Aldatıyorsun," diye
alay ettim. "Kötü
kaybeden," diye cevap
verdi.

Yolculuğun heyecanının tadını çıkararak devam ettik ve Roxy'nin liderliğini sürdürmesine izin verdim, yine de gözlerimin onun üzerinde olmasını tercih ettim.

Ana yoldan daha küçük bir yan yola saptı, ilerideki virajlar ve dönüşler önümüzü görmemizi zorlaştırdığı için biraz yavaşladı. Yolumuz yosunlarla kaplı sarp kahverengi kayalar ve yapraklarına yapışan kırağıya inatla aldırış etmeyen kır çiçekleriyle kaplıydı. Bir köşeyi döndüğümüzde yolumuzun yanında gürül gürül akan bir nehirle karşılaşmak beni şaşırttı. Yolculuk beklediğimden daha hızlı geçmişti. Ya da belki de fark edemeyecek kadar keyif almıştım.

Kavşağa vardık ve Roxy kenara çekip atından indi ve kaskını gidona astı.

Yanına park ettim, çenesini neredeyse yanmış gibi görünen yüksek, kararmış bir ağaca doğru salladığında yanında yürümek için hareket ettim, ancak dallarına yapışan yapraklar bu teoriye meydan okudu. Daha yakından incelediğimde, yaralı kabuğu boyunca koyu kırmızı örümcek ağlarının aktığını ve sanki içeriden aydınlatılmış gibi parladığını fark ettim. Tek bir dal, nehri kavrayan bir kol gibi uzanıyordu ve tam ortasından esen rüzgârda bir ilmik sallanıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Mırıldandım.

"Şimdi, son karşılaşmamızda onu nehre ittiğim için beni affetmesini umuyoruz." Kendimi nefes verirken beşe kadar saymaya zorlarken o bu anıya sıırttı. Şu an karımın umursamaz davranışları yüzünden onunla tartışmaya girmenin zamanı değildi ama bazen yaptığı numaralarla bana kalp krizi geçirtmeyi amaçladığını düşünüyordum.

Roxy bir dizinin üzerine çöktü ve nehrin kenarını kaplayan alüvyona dikkatle Eihwaz (sivri uçlu bir S'ye benziyordu) rününü çizdi. Lanet olası kitabını okuyordum, bu yüzden kolayca tanıdım, koruma rünü anladığım kadarıyla en az tehlikeli olanlardan biriydi. Parmak ucunu batırıp üzerine üç damla kan damlatmadan önce rünün üzerine bir dal dereotu ve ardından lavanta yerleştirmesini izledim.

"Seninkini de ekle," diye emretti ve toprak büyüsiyle yaptığı iğneyi bana uzattı.

Emperyal tonu görmezden geldim ve istediğini yaptım, kanımın üç damlası onunkiyile küçük bir adakta birleşti.

Roxy parmaklarından kıvılcımların düşmesine izin verdi ve her şey alevler içinde kaldı.

Son olarak elini deri ceketinin cebine soktu ve iki altın sikke çıkardı.

"Bunlar-" Başladım ama sözümü kesti.

"Evet, evet. Ama onlara ihtiyacımız var, o yüzden yatağının başucundaki süslü korsan sandığındaki diğer milyonlarca altınla kendini avutman gerekecek," diyerek beni başından savdı.

Dişlerimi birbirine kenetleyerek bir hırıltıyı bastırdım ve paraları koruma rününün diğer tarafına, suya daha yakın bir yere yerleştirmesini izledim. Sonra kılıcını çantasına sarılı olduğu yerden çıkardı ve kınından çıkardı, metalin üzerindeki kan lekeleri ortaya çıktı.

"Ölü bir adamın kanı," diye açıkladı ben kaşlarımı çatarak bakarken. "Nereden aldığımı sorma - tamamen iğrenç bir keşifti, ama akademiye saldıran piçlerden birinden geldi ve ödünç aldığımda zaten ölmüştü, bu yüzden sadece bu konuşmayı başlatmak için sıradan bir cinayet çılgınlığına gittiğimi düşünme."

"Bu düşünce hiç aklımdan geçmedi."

"Yalancı." Bana sırtıttı, sonra rün üzerinde yaktığı kurbanın için için yanan kalıntılarına doğru eğildi ve bıçağını suya sapladı. "Ama tüm bunlar bana gerekli göründü çünkü Feribotçuyu ortaya çıkmaya zorlamak istiyorsam buna ihtiyacım var ve içimden bir ses kibarca rica etseydim reddedeceğini söylüyor."

"Ah evet, yaşamdan ve ölümden daha güçlü bir varlığı sizin emirlerinize boyun eğmeye zorlamak son derece mantıklı bir şey gibi görünüyor," diye kestirip attım.

Roxy'nin dudakları bir cevap vermek için aralandı, ama bir küreğin suya vuruşunun uzaktan gelen sesi ikimizin de sessizlik içinde nehre dönmemize neden olunca dudakları aralandı.

Bu aydınlık sabahta ortaya çıkmaya hiç de hakkı olmayan bir sis suyun üzerinde ilerlemeye başladı ve nehrin uzak tarafını görüş alanından çıkardı. Nehir boyunca uzanan kalın ağaç dalı sessizlikte uğursuzca gıcırdadı, orada asılı duran ilmik doğal olmayan bir esintiyle sallandı ve Feribotçu karanlığın arasında belirirken dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Koyu bir pelerinle örtünmüş, yasaklayıcı gözlerini yanımdaki kadına sabitlemiş olan Kayıkçı, salını kıyıya yaklaştırdı.

"Çok yüzüsüsün," diye tükürdü.

Yüzü kapüşonun içinde ortaya çıkınca şaşkınlığımı bastırdım, Vahşi Kral kapüşonun kıvrımlarından bize bakıyordu. Bunun gerçekten Hail Vega olmadığını anlamam bir anımı aldı; Feribotçu sadece onun yüzünü takıyordu.

"Benim kavgam asla seninle değildi," dedi Roxy kararlı bir şekilde, ölümün efendisi ona bakarken sarsılmış gibi bile görünmüyordu, delici bakışları aramızda yanan rune üzerinde geziniyor, üst dudağı anlayışla geriye kıvrılıyordu.

"Ama yine de buna ihtiyaç duyuyorsun," diyerek Roxy'nin sırtımasına neden oldu. "Ben aptal değilim."

Feribotçu da eğlenmiş olabilecek bir şekilde homurdandı ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Ödediğimiz bu bedeli anlamak istiyoruz," dedim, onu burada bu şekilde ne kadar tutabileceğimizden emin değildim ve gitmeden önce bu cevaba ihtiyacım vardı.

"Seni ölümün kalbinden koparıp aldı, ruh hırsızı," diye cevap verdi, gözleri başımın tepesinden botlarımın tabanına kadar beni süzüyordu ve bu sırada omurgamda bir ürperti belirliyordu. "Böyle bir küfrün bedelinin düşük olmasını mı bekliyordun?"

"Cevaptan başka bir şey beklemiyorum," diye karşılık verdim.

Feribotçu bizi birkaç dakika süzdükten sonra omuz silkti.

"Borcunuzu ölüm tesliminde ödeyeceksiniz," dedi şifreli bir şekilde, zaten kendimiz için hesaplamadığımız hiçbir şeyi açıklamadı.

"Kaç kişi öldü?" Ben zorladım. "Senin biçme arzun tatmin olana kadar daha ne kadar kana susamışlık ve şiddet içinde eğleneceğiz?"

"Bazı ruhlar diğerlerinden daha ağırdır," diye cevap verdi, o umursamaz omuz silkişi geri döndü ve küreğini kıyıya doğru sürerek bizden bu kadar çabuk uzaklaşmaya çalışırken gerildim.

"Tharix, babamın Varis dediği şeyin şu anda kendisine bağlı, ölüme kaçamayan dört Fae ruhu var," dedim. "Elbette onun ölümü fazladan sayılır?"

Feribotçu bir kedi gibi tısladı ve bu ani çıkış karşısında neredeyse irkiliyordum. "Ölümlüler neden kaderin tasarımlarıyla oynamakta ısrar etmek zorunda?" diye hırladı. "Hayır, Tharix yeterli olmayacak. O iğrenç şey doğrudan bana hesap verecek."

"Lionel Acrux'un ruhuna ne dersin?" Roxy hızla sordu. "Ruhu yeterince günahla yüklü mü?"

Feribotçu birkaç dakika düşündü, Tharix'ten bahsedilmesine duyduğu öfke azaldı ve sonunda başını salladı. "O ve ordusunun gücü yeterli olacaktır."

"Yani savaşı kazanmamız ve babamın çürümüş ruhunu size teslim etmemiz mi gerekiyor?" Açıkladım. "O zaman borcumuz ödenmiş mi olacak? Artık şimdiki gibi şiddete aç olmayacak mıyız?"

"Basit mi?" Kayıkçı güldü, sesi dalların çatlamasına ve rüzgârın oyulmuş taşa çıkardığı hırıltıya benziyordu. "Bu görevin basit bir yanı yok. Ejderha Kral'ın kellesini almaya yaklaşmadan çok önce kan ve vahşet içinde boğulacaksınız. Ama eğer bir şekilde katliamdan kurtulmayı başarırsan, evet, borcun tamamen ödenmiş olacak."

"Bekle," diye seslendi Roxy, sal daha fazla konuşmaya izin vermeyecek kadar hızlı bir şekilde kıyıdan uzaklaşırken.

Sis onu yutmaya başladığında Feribotçu gülümsedi ama Roxy kararlılıkla hırladı ve ardından nehrin kenarından koşarak atladı.

"Roxy!" Hava büyüyle kendini ileriye doğru iterken telaşla bağırdım; hem o hem de Feribotçu sisin içine gömülüp gözden kaybolurken sisten bana geri dönen tek ses botlarının sala çarpma sesiydi.

Peşinden koştum, önümdeki suyu dondurdum ve onun adını söyleyerek suya atladım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak onun hâlâ yaşadığını doğruladı, ancak kaynayan sisin içine daldığımda dünyanın tüm hissini kaybettim ve buzun üzerinde kayarak durdum.

Etrafımda döndüm, sesleri zayıf ve belirsizdi, arkamdan geliyordu... hayır, sağdan...

Tekrar koşmaya başladım, konuşmalarının uzaktan gelen mırıltısı beni vahşi bir kaz kovalamacasına sürüklüyordu, yön sürekli değişiyordu, onları bulma umutlarım hızla tükeniyordu.

Panik bana doğru koşarken, ayaklarımın altındaki buz parçalanmaya ve çatlamaya başladı. Ayaklarımın altına daha fazla büyü yaptım ama işe yaramadı ve durdurmak için bir şey yapamadan buzlu suya düştüm.

Giderek daha derine battım, yüzme çabalarım dirençten başka bir şeyle karşılaşmadı, ta ki aniden bir beden benimkiyle çarpışana kadar, yüzeye doğru tekmelemeye başlamadan önce kolları beni sardı.

Sonra hareket etmeye başladık, üstümüzde parıldayan ışığa doğru birlikte yüzdük ve ortaya çıktığımızda aç bir ciğer dolusu hava çektim.

"Ne sikim oynuyordun sen?" Suyu basıp kirpiklerimizdeki damlaları kırpıştırırken ellerimi Roxy'nin beline sımsıkı dolayarak talep ettim.

"Ondan benimle bir takas yapmasını istedim. Elimde onun istediğini bildiğim bir şey vardı."

"Ne?" Ben talep ettim.

"Lanetlilerin kanıyla boyanmış bir drenaj hançeri," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Onu Herithé'den aldım. Çok değerli olduğuna da eminim çünkü kabzası değerli taşlarla kaplıydı, bu yüzden onu açęözölü Ejderha'ya göstermemenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Peki hayatını riske atıp bana kalp krizi geçirtmek istediğin takası sağladı mı?" Gizli bir hazinenin fısıltısıyla uyanan entrika sancılarını görmezden gelerek talep ettim.

Sonra gülümsemesi kayboldu ve başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Ordumuz için onun korumasını istedim, savaşçılarımızla ölüm arasında bir kalkan olsun istedim."

"Sana bunu verecek kadar çok istemiş olamaz mı? Savaş ölüm demektir, bu aç bir adamdan ziyafette yemek yememesini istemek gibi bir şey."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Ama yine de ona verdim. Hiçbir koşul, hiçbir vaat, hiçbir takas olmadan. Sadece belki artık bize karşı olmaz, belki seni elinden aldığım için beni affeder umuduyla."

Cüretkârlığı karşısında başımı salladım ve bir tutam siyah saçını yüzünden uzaklaştırdım.

"Babamın ordusuyla çarpıştığımızda ona biçmesi için bir sürü başka ruh sunacağımızdan emin olacağız," diye kabul ettim. "Çünkü seninle bu çılgın hayatı yaşamayı henüz bitirmedim."

Tharix

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

C Eski. Babamın şatosunun yeşim yeşili duvarı boyunca iz sürerken avucuma baskı yapan hissi adlandırdım, düşünmeden dolaştım, bir sonraki adımda nereye gideceğimden emin değildim.

Bir köşeyi döndüm ve bir çift muhafız dikkat kesildi, korkularının kokusu havada olgunlaşmıştı, birinin alnının kenarından ter damlaları süzülüyordu.

Benden korkuyorlardı.

İçimi çektim ve onların arasından kalenin daha derin katmanlarına doğru ilerledim. Herkes benden korkuyordu. Hiçbiri benim ne olduğumu anlamamıştı ve bu yüzden korkuyorlardı. Ama hiçbiri benden daha az anlamıyordu.

Keskin. Duvardan sivri bir şekilde çıkan taş parçasına baktım, başparmağımın ucuyla üzerine bastırdım, ta ki o his içime hücum edene, kan duvarı boyayana kadar. Acı.

Buradan, kalenin buzlu pencerelerinin ötesindeki ordunun gürültüsünü duyabiliyordum. Uzaktan babamın sesini de duyabiliyordum, herkesin kaçışmasına neden olacağına şüphe olmayan bir emir veriyordu.

Annem odaya girdi, beni orada gizlenirken görünce aniden durakladı, gözleri kürsüde duran tahtlara kayd ve

Dikkatimi onlara verdim ve taht odasına girdiğimi fark ettim.

Gözleri şüpheyle kısıldı ve bana doğru yürürken çıplak ayakları taş zemine çarptı.

"Oğlum," dedi, kelimeler duyularımın üzerinde dans etti ve sonra kayboldu. İçimdeki gölgeler üzerindeki etkisi kaybolduğundan beri sesi daha sert çıkıyordu; artık özlem duyulacak bir şeyin sükûneti değil, içgüdüsel olarak karşı koyduğum bir emir kısırtısıydı.

Yüzüne baktım, keskin elmacık kemikleri, olması gerekenden daha ince ya da en azından diğer Nimf ve Fae'lerden daha ince görünen cildi, etinin altında hafifçe görünen damarları, bazı yerlerde gölgelerle karanlık.

"Anne," diye karşılık verdim, bu kelimenin neden dilime pelesenk olduğunu merak ederek.

Babamın bana gösterdiği kamplarda anneleri için çığlık atan pek çok Fae duymuştum, daha az Fae'yle dolu olduğunu söylediği kamplarda, ama yine de bana diğerleri gibi görünmüşlerdi. Bundan da öte, gözlerinde o parıltı vardı, o... benim kaçırdığım bir şey.

"Neyin peşindesin?" diye şüpheyle sordu ve kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey yok," dedim çünkü son zamanlarda böyle hissediyordum. Aslında bazı açılardan sahip olduğum tek şey son zamanlardı. Öncesi vardı ve sonra... bu.

Dudaklarını büzdü, elimi tutup gölgelerimi yaklaştırırken kendi gölgelerinin koyu lekesi parmaklarının arasına dolandı. Ama artık bir ve aynı değillerdi, artık birleşmiş değillerdi ama ayırdılar ve ben kendi gölgelerimi tutarken, onlar da nazıkça ama sıkıca onunkileri geri ittiler.

Onun çağrısıyla gücümün arttığını hissettim, ama o yıldız paramparça olduğundan beri, ışığı dünyayı yıkadığından beri, gölgelerimin ağırlığı o kadar kalın olmamıştı. Renkleri de artık o kadar koyu lekeli değildi ve onları böyle tercih ettiğimden oldukça emindim. Onun lekesini üzerlerinde görmek istemiyordum.

Elimi geri çektim, ondan uzaklaştım ve odanın ortasındaki tahtlara doğru ilerledim.

Annem arkamda durmak için yürümeden önce sessizce beni inceledi.

"Bir gün senin olacak," diye nefes aldı, sözleri ipeksi. "Yakında bir gün, belki."

"Sandalye mi?" Böyle bir şeyi neden önemseydiğimden emin olamayarak sordum.

"Taht," diye sertçe düzeltti. "Ve onunla birlikte gelen taç."

Aniden öne çıktım, babamın koltuğuna çöktüm ve oymalı sırtına yaslandım, onu süsleyen Ejderha pulları omurgama batıyordu.

"Uyduğunu sanmıyorum," diye karar verdim ve aynı hızla tekrar ayağa kalktım.

"Çünkü hala büyümeye devam ediyorsun. Zamanı geldiğinde tam oturacak," diyerek beni temin etti.

Bunun üzerine düşündüm, aradığım şeyin bu olup olmadığını merak ettim, ama sonra o dağın tepesinde birlikte gülen kardeşlerimi hatırladım ve göğsümde bir şey keskin bir şekilde büküldü.

"Hayır," dedim çünkü hiçbir sandalyenin ya da şapkanın aradığım şeyi sunamayacağını biliyordum.

Yine konuşuyordu, sözleri sert ve kırılmıştı ama ondan uzaklaştım, sesi sadece dinlememeyi seçtiğim bir gürültüden ibaretti. Artık çok daha kolay bulduğum bir seçimdi bu, onun yanından uzaklaştığımda sözleri artık düşüncelerime girmiyordu.

Babamın sesi önümdeki odadan geliyordu ama ses tonundaki öfkeyi tatmak istemediğimden, bugün bana vereceği itaat ve boyun eğme dersiyle yüzleşmek istemediğimden geri döndüm. Eli ona geri verilmemişti ve bu durum karşısında duyduğu öfke düzenli olarak üzerime salınıyordu. Hayır, artık kemerinin kırbaçlarının kurbanı olmak istemediğimi fark ettim. Bir süre onun şiddetine katlandım, böyle bir acının hissi benim için garip ve yeniydi. Ama benden talep ettiği sadakat, beni istediği her şeyi kabul etmeye zorlaması artık o kadar önemli görünmüyordu.

Arkamdan sinsice yaklaşan annemi geride bırakarak aşağıya doğru inen dar bir merdivenden çıktım ve hizmetlilerin kullanması için tasarlanmış başka bir dar geçide girdim.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, ayak sesleri kayboldu ve geçitten devam ettim, sonra aşağıya, daha aşağıya, Vard'ın laboratuvarlarının yanından geçerek, duvarların artık yeşil renkte parlamadığı kalenin derinliklerine doğru bir dizi merdiven daha indim.

Aklımda gerçek bir yön olmadan dağın altındaki karanlığa doğru ilerledim, ancak ayağım bir su birikintisine çarptığında sarsılarak durdum. Parmak uçlarımda omurgamda gezinmesine benzer bir his beni olduğum yerde dondurdu.

Ayağımın dibindeki su birikintisinden bir el fırladı, ayak bileğimi kavrayıp dengemi bozarken şaşkınlıkla haykırmama neden oldu ve beni

yere yığıldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, bulanık suyla ve yırtık pırtık bir kapüşonun kıvrımlarından bana bakan çürümüş bir kafatasıyla yüz yüze geldiğimde nefes nefese kaldım.

İskelet eller beni tekrar sarsarak su birikintisinden kurtardı ve boğazımdan tutup aşağı çekerek yüzümü pis suyun altına sokmaya zorladı.

Yeni bir his beni çarptı, nabzım hızla atıyor, adrenalin şokla titreyen uzuvlarıma yayılıyordu. Korku.

"Bana ait olan eşyalara sahipsin Gölgedoğan," diye alay etti kafatası, kokuşmuş nefesi etrafımı saran suyun içinden bile yüzüme vuruyordu. "Onları almaya geldim."

Mildred

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

M Kralımla yeniden bir araya gelme ihtiyacıyla derim kaşınıyor ve yanıyordu; kolumun kıvrımındaki Koruyucu Bağ şimdi kızarmış, kanayan bir deri parçasının arasında göze çarpıyordu.

Sürekli acısını dindirmek için onu tırmaladım ve tırmaladım.

Ona dönme arzum ateş gibi yanıyordu, bağın gereklerini yerine getirme ve ona karşı ettiğim ebedi koruma yeminini tutma ihtiyacım aklımlı başımdan alıyordu. Nefes nefese kalmıştım, çoğu zaman delirmek üzereydim. Düşünemiyordum, yemek yiyecek enerjiyi zor buluyordum ve bazen onsuz nefes almakta bile zorlanıyordum.

Ve şimdi orada, o pis odanın zemininde, korkaklar ve başarısızlarla, burası için mücadeleyi kaybetmiş olanlarla çevrili bir şekilde yatıyordum. Ya da daha kötüsü; zavallı solucanlar gibi teslim olmuşlardı.

Buradaki pis koku mide bulandırıcıydı, bize temiz kıyafetler ve duşlar verilmesine rağmen, havanın başarısızlığın keskin kokusuyla yoğunlaşarak gün geçtikçe daha da kötüleştiğine yemin edebilirim.

Sığ ve ince nefesler alıyordum, ciğerlerim daha fazla hava ihtiyacıyla yanıyordu, kulaklarımdaki çınlama kafesimin parmaklıklarının ötesindekilerin sözlerini ayırt edilemez hale getiriyordu. İğne ucu kadar ışık dans ediyordu.

Ama gözlerimi kapattığımda, sevgili kralımın anısı bile içimdeki acıyı dindirmeye yetmedi.

Bir çınlama sesi duydum ve göz kapaklarımı açtım, bunu yaparken uykusuz geçen gecelerden kalan kabuğun çatlayıp parçalandığını hissettim.

Cilalı botlar önümde durdu, bir adam neyim olduğunu sordu, omzuma bir dürtme beni öfkeyle hırlattı.

Altlarında kasıldım, o kadar alçaldım ki bu utanç beni irkiltti. Ben bir Ejderdim ve yine de burada, böylesine aşağılık hayvanların ayaklarının dibinde yatıyordum.

İçlerinden biri beni tekrar iterek "Hasta mısın?" diye sordu.

Hırlamak istediğim yerde homurdandım ve rahatsız edici uzvuna temas etmek için çok geç kalmış bir elimi ona doğru savurdum.

"Onu Uranüs Reviri'ne götürelim," diye karar verdi bir kadın, ben onlara tükürüp çırpınırken, ellerinin pençesinden kurtulmaya çalışıyordum.

Ama bunu yaparken bile kalbim göğsümün içinde çatladı, kralıma duyduğum ihtiyaç beni yoğunluğuyla sakat bıraktı, bu iğrenç yerde kilitliyen arzusun çaresizliği azıcık olan benliğimi yok etmeye yetti.

Hücremizin kapıları açılıp kapandığında bir patlama sesi duyuldu, etrafımdaki hareketi, loş ışığın aniden parlak hale gelmesini, durgun havanın yerini temiz havanın almasını anlamaya çalışırken sırtım sert bir şeye yaslandı.

Gökyüzüne bakarken çatlamış dudaklarım aralandı, bedenim ona doğru hamle yaparken sarsıldı, orada, bulutların arasında olmak, derin maviye ateş püskürtmek istiyordum. Ama ona ulaşmaya çalışırken kendimi bağlı buldum, göğsüm taşınmakta olduğum sert yüzeye bağlanmıştı.

"Geraldine'i çağırın," dedi sihirli sedyemi taşıyan adam ve ben de boynumu çevirdiğimde çakal bir sıçanın aceleyle bana doğru geldiğini gördüm.

Bir el bileğime dokundu ve öfkeyle hırladım, dişlerimi göstererek orada yürüyen kadına doğru hamle yaptım. Elimdeki tek şey bu kör Fae dişlerinden başka bir şey olmasaydı, kadının boğazını parçalayabilirdim.

Telaşla geri çekildi, parmakları bileğimden kaydı, eli benimkine değdi ve o anda bir güç titreşimi hissettim. Altın.

Ağırlığımı ona doğru vererek tırnaklarımla kolunu parçaladım ve kan akıttım. Çığlık atıp sendeleyerek geri çekildi ama parmaklarım taktığı altın bileziğe takılmış ve onu bileğinden koparmıştı. Sedyeye yere yuvarlandı ve ben de yüzümü sertçe toprağa çarptım.

Etrafımdan alarm çığlıkları geliyordu, beni tutmak için sırtıma atlayan bir ahmağın ağırlığı yüzümü çakıllara daha da gömüyordu, ama elimdeydi ve aceleyle belime soktum, altın doğrudan etime bastırıldı.

Beni tekrar ayağı kaldırdılar, beni zapt etmek için çeşitli yönlerden daha fazla sarmaşık uzanıyordu ve ben onların kontrolüne karşı savrulup duruyordum. Ama bu sırada, altın sihrimi geri kazanmaya çalışırken derimin altında sıcak bir güç damlası yükselmeye başladı.

Yürüdükçe hareketsizleştım, gözlerim gökyüzündeydi ve kralımın düşünceleri zihnimde her zamankinden daha netti. Kanımda yavaş yavaş biriken büyü, güçsüz geçirmeye zorlandığım süre boyunca yaşadığım eziyetin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu. Hücremi paylaşan diğer zavallı ruhların hepsine, uzun süreli yokluğun neden olabileceği deliliği engellemek için kapalı bir ortamda biraz büyü kullanma şansı sunulmuştu. Ama onlara bu şans iyi davranışları karşılığında sunulmuştu. Ben asla bu zalimler ve cehennem zebanileri için kendimi alçaltmazdım. Ben bir Ejderdim, her yönden onlardan üstündüm ve beni korkutamazlardı.

O sihir kıvılcımı büyüdüğe göğsümdeki ağrı azaldı. Yapabileceklerimin yanında bu sadece bir kordu ama yine de bir başlangıçtı.

Beni akademinin kalbine, Uranüs Revirine doğru götürürken bakışlarım bir o yana bir bu yana gidip geliyor, her bir fareyi ölüm için işaretliyordu.

Orada bir yatağı yatırıldım, sarmaşıklar vücudumdan çıkarıldı ve ayak bileğime tek bir kelepçe takılarak beni metal karyolaya zincirlediler. Anne

Dickins, akademideki baş şıfacı ve konuyu öğreten profesör odaya girdiğinde tamamen hareketsiz kaldım, ancak gözlerim bir yerden bir yere hareket ediyordu, içimde bir plan oluşuyordu o altın bilezik büyümü geri getirirken.

Duvar boyunca uzanan cam bir dolapta pire ilacından Faemidia tonağıne ve sakinleştiricilere kadar her türlü iksir ve tonik sıralanmıştı ama en çok ihtiyacım olan şeyi gördüğümde bakışlarım sabit kaldı. Emir bastırıcı için bir şişe panzehir ve Ejderimi kilitli olduğu zincirlerden kurtaracak kadar güçlü bir doz hazırlamak için bekleyen bir paket yeni şırınga.

Muhafızların çoğu odadan çıkarken bekledim, görünüşe göre artık kontrol altında olduğumdan memnunnlardı. Sanki onlar gibi zavallı ahmaklar

tüm topraklardaki en güçlü canavarlardan birini uzun süre kontrol etmeyi umuyor.

Şifacı ve sadece iki muhafızla baş başa kaldığımda boğazımın arkasından bir hırıltı yükseldi. Kendilerini yeterli görmeleri aşağılayıcıydı ama yakında hatalarını anlayacaklardı.

Şifacının büyüsunü içime işlemesine izin verdim, uzuvlarıma verdiği ekstra gücü, onun bakımlarıyla sıyrılan yorgunluk katmanlarını memnuniyetle karşıladım. Beni muayene etti, kendi kendine mırıldandı ve gözlerimin içine bakarak en son ne zaman Faeroid aldığımı sordu.

Soru karşısında dudaklarımı yaladım, bir yanım vücudumdaki titreme ve acının sadece kralımdan ayrı kalmamdan ve Koruyucu Bağ'ın etkisinden kaynaklanmadığını biliyordu. İlacıma ihtiyacım vardı. Bundan bahsetmek bile boğazımın düğümlenmesine ve kalbimin çaresizlikle çarpmasına neden oldu.

"Çok uzun," diye itiraf ettim, ellerimdeki titreme de bunu doğruluyordu zaten.

Şifacı başını salladı. "Sana bir doz vereceğim. Bu tür şeylere soğuk hindiyle başlamak güvenli değildir."

Odadan telaşla çıktı ve kulaklarımdaki çınlama, zihnimde kısmen oluşmuş tüm planlar yok olurken, tonağıme olan açlığı zihnimin her parçasını tüketirken, bakışlarım o kapıya kilitlenmiş, tamamen fiziksel hissettiren bir çaresizlikle onun dönüşünü beklerken kreşendoya dönüştü.

Tırmaladığım kadın bana öfkeyle bakıyor, etinde bıraktığım kanlı oyukları iyileştirmeye çalışıyordu. Elini bileğine götürdü ve nefesini tutarak beni ona odaklanmaya zorlarken, zihni bir şeyin farkına vardı ve dudakları suçlamayla aralandı.

Zamanım dolmuştu ve öfkeli bir feryatla yumruğumdan ikiz tahta mızraklar fırlattım, her iki muhafızın da boğazını delip geçtim ve odaya kan sıçradı.

Ölümlerinin ardından kendimi yatağımdan fırlattım, ayak bileğimdeki kelepçe sıkıca sarsılırken ağır bir şekilde yere düştüm. Diğer bacağıma attığım şiddetli bir tekmeyle zincirlendiğim metal direği kırdım ve tüm yatak muazzam bir çınlamayla yere düştü.

Öldürdüğüm kadının cesedini kaptım, bir Atlas bulana kadar ceplerini karıştırdım ve babamı aradım, akademiye gelip benimle buluşmasını emrettim, kaçtığımı haykırdım ve cevabını dinlemek için hiç vakit kaybetmedim. Ejderhalar benim için gelecekti. Biz kendimizinkileri koruruz.

Toparlamayı başardığım değerli büyü kırıntıları artık yoktu, o toprak büyü patlaması tarafından tüketilmişti ama benim büyüye değil, Ejderha'ya ihtiyacım vardı.

Kapının arkasından gelen bağırış çağırış seslerini, yoluma çıkan ayak seslerini duymazdan gelerek ayağa kalkmaya çalıştım.

Yumruğum ecza dolabının cam kapağını kırdı, cam derimi deldi ve raftan panzehir şişesini ve bir şırıngayı kaptığım gibi parmaklarımın arasından kan sızdı.

Paketi dişlerimle yırtarak açtım, şırınganın kapağını fırlattım ve kullandığım güçle iğneyi yarı büktüm, ancak yine de şişeye ittiğim bir doz panzehir emmeyi başardı.

Kapı kırıldı ve bakışlarım, bir savaş çılgılığıyla bana doğru fırlayan o huysuz kaltak Geraldine Grus'un delici mavi gözleriyle buluştu.

Gücümün son fısıltısı benden fırladı, sarmaşıklar ellerini bağladı ve büyüünü kilitledi.

Öfkeyle çılgılık attı, bağlı ellerine rağmen bana doğru koştu ama bakışlarımız buluştuğunda iğne etimi deldi ve ben çoktan yer değiştirmiştım, canavar bir zafer kükremesiyle derimden fırladı.

Oda Ejderha bedenim için çok küçüktü ve genişleyen bedenim duvarlarla çarpıştığında duvarlar çatladı ve titredi. Geraldine ayağa fırladı, kapının ötesinde sırt üstü yere düştü ve ben de işini bitirmek için dudaklarımı Ejderha ateşi patlamasıyla ayırdım.

Koridordan çılgıklar geldi ve başımı kaldırdım, Ejderha Ateşi çenemden fırlayarak benim yerime bana doğru koşan beş muhafıza doğru fırladı.

Burada sayıca azdım ve kralıma dönme ihtiyacım, bu hain pisliklerden olabildiğince çoğunu yok etme arzumdan daha ağır basıyordu.

Geraldine'e doğru atıldım, onu pençelerimin arasına aldım, yakalanma konusundaki başarısızlığımı telafi etmek için kralıma bir hediye.

Bir sıçrayışla en yakın pencereden içeri daldım, devasa bedenimi çok küçük delikten içeri sokarken etrafımdaki taşlar paramparça oldu. Pençelerimin arasında çırpınan ve bana lanet okuyan Geraldine Grus, kanı pençelerimin kenarlarından akarken benimle birlikte sürüklendi.

Kralıma utanç içinde dönüyor olabilirdim ama ona bu isyanda kilit rol oynayan kaltağı hediye etmeyi planlıyordum.

Döndüğümde. Ve onun acınası isyanının tüm bilgisini kafasından boşalttığında, onun halka açık infazı için ilk sırada ben olacaktım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Y majesteleri!" Justin Masters bize doğru koşarak feryat etti. "Bir mahkûm kaçtı! Mildred Canopus, Geraldine'i kaçırdı!"

Tüm dünyam kendi ekseninde döndü, dehşet kalbimi ele geçirdi ve beni bırakmayı reddediyor.

"Ne tarafa gittiler?" Ona doğru koşarak bağırdım ama Orion önce davranıp Justin'in gömleğini avuçladı.

"Ne tarafa?" diye bağırdı.

"Ejderha ateşiyle kapıları patlattı ve Tucana'ya doğru uçuyor," diye mırıldandı Justin, Orion'un elini pençeleriyle çekmeye çalışarak.

Orion onu bıraktı ve ben de Atlas'ımı çıkarıp grup sohbetine bir sesli mesaj gönderdim.

"Geraldine kaçırıldı. Mildred onu Ejderha formunda tutuyor. Havalanacağım ve bakacağım-"

"Yeterince hızlı değilsin," dedi Orion ısrarla. "Koşabilirim ama sana yetişebilmemin tek yolu..." Atlas'ımı aldı ve sesli nota devam etti. "Herkes otoparkta buluşsun, anahtarlarınızı getirin. Caleb, mecbur kalırsan herkesi taşı. *Hemen* oraya gidin."

Orion başka bir şey söylemeden beni kucağına aldı ve kampüsün bir ucundan diğerine vahşi bir hızla fırladı. Beni yere bıraktığında

Varislerin pırıl pırıl spor arabalarının ve Darius ile Tory'nin motosikletlerinin önünde.

Caleb, Darius sırtında, Tory bir kolunun altında ve Seth diğer kolunun altında belirdi.

"Ben Max'i alayım," dedi ve bir anda ortadan kaybolup bir süre sonra Max'i sırtına almış olarak yeniden ortaya çıktı.

"Gerry nerede?!" Max gürledi, öfke ve dehşet o kadar yoğun bir şekilde akıyordu ki ciğerlerim tıkandı.

"Onu geri alacağız," diye yemin ettim, göğsüm intikam isteğiyle kükrüyordu.

"Çok haklısın, gideceğiz." Max koyu mavi Aston Minotin'inin kilidini açıp sürücü koltuğuna otururken, Seth beyaz Faeserati'sine, Tory ve Darius da bisikletlerine bindiler.

Orion Max'in yolcu tarafının kapısını çekti ve daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan içeri girdim. Aşağı doğru eğildi, emniyet kemerimi tutup yerine taktı ve bana yoğun bir bakış attı.

"Yakında görüşürüz, Blue." Kapıyı kapattı ve Max önden giderek çılgın bir hızla otoparktan çıkarken motorun gürültüsü altımda yankılandı.

Caleb ve Orion önümüzden fırladılar ama yola çıktığımız anda Max ayağını yere vurdu ve biz de arkalarından hızla ilerledik. Seth peşimizdeydi ve Darius ile Tory gaz pedallarını serbest bırakarak önden koşmaya ve Vampirlere ayak uydurmaya başladılar.

Kapıdan içeri girdiğimizde ve Max yola o kadar hızlı çıktı ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yumrukları direksiyonun etrafında sıkıydı, çenesi öldürücü bir öfkeyle titriyordu ve tüm araba bununla ağırlaşmıştı.

"Kendini tutma," dedim karanlık bir sesle, kendi öfkem göğsümden sızarken avuçlarımda büyü yanıyordu. Kimse Geraldine Grus'u bizden alamazdı. O grubumuzun atan kalbiydi ve onu eve getirmek için cehenneme bile giderdim.

Dağların üzerinden Tucana'ya doğru giden yola saptık ve Mildred'in Ejderhası'nın çamur kahverengisi formunun yamaçta süzüldüğünü gördüğümde nefesim kesildi.

"İşte orada!" Onu işaret ettim ve Max öfkeyle ayağını gaza daha sert bastı.

Pencereyi açtım, rüzgârı kontrol altına aldım ve hız kazanmamız için bize her türlü avantajı sağlayacak şekilde arkamıza doğru yönlendirdim. Orion ve Caleb

Ana yoldan ayrılıp dağın yamacına doğru daha doğrudan bir yol izledik. Virajlı yolu korkunç bir hızla çıktık ve ben bizi havayla daha da zorladım.

Daha hızlı ve daha hızlı tırmandık, dünya etrafımızda yeşil ve kahverengiden oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Tam dağın yamacına vardığımızda, gökyüzündeki bir dizi gölge kalbimin sıkışmasına ve dudaklarımdan bir hırıltı dökülmesine neden oldu.

Ejderhalar. Bir sürü bu tarafa uçuyor, Mildred'i geçip bize doğru geliyor.

"Siktir," diye tükürdü Max.

"Sadece sürmeye devam et," dedim ve camdan dışarı eğilip elimi kaldırdım.

Avucumda güneşin tüm sıcaklığıyla kükreyen Anka alevlerinden bir ateş topu oluşturdum, sonra arkasından bir hava patlamasıyla benden fırlamasına izin verdim. Ateş, dev bir mavi Ejderhanın yüzüne çarptı ve canavar kükreyerek gökyüzünden savruldu ve solumuzdaki dağın zirvesine çarptı. Devasa kayalar dağın yamacından yuvarlanarak bize doğru geliyordu ve ben de bizi korumak için bir toprak rampası yaptım, böylece tam tepemizden yuvarlandılar. Ejderha da çarparak geçti, dağın yamacından aşağı inmeye devam etti, pençeleriyle tutunmaya ve düşüşünü durdurmaya çalıştı.

"İyi atış," dedi Max memnuniyetle.

Darius motorunu yavaşlattı, pencerenin yanında durdu ve bana seslendi. "Ejderhaların önüne geç, biz senin geçmeni sağlayacağız. Sadece Geraldine'e git."

"Hallediyorum," dedim ve Max ayağını tekrar yere vurdu.

Bir ateş topu yere çarparken Tory önündeki yolda keskin bir dönüş yaptı, ama kalbim ritmini kaybetmiş olsa da, onun bir hava kalkanının içinde güvende olduğu açıktı, ateş kalkanın hemen üzerinde dalgalanıyordu.

Onu solladık ve Max asfaltı yaktı, motor böğürüyordu. Seth Faeserati'sinde diğerleriyle birlikte geriye düştü ve aramızdaki farkın açılmasına izin verdi.

Büyü, Ejderhaların ateşiyle buluşan bir güç felaketiyle tepemizde patlıyordu ve Caleb ile Orion'un dağın yamacında yırtınarak Ejderhalara da büyük büyük patlamaları gönderdiğini gördüğümde nefesim kesildi. Bu kadar çok dikkat dağıtıcı şey varken, onları geçmeyi başardık, karınlarının altından yelken açtık

Arabayı havayla korurken ve güçlerinin her patlamasını alırken, savunmamda tek bir çatlak oluşmasına bile izin vermedim.

Mildred şu anda sadece birkaç yüz metre ilerideydi ama gökyüzünde yükseliyor, yukarıdaki bulutların örtüsüne doğru yarışıyordu.

Max, "Onu bir Siren yemiyle bize geri çağıracağım ama direksiyona sen geçmelisin," dedi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Ben araba kullanamam."

"Sadece direksiyonu sabit tut ve ayağını yere koy, gerisini araba halleder," dedi.

"Max, bekle," dedim başımı sallayarak, ama o çoktan ikimizin de kemerlerini çözmüştü.

Ellerimi tutarak beni direksiyona geçmeye zorladı ve ben bunun gerçekten olduğunu kabul ederek inledim.

"Bunu yapabilirsin, küçük Vega," dedi, bana sert bir bakış attı ve havayı o kadar büyük bir güvenle doldurdu ki, onu dinlemekten kendimi alamadım.

"Sen üstten git, ben alttan gideceğim. Üç deyince," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan, ben de aynısını yaptım. "Bir, iki - üç!"

Direksiyonu bıraktı ve o benim koltuğuma atlarken ben de kendimi onun koltuğuna ittim. Botum gaza basmadan ve araba çılgınca ileri fırlamadan önce yarım saniye kadar hız kaybettik.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım, direksiyona daha sıkı sarıldım.

Max başını pencereden dışarı uzattı, ağzını açtı ve o güne kadar duyduğum en saf, en güzel şarkıyı söyledi. Bu, ruhumun bağlarını çeken, ona gitmem için bana yalvaran bir baştan çıkarıcıydı ve gökyüzüne, Mildred'e doğru spiral çizerek yükseliyordu.

Kocaman kahverengi canavar başını çevirip boncuk gibi gözlerle Max'e baktı, geniş burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Geraldine pençeleriyle sıkıca kavradığı yerden başını kaldırdı ve dudaklarını aralayarak Max'e baktı. Max'e içinde kaygan somon kelimelerinin geçtiğine yemin edebileceğim bir şeyler haykırdı ama Max'in ciğerlerinden süzülen çekici şarkı dışında hiçbir şey duyamadım. Lacivert pullar ellerinin üzerinden boynuna doğru süzülüyor, Düzen formu tüm gücüyle ortaya çıkıyordu.

Dikkatim sürekli dağılıyor, gözlerim ona kayıyor, göğsümde daha da yaklaşma ihtiyacı artıyordu. O, Fae'ler arasında bir tanrıydı, tapınılmak için yaratılmış bir varlıktı ve onun önünde diz çöken ilk kişi olmak istiyordum.

"Ohmagod," diye tısladım, gözümü kırptırdım ve Siren gücünü engellemek için Anka kuşumu çağırdım.

Yola ve önümdeki keskin dönüşe odaklandım, içimi bir panik kapladı. Yavaşlayamazdım. Geraldine bana güveniyordu ve ne olursa olsun ona yetişmeliydim.

Dişlerimi sıktım, direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğumdan parmak eklemlerim beyazlaştı ve saatte yüz mil hızla dönüşü alırken dudaklarımdan bir gıcırta çıktı.

Max'in kafası pencerenin çerçevesine çarptı ve ben ona bir özür mesajı gönderdim ama şarkısı hâlâ dudaklarından dökülürken ve gözlerini Geraldine'e dikmişken fark etmemiş gibi görünüyordu.

Geraldine'in hayatı boyunca parlak zırhlı bir şövalyenin gelip onu kurtarmasını istediğinden şüpheliydim ama şu anda parlak pullar içindeki bir Varis'i kabul edeceğine dair kıcıım üzerine bahse girerdim.

Mildred hızını yavaşlattı, Max'in çağrısına direnmek için çok çabaladı ama yine de bundan etkilendiği açıktı. Bize bakmak için başını çevirdi, bize doğru bir ateş hattı tükürmeden önce onu terk eden bir hırıltı.

Ondan kaçınmak için arabayı bir o yana bir bu yana çevirirken haykırdım, direksiyon o kadar hassastı ki araba her hafif dokunuşta çılgınca sarsılıyordu. Bizi yolda tutmayı başardım, tekrar hızlandım ve onlara yetiştim. Sağ tarafımızdaki dik iniş giderek daha da dikleşiyordu ve yanlış bir hareket yaparsam arabamızın kaymasını engelleyecek hiçbir bariyer görünmüyordu.

Gözlerimi tekrar yola çevirmeden önce dikiz aynamdan ateş püskürten Ejderhalar ve onların altındaki ailemin haydut çetesinin görüntüsüne kısa bir bakış attım.

Mildred aniden dağın zirvesinin etrafından dolandı ve onu gözden kaybettiğimizde lanet ettim. Ama çok uzakta değildi. Devam edip peşini bırakmamam gerekiyordu. Çünkü Geraldine güvende olana, ait olduğu yere dönene kadar bu kötü durumu durdurmayacaktım.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

M Motosikletim patinaj yaparak durdu ve ben de keskin bir dönüş yaparak ayağımı yere bastım ve üzerime fırlatabildiğim kadar yüksek ve gerektiği kadar geniş bir hava büyüğü duvarı fırlattım.

Ejderhaları durdurmak için.

Mildred ve Geraldine'i kovalamak için harekete geçtiklerinde ikisi onunla çarpıştı, içlerinden biri kanadını kırıp gökyüzünden yuvarlanırken mide bulandırıcı bir çatırtı havayı ikiye böldü. Dağ yamacına çarpıp çok aşağıdaki vadiye doğru yuvarlanarak gözden kaybolmadan önce üzerinde bir Ejderha ateşi bulutu püskürdü.

Diğeri öfke dolu bir böğürmeyle üzerime döndü, sarı gözlerini kısarak yarattığım duvarı tekmeledi ve doğruca üzerime atladı.

Darius yanımda soyunuyordu, kaskı yere düştü ve ardından deri ceket, gömleği, pantolonu-

Gökyüzüne buzdan mızraklar fırlattım, savaşın gürültüsü solumdan ve Caleb, Seth ve Orion'un daha fazla Ejderha ile savaştığı arkamdan geliyordu, ama onlara kendi başlarına kalmaları için güvenmek ve bana doğru dalan kahverengi canavara odaklanmak zorundaydım.

Ejderha açık çenesinden ateş püskürterek buzumu eritti ve bana doğru ilerledi.

Ateş topu üzerime doğru gelirken sııttım, Düzen formum derimden fırladı, alevler beni yutmadan önce katı havadan oluşan bir kalkan motorumu ve kıyafetlerimi korudu.

Dünya ateş ve duman içinde kayboldu ve ben de ateş topunun içinde tükendim. Vahşi bir kükreme ve güçlü bir çarpışma sesi havayı doldurdu ve Darius'un Ejderha formunun mücadeleye katıldığını duyurdu.

Alevler nihayet söndü ve Darius'un dişleri kendi boyunun yarısından daha küçük olan kahverengi Ejderhanın boğazını parçaladığında gökyüzünden akan kan yağmuru ortaya çıktı, ölüm kokusu havayı dolduruyor ve kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyordu.

Bisikletten atladım ve onunla birlikte havalandım, kahverengi Ejderha'nın cesedinin gökyüzünden düştüğünü ve Seth'in arabasının etrafında dönerek ona arkadan yaklaştırmaya çalışan gri bir canavara doğru hızla ilerlediğini görmeden önce arkamı döndüm.

Ejderhalarla aramdaki boyut farkı beni bir şahinle başa çıkmaya çalışan bir pervane gibi hissettirdi ama yavaşılamadım.

Yumruklarımda parıldayan buzdan ve en keskin metalden bıçaklar oluştu ve gri Ejderha'ya doğru son sürat uçtum.

Benim geldiğimi gördü, kırmızı ve mavi alevlerin tenimi kavurduğu turuncu ve pembe çizgili gökyüzünden çok iyi anlaşılıyordu ve arabasındaki Seth yerine bana doğru hamle yaptı.

Uçuş yolumu değiştirmedim, açık ağzına ve beni ortadan ikiye ayırmak için bekleyen sıra sıra keskin dişlerine doğru hızla ilerledim.

Ejderha bana ateş püskürdü, ben ona bir metreden daha yakındım ve sertçe kenara çekildim, alevlerin arasına saklandım ve o güçlü çeneler tam da benim olduğum yerde kapanırken kafasının üzerinden uçtum.

Canavarın sırtına, tam kürek kemiklerinin arasına ve devasa kanatlarının omurgasıyla birleştiği yere indim.

Ejderha üzerine binilmesinden dolayı öfkeyle kükredi, saçlarım ve alevlerim etrafımda savrulurken beni çılgınca güldürdü.

Düzen formuma geri döndüm, bacaklarımda Ejderha'nın pullarını delip geçtiği ve altındaki deriyi erittiği yerden gökyüzüne yanık et kokusu yayılıyordu.

Ejderha öfkeyle böğürdü, gökyüzüne doğru döndü ve neredeyse dikey bir açıyla yukarı doğru koşarak beni düşürmeye çalıştı.

Dizlerimle sıkıca kenetlendim, kollarımı geniş tuttum ve gittikçe daha yükseğe çıkarken yolculuktan duyduğum heyecanla kıkırdadım,

bulutları delip içlerinden geçerek o mükemmel gökyüzünü tam olarak görebilmek için.

Aşağıya baktım, altımdaki mücadele bu olağanüstü yükseklikte küçük hareket noktalarına indirgenmişti ve kendi kendime sııttım, beş, dört, üç, iki...

Bıçaklarım Ejderha'nın her iki kanadına da aynı anda saplandı, sonra da dışarı doğru yırtılarak gri etin ince zarında delikler açtı ve canavarın acı içinde ulumasına neden oldu.

Yükselişimiz durdu, sonsuz bir saniye boyunca bulutların üzerinde asılı kaldık, rüzgâr Ejderha'nın parçalanmış kanatlarındaki kanı yüzüme savurdu, kan dökmenin heyecanı uzuvlarıma çarptı.

Ve sonra düşüyorduk.

Ejderhanın çıgıllıklarıyla aynı anda kükredim, onunla savaşmak için kullandığım kılıçları kovdum ve kollarımı iki yana açtım, düşerken rüzgârın tüm gücünü omurgamda hissetmek için arkama yaslandım.

Aşağı, aşağı ve aşağı, yer bize doğru o kadar hızlı koşuyordu ki zihnim hızına yetişmekte zorlanıyordu. Tüm bu süre boyunca kalçalarımı Ejderha'nın sırtında sıkıca tuttum ve onu ölümüne doğru sürdürdüm. Birden yer değiştirdi ve onu kendimden uzaklaştırdım, çıplak Fae yer daha da yaklaşırken dehşet içinde haykırdı. Kenara yuvarlandım, yer artık o kadar yakındı ki kalbim dehşetle yerinden fırladı, kanatlarım genişçe kırıldı ve beni yerden altı metreden daha az bir mesafede yakaladı.

Dövüşe göz gezdirdim, gözlerim kısa bir süreliğine onunla yüzleşmek için Fae formuna geri dönen bir Ejderha ile savaşa kilitlenmiş olan Caleb'e takıldı. Ancak rakibimin planladığım gibi yere çakılmadan önce hava büyüyle kendini yakalamayı başardığını fark ettiğim anda dikkatim dağıldı.

Düşmanıma doğru hızla ilerledim, elime yeni bir kılıç aldım ve onu kurtardığım için yıldızlara teşekkür ederek dizlerinin üzerinde toprağa düşerken tam arkasına indim.

Bakışları benimkilere kaydı, rahatlama anının hayatına mal olduğunu fark etti ve nefesi kesildi.

"Gerçek kral dünyayı senin hera'ndan temizleyecek-"

Yeminini tamamlayamadan başını omuzlarından aldım ve ölümünün kaotik heyecanı içime akarak Feribotçuya yaptığım ödemeye eklendi ve ölüm sayımı bir kez daha artırdı.

Tepemde, gürleyen bir kükreme havayı kırılğan bir cam gibi paramparça etti ve Darius'un aynı anda iki Ejderha ile savaşı kilitlendiğini, gökyüzünden kan döküldüğünü görmek için döndüm.

Elimde kılıcım ve damarlarımda alev alev yanan öfkeli bir zafer ihtiyacıyla savaşı geri döndüm ve bu savaşı sonsuza dek bitireceğime söz verdim.

Geraldine

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

"R "Bırak beni, seni k a y a l ı k !" Feryat ettim, sesim ıslık çalan bir deniz kabuğu gibi boğuklaştı. Ama kaderim karşısında duraksamayacaktım. Ötelerin çanları çalıyordu ve ben onlara cevap vermiyordum.

Ara. Ölümün alçak yüzüne sırtımı döner ve bu diyarda ya da başka bir diyarda sahip olacağım her nefes için savaşırdım.

Korkunç Mildred'in pençeleri böğrüme daha da saplandı ve ben bir züppe gibi çırpınarak onun korkunç pençesinden kurtulmaya çalıştım. Ah ne talihsizlik, ne büyük bir hata yapmıştım. Kraliçelerim beni kaderime terk etmeli, şen Max'ım, çemberli itim, cüretkâr Dragoon'um ve iki güzel sivri dişliyle birlikte şimdi yaptıkları gibi beni sonsuzluğa doğru kovalamamalıydılar. Küçük ben için savaşa at süren bu kadar çok yiğit şövalyeye sahip olmak ne büyük bir servetti.

Eğer kurtarılmaları başarısız olursa, zihnimdeki tek bir anının bile korkunç Dragoon ve onun aşağılık gölge fahişesi tarafından ele geçirilmesine izin vermeye cesaret edemezdim. Ön kolumda, derimin hemen altında yatan gizli bir jilet vardı ve yeri geldiğinde onu etimden söker ve boğazımı parçalara ayırırdım. Çünkü ben, Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus, kertenkele kralın entrikalarına alet olmayacaktım. Kraliçelerime asla ihanet etmezdim ama bana kalan son seçenek olmadıkça ölümü de seçmezdim.

Kraliçelerimi takip ederken gördüğümde gözlerim yaşardı, beni kendileri için gelmeye layık görmelerine duyduğum inançsızlık bahtsız kalbimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Ama tabii ki Maxy oğlum gelmişti. Gözlerinde doongash'ın ateşiyle, canavar esirimi kendisine geri çağırmak ve beni onun pençelerinden kurtarmak için sakinleştirici şarkısını söyledi. Her nota saftı, bu dünyadaki hiçbir şey tarafından kirletilmemişti. Beni arzusunun zincirlerine bağlayan ve Leydi Petunya'mı böylesine korkunç koşullar altında bile uyandıran bir şarkıydı.

Ama en önemlisi, ona karşı zaten derinden hissettiğim, herhangi bir şarkının çağırıştırabileceğinden çok daha fazla olan sevgimi canlandırdı. Sınırsızdı ve bu dünyadaki herhangi bir doğa kanunu kadar doğruydı. O benim şarkılı somonumdu, ben de onun akortsuz orkinosuydum. Benim için başka bir yaratık yoktu, yaklaşan tek bir ruh bile yoktu. Her nasılsa, kumdaki çizgiler ve iliklerime kadar işleyen bir nefret arasında, birbirimize olabildiğince derin bir sevgi beslemeye başlamıştık.

"Bana gel, Maxy oğlum!" Mildred'in tutuşuna karşı mücadele ederek bağırdım.

Mildred başını çevirdi ve sevgili kraliçem ile sevgili semenderimin üzerine bir ateş daha saldı, ama bu sadece kovalamaca yeniden başlamadan önce onları bir anlığına yavaşlamaya zorladı.

Mildred artık ne bulutlara doğru uçmaya ne de dağın yamacından aşağıya doğru süzölmeye cesaret edebiliyordu; her bir notaya direnmeye çalışırken başını çevirip şarkıyı dinliyordu. Ama Hilgamore'un hayvanları bile şarkının çağrısına karşı koyamazdı.

Aşağıdaki boğucu Siren'in gücünden kaçış yoktu ve benim için geliyordu, onun cesur kızı ve yüce yıldızlar bile onu durduramazdı.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

I Çam ağaçlarının arasından geçerek devasa kırmızı bir Ejderha'nın peşine düşerken dağın yamacında sanguis kardeşimle birlikte hızla ilerliyorduk. Canavar yola doğru sertçe eğiliyor, Seth'in arabasına cehennem ateşi püskürüyordu.

başının üstünde bir daire daha çizdi.

Avın çağrısı damarlarımı ateşledi, dişlerim kan için ağrıyor ve kalbimin gümbürtüsü avımızı indirmemi istiyordu.

Caleb'a "*Havalanacağım,*" dedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı, zihinlerimiz bir anda birbirine karıştı ve bu bilgi doğrudan ona geçti.

"Ben *aşağıdan avlanırım,*" diye cevap verdi ve ben altıma hava alıp kendimi gökyüzüne fırlatmadan önce gözlerimiz kısa bir an için buluştu.

Ejderhanın arkasına doğru döndüm, kılıcımı kalçamdan çıkarıp avıma doğru eğmeden önce kuyruğunun ölümcül darbesinden kıl payı kurtuldum. Sırtına vurduğum ve kılıcı derinlemesine sapladım, bu da onun öfkeyle kükremesine ve benden kurtulmaya çalışmasına neden oldu. Yana doğru savrulduğum, uzanmış kanadının üzerinden yuvarlandım ve kanadını altına sıkıştırdığında, kendimi boynuna doğru itmek için altımdan hava çıkardım ve normalde Darius'a bindiğim gibi onun üzerine indim. Kılıcım kıcına saplanmışken

ama aklım birden Caleb'inkine gitti, onun aşağıdan ne gördüğünü gördüm.

Yumruklarında ateş toplanmıştı ve ondan öyle bir enerjiyle fırladı ki, Ejderha'nın karnına saplanmadan bir saniye önce kendimi çarpmaya hazırladım.

Kükreyerek yüksek bir hızla yola doğru ilerledi ve Caleb'in koşarak yola çıktığını, saatte yüz mil hızla ilerleyen Seth'in arabasının üzerinden atladığını gördüm. Ejderha gökyüzünden düştü, Caleb'i öfkeyle kovalarken çenesi açılmıştı, bu sırada sanguis kardeşim onun pullarına şiddetli taş patlamaları fırlattı.

Kendi görüşüme odaklandım, hâlâ Caleb'in aşağıda hareket ettiğini görüyor ve çift görüşe alışmaya çalışıyordum. Bir büyü dalgasıyla ellerimde iki acımasız buz bıçağı oluşturup Ejderha'nın boynunun derinliklerine sapladım ve o da gökyüzüne doğru şaha kalkarak beni yerinden oynatmaya çalıştı. Ama rüzgârın pençesini elimde tutuyordum ve beni onun bedenine sıkıca sabitliyordu.

Ejderha havada bir spiral daha çizerken Caleb bana doğru döndü ve ben de buzu uzatarak kafatasına doğru daha da derine ulaşmasını sağladım.

Canavar böğürdü ve Caleb'in sesi bir kez daha zihnimde parladı.

"Bitir şu işi!"

Buzu daha da derinleştirdim ve parçalara ayrılmasını sağladım, onları öldürecek kadar uzağa sürdüğümde Ejderha'nın kükremesi de aynı şekilde söndü.

Ejderhanın ölü ağırlığı dağın yamacına doğru çarpmaya başladı ve ben çarpmadan önce üzerinden atladım, havayı kullanarak Caleb'in yanına inmek için beni hafifçe aşağı yönlendirdi.

Bir sırtış paylaştık, av sona erdiğinde zihinlerimiz tekrar ayrıldı ve bir adrenalin patlaması tüm duyularımı ateşe verdi.

Bir başka kükreme bizi döndürdü ve üç Ejderhanın Seth'in arabasına doğru geldiğini gördük.

Kulaklarım arkadan gelen kanat çırpma sesini duydu ve Caleb'la birlikte döndüğümüzde yeşil bir Ejderha'nın ağaçların üzerinden süzülerek bize doğru geldiğini gördük. Lionel kadar büyük ya da parlak renkli değildi, bu yüzden o olmadığını biliyordum ve yüzünün şekliyle ilgili bir şey bana Mildred'i hatırlattı. Belki de bir akrabadır.

Caleb ellerini kaldırdı, ellerinden yaklaşımakta olan yırtıcıya doğru ateş fişkırıyordu. Ejderha alçaldı ve pençeleriyle iki büyük ağacı parçaladı.

ve onları bize doğru fırlatıyor.

Ormanda ilerlerken ve arkalarında daha fazla ağacı devirirken koşmak zorunda kalarak birbirimizden ayrıldık. Canavar bununla da kalmadı, daha fazla ağacı parçaladı ve bizi yıkımdan kaçmaya devam ettirdi.

Düşen bir daldan kıl payı kurtuldum ve yola doğru koştum, ayaklarım bir süre sonra asfalta çarptı ve aklım sanguis kardeşime ulaştı.

Caleb tepenin aşağısına doğru ilerliyor, engebeli, kayalık patikadan hızla geçerken deniz mavisi yeşil Ejderha dikkatini ona çeviriyor ve onu dağın yamacından daha da aşağıya doğru kovalıyordu.

Takip etmek için hamle yaptım ama bir metal sesi dönmemi sağladı ve mavi bir Ejderha'nın Seth'in arabasını yoldan kopardığını, pençelerinin aracı yarıya kadar ezdiğini ve yolun ötesine uçarak arabayı uçurumun kenarına fırlattığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Seth'in her an havayı kullanıp kendini kurtarmasını bekliyordum ama bir terslik vardı. Dışarı çıkmıyordu.

"Kurtarın onu!" Caleb'in sözleri kafamın içinde yankılandı ama bana söylenmesine gerek yoktu. Zaten rüzgârın hızıyla hareket ediyordum, uçuruma doğru yırtınıyor ve kendimi doğrudan uçurumdan aşağı atıyordum. Çok dik bir düşüşü, araba altımda bir uçtan bir uca dönüyordu ve kendimi uçuruma doğru daha hızlı itmek için sırtıma hava basıyordum.

Çatıya çarptım, tutunmak için savaşıırken homurdandım, parmaklarım metali yırtarken beni orada tutmak için Emir gücümü kullandım. Yere çakılmadan önce sadece birkaç saniyemiz vardı ve daha önce hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ediyor olsam da bu yeterli olmayabilirdi.

Buruşmuş kapıyı menteşelerinden söktüm ve Seth'i sürücü koltuğunda ölümcül bir şekilde hareketsiz, başındaki yaradan kan akarken buldum.

Emniyet kemerini çözüp onu kolundan tutarak dışarı sürükledikten sonra içimden kopan bir hava patlamasıyla bizi gökyüzüne fırlatırken içim dehşetle doldu.

Kollarımı ona doladım, sert zemine çarpmadan önce etrafımızda bir hava kalkanı oluşturdum ve dik tepede bizi orada tuttum.

Araba aşağıdaki kayalara çarptı, kağıt gibi buruştu ve dağın dibine doğru gittikçe uzaklaştı.

Seth'i sırt üstü yatırıp nabzını dinledim ve nabzın atma sesini duyunca dudaklarımdan bir küfür döküldü ama nabız her geçen saniye yavaşlıyordu.

"Burada ölemezsin," diye homurdandım, başındaki yaraya dokundum ve vücuduna bir iyileştirici büyü seli gönderdim. Yara dikildi

yavaş yavaş bitiyordu ama Seth'in kalbi zayıflıyordu. Göremediğim daha fazla yara vardı, her şeyimle ulaştığım ve düzeltmek için çalıştığım iç yaralar.

"Haydi, it," dedim. "Uyan ve canımı sıkma."

Kıpırdamadı, yüzü o kadar solgundu ki panik beni ele geçirdi. "Seth!"

Bağırdım, onu salladım ve tüm iyileştirici gücümü serbest bıraktım. vücuduna. "Uyan, seni pislik. Biz ay arkadaşınız, tamam mı? İşte, söyledim. Senden hoşlanıyorum. Yaptığın şeyi telafi ettin. O yüzden buraya gel ve seni affetmeme izin ver, tamam mı? Sana karşı bir pislik olmayı bile bırakamamışken benim için ölmeye devam edemezsin. Çoğunlukla."

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı ve kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim, kendi nabzımın uğultusundan güçlükle odaklanabildim.

"Seth," diye mırıldandım, onu kaybetmenin dehşeti içimi dolduruyordu. Caleb'i kaybetmekten.

Darcy. Darius ve Max. Hepsi.

İyileştirme büyüsü hâlâ beni süpürüyordu ama büyüm körelmeye başlamıştı. Beslenmem gerekiyordu; neredeyse tükenmek üzereydim.

"Gitme," diye ısrar ettim. "Bu savaşta bu kadar ilerledin, şimdi gidemezsin. Herkes seni çok seviyor."

Caleb'in zihninin benimkini zorladığını hissettim ve bir şekilde onu dışarıda tuttum, bunu görmesine izin vermeyi reddettim. Bu gerçek olamazdı. Bir veda bile etmeden çok hızlı bitmişti. Ve onu kurtarmalıyım. Bu lanet yamaçta ciğerlerinde hava kalmadan yatmasının ve hayatının ondan çalınmasının sorumlusu bendim.

"Üzgünüm," dedim, onun kaybının ağırlığı beni eziyordu.

Göğsünde aniden kalp atışlarının yavaş gümbürtüsü başladı ve nefes nefese kaldım, umutla yüzüne bakmak için başımı kaldırdım.

Sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatarak bana odaklandı. "Ay... arkadaş?" diye mırıldandı.

Güldüm, öne doğru atıldım ve onu alnından öptüm.

Arkama yaslandım ve kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Beni kurtardın."

"Tabii ki yaptım," diye mırıldandım. Gözleri üzerimdeyken eski yöntemlerime geri dönmek, onu umursamıyormuş gibi davranmak zordu. Ama kahretsin, bu it derimin altındaydı.

Caleb'ın zihninin benimkiyle bağlantı kurmasına izin verdim, adrenalinim bu kadar yüksekken ve av hala beni çağırırken bunu çok kolay yapıyordum. Gördüğü adamı görmesine izin verdim.

sevdiğini ve sevincinin içime işlediğini hissedebildiğime yemin edebilirim. Peşindeki Ejderha'yı alt etmişti ve buraya doğru geliyordu.

"Bana ay arkadaşım dedin," dedi Seth soluk soluğa.

"Hiç sanmıyorum," diyerek ayağa kalktım ve onu peşimden sürükledim. "Duydun! Duydum," diyerek ayağa fırladı ve bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım, onun da bana sokulmasına izin verdim çünkü hayatta olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Yine de kıl payı kurtulmuştum.

"Rüzgârdan olmalı," dedim omuz silkerek ayrılırken.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Uhuh. Rüzgar da beni sevdiğini söyledi mi?"

"Senden *hoşlandığımı* söyledim, sevdiğimi değil."

"Biliyorum." Yine sınıfımda kendini beğenmiş küçük bir pislikmiş gibi sırtıttı. "Beni düzeltmeden duramayacağını biliyordum."

Caleb koşarak dağın yamacından aşağı indi, bize çarptı ve Seth'i öyle sert öptü ki, aralarındaki aşkın sönmeyen bir ateş gibi yandığını hissedebiliyordum.

Ayrıldıklarında, aralarında tutku dolu bir yoğunluk geçti ve bakışlarımı tekrar yukarıdaki Ejderhalara çevirdim, zihnim Mavi'ye ve dövüşün çatışmasındaki her bir arkadaşımıza sabitlendi.

"Bunu bitirmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Kana ihtiyacın var," dedi Seth bir bileğini bana, diğerini Caleb'a uzatarak.

Hediyeyi aldım, dişlerim derisini kesiyor ve büyüünün fırtınalı tadı dilime dolanıyordu. Meclis bağının beni daha fazlasını almaya zorlamaya çalıştığını hissettim, Caleb'in de kana susamışlığının arttığını hissettiğimde ısırtığım derinleşti, ama kendimi dişlerimi serbest bırakmaya zorladım ve sanguis frater'ım da bunu yaptı.

Av bizi bir kez daha çağırırken bakışlarımızı paylaştık ve aklım düşmanlarımızda sabitlenmişken onun çekimine karşı koyamadım. Bir hız patlamasıyla Caleb ve ben dağa doğru fırladık ve Seth Kurt formuna geçip peşimizden atlarken uludu. Çatışmaya geri döndük.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"M Balta!" Darcy bağırdı.

Parmaklarım arabanın camının kenarlarını ısıyor, rüzgâr yüzümü vahşice dövüyor ve giysilerimi sürüklüyordu ama Bakışlarım, o canavarın pençeleri arasında sıkışıp kalmış olan Geraldine'in üzerinde sabit kaldı.

Siren cazibem içimde titreşiyor, arılar kış uykularından uyanıp hızla giden arabanın peşine düşüyor, kuşlar gökyüzünden süzülüp peşime takılıyordu ama o lanet Ejderha hâlâ bana direniyordu.

Mildred yavaşlıyordu gerçi, kanat çırpışları daha seyrek geliyor, ezilmiş burnu arada bir dönüp bana bakıyordu.

"Max!" Darcy bağırdı, eli kolumu kavradı ve araba son sürat yolda ilerlerken sertçe titredi. "Yol onlardan uzaklaşıyor," diye bağırdı ve kendimi bakmaya zorladım.

Cazibem bir kalp atışı için duraksadı, gözlerim genişledi ve göğsümde dehşet parladı, duygularım etrafımızdaki havaya yumruk attı.

Mildred böğürdü, korkunun etkisiyle uçuşunda çılgınca alçaldı ama sonra daha güçlü bir şekilde havalandı, yoldan uzaklaşırken Darcy direksiyonu ters yöne kırdı ve dağ patikasını takip etmek zorunda kaldı.

Virajı alamayacak kadar hızlı gittiğimizi çoktan anlamıştım; Darcy fren yapmaya çalışırken yanan lastiğin gıcirtısı havayı dolduruyor, yanan lastiklerin keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Çarpışmanın gürültüsü içimizi sarstı ve arabanın yan tarafı metal bariyere çarparak bizi bariyerin üzerine savurdu.

Dünya tersine dönerken Darcy'nin çığlıkları havayı delip geçti, biz düşerken dağın yamacından aşağı iniş anımız sonsuza dek uzadı.

Alnım ön cama çarptı, gözlerime kan doldu ve birkaç dehşet verici saniye boyunca gücümü kaybettim ve sadece kanın içinden göz kırpabildim, dehşet içinde bize doğru acımasız bir sonla koşan yere baktım.

Darcy'nin kolları aniden bana sarıldı ve sonra ateşten başka bir şey yoktu, o kadar kör ediciydi ki dehşetten açılmış gözlerime rağmen hiçbir şey göremiyordum.

Araba patladı ve yankılanan patlama sesi ruhumun temellerini sarstı. Zavallı, parçalanmış ruhum, bedenimin yıkılmış parçalarından yukarı doğru ve inkâr edilemez bir ölüme doğru çekilirken kederle inledi.

Yine de ölüm, göğsümün etrafında sıkıca bağlanmış kollar ve duyularımın sınırlarında dans eden yakıcı sıcaklık, kör edici ışık ve aşılmaz güç gibi hissettirdi.

"Darcy?" Alevler uzaklaşıp altımızdaki havaya karışırken nefes nefese kaldım.

"Araban bok gibi gidiyor," diye nefes nefese bağırdı, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü, kanatları sırtında güçlü bir şekilde çırpıyordu, bronz ışık batan güneşin ışınlarıyla parlıyordu.

Gökyüzünde hızla ilerliyorduk ve bizi itenin çoğunlukla hava büyüğü olduğunu anlamam birkaç saniye daha sürdü, gücü beni bir yumruk gibi sıkıca sarmıştı, şüphesiz ağırlığının çoğunu alıyor ve bizi kurtarmak için arabamı parçaladığında beni alevlerinden koruyordu.

Dudaklarım bir çeşit teşekkür için aralandı ama Mildred'in Geraldine'i pençeleriyle sıkıca kavradığı ufka doğru yarıştığı önümüzde uzanan gökyüzüne doğru onun çelik bakışlarını takip ettiğimde kelimeler uçup gitti.

"Maxy boyyyyyy!" Kederi göğsüme inen bir darbe gibi çarptı ve bu güçlü duyguyu kendiminkinden ayırmak için savaşıarak acı dolu bir nefes çektim.

"Bizi sakladım," diye açıkladı Darcy ve bu kadar kısa bir süre içinde kullandığı büyüünün hızına hayret etmek zorunda kaldım, sadece kızıımızı kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda hayatta kalmamızı da gizledi.

"Hatırlat da sana tam bir baş belası olduğun için daha sonra tapayım," diye homurdandım, onu tuttuğu yerden ittim ve kendimi yukarı doğru uçurmak için kendi hava sihrimi kullandım.

Mildred kaçmak için yarışlıyordu ama kızımı alıp gitmesine izin vermemiz mümkün değildi.

Tartışmaya gerek duymadan, ne yapmamız gerektiğini ve başarısız olursak neye mal olacağını bilerek, sözsüz bir şekilde peşlerinden ateş ettik.

Aramızdaki mesafe artlıyordu, büyüümüz hızlanan bir Ejderha kadar hızlı değildi ama henüz gitmemişlerdi.

Darcy bir elini kaldırdı ve ben de kaldırdım, ikimiz de buzdan mızraklarla Mildred'in kanatlarına nişan aldık.

Mızrağı fırlattığımda yumruğumdaki güç patladı, mızrak havayı yararak büyüümün tüm gücüyle Mildred'e doğru inanılmaz bir hızla ilerledi.

Darcy'nin mızrağı benimkinin hemen arkasındaydı ama Mildred son anda döndü, ya saldırının geldiğini sezmiş ya da görmüştü.

Füzelerden kaçınmak için kanatlarını kıvrarak havada yuvarlandı ama bunu yaparken Geraldine'e tutunduğu yeri bırakmak zorunda kaldı.

Darcy haykırdı ve onun gücünün benimkinin peşinden koştuğunu hissedebiliyordum ama ben buna hazırdım, bir hava ağı Geraldine'i kavradı ve onu öfkeli bir aşağılamayla böğüren çamur kahverengi Ejderha'nın ulaşamayacağı bir yere bağladı.

Büyüyü bu kadar uzak bir mesafeden kullanmanın zorluğu karşısında homurdandım ve Darcy elimi tutarak kızımı daha hızlı geri alabilmemiz için gücünü sundu.

Onun gücü lanet olası bir doğa gücü gibi içime hücum etti, ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve beni onun ağırlığı altında titretti.

Geraldine bize doğru hızla ilerliyor, Mildred'e savurduğu tehditler havada uçuşuyor ve beni onun kaçırılmasından zarar görmediğine ikna ediyordu. Hâlâ o çok sevdiğim öfkeli, acımasız yaratıktı.

Geraldine bana çarptı ve ben de onu öptüm, onu bıraktığımda muhtemelen beni tokatlayacağını ve bana duygusal bir martı ya da başka bir saçmalık diyeceğini umursamadan. Başımdaki yaradan yüzüme akan kanın öpüşmemizi demir kokusuyla lekelemesini umursamadan.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kollarımın arasında eriyip beni derinden öptüğünde ve vücudunu benimkine doladığında, onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Hiç şüphesiz Darcy'ye teşekkür ederek yere indik çünkü tek düşüncem Geraldine ve onun iyi olduğundan emin olmaktı.

"Şu huysuz herif!" Geraldine benden uzaklaşırken, gökyüzündeki uzak noktaya, yani Mildred'e doğru bir yumruk kaldırarak bağırdı.

Bizden kaçmıştı, ama hiçliğin ortasındaki yeşil dağların arasındaki bir vadide yok olan arabamın alevlerinin ışığında bir öpücük daha çalarken bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Diğerleri de teker teker yanımıza gelerek Geraldine'e sıkıca sarıldılar ve onsuz ne kadar büyük bir kayıp yaşayacağımızı anlattılar. Ve kızım duygularına yenik düşüp kucaklaşmamızın arasında ağlarken, ben de kendimi onun bulduğumuz aileye duyduğu sevginin saflığına bıraktım ve sona bu kadar yaklaştıktan sonra onun arkadaşlığının verdiği rahatlamayla yıkandım.

"Bu savaşta Lionel ve onun piç yandaşlarının dümen suyuna girmekten bıktım," dedi Darcy'nin sesi, biz birbirimize sarılmışken hepimizin üzerine vahşi bir vahşetle düştü.

"Evet," diye onayladı Tory, sözleri gazap ve öfkeyle dolu, vahşi bir kesik gibi havada süzülüyordu. "Son oyunumuz için hazır olduğumuzu söyleyebilirim."

Tharix

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

I sonsuz bir çığlık ve işkence cehennemine hapsolmuştum, varlığımdaki her şey parçalandıkça zaman benim için kayboldu. Ama düşme hissi aniden midemi bulandırdı. Kollarım dışarı çıktı.

Kendimi bir kez daha onun pençesinde bulduğumda, beni dünyadaki yerimden koparan canavara yapışan yırtık pırtık pelerini tutmaya çalıştım ama onun gücü benimkinden çok daha ağır basıyordu.

Beni savurdu, o iskelet suratlı dehşet beni sırt üstü yere atarken bana bakıyordu.

Tahtalar omurgama saplanıyor, üzerinde bulunduğum şey çılgınca sallanıyor, hızla akan suyun sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Etrafımda birçok ses çığlık atıyor, sözsüz acı çığlıkları içimi parçalıyor ve vücudumdaki her damarı oyuyor gibiydi.

Karanlık boşluğa göz kırptım, havada yoğun bir sis vardı, her şey sisin içinde gölgelere dönüşmüştü ama ben bir nehirde ilerliyordum, bedenim geniş bir salın üzerine yayılmıştı.

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama iskelet figür esasını göğsüme bastırarak beni zorla geri itti.

"Benden çaldın," sesi kırık dallar gibi çatladı, sözleri havayı gökyüzünden koparıyormuş gibi karıştırdı.

Yutkundum, bu varlıktan ve benden ne istediğinden emin değildim, ama öfkesi dünyaya öyle bir güçle saldırdı ki, kelimelerimi serbest bırakmadan önce tartmamı sağladı.

"Çalıntı mı?" Ben sordum.

Bu çığlıklar daha da yükseldi, sesleri kafatasımda yankılandı, bedenim çığlıklarının öfkeli gücü altında kasıldı.

"Ben ölümün efendisiyim," diye alay etti, üzerime eğildi, asasını kaburgalarımaya sapladı, uyguladığı baskının altında bir çatlak sesi duyuldu ve o cehennem gibi gözleri parladı. "Burası ve orası arasındaki nehri sadece ben korurum. Kaderinde biçmek olan ruhlara sadece ben sahip çıkabilirim."

Çığlıklar artık derimi ikiye ayıracak gibiydi, sözleri çığlıkların arasında boğuluyor, çığlıkların dışımdan değil içimden geldiğini fark ettiğimde güçleri kör ediyordu. Annemin bana hamile kalırken içime zorla soktuğu dört ruh.

"Bunu ben istemedim," diye tısladım, öfke bana doğru yol buluyordu. "Mülkünüz üzerinde hiçbir hak iddia etmedim. Yaratılışımda hiçbir seçeneğim yoktu."

Asa derime bastırıldığı yeri yakmaya başladı, acısı kör ediciydi, yaşadığım ve hayatta kaldığım tüm ölümcül yaraların çok ötesindeydi.

Gücünün verdiği ıstırap içimi parçaladıkça omurgam gerildi, ellerim asanın etrafında kilitlendi. Kavradığım yerde parmaklarımın üzerinden su damlaları aktı, tahta avuçlarımın arasında kayıyordu, şekli yuvarlak değil, geniş ve düzdü, bu da onun bir asa değil, bir kürek olduğunu fark etmemi sağladı.

Konuşmaya çalıştım ama sesim içimi parçalayan acı şimşekleri tarafından çalındı, dudaklarım bir türlü gelmeyen kelimelerle açılıp kapandı ama bir şekilde onları duyabildiğini biliyordum.

"Sen yıldızların tasarımı değilsin," diye tısladı, raketini göğsüme o kadar sert sapladı ki gücünün altında daha fazla kaburgam çatladı, kalbimin çarpıntısı o zararsız silahın ağırlığına acınacak kadar yakındı.

Ona gözlerimi kırıştırdım, bu sözlerin gerçekliği içimi parçaladı. Hayır, ben yıldızların tasarımı değildim, iki ölümlü varlıktan meydana gelmemiştim, bir annenin rahminde aylar boyunca büyümemişim, hiç ağlayan bir bebek ya da tökezleyen bir bebek olmamışım. Ben hem Su Perisi hem de Fae'ydim. Bedenime bağlanmış dört isteksiz ruhum vardı, etimin içinde gölgeler vardı ve ben sadece bu hale gelmişim. Ne olduğuma dair bir ismim yoktu ama başkalarının benim için belirlediği ismi öğrenmişim. Canavar.

Küreği bıraktım, vahşı akıntıda sallanıp dururken sala doğru geri düştüm. Cesetler suyun içinde hızla yanımızdan geçiyordu, solgun ve ölümden şişmiş eller salın kenarlarını tırmalıyor, bana uzanıyordu.

Sırayla onlara uzandım, aradığım cevabın bu olup olmadığını, ölümün beni hayattan daha kolay karşılayıp karşılamayacağını merak ettim.

"Hayır," diye kükredi hırlayan kafatası, raketini kaldırıp bir kez daha üzerime indirdi. "Seni ölümden men ediyorum."

İçimdeki çığlıklar vahşileşti ve aniden her şeyimin dokusunun derinliklerinde bir şey kırıldı, gücünü istemeyerek çaldığım ruh etimden koparılırken su elementine olan tutunuşum yok oldu.

İçimden yükselen ölü adamın yarı saydam görüntüsüne baktım, kendini suya bırakıp hızla sürüklenirken attığı çığlıklar sonunda sustu.

"Sana geçit vermiyorum," diye tısladı iskelet varlık, küreğinin yakıcılığı içimi öyle bir kesiyordu ki sanki dikiş yerlerinden ayrılacakmışım gibi geliyordu.

Çığlık atan bir ruh daha bedenimden koptu, yeryüzü büyüüne tutunuşum da onunla birlikte nehre dalmadan önce yok oldu.

"Bu diyarın ötesindeki diyara girmeni reddediyorum. Diğerleri sensiz geçip giderken sen sonsuza dek hayatın pençesinde kalasın."

Beden kopan üçüncü ruh, giderken hava büyüüyle olan bağlantımı çaldı, nehre dalarken çığlıkları söndü.

Sal altımızda çılgınca sallanıyor, beni her an buz gibi suya savurmakla tehdit ediyordu; akıntıdan aşağıya doğru hızlandıkça ve bir şelalenin kükremesi yaklaştıkça ölümün çağrısı daha da yükseliyordu.

Son ruh da bedenimden koparıldı, ateşim söndü ve annemin benim için çaldığı büyüünün ardından bomboş kaldım; olduğum ve asla olamayacağım her şeyin iğrenç gerçeğiyle nefes nefese kaldım ve boğuldum.

"Sadece Feribotçu ölenlerin ruhlarını toplayabilir," diye tısladı iskelet figür, sesi çürümüş dişlerinin arasından havaya karışuyordu ama yine de beni sağır edecek kadar yüksekti. "Kaderin o dalına sadece ben hükmedebilirim. Bana karşı gelmenin bedelini sonsuza dek ödeyeceksin Tharix, çürümenin ve yıkımın oğlu. Sonsuza dek hem her şey hem de hiçbir şey olacaksın."

"Bekle," diye yalvardım, sözlerinin ağırlığını hissederken küreğini kavradım, yaratma eylemim için, benim tarafımdan değil benim için yapılan seçimler için bana bahşettiği laneti hissettim. "Lütfen."

Feribotçu, şelalenin gürültüsü kulakları sağır edencesine artarken tepemde belirerek alay etti. Bakışlarında merhamet yoktu, beni küçümsemekten başka bir şey yapmıyordu.

Bana öyle ani bir tekme attı ki, düştüğümü ancak buz gibi suya düştüğümde fark ettim, uzuvlarım kurşunlaşmıştı, binlerce ölü ruhun elleri etimi parçalayıp pençelerken ağırlığımı beni nehrin derinliklerine sürüklüyordu.

"Ölüm seni kuşatacak ama *asla ele geçiremeyecek*," Feribotçunun sözleri ruhuma işledi ve onu derin ve aşılmaz bir kırmızıya boyadı, o kadar parlaktı ki asla silinmeyeceğini biliyordum.

Karanlık her yönden üzerime çöktü, sonra aniden düştüm, yere çarptım ve kendimi babamın şatosunun çok altındaki geçitte bulduğumda su öksürdüm, önümde yerde dalgalanan nemli su birikintisi, ölümün efendisinden hiçbir iz yoktu.

Ellerimi soğuk taşa bastırdığımda ellerim titredi, parmak uçlarımda bir ateş parıltısı belirdi ve avuç içimi bir toprak büyüğü sardı. Yine de bu çalıntı bir güç değildi; bana aitti, yıldızların bana gerçekte bahşettiği sihirdi ve bu yaşayan cehennemin koridorlarında ağırlı, yaralı, lanetli ve yalnız yatarken gülmeye başladım.

Hiçbir şeydim ve hiç kimseydim, ölümün ötesinde yaşıyordum, unutulmuştum, vaat edilmişim ve şimdi... yeni bir şeydim.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

A akademiye döner dönmez Max, Geraldine'i kendine gelmesi için zorla Fae House'daki odasına götürdü ve onunla birlikte gidip düzgün bir uyku çekmesini emretmeden önce o n u kollarımda sıkıca tuttum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bu konuda ciddi şüphelerim vardı. önümüzdeki günlerde çok daha fazla şansı olacaktır.

Önündeki Ejderha şekil değiştirenlerden birini iten Darius'a baktım, adam artık Fae formundaydı, tamamen çıplaktı ve yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Dövüşten sağ kurtulan tek kişi oydu, vücudu hala ona açtığımız yaralarla çizgiliydi.

"Pislik!" diye tükürdü. "Pislik!"

Darius onu dizlerinin üzerine itti ve bir avuç dolusu ateşi adamın kafasına doğru kaldırdı. "Yapmamam için bana iyi bir sebep söyle."

Orion Darius'un kolunu tutarak onu geri çekti. "Bilgi sahibi olabilir."

"O zaman babamın planları hakkında bildiği her şeyi anlatana kadar derisini soyacağım," diye tısladı Darius ve adam sinerek ondan kaçmaya çalıştı.

"Hepiniz öldünüz. Hepiniz çok ölüsünüz," diye homurdandı ve elleriyle başını siper etti.

Kardeşim benimle Darcy'nin arasına geldi, kanatlarını arkasına katlamış ve gözleri bilgiyle parlayan Ejderha değiştiriciye bakıyordu.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı, yüz hatlarındaki hafif irkilme imgelemlerinin hâlâ acı verici olduğunu gösteriyordu.

Darius adamı sırt üstü yatırarak tekmeledi ve çizmesini göğsüne indirdi. Kalbim kocamınkiyle aynı anda çarpmaya başladı, bu Fae'nin ölümine duyduğumuz açlık havada yükseliyordu. Niyetle ileri doğru bir adım attım ama Gabriel başını sallayarak bileğimi yakaladı.

"Kral bu topraklara yürüyecek ve hepinizi yok edecek!" diye bağırdı Ejderha ve Darius onun kafasına bir tekme attı.

Orion kılıcını boğazına dayadı. "Bunu ne zaman planlıyor?" diye tısladı.

Darius ayağını tekrar adamın göğsüne vurarak nefes alış verişlerimi hızlandırdı.

"İki gün," diye homurdandı. "Sahip olduğunuz tek şey bu. Sonra siz küçük pislikler hepiniz yok olacaksınız ve-" Darius baltasını göğsüne gömüp, sonra da çıkarıp onu altında ölüme terk ederken sıçradı.

Orion hayal kırıklığı içinde, "Bundan daha fazlasını biliyor olabilir," dedi ama Gabriel ona seslendi.

"Bize söyleyecek başka bir şeyi yok," dedi karanlık bir sesle. "Ama doğruyu söylüyor, bunu şimdi gün ışığı kadar net *görüyorum*. Lionel ordusunu iki gün içinde kapımıza getirecek."

"O zaman önce biz üzerine yürüyelim," dedi Darcy şiddetle ve ben de başımı salladım. "şafakta yürüyoruz. Haber i yay," diye seslendim ve Gabriel

Biz.

"Ordumuzun hazırlıklı olmasını sağlayacağım," diye söz verdikten sonra Gökyüzü.

Ejderha değiştirici son bir nefesle öldü ve kalp atış hızım bir kez daha yavaşladı.

Darcy'yle birbirimize ağır ağır baktık, ikimiz de bu ortak sessizlikte zamanımızın tükendiği gerçeğini kabul ettik. Planlarımız, entrikalarımız, ittifaklarımız ve adam toplamamız sona ermişti. Bu savaş daha fazla bekleyemezdi ve biz de toplayabildiklerimizle bu savaşla yüzleşmek zorunda kalacak, sonra da bunun yeterli olacağını umacaktık.

"şimdi vedalaşma zamanı, değil mi?" diye fısıldadı.

"Vedalaşmak yok. Sadece... söylemen gereken her şeyin söylendiğinden emin ol," dedim ona, aynı derecede sessiz bir şekilde. Sonra ona sarıldım, çünkü kardeşimi o kadar derinden seviyordum ki kelimeler bunu ifade etmeye yetmiyordu.

Orion bize katıldığında Darcy bana hüzünle gülümsedi, sonra elini tuttu ve onu Ağlayan Orman'a, Asteroit Yeri'ne doğru götürdü. Seth ve Caleb, göğsümü sızlatan bir gerginlikle birbirlerine bakıyorlardı. Henüz birlikte yeterince zaman geçirmemişlerdi. Hiçbirimiz geçirmemiştik. Ama hak iddia edecek başka bir şey kalmamıştı.

Darius'a bakmaya, onun benim için ne ifade ettiğini, onu bu hale getirmek için neleri feda ettiğimi ve onunla bu anı yaşamak için neleri göze aldığımı görmeye dayanamıyordum. Yarının üzerimize çöküp her şeyi bu kadar çabuk elimizden alabileceği bilgisiyle değil.

Ondan uzaklaştım, ağaçların arasından ilerledim, çok uzun zaman önce, ama henüz yeterince uzun değil, ilk kez toprak büyüsü kullanmayı öğrendiğim Toprak Mağaraları'na doğru ilerledim.

Yürürken Darius adımlarımı gölgeledi, her adımda geçen zamandan damlayan ağır bir yük tenimize yapışıyor ve bizi yere köklemeye çalışırken kurşuni bir balmumu gibi uzuvlarımızdan yuvarlanıyordu. Ama artık durmak yoktu, duraklayacak ya da tadını çıkaracak bir an yoktu. Zaman bize karşı dönmüştü ve en iyi çabalarımıza rağmen, onunla yeterince başarılı olamadığımızı biliyordum.

İlerideki ağaçları bir gürültü doldurdu ve yeni askerlerden oluşan büyük bir grubun, ordudaki yerlerini alacakları ve bize kalan kısa zamanda ellerinden geldiğince savaşa hazırlanacakları Rump Adası'na giden patika boyunca yönlendirildiğini gördüm.

Birkaçı beni fark etti, şaşkınlıkla seslendiler, övgüler tenime çarptı ve onları kontrol altında tutabilmek için duygularımın etrafına inşa ettiğim buzdan duvara çarparak paramparça oldu. Yüzüme bir gülümseme getiremedim ama onlara elimi kaldırarak devamıza katıldıkları için teşekkür ettim.

Ağaçların arasından patikanın sağına doğru ilerledim, Darius hâlâ arkamdaydı, ben gözlerimi ondan kaçırıp önüme odaklanıp arkamda oyalanmayı reddederken bile gölgesi tenimi okşamak için uzanıyordu.

"Beni bekleyeceğini biliyordum," diye bir kadın sesi bize çok yakın bir yerden coşkuyla haykırdı ve şaşkınlıkla irkildim, elim içgüdüsel olarak avucumda oluşan buzdan bir hançeri kavramak için hareket etti.

Kız güzeldi, koyu renk saçları arkaya doğru toplanmıştı ve yüzü savaş karşısında çok anlamsız görünen bir şekilde özenle boyanmıştı. Bakışları, yeni askerlerde birkaç kez karşılaştığım, Gerçek Kraliçeler tarafından tanınmak için duyduğu umutsuz ihtiyaçla dolu bir bağlılıkla doluydu; ellerini birbirine kenetlemiş ve gizlenemeyen bir huşu içinde ona bakarken genişlemiş gözlerinde parlıyordu...

Hayır, bana hiç bakmıyordu. Bu kadının ağzının suyu yüzde yüz kocama akıyordu, ayaklarımızın dibindeki kuru yapraklara çarparak damlayan suyun sesi aniden garip sessizliği doldururken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

"Ne oluyor lan?" Pantolonunun paçasından ılık sıvı sıçradığında ve iniltisi dehşete dönüştüğünde bir adım geri çekildim.

"Bu benim lanetim," diye nefes aldı, elleri kasıklarını korumak için hareket etti, kasıklarında belirgin bir ıslak leke vardı ama şu anda etrafını saran keskin idrar kokusunu gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Bunu aşabiliriz," diye ısrar etti ve geri çekilen Darius'a bir adım daha yaklaştı.

Kolumdan tutarak beni bir adım arkasına çekti ve ilk kez onun koruyucu bir piç olmasına itiraz etmedim. Eğer bununla uğraşmak istiyorsa o zaman uğraşabilirdi.

"Geldim, tıpkı tüm mektuplarımda söz verdiğim gibi," diye bastırdı, bir adım daha yaklaştı ve biz de bir adım geri çekildik.

"Sen neden bahsediyorsun?" Darius homurdandı, bu kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yokmuş gibi görünüyordu ama ağaçların arasındaki daha parlak bir ışık parçasına adım attığında, yüzündeki bir şey bende bir anı uyandırdı.

"Ona o çıplak fotoğrafları sen gönderdin," diye ağzımdan kaçırdım. "Ve üzerinde senin kokun olan saçları."

Kadın dudaklarını büzdü, ilk kez bana bakmak zorunda kaldığı için bakışlarından öfke akıyordu ama aynı hızla dikkatini Darius'a geri verdi.

"Benim, Cindy Lou. Darius, hiçbir şey söylemeyecek misin-" Ayaklarının dibindeki yapraklara sıçrayan daha fazla idrarın sesi havayı doldurdu ve psikopatın şansına, grubuna eşlik eden askerler o anda onu geri almak için geldiler.

Onu kollarından tutup sürüklemeye başladıklarında feryat etti, Darius'un adı dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü, sanki onun kendisini kurtarmaya gelebileceğini falan düşünüyordu.

Kocama baktım, dudaklarımı ayırdım ve tekrar kapattım.

"Sanırım o benim sapığımdı," dedi hafifçe, sanki bu çok rahatsız edici değilmiş gibi.

"Altına işedi," diye belirttim, sanki arkasında bıraktığı su birikintisinden hâlâ yayılan idrar kokusu yeterince hatırlatıcı değilmiş gibi.

"Evet. Bu berbat bir şeydi," diye onayladı. "Zavallı Cynthia, saplantısının nesnesi belli ki şahsen çok etkileyiciydi. Yine de onu suçlayamam, ben karşı konulmaz biriyim."

"Onun adı..." Neden artık isimler konusunda onunla uğraştığımı bile bilmediğimden ve bunun yerine bu koca kafalı saçmalığı ele aldığımdan emin olamadığımdan sözümü kestim. "Ve sen karşı konulmaz değilsin - sana çok direndim," diye ekledim.

"Hayır, bebeğim, gerçekten yapmadın. Pırıltılı Pınar'da kıyafetlerimi parçalamadan önce bile senin iğrenç fantezilerinin içindeydin. Eğer karşılığında seni bu kadar çok istemeseydim, sonun zavallı Sandy gibi olabilirdi, saplantılı ve geri kalanın için uzaktan özlem duyan."

Toprak Mağaraları'na doğru yoluma devam ederken bu saçmalığı kabul etmeyi bile reddederek onu alaycı bir tavırla kendimden uzaklaştırdım.

"Devam et, pislik," diye seslendim omzumun üzerinden. "Yoksa sana hediyeni verme konusunda fikrimi değiştirebilirim."

"Ne hediyesi?" diye sordu hemen, uzun adımları onu sağ tarafıma bıraktı, ben de bilmiş bir gülümsemeyle ona yan gözle baktım.

"Göreceksin."

Bu savaşa hazırlanmak, savaş stratejileri oluşturmak ve yaklaşan savaş için bize mümkün olduğunca çok avantaj sağlamaya çalışmak arasında bir yerde, ona bu hediyeyi yapmak için gereken saatleri sıkıştırmayı başarmıştım ve zaman zaman yorucu ve çileden çıkarıcı olsa da, nihayet bu sabahın erken saatlerinde yatağından kayarak buraya geldikten sonra bitirdim. Ya şimdi ya da asla.

Darius kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tuttu ve neredeyse yeniden o kaygısız gençler olabilirdik, en büyük sorunları sınavlar ve Pitball maçları, ilişki dramaları ve normal saçmalıklar olan gençler. Ona doğru eğilirken iç çektim ve yürüyüşümüzün geri kalanında bu yalanı yakınıma çektim.

Mağaralar korunuyordu ama içeri girerken kimse bizi sorgulamadı. Muazzam merkezi alan alevlerle dolup taşıyordu.

Darcy'yle birlikte yaklaşan savaşa hazırlık olarak yapılmasına yardım ettiğimiz aşılarmış kılıçlar ve yeni kurulan demirhanede daha fazla silah yapmak için çalışan kılıç ustalarının tekrarlayan çınlamaları havayı dolduruyordu.

Dumanlı alanı geçip dar, kasvetli geçitlerden aşağıya doğru ilerledim, karanlığa daldım ve yolumuzu aydınlatmak için Faeworm'lardan başka bir şey bırakmadım.

Darius sessiz kaldı, kolu hâlâ bana sarılıydı, soğuk mağaralar ağında ilerlerken adımlarımız birbirininkiyle uyum içindeydi.

Sonunda, kendime ait olduğunu iddia ettiğim mağaraya ulaştık ve içeri girebilmemiz için girişin üzerinde bıraktığım büyüün kilidini açtım.

İçeride, ahşap bir mankenin üzerinde özenle sunulmuş, mükemmel işlenmiş bir dizi altın zırh vardı. Zırhı Darius'un bedenine göre tasarlatmak için demircilerden biriyle çalışmıştım ve Anka Kuşları kitabında bulduğum bir tekniği kullanarak Tarikatının alevlerini kullanarak metali dövmüştüm.

"Hafif - inanılmaz derecede hafif. Taktığınızın farkına bile varmayacaksınız. Ama bir koçbaşının gücünü bükülmeden kaldıracak kadar güçlü ve yer değiştirmeniz gerektiğinde otomatik olarak açılan tokaları var. Som altın kullandım ve Phoenix ile güçlendirdim-"

"Paha biçilemez," diye nefes aldı Darius, beni bırakıp odaya doğru ilerlerken, parmaklarını cilalı metalin üzerinde gezdirmek için uzandığında nefesi kesildi, dudakları huşu içinde aralanarak göğüs plakasının ortasında duran Vega amblemini okşadı. "Ciddi söylüyorum Roxy, daha önce bu kadar nadir, bu kadar değerli, bu kadar-"

"Sihirini yenilemesi gereken bir Ejderha için oldukça güçlü mü?" Kendimi beğenmiş bir şekilde teklif ettim, çünkü elbette amaç buydu. Onu sadece savaşta korumakla kalmayıp aynı zamanda güçlendirecek kadar değerli bir şey yapmak. Benim ve Darcy'nin her alev kullandığımızda olduğu gibi onun büyüsunu de neredeyse sonsuz kılmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Darius güzel zırha hayranlıkla baktı, parmakları yaldızlı yüzeyde kayıyor, parça parça inceliyor, her ayrıntıyı alıyordu. "Bu... kahretsın, Roxy, ne zaman vakit buldun ki-"

"O kadar da uzun sürmedi," dedim küçümseyerek, ama bu bir yalandı çünkü kesinlikle bu şey üzerinde saatlerce çalışmış, ona sihir katmıştım. Mükemmelden daha azını kabul etmeyi reddetmişim, olabileceğinin en iyisi olmasını istiyordum çünkü sahip olduğum en değerli şeyle savaşta olacaktı ve onun risk altında olmasına dayanamazdım.

"Yalancı," diye homurdandı, doğrudan içimi görüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, on tane daha yapacaktım ama sonra bunun türünün tek örneği değerini azaltabileceğini düşündüm ve bunu olduğu gibi bir araya getirdim. Bu bir hediye ama bunu büyük bir romantik jest ya da bunun gibi bir saçmalık haline getirmek zorunda değilsin, ben sadece-"

"Güzel, zeki, yalancı," diye homurdandı, parıldayan zırhtan döndü ve beni tüm ruhuma sahip olan o karanlık ve yıkıcı gözlere bakmaya zorlarken çenemi sert avucunun içinde yakaladı. "Bunu küçümsemeyi bırak ve sahiplen Roxy. Bu son derece zarif, şimdiye kadar gördüğüm en değerli şey."

Diğer eli belime doğru ilerleyip beni kendine çekerken dudaklarım bir gülümsemeyle oynadı.

"İyi. Bunun için ölesiye uğraştım ve harcadığım çaba beni çok yordu. Bunu senin için yaptım çünkü seni bir daha asla riske atmayacağım. Sen benim kalbimin sahibisin, Darius." Avucumu göğsüne bastırdım, nabızı benimkiyle aynı anda atıyordu. "Bu şekilde değil ama bir insanın sahip olabileceği en saf ve en hayati şekilde. Ve eğer kaderimiz bunu gerektiriyorsa seni ölümüne kadar takip edeceğim. Ama ölümün bizi bu kadar kolay ele geçirmesine izin vermeyi planlamıyorum, seninle yaşamayı ve gri saçlar, kırışıklıklar ve yüz büyük torunla çevrili sallanan sandalyeler ve şimdi ile o zaman arasındaki her muhteşem an boyunca seni bu kadar şiddetli sevmeyi planlıyorum. Bu kraliçeniz Darius Vega'dan bir emirdir. O savaş alanında ölme. Bana babanın kellesini getir ve onun cenaze ateşinde dans ederek yeni bir hayata başlayalım."

"Çok güzel, vahşice, şiddet dolu Kraliçem," diye gürledi Darius dudaklarıma karşı, sadece bir nefes uzağımda olan bir öpücükle alay ederek. "Ve elbette, dileğiniz benim en büyük emrimdir."

Sonra beni aldı, dudaklarımı dudaklarıyla kavradı ve sanki ağzımın onunkine uyumunu ezberlemeye çalışıyormuş gibi, sanki bir daha benimkinden başka bir hava solumak istemiyormuş gibi, sanki dünya bizimmiş ve tek yapmamız gereken uzanıp onu avucumuzun içine almakmış gibi öptü.

O öpücüğün içine düştüm, dilinin benimkine değen tadı ve dudaklarındaki yarın vaadi bu dünyada istediğim tek şeydi. Belki de bu bir yalandı, belki de bu savaşta gelebileceğimiz yere kadar gelmiştik ve toz dumana karışıp savaş sona erdiğinde bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmeyecekti, kemiklerimiz olabilecek her şeyin vasiyeti olarak toprağa karışacaktı.

Ama onunla benim aramdaki bu aşk, yıldızları sarsan ve kaderi uykusundan uyandıran bu güçlü doğa gücü, izini bırakacaktı

Dünya üzerinde. Bu dünya bizi unutmayacaktı, bu krallık bizi asla unutmayacaktı ve her şeyin ötesinde, ruhlarımız sonsuza dek bir arada kalacağı gibi hatıralarımız da kalıcı olacaktı. Sonunda ölümün hangi tarafında olursak olalım.

BÖLÜM YETMİŞ BİRİ

A Rump Adası'nda bir baykuşun delici ötüşü ve okyanusun kıyıya vurması dışında sessizlik hakimdi. Karanlık her zaman ordumuzun kalbindeki sessiz korkuları yüzeye çıkarırdı ve ben

Bu gece onları hissetmek, sanki hava onlar yüzünden kalınlaşmış, nefes almak ağırlaşmış gibiydi. Sessizlik kükrüyordu. Buradaki her Fae yarının ne getireceğini biliyordu ve hiçbiri bu sorumluluğu hafife almıyordu. Düşmanlarımız karşısında bizi daha güçlü kılacağı umuduyla dinlenmek için bir teklif vardı, ama hepimiz gerçeği biliyorduk. Elde etmek için çalıştığımız avantajlar ne olursa olsun, hala sayıca çok üstündük.

Ölüm giderek yaklaşıyordu; yaşamın hemen kıyısında beklediğini hissedebiliyordum. Perde de incelmış gibiydi, sanki yakında sahipleneceği ruh yığınının içeri almaya hazırlanıyordu. Ve benim ruhum da büyük olasılıkla onların arasında olacaktı.

Buz gibi havayı içime çektim ve Rump Kalesi'nin birçok balkonundan birinde yanımda duran Darius'a baktım. Buradaki manzara denizin üzerinden Zodyak Akademisi'ne bakıyordu, hayatım üzerinde diğerlerinden daha fazla etkisi olan bir yere. Lionel Acrux tarafından mecazi demirlerle burada giydirilmiştim, kız kardeşimin ölümünün uzun süren acısına burada katlanmışım, burada sayısız saatler geçirmiştim

Darius ile kanımın derinliklerine işleyen bir bağ kurmuştum, ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta ondan asla ayrılmayacaktım. Dahası, bu akademide en gerçek aşkı, Darcy Vega'yı bulmuştum. Onun bana ilham vermesiyle geçmişimin zincirlerinden kurtuldum ve olmaktan gurur duyduğum bir adam haline geldim. Bu dünyada eşine, ailesine ve yeni bulduğu arkadaşlarına duyduğu aşk uğruna ölmeye hazır bir adam.

"O halde buraya kadar," dedi Darius. "Cennetteki son gecemiz."

"Bir süreliğine gerçek mutluluğu burada bulduk, değil mi?" Ben düşündüm ve arkadaşım başını salladı.

Gözlerim Aer Koyu'na ve Darius'la geçmişte gizlice kara büyü yaptığımız yere takıldı; Lionel'ı alt etme planlarımız, bu görevin gerçekliği karşısında neredeyse çocukça görünüyordu.

Darius bana dönerek beni kucakladı, ben de aynı şevkle karşılık verdim, kollarımız birbirine sıkıca kenetlendi, bunun bu dünyadaki son kucaklaşmamız olabileceğini biliyorduk.

Bir kanat çırpışı Gabriel'in gelişini haber verdi ve Darius'la ben birbirimizden ayrılamadan, o hafifçe yanımıza indi ve kollarını bize de doladı.

"Ufukta savaş görünürken, ölümden başka bir şey düşünemiyorum," dedi Gabriel ağır ağır, uçümüz sonunda birbirimizden uzaklaşırken. "Senin gibi bir dikkat dağıtıcıya sahip olduğum için mutluyum, Orio. Çabaların zihnimi meşgul ediyor."

"Yani cevabının ne olacağını biliyorsun?" Umutla sordum.

Gabriel omuz silkti. "Belki biliyorum, belki de bilmiyorum."

Kahin bilgisini bizden saklamakta o kadar ustaydı ki, ondan bir şey okumak imkansızdı. Her ne kadar çok gergin olsam da, itiraf etmeliyim ki, cevabını gerçekten bilmek istemiyordum. Ta ki kendisi söyleyene kadar.

"Getirdin mi?" Ben sordum.

"Neyi getireyim?" Gabriel kaşlarını çattı ve ben ona küfretmek için ağzımı açtığımda sırtarak cebinden Terazî ve İkizler takımyıldızlarıyla işlenmiş küçük ahşap bir kutu çıkardı. "Sende olmadığı için bunu yapma cüretini gösterdim."

"Bu çok hoş," diye yorumladı Darius. "Ona evlenme teklif edeceği yüzüğü hediye etmek kadar hoş değil. Ama güzel."

İkisi birbirlerine meydan okuyan bir bakış attılar ve ben de kutuyu alıp takım elbisemin cebine koydum.

"Teşekkür ederim." Kıyafetlerime baktım, abartıp abartmadığımı merak ediyordum ama Caleb ve Seth odama gelmiş ve beni neredeyse giydirmişlerdi. Caleb saçımı yapmış, sakalımı kesip bir çeşit yağ sürmeden önce saçıma adını bile duymadığım bir sürü ürün sürmüştü. Seth dolabımdan bu takım elbiseyi seçmiş ve işimin bittiğini söylemeden önce boynuma lanet olası bir tarçın çubuğu sürmüştü.

Bütün bunlar olurken Tory, Geraldine ve Sofia Darcy'yi bir yerlere götürmüş, onu gece için hazırlayacaklarına söz vermişlerdi. Planları hakkında duyduğum kadarıyla, Darcy'yi Uluyan Çayır'da bir parti vereceğimize ikna edeceklerdi ve bunu çok fazla sorgulamayacağını umuyordum.

Darius, "Neredeyse balo zamanı geldi Külkedisi," diye alay etti ve saatime baktım, haklı olduğunu gördüm.

Gabriel gülerek, "Bunun için yarınki savaştan daha gergin görünüyorsun," dedi.

"Yapabileceğim bir savaş," diye mırıldandım.

"O senin Elysian Eşin, hayır dese bile yine de senin olacak kardeşim," dedi Darius. "Bazı Fae'ler evlilikten hoşlanmazlar."

"Daha önce bu konuda bir iki yorum yapmıştı," diye itiraf ettim. "Belki de bunu istediğim için aptalım."

"Yüzüğün var ve birinci sınıf bir pislik gibi giyinmişsin," dedi Darius. "Sen de atışını yapabilirsin."

Başımı sallayarak kararlı bir şekilde nefes verdim, ancak sinirlerim yatışmadı. Kalbimin bir parçası buna bağlıydı. İçten içe, ne olduğumuzu sağlamlaştırmak için evliliğe ihtiyacımız olmadığını biliyordum, ama birlikte yeni, güzel bir geleceğin vaadini istiyordum ve bu teklif orada yapacağımıza dair bir yemin gibiydi.

"Gitsen iyi olur, Orio." Gabriel bir elini sırtıma bastırarak beni balkonun kenarına doğru itti.

Onlarla vedalaştım ve taş parmaklıklara tırmanarak üzerinden atladım ve çılgın bir hızla yere doğru düştüm. İnişimi yavaşlatmak için havayı kullandım, sonra koşmaya başladım, adayı koşarak geçtim, kampüse giden köprüden geçtim ve Uluyan Çayır'a doğru hızlandım.

Tıpkı daha önce bıraktığım gibiydi; tüm çayır su sihrimle oraya döktüğüm karla kaplıydı ve tepesinde tamamen buzdan yapılmış bir söğüt ağacı vardı.

Ortada. Bu, Darcy'yi ailemin evine götürdüğüm ve ona dünyada en sevdiğim yerlerden birini gösterdiğim ilk gerçek randevumuza bir selamdı.

Ağacın dört bir yanında alev kavanozları duruyordu, ısıltıları karı parlatıyordu ve söğüt yaprakları, üzerlerine yapışmış buz sarkıtlarıyla yere doğru sarkıyordu. Bu gece hava kapalıydı ve yukarıdaki bulutlardan kar yağmasını diledim, pullar çayırdaki bıraktığım izleri örtmek için aşağıya doğru uçtu. Önümdeki söğüt yapraklarını iki perde gibi ayırmak için hava sihrimi kullandım ve yeryüzündeki en muhteşem yarattığı çayırın kenarında leylak rengi bir elbiseyle dururken buldum. Straplezdi, bedeni küçük elmaslarla dikilmişti ve eteği parıldayan bir kumaş havuzunun içinde yere düşüyordu. Onun ötesinde, Tory, Geraldine ve Sofia kendi elbiselerini giymişlerdi ve yalana olan bağlılıkları dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Darcy şaşkınlıkla onlara baktı ve Tory yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru ilerledi, sonra da onu kaderiyle baş başa bırakarak ağaçların arasına daldılar.

Beklediğim kar tarlasından bana bakmak için döndü ve ayaklarının dibindeki karı ezmek için hava kullandım, bana kadar uzanan bir yol açtım. Yol boyunca yürürken boğazımda bir yumru oluştu, tüm kelimeler onun güzelliği karşısında beni terk etti.

Bu gece havada yıldızların ısıltısı yoktu, gökyüzüne bakan yoktu. Sadece biz vardık.

Söğüt yapraklarındaki aralıktan içeri adımını attı ve ben de yaprakların arkasına düşmesine izin vererek mahremiyetimizi biraz daha güvence altına aldım.

"Lance, bütün bunlar da ne?" Etrafındaki alevlere, sonra da ısıltılı buzdan yapılmış ağaca baktı.

Ona dizlerimin üzerine çökerek bir açıklama yaptım ve gözleri bana dikildi.

"Bu dünyadaki son gecemiz olabilir Mavi, o yüzden iyi değerlendirmek istedim," dedim, sesim bu kelimelerin etrafında kalınlaştı, çünkü hayatının kaybolması fikri düşünmek için çok boğucuydu. "Yarınlarımızın vaat edilmediğini biliyorum, ama eğer olsaydı..." Cebimden yüzük kutusunu çıkardım, açtım ve görmesi için havaya kaldırdım, şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Bir insanın birine ait olabileceği her şekilde sana ait olmak istiyorum. Yıldızlar bizi çiftleştirdi, uzun zaman önce ruhlarımız bedenlerimizin içine atılmadan önce kaderlerimizi birbirine ördüler. Seni benim, beni de senin olarak işaretlemiş olabilirler ama ben gökyüzünün ne düşündüğüne bakmaksızın birbirimizi seçmemizi istiyorum."

Çünkü çiftleşmemiş olsaydık, seni yine böyle severdim, sanki dünya seninle başlayıp seninle bitiyormuş gibi. Darkmore'un derinliklerine aynı istekle yürürdüm, senden tek bir tat almak için kendimi yok ederdim. Ve eğer sonumuz buysa, eğer son gün doğumumuz yarının ufkunda taçlanıyorsa, o zaman bilmeliyim ki sen de beni seçerdin. Senin bir kraliçe olmadığın ve benim de kırık bir adamdan başka bir şey olmadığım bir zamanda, birlikte bizim imkânsızlığımızı reddetmiştik. Çöküşümüz karşısında bunu tekrar yapmak için bir şans istiyorum. Öyleyse Darcy Vega, kalbimin hükümdarı, ölümlerimizi belirleyen tüm kaderlere meydan okuyup benimle evlenmeye söz verir misin?"

Şok içinde bana baktı, yeşil gözleri sulanmıştı ve elleriyle ağzını kapatıyordu. Sonra başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülürken kendini bana doğru attı, beni yere düşürdü ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Evet," dedi ve beni bir kez daha öptü. "Seninle evleneceğim, Lance Orion."

Kalbim kabardı ve ben de onu öptüm, karda birbirimize dolanırken kendimi ona kaptırdım. Ayağa kalktığı anda, karnımın üzerine otururken elbisesi dizlerinin etrafında kıvrılmış, kulaktan kulağa gülümsüyordu.

Karda düşürdüğüm yüzük kutusunu aldım ve içinden yüzüğü çıkarıp sol elini uzatırken ona uzattım.

"Çok güzel," diye nefes aldı.

"Sevdiğin herkesin bunda bir payı var," dedim ve yüzük parmağına takarken göğsümde bir düğüm açıldı.

Saçlarımdan erimiş kar damlarken ve göğsümün her köşesini dolduran sevinçle müstakbel gelinime bakmadan önce yüzüğüne, ardından elinin arkasına bir öpücük kondurdum.

"Yarınki savaşta hayatın peşine düşelim ve diğer tarafta ona sahip çıkacağımıza yemin edelim," diye fısıldadı Darcy, yüzüğe hayranlıkla bakarken gülümsemesi biraz azaldı, bana bakarken bu sözü bozmaktan duyduğu korku açıldı.

Doğrudum, onu kucağıma çektim ve başparmağımı yanağına sürttüm.

"Yemin ederim," diye yemin ettim, ikimizin de böyle bir şey yapamayacağını biliyordum ama bunu dile getirmek mümkünmüş gibi hissettirdi. "Sahip olduğum her güç damlasıyla orada bizim için savaşacağım, Mavi."

Alnını benimkine dayadı, parmaklarımız iç içe geçti ve nefeslerimiz birbirininkiyle senkronize oldu. "Bir zamanlar dünya tarafından yakılmaktan korkan bir kızdım, şimdi ateşe hükmeden bir kraliçeyim. Yapacağım

Bu savaşı senin için kazanacağım Lance ve yıldızlara yemin ederim ki
seninle mihrapta buluşacağım."

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Wolfman:

Oldu mu? Evet mi dedi?

Batty Betty:

Seni büyük gaggamuffin! Onları gece eğlenceleri ve neşeleriyle baş başa bırak! Bunu sabah konuşuruz ve kraliçemizin züppe kararını o zaman öğreniriz.

Wolfman:

Sooooo... Evet mi dedi, hayır mı?

Profesör Shame bildirimlerini kapattı

Wolfman:

BU NE CÜRET LANCE! Boş ver, bunu yapacağım... @Phoen Dream

Şirret Alev Gözler:

Bırak artık, göt herif. Bir an yaşıyorlar.

Wolfman:

Görebiliyor musun? Çalılıklardan mı izliyorsun?

Dragzilla:

Bir bok göremiyor, güzel elbisesi yırtılıyor.

Wolfman:

Bu çarpık! Onları sikişirken mi izliyorsun?

Dragzilla:

Karımdan bahsediyordum, salak.

****Dragzilla bildirimlerini kapattı****

****Kızgın Alev Gözler bildirimlerini kapattı****

Wolfman:

Kaba.

Çay kimde? Bir dilim kekle birlikte bütün demliği istiyorum. Siktir et, üstüne serpiştirilmiş bütün pastayı. Fish Fury, neler oluyor? Onları görüyor musun?

Fish Fury:

Gerry kimseye söylememe izin olmadığını söyledi. Ona bile.

Wolfman:

BİLİYORSUNUZ?????

Fish Fury:

Ne olduğunu hissettim. Vay be.

Wolfman:

Pekâlâ, söyleyin bakalım, bu sonsuz bir keder ve utanç içindeki bir profesörün kalbini parçalayan feci bir ıstırap mıydı, yoksa göğsünüzde sıcak bir yapışkanla dolu bir balon gibi patlayan mutlu bir güneş ışığı hissi miydi?

Fish Fury:

Hayır, bilen tek kişi olmak hoşuma gidiyor.

Büyük Kuş:

Sadece o değil.

****Big Bird adını Gabriel olarak değiştirdi****

****Kurt Adam Gabriel'in adını Büyük Kuş olarak değiştirdi****

Büyük Kuş:

Ben de sana söyleyecektim ama şimdi siktir git.

Big Bird bildirimlerini kapattı

Fish Fury:

Hahaha

Wolfman:

Siktirin gidin çocuklar. @Phoen Dream hadi söyle bize!

Phoen Dream:

Meşgul

Wolfman:

göz kamaştırıcı emoji

Phoen Dream:

arı emojisi

Wolfman:

Meşgul yazacak ve meşgul küçük arı emojisi gönderecek vaktiniz varsa bize neler olduğunu anlatabilirsiniz!!!!!!!!!!!!!!

Phoen Dream:

Teklifi mi yoksa hava durumunu mu kastediyorsunuz?

Wolfman:

NE DEMEK İSTEDİĞİMİ BİLİYORSUN.

Phoen Dream:

Hava bulutlu ve bu gece yağmur ihtimali var, ama sabaha kadar hava açmış olacak!

Wolfman:

İşte bu, Phoen!

I Bu kıza karşı klavye savaşçılığı yapmak için parmaklarımı hazırladım, sonra kendim öğrenmek için Uluyan Çayır'a gidecektim. Ama daha başlayamadan bir mesaj daha geldi.

Phoen Dream:
Evet dedim.

Gökyüzüne doğru uludum, yanımdaki Caleb'in üzerine atladım ve Atlas'ımı yüzüne doğru ittim. "Evet dedi! Awooooo!"

Caleb güldü. "Evet biliyorum, Lance bana on dakika önce mesaj attı."

Hırlayarak onu ittim. "Ne?!"

Kahkahası daha da arttı. "Seni böyle gergin görmek çok eğlenceliydi."

"Orospu çocuğu." Ona doğru hamle yaptım ve yolumdan çekildi, eğilerek

Aer Tower'a doğru rahatça geri çekildi ve bir elini altın buklelerinin arasından geçirdi.

Başımı ona doğru eğdim, gözlerim kısıldı. "Sen bir pisliksin."

"Aynen," dedi, sonra kollarını kavuşturdu, bakışları istekle üzerimde gezindi. "Şimdi, bu yürüyüşe devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

Bir nefes verdim, bıraktım ve onun oyunundaki eğlenceyi buldum. Hâlâ birbirimizle sevişiyor olmamızı, aramızdaki bu yeni ilişki düzeyinin temel arkadaşlığımızı değiştirmiyor olmasını seviyordum.

"Hadi gidelim o zaman," diye cesaretlendirdim ve ona elimi uzattım. "Geraldine bu gece sokağa çıkma yasağı koydu, herkesin dinlenmesi gerektiğini, böylece 'sabaha bahar ördekleri kadar canlı' olacağımızı söyledi. Ben daha çok 'dünyadaki son gece' havası yaratmayı planlıyordum ama belki de haklıdır."

"Evet." Caleb duvarı itti ve elimi tuttu, parmakları benimkilerin arasında dolaştı. "O istiyor. Çünkü bunun dünyadaki son gecemiz olmasını istemiyorum."

"Olabileceği gerçeğini değiştirmez," dedim sessizce.

Elimi sıktı ama Ateş Toprakları yönündeki patikadan aşağı doğru yola çıkarken hiçbir şey söylemedi. Odamıza dönmeden önce kampüste bir tur atmayı ve en sevdiğimiz yerleri son bir kez ziyaret etmeyi planlamıştık. Ya da şanslıysak son bir kez *değil*. Aslında ikimiz de yürüyüşü bu yüzden yapmak istediğimizi söylememiştik ama ben içten içe sebebin bu olduğunu biliyordum.

Bu akşam ailemle yemek yemiştik ve Caleb her zamanki gibi kardeşlerim tarafından kuşatılmıştı ve dürüst olmak gerekirse, annemin Caleb'la çıkmamızın tüm Councillors durumu için ne anlama gelebileceğinden korkmuyormuş gibi davranmaya çalışması ve babamın Caleb'ı gelecek yazki yıllık ay koşusu kamp gezimize davet etmesi dışında karşılaşmada gerçekten hiçbir şey değişmemişti. Hiçbirimiz bu gerçeği kabul etmemiştik.

Böyle bir şey için şansımız olmayabilirdi ama bu gece dünyanın sonu gelmeyecekmiş gibi davranarak hayal kurmak için bir geceydi. Ve düşüncelerim korkularımın üzerine düşerken bunu hatırlamaya çalıştım.

Kendime cebimdeki hediye ve onun ne anlama geldiğini hatırlattım, buna odaklandığımda göğsümdeki gerginlik hafifledi.

Ignis Evi'nin ortak salonunu ziyaret ettikten sonra Parıldayan Pınarlar'a uğradık ve Caleb'a ikimiz daha kartlarda yer almadan çok önce beni orada kesinlikle öptüğünü hatırlattım ve o da bunu hiç hatırlamıyormuş gibi kayıtsızca tekrar inkâr etti. Yine de gözlerinde benimle dalga geçtiğini gösteren bir parıltı olduğuna yemin edebilirim.

Sonra King's Hollow'a gittik ve Cal'in yatak odasında, sonra benim yatak odamda, sonra mutfak tezgahında ve Darius'un hazine sandığının üstünde birbirimizin dikkatini çok dağıttık, sonra Ağlayan Orman'a doğru yola çıktık ve Aqua Territory'ye giden bir patikadan geçerek gölde durduk.

Bulutlar biraz incelmışti ve ay suyun üzerinde parıldayarak görünmeye başlamıştı. Kulağımın arkasındaki işaret karıncalandı ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı, ayın bana bahsettiği mutlak huzur duygusu. Her şeyden çok istediğim şey buydu. Cal ve ben birlikte, Ay Çiftleşmesi. Ben Ay'ın en sevdiği Kurt'tum ve benim Caleb'da gördüğüm şeyi onun da Caleb'da gördüğünden emindim.

Burada, sayısız parti verdiğimiz, yazın suda oynadığımız ve bir zamanlar çok kaygısız olduğumuz gölün kenarında, ona hediye vermek için doğru yerin burası olduğunu biliyordum.

Bir elimi cebime attım, ona döndüm ve toprak büyümle yaptığım bronz cep saatini uzattım. Arkasına sırtımdaki dövmeyle aynı resim kazınmıştı; ucundan bir yarasa sarkan bir hilal ve aşağıdan ona bakan bir kurt.

"İşte." Görmesi için uzattım.

"Cep saati mi?" Caleb'ın kaşları kalktı. "Bu... kahretsin, Elemental işçiliği mükemmel, Seth. Ama saatin akrep ve yelkovanı nerede?"

"Hiç yok," dedim. "Yani saati söyleyemiyor mu?"

"Bizim zamanımızı gösteriyor," dedim sıkıca, saati avucuna koyup parmaklarını etrafına kapatırken yanaklarımda sıcaklık yükseliyordu. "Bizim saatimiz çalışmıyor, Caleb Altair. Saniye, dakika ya da saat yok, gece ya da gündüz yok. Sadece öyle. Sonsuza kadar." Ona yaklaştım, yanağını avuçladım ve gözlerini

O lacivert gözler ruhumun derinliklerini görüyordu. "Yarın ne olursa olsun, bizim zamanımız her zaman."

Dudaklarımı onunkilere dokundurdum ve beni tutkuyla kendine çekti, öpüşmemiz derinleşti ve kalbim şimdiye kadar çaldığı en güçlü melodiyle çarpmaya başladı. Bu melodide acı vardı, başımıza geleceklerin korkusu vardı ama ben bunun yerine hissettiğim aşka odaklanmaya çalıştım. Çünkü bu dünyada ondan daha büyük bir şey yaşamamıştım ve eğer benim numaram söylenmek üzereyse, onun sevgisine sahip olduğumu ve karşılığında ona her şeyimi verdiğimi bilmek... bu benim için bu hayatta yeterli olacaktı. Aslında, umduğumdan çok daha fazlasıydı.

Rump Kalesi'nin dışındaki çimenlerin üzerinde duran Caleb, son zırh plakasını böğrüne sabitledikten sonra Kurt formumla önümde durmak için hareket etti. Tüylü alnıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve ben de kendi gümüş zırhının parıltısına baktım, plakalar kendi elleriyle uzman toprak büyüyle hazırlanmıştı. Zırhlar ince ama güçlüydü, vücuduna uyum sağlıyor ve tam bir hareket alanı sağlıyordu. Çok hafif oldukları için savaş alanındaki hızını da engellemiyorlardı. Orion için bu zırhın bir ikizini yapmıştı ve sırlarını bana söylememiş olsa da, ikisinin bu dövüş için bir şeyler planladığını biliyordum. Meclis bağlarıyla ilgili bir şey, tamamen yasal olmadığını hissettiğim bir şey. Ama savaşta elde edebileceğimiz her türlü avantajı kullanacaktım, bu yüzden şikâyet ediyorsam ne olayım.

Yukarıda yıldızlar parlıyordu, şafak henüz sökmemişti ve yemin ederim ki kaderlerimiz hakkında fısıldaşıyorlardı. Belki de tam şu anda ruhlarımızı ölüm için işaretliyorlardı.

Bakışlarımı onlardan çevirip sevdiğim adama baktım, gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda kalbim güçle çarpıyordu. Yüzünü okşadım, sonra birlikte yürüdük, adanın kenarına doğru yürüyen asker kitlesine katıldık. Havada vedalaşmalar vardı, çocuk grupları gidişimizi izlemek için koşuyor, ayaklarımıza kristaller atıyor ve yıldızlardan bize şans diliyorlardı. Kahretsin, buna ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Sayıca çok azdık ve buraya geri dönme şansımız o kadar azdı ki, sıfırdan fazla olduğunu düşünürsem kendimi kandırmış olurdum.

Luca'nın Gabriel'in kollarından el salladığını, Kahin'in oğlunu öperken hem kararlı hem de kalbi kırık görüldüğünü ve küçük çocuğun babasının eve gelmeyebileceğini bilmeden ona baktığını gördüm. Gabriel çocuğu hızlı Faetalya dilinde konuşan kısa boylu, siyah saçlı, yaşlı bir kadının kollarına bıraktıktan sonra isteksizce arkasını dönüp karısıyla birlikte ordu saflarına doğru yürürken boğazımda bir yumru oluştu.

Dante ve Leon etraflarını sardılar ve Carson Alvion'un arkalarından yaklaştığını fark ettim, uzun kahverengi saçları bir savaş örgüsüne sarılmıştı. Göğsünde sadece bir zırh vardı, kolları çıplaktı, dövmeleleri ortadaydı ve gözlerinde kana susamış bir açlık ifadesi vardı.

Daha ileride Xavier'i gördüm, Pegasus formunda ilerliyordu, petrol sızıntısı gibi parıldayan leylak rengi vücudunu güzel zırh plakaları kaplamıştı. Sofia ve Tyler onun arkasında ilerlerken, kardeşlerim Athena ve Grayson da Kurt formlarında Caleb'in kardeşi Hadley ile birlikte hemen arkalarındaydı.

Koruyucu bir yanım onlara geri çekilmelerini, bu savaşa katılmamalarını emretmek istemişti. Bunun için istediğimin yarısı kadar bile iyi eğitilmemişlerdi, yine de kaybettikleri eğitimi telafi etmek için çok çalıştıklarını biliyordum. Yine de ikizler benden sadece birkaç yaş küçük olabiliirdi ama ben onları hâlâ küçük kardeşim olarak görüyordum. Ben onları yere yatırıp boğazlarını sıkarken toprakta yuvarlanan iki yavru. Hayatın onlardan şimdi savaşa girmelerini talep etmesi, yetişkin hayatlarında sahiplenecekleri iyi bir şeyleri bile olmadan her şeyi riske atmaları doğru değildi. Ama istesem bile onları savaştan alıkoyamazdım. Onlar da benim gibi orada olmanın, sevdikleri için kanlarını akıtmanın bir yolunu bulurlardı. Onları bundan mahrum etmeye hakkım yoktu.

Ordumuz toplanırken ayak seslerinin ağır vuruşları toprağın içinde gümbürdeyen bir ritim yarattı. Geride kalanlardan, yaşlılardan, gençlerden, onlara bakması gerekenlerden çok fazla gözyaşı vardı. Geraldine onlara, ordumuz geri dönmezse Rump Adası'nı okyanusa geri atmaya yetecek kadar hava elementali bırakmıştı. Lionel bu savaşı kazanırsa kaçabilirlerdi; onları yüzüstü bırakırsak hâlâ umut vardı. Yine de bu büyük ölçüde Voldrakianların onları mülteci olarak kabul edeceği planına bağlıydı. Gabriel kabul edeceklerinden oldukça emindi, bu yüzden biz de onun öngörüsüne güveniyorduk.

Caleb bir elini kaldırarak parmaklarını zırhımın arasındaki bir boşlukta kürkümün içinde düğümledi.

Adanın doğu kıyısına bakan geniş tarlalara ulaştık, ordumuz dev bir yılan gibi oraya doğru ilerledi ve sonra sıra sıra dizildi.

Caleb ve ben, biriken Fae ordusunun eteklerindeki uzun yolu takip ederek, alevlerden yapılmış bir Anka kuşunun kumsalın kenarındaki bir gözetleme kulesinin tepesine tünediği ön saflara doğru ilerledik. Gerçekmiş gibi hareket ediyordu, kanatları esniyor, başı bir o yana bir bu yana eğiliyordu, sihir o kadar mükemmel yapılmıştı ki nefes kesiciydi.

Sahile yaklaştığımızda onları fark ettim. İkizler tahtadan yapılmış bir sahnenin üzerinde yükselmiş, elleri kenetlenmiş ve gözleri öfke doluydu. Anka kuşu zırhları ateş ışığının altında erimiş metal gibi parlıyordu ve şekillendirilmiş saçları ve vahşi makyajları onlara nabzımı hızlandıran bir savaş görüntüsü veriyordu.

Ordu mensupları ayaklarının dibine sevgi ve şans simgeleri atmaya başladılar. Orion sahnenin sağında, Darius ise solunda duruyordu; yüz hatları sertti ve bakışları kraliçelerinin üzerindeydi.

Geraldine sahnenin kenarına çıktı ve sesini yükselterek orduya seslendi. "Sessizlik, gecenin savaşçıları! Dün gece kapınıza teslim edilen şişeyi çıkarın ve özünü şimdi için, böylece Nymph'lerin savaşdaki korkunç sarsıcı gücünden kurtulabilirsiniz."

Caleb ikimizinkini de çıkardı, bir şişenin tıpasını çözdü ve dudaklarıma götürdü. İksirin tadı tatlıydı ve Caleb'in içişini izlemeden önce yuttuğumda dilimin üzerinde cızırdadı. Etrafımızdaki herkes ve sahnedeki ikizler de içiyordu. Bu savaşta sahip olduğumuz avantajlardan sadece biriydi; Darcy, Gabriel ve Orion'un güvence altına aldığı Nox çiçeği, düşman Nymph'lerin yaklaşan savaşta büyümümüzü kilitleyememesini sağlıyordu.

"Krallığımız bıçak sırtında duruyor," diye seslendi Tory herkes konuşmasını bitirdiğinde, sesi kalabalığın içinde yankılanıyordu. "Şafağın tam eşiğinde, savaşmak için son bir şansımız olacak, evimizi Lionel Acrux'un elinden almak için son bir şansımız."

Bağırışlar yükseldi, askerler zafer çağrılarıyla kılıçlarını havaya savurdu.

"Bugün sizden yeni bir çağ için savaşmanızı istiyoruz," diye haykırdı Darcy. "Biz açgözlülük ya da güç için savaşmıyoruz; biz sevgi için savaşıyoruz. Yanımızda duran kardeşler, anneler, babalar, arkadaşlar ve sevgililer için savaşıyoruz. Doğru olan için, adil olan için savaşıyoruz!"

Bir başka onay kükremesi duyuldu ve ulumak için başımı geriye eğdim, sürüm Oscura'lar ve ordudaki ailemle birlikte cevap verdi ve göğsümü avlanma arzusuyla doldurdu.

Tory bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Güneş yeni bir güne bakmaya geliyor ve doğduğunda göreceği şey dünyasında bir savaş olacak. Bizi kanlı ve kaostun ortasında bulacak ama kimin galip geleceğinin cevabını aradığında biz onun çağrısına cevap vereceğiz!" Kükremeler sağır ediciydi, kendi ulumalarım kakofoniye karışıyordu, Yumrukların zırha vuruşu, ağır çizmelerin gümbürtüsü, kükremeler, kişnemeler, zafer çığlıkları. İçten içe, bunların hepsinin göstermelik olduğunu biliyordum. Kraliçelerimiz savaşçılarımızın özgüvenini artırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama hepimizin olmasa da çoğumuzun önünde ölüm vardı. Bunu gerçekten kazanabileceğimiz yalanına kendimi inandırmaya çalıştım, Vegas'ın sözlerini içime çekip bir anlamı olması için dua ettim, yıldızların bize bu savaşın ötesinde bir hayat vaat edebileceğini düşündüm ama buna inanmak o kadar zordu ki.

"Biz uluyan rüzgârız!" Darcy haykırdı ve ordu bu sözleri yankıladı. "Biz gürleyen toprağız!"

Caleb bu sözleri ordunun geri kalanıyla birlikte onlara da haykırdı.

"Biz isyankâr okyanusuz!" diye haykırdı, bu sözlerin bir başka yankısı bedenimde gümbür gümbür yankılanıyordu. "Ve biz yasaklayıcı ateşiz!"

Anka kuşu, alevlerin derinliklerinden yükselen savaş çığlıklarıyla gözetleme kulesinden aşağı süzüldü, sesi ustaca bir illüzyonla çıkarılmıştı. Tepemde süzüldü, ateşin sıcaklığı içimi ısıttı ve ordu savaş çığlıkları atarak kılıçlarını kuşa doğru kaldırdı ve üzerinde bir yıldız ve altında alevler olan altın bir tacın ortasından uçan bir çift Anka kuşu amblemi bulunan sancaklarını havaya kaldırdı.

"Düzeninizi alın!" Geraldine emretti ve Caleb omzumu sıktı, bu anın geleceğini bildiğimiz halde vedalaşmamız uzun sürdü.

Bana doğru eğildi, ben başımı eğip patimle onu kendime çekerken kulağıma fısıldadı. "Bizim zamanımız her zaman."

Caleb ağzımı öptü ve herkes kendini toparlamaya çalışırken hızla bedenlerin kalabalığına doğru uzaklaştı.

Kurtlarımın toplandığı sağ kanada yöneldim, annem Kurt formuyla oradaydı ve selamlamak için burnunu benimkine bastırdı. Babama katılmak için arkamdan saflara geçti ve bu savaşta Alfa pozisyonunu almama izin verdiği gerçeğiyle kalbim katılaştı. Bu rolü ciddiye alıyordum ve Kurtlarımızı bu savaştan geçirip diğer taraftan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Annem, bugün kendimi kanıtlarsam Konsey Üyeliği'nden istifa edeceğini ve bu görevi sonsuza dek ondan alacağını söylemişti.

Sıranın önüne doğru ilerledim, Grayson ve Athena annemin peşindeydi, kendi sürüm anneminkiyle birleşti ve bir dizi başka Kurt sürüsü de arkamızda sıraya girdi.

Askerlerimiz yerlerini bulmaya çalışırken, Geraldine'in sesi gökyüzüne taşınırken, kalabalığın içinde gürleyen bir savaş şarkısı yükselmeye başladı.

"Kanlı bir kıyıda, hırsızlar kadar
kalın ve çamur içinde duruyoruz,
Fırtınanın gözü yaklaşıyor, ama biz hala zafer için
savaşıyoruz! Okyanus kemiklerimiz için kükrüyor,
Bizi Davy Jones'a götürecekt,
Ölümlerimiz akıntıya kapılıp gidiyor, ama yine de zafer için
savaşıyoruz!"

Şarkının gürleyen sesi ruhumu ele geçirdi ve sürümle birlikte uludum, tüm ada enerjiyle canlandı. Bir Siren'in gücünün güçlü dalgaları içime yayıldı ve başımı kaldırdığımda Max'ı yanında babası Tiberius'la birlikte havadan bir kaidenin üzerinde gördüm. İkisi kalplerimizi cesaretle doldurarak korkularımızı bastırdı ve savaşçılarımız savaşa hazır bir şekilde daha da yüksek sesle haykırdı.

Bir Harpy lejyonu ordunun ön saflarında yerlerini aldı, kanatları esniyor ve zırlı derileri parlıyordu. Her birinin elinde, kalan erzağımızın neredeyse tamamını içeren ve hepimizi Sahte Kral'ın kapısına götürmeye yetecek kadar yıldız tozu dolu kovalar vardı.

Harpyler zamanın geldiğini onaylamak için kraliçelerine baktılar ama ikizler tereddüt ediyor, alçak sesle konuşuyor ve sanki bir şey bekliyorlarmış gibi ordunun ötesine bakıyorlardı.

Bir dakika daha geçtikten sonra başlarını salladılar, bekledikleri şeyden vazgeçtiler ve Harpy'lere başlarını salladılar.

"Bekleyin!" diye bir erkek sesi yükseldi ve Milton Hubert'in sahneye koşarak geldiğini ve alçak sesle Darcy ve Tory ile konuştuğunu gördüm. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Caleb seslerini seçemiyordu, neler olduğunu anlamaya çalışırken biraz homurdandım.

İkizler aniden gökyüzüne doğru havalandılar, kaleye doğru uzaklaşırken kanatları parlıyordu.

Geraldine şaşkınlıkla onlara baktıktan sonra şarkısını daha da yüksek sesle söyleyerek moralini yüksek tuttu.

"Altımızdaki toprak derinden titriyor,
Düşmanlarımız kaçmaya ve ağlamaya
başlıyor,

Çünkü kraliçelerin ordusu yaklaşıyor ve biz sadece zafer için
savaşıyoruz!"

Şarkı devam ediyordu ve Sirenler hâlâ ruhuma umut ve güç aşıyor olsa da, bakışlarım ikizlerin gittiği yöne doğru kaymaya devam ediyor, içimi bir korku kaplıyordu. Neden kaçsınlar ki? Dikkatlerini bu andan uzaklaştıracak ne olabilirdi ki?

Uzaklardan gelen ve gittikçe yaklaşan davul sesleri kulaklarımı tırmaladı. Üzerinde iki kıvrık boynuz bulunan siyah sancakların ordumuza doğru yaklaştığını gördüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Daha iyi görebilmek için arka ayaklarımın üzerine kalktım, önümde beliren manzara karşısında nefesim kesildi.

İkizler bir periler denizinin üzerinde uçuyorlardı, belki üç bin, belki de değişmiş halleriyle daha fazla, hepsi savaş için giyinmiş, bazıları ellerinde mızraklar tutuyordu. Ön tarafa yakın bir yerde, boynuzuna mızrak takmış bere şapkalı birini gördüm ve bunun Diego'nun babası Miguel olması gerektiğini anladım. Onlar buradaydı. Geldiler. Son saniyede bize katılmışlardı.

"Gölge Lejyonu'na hoş geldiniz," diye seslendi Darcy, sesi etrafımızda yankılandı ve savaşçılarımız arasında bir belirsizlik mırıltısı geçti.

"Mücadelemizde bize katılmak istiyorlar! Saflarımızı güçlendirmek ve Lionel'ın adaletine teslim edildiğini görmek için!" Tory haykırdı. "Onlarla bir anlaşma yaptık."

Daha fazla korku mırıltısı yükseldi, insanlar yaklaşan Su Perisi ordusundan geri çekildi, bazıları alarm çığlıkları attı.

"Saflarımızda düşman yok!" Darcy sesini Max ve Tiberius'tan gelen güven dalgasıyla yumuşatarak seslendi. "Hepiniz gerçek bir amaç uğruna savaşan silah arkadaşlarımızısınız!"

Sirenler herkesin devam eden korkularını köreltti ve Geraldine'in şarkısı kalabalığı tekrar yararken, Su Perileri aramızdaki yerlerini aldılar. Ordumuz onların içeri girmesine izin verdi, hatta bazıları hala yorum yapıyor ve mesafelerini koruyor olsalar da, bu işin üstesinden gelmeleri gerekiyordu.

Onlar bizim tarafımızdayken, bu savaşı kazanma şansımız daha da artacaktı. Bu hiçbirimizin inkâr edemeyeceği bir hediye idi ve kendimi savaşın sarhoş edici şarkısına bırakırken boğazımdan bir uluma daha döküldü.

İkizler sahneye dönüp Harpy'lere başlarıyla selam verirken kendi yıldız tozlarından bir kese çıkardılar. Orion ve Darius ordudaki yerlerine gitmeden önce kraliçelerini selamladılar, gözlerinde vahşet parlıyordu.

Sonra Harpy'ler tepemde uçuşmaya başladı ve gökyüzünden yıldız tozları yağmaya başladı, parıldayan tozlar kürkümü ıslattı ve beni evrenin pençesine kaptırıp geri dönebileceğimden emin olmadığım bir savaşa doğru sürükledi.

Geraldine

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

"W "Yeni bir şafağın eşiğinde duruyoruz!" Kükredim.
Se sim sihirli bir şekilde arkamdaki Starfall Lejyonu'na ve ötesine, sıralar halinde duran Fae ve Nymph'lerin üzerine taşındı. Hem Fae hem de değişmiş formlarda hazır, mükemmel sıralar halinde dizilmiş, dişlerini göstermiş ve silahlarını kaldırmışlardı.

"Bu savaş, bu korkunç savaşın sonu olacak. Solaria Krallığı'nda yeni bir çağın yükselişi olacak. Sahte Ejderha Kralı yükselecek ve zulmünü, kıyıdan kıyıya yayılan bir çürük gibi, adil topraklarımızda kontrolsüzce yayacak. Yolsuzluk ve zulüm onun mirası olacak ve hepimizin kaderi anlatılmamış gölgeler içinde kalacak. Ya da. YA DA! Bizden öncekilere hiç benzemeyen bir güneşin doğuşunun eşiğinde duruyor olabiliriz. Kaderin her zaman istediği gibi, gerçek ve asil kraliçelerimizin tam ve tartışmasız hükümdarlığı altına girmek üzere olabiliriz. Onlar bizi yönetmek için doğdular, ailelerinin acımasızca öldürülmesinden sağ çıktılar, yeşil Dragooon'un acımasız kurnazlığından kurtuldular ve tıpkı Anka kuşları gibi önlerine çıkan her türlü engelin üstesinden geldiler. Kaderlerinde bu acımasız krallığı yeniden yazmak var. Kaderlerinde daha önce karşılaşmadığımız bir barış ve refah dönemi getirmek var. Kaderlerinde tacı, tahtı ve krallığı ele geçirmek var.

ulusumuzun kalpleri. Ve biz, onların yükselen alevinin adil takipçileri, bugün bu kadere göklerden kazımaya yazgılıyız!"

Flailimi gökyüzüne doğru savurduğumda bir kükreme arkamdaki dünyayı ikiye böldü, yükselen güneş ışığının parıltısı çivili topun gökyüzünün bir yıldızı gibi parlamasını sağladı.

Göklerin gözlerinin artık bize döndüğünü hissedebiliyordum. Kaderin odağını bize, adalet ve doğruluğun savunucularına, Gerçek Kraliçelerin savunucularına ve yaklaşan hükümdarlıklarını ilan edenlere kaydırıldığını hissedebiliyordum.

"En cesur, en kararlı Fae'leri bile tir tir titretecek kadar güçlü bir düşmanın karşısında duruyoruz," diye gürledim. "Ve yine de ayaktayız, yine de dayanıyoruz, yine de kükrüyoruz!"

Vahşi gagası ve savaşa hazır yüz hatlarıyla Anka kuşunun kadim tasviri olan mavi ve kırmızı miğferi giyen arkamdaki Starfall Lejyonu'ndan, vahşi gücümüzün kanatlarını yöneten Kurtlara kadar cesur ve sadık savaşçılarımızın sonsuz hatlarına bir göz attım. Sağ kanada, görkemli beyaz formuyla Seth Capella liderlik ediyordu, güçlü bedenine güzel zırh plakaları bağlanmıştı ve rüzgâr kürkünü dalgalandırıyordu.

Sol kanada Rosalie Oscura liderlik ediyordu ve acımasız cehennem köpekleri sürüsü kan için kükrüyordu. Fırtına Ejderhası Dante, gökyüzünde onların üzerinde konumlanmıştı ve yakında yerine getireceği bir tehditle donanma pullarında elektrik çatırdıyordu. Ardından, şekil değiştirmiş halleriyle vahşi olan sadık Nimfler geliyordu; o ölümcül, korku uyandıran sondalar düşmanlarımızın kalplerine arzuyla yönelmişti.

Fae'nin tüm doğası düzen içinde duruyordu. Tiberian Sıçanları, vahşi görünümlü bir sıçan kafatası şeklinde dövülmüş bronz bir miğfer giyen liderleri Eugene Dipper'ın yakınında toplandı. Onların ötesinde, dudakları korkunç bir hırıltıyla aralanmış Imenia Brumalis'in önderliğinde, Aurora Borealis'in parıltılı ışığı glasya elmas zırhlarının içinde ışıldarken, Icekian Kutup Ayısı şekil değiştiricilerinden oluşan bir birlik aşağılama naraları atıyordu.

Saflarımızın derinliklerinde Vampirler pusuya yatmış, uygun bir anda ileri atılmaya ve düşmanlarımızı kesip biçmeye hazır bekliyorlardı, keskin ve ölümcül dişlerini göstermişlerdi. Tepemizde her türden uçan emir böğürüyor ve kişniyordu, Fırtına Ejderhası kurban Oscura Klanı'nı çaresizce kana susamış ulumalara sürüklerken şimşek bulutları ayırıyordu.

Lionel'in vahşi ordusu dağların arasındaki vadide bizi karşılamak için çabalıyordu, kükremlerimiz ve savaş körüklerimiz onları yataklarından kaldırıyordu.

Onların aksine, biz neredeyse hücumla hazırız ama onlar hızla ilerliyor, saflar oluşturmuyorlardı; sıra sıra dizilmiş Fae ve Nimfler kan için haykırıyordu. Şimdiye kadar toplamayı başardığımızdan çok daha fazla savaşçı. Sürpriz unsuru önemliydi, ama yeterli miydi? Ah zavallı wiggamoller, bunun olabileceğinden şüpheliydim. Yine de, püsküren bir volkanın tüm ateşiyle savaşacak ve Peçe'nin ötesine sessizce geçmeyecektik. Hayır hanımefendi.

Cesur ordumuzun karnında bir ilahi başladı. Tek bir kelime, acımasız, etkili ve saf. Tekrar ve tekrar, ayaklarımızın yürüyeceği ve kılıçlarımızın sallanacağı davul sesi.

"Vega. Vega. Vega."

Kalbim bir aslanın cesareti ve ordumuzun gücüyle çarpıyordu, sadece böyle hissettiğim için değil, sevgili Maxy Boy ve tatlı babasının önderliğindeki aramızdaki Sirenler onları cesaretlendirdiği, auraları üzerimize yayıldığı ve ordumuzu galibiyet için kışkırttığı için.

Bir elimi yanımda kollarını kıpırdatan muhteşem Gölge Canavar'ın omzuna koydum ve onunla bilmiş bir bakış alışverişinde bulundum. Onunla savaş alanında son kez bir araya geldiğimizde, neredeyse enfiyemi kapıyordu. Ama bugün birlikte savaşacaktık ve o da kendisini esir alanlara zalimliklerinin bedelini ödetmeye hevesli görünüyordu. Kraliçemiz Darcy'nin resmi atı olduğunu gösteren, mavi detaylarla birbirine bağlanmış gümüş levhalar ve başlığının üzerindeki Vegas armasıyla, böylesine güzel bir hayvan için dövmek için çalıştığım güzel zırhı giymişti. Sırtına güzel bir eyer bağlanmıştı ve zamanı geldiğinde mavi saçlı kraliçemin binmesi için hazır bekliyordu.

"Dövüşe var mısın, eski dostum?" Sadece ona söyledim ve o da onaylarcasına kıkırdadı.

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sırtış dudaklarımı yardı. Ölümüm, bu cehennem gibi dağların arasındaki kayalık düzlüğün uzak tarafındaki ordunun derinliklerinde beni bekliyor olabilirdi ama yaşlı Grus'un tadına bakmak istiyorsa, bunun için savaşmak zorundaydı.

Kulaklarımda Vega'nın gümbürtüsü ve kalbimin savaşa çağıran öfkeli gümbürtüsü ile zamanın geldiğini biliyordum.

Bakışlarımı Sahte Kral'ın muazzam kuvvetlerine dikerek safı bozdum ve tutkulu bir öfkeyle dolu bir haykırıyla savaşa girdim. Arkamda Gerçek Kraliçelerin, sadıkların, adillerin, doğruların ordusu vardı. Bu gün özgürlük için savaştık. Bu gün doğruluk için savaştık. Bu gün yeni bir çağın yükselmesi için savaştık.

*Çok yaşa Gerçek Kraliçeler. Sonsuza dek hüküm sürsünler. Bu dünyada
ya da öbür dünyada.*

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

A Gırtlığımdan çıkan uluma, benim yerime sürü tarafından yankılandı ve ay, sahnemden önce ön sırayı alan hayran bir sevgili gibi şafak göğünden bana baktı. Elbette o da

İzlemeye gelmişti, bu hesaplaşma anını sabırla bekleyen, istikrarlı, sürekli hayranım. Onun kudretli ışıltısı altında koşmaya devam ettiğimiz sürece Kurtlarımı sihirle dolu tutacaktı. Kulağımın arkasındaki eş işareti onun ve bana sunduğu her şeyin hatırına karıncalandı ve bu savaşta Caleb'i koruması, bu yargı alanında benden önce ona göz kulak olması için dua ettim.

Rosalie'nin sürüsünün ulumaları, çağrımıza cevap vererek ordumuzun uzak tarafından geliyordu. Pençelerim toprağın üzerinde gürlüyordu, ön pençelerim Phoenix ateş eldivenleriyle donatılmıştı, o kadar keskindiler ki toprağı kâğıt gibi yırtıyorlardı.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek geriye doğru bir bakış attım ve Caleb'i saflarımızın arkasındaki tepede, kendi amacı için mevzilenmiş, zırhı parıldayan ve doğan güneşin renklerini yansıtan bir halde gördüm. Başını çevirdi, bakışlarımız buluştu, o delici lacivert gözler o bakışla ruhuma ve etimin her bir lifine sahip oldu.

Zaman bizim için her zaman olduğu gibi yavaşladı, bize birlikte daha uzun gerçeklik süreleri sunmak için doğal olmayan bir şekilde büküldü. Bu son bakışımız olabilirdi, o kadar büyük bir sevgiyle beslenen bu kısacık bakış, bunun sonumuz olabileceğini düşünmek neredeyse kalbimi kırıyordu. Ama ruhlarımız bugün nereye varırsa varsın, evrenin her yerine yayılacak bir söz vermiştim. Bizim zamanımız her zamandı. Geçmiş, şimdi, gelecek. Birbirimizi bir kez daha bu kanlı savaş alanında, yıldızlara yazılmış zaferlerle ya da ölümün kollarında, bizi sonsuza dek damgalayan başarısızlıkla bulacaktık. Her iki durumda da birbirimize dönüşümüz, güneşin şafakta geri dönmesi kadar kaçınılmazdı.

Ordu arkamdan ilerlerken, gözlerimi Caleb'den çevirmek zorunda kaldım, o an geldiği gibi hızla paramparça oldu, ama onun o kalıcı görüntüsü sonsuza dek zihnime kazındı, taşa kazındı.

Lionel'in ön cephesi perilerden oluşuyordu, korkunç çingirakları havayı parçalıyordu. Geraldine'i gözden kaybetmişim, aramızda çok fazla Fae vardı ama onun lejyonu bizimkinin önündeydi ve altımdaki zemini sarsan bir çarpışmayla ordumuzun Lionel'ın tüm gücüyle çarpıştığını duydum.

Geraldine'in önderlik ettiği Fae birliği tek bir bıçak gibi üzerlerine sürülüp diş, kılıç ve büyüyle vücutlarını parçaladığında, düşman saflarından bir şaşkınlık çığlığı yükseldi. Çünkü büyümüz artık Perilerin çingiraklarından etkilenmiyordu, Nox çiçeği iksiri savaşçılarımız üzerinde harikalar yaratıyordu.

İlk galibiyetimizden duyduğum sevinçle havladım, ama sonra uçan Emirler çığlıklar ve kükremelerle üzerimizde çarpışırken gözlerimi önümde kaynaşan orduya diktim. Arkadaşlarım orada, yanımda, arkamdaydı ve bir hırıltı dudaklarımı geriye doğru sıyırdı, onları korumak için tüm varlığım üzerine yemin ederken odak noktam keskinleşti. Olabileceğim en iyi asker olmak ve yaptıklarının ve hâlâ yapmaya çalıştıklarının kefareti olarak düşmanlarımın kemiklerinden adaleti biçmek için.

Bu bizim son direnişimizdi ve ordumuz Lionel'inkinin yarısı kadar olsa da, on kat daha fazla vahşiliğe ve yüreklerimizde ateşli bir isyan ateşine sahiptik. Bizler aşağılık damgası yemiş, haydut ve şeytan olarak görülmüştük, ama burada, tam da bu topraklarda cesaretimizi kanıtlayacaktık, böylece ölüm bizi bugün bu dünyadan götürmeye gelse bile, adlarımız yanıp sönen ışıklarla parlayarak, anılarımız düşmanlarımızın zihnine kazınarak, asla unutulmamak üzere gidecektik.

Bir uluma saldım ve yaklaşmakta olan Nimf sırasına doğru sıçradım, on metrelik bir canavara çarptım ve pençelerimi göğsüne geçirdim. Eldivenlerim

Anka alevleri tutuştu ve Nimf'i tek vuruşta öldürdü.

Altıma ölü gibi düştü ve pençelerim vücuduna çarptı, küle dönüşmediğinde içimi bir şaşkınlık kapladı. Onu bir sonraki rakibime doğru sıçramak için bir sıçrama tahtası olarak kullandım, avıma başka bir düşünce ayıramadım.

Çenelerim başka bir Nymph'in boğazına sıkıca kilitlendi ve annem yanımdan geçerken havladı, bir Nymph'i korkunç bir vahşetle yere sermeden önce kızıl kürkü gözüme çarptı. Artık bu yaratıklar öldüklerinde toza dönüşmüyorlardı, bu gerçek kesinlikle gölgelerin temizlenmesiyle ilgiliydi ve ordumuz Lionel'in saflarının derinliklerine doğru ilerleyerek onlarla çarpışırken cesetleri yığılmaya devam etti.

Kürküm çoktan kanla ıslanmıştı ve sürümü çatışmanın daha da içine çektim, savaşın gürültülü çatışması kulaklarımı çınlatıyordu. İki Nimf'in daha işini bitirdim ve sonra yüz hatlarını nefret kaplamış bir sıra Fae'ye çarptım.

Yanımda patlayan büyü, yakıcı ateş ve beni tutmaya çalışan sarmaşıkların kamçıları. Kalbim yerinden fırladı, pençelerim toprağı eşeliyor, düşmüş bedenleri tırmalıyor, kemiklerimi kırıyor, Fae'lerin ezici gücü üzerime geliyordu.

Gerçek savaşın başladığı yerin burası olduğunu bildiğim için nabzım gümbür gümbür atıyordu. Artık göğsümü neşe doldurmuyordu; çalkalanan toprak ve dökülen kanın kokusu burnuma ulaşırken bu artık hayatta kalmak için bir teklifti.

Dişlerim sarmaşıklar atan bir kadının boynuna battı ve ölüm çığlıkları atarken beni serbest bırakmasını sağladı. Yanık et ve kürk kokusu böğrümün fena halde yandığından emin olmamı sağladı ama adrenalin yüzünden acıyı hissedemiyordum.

Vahşi bir şeydim, üzerime gelen her düşmanı ısırtıyor, pençelerimi yumuşak karınlarına geçiriyor ve yağmur gibi kan döküyordum. Sürüm etrafımı sarıyor, grubumuzu yeniden oluşturuyor, beni koruyordu ve ben de havlayıp peşlerine takılarak onlara böyle bir şey istemediğimi açıkça söylüyordum. Athena ve Grayson sol tarafımdaydı, iki Fae'yi birlikte indirirken kuyrukları birbirine çarpıyordu, ikiz bağları o anda o kadar keskindi ki sanki birbirlerinin düşüncelerini duyabiliyorlardı.

Önümdeki Frank ve Alice'i yarıp geçtim, dişlerim ellerini havaya kaldırmış bir adamın boğazına kenetlendi. Onu öldürecek kadar derinden ısırmadan önce zırhımdaki bir boşluktan omzuma buz saplandı ve cesedini bir bez parçası gibi fırlatıp Lionel'in askerlerinden ikisini daha yere sererken hırladım.

Ama gelmeye devam ettiler, tepedeki karıncalar gibi, hiç durmadılar. O kadar çoktular ki, ziftin içinde boğulmak gibiydi, güneşin ışığı yukarıdaki kanatlı Emirlerin manik telaşında kayboldu, havadaki ateşin tonu, dumanın sisi, hepsinin kokusu ciğerlerimi tıkadı.

Hem ölü hem de diri bedenlerden oluşan bu bunaltıcı yığın, içimde bir panik yaratmaya yetiyordu. Caleb'i, Darius'u ya da Max'i bir daha göremeyeceğim korkusu. Ailemi. Hepsini. Onlar da burada, bu korkunç, kanlı savaşın içindeydiler ve büyük ihtimalle buradan canlı çıkamayacaktık.

Başka bir Fae'ye çarptım, dişlerim sıcak tenimi parçaladı, çığlıklar kulaklarımı çınlattı ve burada olma sebepime tutundum, kalbimin tüm öfkesiyle savaştım. Uğruna kan dökmeye değecek tek şeye. Aşk. Ve hiçbir ölüm çukuru ya da savaş kokusu bunun korkutucu, durdurulamaz gücüne dokunamazdı.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

T Oscura Klanı önümüzde çılgınca uluyordu, hem değişmiş hem de Fae formunda bir Kurt dalgası, Rosalie gümüş bir Kurt olarak dalganın önünde savaşa dalıyor, ordumuzun sol kanadını savaşa götürüyordu, tıpkı benim gibi

Seth'in sağ taraftaki çantasıyla ne yaptığını biliyordu.

Tüm ordumuz boyunca üç çatallı bir düzende saldırıyorduk; emrimizdeki her bir Kurt tarafından binlerce kişiye ulaşana kadar desteklenen iki devasa Kurt sürüsü dış çatalları oluşturuyordu. Geraldine'in Starfall Lejyonu ise saldırının merkez noktasını oluşturuyordu. Amaç, düşmanımızın ön cephesinde üç acımasız yol açmaktı. Bu üç yol yeterince derine gömüldüğünde, saflarımızın geri kalanı bu yollardan akacak ve sonra dikkatlerini bu sivri uçların arasında kalan askerlere çevirecekti. Ardından üç uçlu mızrağı tekrar ileri doğru daldırmadan önce her iki taraftan üzerlerine gelerek onları ezecektik.

Lionel'in ordusu bizden sayıca üstündü, bu da onlardan daha iyi manevra yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bu acımasız ve tehlikeli bir taktikti, üç çatallı mızrağın sivri uçlarında savaşanları düşman hattını delirken yüksek risk altına sokuyordu, ama en iyi savaşçılarımız en tehlikeli saldırı noktalarında savaşırken, bunun işe yarayacağını umuyorduk. Ama bu, Seth'in o çalkalanan, savaşan bedenler yığınının içinde olduğu anlamına geliyordu ve ne kadar iyi olursam olayım

Kanlı savaşın arasında onu seçemiyordum, bu da göğsümün korkuyla gerilmesine neden oluyordu.

Savaş önümüzde şiddetlenirken ve savaşçılarımız bizsiz ölüme dalarken ikimiz de yerimizde sabit dururken Orion yanımda ayak ayak üstüne attı.

"Bu bir işkence," diye hırladı, eli kılıcındaydı.

"Sadece biraz daha," diye kabul ettim, Anka kuşu ateş hançerlerimi avuçlarken dişlerimi çıkardım.

Ayaklarımın üzerinde zıpladım, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve aklımın tüm o dehşetin ortasında sahip olduğum arkadaşlarımda kalmasına izin vermemeye çalıştım. Max'i görebiliyordum, ön hatlarımızın yakınında bir hava sütununun üzerinde duruyordu, ordumuzun güvenini artırırken ve düşmanlarımızın kalbine korku salarken büyüyle korunuyordu.

Darius arkamdan, "Dışarıda bu savaşla mücadele ediyorlar," diye gürledi ve savaş baltasını yavaşça sırtından çıkarıp elinde tartarken dönüp ona baktım. "Ama bu savaş sona erdirmeye görevi bize ait." "Eğer onları bulabilirsek," diye mırıldandı Orion, gözleri savaş alanından hiç ayrılmıyordu, bedenlerin çarpışması sağır edici bir gürültü yaratıyordu ve bu gürültüyü çeşitli büyü patlamaları, silahların çarpışması ve Ölenlerin çığlıkları.

"Büyük bir ihtimalle," diye kabul ettim, Lionel'ın ordusunun hatlarını taradım ve boş çıktım. "Bir fikrin var mı?" Darius'a sordum.

Baltasını kaldırdı ve ordunun başının üzerinden, parlayan büyüünün ve ilerleyen Perilerin yanından, uçan Emirlerle dolu gökyüzünün ötesinden ve uzaktaki en büyük dağa tutunmuş devasa yeşil kaleye kadar işaret etti.

"Babam oradan izliyor olacak," dedi alçak bir sesle. "Kraliçesi..." Gözleri bize doğru akın eden Fae ve Nimflerin saflarında gezinirken kaşları çatıldı. "Kız onun büyük aşkı değil; sadece kullanacağı başka bir silah. Eğer bu konuda herhangi bir söz hakkı varsa, Lavinia dışarıda bir yerlerde saldırmak için bekliyor olacak. Kaba kuvvet onun en sevdiği saldırı biçimidir, bu yüzden safları sarsılmaya başlar başlamaz muhtemelen kendini gösterecektir."

"Üç çatallı mızrak kırıldı," diye işaret etti Orion.

Ordunun arkasına doğru yüksek arazideki konumumuzdan, şekil gerçekten de netleşiyordu, bu üç saldırı noktası bir anda düşman hatlarının derinliklerine doğru ilerliyordu. Rastgele gibi görülebilirdi. Ya da belki Lionel bunun ordusunun iki parçası olduğuna inanabilirdi.

Mızrağımızın tuzağına düşmek yerine hatlarımızı yarmışlardı.

Acımasız bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı.

"Geraldine'in taktikleri çok ustaca," dedim, gözlerim yine ordunun sağ kanadında beyaz bir Kurt'a dair bir işaret arıyordu ama çok uzaktaydılar, savaşın kaosuna çok kapılmışlardı ve şüphesiz bu mesafeden herhangi birini tanımlamayı mümkün kılmayacak kadar kana bulanmışlardı.

Sessizliğe gömüldük, tıpkı etrafında yükselen dağlar gibi savaş alanını izliyorduk, savaşın içinde kalması için bu kan dökme havzasını yaratıyordu. O sarp ve kayalık yamaçlara bakarken, bu acımasız yerde firar etmenin hemen herkes için ne kadar imkânsız olduğunu fark ettim. Dağlara kolayca tırmanılmazdı ve arazi o kadar çoraktı ki, bunu deneyen herkes kendini hedef haline getirmiş olurdu. Sadece uçan Emirlerin kaçma şansı vardı, ama gökyüzünü kasıp kavuran katliama baktığımda, herhangi birinin bunu denemek için bu kargaşadan kurtulabileceğinden şüpheliydim.

Sağımızda, bir sıra Fae sıhhiye çadırlarının önünde duruyordu, bozulmamış beyaz çarşaflarla döşenmiş sıra sıra yataklar savaşta düşmüş ama henüz ölüme yenik düşmemiş Fae'lerle doldurulmuştu.

Bir adamın, savaşan savaşçılarımızın başlarının üzerinden bir hava büyü rüzgârıyla savruluşunu izledim. Bir Fae zinciri onu yakaladı ve yan tarafındaki bir yaradan kan fışkırarak arka safları oluşturan Fae'lerin üzerine damlarken sıradaki bir sonraki kişiye fırlattı.

Yataklardan birine yatırıldı ve Anne Dickens aceleyle yanına gitti, elini yarasına bastırıp deriyi ustalıkla dikerken gözlerini kapattı. Başka bir şifacı ona kan tazeleyici bir iksir uzattı ve o da iksiri yaralı Fae'ye verdi, Fae de iksiri çabucak yuttu. "Sipariş?" diye sordu, bir yandan da yarasındaki kanı Bir şişe ve tıpa, şüphesiz ihtiyacı olan herhangi bir Vampir tarafından kullanılmak üzere. "Sfenks," diye yanıtladı, ayağa kalkmak için hareket ederek.

"O kadar da hızlı değil," dedi Anne Dickens, yatağın altından bir kitap alırken, bir ayna, altın bir kadeh ve çeşitli Tarikatların büyüünü geri getirebilecek başka birçok eşya da gördüm.

Kitabı aldı ve hemen okumaya başladı, gözleri sayfayı o kadar hızlı tarıyordu ki okuduğuna inanmak zordu. Diğer yaralı askerler çadıra nakledildi, iyileştirildi ve sonra yenilenmeleri için yollar sunuldu.

Bir çift Pegasus, sihirlerini kullanarak hızla yukarıdaki bulutlara doğru uzaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra, asker büyüünün yeniden doldurulduğunu duyurdu, kitabı yatağın üzerine bıraktı ve ardından "Gerçek Kraliçeler için!" diye haykırarak savaş alanına doğru yola çıktı.

"Bu adam bir madalyayı hak ediyor," diye mırıldandım, uzuvlarımdaki kaşıntı onu takip etme arzusuyla daha da çaresizleşti.

Orion başını salladı ama Darius bir adım öne çıkmıştı, üç saldırı ucunun düşman hatlarını daha da derinleştirdiği savaşı izlerken vücudu gerginlikle kaplanmıştı.

"Şimdi," diye nefes aldı ve sanki onu duymuşlar gibi, ordunun bu üç bölümündeki savaşçılar aniden odaklarını ilerlemekten, aralarına sıkışmış düşmanları kesmeye çevirdiler.

Onları kestikçe, daha fazla savaşçımız üç çatallı mızrağın uçları arasında oluşan boşluğa akmaya başladı ve nefes almaya bile cesaret edemediğim birkaç acımasız, çok uzun dakika içinde Lionel'in ordusunun bir bölümünü yok ettiler ve cephe hattını sanki hiç parçalanmamış gibi yeniden oluşturdular.

"İşte bu!" Ben kükredim ve Orion da zafer çılgınlıkları atarken Darius şeytan gibi sırıttı.

"Bak, gölge sürtüğün bundan pek hoşlanmadı," dedi ve bir elini kaldırıp Lionel'in ordusunun arka tarafını işaret ederek, karanlık bir gölge bulutunun havaya karıştığı ve sonunda hedefimizin yerini belli ettiği yeri gösterdi.

Üçümüz birbirimize baktık. Şu andan itibaren, bu iş bitene kadar birbirimizin kaderi hakkında muhtemelen hiçbir şey öğrenemeyecektik. Bu savaş sırasında telsizleri bile kullanamazdık, çünkü bu olasılığı tartışmış ve dinlenebileceklerini fark etmiştik. Birbirimize aktardığımız herhangi bir bilgi bize karşı kullanılabilir, hatta potansiyel olarak bireysel konumlarımızı tespit etmek için kullanılabilirdi. Bu alabileceğimiz bir risk değildi. Bu sabah tüm grup bir aradayken, kan dökülmeye başlamadan önce hepimiz duygusal bir şekilde vedalaşmıştık. Bu yüzden Orion ve ben birbirimize dönmeden önce Darius'a sadece başımızı salladık ve sonunda meclis bağının bize yol göstermesine izin verdik.

Avın çağrısı damarlarımda derinliklerine işlerken dünya bulanıklaştı, ordumuzun içinden hızla geçip düşman saflarının derinliklerine doğru hızla ilerlerken dişlerim kan ihtiyacıyla ağrıyordu. Çalkalanan zemini yırtarak ilerliyorduk, nabzım sanguis frater'ıminkiyle aynı anda atıyordu, sanki

birbirinin uzantısı haline geliyordu. Tamamen teslim oldum, düşmanlarımız aralarındaki varlığımıza tepki vermeye başladığında görüşüm Orion'un kiyle örtüştü.

Ejderha boynuzlarından yapılmış gümüş miğferi olan iri bir herif Orion'a doğru hamle yaptı ve ben de bir anda orada bitiverdim, ona doğru dönüyordum, bıçaklar dizlerinin arkasını kesiyordu. Acı dolu bir feryatla başını geriye attı ve Orion çıplak dişleriyle boğazını parçaladı, kanı etraftaki Fae'lere sıçradı. Cesedi daha yere düşmeden ikimiz de gitmiştik.

Orion'un dudaklarındaki kanın tadını alabildiğime yemin edebilirim ve büyü rezervlerim ağzına kadar dolu olmasına rağmen bu benim susuzluğumu daha da keskinleştirdi. Ama her zaman avın heyecanıyla büyümüştüm ve dünyada bir cadılar meclisinde avlanmakla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu.

Lionel'in safları arasında hızla ilerledik, Fae'lerin çoğunun yanından onlar daha geçtiğimizi fark etmeden eğilip geçtik, bize doğru hamle yapabilen birkaçını da parçaladık ama peşimizden takviye göndermeleri uzun sürmedi. Düşman Vampirler, dişlerini göstermiş ve bıçaklarını çekmiş bir şekilde aceleyle geldiler. Saniyeler içinde kendi türümüz tarafından kuşatıldık.

Hız avantajımızı kaybettik ve Lavinia'ya doğru ilerleyişimiz durdu.

Sekiz tanesi etrafımızı sarmış, bir cadılar meclisi olarak değil ama bir birim olarak çalışırken, bu meydan okuma karşısında dişlerim karıncalandı. Bakışlarım iki katına çıkarken gülümsemem vahşileşti, Orion'un odağı benim kiyle buluştu. Dikkatimi solumdaki sarışın pisliğe yönelttim, bir sonraki avımızın hedefini seçtim ve sözsüz bir şekilde saldırdık.

BÖLÜM YETMİŞ ALTINCI

"Orada olmamamızdan nefret ediyorum," dedim ufka bakarak, uzaktaki savaşın gürültüsünü duyabildiğimden emindim.

"Ben de." Tory elimi tuttu, gözleri benimkilerin mükemmel bir aynasıydı.

Bu kız, bu kadın, bu lanet savaşçı onun ikizi olmaktan o kadar gurur duymamı sağladı ki, buna zor dayanabildim.

Parmaklarını sıktım, bugün olabileceklerden bahseden son derece hüznü bir şekilde ona gülümsedim. Hâlâ umudum vardı, umudum olmalıydı. Ama madalyonun diğer yüzünü de kabul etmeliydik.

"Sakın söyleme," diye yalvardı Tory, tırnakları avucumu ısıırıyordu.

Başımı salladım, ona yaklaştım ve kucakladım, kollarımız birbirimize sıkıca kenetlendi, tek bir varlık gibi hissedene kadar sıktık. Çünkü bir şekilde her zaman bir bütünün iki yarısı olacaktık. Çok farklı ama bir o kadar da aynı.

Bu kucaklaşmanın birkaç saniye daha sürmesine izin verdik, bunun bu dünyada birbirimize son sarılışımız olabileceğini biliyorduk. Sonra aramızdaki boşluk büyüdü, en azından öyle hissediyorduk, ta ki bir şekilde birbirimizi bırakıp kendimize verdiğimiz görevin büyüklüğüyle yüzleşene kadar. Ailemizle birlikte savaşa uçmak yerine bu kayalık tepede bulunmamızın nedeni buydu.

Hava berraktı, gün o kadar berraktı ki, sanki bir pencereden yıldızların evine bakıyor gibiydik. Hepsi izlemeye gelmişti. Gökyüzü buz mavisi olmasına rağmen oradaydılar. Her biri göz kamaştıracak kadar parlaktı, o kadar dikkatliyidiler ki neredeyse hiç parıldamıyorlardı.

"Zamanı geldi," diye nefes aldı Tory, sanki bir dış güç bu bilgiyi oraya yerleştirmiş gibi benim içimde de bunun hissi aniden kesinleşti. Belki de bu sadece bir içgüdüydü ya da yukarıdaki yıldızlardan gelen bir dürtüydü. Asla bilemeyecektim.

Ellerimizi kaldırdık, etrafımızdaki toprağı kullandık ve yerden on iki dev taş çıkardık. Donmuş toprağı açan çiçekler gibi delip geçtiler, gökyüzüne doğru yükseldiler ve tabanlarının etrafına toprak döktüler.

Etrafımızda mükemmel, devasa bir çark oluşana kadar her birinin yüzeyine bir sembol oymaya, burçları işaretlemeye başladık. Göz hizasında, her birine bir delik açtık ve tıpkı Kayıp Kütüphane'deki kitapta tarif edildiğı gibi, burç oymalarıyla eşleşen bir Lonca Taşı yerleştirdik.

Son taş İkizler içindi ve bir olarak ona doğru yürüdük, ay taşı avucumda ağırlaşıyordu. Bir bakış attık, sonra taşı birlikte kayaya yerleştirdik, etrafımızda hemen bir güç oluştu.

Bir solukta döndüm ve tüm Lonca Taşlarının yerlerinde parlamadığını gördüm; yeşil, pembe, mavi, güçlü bir enerjiyle titreşen renklerin en parlakları.

Havada uğuldayan muazzam güç yüzünden nefesim kesildi, planımızın ilk adımı tamamlanmıştı. Gerçi tüm bunların en kolay kısmı da buydu. Aldığımız risk, eğer başarısız olursa bizi ölüme götürebilirdi. Ama eğer Clydinius o savaşta savaşmak zorunda kalırsa, ordumuzun kazanma şansı yoktu.

Tory ve ben geniş dairenin tam ortasına geçtik ve altımızdaki toprağı güzel bir güneş ve ay kazırken bir sonraki adıma hazırlandık.

İşimiz bittiğinde "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hazırım," dedim.

Hep birlikte bir elimizi gökyüzüne doğru kaldırdık ve Anka alevlerinden oluşan bir feneri gökyüzüne doğru fırlattık. Ateş hattı gökyüzüne doğru bir milden fazla tırmandı, yukarı ve bizden uzağı, daha yükseğı ve daha yükseğı patladı.

Çağrımıza cevap beklerken ateşimiz daha da alevlendi, bakışlarımız yıldızlara dikildi.

Ama cevap gelmedi.

"Bize borçlusun!" Tory

bağırdı.

"Dengeyi sağlayın!" Bağırdım. "Bize bu şansı vereceğine yemin etmiştin!"

Kalbim daha sert atıyor, kandırılmış olma korkusu göğsümün derinliklerine işliyordu.

"Arcturus!" Şimdi bizden uzaklaşmasına izin vermeyerek bağırdım. "Türümü korumak ve yıldızlar arasında düzeni sağlamak için bir yemin ettin, bir söz verdin!"

"Kıvılcımlı kışını buraya getir!" Tory talep etti.

Gökyüzü parladı, yıldız ateşinden bir halka gökyüzünde çiçek açtı ve merkezinde bir ışık noktası vardı.

Rahat bir nefes aldım ve ağzım bir gülümsemeye dönüşerek Tory'ye baktım. "Sözünü tutuyor."

"Göreceğiz," dedi, yıldızlara olan güvensizliği haklıydı, ama bu sefer gerçekten bizim tarafımızda olduğuna inandım.

İğne ucu kadar ışık daha da parlaklaştı, gittikçe yaklaştı, ta ki gökyüzünün kendisi yarılana ve tünediği yerden doğruca düşen yanan yıldız a yol açana kadar. Arcturus ardında kırmızı, altın ve gümüşten bir iz bıraktı, yıldız takla atmaktan çok süzülüyor gibi görünüyordu ve doğanın onun fedakârlığını not etmesine neden oldu. Gökyüzü aydınlandı ve muhteşem ışık kıvılcımları düşen yıldızın yolu boyunca çatırdadı ve dans etti.

Alevlerimizi söndürdük, taş çemberden hızla çıktık ve kanatlarımızla gökyüzüne doğru uçtuk, çarpma bölgesinden iyice uzaklaştığımızda hava kalkanlarımızı açtık. Arcturus'un atmosfere çarparak gelişini ve alevli yüzeyinin ısısının buz gibi kış havasını keserek boğucu bir sıcaklıkla kalınlaştırmasını yukarıdan izledik.

Yıldız yaklaştıkça göz kamaştırıcı parlaklığa karşı irkildim ve büyük, yanan ateş topu taş çemberimizin tam ortasından toprağa çarpmadan bir saniye önce nefesim kesildi. Patlama tepeyi titretti, taşlar darbeye dayandı ve Lonca Taşları daha da parlak bir şekilde titreşti. Çarpışmanın şiddetiyle geriye doğru savrulduk, rüzgâr bizi daha da uzağa fırlattı.

Kendimi dengeledim, kanatlarım patlamaya karşı koymak için çırpınıyordu ve toz dindiğinde, taş çemberimizin tam ortasında, içinde düşmüş bir yıldız bulunan derin bir krater ortaya çıktı. Arcturus çok güzel parlıyordu, gücü damarlarımdaki büyüğü ateşledi ve beni nefessiz bıraktı.

"Alevlerin kızları," diye ses tonunda bir saygıyla zihinlerimize konuştu. "Ben geldim."

Gabriel

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

T *Kan kırmızısı okyanuslar çarpıştı, birinin dalgaları daha yüksekti ama diğerinin suyu daha şiddetli hareket ediyordu.*

İkisi arasında kaos yaşıyorlardı.

Tüm sonuçlar mümkündü, algılanamazdı.

Zaman hem düşman hem de müttefikti.

Kesin olan tek şey ölümdü. Ölüm ve katliam, kan ve dehşet-

Bir el omzumu kavradı ve çığlık atarak döndüm, kılıcımı kaldırdım ve ucunu uzun zamandır dostum dediğim bir adamın boğazına değerken buldum.

"Leon," diye nefes verdim, Vahşi Kral'ın bu topraklarda bilinen en karanlık metalden yapılmış silahını indirirken. "Affet beni."

"Beni asla öldürmezsin, Gabe," dedi o kadar emin bir şekilde ki, sanki benden daha iyi bir öngörüye sahipmiş gibiydi.

Altın rengi saçları, savaşa katılma zamanı geldiğinde yüzünden uzak dursun diye bir düğümle arkadan bağlanmıştı. Zırhı Night ailesinin armasıyla süslüydü, çalıntı olduğunu bilsem de gerçek sahibinin adı kabuğundan silinmişti. Bir zamanlar Kırık Dikenler Savaşı'nda savaşmış ünlü bir savaşçı tarafından giyilmişti.

Efsaneye göre, bir aslan yüreğine sahip bir ayı boyutundaydı ve bu yüzden kedi arkadaşımın şimdi onu giymesi uygundu. Boyutunu ayarlamasına da gerek kalmamıştı, cüssesi onu doldurmaya yetiyordu. Ben kendim zırh giymiyordum, Harpy'min tam formu bunu görecekti ve gökyüzüne çıktığımda herhangi bir metalin ağırlığının beni yavaşlatmasına ihtiyacım yoktu. Ancak şimdilik, yıldızların terk ettiği bu dağın yamacında sıkışıp kalmıştık ve Görü affetmiyordu, bana ailemin ve arkadaşlarımın ölüm halindeki yüzlerini tekrar tekrar gösteriyordu.

Ama artık bu konuda çok bilgiliydim. Ölümün bugün savaş alanının derinliklerine inecek bir veba olduğunu biliyordum; ayrıca bu iş bitene kadar ölülerin sayılamayacağını da biliyordum.

Hiçbir öngörü kesin değildi, kader artık o kadar değişkendi ki, umut ve umutsuzluk arasında gidip gelen garip bir durumda asılı kalmıştım. Bu duygular olasılıklarla doluydu ve ufuktaki yeni şafağı neredeyse tadabiliyordum, eğer ona ulaşabilirsek. Dünya büyük ölçüde daha iyiye doğru değişecek, barış hüküm sürecek, korku topraklarımızdaki insanları uykularına kadar takip etmeyecekti. O güzel, cezbedici geleceğin eşiğinde sallanıyorduk, ama o da elimizden kolayca alınabilirdi.

Leon endişeyle, "Belki de yanımızda birkaç Toprak Elementali daha getirmeliydik," dedi. "Kafanın içinde havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyor olmalısın. Buna nasıl odaklanacaksın dostum?"

Dişlerimi sıktım, hayalleri uzakta tuttum. "Yapabilirim. Fae'leri bağışlayamayız. Sadece acele et."

Ellerimi kaldırdım ve kız kardeşimin onlar için düşündüğü tamamen çılgınca plan için ihtiyacımız olan kapları yaratmak üzere daha fazla toprak kullandım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını göremiyordum, bu tür şeyler söz konusu olduğunda görüşümün sınırları vardı, ama eğer işe yararsa, belki de bu savaşta ihtiyacımız olan avantaj bu olabilirdi.

Sihrimi kullanabileceğimden daha hızlı bir şekilde besleyen yükselen güneşten yararlanmak isteyerek hızlı hareket ettim. Bir güç dalgasıyla kili topraktan çıkardım, bir dizi tepecik haline getirdim ve Leon'un ateş elementiyle onları tamamlamasına izin vermeden önce kabaca şekillendirdim.

Leon yarattıklarımın birinin üzerine iki dev göğüs şekillendirirken, "Kilden meme yapma," diye küfrettim.

Leon beni görmezden gelerek ateşiyle memeleri yerinde pişirdi. "Sen kendi payına düşeni yap, ben de kendiminkini."

"Zaman kaybediyorsun," diye azarladım.

"Memeler asla zaman kaybı değildir," dedi bana sert bir bakış atarak ve ben de söylediğim hiçbir şeyin geçmişte Leon'u kontrol etmekte işe yaramadığını bildiğim için nefesimi tuttum. Şimdi de mantığını dinlemeye başlamayacaktı. Aslan her zaman kendi ezgisiyle dans ederdi ve hiçbir şarkı onun ayaklarının ritmini değiştirmesine yetecek kadar cazip olamazdı.

Savaş çığlıkları bu dağın diğ er tarafında k  kr  yordu ve kafamdan şiddetli bir imgelem dalgası geçerken ellerim titriyordu.

Karım sırt   st   yatıyordu, boğazı bir Ejderha tarafından parçalanmıştı. Orio, h  cum eden Centaurların altında ezilmıştı.

Dante     korkun   canavar tarafından g  ky  z  nden koparıldı, kanatları parçalandı, g  ğs   yarıldı.

G  zlerimi kırpıştırdım, nefeslerim ağırlaştı ve odağım bir kez daha keskinleşti.

Gerçek değil. Sadece yoldan çıkmış bir esintiyle geçen olasılıklar.

  ld ğ n   g  rd klerime duyduğ m sevginin g  c nden yararlandım, b  y mle dağın yamacını yırtıp topraktan kil çıkarırken içimden bir kararlılık k  kremesi y  kseldi, devasa bloklar yerden fişkırdı. Leon hepsinin arasında koşuyor, tam ihtiyacımız olduğu gibi kalıplamak ve ayarlamak için daha hızlı çalışıyordu. şöyle bir saydığında elli kadarının hazır olduğunu g  rd m ama bu yeterli değildi. Neredeyse hiç.

Cebimden kekik dallarıyla dolu keseyi çıkardım. Yarattıklarımın her birinin dış y  zeyinde bu bitkiden bir parça olması gerekiyordu, bu y  zden kanatlarımın   zerine atlayıp hazır olanların her birine bir dal sapladım, zamanımızın t  kenmesi ihtimaline karşı elimizdekileri şimdi bitirmenin daha iyi olacağından emindim.

"Al." Kekiğın bir kısmını Leon'a attım ve o da başını sallayarak aldı, g  zleri karanlıkla parlıyordu.

Olacakları biliyordu ve her geçen saniye o ana daha da yaklaşıyorduk. Kız kardeşlerim bize g  veniyordu ve onları hayal kırıklığına uğratamazdık. Sadece yıldızların bana bu planın işe yarayıp yaramayacağına dair bir anlık kesinlik sunmasını diledim. Ama onlar bu konuda   rk  t  c   bir sessizlik içindeydiler ve belki de, eğer delirmiyorsam, onlardan da bir k    msemi havası yayılıyordu. Kaderimiz adına bug  n onlara meydan okuyacaktık. Ama hiçbir yıldız, hiçbir kara kalpli Ejderha ya da G  lge Diyar'ın canavar şeytanı bu kadere ellerimizden s  k  p alamayacaktı. Nihayet bizim olmuştu. Ve g  n batımında zafere ulaşacağımıza emindik.

Darius

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

I Savaş alanının dış kenarları boyunca hücum ettim, baltam çılgınca sallanıyordu, darbelerimin hiddetiyle kolumdaki yanık şiddetleniyordu, kan dökülüyor ve Fae'ler darbelerimin kör kuvvetiyle karşılaştıklarında çığlık atıyorlardı.

Öfke.

Arkamda, Tiberya Sıçanları'ndan oluşan bir ekip bize saldıran düşman Fae'lerin akınını durdurmak için savaşıyor, onları oyalayarak yoluma devam etmemi sağlıyordu.

Ben olsam yer değiştirmezdim. Henüz değil. Babamı bunun için çok iyi tanıyordum ve kendimi onun Bağlanmış Ejderhalarını hedef alması için açık bir hedef olarak sunmayacaktım.

Oynadığımız bu oyunda avcı ben olacaktım ve o da benimle yüzleşmek için deliğinden çıkmak zorunda kalacaktı. Bu sefer daha önce olduğu gibi bitmeyecekti. Beni engelleyecek hiçbir hile ya da kötü şans olmayacaktı. Her boş anımı bunun için çalışarak, bunun için acı çekerek, onun zulmüne bir son vermek için çaresizce ve en önemlisi, onunla ve adıyla olan tüm kalıcı bağlarımı koparmak için çaresizce geçirmiştım.

Lionel Acrux gözlerimin içine bakar ve ölümünün onu çağırdığını görürdü. Onu hayaletlerin merhametine bıraktığımda

Peçe, bu hayatta sebep olduğu her şey için ona sonsuz bir azap çektireceklerini biliyordum.

Baltam ağır bir kılıçla çarpıştı ve benim için gelen Fae'nin koruması altında dönmek zorunda kaldım, büyük piç sırtarak hamlemi beklerken ikinci bir kılıç getirdi.

Eğildim, boştaki elimden buz parçacıkları fırladı, binlerce dikenli iğne yan tarafına doğru fırladı ve zırhında bulabildikleri en küçük delikten derisini delip geçerken feryat etmesine neden oldu.

Baltamı yanıma alarak tekrar döndüm ve silahlarımız birbiriyle buluşup kayarken metale çarpan metalin sesi sonsuz savaşın çığlıklarını kesti.

Tekme attım, botum göğüs plakasının ortasına, tam da kendini beğenmiş yeşil Ejderha'nın suratına çarptı. Geriye doğru sendelediğinde, baltamı havada savurarak boğazını ikiye ayırdım.

Kan püskürüyor ve nabzım çılgınca atıyordu ama ben çoktan geri dönmüş, boyları benden çok daha küçük bir çift adama doğru hücum etmiş ve omuzlarımı göğüslerine doğru atmıştım. Vahşi bir dehşetle savrulurken silahları bana yaklaşmadı bile ve arkamdaki savaşçılar düştükleri yerde üzerlerine çullandılar.

Koşmaya devam ettim, gücümü serbest bırakırken önümde Ejderha ateşinden bir yol açıldı, kendi zırhımın altını her geçen an sihrimi yeniliyordu.

Düşman ordusu etrafımda yıkıcı bir katliam denizi gibi yayılıyor, arkadaki saflar yaklaşmak için haykırıyor, önlerindeki cephe hattının çarpışmasıyla geri çekiliyordu.

Sağımdan aniden bir Su Perisi fırladı, beni görünce yer değiştirdi ve ordusunun yığınları arasında kendini gösterdi, keskin sondaları öfkeyle kesiliyordu.

Baltamı canavara doğru savurdum, darbeyi savuşturdum ve aramızdaki donmuş zemine bir gümbürtüyle düşen tek bir sondayı kopardım.

Etraftaki savaşçılara sıçrayan kan gümüş zırhlarını zedeliyor, yeşil Ejderhayı lekeliyor ve Periyi yaklaştırmaya çağırırken sırtımama neden oluyordu.

Su Perisi tekrar üzerine atladı, çingırağı güçlü bir yankı yaparak etrafımızı saran tüm Fae'lerin dizlerini büktü.

Bu savaşta babamın tarafı. Ama ben ve arkamda savaşan vahşı piçler değil.

Baltamı vahşı bir hamleyle savurdum, Nox poleninın etkileri Nymph'in gúcünü engellerken derimin karıncalanmasına neden oldu ve yaratık hatasını anladığında gözleri dehşetle açıldı. Benim de bocalayacağımı, savaşçılarımda da bu savaşta kendi tarafındakiler gibi çökeceğini varsaymıştı. Böylece kafası karışmış, zayıflamış, gúcüne yenik düşmüş bir adamdan faydalanmak yerine, kendini göğsüne gömülü baltamla ve etraftan yükselen zafer çığlıklarıyla buldu.

Savaşçılarımda önlerindeki zayıf düşmüş Fae'lerden sonuna kadar faydalandılar ve Su Perisi'nin çingırağının gúcünü kullanarak ona av olan herkesi acımasız bir verimlilikle oydular.

Su Perisi önümde devrildi ve ben de baltamı çekip kurtardım, devasa gövdesini bir fırlatma rampası olarak kullanarak sırtına atladım ve solumda yükselen dağın kayalık tarafına doğru koşarak zıpladım.

Kayalığın kenarına buz attım, üzerine inebileceğim dayanaklar oluşturdum ve orduyu görebileceğim kadar yükseğe çıkana kadar bu dayanaklara tırmandım.

Ön saflar bükölüyordu, düz başlayan hat şimdi eğri büğrü ve pürüzlüydü, her iki tarafın da savaştığı ya da karşı tarafın baskısı altında buruştuğu yerlerde çukurlar ve kavisler oluşuyordu.

Bu kaosu arasında savaşın hangi yöne doğru gittiğine dair net bir cevap bulamadığım için dişlerimi sıktım ama gökyüzü yüzlerce Ejderhanın kükremeleriyle yarılrken bakışlarımı uzaktaki yeşim kalesine çevirmekten kendimi alamadım. Heybetli binanın her penceresinden, kulesinden ve kulesinden akan figürlere göz kırptım; gökyüzünde ordumuza doğru hızla ilerleyen gizlenmiş Ejderhaların canavar formlarının her birini seçmenin tek yolu gökyüzüne karşı dalgalanan hareket ve hafif renk değişimleriydi.

"Kalkan!" diye bağırdım, emrim saflara geri taşındı, ancak bunun gerekli olacağından şüpheliydim; savaşa katılan Ejderhaların sesini kimse kaçıramazdı.

Yer değiştirme ve gökyüzündeki ilkiyle karşılaşma dürtüsü uzuvlarımı titretti, içimdeki Ejderha kıpırdandı, dişlerini gösterdi ve alçak bir hırıltı çıkardı. Havayı yırtan o piçlerin hepsinden çok daha büyük ve güçlüydüm ama içimdeki o kıvrınma dürtüsüne rağmen

İçimden, meydan okumanın ne olduğunu görebiliyordum. Babam beni dışarı çekmek istiyordu. Ama bugün onun istediği gibi dans etmiyordum.

Gözlerimi ordumuza doğru gürleyen pul ve diş bulutundan ayırmaya çalıştım; babamın Bağlı Ejderhaları kesin ölümün habercileri gibi savaşa koşuyordu. Ordumuzun onlar için yaptığı planlara güvenmeli ve kendi görevime odaklanmalıydım.

Koşmaya başladım, buraya kadar bana eşlik eden savaşçılar düşmanla çatışırken beni takip etmek için çabalıyorlardı ama bekleyemezdim, mümkünse bu işi çabucak bitirmeliydim. Sayılar bizim tarafımızda değildi ve en kurnaz planlarımızı bir an önce uygulamaya koymazsak bu gerçeğin keskinliği hızla ortaya çıkacaktı.

Dağ, buzdan mızraklarımın bile tutunamayacağı kadar dikleşmişti ve baltamı başımın üzerinde savurarak düşman ordusunun vahşi mücadelesine geri atlamak zorunda kaldım. Önümdeki düşman saflarına güçlü bir ateş büyüğü fırlattım, Fae'ler çılgınca siper alıp kenara sıçradı, ancak bazıları saldırımın patlamasına yenik düştüğünde daha fazla ölümün baş döndürücü telaşını hissettim.

Yere indiğimde etrafımdan ateş fişkırdı ve başımı eğerek dümdüz koşmaya başladım, omuzlarım sayısız Fae'ye çarparak onları bir kenara savururken önümde bir yol açmak için buzdan mızraklar fırlattım.

Sürpriz unsuru ve ezici kaba kuvvet kullanımım, bir sıra oluşturmaya ve beni durdurmayı başarana kadar bana en az yüz metre kazandırdı, beni savaşa itti, metalin baltamdaki çınlaması baş döndürücü bir telaştı.

Çarpıcı ritmine kendimi kaptırdım, eğilip sallanıyor, kesiyor ve patlatıyordum. Büyü, ön taraf hariç her taraftan beni korumak için fırlattığım buzdan kalkandan sekiyordu; kalkanın gücü hiçbirinin geçemeyeceği kadar güçlüydü ve onları önümde daralmaya ve ölmek için sıralarını beklemeye zorluyordu.

Zırhımın güzelliğini, ağırlıksız, esnek parlaklığını ve metalin içinde şarkı söyleyen alevlerin sıcaklığını, sadece Anka büyüğünden yapılmış böylesine paha biçilmez, çarpıcı bir şeyi sevdim. Değeri, ihtişamının yarısıydı, son derece değerli hazineyle sürekli temas halinde olmam, düşmanlarıma ne kadar büyü fırlatırsam fırlatayım, gecikmenin farkına bile varmadığım anlamına geliyordu. Bir hazine yığınının üzerinde düz bir şekilde yayılmayı başarabileceğimden daha hızlı bir şekilde yenileniyordum ve baltamın vahşi darbeleri arasında güzel, muhteşem karıma övgüler mırıldandım.

Yankılanan bir gümbürtü dikkatimi kısa bir an için çaldı ve şanslı bir pislik korumamın altına girdi, kılıcı zırhıma çarparak beni ölümden kurtardı, ancak metalin birleştiği yerde kolumun altını kesmeyi başardı.

Öfkeyle kükredim, onu öyle güçlü bir ateş büyüsüyle patlattım ki, sahte bir zaferle sırtarak durduğu yerde is dışında hiçbir şey kalmadı ve kalkanımın tamamen etrafıma kapanmasına izin verdim. Ancak gözlerimi babamın ordusunun kaynaşan kitleleri üzerinde kaldırmadan ve sanki birdenbire ortaya çıkan savaş makinelerine bakmadan önce değil, isyancı glere doğru yıkımı patlatırken onları gizleyen büyüye artık açıkça ihtiyaç duyulmuyordu. Yanlarına mancınıklar ve toplar yerleştirilmiş, ahşap ve taştan yapılmış kuleler, içlerinde kalkan olarak duranlardan gelen büyüyle hazır hale getirilmişti.

Kılıçlar ve baltalar kalkanımın buzuna çarpıp parçalanırken, sayısız savaşçı etrafımı sarmış, bana ulaşmak ve aynı silahları kullanarak beni parçalamak için savaşıyordu.

Elimi kolumun altındaki kanayan yaraya vurdum, yarayı iyileştirirken acının yakıcılığını görmezden geldim, zihnim yapmam gerekenlerle dönüyordu.

Benim savaştaki rolüm açıktı; babama ulaşmalıydım, onu öldürmeli ve zaman bu savaşı zorlamadan ve üstün sayıları bize karşı tam olarak devreye girmeden önce buna bir son vermeliydim. Ama o kuleler işleri değiştirdi. Ben onu avlamak için hatlarını yarmadan çok önce bu savaşın gidişatını değiştirebilirlerdi. Durdurulmaları gerekiyordu.

Dişlerimi sıktım, su büyüsünü ayaklarımın altında birikmesi için çağırdım ve beni gökyüzüne fırlatmak için kullandım, ancak oklarının bile bulamayacağı kadar yüksekte olduğumdan emin olduğumda kalkanın parçalanmasına izin verdim.

Bakişlarım önümde beliren ahşap savaş kulesine takıldı, her biri arkasında bir mancınık ve önünde devasa bir topla donatılmış, hantal kabuğunun içinde saklanan piçlerin ham büyüsüyle hazırlanmış altı tane daha sayarken içimde korku birikti.

Bir gümbürtü kalbimi yerinden oynattı, en yakındaki savaş makinesi silahtan çıkan güçlü bir patlamayla çılgınca sallandı, gökyüzünde bir kavis çizdikten sonra ordumuza çarptı. Kalkan oluşturdular ama bu yeterli olmadı ve saldırının ardından geriye kalan, dumanı tüten, harabeye dönmüş toprak kütlesi karşısında dehşete kapıldım, vurulduğu yerde hiçbir ceset kalmamıştı.

Babam beklemek zorunda kalacaktı. Yok etmem gereken yeni bir hedefim vardı.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

L Kalemın en üst katındaki taht odamın manzarasını kaplayan sihirle güçlendirilmiş camdan pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki savaş alanının katliamını seyreliyordum. Memnuniyet içimde dalgalandı ve dudaklarım zafer dolu bir gülümsemeye dönüştü, çünkü savaş makinelerim Sonunda ortaya çıktı.

Ne de olsa Vard'ın da işe yarar yanları vardı. Sık sık aklıma geldiğinde onu öldürmediğim için memnun olduğumu itiraf edebilirdim; bir Kahin olarak başarısızlığı, zihninin korkunç entrikalarıyla neredeyse telafi ediliyordu.

Laboratuvarında ürettiği yaratıklar vahşi ve kaba olmalarına rağmen inkar edilemez derecede ölümcüllerdi - tabii ki bunu kendi ordumun zararına keşfetmiştim. Vahşi kana susamışlıkları bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de ve onların serbest bırakılmasını takip eden katliamda çok fazla Fae ve canavar kaybetmiştik.

O gün öfkem gerçekten de çok güçlüydü, kapana kısılmış yıldızın kaybına duyduğum öfke ancak kraliçemin bu kadar büyük bir güç üzerindeki hakimiyetini kaybetmesiyle eşleşti. Ağır bir darbe almıştı, yıldızın gücünü kaybetmesi onu vücudundaki gölgelerden başka bir şey bırakmamıştı. Ama yine de kötüydüler; bu gücü test ettiğimde, onu bükmeye çalıştığımda öğrendiğim bir gerçektir.

Ama iş zora girdiğinde hâlâ üstünlük onun elindeydi. Yine de en azından şimdi Koruyucu Bağ tarafından kontrol altında tutuluyordu.

En azından bu savaşta iyi bir silahtı, ama gelecekte, hükümdarlığım tamamen güvence altına alındığında kendimden kurtulmanın bir yolunu aramaya karar vermiştim. Bunu kurnazlıkla yapacaktım, tıpkı geçmişte böyle bir meydan okumayla karşılaşan herkese yaptığım gibi. Hail Vega ve fahişe karısı bunun kanıtıydı.

Kraliçemin, gölgeler üzerindeki kontrolünü kaybettikten sonra kendisine sadık kalan Nympha lejyonunun arasına daldığı ordumun yan tarafına baktım. Sayıları, anlaşılmamızı ilk yaptığımızda bana söz verdiğinden çok daha azdı. Bu gerçeği o da fark etmişti şüphesiz. Lavinia anlaşılmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirmiyordu ve beni ona evlilik bağıyla bağlayan yüzüğü çevirirken dudak büktüm. Bana bir gölge el daha vermeyi bile başaramamıştı.

Kullanımı gerçekten de zayıflamıştı.

Bakışlarımı kraliçemin gizlendiğini bildiğim bölgeden ayırdım ve savaş makinelerinin olağanüstü güçlerini sahada patlatmasını, birleşik Elemental büyü toplarının gökyüzünü yırtmasını ve o lanet isyancıların saflarına ağır bir şekilde çarpmadan önce hava emirlerini varoluştan çıkarmasını dizginlenemez bir neşeyle izledim.

"Şartları düşündünüz mü, efendim?" Ellis Rigel arkamdan usulca sordu.

Bu zafer anında bana hitap etmeye cüret ettiği için beni fevkalade başarısızlığa uğratan o büyüsüz kaltağın kızının küstahlığı karşısında kaskatı kesildim.

"Sana söyledim, şartlar sunmayacağım," diye hırladım, dudaklarımdan dumanlar çıkıyordu. "Bana karşı savaşanların hepsi ölüm fermanlarını imzaladılar. Her birine idamdan başka bir şey teklif etmeyeceğim."

"Ama-" diye başladı ve ona doğru döndüm, aptalca Konseyime girmesine izin verdiğim tek Elemental veleden bir adım daha yaklaşırken bedenimin her gözeneğinden öfke fişkırıyordu.

Oğlunun kendisine yaptıklarından dolayı zihni öylesine bulanmış olan annesi adına konuştuğunu iddia ediyordu ki benim için neredeyse hiçbir faydası yoktu. Onu yakınımda tutmuştum çünkü isminin bir anlamı vardı. Ya da en azından öyleydi.

"Rigel," diye tükürdüm dudaklarımdan ismi, bir tomar tükürük ayaklarının dibinde yere döküldü. "Görünüşe göre krallığımızın sunduğu en büyük ailelerin ikinci doğan varislerinin hepsi bücür, öyle değil mi? Önce Xavier bir at olduğunu ortaya koyuyor, sonra da Uyanış'ında ikinci bir Element'i bile talep edemiyorsun. Şüphesiz Altair'ler ve Capella'lar da ikinci adamlarının yetersizliklerini öfkeyle örtbas ediyorlardır. Bu iş bittiğinde krallık her birinizin ismini kayıtlardan sildiğim için bana teşekkür edecek. Sadece Acrux kaldığında, gerçek üstünlük noktasını kimin hak ettiği herkes için açık olacak."

Ona öyle sert bir ters yumruk attım ki yere yığıldı, kendini darbeden korumak için zamanında kalkanını bile toplayamadı.

"Zavallı," diye alay ederek ondan uzaklaştım.

Tüm bunlar bittiğinde halka açık bir infazla kendimi eğlendirmeyi, krallığı kendi suretimde yeniden yaratmadan önce kalan haşarattan kurtarmayı dört gözle bekliyordum.

"Eğer ailemizdeki tüm ikinci doğanlar bücürse, buna *sen de* dahil değil misin, topal Lionel?" Ellis yerdeki pozisyonundan tısladı ve ben buz gibi hareketsiz kaldım, bu sözler kulaklarımda çınlayarak üzerimden geçerken kaskatı kesildim. "Ne de olsa Radcliff sizin neslinizde iktidar için doğan kişiydi. Yani kaderi yücelik olan oydu ve sen onun ardında bıraktığı utançtan başka bir şey değilsin."

Öfkeli bir kükremeyele ona doğru döndüm, etimden ateş fişkırdı ve duvarları, zemini, tavanı kömürleştirdi. Ancak duman dağılıp danışmanlarımdan geri kalanı kalın bir büyü duvarının arkasına sinmiş halde ortaya çıktığında, Ellis Rigel'in olduğu yerde kömürleşmiş kemikler kalmamıştı. Hayır. Kaderi az önce vahşi bir sonla noktalanan kızın yerine, Varisimi kapının girişinde dururken buldum, gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı, siyah deriden bir tunik şiddetli kaslı kollarını çıplak bırakıyor ve onu son gördüğümde orada olmayan sayısız dövmeyi ortaya çıkarıyordu. Dövmelerin kendisi gölgeye işlenmiş gibiydi. Gölgeleleri hem kendisini hem de Rigel bücürünü gücümün patlamasından korumuştı ve ona dik dik bakarken içimi bir öfke dalgası kapladı.

"Baba," diye mırıldandı Tharix, başını o yavaş, fazla hayvani tavrıyla eğerek, bana her zaman bir yırtıcının yemeğini ölçüp biçtiğini hissettirirdi. Bana döndüğünü görmeden önce ondaki bu bakıştan hoşlanmıştım.

"Nerelerdeydin?" O bakışın altında korkaklaşmayı reddederek, eksiksiz bir yaşamdan başka bir şey düşünmeye izin vermeyerek talep ettim.

Onun üzerindeki hakimiyetim aklıma girmeye başladı. "Günlerdir kayıpsın. Vard senin öldüğünü düşündü."

Diğer danışmanlarımın arkasına saklanmaya çalışan Kraliyet Kahinime suçlayıcı bir bakış attım ama onu gördüm. Ve öfkemi hissettiğini biliyordum.

"Ölüme katıldım," diye kabul etti Tharix, daha da yaklaşarak, sesinde bana motivasyonlarına dair herhangi bir cevap verecek bir tonlama yoktu.

"O zaman git ve daha fazlasına katıl," diye havladım, dik durdum ve çenemi kaldırdım, böylece onun üzerinde yükselebilirdim. Ama öyle olmadı. O lanet olası hain Darius gibi o da benden daha uzun duruyordu, kasları da daha büyüktü, kasları çok belirgin, çok fazlaydı. Ne cüretle benim üstünlük ölçülerimin ötesine geçebilirdi?

Öfkeyle savaş alanını işaret ettim, savaş makinelerimin gürleyen sesi kafatasımı dolduran öfkenin tek merhemiydi.

Tharix kıpırdamadı ve bir an için hoş olmayan bir şey kalbimin etrafına dolandı ve nefeslerimi sığlaştırmaya zorlayarak sıktı. Bu korku değildi. Böyle önemsiz duygular hissetmezdim.

"Git!" Kükredim, Ejderhamın sesi boğazımı yakıyor ve duvarlarda yankılanıyordu.

Tharix beş saniye boyunca doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı, ben nefes bile almadım, sonra başı hafifçe eğildi ve güneşin ulaşamayacağı bir yere kayan bir gölge gibi odadan çıktı.

Dikkat dağınıklığı içinde Ellis Rigel ortadan kaybolmuştu. Yine de önemli değildi; bugün onun da sonunu getirecektim.

"Clydinius nerede?!" Danışmanlarımın geri kalanına bağırdım, onlara bakamayacak kadar öfkeliydim.

Bunun yerine, ordumun isyancı hatlarında derin yarıklar açtığı savaş alanını izleyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım; gelgit tam da olması gerektiği gibi tamamen benim lehime dönmüştü.

"Kimse yıldızı bulamıyor, Kralım," diye fısıldadı bir ahmak ve ben bu sözleri duyduğumda manzaraya karşı dişlerimi sıktım. Ne Anka fahişelerinden ne de dirilen hain oğlumdan hiçbir iz yoktu ve onları göremediğim süre uzadıkça bir şeylerin peşinde olduklarından daha da emin oldum.

"Aramaya devam edin," diye tersledim onlara dönmeden.

Bunun yerine penceremin ötesindeki manzaraya odaklandım, acımasızca açtığım deliklerin isyancıların saflarında açtığı deliklerin görkemli görüntüsü

güzel makineler.

Acımasızca
gülümsedim.

Vegas'ın ne planladığının u z u n süre bir önemi olmayacaktı zaten.
Birkaç saat içinde bu savaş nihayet kazanılmış olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"H e hâlâ burada değil," diye fısıldadı Tory endişeyle, dev taşlardan birinin arkasına saklandığımız yerde, bizi gözden uzak tutmak için etrafımıza gizlenme büyüleri sarılmıştı.

"*Sabırlı olun, alevlerin kızları,*" Arcturus'un derin sesi zihnimizde yuvarlanırken, düşen yıldız derin bir kraterdeki on iki taşın arasında parılıyordu. "*Clydinius kesinlikle düştüğümü gördü.*"

"Bu işe yaramalı," dedim, elim ikizimin elini buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Tory bana güvenerek başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldük, bekliyor, dinliyor, umut ediyorduk.

"*Nihayet,*" diye iç geçirdi Arcturus ve taşın etrafına bir göz attık, gölgeler üzerimize yapışıp bizi gözden gizliyordu. Gökyüzünde Clydinius, beyaz, ışıltılı kanatlarının üzerinde Fae benzeri formuyla uçuyordu. On iki taş sütundan birinin tepesine tünemek için aşağı indi ve sütunların arasından düşen yıldızla baktı. Sahip olduğu gücün muazzamlığından kemiklerim titredi, hava onunla canlandı.

İçimden lanet ettim, Clydinius'un indiği yer tuzağımıza yakalanacak kadar yakın değildi.

"Arcturus mu?" Clydinius konuştu, sesinde bir parça merak vardı. "Tüm yıldızlar arasında... düştüğünü görmek gerçekten de garip bir haber."

"Gücümün serbest kalma vakti geldi, Novus haini," diye cevap verdi Arcturus.

"Ama..."

"Bunun dışında mı?" Clydinius sordu.

"Burada, sayısız yüzyıllar boyunca izlediğim yeryüzünde uzanırken, kendimi asla tahmin edemeyeceğim bir şey tarafından etkilenmiş buluyorum. Kötü alametlerle dolu bir şey."

"Peki bu nedir?" Clydinius yüksek taşın tepesine biraz daha yaklaşıp bastırdı, ama yeterince yakın değildi.

"Merak," diye itiraf etti Arcturus ve kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Bu topraklar şimdi yerden algıladığım kadarıyla çok daha güzel. Keşke bir anlığına da olsa keşfedebilseydim."

Clydinius başını eğdi ve çömelerek altındaki kayan yıldızı izlemeye koyuldu. "Bu özlemi biliyorum. Aradığın şey beni mahkûm ettiğin şey Arcturus. Düşmek seni değiştirir mi, yoksa ben mi kandırılıyorum?"

"Aldatma," diye alay etti Arcturus. "Şimdi ne amaçla? Gökyüzünden atıldım, oradaki etkim yok oldu. Ve düşerken, senin gördüklerini görebiliyordum. Bu sözler benden sana geçerken korkuyorum ama yine de gerçekler bunlar."

"Hm." Clydinius bunu düşündü ve ben de onu dinlemesini istedim. "Belki de bir beden alırsın? Sonra sen ve ben birlikte gökyüzünden bir üçüncüsünü çekebiliriz. Bu gece bir Göksel Üçlü oluşturulabilir."

"Üçlü Birlik mi?" Arcturus'un sesi titredi.

"Evet... benim fiyatım bu. Sana bir beden yapacağım ama önce bana bağlılık yemini edeceksin," diye emretti Clydinius.

Bir süre sessizlik oldu ve ben nefesimi tutarak Arcturus'un cevap vermesini bekledim.

"Yaklaş o zaman. Bağ kurulsun," diye teklif etti Arcturus ve Clydinius sırtındaki tüylü beyaz kanatları çırparak taş çemberin içindeki kraterin kenarına kondu.

"Şimdi," diye tısladım ve Tory ile ben avuçlarımızı arkasına saklandığımız taş sütuna vurarak ona gücümüzü verdik ve derinlere ittik.

Lonca Taşları enerjiyle parladı ve bir ışık patlaması dev taşların etrafına bir halka şeklinde yayılarak kaçınılmaz bir tuzak oluşturdu. Ya da Kahinler öyle söz vermişti.

Clydinius ışık halkasına bakıp kraterin kenarından bir adım geri çekilirken benim nabzım belirsizlikle atıyordu. İşe yaramış mıydı? Bu gerçekten onun kadar güçlü bir varlığı barındırabilir miydi?

"*Bu ne büyüü?*" Clydinius fısıldadı, sesine bir parça şüphe karışmıştı.

"Bir tuzak," diye seslendim, Tory ile birlikte kanatlarımın üzerinde yükseldim ve yukarıdan ona baktım.

Clydinius bize baktı, her zamanki vurdumduymaz bakışlarında bir huzursuzluk titreşimi vardı. "*Alevlerin kızları, kullandığınız büyü her ne olursa olsun, bir yıldız içeremez.*"

Kendinden emin bir şekilde kanatlarının üzerinde uçmaya başladı, ancak ışıktan oluşan güç alanına çarpıp yere savrulmadan önce sadece birkaç metre gidebildi.

Hızla ayağa kalktı, dudaklarından mırıltılar dökülürken gözleri taş çemberde geziniyordu, kendi kendine konuşuyordu. Anlayamadığım bir dildi ama içimden bir ses şu anda gerçekten sarsıldığını söylüyordu.

Clydinius elinde bir yıldız ateşi topu topladı, beyaz alevler büyüdüğüce büyüdü ve İkizler taşı kaidesine fırlattı. Serbest kalmayı başarırsa diye kendi ateşimi hazırladım, damarlarıma adrenalin doldu. Muazzam yıldız gücü taşa çarptığı anda yer titredi ve hava çatırdadı ama taş kırılmadı. Ne bir çatlak ne de bir iz vardı.

Clydinius önce o noktaya, sonra bize ve son olarak da Arcturus'a baktı. "*Bir numara,*" diye homurdandı.

"*Benim fedakârlığım senin ölümüne degecek,*" dedi Arcturus, bu Novus yıldızını küçümsediği her halinden belliydi ve bu plana bizi yem olarak sunduğu için içimde bir minnettarlık hissettim.

Heyecanla Tory'ye baktım ve bir sonraki hamlemize hazırlanmak için alçaldık.

"*Şimdi ne olacak, alevlerin kızları?*" Clydinius sordu, gözleri bizi takip ediyordu. "*Büyünüz beni sonsuza dek tutamaz.*"

Haklıydı, Eugene'in Kayıplar Kütüphanesi'nden gönderdiği kitaplardan öğrendiğim kadarıyla bu çemberin gücünün sınırları vardı. Ama yeterince uzun süre dayanabilirdi.

Dünyayı güçle titreten tek bir kelime söyledim, o kadar büyük bir güç ki varlığımın merkezini titretti. "*Libero.*"

"Hayır," diye soludu Clydinius, bir eli göğsüne gitti ve yere düşerken dizleri büküldü.

"İmparatorluk Yıldızı'nın güç sözcükleri hâlâ kalbine bağlı, Clyde," dedi Tory sert bir şekilde ve dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi.

"Bu kelimeleri sen yarattın, onları varlığına bağladın ve atalarımıza onları kullanarak güç sundun, tüm bunları yaparken de verdiğin çarpık sözü tutmadıkları için onları lanetledin," dedim buz gibi bir sesle. "Ve şimdi onlar senin çöküşün olacak."

"İmkânsız," diye tısladı Clydinius, gözleri iki parlak, beyaz öfke ışıltısına dönüştü. "Kelimeler benim dilim tarafından dövüldü. Onlara ben sahibim, siz kırılğan ölümlülüğün zayıf yaratıkları değil."

Kadim bir dilde, daha hızlı ve daha hızlı konuşmaya başladı ve hava dokunduğu güçle titredi.

"Çabuk olun," diye ısrar etti Arcturus. "Güç sözcüklerinin büyüsünü çözmeye çalışıyor."

"Liberò!" Tory bağırdı, 'serbest bırakma' anlamına gelen bu kelime Clydinius'un irademize boyun eğmesini talep ediyordu.

Clydinius bir öfke çılgılığıyla öne atıldı, sözleri daha da hızlandı ve havayı kutsal olmayan bir büyüyle şaklatıp alevlendirdi.

"Silentium!" Bağırdım ve Azriel'in günlüğünden öğrendiğimiz güç sözcüğüyle onu susturarak dudaklarını mühürledim.

Dehşet içinde bize baktı, sonra bakışlarını toprağa çevirdi ve parmakları çılginca, doğal olmayan bir hızla hareket ederek çamura büyüsünü yazmaya başladı.

"Congelus," diye tısladı Tory ve uzuvları kaskatı kesildi, dondu ve sonra hareketsizlik kelimesiyle bağlandı.

Clydinius sırt üstü yatmaya zorlandı, gökyüzü arkamızdayken yıkımına bakıyordu. Ateşten kanatlarla halelenmiş iki kraliçe, dudaklarımıza boyanmış yıkımıyla.

"Liberò," diye emrettim ve Clydinius teninde bir parıltı oluşurken sarsıldı.

"Novus haini," diye tısladı Arcturus. "Sahte bedeninin toza dönüşsün, büyüün bir kez daha saflaşsın, dünyanın eteklerine doğru yarışsın, korumak ve rehberlik etmek için yaratıldığımız Fae'leri beslesin."

Clydinius'un sözleri atmosferde çılgık çılgılığa yankılanıyor, sahip olduğumuz gücü kırmak için savaşırken büyüsünü yalnızca zihniyle söylüyordu. Ama artık çok geçti. Zamanı dolmuştu.

Tory'ye başımı salladığımda son sözü birlikte söylemeye karar verdik ve gücümüzü birleştirdik.

"Liberò," diye emrettik, bu yıldıza irademizle hükmederken seslerimizde otorite çınılıyordu.

Kimse bize karşı gelmedi. Kimse bize hükmedemedi. Hiçbir varlık bizi yalanlayamadı.

Parlak bir ışık patlamasıyla, iş bitmişti. Clydinius'un bedeni parçalandı ve saf büyüün yakıcı alevinden başka bir şeye dönüşmedi. Yeryüzünü ve gökyüzünü yırtarak bana ve ikizime doğru ilerledi, doğaya kendini ödünç vermek için savaşılan tüm o her şeye kadir güçle nefesimi kesmişti. Zihnim bir bilgi alevine kapılmıştı. Işık, ölüm, yaşam, sonsuz zaman. Hepsı birlikte erdemli toprağa karışıyordu ve ben artık Clydinius'u bunların arasında hissedemiyordum. Onun özü gitmişti, bu büyü artık onun değil dünyanın.

"Elveda, alevlerin kızları. Size savaşınızda başarılar dilerim."

Arcturus dedi ki, sonra gücü kata katıldı ve ben kayboldum.

Ruhum onun büyüüyle karıştı, zihnim aynı anda işleyebileceğimden daha fazlasını algıladı. Galaksiler ve ölen güneşler, sonra ormanlar ve akan sular, hiç durmayan bir rüzgâr, Dünyamızın çekirdeğinin derinliklerinde yanan bir ateş. Aynı anda pek çok varlığa bağlandığım için hayat damarlarımda gelişti, hepsi de asla ayrılmak istemediğim huzurlu bir cennete doğru ilerliyordu. Dünyanın ve yaşamın kendisini oluşturan hücrelerin yükselişini gördüm, sonra düşüyordum, yanımda Tory ile birlikte taş çembere bakan bir yamaçta sert bir zemine çarpıyordum.

Az önce yaşadığımız güç selinden nefes nefese kaldık ve bizi bekleyen savaşı hatırlamadan önce ciğerlerimizden kahkahalar döküldü.

Gözlerimiz buluştu ve ayağa kalkarken gülümsemelerimiz karanlık ve kararlı bir şeye dönüştü.

Tory bir kese yıldız tozu çıkardı ve nereye gittiğimizi bilmek için aramızda hiçbir kelime geçmesine gerek kalmadı. Kaderin bizi çağırdığı tek bir yer vardı.

Savaşa gitme zamanı gelmişti.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

I Havada dönerken, bir Manticore'un çenesinden kopan alev topunun altına düştüğümde kanatlarım kıvrıldı. Sıcağı sırtımdaki zırhlı plakaları ısıttı, sonra soğuk rüzgâr beni içine aldı.

Bir kez daha.

Kösele kanatlı canavar aslanın karnının altından uçtum. Akrep kuyruğu bana doğru savruldu ama ben sola döndüm ve boynuzumu büyük bir gayretle Manticore'un kaburgalarının arasına soktum.

Canavar acıyla kükredi ve ben de onu daha da derine iterek kalbini deldim ve aniden tüm vücudunun ağırlığı üzerime çöktü. Kanatlarımı çırparak Manticore'un sırtımdan aşağı yuvarlanmasına izin verdim, sonra da spiral çizerek aşağıdaki savaşan Fae'lere doğru uzaklaştım.

Ardından kahverengi kanatları ve elinde kılıcıyla bir Harpy bana doğru geldi. Boynuma doğru hamle yaptı ve ben de geri çekildim, güzel bir gümüş aygır ona yandan çarpıp boynuzuyla şişlemeden önce kılıç boğazımı sıyrıp geçti. Tyler onu sert bir tekmeyeyle yere yuvarlayarak işini bitirdi ve bir kez daha dövüşe dalmadan önce kısa bir an için bakışlarımı yakaladı.

Kanatların telaşı her yerdeydi, savaş çılgınlıkları yukarıdan ve aşağıdan, her yönden yükseliyordu.

Bakışlarım Sofia'nın pembe yelesine, çarpışan iki Griffin'in hemen ötesine takıldı ama sonra nefesimi kesen bir ağırlık üzerime çöktü. Bir Ejderha. En koyu kırmızıdan dev bir canavar pençeleriyle bana saldırdı ve kanat plakalarımın biri tamamen koptu.

Kocaman, pençeli ayak bana tekrar vurup başıma öyle sert çarptı ki görüşüm bozuldu.

Karanlık beni ele geçirdi ve düşerken paniğim kayboldu.

Gözümü kırptım ve uyandım, sadece birkaç metre altımdaki savaş alanına bakıyordum. Korku dolu bir kişnemeye kanatlarımı çırptım, bir Su Perisi'nin mızrağının savruluşunu kaçırmak için sola doğru eğildim ve tekrar yükselmek için savaşıırken düşman Fae'lerin kafalarını tekmeledim. Ama eller arka ayaklarımı, kuyruğumu yakaladı. Çekiyorlardı, beni katın içine doğru çekiyorlardı ve kurtulmak için savaşıırken nabzım gümbürdüyordu.

Tekmeledim ve çırpındım, kanatlarım beni tekrar gökyüzüne çıkarmaya çalışmak için çırpınıyordu ama daha fazla el kanatlarımı yakaladı ve dehşet dolu bir kişnemeye çamurun üzerine fırlatıldım. Bir kılıç kafama doğru savruldu ve kendimi yukarı ittim, kılıç zırhımı metale karşı metal bir halkayla sıyırdı.

Boynuzumu suçlunun göğsüne gömdüm ama beni tutmaya çalışan düşman Toprak Elementallerinin ellerinden sarmaşıklar fişkırdı. Kendimi kurtarmak için daha çok savaştım, başka bir Fae başımı tutup avuçlarında buz büyürken dişlerimle bazı sarmaşıkları kopardım.

Ölümüm çok açıktı. Kaçamazdım, savaşamazdım. Beni aşağıda tutan, kaderimi güvence altına alan çok fazla kişi vardı.

Sağımda bir kükreme duyuldu ve pırıl pırıl bir balta beni bitirmek üzere olan su elementalinin kollarını oydu, kopan elleri ıslak bir tokatla yere düştü. Çıgıllıkları baltayı göğsüne bir kez daha savurmasıyla kesildi ve etrafımda geniş bir daire çizen öfkeli bir ateş bana tutunan herkesi yaktı. Sarmaşıklar koptu ve daha fazla saldırganı uzak tutmak için tekme atarak dik bir şekilde sıçradım.

Sonra Darius bir ölüm hayaleti gibi alevlerin arasından çıktı, beni iyileştirmek için yaklaşırken dudaklarında bir hırıltı vardı. Yaralarım sızladı ve Darius'un alevlerinin üzerine su dolup onları söndürürken çenemi sırtıma doğru sallayarak ona bir emir verdim.

Darius bacağını üzerime savurup yelemi kavradı ve ben de havalandım, arka ayaklarımla sert tekmeler atarak beni tekrar tutmaya çalışacak kadar aptal olan herkesin kafatasını ezdim.

Savaşın kapsamını görebilecek kadar yükseğe uçtum, Darius'un ağır nefesleri bana uzun ve zorlu bir savaş verdiğini söylüyordu ve bu kısa dinlenme anının gücünü geri kazanması için yeterli olabileceğini umuyordum.

"Kaleye gitmeliyim," diye gürledi. "Ama önce savaş makineleriyle ilgilenmem gerek. Ortalığı kasıp kavuruyorlar."

Bakışlarımı düşman saflarının arkasına doğru yerleştirilmiş mancınıklar ve şiddetli büyümlü toplarla yüklü saldırgan kulelere sabitledim. Patlamalar etkili, kanlı ve korkunçtu; ordumuz her geçen saniye daha da ağır darbe alıyordu.

Yukarıda, Lionel'in Bağlı Ejderhaları uçan Fae saflarımızı parçalıyordu ve bu savaşın gidişatının ne kadar hızlı bir şekilde babamın lehine döndüğünü fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Bu şekilde daha fazla dayanamazdık. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

En yakın kuleye doğru yöneldim ve Darius'un eli yelemde daha sıkı düğümlendi. "İşte bu, yeterince yakın uçarsan o lanet olası şeyi yerle bir ederim."

Olabildiğince hızlı bir şekilde o yöne doğru havalandım, makinelerde çalışan Fae'lerin dikkatini çekmemek için daha yüksekte uçtum.

Bir mancınık daha yükleniyordu ve ordumuzun daha fazlasını yok etmeye hazır olan topun içinde büyü kıvılcımları çakıyordu.

Kalbimdeki öfkeyle gökyüzünden aşağıya doğru yırtıldım ve Darius yapıya öyle bir güçle ateş püskürttü ki alevler bir girdap halinde kulenin içinde dönmeye başladı. Kulenin içindeki Fae'lerden çığlıklar yükseliyor, bazıları kaçmaya çalışmak için kuleden atlıyordu.

Darius'un alevleri arasında topun arızalanmaya başladığını fark ettim, mekanizma bozuldukça büyü patlamaları rastgele yönlere fırlıyordu.

Hızla ona doğru uçtum, sertçe tekmeledim ve dönmeye zorladım, içinden çıkan büyü bizim ordumuz yerine Lionel'ın ordusuna doğru patladı. Vızıltılı bir ses patlamak üzere olduğunu söylüyordu ve ben tekrar gökyüzüne doğru koşarken arkamızdan büyük bir patlama sesi geldi ve düşman ordusunun üzerine şarapnel parçaları yağdı, kanlı çığlıklar zaferle inlememe neden oldu.

Darius kükreyerek omzumu sıvazladı ve ben de kararlılıkla bir sonraki savaş makinesine yönelmek için döndüm. Bizler gökyüzünde süzülen ölüm melekleriydik ve o kuleleri mümkün olduğunca çok sayıda düşmanımızla birlikte yerle bir edecektik.

Orion

BÖLÜM SEKSEN İKİ

A Etrafımdaki gölgeler başımı döndürdü ve Harpiller, Pegasuslar ve Manticorların yere çarparak hem düşman hem de müttefik Fae'leri altlarında ezdiklerini gördüm. Düşen Fae'ler kanlar içindeydi.

Gökyüzündeki savaşa katılan Ejderha kitlesinin kopardığı uzuvlarla birlikte, savaşın ne kadar hızlı döndüğünü görmek göğsümü dehşetle düğümledi.

Caleb'a doğru hızla yaklaştım, aramızda sert bir bakış geçerken onunla göz göze geldik.

Üç vampir aynı anda üzerimize koştu ama saniyeler içinde Caleb ikiz bıçaklarını birine sapladı ve diğerinin boğazını parçaladı, ben de kılıcımla son savaşçının işini bitirdim, göğsünü yararak kanının beni kırmızıya boyamasına izin verdim.

Bakışlarım yaklaşmakta olan diğer Vampirlere takıldı, giderek daha fazlası hiç bitmeyen bir hızla yolumuza çıkıyordu.

Zihinlerimiz arasındaki bağlantıyı kullanarak Caleb'a, *"Bunu şimdi yapmalıyız," diye seslendim.*

Başını salladı ve ben de ona doğru koştum, bana uzattığı kolunu ısırdım ve aynı anda dişleri bileğime battı. Kaybedecek zamanımız olmadığı için hızlıca içtik ve anlık baş dönmesi beni çılgına çevirdi. Görüşüm

birbirimizden uzaklaştıkça bir şekilde daha keskinleşti ve etrafımızdaki dünya aniden ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

Ama hayır... Sorun o değildi. O kadar hızlı hareket eden bizdik ki sanki zamanın kendisini geride bırakıyorduk.

"*Lanet olsun,*" dedi Caleb zihnimde.

Gözümü kırpmama gerek kalmadan, nefes almakta zorlanarak ilerlemeye başladık ve geldiğimizi görmeyen düşman Vampirlerin boğazlarını kestik. Tekrar tekrar öldürdük, öyle bir hızla ilerliyorduk ki gecenin içindeki hayaletler gibiydik, onları on kat geride bırakmıştık. O kadar çok ölüm gerçekleştirdik ki, bu meclis bağının neden yasak olduğunu, Kan Çağları'ndan kalma kadim kitaptan öğrendiğimiz bu uygulamanın neden Vampirlerin nesiller boyu hüküm sürmesini sağladığını anında anladım.

Ama aniden, yüz ya da daha fazla ölüm iddiasıyla, dizlerimin üzerine yere çöktüm, yorgunluk içime saplandı. Nefesimi tuttum, göğsüm sıkışmıştı ve yakınımıdaki Caleb'dan hissettiğim acı parlaması onun da durduğundan emin olmamı sağladı.

Onu aramaya çalıştım ama ceset yığını tekrar yaklaşıyordu ve bir çift bot yoluma çıktı. Bir el saçlarımın arasına girdi ve geriye doğru sıçradım, saldırganın altında nefes nefese kalırken kılıcımı kaldırdım.

Ashika Normant, koyu renk saçları rüzgârda dalgalanırken, parlak bronz zırhı müttefiklerimin kanıyla ıslanmış halde orada duruyordu. Lionel'in yeni savaş generalinin gaddar bir görünüşü vardı ve küçümsemesi bana karşı ne hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Yüzünü birkaç haberde görmüştüm, 'kendilerine ordu demeye cüret eden isyancıların' kökünü kazıma sözü vermişti.

"Ne yaptığını gördüm," diye tısladı, savaşçılarından oluşan bir sıra etrafımızı sararken ve içlerinden biri Caleb'i yanımdaki sıranın ortasına fırlatırken. "Eski yöntemlerle ilgili söylentiler duydum," diye hırladı. "Bu gücü uzun zamandır arıyorum. Şimdi söyleyin bana, değersiz kafalarınız omuzlarınızdan koparılmadan önce, Meclis'in yöntemlerini nasıl öğrendiniz?"

Onun sözleriyle göğsüm gerildi ve zihnimde Caleb'la konuşurken gözlerimi Ashika'dan ayırmadım. "*Etrafımızda on savaşçı var. Hepsi vampir. Muhtemelen onun alayının en güçlüleri onlar.*"

Caleb, "*Duyduğuma göre Ashika'nın kendisi on para edermiş,*" diye cevap verdi.

"*Onu mu yoksa onları mı istiyorsun?*"

"*10'u ben alırım. Kaltakla iyi eğlenceler.*"

"Söyle bana!" Ashika havladı.

"Sana söyleyemem," dedim karanlık bir sesle. "Ama sana gösterebilirim."

Hırıltıyla kılıcını bana doğru savurdu ama o daha darbeyi indiremeden ben ayağa kalkmışım ve Caleb de fırladı. Birlikte ateş ettik, birbirimizin bileklerini ısırdık ve damarlarımızdaki o fırtınalı büyüü bir kez daha ateşledik. Caleb hızla uzaklaştı, Ashika'nın askerlerinden ilkinin dişleriyle parçaladı ve Anka kuşu bıçaklarından birini diğerine sapladı. Ashika'ya doğru hamle yaptım ve o da Vampir hızıyla hareket ederek kılıcımın ilk darbesinden kurtuldu.

Ama ben daha hızlıydım, bu savaştan beslenen meclis bağının gümbür gümbür çınlamasıyla hayal edebileceğinden çok daha güçlüydüm. Caleb'i ısırdıktan sonra enerjim tamamen yerine gelmişti ve bir kez daha savaşmaya açtım.

Kılıcımı göğsüne sapladım ama son anda engelledi, arkama geçmeye çalışmak için hızlandı ve ben de onu kolayca takip ederek kılıcımı bir kez daha kaldırdım.

Sola dönmüş gibi yaptı, bir vuruşu daha ıskaladı, sonra tekrar üzerime geldi, kılıcı metalin çarpışmasıyla benimkiyle buluştu. Ağırlıklarımızı birbirimize doğru iterken kılıçlarımız birbirine sürtündü ve gözlerim Ashika'nın elinin kılıcının kabzasındaki ani hareketine takıldı.

Onun emriyle gökyüzünden aşağıya bir ateş patlaması yayıldı ve beni tüketmek istedi.

Derimi buzla kapladım, saldıran ateşten hızla uzaklaştım ve onun düşmüş savaşçılarından biri olarak gerçek benliğimi gizlerken bedenimden ayrılan hızlı bir illüzyon yarattım.

Ashika benim illüzyonuma doğru koştu, kılıcı boynuma doğru savruldu ve ben de illüzyonu kullanarak onun benim başımı kestiğini gösterdim, böylece onu öldürdüğüne inandırdım.

Caleb'in son iki vampirini öldürdüğünü görünce gülümsedi ve sevinci çabucak söndü. Kılıcımı elimde tartarak ve illüzyonumu yerinde tutarak arkasından yürüdüm. Bana baktı, yüzümü kendi savaşçılarından biri olarak gördü ve çenesini sallayarak Caleb'in üzerine gitmemi işaret etti. "Ş u n u yakalayın. Dudaklarından istediğim bilgiyi işkenceyle alacağız ve sonra hak ettiği kanlı sonu vereceğiz." Kılıcımı ona sapladım, illüzyonumun yüzümden eriyip gitmesine izin verdim ve gözlerindeki farkındalıktan zevk aldım. Kılıcım daha derine battı ve

Zırhının altından göğsüne doğru. "Hayır," diye homurdandı, dudaklarından kan damlıyordu.

"Çok yaşa Gerçek Kraliçeler," diye homurdandım ve kılıcı vahşice bükerek onun sonunu getirdim, vücudundan çekmeden önce ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Düşmanlarımızın Caleb'in arkasından bir kez daha yaklaştığını görünce nabzım hızlandı. Fae ve Nimflerden oluşan sonsuz bir okyanus hiç durmayacakmış gibi görünüyordu.

Güneş yukarıdaki Ejderhalar tarafından karartılırken ve düşman ordusu bir kez daha üzerimize gelirken zaferim korkuya yenik düştü. Dünya kargaşa içindeydi ve ordumuz galip gelemiyordu.

Gölge Canavar başımızın üzerinden sıçrayıp en yakındaki Fae sırasına çarparak onları dişleri ve pençeleriyle parçaladığında, kuyruğu sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi hafifçe sallanırken kulakları sağır eden bir kükreme nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Aferin oğlum!" Dövüşe doğru hızla uzaklaşırken ona seslendim ve kılıcımı kaldırarak bir kez daha Caleb'in yanına gittim.

Bakışlarım Lavinia'nın gücünün ölümcül kırbaçlar halinde aktığı savaş alanının çok ötesindeki gölgelerine takıldı. Çılgınlıklar havada yükseldi ve Nimf taburu halkımızı keserken üst dudağım nefretle kıvrıldı.

Onu işaret ettim ve Caleb başını salladı, aramızda başka bir kelime geçmesine gerek kalmadan ona doğru savaşa daldık, canavar Gölge Kraliçe'ye doğru savaşmak ve sonunda kellesini almak niyetindeydik.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

T Yıldız tozları bizi savaşın üzerine püskürttü, Fae'lerin şekil değiştirip şekil değiştirip çarpışması, o kadar yukarıdan bile sağır edici bir gürültüye neden oldu.

İkizime baktım, vücudumda Anka ateşi parlarken çenem kararlılıkla dikilmişti ve şimdi yapmamız gereken şey için hazırlandım. Clydinius gitmişti, bu yüzden sadece tüm bunları başlatan büyük, kötü pislikle ve onun canavarlar ve cehennemlikler ordusuyla uğraşmak zorundaydık.

"Seni seviyorum," dedim.

Darcy, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Sonra gitmiştik, o ordunun solunda uçuyordu, ben sağında, ateş bedenlerimizin üzerinde kırmızı ve mavi renkte parlıyordu ve gökten düşen yıldızlarmışız gibi bizi gökyüzünde takip ediyordu.

Ordumuz yaklaştığımızı fark ettiğinde altımızdan bir çığlık yükseldi, tezahüratlar, savaş şarkıları ve gurur körükleri, çeliğin çarpması ve ölenlerin çığlıkları arasında kulaklarımla buluştu.

Lionel'ın renkleriyle kaplanmış havada uçan bir Griffin'e çarptım, acı çığlıkları atmosferi delerken yanık et kokusu beni boğuyordu. Onu kendimden uzağa fırlattım.

büyü yaptı ve hatırı sayılır cüssesini kendi ordusunun saflarına göndererek zamanında kalkan oluşturmamış olanları ezdi.

Bir geyik korosu kulaklarımı doldurdu ve Milton ile sürüsünün ön saflarda savaştığını gördüm ve kılıcımı çekerek onlara doğru ilerledim.

Düşman hattının ortasında, Minotor sürüsünün önünde yere çakıldım, alevler benden hızla uzaklaştı ve Lionel'in adamlarından en az onunu yuttu. Onların ölümü kanımın hızla akmasına ve adrenalinimin çok iyi bildiğim bir tempoya yükselmesine neden oldu. Sonra savaşın çağrısına, kılıcımın savruluşuna ve düşmanlarımla çarpışmak için benden kopan büyümün sonsuz telaşına kapıldım.

Milton ve sürüsü etrafımı sararak arkamda savaştılar ve aramızda Lionel'in ön hattında acımasız bir delik açarak daha fazla askerimizin içeri girmesi için yol açtık.

Düşmanlarım beni görünce tereddüt etti, birçoğu üzerime gelmeye cesaret etmek yerine dönüp kaçtı, benimle savaşanlar onları biçerken korkaklıkları kılıç ve büyüyle sırtlarından vurularak karşılandı.

Kanın tadı dudaklarımı kapladı, savaşın gürültüsü beni sardı ve yoldaşlarımla omuz omuza savaşırken, kendimi bunun heyecanına, kesik ve savuşturmaya, itme ve patlamaya verdim.

Feribotçunun başıma koyduğu bedel bugün tam olarak ödenecekti. Ona o kadar çok çürümüş ruh gönderecektim ki, güneş battığında bana borçlu olan kişi o olacaktı.

Savaş alanına varışımızla güçlenen ordumuz ileri atıldı ve Lionel'in adamlarını savunmaya ve savunmaya zorlarken, biz de onların saflarının derinliklerine doğru yolumuzu kestik, yırttık, yaktık ve patlattık.

Solumdaki dağın yamacına bir göz atmaya cesaret ettim, yakında orada bana ihtiyaç duyulacağını biliyordum. Ama henüz değil. Şimdilik kendimi buna vermek için zamanım vardı. Ve bugün, intikam benim adım olacaktı.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Savaş alanı cesetlerden, kandan, çığlıklardan ve katliamdan oluşan azgın bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Kafatasım tüm bunların yoğunluğu, öfke, korku, acı ve panikle sarsılıyordu. Her duygu bana çarpıyordu,

O çok sayıdaki sesteki biri, Feribotçunun nehirden geçirmesi için bir başka ruh daha atılırken, ölümün çok sık rastlanan şoklarına karışıyordu.

Onları engellemek istedim ama bu saldırganlık duyguları doğrudan bana ya da az ileride cesetlerin arasında savaşıyor Gerry'ye yöneldiğinde hissetme avantajımı kaybetmeyi göze alamazdım.

Lionel'ın savunmasında ilk deliği açarak asi hatlarının tam ortasına hücum etmiş ve Yıldız Çağlayanı Lejyonu'nu bir mızrak ucu gibi onun saflarının kalbine yönlendirmişti.

Elbette bu savaş başladığında beni yanında savaşmaktan men etmişti çünkü onu koruma ihtiyacımın bir tür zayıflık olduğunu düşünüyordu ama umurumda değildi. Başlangıçta diğer Sirenlerle birlikte üzerime düşeni yapmışım, sonra da Lejyonunun ortasına inmeyi başarana kadar çarpışan ceset yığınlarının üzerinden kendimi fırlatmışım. Ve öyle ya da böyle bu iş bitene kadar onun yanında olacaktım.

Geraldine uludu, sesi üç kişilik bir koroya bölündü ve kısa, delici bir an için savaşın seslerini aştı ve duygularının gücü bana da çarptığında göğsümün şiştiğini hissetmekten kendimi alamadım. Gurur, onur, yiğitlik, cesaret. Bu güzel yaratık, savaşın en kızıştığı anda savaşmasına rağmen, buranın ölmek için en muhtemel yer olduğunu hepimiz kadar iyi bilmesine rağmen, en ufak bir korkuya kapılmamıştı.

Muazzam bir patlama sesi duyuldu ve etrafımdaki tüm Fae'lerin kalplerini dehşet kapladı, kafalar savaş alanının en sağındaki bir savaş makinesi tarafından ateşlenen parlayan büyü topunu izlemek için yükseldi. Üç tanesi kuvvetlerimiz tarafından yok edilmişti ama geriye vahşi güçleriyle hatlarımızı durmaksızın patlatan dört tane daha kalmıştı.

Düşman hatlarının derinliklerinde olmanın tek iyi yanı, bu kaotik cehennem ateşi toplarının bizi hedef almayacağını bilmektir: Lionel'in ordusundan çok fazla kişi bunu denemeye cesaret ederse vurulacaktı. Ama tepemden her torpillendiklerinde, dehşetin tokadı bana çarpıyor, ardından hızla ve kesinlikle bir ölüm şok dalgası geliyordu, çünkü düştükleri her yerde yıkım onları takip ediyordu.

Ancak bu sefer bir şeyler farklıydı, bir değişim havayı titretti ve o dehşet dalgasının bize doğru yöneldiğini hissettiğimde endişeyle başımı kaldırdım.

İsyancılar bir şekilde bu saldırıya karşı kalkan oluşturmayı başarmışlardı. Sadece bu da değil, o lanet şeyi Lionel'in ordusuna doğru fırlatmışlardı.

Yörüngesini görmeseydim, sadece Lionel'in kuvvetlerini yok etmekle kalmayıp aslında bizimkilerle çarpışacağını fark etmeseydim, kutlama çılgınlıkları atardım.

"Kalkan!" Etrafımdaki tüm Fae'lere kükredim ve yaklaşan dehşete dair farkındalığım zihinsel bariyerlerine çarptığında, etrafımızdaki savaşan Fae'ler ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldılar, kafalarını kaldırıp baktılar.

Düşmanlarımız bizimle savaşmayı bıraktı, ya kaçmaya başladılar ya da kendi kalkanlarını fırlattılar, umutsuz korkuları havayı o kadar yoğun dolduruyordu ki boğulabilirdim.

"Düzeni paylaşın!" Geraldine kükredi ve özenle seçtiği Lejyonu - gece gündüz eğittiği o vahşi orospu çocukları - hepsi etrafımda dikkat kesildi, sol elleri kendilerine en yakın savaşan Fae'nin omzunu kavramak için uzandı.

İçlerinden biri kolumu kavradı ve hayal edebileceğim her şeyden daha güçlü bir büyü seli içime hücum edince nefesim kesildi. Starfall Lejyonu'nda hâlâ ayakta olan yüz savaşçı olmalıydı ve her biri sihirli bir şekilde birbirine bağlanmıştı, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirleriyle güç paylaşıyorlardı.

"Sana, benim kural tanımaz barakudam!" Geraldine, güç patlaması tepemizden hızla geçip hepimizin üzerine düşerken ve ölüm vaat ederken emretti.

Tüm gözler bana çevrildiğinde Starfall Lejyonu'ndan güven ve sağlam inançtan başka bir şey hissetmedim.

Ellerimi kararlı bir böğürmeyle havaya kaldırdım ve bana sundukları her bir büyü damlasını aynı anda kullanıp başımızın üzerine kubbe şeklinde bir buz kalkanı örttüm.

Kalkanımla çarpışan büyü patlamanın kulakları sağır eden gürültüsü altımızdaki toprağın temellerini sarstı ama dayandı. *Biz* dayandık. Ve lanet olsun ki bu kazanmak gibi hissettirdi.

"Reform!" Geraldine emretti ve Starfall Lejyonu iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ederek yeniden konumlandı, yaralarını iyileştirme fırsatını değerlendirdi ve savaşa bir kez daha katılmak üzere düzen aldı.

Justin Masters önünde bir mızrak tutarak yanımdan geçerken bana başını salladı, ben de karşılığında başımı salladım, aramızdaki ufak tefek tartışmalar bu olay karşısında unutuldu.

Kendimi bir yanımda vahşi ve kararlı görünen Marguerite Helebor, diğer yanımda Geraldine ile birlikte tam ortada buldum. Omzuma vurdu ve başını salladı.

"Bugün benim sularıma gireceğini bilmeliydim, Maxy," diye azarladı ama gözlerindeki parıltı, onunla kavga etmeye gelmemden tamamen nefret etmediğini gösteriyordu.

"Başka bir yerde olamazdım," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

"O zaman ölüme birlikte yürüyebiliriz," dedi, gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve Mildred Canopus olarak tanıdığım bodur, kahverengi Ejderha'ya sabitledi. Kızımı tanıyorsam, hedefini seçmişti. "Ama o karanlık yola gireceksek, önce onu düşmanlarımızın kemikleriyle kaplayalım. Avast!"

"Avast!" diye kükredi Starfall Lejyonu ve ben kalkanın etrafımızda parçalanmasına izin verirken, bu sözü tutmaya kararlı kafirler gibi böğürerek bir kez daha savaşa girdik.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

I Fırtınalar Ejderhası ve Oscura Klanı'nın Alfa'sı Dante Oscura'nın üzerinde uçarken, pullarından kopan elektrik arkasındaki düşmanları patlattı. Benden bir Anka ateşi akımı parladı, alevler ve şimşek Lionel'in düşmanlarından birini yere sererken ölümcül bir katliam sarmalına dönüştü. Bağlı Ejderhalar ve canavar gökyüzünden yere çakıldı.

Sofia ve Tyler ileride iki düşman Griffin'le savaşıyorlardı, ama koyu mor bir Ejderha yukarıdan iniyordu ve arkadaşlarım görüş alanına kilitlenmişti, çenesi genişti ve boğazında ateş kaynıyordu.

Bir hırıltı beni terk etti ve daha hızlı uçarak canavarı saldıramadan yakaladım ve çenesini bir sarmaşık akıntısıyla kilitleyerek kusmak üzere olduğu ateşte boğulmasını sağladım. Avantajımı kullanarak Ejderha'nın kanatlarını dondurdum, böylece düşmeye başladı ve güçlendirilmiş buzumu kırmak için mücadele etti. Kaçış yoktu, bu canavarın benden kaçmasına yol açacak hiçbir kader yolu yoktu.

Büyümü daha da derinleştirdim, damarlarındaki sıcak, pompalanan kanı aradım ve onu da dondurdum. Ejderhanın gözleri benimkilerle buluştuğunda, işinin bittiğini anladı ve ölümünü bende gördü.

Kötü niyetli bir su büyüğü patlamasıyla kalbini dondurdum ve Ejderha gevşeyerek aşağıdaki savaşa doğru yuvarlandı. Onu öldürmek için bir saniyem bile yoktu.

Bir Harpy sağdan bana çarpmadan önce galibiyetimi tescil ettirdim, koluma bir bıçak saplarken çığlık atıyordu.

Lanet ettim, hava büyüsüyle onu uzaklaştırdım ve ikinci kez bu kadar yaklaşmamasını sağlamak için etrafımdaki kalkanı sıkılaştırdım. Elimde kırmızı ve mavi alevler dans ediyordu ve Anka kuşu ateşinin girdabını ona doğru göndererek bir şahinin ispinozun peşine düşmesi gibi onu avlamasını sağladım. Sağa sola kaçtı, ateş zırhlı derisini yalayıp geçerken çığlıklar atarak benden hızla uzaklaştı ama Dante'ye doğru gidiyordu.

Etrafına ateşten bir duvar örerek onu kaçmaya zorladım ve benden kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki Fırtına Ejderhası'nın açık çenesinin geldiğini göremedi.

Onu dişlerinin arasına aldı, l bedenini umursamadan uzağa fırlatmadan önce ölümü hızla gerçekleşti. Bana doğru kükredi ve ben de arkadaşıma başımı sallayarak alçaldım, bir an için savaşı izledim ve orada sevdiğim herhangi birini görmeye çalıştım. Ama atışma çok yoğundu ve l sıraları o kadar yüksekti ki. O lm yığınları arasında yatan arkadaşlarımı düşünmek beni boğuyordu ama bu korkunun odağımı çekmesine izin veremezdim.

Bir grup müttefik Nimf, Miguel tarafından altımda yönlendiriliyordu, ıngırakları nlerindeki Fae'leri hareketsiz hale getirirken bir grup Elemental'imiz onları bitirmek için ileri atılıyordu, taktik mükemmeldi. Ama tüm entrikalarımız ve planlarımız bunu kazanmak için yeterli miydi? Ne kadar sert savaşırsak savaşalım, Lionel'in savaşçı denizi hiç bitmeyecek gibiydi.

Tekrar gökyüzüne döndüğümde Dante'yi düşman bir Ejderha ile çarpışırken buldum, pençeleri birbirini parçalıyor, pullarında büyük oyuklar açıyordu. Dante'nin derisi boyunca şimşekler akıyor ve düşmanı acı içinde kkreterek üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyordu. Ama Dante çok güçlüydü, şimşeği rakibinin göğsüne saplanıp kalbini durdurdu ve başka bir Bağlanmış'ı gökyüzünden aşağı yuvarladı.

Savaşın aşağısından gelen bir çığlık dikkatimi bir kez daha çekti ve bakışlarım batı kanadındaki Lavinia'ya kilitlendi, onun gölgeleri ordumuzun birkaç lejyonuna mızrak gibi saplanırken boğazımda bir hırıltı yükseldi. O gün ölecekti; bundan kesinlikle emin olacaktım. Ama Lionel'in Ejderhalarından daha fazlası gökyüzündeki savaşa katıldığında ve alev püskürmeleri havayı ısıttığında, yerimin şimdilik burası olduğunu biliyordum. Lionel'in Bağlanmışları'nın her birini dize getirecek, sonra da gölge sürtüğü savaşın içine çekip kan ve cehennem ateşiyle dolu bir saltanatla sonunu getirecektim.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

M Savaşın gelişmesini izlerken çenem büküldü, o sefil Vegas'lılar artık ordumun arasındaydı. Şimdiye kadar neredeydiler, bilmiyordum ama bu bende tedirgin edici bir his uyandırdı.

Clydinius neredeydi? Diğer tüm silahlarım gibi onun da savaşa katılması gerekiyordu. Ama burada avucumun içinde belirsizlikler birikiyordu ve savaşın gidişatını hesaplamaya çalıştıkça her şey daha az netleşmeye başlıyordu.

Bağlı Ejderhalarım savaşa katıldığında ve güzel yıkım makineleri ortaya çıktığında, her şey güvendeydi. Ancak şimdi, makinelerim düşüyor ve Ejderhalarım gökyüzünden alev alev yanan Anka ateşi bulutları halinde düşüyordu. Muhafızlarımın kaybıyla irkildim, bana olan bağlarının kemikleriyle birlikte paramparça olduğunu hissettim.

Uşağım Horace bana bir fincan daha karahindiba çayı doldurdu ve elim hafifçe titreyerek, kendimi çelikleştirmek için daha sert bir şey tercih edip edemeyeceğimi merak ederek çayı yudumladım. Bu zayıf düşünce karşısında çenemi sıktım ve onu bir haydut gibi kovdum. Böyle şeylere gerek yoktu; bir avuç isyancı azınlığa karşı savaşı kaybedecek değildim.

Omurgamı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Aldığım darbelerin hiçbir önemi yoktu. Daha birçok numaram vardı. Bu sadece

İlk dalga. İkincisi galibiyetimi garantileyecekti.

Bakışlarım Nympha denizinin arasındaki Lavinia'ya sabitlendi, gölgeleri kötücül ve tamamen yıkıcıydı, acımasızca öldürüyordu. Sonra gözlerim tüm savaşçı kitlemde, parıldayan avantajımda gezindi. Elbette endişelenmeye gerek yoktu, sadece bir sonraki hamlemin zamanı gelmişti ve Clydinius da zaferimde acımasız rolünü oynamak için muhtemelen yakında burada olacaktı.

"Vard," diye kestim.

"Evet, efendim?" diye sordu.

"En yeni yaratımlarınızı serbest bırakmaya hazırlanın," diye talimat verdim ve Kahinimden akan neşeyi neredeyse hissedebiliyordum.

"Gerçekten de öyle. Büyük bir memnuniyetle, Kralım." Koşuşturan ayak sesleri odadan dışarı taşı ve ben Horace ve danışmanlarımla manzaramın tadını çıkarmak için baş başa kaldım.

Madam Monita o gün kaderin nasıl değişeceğini belirlemek için kehanet kâsesiyle çalışıyordu ama hiçbir şeyin kesin olmadığını mırıldanmaktan başka bir şey söyleyemiyordu. Bu tür şeyler böyledir. Savaş öngörülemez bir canavardı.

Anka Ateşi'nin saflarımı yırtan çizgileri içimde bir öfke çukurunu harekete geçiriyordu ama daha fazla ilerleyemeyeceklerdi. Gökyüzünden bir Ejderha daha düşerken ve göğsümde bir kesik hissi oluşurken bile tereddüt etmedim.

Sonunda ölüm Vahşi Kral'ın kızları için geliyordu ve ben de onların öbür dünyaya, oraya yerleştirdiğim ebeveynleriyle buluşmak üzere ılgık ılgık düşüşlerini izlemek için burada olacaktım.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

M Ağzım kanla ıslanmıştı ve rakiplerimin yumuşak bedenlerini parçalarken artık kanın tadını zar zor alabiliyordum. Lionel'ın ordusunun ne kadar derinlerinde olduğumuzu söyleyemiyordum, sadece

Düşmanlar hiç bitmedi ve kanlı savaşın boğucu sıkışıklığı hiç sona ermedi.

Ufukta bir an için gökyüzünde kıvrılan bir Anka ateşi bulanıklığı görmüştüm ve bu tam orada bir zafer gibi hissettirmişti. Kraliçelerimiz savaşa katılıyor ve kontrolü ele alıyordu. Bu bana bir enerji şimşeği daha hediye etmişti ama uzuvlarımın yorulduğunu hissedebiliyordum, yaptığım her avın güvenliğini sağlamak biraz daha zorlaşıyordu.

Derimdeki yaraları değiştirip iyileştirecek zaman yoktu ama hiçbir şeyin beni öldürecek kadar derin olmadığından emindim. Bu yüzden ilerlemeye devam ettim. Yorulmak bilmeden Fae ve Nymph'leri parçalayarak, sonunda sürümü hatlarının sonuna kadar götürdüğümü bulmak için çaresizce ilerledim. Ama bir son yoktu. Ve bu gerçek, geçen her dakika zihnimde daha da kesinleşiyordu. Sürüm arkamda yorgun düşmeye başlamıştı. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdik?

Sağımda, Frank ve Alice birlikte bir Su Perisini yere serdiler ve ben çenelerimin arasında bir Ateş Elementalinin boynunu kırarken, ailem de solumda bir başkasını yere serdi.

Savaşın ilerisinde bir kaos parıltısı yükseldi ve daha iyi görebilmek için ayağa kalktım, gözlerim değişmiş formlarıyla ön saflara doğru ilerleyen düşman Fae lejyonuna takıldı; Nemean Aslanları, Kurtadamlar ve Repsian Kaplanları, hepsi sırtlarına monte edilmiş devasa metal silahlarla.

Anka ateşinden pençelerimi saldıran bir Fae'nin göğsüne indirerek onu altımda yere ittim ve Athena ile Grayson'a bakmak için döndüm. Peşimdeydiler, her biri kendi rakiplerini öldürmenin ortasındaydı, ama iş bittiğinde dikkatlerini çekmek için havladım ve burnumu o yeni, ölümcül silahları taşıyan Fae'lere doğru çevirdim.

İkizler bana doğru koştular, burunlarımız kısa bir anlığına birbirine değdi, sonra ikisi de savaşa doğru koşarak uzaklaştılar, benim sürümden ayrılıp kendi görevlerine doğru yol aldılar. Onlara yıldızlar kadar şans diledim ve onları bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmemeye çalıştım, bu düşünce çok acı vericiydi. Artık yapmaları gereken bir iş vardı ve umarım yıldızlar bu işin yapıldığını görmek için onları izliyorlardır.

Gırtlaktan gelen bir kükreme havayı titretti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kemiklerimi titreten bu sesleri çıkaranın ne olduğunu bulmaya çalışırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama sesler sağ tarafımızdaki dağdan geliyor gibiydi.

Bir savaş çılgılığı yükseldi ve Lionel'in ordusu dönüp koşarak benden ve sürümden uzaklaşırken, biz kanlı zeminde nefes nefese arkalarından bakakalmıştık. Geri çekilen Fae'leri görünce kalbimi okşayan bir umutla aileme baktım. Her şey bitmiş miydi? Bir şekilde kazanmış mıydık?

Anneme ve onun ötesindeki babama döndüm, ikisi de parlak gözlerle bana bakmadan önce bir anlık rahatlamayla birbirlerine sokuldular. Daha uzakta, bir grup Kutup Ayısı şekil değiştiren, Elemental askerlerimizin arasında duruyordu ve bir grup Nimf onların etrafında kümelenmişti, ittifakları açıktı. Savaşta kurulan bağlar, birbirlerine şüpheyle bakmak yerine dışarıya bakarak bir araya gelmelerinden açıkça görülebiliyordu. Bize doğru baktılar, düşmanlarımız geri çekilirken aramızdan şaşkınlık geçti. Arkamızda, yüzlerce Kurt sürüsü yeniden toparlanıyor, yaralarını sarıyor ve yaralarını sarıyorlardı.

Ama sonra o kükremeler tekrar duyuldu ve dağın yamacı titredi, altımızdaki toprak gümbürdedi. Taşları parçalayan uğursuz bir feryat kalbimi titretti ve dağ yarıldı, kayaların arasından büyük bir yarık açıldı. Korku beni harekete geçirdi ve çantamın etrafında bir tur attım, onları birbirine yaklaştırdım ve yankılandıkları bir uluma saldım, ses içimi doldurdu

Kalbim cesaretle çarpıyordu. Sonra tekrar en ön pozisyonu aldım, ailem yanımda, gelecek olan her neyse onunla yüzleşmeye hazırlandık.

Bir devin ayak seslerine benzeyen gürültülü sesler o yarığın içinden bize doğru geldi ve o karanlık yarıktan çıkan bir canavarın iri gövdesini gördüğümde korku omurgamı yaladı.

Pençelerimi toprağa sapladım, dağın derinliklerinden daha korkunç yaratıklar çıktıkça boğazımda bir hırıltı yükseldi.

Canavarlar. Canavarlardan bazıları yirmi metre boyunda, sayısız bacağa ve vücutlarında sert görünümlü zırhlara sahipti; diğerleri pullu, daha küçük, orantısız büyüklükte uzuvlara ve gövdelere sahipti, sanki bir dizi garip hayvan birbirine dikilmiş gibiydi. Gördüklerim o kadar dehşet vericiydi ki korku ruhumu sarstı çünkü tam üzerimize doğru geliyorlardı.

Çok bacaklı canavarlardan biri yolumuza çıktı, böceğe benzeyen vücudu siyah zırhla kaplıydı, boncuk gözleri bana ve sürüme kilitlenmişti. Bir uluma sesi çıkardım ve ardından onu karşılamak için koşmaya başladım, Kurtlarım arkamdan gelirken başka bir canavar müttefiklerimize doğru hızla ilerliyordu.

İki keskin kısılcacın darbesini savuşturduktan sonra canavarın göğsüne doğru hamle yaptım, dişlerim vücudunun sert kabuğuna çarptı ve acı içinde inlememe neden oldu. Zırhında bir çentik bile yoktu ve bacaklarından biri bana çarparak beni altına düşürdü.

Homurdandım, dişlerimi cılız bacağa geçirdim ve Kurtlarım bir birim olarak üzerine inerken onu koparmaya çalıştım. Çenemin bir kıvrımıyla bacağını kopardım, sonra da Kurtlarıma aynı şeyi yapmaları için havladım. Birlikte yarattığı yere serdik, ama onu öldüremeden önce başka bir kâbus varlığı üzerimize geldi.

Bu seferki üzerimizde yükseliyordu, ilkinden bile daha büyüktü, etli gövdesinden sivri uçlar çıkıyordu ve timsah çenesi gibi çeneleri olan üç kafası bize doğru yönelmişti. Hızla hareket etti, çantama doğru hamle yaptı ve annem sıçradı, boğazına doğru gitti ve derisini parçalamaya çalıştı. Annem yere düştü ve bir tomar et tükürdü ama kan yoktu, yaratık hiç zarar görmemiş gibiydi. Ona yardım etmek için koşarken, canavarın göğsünü pençelerken bir adrenalin şimşegi zihnimi keskinleştirdi ve Kurtlarım bir dizi müttefik Nymph ile birlikte yardımımıza geldi.

Canavar Nimflerden ikisini ağzına aldı, onları parçaladı ve parçalarını uzağa fırlattı. Çirkin kafalarından biri gözlerini bana çevirdi ve çeneleri açılarak beni yakalamaya çalıştı. Anka pençelerimi savurdum, gözlerinde kanlı yaralar açtım ve

Beni yakalayamadan kenara çekildi. Ama dişleri kuyruğuma dolandı ve boğazımdan kopan acı dolu bir çığlıkla havaya sürüklendim. Canavar başını yana doğru savurarak beni serbest bıraktı, ben de havada uçmaya başladım, yumuşak bir bedene çarptım ve kuzenimi altımda ölü bulduğumda nefes nefese kaldım. Kederli bir çığlık attım ve kendimi yukarı ittim, onun ölümünün intikamını almak için savaşa geri koştum.

Frank canavarın çenelerine doğru çekilirken kalbim göğsümde çarptı ve dehşet dolu bir çığlık atarak kurtulmaya çalıştı. Feryat figan bir uluma beni terk etti ve çeneler onu ezmeden önce oraya ulaşmaya çalışarak daha hızlı koştum, ancak bir diş şaklaması ve ani sessizlik çok geç kaldığımdan emin olmamı sağladı. Canavar Frank'in parçalanmış bedenini Alice'in pençelerinin arasına atmadan önce çenesinden kan sızıyordu. Acı dolu bir havlama sesi çıkardı ve canavarla kafa kafaya çarpışmak için koştı.

Tam onun yanımdaydım, sürü arkadaşımın intikamını almak için koşarken kederim bir anlığına beni kör etti. Bu işlenemeyecek kadar korkunçtu ve Alice'le birlikte canavarın yan tarafına ve sırtına tırmanırken, ikimiz de onu ölümcül bir şekilde yaralamaya çalışmak için tırmalayıp ısırırken tüm ıstırabımı serbest bıraktım.

Canavar çığlık atarak dev kafalarını salladı ve timsah çenelerinden ikisi bize saldırmak için döndü. Pençelerimi beni hedef alanın yüzüne doğru savurdum ama Alice yeterince hızlı değildi, vücudu o vahşi dişlerin tuzağına yakalanmıştı. Kan akarken ve kemikler kırılırken çaresizlik içinde ona doğru hamle yaptım, Alice çırpınıyor ve yardım için havlıyordu.

Korkuyla uluyarak canavarın ortadaki kafasına atladım ve onu bırakması için yüzünü tırmaladım. Canavar onu fırlattı ve Frank'in cansız bedenine yakın bir yere düştü, bedeni çok hareketsizdi, hala yaşam barındıramayacak kadar paramparçaydı.

Kulaklarım kayıplarının bilgisiyle çınladı ve dönüp canavarın boynundaki eti yırtarken kırmızıyı gördüm. Büyük et parçalarını oyarak çıkardım, iğrenç formunun içine girdim ve sonunda kemiği buldum. Çenemi şaklatarak omurgasının üst kısmını parçaladım ve canavar düşmeye başladı, yere çarptı, kuvvet beni üzerinden fırlattı ve savaş alanında yuvarlanmama neden oldu.

Sonunda ölmüştü.

Annem oradaydı, bir sızlanmayla beni dürttü ve ben de onun yanında ayağa kalktım, döndüğümde başka bir canavarın bize doğru geldiğini gördüm. Kederimin beni ele geçirmesi için zaman yoktu, mücadele çok yoğun ve sevdiklerimden çok fazla kişi bana güveniyordu. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Bu pullu yaratığın yürüyüşü ata benziyordu ama açık çenesinde tırtıklı dişleri olan korkunç, karıncaya benzer bir yüzü vardı. Sürümün hazır olduğundan daha hızlı bir şekilde bize doğru geldi ve kalın toynaklarından biri babamın sırtına çarptı, vücudu baskı altında büküldü. Babama doğru koşabildiğim kadar hızlı koşarken boğazımdan zifiri bir uluma yükseldi. Çocukken beni dizinde zıplatan, karda avlanmaya götüren, bana nasıl güçlü olunacağını, sevdiklerimi nasıl koruyacağımı öğreten adam. Ve ben şimdi onu hayal kırıklığına uğratiyordum, yapmam gereken şeyi yapmıyordum.

Canavarlar sürümün geri kalanına saldırdı, babamı buruşuk bir yığın halinde bıraktı ve ben bir sızlanmayla yanına çöktüm, onu değiştirmeye ve iyileştirmeye hazırdım, ama vücudu kırılmıştı, ciğerlerinde nefes kalmamıştı.

Büyük bir keder içinde burnunu burnumla dürtüyor, içinde yaşamın kıpırdaması için yalvarıyordum. Ama o gitmişti. Annem keskin bir acı çığlığı attığı için ondan uzaklaşabildim ve sonra koşmaya başladım, ona ulaşmam gerekiyordu. Benden daha fazla değerli ruh çalınmadan önce onu kurtarmak için. Sürüm düşüyordu, her taraftan yaklaşan daha fazla canavarın dişleri arasında kapılıp gidiyorlardı. Diğer Kurt sürüleri yardıma koşuyordu ve ben de onlarla birlikte mücadeleye atıldım ama türüm etrafımda paramparça oluyor, kötü, tarifsiz varlıkların çenelerine yakalanıyor ve bir ceset dağının içine atılıyordu.

Annem onların arasına atılmıştı ve ben yığılmış Kurt cesetlerinin üzerine atladım, hissedebildiğim tek şey panikti. Ensesindeki kızıl tüyleri çenelerimin arasına aldım ve onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştım ama üzerine bir ceset daha düştü ve onu amcamın cesedinin altından çekip çıkarmaya çalışmak zorunda kaldım. Bu çok fazlaydı ama onu kurtarabilirsem. Annemi kurtarabilseydim... Onu sürükleyerek kurtardım ama cansız gözlerini bana bakarken buldum, çok hareketsizdi. Burnum onunla buluştu, nefes almaya çalıştım ama yoktu. daha fazlası onu bu hayatta bulacaktı.

Onun kaybını idrak edemedim, keskin çeneler etrafıma dolandı ve dişler sırtıma, böğrümüne gömüldü, zırhımı parçaladı ve derimi deldi. Kemiklerim çatırdadı ve aklım Caleb'e, bu dünyadaki son aşkıma döndü. Korku içinde ölmek istemiyordum, aklımda onunla birlikte ölmek istiyordum, geçmişimizin tüm gülümsemeleri şimdi hafızamdan geçiyordu. O ve Varisler. İzimizi bırakmıştık, savaşımızı vermiştik ve sonunda onlara geri dönemedim. Ama onların sevgisi benimle birlikte karanlığa gidecekti.

Canavarın keskin dişleri daha derine batarken, kendimi düşerken hissettim, ölümün eli benimkini tutuyordu. Ve son vedamı ettim.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

I bulutlara doğru koştum, onlara dalarken alevlerimi söndürdüm, kabarık beyazlık kütlesi içinde hızla uçtum, su damlacıkları tenime yapıştı ve titreyen yakıcı sıcaklığın bir kısmını yatıştırdı benim aracılığım.

Aralarından hızla geçerek ordumuzun arkasına doğru ilerledim, hâlâ en iyi taktiklerimizi uyguladığımızdan emin olabilmek için savaşı değerlendirmem gerekiyordu. Şimdiye kadar yöntemlerimiz iyi işliyordu, dikkatle hazırladığımız avantajlar teker teker bir araya geliyordu ama Lionel'ın sayıları hâlâ kendini gösteriyordu ve tek bir hatayı bile göze alamazdık.

Bulutların arasından çakan şimşekler, bulutların derinliklerindeki devasa bir Ejderha'nın şeklini aydınlatıyordu; silüetinin üzerinde çıtırdayan kıvılcımlar, bunun yalnızca Dante olabileceğini gösteriyordu. Fırtına Ejderhası gökyüzünde savaşımızı sürdürüyordu ve onu hâlâ bu sürekli değişen tundraya hükmederken bulmaktan memnundum. Bulutların içindeki kırmızı ve mavi ateş parıltıları bana kız kardeşimin de yukarıda onunla birlikte savaştığını haber verdi ve onun hâlâ hayatta olduğunu teyit ederek bir anlığına rahatladım.

Yer değiştirdim, kanatlarım düştü ve kendimi de düşmeye bıraktığımda içim daraldı, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ayaklarım yere doğru sıkıca yöneldi. Hava saçlarımı bir girdap gibi etrafımda savurdu, pis kokusu

Burnuma keskin bir savaş kokusu geliyordu, o kadar çok kan ve vahşet vardı ki altımdaki dünya kanla kırmızıya boyanmıştı.

Kanlı sahneyi, katliamı ve yıkımı, ordumuzun bizden önce ölüme koştuğunu, onlara sunduğumuz bir parça umut için hayatlarını feda ettiklerini düşündükçe acı kalbimi kavradı. Lionel bu günü kazanamazdı. Onların fedakârlıklarının hiçbir anlam ifade etmemesini sağlayamazdı. Buna izin veremezdim.

Suyun içindeki bir taş gibi düşerken bakışlarım savaş alanını taradı, uçan Emirler beni tamamen görmezden geldi, ya beni yere yuvarlanan bir ceset sandılar ya da muhtemelen gökyüzünü saran Griffinler, Manticorlar, Ejderhalar ve Pegasuslar arasında beni hiç fark etmediler.

Hattımız artık pürüzlüydü, taktiklerimiz Geraldine'in güne başlarken önderlik ettiği üç çatallı düzene göre değişmişti, savaş daha parçalı, küçük çaresizlik bölmelerine odaklanmıştı.

Sol kanadı ele geçirdim, Rosalie'nin sürüsü hala acımasızca rakibe saldırıyordu ve müttefikimiz olan Nymph'lerin bir kısmı çingiraklarıyla sayısız düşman Fae'yi hareketsiz bıraktı ve Kurtların hemen ötesinde sondalarıyla onları parçaladı.

Onları içime çektikçe göğsüm gururla kabardı, ancak delici bir çığlık havayı ikiye böldü, kalbimin ritmini bozdu ve tutuşturmuş olabileceğim tüm sahte umut duygusunu çaldı.

Hava sihrimi kullanarak savaşan Fae'lerin yüz metre yukarısında aniden durmak için kullandığımda başım döndü, keskin bir nefes boğazıma takıldı ve beni boğmakla tehdit ettiği yere yerleşti.

Ordumuzun doğusundaki dağın yamacındaki yarığı, daha önce orada olmayan kayalardaki sivri yarığı gördüğümde dudaklarım dehşetle aralandı.

Seth'in sürüsü de dahil olmak üzere ordumuzun sağ kanadının tamamı,

kâbuslar boşluğundan koparılmış yaratıklar tarafından yok edilirken,

Kurtların parçalanırken atıkları ulumalar, acı dolu çığlıklar bana ulaştı.

Lionel'in ordusunun üzerine saldıığımız canavarların bu kadar olduğunu düşünmüştük.

Kafeslerine yaptıığımız sabotajın onların sonu anlamına geldiğine inanmıştık. Ya yanılmıştık ve başından beri daha fazlası vardı ya da Vard o zamandan bu zamana kadar geçen süreyi bu yaratıkları yaratmak için yorulmadan çalışarak geçirmişti. Ve bunlar daha önce gördüklerimden çok daha büyük, çok daha korkunçtu.

Çok bacaklı bir canavar kürkle kaplı bedenini havaya kaldırıp uluyan kurdu, kendi kalbimin kıpırdanışında da yankılandığını hissettiğim şiddetli bir sarsıntıyla ikiye ayırırken korku kalbimi sardı.

Destek çağırmam gerekiyordu. Orduyu sağ kanada doğru çevirmeliydim ama zaman yoktu. Her şey çok hızlı oluyordu ve dağın yamacındaki o karanlık yarıktan daha korkunç yaratıklar akıyordu.

Elimi çevirdim ve hava bedenimi sıkıca kavradı, sonra da beni doğruca ordunun genişliğine fırlattı. Kendime bir güçlendirme büyüsü yaptım ve beni duyabilecek herkes için bir emir kükredim.

"Sağ kanattan geri çekilin! Geri çekilin ve yeniden toplanın. Değiştiricilere ihtiyacımız var, büyük lanet değiştiricilere ve toplayabildiğimiz kadar güce. Tüm odağınızı sağ kanada çevirin!" Sözlerim rüzgârda savrulup gitti ama generallerimize, Geraldine ve Washer'a ya da ordunun gerisinde kalan ve bu emirleri ellerinden geldiğince uygulamaya hazır olan stratejistlere ulaşacaklarını biliyordum. Ama bu yeterli olmayacaktı. O canavarlar kuvvetlerimizi parçalıyor ve dengeleri daha da aleyhimize çeviriyordu.

Kırmızıya bulanmış beyaz bir kürk parıltısı bakışlarımı yakaladı ve kılıcımı kınımdan çekerek ona doğru atıldım ve sekiz ayaklı, pullu, devasa yarattığı ve lanet bir atı andıran vücudunu gördüğümde meydan okuyarak böğürdüm.

Canavar başını bana doğru savurdu, dudaklarından yeşil tükürükler uçuşurken bana doğru tısladı ve sonra saldırdı. Hamlesinin altından eğildim, sağa doğru döndüm ve kılıcımınla acımasızca vurdum, bacaklarından birini kestim ama umduğum gibi koparmadım.

Yaradan parlak yeşil kan püskürdü ve derime sıçradığı yerde şiddetli bir yanma başladı.

Telaşla bağırdım, kendimi bedeninin altına attım, su büyüsü asitli kanı temizlemek için koluma akarken ben de o şeyin altından çıkmaya odaklandım.

Canavar böğürdü, ağırlığını yere verdi, devasa gövdesi bir an önce durduğum yere çarparken sekiz bacağı yayıldı. Ona doğru savruldu, bıçağım yüzüne çarptı, gözlerini kesti ve kör etti, ancak her yöne daha fazla asitli kan fışkırdı.

Onu engellemek için zamanında bir hava kalkanı oluşturmayı başardım, yeşil spreyle beni çevreleyen katı hava kubbesinin üzerinde yuvarlanırken büyüme karşı tısladı.

Canavar çırpınırken kendimi kenara attım, artık göremediği için rastgele saldırıyor ve birçok bacağından gelen vahşi tekmelerle Fae'yi uçuruyordu.

Yerde yuvarlanırken lanet ettim, beyaz kürk parçasına ulaşmaya çalıştım, düşmüş savaşçıların acımasız çevresini ve bu acımasız kaya ve taş manzarasını ondan herhangi bir işaret için avladım.

Yıkıcı bir çığlık beni etrafımda döndürdü, yukarıdan bir gölge üzerime inerken avucumdan Anka ateşi fışkırdı, Vard'ın canavarlarından biri daha gökyüzünden daldı, bu seferkinin kancalı bir gagası ve lanet olası palalar büyüklüğünde sivri pençeleri vardı.

Alevlerim onun insansı bedenine yapışmış gümüşü pullardan sekiyor, ısıları arttıkça beyazlaşıyor ve parlaklığa karşı gözlerimi kısmama neden oluyordu.

Gözlerimi korumak için bir kolumu kaldırdım ve pençeler koluma battığında boğazımdan bir çığlık koptu, metal bileklik kavrayışının baskısı altında büküldü ve yerden çekildim.

Canavar gökyüzüne doğru havalanırken tırtıklı hareketlerle yalpaladı, altımda yerde yatan Fae'ler kraliçelerinden birinin savaş alanının üzerinde sürüklendiğini gördüklerinde panik içinde bağırıyorlardı.

Kılıcımı savurup yaratığın bacağını kestim, kılıcım etini kaplayan metalik pullara çarptıkça çınlıyordu. Bu yaratığın Fae kökenli olduğunu tahmin etmemi sağlayacak kadar Harpy ile benzerlikleri vardı ama vücudu benimkinin beş katı büyüklüğündeydi, kuş kafası kaba ve doğal olmayan bir şekilde çirkindi.

Yer altımdan kayıyordu, tekmeleyen bacaklarımın ötesine bir bakış altımızdaki ölümcül düşüşü gösteriyordu, ancak yükseklik en büyük endişem değildi çünkü boynuzlu bir canavar gördüm - sırtı boyunca sivri dikenleri olan boğaya benzer bir şey - altımdaki savaşa saldırıyordu.

Sağır edici bir Moos korusu duyuldu ve kendimi kurtarmak için daha fazla mücadele ettim, çünkü Minotorlarımızın bir lejyonunun savaşa girdiğini gördüm, hepsi değişti, boynuzları indirildi ve güçlü yumruklarında savaş silahları tutuldu.

Milton'ın hücum liderlik ettiğini boynuzlarına boyanmış altın şeritlerden anladım; liderlik işareti, sürüsü arkasında savaşa girerken onu bir hedef haline getiriyordu.

Kılıcımı beni tutan canavara doğru tekrar savurdum, pençelerinin yanı sıra koluma batarken bileziğin altında delinecek bir nokta buldu.

Bir toksin damarlarıma hücum ederken nefesim ciğerlerimde kesildi, bedenim sarsıldı, kılıç elimden kayıp yere doğru yüz metre yuvarlandı. Buz, taşlaştırmacı bir şiddet dalgasıyla etimin altına yayıldı ve düşmekte olduğumu bile zor fark ettim, hava etrafımda çırpınıyordu

Bir bez bebek gibi yuvarlanırken, atılmış bir çöp gibi düşerken, kaçınılmaz darbeyi durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Kanatlarım etrafımda parladı, alevler onlardan gökyüzüne doğru yuvarlanırken yakınımnda kıvrıldılar, beni kucakladılar, bedenim acı içinde çığlık atmaktan başka bir şey yapamazken beni ölümden korumaya çalıştılar.

Kulakları sağır eden bir çatırtıyla yere düştüm, önce hiçbir şey hissetmezken sonra her şeyi aynı anda hissedince nefesim bir çığlıkla dışarı çıktı.

Acı etimin her parçasında patladı, altımdaki cansız bedenler düşüşümün dehşetini daha da arttırdı, ölü gözler her taraftan bana bakarken, suçlamalar rüzgârda fısıldıyordu. Zihnim orası ve burası arasında gidip geliyordu, ölülerin tıslamaları bir nefes için beni çevreliyor, sonra nefesimi bırakınca kaçıyorlardı.

"Kraliçe için!" Milton böğürdü, bir inleme korosu havayı doldurdu, neredeyse düştüğümü gören canavarın yankılanan çığlığını bastıracak kadar yüksekti, boğa benzeri canavar yoluma çıktı, boynuzlarını indirdi, devasa toynakları altındaki her şeyi yok etti.

Korku, yıkıcı acının arasında bana doğru geldi, parmaklarım açılıp kapandı, aralarında kısa bir an için yumuşak bir şey düğümlendi ve sonra düştü.

Sihrimi çağırmaya çalıştım ama düşüncelerim, varlığımın her bir parçasını kaplayan sonsuz acının içinde dağılmıştı.

"Bekle," diye soluk soluğa bağırdım, Minotorlar izdihamlarını tersine çevirip beni ve o canavarı ayıran boşluğa hücum ederek, parçalanmış bedenimle yaklaşmakta olan ölümümün kesinliği arasına girdiler.

Zehir. Zihnim bu kelimeyi kasımlar arasında, herhangi bir insandan on kat daha büyük bir canavara doğru koşan Minotorları görmemi engelleyen göz kırpmaları arasında tedarik etti.

Parmaklarımı tekrar kaydırdım, kürk onlara sürtündü, başparmağımı işaret parmağımdaki yüzüğe sürterek onu süsleyen gülün dikenini ararken bir inilti farkındalığımı çekiştirdi. Bu yüzükler bana ve Darcy'ye Oscura Klanı tarafından ihtiyaç halinde kullanmamız için verilmiş bir hediyeydi ve her geçen saniye ihtiyacın daha da arttığını hissediyordum.

Minotorlar canavarla çarpıştı, öfke çığlıkları acıya dönüştü ve sonra teker teker aniden kesildi.

"Hayır," diye soludum, kendi acımın kükreleyen öfkesine karşı dişlerimi sıktım ve başparmağımı halkaya bastırarak orada depolanan panzehiri serbest bıraktım.

Bakışlarım Minotora takılı kaldı, altın boynuzların parıltısı bana Milton'ın nerede savaştığını gösterdi, yumruğundan bir balta sallanıyordu, boynuzlarından kan damlıyordu. Onlarla yüzleşen canavar ağırlığını çalgınca savurdu, toynaklı bir ayak bir Minotor'u kanlı bir kan püskürmesi içinde ezdi, çünkü zamanında yoldan çekilmeyi başaramadı.

Buz derimin altında çözüldü ve geriye sadece parçalanmış bedenimin acımasız işkencesi kaldı.

Daha fazla Minotor önümdeki canavarın gazabına uğrarken bir hıçkırık göğsümü parçaladı, parmaklarımı yanağıma bastırıp kendimi iyileştirecek kadar zihnimi boşaltmak için savaşıırken bir gözyaşı yanağımdan saçlarıma doğru kayıyordu.

Büyünün ipliği avuçlarımdan kayıp gitti, savaşın acısı ve çatışması beni çok fazla kuşattı.

Altımdaki ceset yığınının bir inilti daha duyuldu ve rüzgâr savaş alanında soğuk ve vahşi bir şekilde eserken, üzerine uzandığım kurttan birkaç beyaz kıl koparak gözlerimin önünde sürüklendi.

"Seth," diye soludum, kederli bir şekilde inerken gözlerimi kapattım, altımdaki en küçük hareket bana onun hayata benden bile daha tehlikeli bir şekilde tutunduğunu söylüyordu.

Anıran sığırların ve vahşi kükremelerin sesi, savaşın tüm görüntüsünü engelleyip zihnimi iyileşmeye odaklanmaya zorladığımda, büyü sonunda yerine oturup etime hücum ederken daha yoğun bir şekilde bağırdı.

Kırılan kemiklerim çatlayıp birbirine kaynarken haykırdım, ciğerlerime giren her şeyi öksürerek çıkarırken dudaklarımı kan kapladı.

Acı beni bir anda terk etti ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, Minotora göz kırptım, şimdi sadece Milton ve diğer iki kişi, bakışları hâlâ bana doğru kayan canavarla savaşıyordu, sanki bu alandaki en olgun avın ben olduğumu biliyordu.

Elimi üst üste yığılmış cesetlerin arasından geçirdim, kürk fırçasına uzandım, iyileştirme büyüü hala damarlarımda dolaşıyordu ve onu bulur bulmaz Seth'in gücünün titreyen dalına kolayca bağlandım.

Canavar etrafında döndü, kuyruğundaki dikenler bir Minotor'u ikiye böldü ve diğerinin kafasını kesti, karşısında sadece Milton kaldı. Boynuzlarından biri kırılmış, baltası yontulmuş ve avucunda gevşek durduğu yerden kan damlıyordu, sürüsünün ölümünün gerçekliği onu olduğu yerde donduruyordu.

"Milton!" Canavar ona doğru dönerken kükredim, başını eğdi ve ona saldırmaya hazırlanırken toynaklı bir ayağını yere sürttü

Aşağı.

Arkadaşım yarım saniye bana baktı, gözlerine yansıyan acı, ölen sürüsü için duyduğu gururla hafifliyordu. Ölümle birlikte geriye doğru kaymışlardı ve aralarında Bernice'i gördüm, boynu yarılmıştı, dudakları sanki sonu onu şaşırtmış gibi ayrılmıştı.

Milton kederli bir böğürtü çıkardı, canavarın hücumuyla yüzleşmek için dönerken kendi boynuzlarını indirdi.

"Bekle!" Büyü yapmak için elimi kaldırarak bağırdım ama gücüm Seth'inkine kilitlenmişti; gücüm Seth'in içinden akıp onu saf irade gücüyle Peçe'nin bu tarafına sürüklerken, Seth'in titreyen kalp atışları kulaklarımda yankılanıyordu.

Milton hücumu geçtiğinde kemerimden bir hançer çıkardım, düşmanının büyüklüğü onun ölümünü kaçınılmaz kılıyordu, dudaklarından bir böğürtü döküldü ve ayakları tereddüt etmeden canavara doğru ilerledi.

Canavar onu karşılamak için koştu, başını eğmiş, keskin boynuzlarını öldürücü bir darbe için hazırlamıştı.

Hançerimi fırlattım, uçtan uca uçuşunu izledim, hedefi doğrudu. Canavarı gözünden vurduğum, acı içinde feryat etmesini ve son anda başını kaldırmamasını sağladım.

Milton hücumunu yavaşlatmadı, boynuzlarını eğdi ve yaratığın çıplak boğazının derinliklerine sapladı, onu parçaladı ve kanını canlı kırmızı bir nehir halinde akıttı.

Canavar düşerken Milton'ın adını haykırdım, devasa ağırlığı yere çarptı ve kulakları sağır eden bir gümbürtü ölümünün kesinliğini duyururken arkadaşımı altında ezdi.

Parmaklarımın altındaki kürk ete dönüştü ve Seth uyanırken lanet okudu. Çoktan ayağa kalkmışım, koşuyordum, yaratığı Milton'ın üzerinden bir hava büyü anahtarıyla fırlatıp parçalanmış bedenini ortaya çıkarırken büyü benden kopuyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım, ona doğru koştum, sürüsünün cesetlerinin üzerinden geçtim, omurgasındaki doğal olmayan bükülmeyi ve Fae formuna geri döndüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken elini tuttum.

"İyisin," dedim, avucunu sıkıca kavradım, teninin sıcaklığı bana umut verdi, ama sıklıkça ölümün o telaşını, kalbimin fazladan atışını hissettim. "Bekle," diye yalvardım, büyü onunkine ulaşıyor, benden kopuyor ve etine baskı yapıyor, tutunacak bir güç kırıntısı arıyordu.

"Milton, bekle," dedim tekrar, daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde, savaşın gürültüsü etrafımda azalıyor, ordumuzun içine dalan canavarların kükremesi daha sessiz hale geliyordu.

Yüzüne uzandım, çenesini elimle kavradım ve başını salladım, ama çenesinin sallanma şekli çok gevşekti, ifadesi boştu ve benim ötemdeki gökyüzüne düşmüştü.

"Hayır," dedim ona, büyülerim etine çarpıyor, kendisinden herhangi bir iz arıyor, bu cehennemî serbest bırakma ihtiyacıyla inşa ediyor ve inşa ediyordu. "Lütfen gitme. Lütfen gitme. Senden benim için ölmeni istemedim. Bunu ben istemedim. Lütfen Milton."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, yüzünü daha sıkı kavrayıp onu tekrar sarsarken, beni dinlemesini ve geri dönmesini talep ederken acı göğsümü parçaladı. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, gücümün tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Vücudunda iyileştirebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Daha sert iterken içimden bir hıçkırık koptu, dünya gözyaşlarımla bulanıklaştı ve arkadaşımın kaybı, sürüsünün kaybı, ordumuzun tüm bu kanadının kaybı. Bu çok fazlaydı. Fedakârlık çok büyüktü.

Bir el omzuma düştü ve uğursuz bir uluma havayı o kadar saf bir kederle parçaladı ki gözyaşlarımda kalan azıcık kısıtlamayı da kırdı. Milton'ı serbest bıraktım, ayağa kalkıp Seth'in beni kollarına çekmesine izin verirken dudaklarımdan bir özür döküldü.

"Sürüm," diye mırıldandı, gözyaşları yanaklarımı ıslatırken tutuşu beni ezmekle tehdit ediyordu, acımız bir olarak doruğa ulaşıyor ve bizi çevreleyen şeyin dehşeti ruhlarımızı zorluyordu.

Yıkımı, savaşan Fae'lerin bu tarafındaki ordumuzun yok oluşunu ve çok yakın zamanda pek çok kişinin savaştığı savaş alanının boşluğunu gördüğümde titredim.

Saldırıyı sayımıza göre değerlendirdim, gözlerim onların ötesinde Lionel'in savaşçılarının durmaksızın uzanan sonsuz saflarında gezinirken, arka muhafızlarımız zaten açıkça görülüyordu.

O canavarlar bize acımasız bir bedele mal olmuştu. Ve her şeyin en inkar edilemez şekilde aleyhimize döndüğünü kabul etmek zorunda kaldığımda kalbime giren korkuyu inkar edemezdim.

Darius

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Tavaş makinesinin ateşinin gürültüsü havada patladı; ses, iğrenç mekanizmanın içinden yüz katına çıktı. İçeride konuşlanmış askerlerden ilkin baltamı savurduğumda kulaklarım çınladı.

ahşap gövde.

İlkini yaktıktan sonra, kulelerin içindeki ve etrafındaki Fae'ler tüm çabalarını onları korumak için harcamışlardı, bu da taktiklerimizi değiştirmemiz ve olaylara yaya olarak girmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Hiçbirinin içi aynı şekilde düzenlenmemiştir, her birinde gizli tuzaklar ve kontrollere ve onlara güç veren Fae'lere giden yolu engelleyen gizli kapılar vardı. Ancak bunda bir kusur vardı çünkü lanet olası yıldız makinelerine güç vermek için büyülerini bir araya getiren orospu çocuklarının büyülerini azaldıkça sık sık değiştirilmeleri gerekiyordu. Bu da yeni bir sihirbaz kaynağının görevi devralmak için her zaman yakında olması gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden her şeyi girişe karşı koruyamadılar. Özellikle de bu savaş alanındaki en güçlü iki Fae'den.

Xavier ahşap alanda dörtlüye ilerlerken kişnedi ve Fae'yi kenara sıçramaya ya da toynaklarının altında ezilmeye zorladı. Ona odaklanan herkesi patlattım ve çok geçmeden ateş büyüm duvarları tutuşturmaya başladı,

Duman yükseldikçe üzerimizde panik ıgıllıkları yükseliyor ve bu şeyin içinde sıkışıp kalan Fae'leri başlarına gelecekler konusunda uyarıyordu.

Xavier onların panik seslerine doğru döndü ve arka ayaklarıyla duvara bir tekme atarak duvarın yıkılmasına ve bize yeni bir yol açılmasına neden oldu.

Koşmaya başladım, baltam bir Fae'nin bacağını kesti ve bana doğru hamle yapan bedenlerin arasına dalarken bir diğerrinin boğazını kesti, ancak hiçbirini bundan daha fazla yaklaştımadı. Aniden ortaya çıkışımız ve ikimizin de dövüşmek için etrafta dolaşmıyor oluşumuz onları çok şaşırtmıştı.

Xavier kıpırdandı, tahtadaki çatlaktan kayarak geçti ve onu takip etmem için yeterince genişletti.

Duvardaki boşluğa doğru koşarken parmak uçlarımdan buzlar döküldü ve o boşluktan içeri dalıp arkamdaki boşluğu kapattığımda, arkamdaki piçlerin hiçbirini girişı de kapattığımı, hepsini bu şeyin içine kilitletiğimi ve kaderlerine bağladığımı fark etmemişti bile.

Sarmal bir merdiven yolu açıyordu ve kapının yanında Xavier'in sarmaşıklarından kurtulmak için savaştan dört askeri görmezden gelerek ona doğru koştum.

Kısmen bizi yukarıda bekleyen şeyin yükünü çekmek istediğim için, kısmen de merdivenlerden yukarı koşarken Xavier'in çıplak kıkına bakmak ya da pırıl pırıl sikine yan gözle bakmak istemediğim için önden ben gittim.

Adrenalin kol ve bacaklarımdan geçerken, yukarıdaki Fae'lerin bizi bekliyor olacağı bilgisi heyecan ve önsezinin güçlü bir kokteyli gibiydi.

Su büyüümün önümde yarışmasına izin verdim, küçük damlacıklar merdivenlerden yukarı uçu ve yukarıdaki ahşap zemin boyunca kayarak kanın sıcaklığını aradı. Su damlacıkları tek tek sertleşmiş botların üzerinden geçti ve et bulmak için bileziklerin ve pantolonların altından kaydı.

Hiçbirinin sıvının tenlerine sıçradığını hissettiğinden ya da büyüünün daha derine inip odağı damarlarındaki kana bağladığını ve onu ele geçirmeme izin verdiğini fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Bu sihir zordu, onunla olan bağlantım en iyi ihtimalle zayıftı, ama tek yapmam gereken çekmekti ve-

Kanlarını çekip aşağıya doğru çekerek ayak tabanlarına hücum etmesini sağladığım ve vücutlarının panik içinde isyan etmesine neden olduğum sırada, alarm ıgıllıkları yaklaşık yirmi bedeninin hızla yere çarpmasıyla yankılandı.

Tutamadım, kavramam çok ince bir şekilde yayıldı ve odağım çok uzağa dağıldı, ama odaya girdiğimizde ve Ejderha ateşi vücudumdan koptuğunda, buna ihtiyacım yoktu.

Ölmeden önce çılgık atacak zamanları bile olmamıştı, topa yüklemeye çalıştıkları güç topu ellerinden düşmüştü.

Beyaz ve mavi enerjinin o çatırdayan genişliği mekanizmanın içinden geri kayarken, yaratıcıları ölürken ve böylece sihirleriyle oluşturdukları bomba üzerindeki kontrollerini serbest bırakırken gözlerim açıldı.

"Xavier!" Panik içinde bağırdım, kardeşime doğru döndüm, yeterli olmayacağını bildiğim bir kalkan oluşturmak için parmak uçlarıma büyü aktı.

Ama onunla yüzleşmek için döndüğümde, o enerji topu sırtımdan yere doğru düşerken ve kalbimde vahşi bir dehşet parlarken, tatlı kardeşimi yaklaşan ölümlerimizin bilgisiyle panik içinde ayakta dururken bulmadım. Bir savaş aygırının bana doğru saldırdığını, başını eğdiğini ve burun deliklerini açarak dörtnala bana ve topun ateşlenebilmesi için açılan deliğin ötesine doğru koştuğunu gördüm.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve ona doğru atıldım, yelesinden bir tutam yakaladım, o da başını eğip bir kanadını aşağıya indirerek kendimi sırtına atmamı sağladı.

Patlama savaş makinesinin ortasındaki dünyayı parçaladı ve uçurumdan atlayıp aşağıdaki düşman saflarına doğru dalarken buzdan kalkanım arkamıza çılgınca parladı.

Sanki yeryüzü arkamızdan ikiye bölünmüş gibi bir ses geliyordu, patlama o kadar şiddetliydi ki, onu duymak için hâlâ hayatta olduğumuza inanamıyordum, patlamanın sıcaklığı öfkeli bir ateş dalgası halinde peşimizden geliyordu.

Xavier'in kanatları kırılırken kalkanım çatlayıp parçalandı ve altımızdaki Fae'ler, Feribotçuya olan borcumu ödemek için kanımda şarkı söylediğini hissedebildiğim bir ölüm dalgasıyla patlamanın kurbanı oldular.

Yine de yaşadık.

Xavier kanatlarını çırttı ve şimşek ve Anka ateşinin bulutları ikiye böldüğü, sayısız diğer uçan Orders ile savaşta kaynaşan bir Ejderha dalgasını ortaya çıkardığı üzerimizdeki gökyüzüne doğru sertçe uçtu.

Patlamanın şok dalgası bize çarptı ve havada yuvarlanmaya başladık, gittikçe yükseldik, Xavier'in yelesini o kadar sıkı tutuyordum ki saçlarını koparacağımdan korkuyordum.

İçimde yer değiştirme dürtüsü vardı ama bunu yaptığım anda konumumla ilgili tüm gizliliğin kaybolacağını bildiğim için kendimi tuttum ve hâlâ babama ulaşım buna kendim son verebileceğimi umuyordum.

Havada yuvarlanırken Xavier çılgınca kişnedi, patlamanın yaydığı güç dalgasını birkaç kafa karıştırmacı, dehşet verici saniye boyunca sürmekten başka bir şey yapamadı.

Sonunda kanatları tekrar açıldı ve gökyüzünde gerçekleşen savaşlara göz kırparak yönümü bulmaya çalıştım, kalan son savaş makinesini fark ettim ve hazırlandım-

Gölge ve karanlıktan oluşan bir yaratık birdenbire bize çarptı ve pençeleri zırhıma battığında ve kardeşimin sırtından söküldüğümde haykırdım.

Xavier benden uzağı savrulurken telaşla kişnedi ve bize saldıran canavarın kösele kanatları gökyüzünün ötesini görmemizi engellediğinden karanlığı gömüldüm.

Baltamı sırtımdan çıkarıp yaratığı doğru savurdum ama daha ona temas edemeden elinden kurtuldum ve sert, kayalık zeminde yuvarlanmaya başladım.

Kendimi ayağı kaldırırken ağızımdan bir tomar kan tükürdüm ve üzerimde yükselen Ejderha'ya bakarken boğazımın arkasından bir hırıltı yükseldi, vücudu o kadar koyu bir tondan oyulmuştu ki etrafını saran gökyüzünün ışığını emiyor gibiydi.

Tharix üzerime doğru gelirken sivri dişlerini gösteriyordu ve ölmeyen bir canavarı nasıl öldüreceğim sorusu aklıma takıldı.

DOKSANINCI BÖLÜM

Lavinia sıra sıra Nimfler tarafından korunuyordu, ona yaklaşmak imkânsızdı, gölgeleri batı saflarımıza doğru akıyor ve önlerine çıkan her şeyi tüketiyordu. Caleb ve ben savaşın dansına kapılmıştık, ölüm ve acı etrafımda öylesine mevcuttu ki tenimi Sevdiğim insanların çoktan düşmüş olma ihtimali tüylerimi diken diken ediyordu.

Bakışlarım sürekli gökyüzündeki Darcy'ye kayıyordu, mavi ve kırmızı ateşi bulutların arasında yuvarlanıyordu. Bir keresinde saçlarına bir göz atmış ve o olduğunu anlamıştım ama bu dikkat dağınıklığının bakışlarımı başka yöne çevirmesine izin veremezdim. Yukarıda kendi savaşını veriyordu ve tüm içgüdülerim beni şu anda onunla birlikte olmaya çağırırsa bile kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum.

Caleb ikiz kılıçlarıyla bir başka düşman Su Perisini acımasızca bıçakla yaraladı ve yere serdi. Omzumu başka bir Nimf'in karnına vurdum, onu arkasındaki iki Nimf'e doğru fırlattım, sonra şaha kalktım ve kılıcımı göğsüne sapladım. Altıma düşüp ölmenden önce kılıcımı vücudundan çektim ve daha fazla Nimf önüme çıkarken hırladım. *"Bu yeterince hızlı değil, Lavinia'yı yok etmeden önce ona ulaşmalıyız."* Caleb'in sesi zihnimde yankılandı.

Bir fikrim vardı. Kaotik ve öngörülemez bir fikirdi ama artık tereddüt etmenin bir anlamı yoktu.

Caleb'a "*Hattı koru,*" dedim. "*Bir silahla geri döneceğim.*"

"*Acele et,*" diye ısrar etti ve ben de Nymph'lerden uzaklaşarak arkamızdaki çiğnenmiş ölü Fae sıralarına doğru hızla ilerledim. Sadece düşmüş düşmanlarımızdan almaya çalışarak kollarını kopardım ama vücutları o kadar kanla kaplıydı ki birini diğerinden ayırmak zordu. On Fae kolunu topladığımda, sanguis kardeşime geri döndüm, rüzgar kadar hızlı hareket ederek onları Nymph'lerin önünde bir daire şeklinde yere çakarken Caleb onları geride tutmaya çalıştı.

Bacağıma bağladığım akıtıcı hançeri kınından çıkardım, çemberin ortasına geçip kolumu kestim ve kanımın yere dökülmesine izin verdim. Bu numarayı bana babam öğretmişti, kara büyü o kadar güçlüydü ki gerekmedikçe asla kullanmamam konusunda beni uyarmıştı. Ama bir savaş alanının ortasında durup ölümün adımı çağırması muhtemelen gerekli sayılırdı.

Gözlerim kapandı ve büyüünün sükûneti beni transa geçirdi, ama karanlıkta duyduğum olağan fısıltılar yerine sessizlik vardı. Anlatılmamış büyülerle dolu, baş döndürücü, keskin bir sessizlik. Gölgeler artık temizlenmişti, beni içlerindeki ölüme doğru çekmeye çalışacak lekeli su perisi ruhları yoktu.

Gücü arzuma doğru yönlendirdim, ayaklarımın dibindeki toprağa geçirdim ve gözümü kırıştırdım, kanımın on mükemmel çizgi halinde yerden çıkan kopmuş kollara doğru yayıldığını gördüm.

"*Daha hızlı!*" Caleb kafamın içinde bağırdı ama kan büyüsu beni sakinleştirdi, bakışlarım Nymph'leri zapt etmeye çalıştığı, sondalarının acımasızca sallandığı yere düştü.

Kanımın kollara bağlanmasını istedim, her birinin içine sızdığını ve parmaklarının esnemeye başladığını hissettim. Her bir düşmüş Fae'nin gücü içime işlerken inledim, büyülerinin armağanı benimle onlar arasında akıyordu.

"*Kaç,*" dedim Caleb'a ve bana doğru bir bakış atarak kaçtı, yanımdan geçip bana doğru hücum eden Nymph'lerden uzaklaştı. Eğer bu başarısız olursa, ben ölmüştüm. Bunu gözlerindeki cinayetten anlıyordum. Gölgelere bağlı kaldığım sürece kaçamayacağım kadar çoklardı. Ama seçimimi yapmıştım ve karşılığını almak için dua ediyordum.

Ateş, toprak, su ve hava yüce bir güç patlamasında birleşti, on elin hepsi bana doğru yayıldı ve kendi Elemental gücümle birleşerek saldırıyı körükledi. Buzun, alevlerin, rüzgârın ve bir depremin gürleyen yıkımının o muazzam çarpışması Nimflere çarparak zemini ikiye böldü.

Nimfler elli metre uzunluğundaki bir çukura yuvarlandılar, yanlarında düşman Fae'lerden oluşan sıraları da götürdüler, tek başıma öldürmeyi umabileceğimden çok daha fazlasını, ama kara büyü'nün yardımıyla durdurulamazdım. Çalkantılı güç düşmüş Nymph'lere çarptı, onları yaktı, dondurdu, altımdaki uçurumda sadece ölüm kalana kadar onları dövdü.

Kopan kollar küle döndü, güçleri tükendi ve onları kullanmak için kullanılan şiddetli büyü son etlerini de paramparça etti. Bu kaynayan güç bana zarar verdiğinde büküldüm, dizlerim yere çarptı ve Caleb yardıma koşarak yanımda diz çöktü. Düşman ordusu tekrar yaklaşıp uçurum boyunca köprüler kurarken beni iyileştirmek için uzandı ve iyileşmek için çok az zamanım olduğu için nabzımın atmasına neden oldu.

Caleb'in eli benimle buluşmadan, bir Kafkas Kartalı gökyüzünden süzüldü, pençeleri koluna yapıştı ve onu gökyüzüne doğru sürükledi. Caleb canavarın pençesinde tekmeleyerek ve çırpınarak bulutlara doğru giderken ona doğru sıçrayarak bağırdım.

Dizlerimin üzerinde tekrar yere çöktüğümde bacaklarım tutmadı, nefes nefese kaldığımda başım öne eğildi ve zihnim döndü. Büyüm tükenmişti, göğsümün içi çınılıyordu. Kana ihtiyacım vardı ama düşmüş Nimflerin olduğu bir alandaydım, hiçbir Fae bedenine yakın değildim.

Lionel'in ordusu yaklaşıyordu, amblemiyle işlenmiş bronz zırhlar giymiş bir sıra Sentor ellerinde ok ve yaylarla bu tarafa doğru ilerliyordu. Bir dişi ilk okunu bana doğru rılttı ve bir hız patlamasıyla hareket etmeye çalıştım ama kara büyü her şeyimi alıp götürmüştü.

Ok zırhımdaki bir boşluğa saplanıp omzumdaki ete çarparak beni sırtüstü yere sererken haykırdım. Sonra toynakları gürleyerek yaklaştı ve bundan sonra olacakları durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Öldürmeyi bitirmek için durmadılar, toynaklarının onlar için yapmasına izin verdiler, hayvanlar beni çiğnedi, kemikleri ezdi ve kaburgaları kırdı.

Hırıldadım, hareket etmeye çalıştım, kendimi tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştım ama gelmeyi bırakmadılar. Ölüm etrafımı sardı ve ben de ellerimle başımı kapatıp kurtulmam için yıldızlara dua etmek zorunda kaldım. Önüme yuvarlandım, toynakların saldırısına karşı kıvrılmaya çalıştım, ama daha fazlası bana çarpmaya devam etti, sırtım aniden korkunç bir çatırtı sesi çıkardı ve tüm hislerim bacaklarımı terk etti.

Çamurun içinde inledim, tüm bunların acısı sinirlerimi alevlendirdi.

Çiğnemeler sonunda durdu, Sentorlar daha büyük bir savaşa doğru ilerledi ve Lavinia'nın dönmesiyle etrafımdaki savaş alanı sessiz kaldı.

güçler başka bir yerde, uzaklara doğru ilerliyordu. Tüm bu sessizlik ve acı arasında, eşime ve ruhumu sonsuza dek kirletecek olan gerçeğe odaklandım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim, bulutları aydınlatan kırmızı ve mavi renkleri gördüm ve ona verdiğim sözü hatırladıkça dişlerimi sıktım. Bozarsam ruhumu ezecek olan yemini.

Kendimi ileriye doğru sürükledim, bacaklarım işe yaramazdı, aklımı en çok ihtiyacım olan şeye verirken arkamdaki çamuru kazıyordum. Kan.

Ölüm beni ne şimdi ne de hiçbir zaman alamazdı, çünkü ben ona aittim. Hayatımız iyice yıpranana ve onun gülümsemesi binlerce görkemli günü aydınlatana kadar hiçbir mezarda yatmayacaktım. Yarının güneşiyle birlikte doğacaktık ve ne olursa olsun o şafağı yanımda aşkımla birlikte görecektim.

Darius

BÖLÜM DOKSAN BİRİ

T o devasa siyah Ejderha bana doğru üç hantal adım attı ve sonra değişti, Tharix önümde belirdi ve daha önce onu gördüğüm gibi gölge kıyafetlerle kendini gizledi. Ancak bu sefer benim kıyafetimi taklit etmedi, onun yerine kendi tasarımı olan, omuzlarında ve dirseklerinde sivri uçların yükseldiği, sıkı ama sağlam, birbirine kenetlenmiş siyah zırh plakaları yaptı. hareket etmesine izin vermek için.

"Ee," dedim baltamı elime alıp ağırlığımı hafifçe kaydırarak.

Bu dövüş başladığında kolay kolay bitmeyecekti ama bahse girerim ki kafasını koparmak yapılacak en doğru hamle olacaktı.

Tharix beni incelerken başını eğerek, "Evet," diye cevap verdi. "Görünüşe göre bu gece ölümle ziyafet çekmişsin kardeşim. Ben de aramızdaki canavarın ben olduğumu sanıyordum."

Bu değerlendirmeden pek hoşlanmadığım için dilimi yanağıma bastırdım. "Halkımızın onuru ve özgürlüğü için savaşıyorum. Zorbalığa ve baskıya karşı savaşıyorum ve hepsinden önemlisi, krallığımızın tahtına doğru hükümdarları oturtmak için savaşıyorum. Sen ne için savaşıyorsun *kardeşim*?" Son kelimeyi ona alaycı bir şekilde söyledim, bu unvanı küçümsediğimi hissetmesini sağladım ve ses tonumdaki asidi görünce gözlerini kırıştırdı.

"Son zamanlarda daha... medeni olduğumuzu sanıyordum," dedi yavaşça.

"Soruya cevap verin ve bir savaşın karşıt taraflarında ne kadar medeni olabileceğimizi görelim."

"Korkarım ki bu cevap vermesi zor bir soru. Çünkü bu savaşta yer almadım, dolayısıyla bu kaosu bir gözlemcisinden biraz daha fazlasıyla size ne için savaştığımı söyleyemem."

Ona kaşlarını çatarak baktım, lekesiz görünüşünü inceledim ve gökyüzünden hızla gelip beni Xavier'in sırtından fırlatmadan önce ona dair bir iz var mı diye zihnimi yokladım.

"Neden olmasın? Babamız sizi yedekte mi tutuyor?" Bizi doğuran adamın aklından geçenleri çok iyi bildiğim için sordum.

"Savaşa katılmam emredildi," diye cevap verdi Tharix. "Sadece hangi tarafta savaşacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Dudaklarım bir türlü çıkmayan kelimeler için aralandı. Ona baktım, gerçekten baktım ve baktıkça onu... farklı buldum. Bir zamanlar gözlerinin içinde gizlenen karanlık kaybolmuştu ve bunun da ötesinde, artık görünüşüyle o iğrenç ölüm kokusunu çağırıştırmıyordu. İfadesinde daha önce olmayan bir durgunluk vardı ve parmaklarına dolanan gölgeler artık simsiyah değil, gümüş parçacıklarıyla parlıyordu.

"Gölgeler temizlendi," dedim çenemi ellerine doğru sallayarak. "Seni de mi esir tutuyorlardı?"

Tharix kısa bir kahkaha atarak ellerine baktı, bu dikkat dağıtıcı durum ona saldırmak için tam da ihtiyacım olan fırsattı ama yine de... yerimde durdum.

"Hayır kardeşim, bu kadar iyi kontrol edilebilecek bir yaratık olduğumu hiç sanmıyorum. Ama... evet, annem üzerimdeki hakimiyetinin bir kısmını kaybetti. Artık kulağımda onun tıslayan zehrini duymuyorum. Artık onu memnun etmek zorunda hissetmiyorum. Aslında, artık ona karşı pek bir şey hissetmiyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Alay ettim. "Bana gelip kardeşim diyorsun ve aramızda belli belirsiz bir kan bağı olduğunu iddia ediyorsun ve kendi annenle aradaki kan bağını bu kadar kolay reddedebileceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Size geldim çünkü henüz adını koyamadığım bir şeyin peşindeyim. Senin çok kolay hissettiğin şeyleri ben de hissetmek istiyorum. Rüzgârın tadını almak ve kalbimin fiziksel yorgunluktan çok daha iyi bir nedenle attığını hissetmek istiyorum ve sanırım tüm bunları deneyimlemenin ne olduğunu biliyorsun.

Bu. Kan, sahip olduğum çok az Şeyden biri. Bu dünyadaki dört kişiyle olan bağım, kendimle ilgili inkâr edilemez bir gerçek. Ama babamın kemerinden ve annemin manipülasyonlarından bıktım. Onların düşmanca arkadaşlığında kendimde eksik olanı bulacağımı sanmıyorum."

Çenemi sıktım, bu sözleri duymak istemiyordum, içimi burkan o lanet acıma duygusunu hissetmek istemiyordum ve ne aradığını anlamak istemiyordum. Ama anladım. Babam ve Lavinia'nın yanında kapana kısılmışken asla bulamayacağı Şeyi biliyordum. Sonuçta beni kurtaran da buydu.

"lm beni çağırmaya geldi," diye ekledi Tharix, sanki ikimiz bir dağın tepesinde tünemiş deđilmiŐiz gibi, altımızda savaş devam ederken, sonlarıyla yzleŐenlerin çığlıkları havayı kirletmek için kıvrılıyordu.

"O hissi bilirim. Benim döndüğüm gibi döndüğünden de Őpheliyim, peki sen nasıl katın?" Kendime rağmen merak ederek sordum.

"Feribotçu annemin bana bağladığı ruhları aldı. O..." Tharix dudaklarını büzdü, devam etmek istemediği belliydi. "Şunu söylemem yeterli, her ne isem onu biçmeye layık görmedi. İŞte buradayım."

Ellerini iki yana açmıştı ve avuçlarında silah olmadığını fark ettim. DvŐmeye hazır bir Şekilde durmuyor, hatta kendini savunmaya hazır olduğunu düŐündürecek türden kurnaz bir gözlemle beni izlemiyordu.

Eğer istersem bana bedava bir atış teklif ediyordu. Ya yle ya da... "Sana ordumuzda bir yer önermemi mi istiyorsun?" Gözlerimi kısarak sordum.

gözlerini ona dikti. Onu dönüŐtürmeye çalışma olasılığını tartışmış ve bunu reddetmiştik. Bu işkence görmüş ruhlar ona bağlıydı ve onun yaratılıŐı bizim kavrayıŐımızın ötesinde bir Şeydi. Ama eğer söyledikleri doğruysa, o zaman sadece o ruhlar ait oldukları yere, ölüme gtrlmekle kalmamıştı, aynı zamanda Lavinia'nın gölgelerinin karanlığıyla da artık lekelenmemiŐtı, yani karşımda duran adam sadece buydu. Yarı Fae, yarı Nymph, babamızın hırsının ve zalimliğinin bir ürünü - benden çok da farklı değil.

"yle mi?" Tharix sordu, bu ihanet fikri onu heyecanlandırmıŐ gibi kötü niyetli bir sırtış dudaklarının kenarını kaldırdı.

"Bu tür bir anlaşma Gerçek Kraliçelerden biri tarafından yapılmalı - ideal olarak her ikisi birden," diye araya girdim ama sırtıŐı daha da büyüdü.

"Sanırım kral eşinin biraz etkisi var. Ayrıca, kralieniz benimle bir anlaşma yaptı - bana borçlu."

"Sana ne borcu var? Gözlerimi ona dikerek sordum ve karımla tehlikeli anlaşmalar yapma konusunda konuşmak için aklıma bir not aldım.

vahşı yaratıklar çünkü bunu çok fazla alışkanlık haline getirmişti.

"Bu kadere bırakılmıştı. Tıpkı kaderin seni bugün yoluma çıkardığı gibi kardeşim. Şimdi soru şu: Beni yakaladığına göre benimle ne yapacaksın?"

Uzun süre ona baktım, sonra hayal kırıklığıyla bir of çektim, sessizce karıma küfrettim ve baltamı kınına soktum.

"Yeşim Kalesi'ne gidiyorum," dedim ona. "Ve oraya vardığımda babamızın başını kesmeyi planlıyorum. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Tharix sırttı. "Biliyor musun, daha bu sabah kafası olmadan ne kadar iyi görüneceğini düşünüyordum. Kayıp eliyle uyumlu olacak."

Bir kahkaha atmadan ve istemediğim halde kendimi birlikte bulduğum kardeşime sırtmadan önce sadece birkaç saniye dayanabildim.

"Belki de akrabayızdır."

"Gel hadi. Eğer olmak istediğin yer orasıysa seni kaleye götürebilirim." Tharix göz açıp kapayıncaya kadar yer değiştirdi, devasa Ejderha formu bir kez daha üzerimde yükseldi ve daha iyi bir yargıya rağmen, onun ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmeme rağmen, kendimi ona yaklaşıırken buldum.

Sadece aklımı kaçırmadığımı ve bu konuda içgüdülerimi takip etmekte haklı olduğumu umabilirdim çünkü eğer değilse, buraya öldürmek için geldiğim adama kendimi gümüş bir tepside sunmak üzereydim.

Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü Tharix'e güveniyordum ve sırtına tırmanıp kendimi gizleme tılsımlarıyla sakladığımda, sonunda babama bu işi bitirecek kadar yaklaşacağımı bilmenin heyecanını yaşamama izin *verdim*.

BÖLÜM DOKSAN İKİ

I Pençelerini içime o kadar derine saplamış olan devasa Kafkas Kartalı'na karşı çılgınca savaştım ki, yemin ederim o şey kemiğime saplanmıştı, kolumdaki acı giderek daha yüksek bir yol çizirken kör ediyordu Yukarıdaki fırtına bulutlarına doğru.

Hançerimi bacaklarına doğru savurdum ama beni tuttuğu açığı etine temas etmemi imkânsız hale getirdi.

"Bırak beni, seni çirkin orospu çocuğu!" Kükredim, tekmeledim ve çırpındım, zihnim acıyla canlandı.

Gri bulutların arasından geçtik ve buz gibi su damlaları tenime çarparken, kendimi suyun derinliklerinde hiçbir şey göremez halde buldum.

Gök gürledi ve gökyüzünde savaşan canavarların öfkeli körükleri ve kükremeleri havayı doldurdu, beni tahmin etmekten daha fazla göremediğim canavarların korku gösterisiyle çevreledi.

Avucumda ateş parladı ve beni tutan kartala aç alevlerden bir patlama fırlatmadan önce bana acımaya meyilli olabilecek herhangi bir yıldıza hızlı bir dua gönderdim.

Alevler onu tüketirken kuş değiştirici çığlık attı ve kısa ömürlü zaferim, aniden içimde hissettiğim çalkantıyla yerle bir oldu.

yere doğru düştü.

Haykırdım, kanım üstümdeki gökyüzüne akarken, kafamın arkasında Orion'un paniğı benimkiyle buluştu. Onun savaş alanının pisliğinde pençeleriyle ilerlerken, acı içinde parçalanmış bedenine sarıldığı bir görüntü benim görüşümü kaplarken, şüphesiz o da beni gökyüzünde kendi ölümüne doğru düşerken gördü. Meclis bağı ikimiz için de yardım çağrısında bulunuyordu ama ikimiz de bunu sağlayamıyorduk.

"Kahretsin!" Bağırđım, toprak büyüsunü çağırđım ve bu yükseklikte beni ölümden kurtaracak kadar düşüşümü hafifletmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim - yere çarpmadan önce bir mızrağın üzerine yüzüstü düşmediğimi varsayarsak.

Bulut bir şimşek patlamasıyla aydınlandı ve bir Ejderha kanadının sinirli kaslarıyla çarpışmadan önce kör oldum.

Zıpladım, takla attım ve sonra Ejderha'nın kanadının uzun yamacından aşağı kayarken şimşek kıvılcımları kana bulanmış avuçlarımı ısırırken lanet okudum.

"Dante?" Şaşkınlık ve sonsuz minnettarlık dolu bir kahkaha atarak seslendim.

Devasa Fırtına Ejderi onaylarcasına homurdandı ve kanadını sallayarak beni sırtına fırlattı.

Dante bulutların arasından hızla düşerken kahkahalarım heyecan dolu bir çığlığa dönüştü ve neredeyse tekrar onun üzerinden fırlayacaktım.

Bir elimi harap olmuş koluma attım ve yaraları iyileştirirken acıya karşı dişlerimi sıktım, yağmur damlaları yanaklarıma sıçrarken görüşüm netleşti ve zihnim odaklandı.

"Dur sana yardım edeyim," dedim, Dante'nin omzuna saplanmış bir mızrak gördüm ve onu çekerek kurtardım.

Bize doğru hamle yapan bir düşman Harpy'nin göğsüne doğru fırlattım ve onu spiral çizerek çok aşağıdaki toprağa çarpmaya gönderdim.

Dante bir Griffin sürüsüne şimşek fırlatarak postlarını ateşe verirken ben de avuçlarımı onun lacivert pullarına koydum ve gökyüzünde savaşırken aldığı yaraları iyileştirmek için çalışmaya başladım. Rahatlamış bir şekilde homurdandı ve ben de ona yardım edebildiğim için mutluydum.

Orion'un görüntüsü tekrar benimkinin üzerine bindi, acısı ve korkusu gözümü kırpmadan önce panik içinde soluk soluğa kalmama neden oldu.

"Orion'a gitmem gerek!" Bağırđım. "O şu tarafta!"

Önümüzden bir enerji kıvılcımı fırlattım, Orion'la aramdaki bağ onun yerini işaretlemeyi nefes almak kadar basit hale getirdi ve Dante

altın alevler.

Bulutların arasına daldık ama sağ tarafımızdan yankılanan bir kükreme havayı ikiye böldü ve bronz renkli bir Ejderha bize öyle bir güçle çarptı ki neredeyse Dante'nin sırtından fırlayacaktım.

Ellerimden sarmaşıklar koparak bacaklarımı yerlerine bağladı, böylece dövüşe yardımcı olmak için sihrimi kullanmaya odaklanabildim, ancak yumruklarımda bir çift tahta mızrak oluşurken, gri bir Ejderha yukarıdan üzerimize atladı.

Dante takla attı, etinden ölümcül bir yay şeklinde şimşekler çaktı ama iki Ejderha arasında kaldığı için saldırıya odaklanamadı ve bunun yerine kendini savunmak zorunda kaldı.

Yere doğru alçalırken midemin yüz metre yukarımızda kalmasının verdiği korkunç hissi görmezden gelmeye çalıştım ve mızraklarımdan ilkini doğrudan ona fırlatarak gri canavara nişan aldım. Sadece Orion'un biraz daha dayanabilmesi için dua edebilirdim çünkü kafam Ejderhaların savaş sesleriyle çınlarken, ona yardım edecek kadar uzun süre hayatta kalmayı başarırsam bunun lanet bir mucize olacağını biliyordum.

Geraldine

BÖLÜM DOKSAN ÜÇ

"F Şuraya ilerleyin!" Lejyonuma emrettim, palamı savurdum ve büyük Dragoon'un savaşçı demeye cüret ettiği bocalayan bir aptalın kafasına vurdum. Hiçbiri Gerçek Kraliçelerin ordusundan daha yiğit değildi, bizim

çabasında görkemli bir şekilde savaştı, ancak bu budalaların kalplerinde bizim sahip olduğumuz kırılmaz cesaret yoktu.

Cesur levreğim yanımda cesurca savaşıyor, düşmanlarımızın saflarını yarmak için ileriye doğru buz atışları yapıyordu. Yasaklayıcı buz bıçaklarından bir diğeri kulağımın yanından geçip, gulyabani gibi yanan bir adamın gözlerinin arasına gömüldü. Ayağından yırtılmış bir bezelye çuvalı gibi yere düştü, altımda buruştu ve beni onun gevşek cesedinin üzerinden atlayıp bir sonraki çatışmaya dalmak için serbest bıraktı.

Savurduğum bir kılıç darbesi ve elimin fırlattığı tahta parçalarının yarattığı telaşla bir ahmağı daha yere serdim. Sağımda Justin Masters ilerliyor, ateşten bir ağ örüyor ve avını hapsedici bir sinek gibi bu ağın içinde yakalıyordu. Gerçek bir şövalye kırkayak gibi savaştı, kraliçelerimiz adına aldığı her ölüm, alınının parlaklığında bir zafer tacı gibi parlıyordu.

"Bırakın geçsinler!" diye bir feryat yükseldi düşman ordusundan ve okyanusun çekilmesi gibi, önümüzde duran toynaklılar ve kraganniler bizden uzaklaşarak ötemizdeki daha büyük bir tehlikeyi ortaya çıkardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama sırtlarında garip metal silahlar taşıyan bu yeni ve sefil şeytanların ortaya çıkmasıyla sarsılmayacaktım.

Starfall Lejyonumun yeniden toparlanması için haykırdım, gözlerinde cinayet ışıltılarıyla bize doğru gelen Nemean Aslanları, Kurtadamlar ve Repsian Kaplanlarına bakarken iyice yaklaştım. Sırtlarındaki silahlar büyü ile fokurdayıp vızıldıyor, eşi benzeri olmayan bir şiddet vaat ediyordu.

"Kalkan düzeni!" Kükredim ve hepimiz güçlerimizi paylaştık, çalkantılı, kaynayan büyülerimizi etrafımızda güçlü bir güç alanı oluşturan sevgili yunusuma aktardık.

O felaket toplar atışlarını bir anda serbest bırakırken havada bir ışık ve renk patlaması dans etti. Komşunun norguna saldıran nilüferler gibi saflarımızı sıklaştırdık ve kalkanımıza tüm gücümüzü verdik ama bir şekilde, kadın sularımın derinliklerinde, bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Kaotik bir çığlık attım, buz ve toprağın üzerimizdeki kalkana katılmasını talep ettim ve onu kendim yay şeklinde bir kubbe haline getirdim. Çok güçlüydü, kırılmazdı, yanılmazdı. Yine de o korkunç patlamalar kalkanımıza çarpıp onu çatlattıkça, çatlattıkça, çatlattıkça, büyümüz söndü, çözüldü ve o topların içerdiği korkunç güç tarafından yutuldu.

Çok geçmeden lejyonum ortaya çıktı ve ilk canavar hattı bizimle çarpışırken o korkunç silahlardan daha fazlası ateşlendi.

Bir kaplanın dev pençeleri beni parçaladı ve lejyonuma saldırmak için yanımdan geçip gitti. O silahlardan daha fazlası ateşlendikçe savaşçılarımdan çığlıklar yükseldi, tak-tak-tak ve gümbür gümbür patlamalar kulaklarımı uğuldattı. Birçoğu bu korkunç büyü silahlardan tarafından öldürüldü ve keder kalbimi yakaladı ve kemikli bir köpek gibi salladı. Yuvarlanırken Maxy Boy'umu gözden kaybettim ve ayağa kalktım, zırhım biraz ezilmişti ama talihsizlikten dolayı daha kötü durumda değildim.

Vahşi bir hırıltı çıkardım ve savurma kamçımı kaldırarak taburuma doğru koşan bir Nemean Aslanına doğru koştum. Aslanı kuyruğundan yakaladım ve koşmaya devam ederken ayaklarımdan çekildim, bacaklarım Jiminy jive yapar gibi tekmeler atarken canım pahasına tutundum. Bir savurma hareketiyle kendimi sırtındaki silahın arkasına attım ve canavar kükredi, kafası sağa sola savruldu ve gözleri bana kilitlendi. Ama henüz hedefim o değildi, hayır, omurgasına bağlanmış isyan mekanizması için buradaydım.

Flailimi bir kez, sonra iki kez savurdum, çivili top topta delikler açtı ve onu olduğu gibi parçaladı. Ama bu yeterli değildi. Aslan'ın kürküne sıkıca tutunurken, başımı kaldırdığımda önümdeki yıkımı gördüm. Yıldız Yağmuru Lejyonum patlama üzerine patlama ile parçalanıyor, kalkanları çarpışmanın etkisiyle parçalanıyor ve kemiklerine çarpan büyü göğüslerinde büyük delikler açıyordu.

Islık çalan metal bir ok, bindiğim canavarın kafatasını delip geçti ve yere çakıldı. Onunla birlikte yere çakılacağımı düşünmüştüm ama onun yerine büyümlü bir rüzgârla havaya savruldu ve somon balığının yanına bırakıldım. "Çok fazlalar Gerry," dedi Maxy dehşet içinde, yılmayan bir yaratık gibi yayını bir kez daha kaldırdı, bir ok daha fırlattı ve vahşi bir Kurtadam'ı yere serdikten sonra hava büyüsunü kullanarak sadağına bir ok.

"Bu dünyada iyiliğin üstesinden gelemeyeceği kadar çok düşman asla yoktur," dedim çenemi gökyüzüne doğru kaldırarak ve üzerimize doğru gelen o hileli silahları kuşanmış bir sıra süratli hayvana doğru dönerek.

Kamçımı kaldırdım, içinde bir sarsıntı yaratırken altımdaki toprak titriyordu ve bir ısırik ve bir güç şaklamasıyla toprağın bükülmesini sağlayarak birini, sonra diğerini ve diğerini indirdim. Ama hepsini yakalayamadım ve toprağı başlarının üzerine kapatıp onları şeytani pisliğe bıraktığımda, gözlerimin ölüm kadar siyah gözleri olan bir Kurt'a takıldığını gördüm, sırtındaki top cızırtılı bir güçle doluydu ve parıltısı neredeyse kör ediyordu.

Max yanımdan hızla geçti, okunu yerleştirdi ve silah bize doğru bir atış gönderirken gözlerinde meydan okuyan bir kükreme vardı, oku aynı anda kayboldu. O zaman anladım: benim yarattığım an. Çünkü ya o ya da ben, ikimiz de bu ölüm tarlasından mutlu bir şekilde yürüyemezdik. Ve eğer sadece birimiz olacaksa, o zaman o olsun. Benim somon balığım olsun.

Ok Kurt Adam'ın kafasına saplanırken Maxy oğlumu kenara fırlatarak toprağı savurdum. Justin bir telaşla kendini önüme attı. Umutsuz bir yaşam çabasıyla ikimizi de korumaya çalıştım, bizi bir toprak kapsülünün içine soktum. Ama o alev alev yanan güç topu ona çarptı, kalkanımın gücünü tüketti ve bizi altında buldu.

Toprağım onu biraz yavaşlatmış olabilirdi, ama yeterli değildi, çünkü yüce patlama sevgili Justin'in göğsünü oydu ve kendi göğsüme çarparak göğüs plakamı parçaladı ve etimi buldu. Son bir çığlık attım

Yeterince şey yaptığımı, Gerçek Kraliçelerin yeni bir şafakta beni düşüneceklerini ve onlar için verebileceğim her şeyle savaştığımı bilmeleri için dua ederek öldüm.

"Gerçek Kraliçeler için," diye homurdandım, kolum yanımda gevşemeden önce savurma sopamı havaya kaldırdım, Justin'in ölü ağırlığı son nefesimi de çaldı.

Tatlı annem ve sevgili babamın beni beklediği sonsuzluğa adım atmadan önce semenderimi bir kez daha görebilmeyi dileyerek kendime gelirken gözlerim kapandı. Onları yakınımda hissedebiliyordum, bana yol gösteriyorlardı ama ah, keşke kalabilseydim. Keşke, keşke.

Sonra işte oradaydı, Maxy üzerime diz çökmüş, adım haykırıyor ve Justin'in ölü bedenini üzerimden itiyordu. Kan kokusunu alabiliyordum, o korkunç büyü kemiklerimi ısırma ve kemirmeye devam ederken etimin iltihaplandığını hissedebiliyordum.

Ne yazık ki bitmişti.

"Onları gururlandırdım mı?" Kelimelerin dudaklarımdan gerçekten geçip geçmediğinden emin olamadan homurdandım. "Kraliçelerim bugünden sonra da seslerinde bir parça merakla beni düşünecekler mi Maxy?"

"Benimle kal," diye mırıldandı, beni iyileştirmek için büyüsünü benimkine bağlamaya çalışırken kara gözlerinde yaşlar vardı. Ama hiçbir bağlantı bulamayınca gerçek ortaya çıktı, çünkü o korkunç patlamalardaki bir şey bunu engelliyordu.

Bu dünyada bulduğum tatlı aşkı içime çekerken ciğerlerimden tıkrıtlı bir nefes geçti.

"Dağların tepelerinden kum tepelerine, aşkım her yerde senin için yaşayacak," diye söz verdim, ona ulaşmaya çalışıyordum ama artık içimde dandyhop yoktu. Artık kinkypunklar ya da dangadonglar yoktu. İşim bitmişti. "Seni seviyorum Gerry, sadece veda etme. Bunu düzeltebilirim," dedi çaresizlik içinde, gözyaşları güzel yüzünü okşuyordu ve ah bu adam böyle bir acıyı asla bilmemeliydi. Keşke onu uzaklaştırabilseydim ve bu acının kaynağı olmasaydım.

Böyle bir sefalet.

"Bana onları gururlandırdığımı söyle," diye yalvardım.

"Sen yaptın, tabii ki sen yaptın. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazlardı," diye homurdandı, hâlâ içimde atan o nabızı, beni yakalayıp kurtaracak o sihirli kuyuyu bulmaya çalışıyordu. Ama gerçekler artık noongarden'in çanları gibi havada çınliyordu. Ve kimse onların çağrısını reddedemezdi.

Bir başarısızlık iç çekişi beni terk etti. Perde inceydi ve diğer tarafını

görebiliyordum, ruhumun yarısı burada, yarısı oradaydı. Eller benimkileri kavrıyordu ve

Ölüm o kadar misafirperverdi ki korkmak zordu. Benim korkum geride bıraktıklarımdı, bitmemiş bir savaş, aşklarımı teker teker tüketen bir savaş.

Annem yakınımdaydı, parlak gözlü ve düğme burunlu, beni ona çağırıyordu, o kadar yakındı ki neredeyse kollarına düşebilirdim. Ama kraliçelerimi yüzüstü bırakmışken anneme nasıl gidebilirdim ki?

Başımı kaldırdım ve babamın gözleriyle karşılaştım, orada çok özlediğim ailemin züppe arkadaşlığında teselli buldum.

"Seninle gurur duyuyoruz, benim küçük hödüğüm," diye ağladı annem, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, bir anlığına gözden kayboldu ve altın rengi bir sisin içinde kayboldu. Bir kez daha gökyüzünü gördüm, ama sonra yine ailemi gördüm, burada ve orada, aynı anda iki yerdeydim.

"Onlara Grus adının hakkını ve en iyisini verdin," diye gürledi babam ve bu ezici gerçek karşısında içimde panik yükseldi. Yaşayanlar diyarından çıkıyordum. Hepsini arkamda bırakacaktım ve ürperdim, o puslu yolun çağrısından kurtuldum, onun yerine hayata uzandım, Maxy'mi, değerli Tory'mi ve sevgili Darcy'mi aradım, ama geri dönüş yolunu bulamadım.

Justin oradaydı, ailemle birlikte bana yol gösteren bu yoğun sisin arasında duruyordu. Aile üyeleri onu kucaklamak için yanına koşarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bakışlarımla karşılaştı, gözlerinde hüznün ve kabullenme vardı, onu götürmelerine izin verdi ve her şeyin kıyısında yükselen heybetli ama güzel bir saraya doğru yürüdü.

"Teşekkür ederim, yiğit dostum," diye seslendim ona, çünkü beni kurtarmaya çalışmıştı ve bu unutulamazdı.

Bana gülümsedi, memnundu. Ama ben değildim. Nasıl böyle olabilirdim? "Ben... gidemem," diye fısıldadım, panik şimdi yükseliyordu. Nasıl gidebilirdim ki?

bir fok balığı kadar isteyerek yürüyebilir miydim? Kraliçelerimin bana ihtiyacı vardı. Hâlâ orada adil ve doğru olan için savaşıyorlardı ve ben de acı sona kadar orada olmaya yemin etmiştim. Ama bu trol sorunuydu, değil mi? Bu sondu. En azından benim için. Ve savrulacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Bize gel, züppe çocuk," diye cesaretlendirdi babam, elini uzatarak. O el, o kadar yakındı ki, o kadar tutulabilirdi ki, ama sonra kafamın içinde başka hiçbir şeye benzemeyen bir şarkı yükseldi. Hayatın, güzelliğin ve şifanın şarkısı. Gürleyen bir tenorla söylenen bir şarkı, o kadar derin ve sağlamdı ki kendini ruhuma bağladı. Beni çektiğini hissettim ve ailem şaşkınlıkla bana baktı.

"Ruhu iki çetele gibi sallanıyor," diye soludu annem ve sonra kayboldu, yol gösterici yıldızım Siren şarkısının sükunet veren ritmiyle beni ona geri çekti.

"Aşkımız sırtında çınlayan rüzgar gibi seninle geliyor! Onu şeytan tozunun karşısındaki kirli bir sopa kadar yakınında tut!" Annem seslendi ve onunla konuşmaya çalıştım, ama ölüm yolu artık bana kapanıyordu, onun yerine yaşam fişkırıyordu.

Acı. Başlangıcı buydu. Göğsümde bir yanma, yırtılma hissi, ama böyle bir travma beni yıldırılmazdı. Orada, tepemde, gözyaşları yanaklarını boyamış, gözleri konsantrasyonla kapalı, beni kesin ölümden geri döndürürken ve bedenimi tüm şarkıların şarkısıyla iyileştirirken, semenderimi buldum.

Göğüs zırhımın parçalanmış kalıntılarını çıkarmıştı, etim kendini dikerken kabaran göğüslerim zırhın altına giydiğim giysilerin içinde zar zor duruyordu. Büyülü bir iyileşmeye benzemiyordu, benim onun sesinin notalarına cevap veriyor, kendini dikiyordu çünkü ona öyle bir sevgiyle şarkı söylüyordu ki, yalvarışına cevap verme ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Ve şarkısı bittiğinde, gözleri açıldı ve orada beni iyileşmiş ve bütün, kıyametin eşiğinden dönmüş olarak buldu.

"Gerry," diye soludu, eğilip beni öptü, tadı dudaklarımda çok tatlıydı.

Ben de onu öptüm, ağzından bir anlık imkânsız bir umut çaldıktan sonra beni ayağa kaldırdı ve kendimi onun hava kalkanının içinde, bir yıkım alanında buldum. Starfall Lejyonumun dörtte biri paramparça olmuştu, ancak hayatta kalanlar yeniden toplanıyor, yeniden şekilleniyor ve beni aralarında yükselirken gördüklerinde sevinçle haykırıyorlardı.

Maxy elimdeki kılıcı elime aldı ve bakışlarımı tekrar yaklaşmakta olan düşman ordusuna çevirdiğinde alt dudağım duyguyla titredi. Arkamızda, sırtlarında toplar taşıyan canavarlar saflarımızın derinliklerine doğru ilerliyor, sayısız ölüme neden oluyor ve arkalarında kanlı bir cinayet izi bırakıyorlardı. Ama benim görevim açıktı. Lanet olası Dragoon saflarını yarmak ve asla durmamak. Artık geri dönemezdim; o canavarların sırtındaki vahşi makinelerin peşinden gidemezdim. İlerlemeye devam etmeliydik. Saflarını yarmaya devam etmeliydik.

Göğsümün üzerine yeni bir metal zırh plakası geçirdim, ancak kaybettiğim plaka kadar güçlü değildi. İşe yaramak zorundaydı.

Sonra durumumuzla yüzleşmek için döndüm ve tek bir kelime haykırdım. "İleri!"

Washer

BÖLÜM DOKSAN DÖRT

Her ölümü, her kesik ve kırığı, her dilim ve kıymığı hissedebiliyordum. Beni bombardımana tutan büyüden ya da bana doğru savrulan kılıçlardan daha büyük bir güçle vuruyorlardı. Kendimi ondan koparamadım ve onlar

Her keskin sarsıntıda daha da sertleşen çiviler gibi kafatasıma saplandı. "Brian," diye soludu Elaine, ikimizi bir toprak kubbenin içinde siper ederek

her açıdan kuşatılmışken.

"Giderek derinleşiyor. Çok derin," diye nefes nefese kaldım. "Bu kadar derin olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Elaine bana bir tokat attı, duygularım yeniden odaklandı, acının ısırtığı bir an için sadece kendi bedenimi düşünmeme neden oldu ve ona özür dileyen zayıf bir gülümseme sundum. Bu aşık olduğum kadındı. Bana ihtiyacım olduğu kadar sert davranan katı müdür.

"Etrafımız sarıldı," diye tısladı, koyu renk saçları yüzünün sol tarafında, önce tutuşup sonra alevlerim tarafından söndürüldüğü yerde dalgalı bir şekilde sarkıyordu. Çok uzun zaman önceydi ama yine de aynı savaşı veriyorduk.

"Bizi her yönden ele geçirecekler." Üzüntüyle başımı salladım.

"Askerlerimize geri dönemeyiz. Onların altından tünel açmak için yeterli gücüm kalmadı." Sanki bunu doğrulamak istercesine kalkanı başının üzerinde çatladı.

ve ben de başımı salladım.

"Geri dönüş yok," diye kabul ettim. "Ama devam edebiliriz." "Sen ne-"

Bir elimi kaldırarak kalkanının altından üzerimize bir buz kubbesi örttüm ve ona kalkanını bırakmasını söyledim. Öyle yaptı ve büyüüm mükemmel pürüzsüzlükteki kubbesinin içinden, az önce birlikte savaştığımız tüm askerleri öldüren savaş makinesini işaret ettim. Sadece aptal şans bizi ve birkaç kişiyi ayakta bırakmıştı ve şimdi hepsi de gitmişti. Etrafımızda kılıçlarıyla bizi derine itmeye çalışan düşmanlarla sadece ikimiz kalmıştık.

"Sanırım... oraya varmak için minicik bir şansımız olabilir," diye nefes aldım. "Sadece ufacık bir şans. Ama ben her zaman ufacık tefecik sevmişimdir..."

Elaine kuleye bakarken gözleri büyüdü, ordumuzun uzaktaki saflarına özlemle bakarken başı döndü, Anka ateşinin parıltısı, düşman Elementallerle çarpışmak için bulutlardan aşağı uçan sevgili kraliçemiz Darcy'nin konumunu işaret ediyordu, genç vücudu şüphesiz yorgunluktan bitkin düşmüş ve kabarmıştı, ama yine de özlemini çektiği doruğa doğru ilerledi, dayanıklılığı sınır tanımıyordu.

Savaş makinesi güzel kraliçemizin bulunduğu yere doğru dönüyordu, içinden gelen koyu mavi bir parıltı ateşlemeye hazırlandıkları büyüü haber veriyordu.

Elaine'e, "Bazen sadece atılman ve vücudunun istediğini yapman gerekir," dedim, bu sözlerde birlikte geçirdiğimiz ilk tutku gecesinin bir yankısı vardı. O da o anı hatırlayarak bana gülümsedi. Beni her yönden o kadar derinden içine almıştı ki.

"Üç deyince," diye kabul etti ve yer değiştirmeye hazırlanırken bana kılıcını uzattı. "Üç deyince," diye cevap verdim ve yer değiştirdi, kıyafetleri ve zırhı üzerinden düştü.

Vücudu her şeyin altında olduğu gibi muhteşem Manticore'a dönüşürken.

Sırtına sıçradım ve kalkanımın parçalanmasına izin verdim, pürüzlü buz parçaları her yöne uçu ve o iğrenç bedenleri derinlemesine kesti. Gerçek Kraliçelerin hainleri.

Elaine savaş alanında süzülürken bir kükreme sesi çıkardı, sert ve hızlı bir şekilde uçuyordu, tam da sevdiğim gibi, büyüü karışımını üzerimize püskürtmeye hazırlanan güçlü makinenin bağırsaklarına doğru.

Düşmanın başının hemen üzerinde uçuyorduk, benim ağırlığım Elaine'in daha fazla yükselmesine yetmiyordu. Ben de kendi sipariş hediyelerini

Düşmanlarımızın korkuları arttıkça arttı, ta ki yaklaştığımızda dehşet içinde çığlık atana kadar.

Bir Su Perisi önümüzde aniden yer değiştirdi ve keskin boynuzları karnını delip geçerken Elaine acı içinde kükredi. Sırtından fırladım, yel değirmenindeki bir eşek arısı gibi havada savruldu ve sert bir gümbürtüyle savaş makinesinin duvarına çarptım.

Su Perisi sondalarını kalbine saplarken Elaine çığlık attı ve ben de çığlık attım, onun fedakârlığı ve bu dünyada sevdiğim her şeyin sonu için yıldızlara feryat ettim. Bu savaştan önceki aylarda çok acı çekmişti, Sahte Kral'ın nüfuz edici zihninin ağına yakalanmıştı ve şimdi gitmişti.

Kendimi ayakta durmaya zorladım, Lionel'in Kurtları'ndan oluşan bir sürü vahşi bakışlarını bana doğru çevirince küçücük şansım her an azalıyordu ve ben de kaçmak zorunda kaldım.

Bulduğum küçük alanın arka tarafında bir merdiven duruyordu ve her seferinde iki basamak çıktım, üç, dört; her zaman doğal görünenden daha fazlasını alabilmişim ve bu da bir istisna değildi. Vücudum bir öğle kazı kadar kıvrak ve çevikti.

Yukarı ve yukarı tırmandım, savaş makinesinin merkezine ulaştım ve arkamdan bir kapak fırlatarak buzla kapattım.

Kendimi topun bulunduğu odada bulduğumda bir çığlık neredeyse pantolonumu çınlatıyordu, on Fae'nin hepsi gözlerinde ölüm ve ateşlemeye hazır güçlü bir büyü topuyla bana doğru dönmüştü. Ama benim toplanla öyle bir ilişkim vardı ki, buna hazırlıklı değillerdi.

Topun doğrultulduğu açıklıktan dışarı baktığımda, kraliçem Darcy'nin topun görüş alanında cesurca savaştığını gördüm; bu iğrenç mekanizmanın içindeki Fae bana doğru hamle yaparken, bu gerçek karşısında duyduğum dehşet neredeyse hayatıma mal oluyordu.

Ama hamlelerimin zamanlamasında ustaydım ve kalçalarımı kaydırarak, bir o yana bir bu yana kıvrılarak bana vurmalarını imkânsız hale getirdim. Islak ve kurnaz bir nilüfer gibi aralarında hareket ederken, bana en doğal gelen şeyi yaptım ve yer değiştirdim. Mavi pullar etimde patladı ve kalçalarımın bir hamlesiyle etrafımdaki zihinleri ele geçirdim, onların şiddet dolu niyetlerini buldum ve bunun yerine onları bir sonraki en temel duyguya yönelttim.

Şehvet bir dalga halinde benden koptu, onları titretti, sonra inletti, nefesleri kesildi ve ihtiyaç çığlıkları kaçtı. Teker teker silahları düştü.

ve ben onlara şehvet pompalamaya devam ettim, dikkatlerinin dağılmasını kullanarak topa doğru hamle yaptım.

Fitil yanıyordu ve su büyüümün tüm gücüyle ona vurmama rağmen sönmeyi reddetti. Çubuğa benzeyen mekanizmayı itmeye çalıştım, zırhımı parçalayan Fae'leri görmezden geldim, dongle çubuğumla dans etmek için çaresizlik içinde kıyafetlerimi azar azar soydular.

Pantolonum yırtılırken kalçalarımı sıkarak ve kalçalarımı hareket ettirerek sertçe ittim ve o zaman bile top bir santim bile hareket etmedi.

Rotasını nasıl değiştireceğimi bilmiyordum ve zamanım tamamen tükenmişti.

Düşman Fae'ler şimdi beni şanslı leopar desenli speedo'ma kadar indirmişlerdi, elleri sürtünüyor ve avuçluyor, ağızları öpüyor ve yalıyorlardı ama ben sadece onların arasından geçtim, parlayan büyü topunun tüm orduma ve kraliçeme yükünü boşaltmak için beklediği boşluğa doğru ilerledim.

Bir enerji uğultusu havayı doldurdu, parıltı aydınlandı ve ben yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Kendimi topa doğru ittim, içimden buz aktı ve o deliği doldurdum, derin ve sert bir şekilde ve ağzına kadar doldurdum. O deliği başka hiç kimsenin dolduramayacağı kadar doldurdum ve leopar desenli speedo kaplı popomu, tüm dünya etrafımda patlamadan yarım saniye önce, iyi bir önlem için üstüne tokatladım.

Ölüm o kadar hızlı ve ani geldi ki beni kavrayan eli zar zor hissettim, ama suların beni içine çektiğini hissettiğimde gülümsedim. Gülümsedim çünkü ölmüş olabilirdim ama baktığım nehir o patlamada yanımda götürdüğüm piçlerle doluydu ve bu da fedakârlığımın sayıldığı anlamına geliyordu. En azından minicik bir parça.

BÖLÜM DOKSAN BEŞ

"W "Gitmek zorundayım," diye nefes aldım, bakışlarım ordumuzun yıkımı üzerinde geziniyordu, ölümümüzün korkunç gerçeği her geçen an daha da yaklaşıyordu. Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradım.

Hayatta kalan var mı diye ölenlerin cesetlerini ararken bulmayı başardım.

"Nereye gideceksin?" Seth talep etti.

Fae formunda kalmış, yanımda savaşabilmek için ölülerden birinden bir takım kıyafet ve zırh çalmıştı. Ama burada çatışabileceğimiz kimse kalmamıştı. Uzun süre Kurt olarak savaştığı için vücudu bitkin düşmüştü ama büyüü hâlâ ağzına kadar doluydu ve düşmanlarımızın üzerine salmak için yanıp tutuştuğunu söyleyebilirdim.

Hayata tutunmaya çalışan birkaç askerimizi bulmuş ve onları hava büyüüyle fırlatarak şifacılarımızın çadırlarına geri dönecek kadar iyileştirmiştım ama Seth'in sürüsünden ya da Milton'ın sürüsünden geriye hiçbir kalmamıştı. Seth'in kederi elle tutulur bir şeydi, ayakta kalması bir mucizeden biraz daha fazlasıydı. Yine de iyi tanıdığım bir şeyle kılıcına sarılmıştı. Onu ayakta tutan şey intikam arzusuydu, Acısının yerini alacak bir ödeme ihtiyacı onu harekete geçirdi.

"Hâlâ umut var," dedim, gerçi kendimi buna ikna etmek giderek zorlaşıyordu. "Son, delice bir kırıntı kaldı."

Elimi uzattım ve Seth elimi tuttu.

"Gabriel'le buluşmam gerek. Benimle geliyor musun, yoksa dövüşe geri mi dönmek istiyorsun?" diye sordum.

Seth elimi sıkıca tuttu ve onun toprak rengi kahverengi gözlerinde kaynayan acıyı görünce gözyaşlarımı bastırmak için kendimi zorladım.

"Savaşacağım," dedi kabaca ve bizi gökyüzüne fırlatmadan önce başımı salladım.

Bizi savaş alanına o kadar hızlı fırlattım ki, uçan Emirlerden herhangi birinin dikkatini bize çevirmesi ya da yerde savaşanların bize nişan alması imkânsızdı. Savaş devam ediyordu, Lionel'in savaş makinelerinden hiçbiri halkımıza ateş açamıyordu ama üç acımasız canavarı hâlâ saflarımızı parçalıyordu. Uzakta, Lavinia gölgeleriyle kuvvetlerimizden kitleleri öldürüyordu ve sırtlarında silah taşıyan şekil değiştirenler de yıkıma neden oluyordu.

"Beni şuna nişan al," diye havladı Seth, ben savaş alanında hayatım için savaşırken ortadan kaybolan sekiz bacaklı canavarı göstererek. Nedenini sormama gerek yoktu, Seth'in bunu yapması gerektiğini anlamıştım, ona neye mal oldukları için o canavarları yok etmek ve kanlarının ayaklarının altındaki toprağı lekelediğini görmek istiyordu.

Onu sihrimle sarıp benden uzağa fırlatmaya hazırlanırken, "Sıkı dövüş ve gerekirse iyi öl," dedim.

"Size de Kraliçem," diye homurdandı ve sonra gitti, hava büyüümün tüm gücüyle savaş alanına fırladı, kılıcı başının üzerinde yükseldi ve iğrenç canavara yukarıdan indi.

Onunla çarpışmasını ya da o canavarla savaşını izleyecek zamanım olmadı. Tek umudum onun yüzünü Peçe'nin bu tarafında tekrar görebilmektir.

Gökyüzündeki tereddüt anım bana pahalıya mal oldu ve bir ateş topu spiral çizerek üzerime doğru geldi. Alevlerden korkmuyordum ama daha fazla oyalanamazdım. Fae formumu korudum, gökyüzüne fırlamak için kanatlara ihtiyaç duymadım ve bunun yerine kendimi bir top haline getirdim, böylece hedefime daha da hızlı koşabilirdim.

Sivri dağ önümde yükseldi ve kimsenin nereye gittiğini görmediğinden emin olmak için etrafıma gizleme büyüleri fırlattım ve kendimi gökyüzünden kayalık zirvesinin üzerine düşmeye bıraktım.

Rüzgâr etrafımda savruluyor, siyah saçlarımın dallarını koparıp yüzüme savuruyor, ben de aşağıdaki savaş alanında meydana gelen katliama bakıyordum. Kuvvetlerimizin yıkımına, sağ kanadın tamamının parçalanmasına ve kalan canavarların hâlâ hatlarımızın derinliklerine doğru ilerlemesine bakarken kalbim acıyordu.

Lionel'in kuvvetleri toparlanıyordu, ordusunun gerisindeki askerler düzene girip doğruya doğru ilerliyor, o lanet canavarların yol açtığı katliamdan faydalanmak için acele ediyorlardı. Ordumuzun durduğu alanı dolduracaklar ve hem yandan hem de önden üzerimize gelecekler, bizi iki cephede birden savaştıracaklar ve kuvvetlerimizi etkili bir şekilde köşeye sıkıştıracaklardı. Ortalık kan gölüne dönecekti.

Bakışlarım kitleleri avlıyor, Lionel'in halkımızı böylesine yıkıcı bir şekilde bombalamak için kullandığı yok edilmiş savaş makinelerini inceliyordu. Bu savaşta bizim tarafımızdan biri onlara ulaşmış, hepsini yok etmiş ve bize biraz şans getirmişti. Ama bu yeterli olmayacaktı.

Bulutların arasında kız kardeşimin Lionel'in Bağlı Ejderhalarını alt etmeye çalıştığını ve dikkatini başka bir yere veremediğini görebildiğim şiddetli bir kavgaya devam ediyordu.

Güçlerimiz her geçen dakika azalıyordu.

Yeşim Kalesi hâlâ uzakta bir kayaya tutunmuş çömelmiş bir kurbağa gibi duruyordu ve Darius'un hedefine ulaştığına dair hiçbir işaret yoktu. Onun için duyduğum endişe arttıkça boğazımdaki yumruya karşı yutkundum ama kendi göğsümdeki sert çarpıntı onun savaşmaya devam ettiği konusunda beni rahatlatmaya yetti.

Savaşın göbeğinde savaşan, tanıdık miğferleriyle Starfall Lejyonu'nu seçebiliyordum ama sayıları azalmıştı ve Geraldine'in aralarında hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildim.

Savaşa sadece bu küçük bakış bile bana savaşın hangi yönde biteceğini söylemeye yetti. Lionel hâlâ sayıca bizden neredeyse iki kat fazlaydı ve ordusu da bize yandan saldırmak için harekete geçtiğinden zamanımız giderek azalıyordu.

Ama sadece olasılıklar olduğu gibi kalırsa.

Omzuma bir el indi ve irkildim, yumruğumda buzdan bir hançer oluşarak döndüm. Ama kendimi kardeşimle yüz yüze bulduğumda eriyip gitmesine izin verdim.

"Bu tam bir işkenceydi," diye homurdandı ve kendimi onun kollarına attım, bir anlığına küçük bir kız kardeş olmama izin verdim, kendimi

Savaşın acısı ve kederi, onu bir kez daha o karanlık ve acımasız kararlılığa katılasmaya zorlamadan önce.

"Kaç tane?" Kollarından kurtulup geri çekilerek talep ettim.

Onu orada öyle temiz ve savaştan etkilenmemiş bir şekilde dururken görmek tuhaftı. Kir ve kan tabakasıyla kaplı olmayan birine bakmayalı saatler olmuştu.

"Beş bin," diye cevap verdi. "Söz verdiğinizden daha uzun sürdü."

Onun sözleriyle yüreğim ferahladı. Bu miktarın yarısını umuyor ve yeterli olup olmayacağını umutsuzca merak ediyordum. Ama bu? Bu gerçekten bir fark yaratabilir.

"Seni zeki, güzel, aşırı başarılı," diye övdüm, yanından geçip savaş alanına sırtımı döndüm. Dağın zirvesine tırmandım, etrafımızda esen ve bulabildiği her açıkta kalan teni ısırarak soğuk rüzgâr karşısında titriyordum.

Ayaklarımın altındaki kayalar tekrar aşağı doğru yuvarlanmaya başladığında nefesim kesildi. Önümde sıra sıra kil askerler duruyordu, her biri herhangi bir Fae kadar uzun, boş yüzleri sanki emir bekliyormuş gibi dağa dizildikleri yerde bana doğru dönmüştü.

Gabriel, "Bunun nasıl sonuçlanacağını *göremiyorum*," diye uyardı ve bu konuda hiç de mutlu olmadığını biliyordum.

"Her zaman her şeyi biliyor olsaydın eğlence nerede olurdu?" Hafif tonum sesimdeki titremeyi tam olarak gizlemese de alay ettim. Çünkü durum buydu. Bu aptalca umudun ötesinde, hiçbir şansımız olmadığından oldukça emindim. Krallığımızın geleceği, sevdiklerimin hayatları, hepsi benden derin ve sarsılmaz bir vahşetle nefret eden bir yaratığın, savunduğu her şeye meydan okumasına rağmen, talep ettiğim pazarlığı kabul etme şansına bağlıydı.

"Vakit geldi mi?" Leon kil heykellerden birinin arkasından fırladı ve şaşkınlıkla irkildim.

"Sanırım cinsel organlardan siz sorumlusunuz?" Çerçevesine pantolon oyulmamış ve bunun yerine anatomik olarak son derece doğru bir aleti sergilenen heykellerden birini işaret ederek sordum.

"Gabe bu konuda huysuzlanıp pantolon giymeleri gerektiğini söyleyene kadar *öyleydim*. Yani sadece elli kadarının çüğü ve tatası ortada."

Gabriel arkamdan sinirli bir şekilde homurdandı ve ben de durumun vahimliğine rağmen bir kahkaha attım.

Gabriel, "Bana yardım etmesini istediğimde bunun olacağını *tahmin etmeliymişim gibi* hissediyorum," diye mırıldandı.

"Evet, gerçekten yapmalıydın," diye kabul ettim ve Leon'un yanından geçip en yakın heykelin önünde durdum.

Elimi soğuk, killi göğsüne koydum, düşüncelerimi sakinleştirmeye ve yapmam gereken şeye odaklanmaya çalışırken yavaşça nefes aldım.

"Yani... bu saçma sapan bir şey mi?" Leon kulağımın dibinde fısıldadı ve ben yine irkildim.

"Biraz geri çekilebilir misin?" Tıslayarak onu ittim ama o topuklarını sıkı ve bir santim bile kıpırdamadı.

"Önce kutuyu mu açacaksın?" diye sordu, oyma heykellerin yanında duran süslü bir şekilde dekore edilmiş sandığı işaret ederek.

"Bunu yaparsam ne olacağını anlamış olma ihtimalin var mı?" Kardeşime sandığın yanına gidip önünde çömelerek sordum.

Gabriel, Leon'la birlikte arkamdan yaklaşp beni gölgeleriyle sararken kaşlarını çatı.

"Kaos," dedi birkaç dakika kendini Görüş'e bıraktıktan sonra. "Bize yardımcı olabilecek türden."

"Ben alırım," diye karar verdim ve sandığın kapağını açmak için uzandım.

Dört küçük sayer ejderhası, sıcak saman yataklarında onlara baktığını görünce heyecanla başlarını kaldırıp bana baktılar ve ben de onlara acımasız bir gülümseme verdim.

"Sizin oldukça zorlu olduğunuzu duydum," dedim, delirip delirmediğimi merak ederek.

Bir savaşı kaybetmenin ortasındaydık, bizi savaşa kadar takip eden Fae'ler aşağıdaki dağların arasındaki havzada birer birer katlediliyordu ve ben burada, sanki bize gerçekten yardım edebileceklermiş gibi dört küçük kertenkeleyle konuşuyordum.

"Darcy orada." Savaş alanını işaret ettim ve sayer Ejderhalarının hepsi sandığın kenarına tırmanıp üzerime atladılar.

Omuzlarıma doğru ilerlediklerinde ayağa kalktım, mercan rengindeki küçük olanı kolumun ön kısmına koyarak yukarı kaldırdım ve savaş alanına doğru döndüm, onların da görebilmesi için dağın zirvesine doğru geri yürüdüm.

Kalın bir şekilde yutkundum. Lionel'in kuvvetleri neredeyse ordumuzun doğu kanadındaydı ve eğer yarım yamalak, beklenmedik planlarım doğru bir şekilde bir araya gelmezse

Ŗu anda Görü'ye ihtiyaç duymadan sonumuzun yıldızlarda yazılı olduğunu görebiliyordum.

"Hâlâ umut var," dedi Gabriel elimi tutarak, o da katliamın genişliğine bakarken. "Gerçi Ŗu anda sadece zayıf bir kıvılcım var."

"yleyse Ŗu alevi besleyelim," diye cevap verdim kararlılıkla. "Gidelim."

Sayer Ejderhaları onlarla konuştuğumu anlamış gibiydiler, dört küçük yaratık bedenimden fırladı ve savaş alanına doğru süzülürken küçük kanatlarını açtılar, yavru tavşanlardan daha büyük değillerdi. Küçük bedenleri kısa sürede savaşan Fae'lerin üzerinde seçilemez hale geldi ve orada durup bir sonraki adımda ne olacağını bekleyerek kaybedecek zamanım yoktu.

Gabriel'i bıraktım ve aceleyle dağın uzak tarafındaki taş orduya geri döndüm.

"Beni yüzüstü bırakma," diye mırıldandım, çünkü Ŗu anda yardım isteyebileceğim tek kişi kendimdim.

Fedakârlık. Bugün zaten bir sürü fedakârlık yapmıştım.

Safların en önünde duran heykele uzandım, kilden heybetli vücudu üzerimde yükseliyordu, yüzsüz başi sanki sadece emrimi bekliyormuş gibi arkamdaki savaşa doğru eğilmişti. Ama kil savaşçılar bir orduyla savaşamazdı. Bir toprak efendisi onlara komuta etmek istese bile, bu kadar çok kişiyi aynı anda asla kontrol edemezlerdi. Hayır, bu heykellerin ihtiyaı olan şey ruhlardı.

Kirli kılıcımı çektim ve parmaklarımı kılıcın uzunluğunda gezdirerek bugün dünyadan söküp attığım düşmanların kanıyla kapladım. Heykele uzanırken ellerim titredi, kendimi eterin baş döndürücü gücüne bırakıp göğsüne çizdiğim rünün adını söylerken nefesim bir buhar bulutu halinde benden kaçtı.

"Enerji için Laguz, suyunuzu kan gibi akıtmak için."

Kelimeler dudaklarımdan hoyratça dökülürken içimden g fişkırdı, botlarımdın altındaki toprak titredi ve rüzgârı emrimi pazarlık ettiğim kişinin kulaklarına taşımaya zorladım.

"Kılıcını kullanma gücü için Uruz," diye tısladım, dünyanın şiddetli enerjisi bana saldırırken parmaklarım titriyordu, heykele boyadığım kan kilin üzerinde kaynarken tıslıyor ve tkryordu.

ne doğru sarktım, yaptığım büyü kendi enerjimi parçalayıp büyüyü yerine getirmek için gücümü kullanırken başım dönüyor, onu benden çekip altımızdaki yamaç boyunca uzanan heykellerin arasına dağıtıyordu.

"Tory," diye mırıldandı Gabriel, omzumu kavramak için uzanarak. "Ölümünü *gördüm*. Bu büyü senden çok fazla şey talep edecek. Artık durmalısın."

"Ateşe ihtiyacım var," diye bağırdım, onu görmezden gelerek, zihnim o havzada savaşıyor sevdiğim insanlara odaklandı. Daha iyi bir yaşam vaadi için bizi savaşa kadar takip eden Fae'lere. Ettiğim yeminler ve uğruna her şeyimi vermeye hazır olduğum gerçekler, eğer bu vaatleri yerine getirmek için gereken buysa.

Gabriel bir lanetle geri çekildi ve Leon arkamda kükreyen bir ateş yaktı, ateşin sıcaklığı büyümü geri getirdi ve Anka kuşumun içimde başını kaldırmamasını sağladı.

Savaşta öldürdüklerimin kanı Uruz'un resmi tarafından tüketilmişti ve bunun ne anlama geldiğini kabullendiğimde ellerim daha şiddetli titredi. Bu fedakârlık son rune'u boyamak için yeterli değildi. Ve sonuncusu hepsinden daha güçlüydü.

Gabriel'in kil heykelin içine yerleştirdiği kekik dalına uzandım, yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülürken korku kalbimi sarmıştı.

Eğer bunun bedeli korktuğum şeyse, o zaman sadece beni almayacaktı. Darius da benimle birlikte bu yerden koparılacak, onu ölümün pençelerinden geri çaldığımda ona söz verdiğim her şeyden koparılacaktı. Yine de, burada yanımda duruyor olsaydı bana bunu yapmamı söyleyeceğini biliyordum. İş o noktaya gelirse, onun da bu krallığı babasının zulmünden kurtarmak için her şeyini vereceğini biliyordum.

Kılıcımı yumruğumla kavradım ve etimi yarana kadar sıktım, kanımın sıcak akıntısı bozulmamış metalden aşağı yuvarlandı ve altımdaki toprağa damladı.

Sahip olduğum her güç kırıntısını çektim ve kanlı elimi kekiğin üzerine bastırıp onu alevlendirirken toplayabildiğim eterin en derin girintilerine daldım.

Dağın yamacındaki her heykelin üzerine yerleştirilen kekik de onunla birlikte tutuştu; Anka ateşi tutuşup yandıkça kırmızı ve mavi alevler canlandı ve ölümlerle iletişim kurmanın yolunu açtı.

"Ölüyoruz," dedim, sesim sadece Peçe'nin ötesinde yolunu bulduğunu umduğum boşuk bir törpüydü. Annemi ve babamı düşündüm, kederimde bana daha da yaklaşıp yaklaşıp gideceklerini biliyordum. Onlara dua ettim

ve gücümü önümdeki soğuk kile akıttım. "Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Eter altımdaki taştan yükseliyor, etime batıyor ve damarlarımda yakacak kadar yoğun soğuk bir sel oluşturuyor gibiydi. Ateşimi arıyordu, ruhumu arıyordu ama yine de elimi önümdeki heykele bastırdım ve yalvarışıma devam ettim.

Gabriel ve Leon bir sandık daha açtılar, bu sandık parşömen parçalarıyla doluydu, her birinde ordumuzda savaşmış ve savaştığımız tiran tarafından öldürülmüş birinin sevdiği kişilerin isimleri yazılıydı. Boş parşömen parçalarının yanı sıra, bu savaşa katılmaya hevesli ve yakın olabilecek herhangi bir ruhun adını listeye eklemek için kullanabileceği bir kap mürekkep de vardı. Tek umudum bunu yapmalarıydı.

Kardeşıme başımı sallamayı başardım ve onlar da bu isimleri arkamdaki ateşe atmaya başladılar.

"Hepiniz hayatınız boyunca Sahte Kral Lionel Acrux tarafından haksızlığa uğradınız. Hepiniz onun ya da yandaşlarının ellerinde acı çektiniz ve öldünüz. Ve biz onu sona erdirecek gücü bulmadıkça o durmayacak. *Siz de* bizimle birlikte onu sona erdirecek gücü bulmadıkça."

Parşömenin külleri yandıkça havaya yükseldi, alevli bir kıvılcım yağmuruna dönüştü, doğaüstü bir esinti saçlarımı çekiştirirken ve eter içimde daha da derinlere inerken etrafımda dönmeye başladı.

"Bu savaş için bize dönmen için sana yalvarıyorum. Seni seven ve kaybedenlerin yanında durman, sana karşı yapılan yanlışları düzeltmen için."

Alev alev yanan parşömen parçaları tepemizde uçuyor, savaşın eşiğindeki bu dağın yamacından başka hiçbir yerde hissedilmeyen bir girdapta dönüp duruyordu. Ama yaptıkları tek şey buydu, sadece üzerimizde daireler çiziyorlardı, Peçe çılgınca titriyor ama yalvarmalarına rağmen ayrılmıyordu.

Bu başarısızlığın gerçeği içime işlerken dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, bu planın imkânsızlığı etrafımdaki parşömen parçalarının külleri gibi düştü ve kader bir tuzak gibi etrafımızı sararken savaş alanından gelen çığlıklar her zamankinden daha yüksek sesle yükseliyor gibi görünüyordu.

Yenilgi beni çekti, o soğukluk daha derine battı, beni boğdu, bu gücün bedeli olarak beni aşağı çekmeye çalışırken kemik ve çürümüş etten elleriyle ruhumu çekti.

Artık her şeyi çok net görüyor, her şeyin bittiğini, tüm umut kıvılcımlarının kaybolduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapattığımda, alevlerin titremesi hâlâ göz kapaklarımın arasından görünüyordu, bu imkânsız büyü'nün ağırlığına teslim olduğumda Anka Kuşumun gücü daha parlak yanıyor gibiydi.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi bir kez daha zorla açtım, üstümdeki heykelin boş yüzüne baktım ve tırnaklarımı taşa geçirdim.

"Sana yalvarmıyorum," diye tısladım, ellerimin titremesine ve eterin parçalarını parça parça koparmasına rağmen kanlı parmaklarım kilin üzerine son bir rün çizdi. "Ben Tory Vega, Vahşi Kral'ın kızı, Darcy Vega'nın kız kardeşi ve bu lanet toprakların meşru kraliçesiyim. Ben. Yalvarmıyorum. Yalvarmıyorum."

Kraliyet soyunun kanıyla boyanmış kil heykelin üzerinde Sowulo'nun sivri çizgileri parlıyordu ve krallığımı korumak için ölümün ya da bu dünyadaki herhangi bir gücün bana meydan okumasına izin vermeyi reddederek ona baktım.

"Bana gelmenizi *emrediyorum*," diye tısladım. "Bizimle savaşmak için geri dönün ve kılıçlarınızı alın. Krallığınızın size ihtiyacı var ve kraliçeleriniz size emretti, bu yüzden lanet çağrıma cevap verin!"

Elimden eter fişkirirken içimden bir kükreme koptu, içimden çıkıp önümdeki heykele, sonra onun yanındakine ve bir sonrakine, bir sonrakine ve bir sonrakine doğru yanarak ilerledi.

Her biri o gücü tadana ve bedenim tutunmanın acısına daha fazla dayanamayana kadar geri çekilmeyi reddettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, görüş alanıma giren karanlıkta nefes nefese kaldım. Uzaktan Gabriel'in adımı söylediğini, Leon'un küfrettiğini ve heykellerin hiçbir şey yapmadan öylece durduğunu fark ettim.

İşe yaramamıştı. Her şeyimi vermiştim ama yine de işe yaramamıştı.

Kalbimin atışları gittikçe yavaşladı, eterin talep ettiği bedel saniyeler, dakikalar ya da saatler içinde bedenimden yaşamı çaldı... Bilmiyordum bile. Kesin olarak bildiğim tek şey solmakta olduğumdu. Ve işe yaramamıştı.

Gabriel tutunmam için bağırıyordu ama artık ne elini ne de rüzgârın ısırığını hissedebiliyordum. Karanlık sonunda beni ele geçirmeye gelmişti ve bu başarısızlıktan duyduğum acı, bu dünyada en çok sevdiğim insanları düşündüğümde içimi yaktı ve dudaklarımdan tek bir kelime döküldü.

"Özür dilerim."

Darius

BÖLÜM DOKSAN ALTI

I Tharix'in dikenli boynuna yapıştığım yerde öne doğru savrulduğum, etrafımızı saran dünya titrer gibi olurken boğazıma bir nefes takıldı, Peçe'nin altın ağı bana yaklaştı ve bir yüz kalabalığını ortaya çıkardı dehşet içinde bakıyordu.

Kalbim göğsümde durdu, bu hayata ve benimkine bağlı olan ruhun hayatına umutsuzca tutunmaya çalışırken nabzımın solan ritmi son bir kez daha dalgalandı.

"Roxy," diye nefes aldım, hayata tutunuşunun gevşediğini, güç zincirlerinin onu benden uzaklaştırdığını hissediyordum. "Dayan," diye soluk soluğa kaldım, çünkü benim de buraya tutunuşum sallanıyordu, Peçe inceliyor, bana bundan çok daha uzun süre uzak durmaya yemin ettiğim o yeri gösteriyordu.

Tharix alçaldı ve neredeyse sırtından düşüyordum; Vahşi Kral'ın ve etrafında toplanan savaşçı ordusunun yüzüne bakarken ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu.

"Sakın bırakayım deme," diye emretti Hail Vega. "Buna bir son verebilirsin," diye nefes aldı annem.

Boğazımın dibinden bir hırıltı yükseldi ve bu dünyada benim için en önemli olan tek şeye tutunurken onlardan, onların boyun eğmeyen ifadelerinden ve sarsılmaz inançlarından uzaklaştım.

Gücümü göğsümde uykuda yatan atmayan emanete yönlendirdim, beni sevdiğim kadına bağlayan bağlantıya sahip olduğum her şeyi sundum ve ölümün hızla yaklaştığını hissettiğimde ondan kaçmadım. Bunun yerine, elimi uzattım ve onu içeri aldım.

BÖLÜM DOKSAN YEDİ

"T Hükümdar olmakla ilgili öğrenmen gereken bir şey var; zor kararlar verdiğin için asla özür dilememelisin," diye gürledi derin bir ses tepemden.

Sanki sözleri sarsılan kalbime bir adrenalin iğnesi gibi saplanmıştı, nefesim kesildi, nabzım sıçradı, gözlerim şak diye açıldı. Âlemler arasındaki geçit sonunda benim için açılmıştı ve bir şey bana, içinden yuvarlanmama ramak kalmışken onu çekip açmam için gereken gücü vermişti.

Uzaktaki gökyüzü turuncu ve pembe çizgili bulutlarla çalkalanıyordu, onları çevreleyen mavi o kadar parlaktı ki kör ediyordu. Bulutların arasında, yüz hatlarını benden gizleyen bir gölge gibi duran adam, hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Onu hiç tanıma fırsatı bulamamış olmama rağmen, acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu.

Hail Vega uzanıp elimi tuttu ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni ayağa kaldırdı. Boyu benden bir karıştan fazlaydı ama birbirimize baktığımızda bakışlarında gurur ve şaşkınlıktan başka bir şey göremedim.

"Senden ya da benden çok daha büyük olacaklarını söylemiştim," diye konuştu bir kadın onun yanından ve anneme doğru döndüm, kucağına düştüm ve özlemle boğuk bir hıçkırık salıverdim.

Heykelin içine yerleştiği bedenın soğuk kilini hâlâ hissedebiliyordum, ama bunun da ötesinde, hiç bilmediğim bir anne kucağını, onu hissediyordum.

"Geldin," diye huşu içinde nefes aldım.

En umutsuz, en son umutlarımı buna bağlamıştım ama o ana kadar, çorak bir dağın tepesinde ailem iki yanımda dururken bunun işe yarayacağına gerçekten inanmamıştım.

Babam başını bana doğru eğerek, "Gerçek Kraliçelerin emrindeyiz," dedi.

Kendimi bu imkânsız durumda, bize bu şansı vermek için ölen ebeveynlerin arasında bulduğumda dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Ve o anda bu şansı heba etmeyeceğimize yemin ettim.

"Savaş öyle ya da böyle kazanılana kadar vaktin var," dedi arkamdan hırıltılı bir ses ve döndüğümde Feribotçuyu buldum; cüppesi yüz hatlarını gizlemek için aşağıya doğru çekilmiş, küreği yumruğunda sıkıca kavranmış, sanki burada bile bir ayağı ölülerin nehrinde duruyormuş gibi. Kulaklarımı zorlarsam nehrin akışını duyabileceğimden emindim. "İyi değerlendir."

Vahşi bir gülümseme dudaklarımı esir aldı ve geri adım atarak babamdan anneme, sonra da henüz ölmüş bir ruhun özelliklerini almamış olan bir sonraki heykele baktım. Ama ben boş taş yüze bakarken, bir parşömen parçası üzerine düştü ve orada karalanmış olan ismi yakarak yok etti.

Azriel Orion.

Küle dönüşürken, yüz hatları taştan dışarı fırladı, yaratık gerçek havayı içine çekerken katı göğüs genişledi ve birden kendimi oğluna o kadar benzeyen bir adamın yüzüne bakarken buldum ki, o ismin yandığını görsem bile onu tanıyabilirdim.

"Lance aşağıda," diye homurdandı Azriel, kılıcını çekerken, kabzası taş olarak kalırken, bıçak saf ışıktan oluşmuş gibiydi. "Ve bana ihtiyacı var."

Annem Gabriel'e yaklaştı, yüzünü ellerinin arasına alıp alnından öptü, Gabriel ona sarılırken gözyaşları yanaklarını boyuyordu.

Hail de onu kucaklamak için harekete geçerken, etrafımızda daha fazla parşömen parçası ev sahiplerini buldu ve ölülerin ruhları Feribotçunun yanından hızla geçerek kendilerini taştan bedenlere fırlattı ve onları bir zamanlar yaşayan yüzlerine ayırdı.

"Geceler yine at koşturuyor!" diye bağırdı vahşi görünömlü sarışın bir kadın, bir grup başka ruhla birlikte ayağı kalktı ve Leon'u yanlarına çağıldılar, saçları ve hırsızlıktaki zaferleri hakkında konuştular.

Bakışlarım, üzerinde kocaman bir horoz oyulmuş taştan bir vücuda sahip olan Washer'a ve onun yanındakine sahip olan Principal Nova'ya takıldı.

"Öldün mü?" Nefes aldım, keder göğsüme bir bıçak gibi saplandı ama Washer omuz silkti.

"Uğruna hayatımı vermeyi tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Catalina ve Hamish'in yanı sıra Antonia Capella ve öldürölen sürüsü ile hayattaki savaşlarını henüz kaybetmemiş ama yine de geri dönüp bu savaşı kanlı sonuna kadar görmek isteyen pek çok kişi ortaya çıktı.

"Tanışman gereken biri daha var evlat," diye mırıldandı Hail ve arkasında henüz uyanmakta olan bir heykele döndü, taşın içinde beliren siyah saçlı bir adam huşu içinde gökyüzüne gözlerini kırptırdıktan sonra bakışlarını kaçırdı Gabriel'e acınası bir özlemle bakıyordu.

"Gel Marcel," diye teşvik etti annem ve Gabriel'in biyolojik babası olduğunu anladığım adam oğluyla buluşmak için yaklaştı.

"Ben de seni düşünüyordum," dedi Gabriel ona. "Darius zayıfladığını söyledi ve ben de ölmüş olabileceğinden endişelendim."

"Önce seni bulmadan gidemezdim," diye yemin eden Marcel, Gabriel'i kucakladı. "Birbirimizin yanında savaşma fırsatını yakalayacağımızı biliyordum. Bunu çok ama çok uzun zaman önce görmüştüm."

Arkamızdaki savaştan bir güröltü koptu ve o huşu dolu kavuşma anı, gökyüzünü yaran bir gök güröltüsü gibi paramparça oldu. Tekrar dağın uzak tarafına döndüm ve kan dökölmesinin doruğa ulaştığı havzaya bakmadan önce zirvesine doğru yürüdüm.

Annem yanımda durmak için hareket etti, hala kanayan elimi eline aldı ve yarayı iyileştirmek için bana büyüünü ödünç verdi. Yine de Elemental güç gibi hissettirmiyordu, daha çok içinde varlığının özünü taşıyan ham bir enerji dalgası gibiydi.

Ona gülümsedim, savaş lekeli yanaklarımda sevinç ve keder gözyaşları parlıyordu. Hail diğer yanımda durdu ve ben de Lionel'in ordusunun neredeyse kuvvetlerimizin doğu tarafına ulaşmış olan taze saflarını işaret ettim. Birkaç dakika içinde çarpışacaklardı ve bu oranlardan kurtulmak mümkün olmayacaktı.

"Bu kilden bedenler, parçalanmadıkları sürece ruhları savaş süresince tutacak," diye konuştu Feribotçu arkamızdan. "Yine de her biri üzerinde sıkı bir hakimiyetim var - başkaları benden ikinci bir şans çalamayacak."

Başımı salladım, Darius'a yaptığım gibi ailemi ölümden geri çalmayı ne kadar istemiş olursam olayım bunu yapamayacağımı biliyordum. Biz burada savaşırken onların zamanını satın almıştım, bir saniye daha fazla değil. Bu onlara intikamlarını almak ve ordumuza umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz sayıyı kazandırmak için bir fırsattı. Daha fazla değil.

"İşte," dedi Gabriel, yerden iki kılıç kaldırarak, kendisinin ve kız kardeşimin bir süredir kullandıkları kılıçları. Siyah olanı babama, beyaz olanı ise anneme aitti. "Vahşi Kral ve Kraliçesi silahsız olamazlar."

"Yıldızlar adına," diye iç geçirdi Hail kılıcını alıp elindeki ağırlığını test ederken. "Bu kılıcı tekrar kullanabileceğim bir zamanın hayalini kurdum."

"Bu kılıç çok yakında ailemize zarar verenlerin kanıyla sulanacak," diye homurdandı Merissa, teşekkür etmek için Gabriel'in yanağını öptü ve Gabriel de ona sonsuz bir an için sarıldı.

Gabriel uzaklaştı ve Leon, aileleri ve Azriel ile birlikte yanımızdaki yerine geçti.

Savaşa girmeye hazırlanırken Hail kulağıma, "Kötü seçimi söyle," diye mırıldandı. "O yaptı... tamam."

"Darius?" Diye sordum, kısa bir an için dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bu işe yardım etti mi?"

"Siz uçurumun kenarında dengede dururken o size gücünü sundu ve birlikte yolu açmayı başardınız. Ancak bu kapı kapandığında, ikinizin de uzun bir süre daha kapının bu tarafında kalmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Elimden geleni yapacağım," diye kabul ettim, kalp atışlarımda sert gümbürtüsü beni kocama bu kanlı savaş başlamadan önce hiç olmadığı kadar yakın hissettiriyordu.

Ölülerin yüzlerine baktım, Milton ve sürüsünü gördüğümde keder kalbimi sızlattı. Antonia ve Seth'in sürüsünün geri kalanı, bu savaşta daha önce ölmüş ve tekrar savaşmak için geri çağırılmış sayısız diğerleriyle birlikte bir araya toplanmıştı. Justin de oradaydı ve kaybına üzülen onlara başımı salladım ama o sadece gülümsedi ve kılıcını kaldırdı.

Diego'yu gördüğümde nefesim kesildi, yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve şapkası görünmüyordu.

"Hadi şu pendejoları öldürelim, mi reina." "Tam zamanında," diye gürledi Hail.

"Solaria için!" Herkesin beni duyabileceği şekilde bağırdım. "Ve Lionel'ın lanet kafası için!"

Ve böylece, bir ölüm ve yıkım dalgası içinde dik dağ yamacını yırtarcasına koşmaya başladık. Canlı ayakların geçemeyeceği kadar dik hale geldiğinde, Gabriel Leon'u yakaladı ve ikisini kanatlarının üzerinde havaya fırlattı ve ben de onlara katılmak için uçamın yüzünden yukarı uçtum.

Ölüler ordusu yine de duraksamadı, ayakları yere sağlam basıyordu, hareketleri canlı bedenın kısıtlamalarına meydan okuyordu, neredeyse dik yamaçtan aşağı süzölüyor gibiydiler, her boğazdan kopan ölüm çığlıklarından oluşan bir koro. Ve ben onların üzerinde süzölürken, Anka ateşi bedenimde alev alev yanarken ve Gabriel'in kollarında sallanan Leon'un heyecan çığlıkları havada çınlarken, tek düşünebildiğim Lionel'in kanlı cesedini parçalara ayırmaktan ne kadar zevk alacağımıdı.

Diego

BÖLÜM DOKSAN SEKİZ

I Damarlarımda savaşın coşkusuyla koştum, göğsümde atan bir kalp yoktu, bunun yerine yeni keşfettiğim bedenimin her yerinde saf yıldız ışığı dolaşıyordu. Buradaydım, yaşayanların dünyasına geri dönmüştüm. Hayatım boyunca hiç elde edemediğim adaleti. Ama şimdi ve burada bir fark yaratabilirdim. *Puedo cambiar las estrellas.*

Lionel Acrux ve La Princesa de Las Sombras'ya duyduğum nefretle ciğerlerimden taşan bir kükremeyele dağın yamacından aşağıya doğru atıldım. Bugün önemli biri olacaktım. Hayatta hiç bırakmadığım izi dünyaya bırakacaktım. Kraliçelerim, sevgili dostlarım için bir savaşçı olacak ve toza dönüşene kadar savaşacaktım.

Bu beden bana hayal edebileceğimden daha gerçek geldi, yüzümdeki rüzgâr ve yanaklarımdaki güneş kayıp ruhuma merhem gibi geldi. Artık ölümüne üzülüyordum; gölgeler temizlendikten, ruhlarımız karanlıktan kurtulduktan ve diğer tüm kayıp Su Perisi ruhlarıyla birlikte hak ettiğimiz ölüm yerlerimize bırakıldıktan sonra büyükannemle birlikte Perde'nin ötesinde huzur bulmuştum. Ama yaşayan diyarın elementlerinin ne kadar iyi hissettirdiğini, soğuk havanın tadının ne kadar keskin olduğunu unutmuştum.

Dağın dibine vardık ve Vahşi Kral ile Kraliçesinin arkasından savaşa doğru koştum. Doğalarına uygun olarak

kızlarının yanında, kaderin elini değiştirmeye hazır bir şekilde meydan okurcasına savaşa girdi.

Müttefik ordunun en yakınındakiler arkalarındaki gürültü fırtınasının ne olduğunu görmek için geriye baktılar, ölü kralı öbür dünyadan dönmüş bulduklarında gözleri büyüdü ve yüzlerine huşu yayıldı.

Lionel'in ordusunun bizimkini doğu kanadı boyunca vurmaya hedeflediği, savaşçılara çarparak onları acımasız bir güç ve kanlı bir verimlilikle parçaladığı azalan alana doğru hızla ilerledik.

Kemiklerimde yorgunluk, bacaklarımda ağrı hissetmiyordum. Burada olabilirdim, geçici bir bedenın içine yerleştirilmiş bir ruh olabilirdim, ama gerçekten burada değildim. Bu dünyada acı hissedebileceğimden ya da acı çekebileceğimden şüpheliydim, ama kesinlikle bir kılıç kullanabilirdim ve bu pendejolardan elimden geldiğince çoğunu ölüme göndereceğimden emin olabilirdim.

"Para las verdaderas reinas!" İlk düşmanımıla çarpıştığımda kükredim ve yıldızlarla aydınlatılmış kılıcımın bir hamlesiyle onu yere serdim. Darcy için, Tory için, Sofia için ve hayatta geride bıraktığım herkes için. Onların geleceği hâlâ bir ihtimaldi ve ben bunu dostlarıım için güvence altına almak için her şeyi yapardım.

BÖLÜM DOKSAN DOKUZ

T Fırtına bulutlarının gizli derinliklerinde hayatlarımız için savaşıırken, Ejderhalar arasındaki savaş çılgınca şiddetlendi, ihtimaller bize karşı ağırlaştı. Sonunda, Dante'nin yıldırımının bir çatırtısıyla zamanlanan ölümcül ateş büyüsünün bir kırbaıyla, son düşmanımızı içeriden yakmıştık Dışarı.

Dante zaferle böğürdü, yarattığı bulutun içinde gök gürültüsü çakarken kükremesi göklerde yankılandı ve biz de öfkeli bir hızla bulutun içinden geçtik.

İkimizi de tekrar iyileştirdim, nefesimi tutup zihnimi savaşa geri döndürürken yorgunluk uzuvlarımda ağırlık yapıyordu.

"Alçalın!" Gürleyen gök gürültüsünün üzerinden seslendim, şimşek bulutun içindeki sayısız silueti kısa bir an için aydınlattı. "Orion'u bulmamız gerek!"

Ejderhalarla savaşımız boyunca, Lance'le aramdaki bağ beni çekip durdu; onun etrafında yatanların görüntüsü kendi görüşümle birleşti, yardıma olan ihtiyacı ve bitmek bilmeyen acısı beni şiddetli bir çaresizlikle ona ulaşmaya itti.

Dante kanatlarını çıırttı ve yere çakıldı, çenesinden fırlayan yıldırım bir Harpy'nin göğsüne saplandı ve onu spiral çizerek

Ölüm. Bulutlardan kurtulduk ve aşağıdaki savaş alanının yeni düzenini kavrarken keskin bir nefes aldım.

Ordumuz yok edilmiş, sağ kanadımızın tamamı cesetlerden ve için için yanan ateşlerden başka bir şeye dönüşmemiştir; Lionel savaşçıları yayarak onları kuşatmaya çalışırken saflarımızın geri kalanı havzanın batısında bir araya gelmek zorunda kalmıştı. Lavinia yoluna çıkan herkesi kasıp kavuruyor, gölgeleri her geçen saniye daha da büyüyen bir veba gibi yayılıyordu.

Seth için duyduğum panik kalbimi doldururken, bakışlarım tam da ordumuzun en çok ihtiyaç duyduğu yerde savaşa giren yeni bir güce takıldı. Hareket eden heykellerden oluşan bir orduya benzeyen ve yine de Fae'lerin akışkanlığıyla hareket eden bu gücün önünde parlayan Anka ateşinin alevini gördüm. Savaşçıların taze saflarına altın bir parıltı yapışmış gibiydi ve savaş çılgınlıkları diğerlerinin üzerinde yükseldi, dağların tepelerinde bir adalet çılgılığı gibi yankılandı.

Yaklaşan savaşçı fırtınasında şiirsel olarak ölümcül bir şey vardı ve Tory'ye bakarken içim burkuldu, çaresiz, son çare olarak yakın çevremize fısıldadığı çılgınca planı hatırlarken böyle bir büyüün nasıl bir bedel gerektirdiğini merak ettim.

"Ölüleri bizim için savaşmak üzere geri çağırdı," dedim, o imkânsız ordunun Lionel'in kuvvetlerine çarpıp saflarında bir anda büyük delikler açmasını izlerken beni boğmakla tehdit eden korkunun yerini huşu almıştı.

Ama bu imkânsızlığa daha fazla bakıp duramazdım ve zihnimi Orion'un yerini bulmaya zorlayarak, bağımız aracılığıyla onun olduğunu hissettiğim noktaya doğru bir başka altın alev izi gönderdim. Bir uluma havayı delip geçti, savaş alanının üzerinde alçalırken yankılanan bir koro tarafından ele geçirildi ve nefes nefese kaldım, kitleler arasında Seth'i aradım. Onun yerine, Rosalie Oscura'yı göz alıcı gümüş Kurt formuyla sürüsünü bize doğru yönlendirirken buldum. Hem Fae'leri hem de Nymph'leri parçaladılar, Dante bir yıldırım patlamasıyla düşmanlarımız arasında bir yıkım yolu açarak bize yardım etti.

Onlar.

Bir kıpırtı gözüme çarptı ve başımı çevirip şaşkınlıkla göz kırptım; minik gök mavisi sayar ejderhası kanatlarının üzerinde süzülerek yanımdan geçti, sanki hemen önünde bir savaş yokmuş gibi rahat bir tempoyla gökyüzünde ilerliyordu. Ben küçük yaratığın ardından bakarken, o

Lionel'in Griffin'lerinden oluşan bir sürünün ortasında, Sofia olduğundan neredeyse emin olduğum soluk pembe bir Pegasus'u kovalıyorlardı.

Griffinler ona doğru yaklaştı ve ben de Dante'ye bağırarak dikkatini ona çektim, ancak o yıldırımını çağıramadan, sayer ejderhası tüm gökyüzünde parıldayan ve doğal olmayan bir sessizlik ritmini varlığa zorlayan bir ışık darbesi saldı.

Gözlerimi kırıştırarak parlak parıltının etkilerinden arındırmaya çalıştım ve tekrar net bir şekilde görebildiğimde, Griffin sürüsünün tamamının felç olmuş gibi tamamen hareketsiz bir şekilde gökyüzünden yuvarlandığını gördüm.

Kendi ordularının üzerine çöktüler, etraflarında ölüm kol geziyordu ve Sofia sağ salim bulutlara geri dönmeyi başardı. Sayer ejderhası gitmişti ama küçük canavar bu işte bizim tarafımızda olduğu için kendimi sonsuz bir minnettarlık içinde buldum.

Odağımı tekrar avıma sabitledim, parıldayan altın iplik yerdeki buruşuk figürleri net bir şekilde görene kadar bizi aşağıya yönlendirdi.

Orion'un beni beklediğini bildiğim noktaya vardığımızda, Dante'den sıçradım, beni yakalamak için yarattığım topraktan bir platforma indim ve sanguis kardeşimi bulmak için ona doğru ateş ettim.

Onu orada yatarken gördüm, kırılmış ve hayata tutunmaya çalışıyordu, hala onu ezmekten sadece elli adım uzakta olan savaşı Fae'lere doğru geri dönmeye çalışıyordu ve kendimi onun yanına attım. Yüzünü ellerimin arasında kavradım ve ona o kadar hızlı iyileştirici büyü yaptım ki başım döndü.

Rosalie ve sürüsü etrafımıza üşüştü, düşmanı geri kovaladı ve güçlerini acımasız bir verimlilikle parçaladı.

Etrafımızda bir tur attıktan sonra koşarak bize geri döndü ve üzerimde durmak için yer değiştirdi.

"Öldü mü?" diye sordu, yüz hatlarında endişe okunuyordu ama kışının çıplak ve kanlar içinde olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Sadece bakıyorum," diye homurdandı Orion, kırılan kemikleri nihayet tekrar birleşirken kendini yukarı iterek.

"Güzel. Çünkü benim gözetimimde ölseydin kız arkadaşın bana çok kızardı, stronzo." Rosalie sırttı, sonra döndü ve Dante tekrar yanından geçerken koşarak sırtına atladı.

Gökyüzüne doğru hızla uzaklaşmalarını izledim, Rosalie savaşa Fae formunda girmeye hazırlanırken vücudunda taştan sağlam bir zırh oluşuyordu ve

İkisi de bir tür Peri masalından fırlamış bir çift savaşçı gibi görünüyordu.

"O... haklı," diye mırıldandı Orion ve bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar verirken ikimiz gözlerimizi kilitledik.

"Lavinia," dedim.

"Evet," diye onayladı, gözleri savaşın çok uzağındaki gölgeli formuna döndü. "Batı hattına ulaşmayı başardı," dedi karanlık bir sesle. "Ve ardında lanet bir katliam bıraktı."

"Seth'i gördün mü?" Panikleyen yanıma kafatasımın arkasındaki küçük bir kutuya itmeye çalışırken kısık bir sesle sordum. Eğer paniğe kapılırsam, burada ölmüş kadar olurdum.

"Hayır," diye yanıtladı Orion, bakışları sanki beyaz Kurt'tan bir iz arıyormuş gibi yanımdan geçip giderken. "O iyi mi?"

"Sağ kanat yok edildi," diye nefes aldım. "O... Onu hiçbir yerde göremedim." Boğazımı temizledim, korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun bir faydası olmayacaktı ve eğer hâlâ hayattaysa ve korkumun beni öldürmesine izin verdiysem, o zaman bana çok kızacaktı.

"Tüm sağ kanat mı?" Orion dehşet içinde sordu, ben de başımı salladım.

"Ama Tory'nin planı işe yaradı. Birkaç bin kişilik bir ölümler ordusuyla onların yerini alıyordu."

İkimiz de bu rakamların kaybettiklerimize denk olmadığından bahsetmedik. Ayrıca, ölü savaşçıların sayısı daha fazla olmalıydı. Öyle değil mi?

Şüphelerimizin asılı kaldığı bir bakış alışverişinde bulunduk, ancak ikimiz de onlara ses vermedik. Zaten bir önemi de yoktu. Bu iş bitene kadar savaşmaya devam edecektik.

Ona bileğimi uzattım, dişlerini tenime geçirmesine izin verdim ve o da düşman bir piçten ihtiyacı olanı alana kadar devam etmesini sağlayacak kadar büyü çekti. Sonra kolunu tuttum, nabzımın hızla atması kendimi tutmamı zorlaştırdı ve kanını dudaklarımın arasına çekerken boğazımdan bir inilti yükseldi.

Yasak büyü'nün seli tekrar içime işledi ve göğsümden bir güç dalgası gönderdi. Onu serbest bıraktığımda derin bir nefes verdim ve savaş alanını bir kez daha boydan boya geçerek Lavinia'nın bu dövüşteki konumunu belirleyen gölge lekesine doğru ilerledik.

Sanki etrafımızda zaman yavaşlamış gibiydi, düşmanlarımızı rüzgârdan daha hızlı kesebilmenin verdiği heyecan vahşi bir coşkuyu alevlendiriyordu

içimden geçiyordu. Bu his deliceydi, ölümsüzlük gibiydi, lanet bir tanrının gücü gibiydi. Sonsuz, öngörülemez ve tamamen durdurulamazdı.

Bir toprak büyü patlamasıyla bir Nymph'i ortadan ikiye böldüm, sonra bir diğerinin üzerine düştüm ve kendilerini savunmaya bile çalışmadan hayatlarına son verdim.

Düşmanlarımız önümüze düştükçe düştüler, kanları dudaklarımızı boyadı, güçleri rezervlerimizi doldurdu ve ölüm onları bulmadan önce hiçbiri bize karşı silahlarını kaldıramadı.

Ancak bu gücün bir bedeli vardı ve bitkinlik her vurduğunda daha da sertleşiyor, sahip olmadığım uzun anlar boyunca uzuvlarımı hareketsiz bırakıyordu.

Orion ona ulaşmayı imkânsız kılacak kadar uzağa diz çöktü, yorgunluk onu da vurmuştu. Parmaklarımı toprağa gömüp görüşümü odaklanmaya zorlarken lanet ettim.

Enerjimin son kırıntılarıyla beni örtmesi için kayadan bir kalkan yaptım ve altında nefes nefese kaldım, dilimde o kadar çok kanın tadı vardı ki neredeyse midem bulanacaktı. Sayamayacağım kadar çok gırtlak parçalamış, hayatımda hiç karıştırmadığım kadar çok kaynaktan büyü çalmıştım ve içim yabancı güçlerin çarpışmasıyla isyan ediyordu. Ama tüm bunların ötesinde, Orion'la yeniden bir araya gelme ve onun kanını tekrar tatma arzusu beni tüketiyordu. Bu cadılar meclisi büyü başlı başına bir şeydi; beni ham gücüyle sarhoş eden ve sürekli daha fazlasını arzulatan karanlık ve çarpık bir ayartmaydı.

Yasaklanmış olmasına şaşmamak gerekirdi; Kan Çağları'ndaki Vampirlerden bu şekilde korkulmasına şaşmamak gerekirdi. Ve diğer Fae'lerin bir araya gelip sırf bu tür bir gücün var olmasını engellemek için türümüzün tümünü öldürme olasılığını tartışmalarına da şaşmamalı.

Gözlerimi kırıştırarak en kötüsünü uzaklaştırmayı başardım, ellerim artık titremiyordu ve toprak büyümünü bir kez daha kendime çekerken Orion'a odaklandım. Ona ulaşmalıydım. Sadece ona ulaşmalıydım ve her şey yoluna girecekti.

Toprak beni yuttu, tam da Orion'un olacağını bildiğim yere tükürmeden önce beni yerin altına doğru fırlattı.

Kendini korumak için kullandığı hava kubbesinin içine girdiğimde küfretti, sonra bana saldırdı, dişleri başka bir şey söylemeden boğazıma battı.

Bileğini yakaladım ve onu da ısırdım, sırtüstü yatmış olmamı ve etrafımın cesetlerle çevrili olmasını umursamadan, sadece bu gücün bir kez daha tadına bakmaya, bu büyüün bir kez daha ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı.

Birbirimizi serbest bırakırken gözlerimiz buluştu ve dudaklarımdaki kanı yaladım.

"Bu tehlikeli," dedi ve ben de başımı salladım çünkü ne kadar harika olursa olsun, bunun doğru olduğunu yeterince açık bir şekilde söyleyebiliyordum.

"Bir daha asla. Sadece bugün," diye yemin ettim ve birbirimize bakışımız, bu cazibeye karşı koymanın ve bu yemini tutmanın bizim için ne kadar zor olacağını anlatıyordu.

Kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir alev tepemizi yırttı ve ikimiz de tam Darcy'nin tepemizdeki gökyüzünde bir Ejderha ile çarpıştığı sırada yukarı baktık, devasa canavar onu havaya fırlattı ve ordumuzun batı kanadına, Lavinia'ya yakın bir yere doğru uçurdu.

Ejderha onu yere doğru kovalarken Orion endişeyle, "Mavi," diye homurdandı.

"Haydi," diye başladım, Orion'un hava büyüğü kubbесinin içinde ayağa kalkmaya çalışıyordum ama daha ayrılamadan bir kükreme beni sarsarak geri döndürdü.

Devasa bir canavar bize doğru saldırıyordu, sivri kısıkaçları ve çırpınan uzuvları ordumuzu sürüler halinde kesiyordu. Canavar taştan yapılmış gibi görünüyordu, ona doğru yöneltilen her kılıç, mızrak ya da sihir atışı, onunla savaşmaya çalışan Fae'ler canavar tarafından paramparça edilirken, sadece göz kırpmıyor ve işe yaramaz bir şekilde yere düşüyordu.

Bir uluma dikkatimi uzun, yarım örgülü saçlarıyla canavara doğru koşan, yumruğunda bir mızrak ve yüz ifadesinin her zerresine kazınmış aşılmaz bir nefretle bir savaşçıya çekti. Korkunun beni tekrar esir alması kadar hızlı bir şekilde içimi bir rahatlama kapladı.

"Seth," ona doğru bir adım attım, sonra durdum ve Seth ile Darcy'nin düştüğü yön arasında gidip gelen Orion'a baktım.

"Siz adamınızın peşinden gidin, ben de kızımın peşinden gideceğim" dedi.

"Birbirimizi bir daha göremeyebiliriz," diye cevap verdim sıkıca ve o da başını salladı, öne doğru bir adım attı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kısa ve umutsuzluk doluydu, ama ayrılırken, bunun artık son olduğunu görebiliyordum. Unutulmanın kıyısında sallanıyorduk ve ölümümüz karşısında her birimizin yanında olması gereken tek bir kişi vardı.

"Kendine iyi bak kardeşim," dedim, kalkanı buharlaşmadan önce ellerimiz kenetlendi.

"Ve sen, sanguis frater," dedi, gözlerinde duygu parlıyordu, sonra tamamen farklı kaderlere doğru zıt yönlerde doğru fırladık. Ama bunlar bizi

ölümün kapısında tekrar bir araya getirebilirdi.

YÜZÜNCÜ BÖLÜM

T Kana susamış Ejderha, cehennem ateşinden çeneleriyle beni ele geçirmeye hazır bir şekilde yukarıdan aşağıya doğru geliyordu. Ama ben zincirleri var ederken başımın üzerinde bir hava kalkanı yükseldi ve onları uçurup

Yukarıdaki tüm ışığı engelleyen canavar. Bir ton ağırlığındaki zincirlerin ucuna kayalar bağladım ve onlar Ejderhayı havadan sürüklerken, dev kayalar etrafımdaki düşman Fae gruplarına çarparak onları bir anda ezdi.

Toprağın beni yutmasına izin verdim ve toprağın derinliklerinde kaybolurken hava kalkanımı indirdim ve yer, yukarıdaki canavarın etkisiyle titredi.

Kendimi onun önüne doğru taşıdım, ayaklarıma hava büyüğü yaptım, böylece topraktan fırladım ve yukarı doğru fırladım, kılıcım Ejderha'nın kafasına doğru eğilmek için elimde döndü. Hava büyüğü bıraktım, onun yerine düştüm ve canavarın kafasına indim, kılıcım kafatasını kesti.

Dante hâlâ gökyüzünde birkaç Ejderha ile daha savaşıyordu ama üstünlüğü ele geçirdiğini görebiliyordum ve aşağıda etrafımı saran düşmanlarla birlikte ayaklarımın yerde kalmasının zamanının geldiğini biliyordum.

Bir sıra düşman Fae bana ulaşmak için devasa Ejderha'nın bedenine doğru koştu, silahlarını kaldırdılar ve hepsinden aynı anda büyü fıskırdı. Ben de bir

Ateşten bir halka oluşturarak acı çığlıklarıyla onları geriye doğru savurdum. Tahta kazıklardan oluşan bir fırtına benden dışarı fırladı ve saldırıyı gerçekleştirenlerin hepsinin kalbini buldu; kalkanını kurup ayağa kalkan ve koşmaya başlayan biri hariç. "Kelleni almak için bir sürü Nymph getireceğim, Vahşi Orospu!" diye haykırdı ama aniden sert bir kas duvarına çarparak tökezledi.

Onu orada, canlı, bütün ve güvende bulunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lance Orion kanlar içindeydi ve kendisine çarpan adamın boğazını sıkarken çok hayvansı bir hali vardı.

"Onun hakkında bir daha asla böyle konuşmayacaksın. Bunu garanti ederim." Orion adamın kafasını elleriyle koparıp avucundan düşürdü ve bu manzara karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bir sıra Nymph bizi karşılamak için koşturdu ve Orion'un hâlâ hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak için daha fazla zaman yoktu. Kader henüz onu alabilecek pek çok ölümü döndürüyordu.

Ejderha'nın kafasından sıçradım ve iki Nimf'i Anka ateşiyle patlattım, alevler kabuk gibi derilerini yırttı ve ben bir sonraki rakibimi almaya hazırlanırken kömürleşmiş kabuklarının ayaklarımın dibine düşmesine neden oldu. Orion hızıyla Nimf kalabalığının içine daldı ve öldüklerini anlamalarına bir saniye bile kalmadan kalplerini göğüslerinden söküp aldı.

Lavinia yakındaydı, ordumuzu parçaladığı yerden sevinç çığlıkları yükseliyordu. Onu avlamak ve işini tamamen bitirmek için tekrar uçmaya hazırlandım, ama sonra acı dolu bir kükreme beni korkuyla döndürdü.

Shadow'un etrafı bir Nympha denizi tarafından sarılmıştı; devasa varlıklar etrafını sarmış, onu altlarına çekmeye zorluyor ve sondalarını ona saplıyorlardı.

"Hayır!" Kanatlarımın üzerinde havalanarak çığlık attım.

Ellerim havadaydı, atmaya hazırdım ve öfke uzuvlarımı kaplamıştı.

Nimf dalgasının altında Gölge'yi zar zor görebiliyordum. Bir çığlık atarak ateşimi serbest bıraktım ve onu öldürmeye çalışan yaratıkların her birini yaktım. Ateş onları sardı, birçoğu alevlerimin içinde yok olurken birçoğu da güvenli bir yere kaçtı.

Shadow yaralıydı ama yanına indiğimde yaraları iyileşmeye başladı ve ben de ona zaman kazandırmak için üzerimize bir hava kalkanı örttüm.

Etrafımızı saran savaş güçlerine baktım, o kadar çok ölüm ve yıkım vardı ki, hepsine o güce aç piç Lionel Acrux sebep olmuştu. Bu sona *ermeliydi*.

Soluk yeşil bir parıltı kasvetli manzaranın arasında şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu ve küçük bir sayer ejderhası kalkanımın güvenliğinden geçerken dudaklarım aralandı. Çok küçük, çok savunmasız görünüyordu ama yaratığa duyduğum korku içimi kemirirken bile kanatlarını kıstı ve Lavinia'nın Perilerinin en büyüğünün başına kondu.

Su Perisi kuvvetlerimizi vahşi bir vahşilikle kesip biçiyordu ama sayer ejderhası kafasına yerleşince aniden kaskatı kesildi. Dudaklarım küçük canavara seslenecekmişim gibi aralandı ama dudaklarımdan tek bir ses bile çıkamadan Su Perisi yoldaşlarına döndü ve öfkeyle böğürdükten sonra kendi müttefiklerine saldırmaya başladı.

Şokum, Shadow'un tekrar iyi olduğunu söyleyen alçak bir homurtuyla bozuldu ve başını eğip burnunu yanağıma dayadı. Bunu bana teşekkür etmek için yaptığına yemin edebilirim.

"Rica ederim," dedim ve onu okşadıktan sonra uçarak sırtındaki eyere oturdum.

Bizi koruyan kalkanı bıraktım, sayer ejderhası tarafından sürülen Su Perisi'ni bulmak için etrafı taradım ama düşman saflarının arasında kaybolmuştu ve dikkatim kısa sürede kendi savaşımdan çalındı.

Gölge kükreyerek şaha kalktı ve ben bir elimle onu sıkıca tutarken diğer elimi de Gölge önümde kaçıran Nimflerin üzerine atılmaya hazırladım. Yakalayamadıklarını çenesinde yaktım ya da bacaklarına dolanan ve onları uçuruma çeken köklerle onları toprağa sürükledim. İkimiz bir ölüm şeyiydik, düşman Nimfleri parçalayıp sürüler halinde öldürürken ikimiz de kendi başımıza bir canavardık.

Onlardan birkaç sıra indirdiğimizde, Orion gelip Gölge'nin önünde durdu. "Hedefin benim, Mavi."

"Lavinia'nın saflarını yok edin," diye seslendim ona. "Savunmasını yok edin!"

Başını salladı ve önümüzde hızla ilerledi, boyunları kırdı, kemikleri parçaladı, acımasız bir beceriyle öldürdü. Gölge onun peşinden Lavinia'nın Perilerinin arasından açtığı yolu takip ederek ilerledi ve ben de etrafımızda ateşler açtım, ölen Perilerin çığlıkları yıldızlara kadar yükseldi.

Lavinia'nın bakışları bize doğru döndü, geldiğimi gördü ve bu mesafeden bile gözlerinde bir korku ifadesi yakaladığıma yemin edebilirim. Döndü, daha fazla perisini bize doğru gönderdi ve sonra her iki yöne doğru devasa bir gölge duvarı oluşturarak onu görüş alanından çıkardı.

Ona kendim de uçarak gidebileceğimi bildiğim için homurdandım ama bu ordumuzu bu kalabalık Nympha alayıyla yüzleşmek zorunda bırakacaktı.

nce onları bitirmeye kararlıydı.

Nimfler, Gölge ve benim etrafımdaki hava kalkanına çarptı, kırmak için umutsuzca çabaladılar, ancak kaçabilen tek Şey, kemiklerinden etlerini kavurmak için gönderdiğim Anka ateŐiydi. Biz kaosa neden olan bir silahtık ve bizi durdurmak için savaşan Nimfleri vahşi bir çılgınlığa srklyorduk.

Orion yakalayamayacakları kadar hızlıydı ve Shadow ile ben de bize yaklaŐamayacakları kadar iyi korunuyorduk. Deneyenler ateşimin kurbanı oldu ve göğsümde bir umut seliyle yanmalarını izledim.

Ordumuzun arka tarafında bir kükreme giderek yükseliyor, her saniye daha da yaklaşıyordu. Onu aramak için döndüm, kaynağını bulmak için gözlerimi kısıarken güneş beni o yönde kr ediyordu. Sonra gözlerim, kardeşlerimin planladıkları Şeyi baŐardıklarından emin olmamı sağlayan imkânsız bir gerçekliğe kilitlendi ve kalbim çılgınca bir sevinçle daha hızlı çarpmaya başladı. Başka bir ordu. Yeni, taze bir ordu, düşmanlarımızı oyan ısıltılı kılıçlarıyla n hattımızla birlikte ilerliyordu. Ölüler ordusu.

Annem ve babamın bu savaşta, geleceğimizi güvence altına almak için mücadele ettiklerini bilmek nefesimi kesiyordu ve Şimdi dönüp onlara doğru koŐmamak için tüm gücümü harcıyordum. Onların yanında savaşmak ve onları kanlı canlı görmek için. Ama Lavinia'dan vazgeemezdim. O bu kadar yakınımdayken, gölgelerinin içinde saklanırken ve onu bulmamam için dua ederken olmazdı.

BÖLÜM YÜZ BİR

B Darius'un Tharix tarafından sırtımdan sürüklenmesinden sadece bir süre sonra, iki Griffin gökyüzünden inmiş ve kanlı bir dövüş başlamıştı. Sonunda galip geldim ama kanadım yırtılmıştı, aşağı yuvarlanıyordum.

O zamandan beri yakalandığım savaş alanında düşman üstüne düşmanla savaşıyordum. Kendimi değiştirecek ve iyileştirecek zamanım yoktu, acı veren oyuklar savaştıkça daha da keskinleşiyordu.

Anka kuşu ateş borum güzel ve yıkıcı bir iş çıkarıyor, beni alt etmeye çalışan Fae'leri kesiyordu. Bir grup müttefik Fae'nin arasındaydım; Hydros Akademisi'nden bize katılan okyanusun şekil değiştiricileriyle birlikte çalışan su Elementalleri. Elementaller, düşman saflarına doğru yuvarlanan, Lionel'in askerlerini içine çeken ve kendilerini Acheilus Köpekbalığı değiştiricilerinin çenelerinde, Yunusların kuyruklarının acımasızca savuruşlarında ve içerideki diğer tüm deniz yaratıklarının merhametinde buldukları şişkin su kapsülleri fırlatmışlardı.

Ordumuzda kükreyen bir çığlık yükseliyordu, ancak savaşın ortasındaki konumumdan buna neyin sebep olduğunu göremiyordum, savaşın eziciliği çok yoğundu.

Bir şeyler geliyordu. Düşmanlarımızın içine korku salan bir şey, giderek daha fazla hat geri çekiliyor, kendilerini

Kanla kırmızıya dönen ölümcül su kapsüllerine doğru tökezledim. Kapsüllerden biri bana doğru yuvarlanarak geldi ve ondan kaçınmak için şaha kalktım, geçmesine izin verdim ve önümdeki düşman sırasına çarpmasını izledim. Yüzdükçe çığlıkları baloncuklara dönüşüyor, suyun yüzeyini kırmaya çalışıyorlardı ama çıkış yolu yoktu.

Etrafımda açılan boşluk ve önümdeki düşman hatlarını tutan su elementalleriyle birlikte, bir elimi göğsüme götürüp yaralarımı iyileştirirken nefes nefese kalarak yer değiştirdim. Anka boynuzunu kafamdan çıkarıp sıkıca kavradım ve vücuduma toprak büyümden yapılmış giysiler ve birkaç kalın metal zırh plakası geçirdim.

Bakışlarımı Darius'u en son gördüğüm dağın yamacına çevirdim ve ona ne olduğundan korktum. Gökyüzünde Ejderhası'ndan hiçbir iz yoktu ve bunun hâlâ kaleye doğru yolculuğuna devam ettiği ve kendini babamızdan sakladığı anlamına geldiğini umuyordum.

Arkamda, düşmanlarımızdan oluşan bir sel, önlerindeki bir dehşetten dönerek bize doğru koşuyordu ve ben borumu hazırladım, diğer elimi atmak için kaldırırken Anka alevleri borunun uzunluğu boyunca parlıyordu.

Parmaklarımın bir hareketiyle, topraktan düşmanlarımızın sırtına doğru fırlayan keskin tahta kazıklar dövdüm ve yüzlercesi kendini şişlenmiş bulurken acı çığlıkları havayı doldurdu. Topraktan bir kaide üzerinde yükseldim, kendimi hedef haline getirdiğimi biliyordum ama görmek zorundaydım. Neyin geldiğini bilmem gerekiyordu.

Çatışmaya katılan ve silahları ışıkla parıldayan hücum ordusunu görünce nefesim kesildi. Tam bu noktaya yaklaşıyorlardı ve aralarındaki yüzleri tanıdıkça kalbim hızla çarpıyordu. Vahşi Kral ve Merissa Vega Tory'nin yanında savaşıyor, binlerce Fae'yi savaşın derinliklerine götürüyorlardı. Bu imkansızdı ve zihnim buna bir anlam vermeye çalışıyordu.

Su Elementallerinden bir çığlık yükseldi ve ben de arkama döndüm, sırtlarına silahlar monte edilmiş canavarların izdihamını görünce kalbim duracak gibi oldu. Öğrendiğim ve diğer Yedeklerle birlikte bir çözüm bulmaya çalıştığım silahların ta kendisiydi.

Makinelerden birinden cızırtılı bir büyü patlaması oldu ve başımın üzerinden vızıldayarak geçerken eğildim, dehşet içinde izlemek için döndüm. Vahşi Kral'ın ordusuyla çarpıştı ve ardında parçalanmış uzuvlar ve dökülen kan yerine paramparça olmuş kil kaldı.

Yok edilen bedenlerden garip bir altın sisi yükseldi ve bir anda kayboldu. Neye tanıklık ettiğimi bilmiyordum, sadece o korkunç güçten daha fazla patlamanın havada uçuştüğünü görüyordum. Kendimi yere attım, patlamaların şiddeti ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu, rüzgârın uğultusu tepemden geçişlerini işaret ediyordu.

Silah sesleri kesildiğinde ayağa kalktım ve ne yapmam gerektiğini anladığımda nabzım hızla atmaya başladı. Eğer bu silahlar savaşta devreye girerse Yedeklerle ne yapmayı planlıyordum.

Ateş büyümlerimle bir Pegasus kuklası yaptım ve onu gökyüzüne gönderdim, kanatlarından akan erimiş kıvılcımlarla daha da yükseğe uçarak ihtiyacım olan Fae'lerin dikkatini çektim, her şeye rağmen hala hayatta olmalarını umuyordum. Sonra Pegasus'u solumdaki dağın yamacına doğru gönderdim ve arkadaşlarımla görüşmesi için oraya tünedim.

Vardiyanın üzerimde dalgalanmasına izin verdim, topraktan yapılmış zırhım bedenimden fırladı, gökyüzüne doğru koşarken terk edildi. Mümkün olduğunca hızlı uçtum, yukarıdaki bulutlarda gök gürültüsünün patlaması Dante'nin öfkesini anlatıyordu.

Sofia ve Tyler yukarıda bir yerlerde kendi cehennemlerindeydiler ve savaşta bu kadar ileri gidemedikleri fikrini aklıma bile getirmeden yakında onlara döneceğime yemin ettim.

Bir ateş topu önüme fırladı ve ondan kaçınmak için eğildim, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Pisliğin biri savaşın aşağısından beni hedef alıyordu. Ama tam yerini tespit ettiğimde, ordumuz tarafından biçildi ve ben zaferle inledim. Uçmaya devam ettim, yanan Pegasus'un yakınındaki dağın yamacına indim, Yedekler'in ortaya çıkmasını bekledim, izlerken vücudumda yükselen gerilim

bu atlı silahlar giderek daha fazla insanımızı öldürüyor.

Batı kanadının derinliklerinde, Lavinia kaosa neden oluyordu, gölgeleri sel gibi akıyordu, o kadar kalındı ki, içinde onu hiç göremiyordum. Ama çılgınlıkları duyabiliyor ve kan kokusunu alabiliyordum; bu da yarattığı dehşeti anlamam için yeterliydi.

Hadley kollarının altında Grayson ve Athena'yı taşıırken birden ortaya çıktı, her ikisinin de üzerinde dünyanın gücüyle yaratılmış derme çatma giysiler ve zırhlar vardı. Hadley onları yere bıraktı, ağzı kanla ıslanmış ve gözleri dehşetle kararmıştı.

Athena ve Grayson koşarak bana sarıldılar, boynuma sokuldular ve ben de arkadaşlarımla birlikte tatlı ve kısa bir rahatlama anı yaşadım. Onlar uzaklaştığında Hadley'i sırtına bağlanmış olan defuser'ı alırken buldum. Uzun, sivri metal mekanizma bir zıpkını andırıyordu ve içinde bir

Bir uca yakın metal kafeste birkaç başka kristalle birlikte nadir bulunan glacia elması.

"Hepimiz sana binemeyiz, seni yavaşlatırız," dedi Grayson, yüzü kir içindeydi ve yüzünde bitkin bir ifade vardı. "Vardı, Athena. Sen git. Ben savaşa döneceğim.

"Ayrılamayız," dedi Athena dehşet içinde, kardeşinin elini tutarak. "Ayrıca, bunun için mümkün olduğunca çok Fae'ye ihtiyacımız var. Ne kadar çok büyü, o kadar iyi."

Homurdandım, ayağımı yere vurdum ve dişlerimle Grayson'ın kolunu tutarak onu sırtıma doğru ittim. Üçünü de taşıyabilirdim. Güçlüydüm. Kendime verdiğim değerden daha güçlüydüm ve arkadaşlarımı taşımak hiç de yük değildi.

Her birine ters ters bakarak ayağımı tekrar yere vurdum. "Emin misiniz?" Hadley sordu ve ben de başımı salladım.

Athena sırtıma tırmandı ve Grayson onu takip etti, Hadley onun arkasından kalkmadan önce belini tuttu.

Kanatlarımı esnetip gökyüzüne fırladım, üçü de bizi dağa ve gökyüzüne karıştırmak için çalışırken gizleme büyülerinin karıncalanmasını hissettim. Gözlerimi Yeşim Kalesi'ne diktim, planımız çılgınca bir fikre dayanıyordu ama işe yararsa, o korkunç silahları ortadan kaldırabilir ve ordumuzu daha fazla katliamdan koruyabilirdik.

Uzun bir uçuştı ve katliamın üzerinde uçarken savaşın gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Bir zamanlar bu yolu koruyan ve uçan Emirlerin geçmesini engelleyen sıra sıra düşman şekil değiştirenler vardı ama artık kimse bize saldırmıyordu ve onları yok etmekten Darius'un sorumlu olup olmadığını merak ediyordum.

Anka ateşi Nimf denizinin arasında alevlendi ve Darcy'nin Gölge Canavar'a binip ardında ölümden bir iz bıraktığını görünce kalbim yerinden fırladı. Orion da onlarla birlikteydi ve kalabalığın arasından geçerek Lavinia'ya ve onun kıvranan gölge dalgasına doğru ilerlerken onlara iyi şanslar diledim.

Sonunda, yeşil kalenin eteklerindeki dağların arasındaki kayalık havzanın en ucunda, girişlerden uzakta, yeşim taşının yerle buluştuğu ve hiçbir muhafızın bizi yavaşlatmak için oyalanmadığı gölgeli bir köşeye indik.

Hafifçe yere indim ve Fae formuma geçmeden önce Yedekler sırtımdan sıçradı, kıyafetlerimi ve zırhımı tekrar giyerek

boş kayalık bir araziydi. Savaş önümüzde devam ediyordu, ancak büyük kayalar ve pürüzlü kaya parçaları savaşın büyük bir kısmını görüş alanımızdan gizliyordu.

Nabzım daha hızlı atıyor, yakınımnda homurdanan birinin sesiyle sihir parmak uçlarımda çatırdıyordu.

Yedeklerden uzaklaştım, onları defektörü yeşim duvarın derinliklerine sürmeleri için bıraktım, ayak seslerim susturucu bir baloncuk tarafından gizlendi. Duvarın etrafından dolanırken, pencereden tırmanan birini buldum, bacakları sallanıyordu ve yere düşüp ayaklarıma çarptı. Onu boğazından yakaladım, Anka kuşu ateş boynuzum öldürmek için havaya kalktı, ama sonra gözlerim Ellis Rigel'inkilerle buluştu ve kendimi tereddüt ederken buldum.

"Lütfen, bekle. Beni öldürme," diye dehşet içinde soludu ve ben de gizleme büyülerini ve susturma balonunu bırakarak kendimi ona gösterdim.

Gözleri irileşti, tanıdıklık yumuşak yüz hatlarında hızla yayıldı. "Xavier," diye mırıldandı. "İyi misin?"

Bok gibi göründüğümü tahmin ettim, çünkü gözlerinin yüzümde gezinmesi savaştan dolayı kanlı ve yıpranmış olduğumu gösteriyordu. Ama o tertemizdi, savaştan hiç etkilenmemişti. Ve bu içimde öldürücü bir öfke uyandırdı.

Onu duvara doğru ittim ve boğazından tutarak orada kısırdım. "Yaptığın şey için seni öldürmemem için bana tek bir sebep söyle. Babamı seçtiğin, onu desteklediğin ve bize sırtını döndüğün için."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını salladı. Ona konuşması için fırsat verdiğimde parmaklarım esnedi. "Korkuyordum. Uzun zamandır çok korkuyordum Xavier. Annem için doğru olanı yapmak istedim. Onun yanında olmak istedim. Ama kral... o korkunç biri," diye fısıldadı, gözleri her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi sağa sola kayıyordu. "Beni yakalarsa öldürecek. Kaçabilmek için o pencereyi koruyan büyülerini kırmam saatlerimi aldı - bulunacağımı düşündüm-"

"Zaten yakalandınız ve ölümünüzün elindesiniz. Şu anda korkman gereken o değil," diye uyardım.

Dudaklarından titrek bir nefes geçti ve elini cebine attı, beni kaskatı kıldı, bana bir silahla saldırmadan önce onu öldürmeye hazırlandım. Ama sonra kadife yeşili bir kese içinde büyük bir yıldız tozu torbası uzattı.

"Bu onun son erzağı," dedi bakışlarında acı bir keyifle. "Yaya ya da kanatlı olarak ayrılmadığı sürece bu olmadan kaleden kaçamaz."

Teklif kaşlarını çatarak baktım, bana uzatırken eli titriyordu. Sonra kalenin yüksek duvarlarına ve tekrar açık pencereye baktım.

"Odası ne kadar uzakta?"

"Asla başaramayacaksın. Ve bu yoldan kaleye giremezsin, daha içeri adım atmadan koğuşlar seni öldürür," dedi Ellis telaşla. "Ayrıca muhafızlar her yerde cirit atıyor. Muhtemelen beni arayan adamları vardır. Gerekirse öldür beni ama bunu buradan götürmelisin." Keseyi yanıma doğru bastırdı, ben de boştaki elimle aldım, kaşlarım gerildi.

"Neden şimdi?" Karanlık bir şekilde sordum.

Yutkundu, boğazı avucuma çarpıyordu. "Çünkü çok uzun zamandır bir korkağım. Ve... cesur olmak istiyorum. Tamamen kendime ait bir seçim yapmak istiyorum. Sadece bir kez."

Gözlerinde gerçeği görüyordum ama ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

Yine de bu yıldız tozu kesesi sözlerinin kanıtı gibi görünüyordu.

"Kaçacak mısın?" Elimi boynundan çekerek sordum. "Sanırım bu yıldız tozunu kalenin korumalarından uzakta, kullanabileceğin bir yere götürmeyi planladın. Seni şimdi bulmamış olsaydım hâlâ kaçıyor olurdun."

"Ne işe yarıyorum ki?" diye nefes aldı, başını eğerek. "Kaçacaktım ve onun kaçışını da yanımda götürecektim. Bundan daha fazla ne yapabilirim ki?"

"Senin için bir rolüm var, eğer almaya cesaret edersen," diye teklif ettim, aptal olup olmadığımı merak ederek. Ama bu savaş yüzünden katılaşmak istemiyordum. Cesur olmak isteyenlere karşı soğuk ve acımasız olmak istemiyordum. Ne de olsa bir zamanlar babamın pençesinden kaçmak için yeterince cesur olmam gerekmişti ve Ellis'e bu şansı vermemek ikiyüzlülük olurdu.

"Peki ya reddedersem?" diye sordu, dudakları titreyerek ona ölüm sözü vermemi beklediğini söyledi.

"Seni esir almıyorum. Sana bir seçenek sunuyorum," dedim. "Kaç ya da yardım et."

Keseden bir tutam yıldız tozu alıp ona uzattım. Eğer kaleden yürüyerek uzaklaşırsa bu savaştan kaçması için yeterli olacaktı. Yine de bunu başarmak için babamın ordusunun çalkalanan kitleleri arasından geçmesi gerekecekti. Bu bir merhametti. Birlikte büyüdüğüm arkadaşım, bu hayatta sahip olduğum birkaç kişiden birine yardım edemezdim. Hatalar yapmıştı, evet. Ama içimden bir ses Ellis Rigel'in karanlık bir ruha sahip olmadığını söylüyordu. Ve bir ebeveynin bir insan üzerinde sahip olabileceği gücü çok iyi biliyordum. Henüz sahip çıkması gereken bir ışığı vardı ve şimdi onun için bir duruş sergiliyor, yanlışlarını düzeltmek için elinden geleni yapıyordu.

Yıldız tozuna baktı, gözleri kaçmaya açtı, ama sonra onun yerine bana baktı ve çenesini kaldırdı. "Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

"Güzel." Bir tutam yıldız tozunu tekrar keseye attım.

Bir çanta dövdüm ve sarmaşıklarla sırtıma sıkıca bağlamadan önce keseyi içine soktum. Sonra Ellis'i kale duvarının etrafından dolaştırarak diğer Yedekler'in defuser'ı yeşim taşından duvarın içine gömmeyi başardıkları yere götürdüm, glacia kristali duvarın ucunda parlıyordu.

"Onun burada ne işi var?" Hadley tükürdü ve Grayson'ın boğazından bir hırıltı yuvarlandı.

"Hain," diye tısladı Athena.

"Bize yardım etmeye yemin etti," dedim kendimi onlarla Ellis'in arasına koyarak, bunu yaptığım için aptal olmadığımı umarak. "Lionel'ın yıldız tozu deposunu çaldı. Bence bu konuda ciddi ve şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Hadley'nin çenesi bana bakarken titriyordu, gözlerinde bir meydan okuma vardı. Ama benden gelen yalvaran bir ifadeyle geri adım attı.

Hadley, "İyi, hadi," diye kestirip attı.

"Nedir bu?" Ellis bir adım daha yaklaşıp alete bakarken fısıldadı.

"Bilmenize gerek yok," dedi Grayson. "Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, istediğimizi yaparak bunu kanıtla."

Ellis başını salladı, haşlanmış gibi görünüyordu ama bu karşılama karşısında şaşırıldığından şüpheliydim.

Onun elini tuttum, sonra Hadley'nin elini tuttum, o da Grayson'ın elini tuttu ve son olarak Athena avucunu defüzörün üzerine koyarak sırayı tamamladı. Ellis'in yanında olacak kadar ona güvenen tek kişi bendim ve bakışlarımla karşılaştığında mesajı almıştı.

"Güç paylaşımı," diye emrettim ve onun büyüü tenime akın etti. Ama savunmamı düşürmek kolay değildi. Yaptığı her şey beni tereddüt ettirdi ama dişlerimi sıktım ve kalbimi dinlemeye zorladım. Ona güvenebilirdim. Güvenmek zorundaydım.

Onun gücünün seli benimkiyle buluşup damarlarımda bir güç girdabını ateşlerken içimden bir nefes kaçtı. Kendiminkiyle birlikte Hadley'e de verdim, Grayson'a verirken dudaklarından bir inilti çıktı ve o da Athena'ya verdi. Nefes nefese kaldı, gözleri sihirle parlıyordu ve onu etkisiz hale getiriciye yönlendirdi.

Kalenin yeşim taşı, defuser'ın gücünü artırdı ve glacia kristalinin yükseltici nitelikleri ile tüm mekanizma bir ışıkla aydınlandı.

parlak mavi bir parl ltı. Vızıldadı ve uğuldu, içindeki tüm kristaller canlandı ve gücün vızıltısı havada  tırdadı.

Savunucu, vahşi bir enerji dalgasıyla ye im duvarından yukarı, kalenin en tepesine doğru bir enerji patlaması gönderdi.

Ortaya çıkan patlama kalbimi sarstı ve g   havada titreşen bir spiral şeklinde yayıldı. Mavi ışık savaş alanında patladı, sonra fokurdayan yağmur damllarına dönüştü. G   paylaşımını durdurduk, yaptıklarımıza bakıyorduk ki bir meydan okuma  ığlığı Lionel'in özel muhafız filosunun geldiğini duyurdu.

Be imiz birlikte savunmaya geçtik, yirmi kişilik bir Fae grubu kale duvarının etrafından koşarak gelirken yumruklarımızda büyü kıvılcımları çakıyordu. Kollarımda ateş parladı, sonra beni tereddüte düşüren bir şey fark ettim.

Mercan rengine de k  k bir sayer ejderhası kanatlarını açmış gökyüzünden süzülerek muhafız grubunun ortasına doğru iniyordu. Bakışlarım minik yaratığınkilerle bulu tu ve yemin ederim ki, bir büyü patlaması altın bir ışık parl ltısıyla ondan fı kırmadan yarım saniye önce bana göz kırptı.

Gözlerimi korumak için ellerimi havaya kaldırdım ve tekrar açtığımda muhafızların her biri etleri kemiklerinden ayrılırken çığlık atıyordu.

Hadley yüksek sesle küfretti ve Ellis birkaç dakika içinde öldükleri için  ğ rd  ve ben de bir kedi yavrusundan daha büyük olmayan yaratığın gökyüzüne doğru rahatça havalanıp tekrar savaşa doğru kaybolmasına bakakalmı tım.

"Bu da neydi böyle?" Athena nefes aldı.

"Bir... arkadaş," dedim, hâlâ gördüklerimi tam olarak sindirememi tim ama şu anda daha fazla d   necek zamanım da yoktu.

Pegasus'a d n  t m, kanadımla indirerek Yedekleri sırtıma aldım, yıldız tozu torbası hâlâ yanıma sıkıca sarılmı tı.

Athena Hadley'e sarılırken, "Hadi o zaman," diye sordu ve tereddüt eden Ellis'e elini uzattı.

Tırmanması için ayağımı yere vurdum ve tereddütü yok oldu. Athena'nın onu sıranın arkasına çekmesine izin verdi ve Ellis gökyüzüne doğru sıçramadan önce kollarını ona doladı, kaleden uzaklaşıp savaş alanının üzerinden bir kez daha hızla geçerken kanatlarımı sertçe  ırpıyordum.

Yağan g   damlacıkları kanatlarıma çarptı, bana hiçbir şey yapmadı ama o  ekil deği tirenler lejyonunun sırtına monte edilmiş silahlara bir şeyler yaptığı kesindi. G   üzerlerinden geçerken, patladılar,

defuser'ın gücü onlara çarparak mekanizmaları kırdı. Patlamalar onları takan şekil değiştirenleri öldürdü ve silahları tamamen işe yaramaz hale getirdi. Canavarlardan bazıları mekanizmalarından kurtulmak için mücadele etti ama artık çok geçti, her biri ektiğini biçti.

Topların kestiği yerlerde hızla toparlanmakta olan ordumuza doğru geri dönerken Yedekler bir çığlık attı ve içimi bir sevinç kışnemesi kapladı.

Vahşilikleri eşsizdi, güçleri düşman hatlarını delip geçiyor ve biraz çekiş kazanmaya başlıyorlardı. Gerçek Kraliçelerin ordusu arasındaki yerim beni bekliyordu ve ben de onlara katılıp saflarını güçlendirmek için daha hızlı uçtum.

Ellis şu anda işin tam ortasında idi ama seçimini yapmıştı ve sonunda kraliçelerimizin yanında savaşmaya geliyor gibi görünüyordu.

Geraldine

BÖLÜM YÜZ İKİ

Tavaş kan ve safra ile doluydu, düşmanlarımızın sintinesi mızrağın ucunda savaştığımız etrafımızda sıcak ve ağır bir şekilde bastırıyordu, Starfall Lejyonu hala ayakta idi, kayıplarımıza rağmen hala devam ediyordu, en iyi eğitilmiş savaşçıları durmaksızın savaşıyordu. Dayanıklılığımız sınırlarına kadar test ediliyordu, yoldaşlığımız muhtemelen ön saflarda saatlerce savaştıktan sonra bizi ayakta tutan tek şeydi, yine de bocalamak.

"Ben silah arkadaşlarımla zinciri kadar güçlüyüm. Birimiz dayanırsa, hepimiz dayanırız. Bir olarak ilerleriz, bir olarak saldırırız!" Yüzleri kararlılıkla asık olan kuvvetlerimi toparlayarak seslendim, savaşın seli bu taş dansında kazanıyor muyuz yoksa kaybediyor muyuz anlamamızı imkânsız kılıyordu. Yine de göğsümde umut çiçekleri açtıran rüzgâra bir şeyler üfledim. Dağların canlandığını ve bizi seyretmek için donuk gözlerini kırdığını hissettim.

"Bugün dünya değişecek!" diye bağırdım. "Bugün ölenlerin hayatları fedakârlıklarına değecek. Kanımı sunuyorum!"

"Kanımı sunuyorum!" diye yankılandı savaşçılarımla.

"Bedenimi sunuyorum!" Kükredim, bir düşman Nymph'in boğazına mızrak sapladım, ardından savurduğum kılıçla bir Fae'nin kafatasını kırdım

bize atmaya hazırlanıyor.

"Bedenimi sunuyorum!" diye cevap verdi yüzlerce ses.

"Ama önce düşmanlarımın kanını sunuyorum!" Max bir avuç dolusu ateş tutan bir Fae'nin göğsüne bir buz patlaması fırlattığı sırada bir kafatası daha kırarak çığlık attım. Adam öldü, alevleri yoldaşlarının ortasında tutuştu ve Starfall Lejyonu panik içinde hepsinin işini bitirmek için harekete geçti.

"Bırakın düşmanlarımızın kanı aksın!" diye haykırdı lejyonum ve tekrar ilerledik, botlarımız fethettiklerimizi ezerek yolumuza devam etti, Yeşim Kalesi artık önümüzde açıkça görünüyordu, ilerleyişimiz manzaraya hakim olan büyüklüğüyle belirgindi.

Sağımdaki bir savaşçıdan acı dolu bir çığlık geldi ve saflarımız onun etrafını sararak onu bedenlerimizin güvenliği içinde korurken, savaşçılardan bir diğeri göğsündeki buz hançerini çıkarıp onu hızla iyileştirdi.

Birkaç dakika içinde toparlandı, sıraya yeniden katıldı ve kılıcını düşmanlarımızın kanıyla ıslattı.

Gözcümüz yukarıdan gelen bir saldırı tespit ettiğinde sağımdan bir bağırış geldi: "Düzeni paylaşın!"

Düzenimiz değişti, eller omuzlarda, bağlantımızın yerine kilitlendiğini ve başımızın üzerinde kristal berraklığında bir buz kalkanı oluştuğunu hissettiğim anda büyü benden koptu.

Ejderha ateşinin patlaması neredeyse onu parçalıyordu ama dişlerimi sıktım ve kalkan dayandı.

Çamur kahverengisi Ejderha formuyla havada dönüp bize tekrar saldırmak için döndüğünde gözlerimi o huysuz Mildred Canopus'a diktim.

"Re-form!" Kükredim, sesim boğazımdan yırtılarak çıkıyordu. "Rigel, kalkanı al."

"Neden?" Maxy emredilene yapmayarak sordu.

"Helebor, kalkanı al," diye döndüm, onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

Marguerite hemen benim yerime geçti, elini omzumdan çekti ve gökyüzüne bakarken çenesini ayarladı, grubun büyüsunü saf güçle güçlendirmek için kalkana döktü.

İleriye doğru adım attım, göklerde kanat çırpın o sefil solucanın hareketlerini takip ederken omuzlarımı geriye doğru yuvarladım.

"Gerry," diye bağırdı Max, dirseğimi tutup bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorlayarak.

"Eğer bu gün ölürsem, seni sevdiğimi bil, seni gezgin balina," dedim ona. "Seni dilly bahçemin derinliklerine ve ötesine kadar sevdiğimi bil."

"Gerry," diye hırladı Max, parmakları zırhıma saplanıyordu, şüphesiz beni tutabileceğini düşünüyordu ama ben rüzgârdım ve hiçbir yumruk çırpınan ruhuma kapanamazdı.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim, sonra bir anda sertleştim.

Bilekliğimin mandalını serbest bırakmak için başparmağımı hafifçe salladım ve o daha avucunda bir zırh parçasından başka bir şey tutmadığını fark etmeden ben sevgili köpek balığından kaçmaya başlamıştım bile.

Önümdeki düşman Fae'ler üzerlerine benim gibi koşan bir aptal olduğumu düşünerek saldırdılar, ama sonra altlarındaki toprak patladı, sivri kaya sütunları benim emrimle toprağı delip geçerek sadece tek bir amaç için tasarlanmış bir basamaklı taş merdiven oluşturdu.

Merdivenleri bir nabberry sabahındaki bir narry kadar hızlı çıktım, Brendalarım neyse ki yeni yapılmış göğüs plakamın sivri formuna rahatça yerleştirildi, çünkü böyle bir hızda zıplamakta özgür olsalardı muhtemelen gözümü çıkarırlardı.

Sekiz, dokuz, on sıçrayışla kırık taş merdivenlerden yukarı çıktım, sonra kendimi son sütundan fırlattım, mızrağım havada, savurma silahım hızla dönerken havada uçtum.

Mildred, kemikli sağırsına indiğimde sağılmayı geciktirmiş bir inek gibi böğürdü ve mızrağımı doğrudan kalçasının etli kasına saplayarak tekrar aşağı kaymamı engelledim.

Çarpışmanın etkisiyle sarsıldım ve kılıcım elimden düşerek onun dikenli derisine çarptı, neredeyse tekrar üzerinden düşüyordum. Mızrağı kavradım, bacaklarım işe yaramaz bir çift dallyhoppers gibi arkamdan uçtu.

"Gerry!" Max bağırarak kendini gökyüzüne fırlattı ama bize yaklaşmadan Mildred yukarıdaki fırtına bulutlarına daldı ve biz de kendi dünyamızda kaybolduk.

"Hayır, yapamazsın!" diye homurdandım, çünkü ateş püskürterek beni yerinden oynatmaya çalışıyordu. Ama mızrağım kemiğe saplanmıştı ve iyice kök salmıştı. Denizdeki tüm üzümmler için bile onu bırakmayacaktım.

Kızıl saçlarım yüzümde savruldu, bacaklarım dönüp durdu ve şimşek gökyüzünde bir uyarı gibi çaktı.

Birkaç uzun saniye boyunca öylece kalacakmışım gibi görünüyordu, aşırı ıslanmış bir salata gibi savrulup duracaktım. Ama ben sadece bir marul yaprağı değildim. Başlı başına bir ana yemektim.

Küçük bir gümüş demeti yanımdan geçip gitti, sayer ejderhası bana meraklı bir bakış attı, sanki benim böyle sallanan bir çiroz olduğumu düşünmüş gibiydi. Odak noktam sevgili kraliçelerimin yiğit hizmetkârında kalamadı ama otobüs büyüklüğünde bir Ejderha ile çarpıştığında, bir patlama havayı ikiye böldü ve kanlı et parçaları savaş alanına sıçradı.

"Savaşmaya devam et, seni züppe dallyhopper!" Bir kez daha kendi görevime odaklanmadan önce sayer ejderhasını selamladım.

Mildred'in kısa burunlu kafasının etrafına bir su baloncuğu fırlatıp onu kör ederek, boğarak ve altımda dümdüz olmasına neden olarak bir elimi uzattım, mızrağı kavrayışım daha da tehlikeli hale geldi.

Başını sallayarak çırpındı ve ben de kendimi onun dikenli vücuduna attım, sırtının tamamını kaplayan kösele gibi et yığınlarına yapıştım ve onları yumuşak bir merdiven gibi tırmandım.

Dudaklarımda vahşi bir sırıtışla doğrulup otururken sırtını daha da yukarı kaldırdım ve dizlerimi yanlarına gömdüm.

"Sevgili arkadaşım Angelica'nın ölümü için seni bitirmeye yemin ettim," dedim ona. "Ve sözümünden asla dönmeyeceğim."

Bileklerimin bir hareketiyle Mildred'in başını çevreleyen su buza dönüştü, kafatasına saplanıp iğrenç kafasını ve içinde barındırdığı tüm iğrenç düşünceleri parça parça ezerken bedeni altımda panikle çırpınıyordu.

Gökyüzünden aşağı düştü, tüm vücudu panikle sarsılıyordu ve ben de başımı arkaya eğerek onu ölümüne sürüklerken dudaklarımdan üç uluma sesi çıkmasını sağladım.

Yer bizi karşılamak için hızla yükseldi ve ayağa kalktım, Lionel'in kokuşmuş güçlerinin saflarına doğru savrulurken yumruğumu kapattım ve geldiğimizi gördüklerinde çılgılık attılar.

Mildred, buzum kafatasına doğru ilerleyip acımasız bir çıtırtıyla hayatını çalmadan önce son bir kez sarsıldı.

Yere öyle bir kuvvetle çarptı ki, altında bir krater oluşturdu ve giderken birçok düşman Fae'yi ezdi.

Max onu mezara kadar takip edemedi beni yakaladı ve onun kollarında dönerken kıkırdadım, sonra da yanağını sevgiyle okşadım.

"Bu kadar yeter, denizyıldızı," dedim ona.

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu susturdum. "Bir sevgili ol ve böğürtlen çalısıyla oyalanma. Dönmemiz gereken bir lejyon var ve bu iş kazanıldıktan sonra görev yerini terk ettiğin için seni azarlamak zorunda kalmak istemiyorum."

Max başını salladı ve bizi hava büyüleriyle savaş alanına geri fırlatırken homurdanarak şikâyet etti ve ben o yıkık ovaya bakarken kalbim yerinden fırladı.

"Ah tatlı ötücü kuşlar," diye nefes aldım Oscura Kurtları'nın yollarına çıkan herkesi yok edişini, Starfall Lejyonu'nun düşman hatlarına doğru ilerleyişini ve sevgili Kraliçe Tory'nin önderliğindeki ölümler ordusunun düşmanları yararak ilerleyişini izlerken. "Tüm umutların henüz kaybolmadığına inanıyorum."

Ama bu umut bir kuğu gibi dalgalarımın üzerinde yüzerken bile, bakışlarım batı kanadında oluşan gölgelerin karanlık ve korkunç fırtınasına takıldı. Lavinia günahkâr bir zavallıydı ve saf ruhların hasadı henüz bitmemişti, ölüm ziyafeti herkesi sofrasına davet ediyordu ve kaynayan, aç gücüne bakılırsa bu savaş kazanılmaya yakın bile değildi.

BÖLÜM YÜZ ÜÇ

Caleb de benimle birlikte kaosun ortasındaydı; ailemi, sürümü, ailemi öldüren canavarı alt etmek için savaşırken intikam ihtiyacım kanımı alevlendiriyordu. Öfkeyle uludum,

Tahta mızrakları bir hava girdabıyla benden uzağa fırlatırken, topraktan yapılmış silahlarım yüksek yaratığa çarparak etini daha fazla kana buladı.

Caleb etrafından dolanarak ikiz bıçaklarını ulaşabildiği her deri parçasına sapladı, korkunç canavarın ata benzeyen bacakları aniden pes etti ve gürültülü bir patlamayla yere düştü. Ay Eşim ihtiyacım olduğu anda yanıma gelmiş, bir ölüm haydudu gibi yanımda savaşıyordu ve kalbimin onun yakınlığıyla güçlendiğini hissettim. Birlikte, ailemi benden alan canavarın işini bitirecektik.

Canavarın kafasına nişan aldım, etrafına bir hava kalkanı ördüm ve havayı sıkıca tutarak çektim, çektim, çektim. Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve canavarın kafası koptu, vücudu yere yığılırken kan sel gibi akmaya başladı.

Caleb koşarak yanıma gelip iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bakışlarını üzerimde gezdirirken, açtığım yaraları iyileştirerek nefes nefese kaldım.

"Bir tane daha," diye nefes verdi, nefesini tutarak. "Bir tane daha yapabiliriz."

Başımı salladım, sürümün bu düşmüş canavarı daha önce yenememiş olmasından dolayı boğazım acıyla düğümlendi. Belki de yer değiştirseydik, büyü kullansaydık.

Gözlerim kamaştı, şok beni dondurdu, kollarım kurşun gibi oldu. İçimdeki Kurt yavrusunun içimde bulabildiği en karanlık, en güvenli, en uyuşuk yere doğru süründüğünü ve bir daha dışarı çıkmayı reddettiğini hissettim. Caleb yaklaştı, yaklaşan saldırılara karşı bizi korumak için etrafımıza topraktan bir duvar ördü.

"Seth," diye hırladı kolumu kavrayarak. "Sen çok güçlüsün. Her şeyden sonra seni kırmalarına izin verme."

Kolumu sıkı, sıcaklığı kemiklerime kadar işledi ve beni bir kez daha uyandırdı. Nefesimi tuttuğumu fark ederek nefes verdim, göğsüm duygu yoğunluğuyla gerilmişti.

"Acınız en büyük silahınızdır," dedi Caleb karanlık bir sesle. "Onu bir kılıç gibi kullan ve düşmanlarını bu dünyadan kov."

Boğazımda bir hırıltı oluştu, acım kanlı bir öfkeye dönüştü ve çektiklerimin bedelini ödemek istedim. Benden çalınanlar için.

Caleb toprak kalkanını bıraktı ve karşımızda ordumuzun kalbini parçalayan son canavarın devasa formu duruyordu. Vücudu dallarında yaprak olmayan dev bir ağacı andırıyordu, aşırı uzun kolları metalikti ve dikenlerle kaplıydı, başı ise sivri gagasındaki tırtıklı dişleriyle kuşa benziyordu. Yarı su perisi, yarı Kafkas kartalı gibi görünüyordu belki de ama her neyse, toprağa gömülmesi gereken doğal olmayan bir dehşetti.

"Birlikte," diye homurdandım.

Sihrimiz her birimizden koparak tek bir varlığa, iki Varis'in, ay tarafından birbirine bağlanmış iki eşin gücüne dönüştü. Kor, toprak ve gökyüzü. Ateş, toprak ve hava. Aramızda, büyük Elementlerden üçünü tutuyorduk ve hesaba katılması gereken bir güçtük.

Gücümüz toprağa işleyerek zeminin uğursuz bir vaatle gürlemesine neden olurken, yukarıdaki bulutlardan bir kasırga oluşmaya başladı, hava büyüm şiddetle olgunlaştı. Caleb bu girdabı alevlerle aydınlattı, yükselen cehennem büyüdüğüce yıkıcı bir güzelliğe büründü, ivme kazandı ve son canavara doğru dönerek ilerledi. Kuşa benzeyen kafası etrafında döndü, ateş kasırgası ona çarpmadan önce ayırık gagasından korkunç bir ciyaklama koptu.

Canavar geriye doğru fırlatıldı ve gövdesi boyunca alevler yandı. Caleb alevlerin kök salmasını sağlayarak onu daha hızlı yakarken ben de altındaki toprağı kontrol ederek geniş bir uçurum açtım.

Canavar bir ıglık atarak yere düştü, metalik kolları toprağın kenarına takıldı ve askerlerimiz ileriye doğru koşarak boğumlu pençelerini bıçaklayıp tekmeleyerek onu bırakmaya zorladı.

Caleb'in ateşi göğsünün derinliklerine inerken, o toprağın kapanmasını, ağızına, kulaklarına, bulabildiği her deliğe kir tıkamasını isterken konsantrasyon içinde dişlerimi sıktım.

Zemin kapandı ve güçlerimizden bir zafer kükremesi geldi, işin bittiğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Canavarlar gitmişti; terör saltanatları sona ermişti. Ve en yakın lejyon yön için Caleb ve bana baktı, gözlerinde parlayan umut ışıltısıyla etrafımızda toplandılar.

"Ateşi takip edin!" diye bağırdım ve alev kasırgasını en yakın düşman hattına gönderdim.

"Ateşi takip edin!" diye bağıran lejyon, Caleb ve benim bir sonraki hücumu liderlik etmek için saflarından geçmemize izin verdi.

Adrenalin damarlarımda alev alev yanıyordu ve savaş çılgınlığına kapıldım, zihnimin acıya geri dönmesine izin vermedim, sadece tamamlanması gereken göreve odaklandım. Sahte Kral'ın savaşçılarının her birinin işini Ay Eşimin yanında bitirmek ve kendimi onların kanına bulamak.

Darius

BÖLÜM YÜZ DÖRT

T Harix şimdiye kadar sözünde durmuş, beni zemin kattaki bir girişten babamın şatosuna kaçırmıştı. Bizi koğuşlardan geçirdi, büyüsü burada hoş karşılandı, ama oradan Kan banyosu.

"Bu iş çok uzun sürüyor," diye homurdandım ve baltamı benden önce ölen son muhafızın cesedinden aldım. "Yakında biri onu uyaracak."

Tharix siyah saçlarını kan sıçramış parmaklarıyla gözlerinden uzaklaştırarak, "Ben önden gidebilirim," diye teklif etti. "Muhafızlar sensiz geçmeme izin verirler."

"Hayır," diye tükürdüm. "Gözümün önünden ayrılacağına güvenmiyorum."

Tharix sanki bu onu eğlendirmiş gibi gülümsedi ve cevap olarak dudaklarımı çekiştiren sırtımayı görmesine izin vermektense gözlerimi kaçırdım. Bu kadar iyi bir savaşçı olduğu için, onunla yoldaşlık yapmamı bu kadar kolaylaştırdığı için canı cehenneme. Onun ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu ama onun yerine kendimi eskiden ne olduğumu hatırlatırken buldum. Kaybolmuş. Kaybolmuştum ve elini uzatıp beni babamın fısıldadığı zehirden kurtaracak birini arıyordum.

"O zaman bu taraftan, kardeşim," dedi Tharix, bir Sfenks'i yiyen bir Ejderha duvar halısını kenara iterek ve bir sonraki seviyeye çıkan dar bir merdiven boşluğunu ortaya çıkararak.

Önden ben gittim, onun arkamda olmasından pek hoşlanmıyordum ama kontrolü ele almasına da izin vermek istemiyordum.

Geçitteki ışık loştu ve Tharix gobleni yerine bıraktığında daha da loşlaştı ama ben kararlı bir şekilde yukarı doğru ilerlemeye devam ettim, kulaklarım kalenin ilerisinde herhangi bir şey olduğuna dair bir işaret arıyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimde parmak uçlarım kumaşa değdi ve saklandığım yerin ötesinden gelen seslerin gürültüsünü dinleyerek durakladım.

"-Buradan çıkmak için," diye tısladı bir kadın. "Pencerelerden herhangi birine baktınız mı? Ejderha Kralı dışarı çıkmayacak-"

"Dilini tut," diye homurdandı bir erkek sesi ve ben de orada kimin olduğuna bakmak için örtüyü dikkatlice bir santim geriye ittim.

İki hizmetçi koridorda karşı karşıyaydı; kadının elinde, içinde kendi eşyaları olduğunu tahmin ettiğim bir çanta vardı, ancak çantanın üstünden çıkan altın bir şamdan dikkatimi çekmişti.

Ondan koridor boyunca yolunu kesiyor gibi görünen erkek hizmetçiye bakarken dilimin üzerinde dumanlar uçuştı.

"Kaçmaya çalıştığında Glenda'ya ne olduğunu biliyorsun," diye tısladı alçak sesle. "Kral onu yeni yakalanmış bir ördek gibi yoldu ve iyi bir önlem için canlı canlı kızarttı."

Kadın kararlılıkla, "Vegaslılar kaleye ulaşırsa kral en son endişeleneceğimiz kişi olacak," diye cevap verdi. "Cidden burada hizmet etmiş birinin yaşamasına izin vereceklerini düşünüyor musun?"

Belli ki Tharix gölgelerde beklemekten sıkılmıştı çünkü beni kabaca iterek geçti ve kollarına dolanan karanlıkla koridora çıktı.

"Kaçmak mı?" diye mırıldandı.

Kadın çılgılık attı, çantasını bıraktı ve terk ettiği erkek hizmetçiye dönüp bakmadan ters yöne doğru kaçtı.

Önümüzde duran adam şiddetli bir fırtınadaki yaprak gibi titremeye başladığında, kardeşimin arkasından çıktım ve azarlamak için dirseğimi koluna vurdum.

"P-P-P-Prens Darius?" diye soluk soluğa sordu, gözleri benden Tharix'e ve tekrar bana kaydı, hangimizin son Acrux neslinin en kötüsü olduğuna karar vermeye çalışırken şaşkınlığı dehşetine karıştı.

"Kral aslında," diye düzelttim ve göz bebekleri büyüdü, sonra hıçkırarak önümüzde yere düştü ve sefil hayatı için yalvarmaya başladı.

"Kral mı?" Tharix kayıtsızca sordu, adama doğru bir el salladı, böylece bir gölge yılanı onu goblenin ötesindeki karanlığa çekmeden önce ona doğru fırladı. Adamın dehşet çığlıkları, duvarlara sinen savaş uğultusu sayesinde duyulamayacak kadar boğuktu ve Tharix dikkatini hemen ondan çevirdi. "Eş kısmını dramatik bir etki yaratmak için bilerek mi söylemedin?"

"Hayır," diye homurdanarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolumdan tutup beni kendine çekti.

Bana fazlasıyla hevesli görünen bir sırıtışla, "Öyle," dedi. "Onun ölmesini bu kadar çok mu istiyorsun?" Ona doğru adım atarak sordum. neredeyse koşarak işaret etmişti.

"Kendi yolumu kendim çizmek istiyorum," diye yanıtladı Tharix. "Ve babamız tasmamı çekiştirmeye devam ettiği sürece bunu asla yapamayacağımı görmeye başladım."

"Buna selam olsun," diye kabul ettim çünkü şu anda bile, beni yetiştirdiği her şeye ihanet ederek şatosunun koridorlarında yürürken, bakışlarının ağırlığını hâlâ hareketlerimde hissediyordum. Hâlâ onaylamamasının tonunu ve yargılamasının küçümsemesini duyuyorum. Hâlâ başarılarımı kendi başarısıymış gibi sahiplenmesini, sanki onun tasarımının bir ürünüymüşüm de başka bir şey değilmişim gibi üzerimde sahiplik ilan etmesini hissediyordum. Bu yüzden kendimi soyumdan, onun zorba onaylamamasından kurtarmaya ve kendisi için asla tasarlanmamış bir taca göz dikmeye başladığında başlattığı bu lanet karmaşayı sona erdirmeye hazırdım.

Kalenin merkezine ulaştığımızda üstümüzdeki boşluk açıldı, kemerli tavan ve geniş geçit her adımda botlarımızın sesini gürültülü bir şekilde çıkarıyordu. Bir sonraki köşede on adamın aynı anda çıkabileceği genişlikte bir merdiven belirdi ve ona doğru acele ettim ama yankılanan bir kükreme hareketlerimi durdurdu.

Babamın Ejderha formuna bürünmüş beş Bağlanmış Adamının gölgelerde beni beklediğini ve sanki tam da bulunduğum yerde olmamı bekliyorlarmış gibi davrandıklarını görünce boynumu kaldırıp yukarı baktım.

"Amca," diye selamladım, dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle merdivenin başında duran kalaylı Ejderha'ya baktım, cüssesi

Diğer dördü tonozlu tavanı kaplayan kirişlere tutunarak etrafımda bir kükreme korosu oluştururken yolu kapatıyorlardı.

"Biraz kas kaybetmişe benziyorsun," dedim sohbet edercesine, gözlerim amcamın vücudunda gezinirken baltamı gelişigüzel yere bıraktım ve elimden bıraktım. "Ya da belki de hiçbir zaman o kadar iri olmadın."

Merdiven boşluğu çok büyüktü ama bu kadar çok Ejderhayı barındıracak şekilde inşa edilmemişti ve omzumun üzerinden beni ilgiyle izleyen kardeşime bakarken, sanki yaptığımın delilik olduğunu daha yapmadan kabul ediyormuşum gibi omuz silktilim.

Sonra etim parçalandı, zırhım sorunsuz bir şekilde çözüldü ve o kadar hızlı genişlerken vücudumdan düştü ki dönüşümle birlikte başım döndü. Pençelerim daha tam olarak dönüşmeye karar veremedi merdivenin ortasına çarptı ve amcamın bana tükürdüğü Ejderha ateşinin alevine hiç irkilmeden daldım.

Alevler altın pullarımı öptü, kalaylı Ejderha ile çarpıştığımda duvarlar titreşti ve bir an sonra pas renginde büyük bir piç sırtıma çarptı.

Dünya dişler ve pençelerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü, kan dilimi, böğrümü ve bacaklarımı kapladı. Ben kanıyordum, onlar kanıyordu, duvarlar çatlıyordu ve gölgeler tüm ışığı yok ediyordu.

Kemikler kırıldı, Ejderhalar böğürdü ve Tharix pas rengi canavarı sırtımdan söküp aldı, tam da çenelerim amcamın boğazına kapanırken. Hem etini hem de pullarını parçaladım, bulduğum her şeyi ezdim ve hayatını söküp aldım, o gün topladığım diğer ruhlarla birlikte Feribotçuya sundum.

Tharix siyah Ejderha formunda acımasızca ve güzelce dövüşüyordu, cüssesi neredeyse benimki kadar büyüktü - yine de ona karşı avantajlı olduğuma emindim. Birlikte bir ritim tutturduk, birbirimizin arkasını kolladık ve Hail Vega'nın bile gurur duyacağı bir vahşilikle üzerimize gelenlere katliam yaptık.

Etrafımızda ölüm uluyordu ama yine de sayıca azdık, taşlarla, pullarla, dişlerle ve pençelerle çarpışıyorduk. Dövüşün çılgınlığı içinde sadece bana çarpan canavarların ağırlığına ve kolayca dönüştüğüm canavarın vahşetine odaklanabildim. Ve kendimi bir kez daha savaşın kaosu kaptırdım.

BÖLÜM YÜZ BEŞ

M Pencerenin kenarını tutarken ellerim titriyor, savaş alanına bakıyor ve tüm kayıplarımı değerlendiriyordum.

"Vard," diye mırıldandım ve Kahinim yanıma geldi. Çenesini tutarak onu bakmaya zorladım, tırnaklarım derisine batıyordu. "Bu da ne böyle? Canavarların düşüyor. Silahların başarısız oluyor. Bugüne kadar ne işe yaradın?!"

Onu bir hava darbesiyle dizlerinin üzerine fırlattım ve orada ağlayan bir çocuk gibi sürünmeye başladı.

Çenemi gıcırdatarak savaş alanına geri döndüm, avuçlarım terlemiş ve ensem sıcaktan kavrulmuştu.

Görme yeteneğimi büyüyle geliştirdim, böylece savaşın uzaklarını görebiliyordum ve keşfettiğim şey karşısında kaşlarımı çattım. Orada, Vegas'ın ordusuna katılan yeni savaşçıların korkunç dalgası arasında, o garip ışık kılıçlarını kullanan savaşçıların yüzlerini gördüm.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, geri çekildim, dehşet boğazımı sıkıyordu. "Bu olamaz. Bu nasıl bir karışım ya da hile?" Vahşi Kral askerlerin arasına daldı, iğrenç kıızıyla birlikte savaşıyordu, mor Hydra alevleriyle kaplı siyah kılıcı savaşçılarıma saplanırken, kaltak karısı

oradaydı, kendi kılıcı Fae'lere enerji darbeleri gönderiyor ve onları uçuruyordu.

Bakışlarım imkânsız olana kilitlenip bir yüzden diğerine geçerken titrek bir nefes dilimin üzerinde dolaştı. Radcliff. Ölen kardeşim. Bu dünyadan serseri bir sinek gibi kovduğum, dudaklarında vahşi bir gülümseme ve gözlerinde bana karşı verdiği mücadelenin ışıltısıyla kitlelerin içinde savaşmak için orada duran kişi. *Bana karşı!* Onun kendi eti ve kanı!

"Vard," diye homurdandım, onu yerden kaldırıp boynundan pencereye sabitledim ve o yüzlere bakmaya zorladım. Daha iyi görebilmesi için görme yetisini geliştirdi. "Nedir bu? Neler oluyor?"

"Vahşi Kral," diye homurdandı. "Yıldızlar adına. Ölümler bir kez daha dirildi."

"Hayır!" Bu olasılığa meydan okuyarak gürledim. Bu doğru değildi. Olamazdı da. Ölümünden yaşama giden hiçbir yol, hiçbir yol yoktu. Yine de... kendi etim ve kanım bu yolda zaten yürümemiş miydi? Darius'u tam da bu odada kendi gözlerimle görmemiş miydim? O Vega kaltağı şimdi hangi iğrenç büyüü uyduymuştu? Roxanya'nın hayatına, henüz elimde bir kuklayken, Varis'imi benden koparıp bu bitmek tükenmek bilmeyen can sıkıcı yaratığa dönüşmeden önce son vermediğim için nasıl da lanet ediyordum.

Hırladım, değersiz Kahinimi serbest bıraktım ve Lavinia'yı kuvvetlerimin sağlam kalıntıları arasında savaşmaya devam ettiği yerde aradım. Benim kalıcı umudum. Gölgeleleri düşmanlarımın üzerine akıyor ve onları saf, vahşi bir acımasızlıkla yok ediyordu. Ama Anka alevleri onun Su Perisi Lejyonunu parçaladı, bedenlerini parçaladı ve onları çıra gibi yakarak diğer Vega fahişesinin geçişini işaret etti.

Mavi saçlı sefilin Lavinia'ya, fırsatım varken ortadan kaldırmam gereken diğer Vega'ya ulaşması an meselesiydi.

Belki de kraliçem onu yok edecekti ama biliyordum... Artık bana hangi seçeneğin kaldığını çok iyi biliyordum.

"Efendim!" Bir muhafız koşarak odaya girdi ve kapıyı ardına kadar açtı. "Kaleye izinsiz girdiler. Muhafızlar onları uzak tutuyor ama birçoğu ölüyor. Bağlanmışlarınız onları durdurmak için harekete geçti ama başarısız olurlarsa..." Bu önerim üzerine yüzümde beliren şiddet karşısında yutkundum. "Buraya gelmeleri uzun sürmez. Ve belki de beni bağışlayın ama Varisiniz Tharix... o-"

Bocaladı, gözleri dehşetle irileşmişti.

"O ne?" Hırladım.

Yeni Varisimin bu savaşta hiç görünmemiş olmasını uzun zamandır not ediyordum. Onu bizzat savaşa göndermeme ve kuvvetlerim arasında yerini almasını emretmeme rağmen gölge Ejderhası bu savaşı benim için kazanmamıştı. Ama şimdi, benim şerefime kazandığı zaferlerin hikâyeleri yerine, adı dehşete kapılmış bir muhafızın dilinde korkuyla anılıyordu.

"Darius'un yanında savaşıyor, Majesteleri. Kol kola. İkisi durdurulamaz bir güç. Ve tam da bu odaya giden bir yol açıyorlar," diye ağzından kaçırdı, kelimeleri sanki daha hızlı söylemek güçlerini azaltacakmış gibi dilinden tükürdü.

Bu sözler göğsümde yanan bir balmumu gibi yuvarlandı, içimde inkâr edemeyeceğim bir korku uyandırdı. Tharix bana ihanet etmişti. O bozulmuştu...

Savaş alanının kıvranan kütlesinde parlayan Anka ateşine baktım ve bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştım. Bu *ne zaman olmuştu*.

Tharix kaybolmuştu. Onu hastalıklı bir zevk uğruna kaybettiğimi, belki de hizmetkârlardan birini oyuncak haline getirip yavaş yavaş ölümünün tadını çıkardığını düşünmüştüm. Duvarlarımdan, ona bu altın dokunuşlu hayatı bahşedenlere olan sadakatinden uzaklaşmak için ayartılmış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

İhanet bir kez daha bedenimi yaldızladı. Bu kadar sık acı çekmek için lanetlenmiş miydim? Etrafımdakiler, sadakatleri karşılığında onlara sunduğum her şeye rağmen gölgemin ağırlığına dayanamayacak kadar benden korkuyor muydu? Daha iyi bir dünya. Bu krallığın gelmiş geçmiş en büyük hükümdarının yanında bir yer.

Duman dilimi yaktı, gözlerim yeşil renkte parladı ve kollarımdan aşağı pullar fişkırdı.

Yutkundum, bu acınası duyguları uzaklaştırdım ve kararımı verdim. Tharix de diğerleriyle birlikte ölecekti.

"Kapıları mühürleyin ve geçitleri kapatın," diye bağırdım. "Kimse buradan geçemez yoksa kellenizi alırım!"

Muhafız eğildi ve kaçtı, kapıyı arkasından mühürledi ve dediğimi yapmak için hızla uzaklaştı.

Danışmanlarım arasında endişe mırıltıları yükselirken, ağır bir şekilde nefes verdim ve masanın üzerinde duran altın sandığa doğru ilerledim. Madam Monita

Titriyordu, kehanet kâsesinde onu kelimelerin ötesinde korkutan bir kader görüyordu. Ama bunu duymama gerek yoktu. Bunu havanın kıpırdanışında, rüzgârın dönüşünde hissettim. Yıldızlar beni küçümsüyordu, hem de ne amaçla? Clydinius bile zaferin eşiğinde beni terk etmişti. Ama ben aptal değildim. Şimdi bu savaş alanından dönecek ve savaşımı kazanmak için başka bir gün geri gelecektim.

Beni Lavinia Umbra'ya bağlayan işaretin üzerindeki hava tasmaını koluma doladım ve onun da hissetmesi için sıkıca büzdüm. Bu bir uyarıydı, geri çekilme emriydi. Ona şimdi ihtiyacım vardı. Gölge Kraliçeme ihtiyacım vardı ve bu savaşı başka bir gün kazanmak için gereken sayıları toplayana kadar karanlığa doğru gidecektik. Ya da daha iyisi, düşmanlarımızın uyku odalarına girecek ve onlar üstünlüklerinin aptalca inancıyla uyurken teker teker bağırsaklarını deşecektik. Evet, planımız bu olurdu. Amacımız. Vega veletleri bu krallığa istenmeyen şekilde ilk döndüklerinde yürürlüğe koymam gereken bir plan.

Yıldız tozu kesemi ortaya çıkarmak için sandığı açtım ve donakaldım. Dişlerimin arasından dumanlar fışkırırken, kaçış yollarımdan yoksun boşluğa baktım.

"Vard," dedim, sesim nefret ettiğim bir titremeye kalınlaşmıştı. "Yıldız tozum nerede?" O kadar yüksek sesle kükredim ki tavan sallandı ve danışmanlarım irkildi.

Vard başını sallayarak nefes nefese kaldı. "Bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü Görü'n işe yaramaz ve kaybolacağına dair hiçbir öngöründe bulunmadın. Her zaman olduğu gibi beni hayal kırıklığına uğrattın!" Kaçış yolumun artık kaybolduğunu fark ettiğimde paniğe kapılarak bağırdım.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve ona doğru savruldu, göğsümden bir Ejderha kükremesi yükselirken onu yere devirecek kadar sert bir yumruk attım.

Bulduğum noktanın ötesindeki gökyüzü, Dante Oscura'nın merkezinde yer aldığı vahşi yaratıklardan oluşan bir fırtınaya dönüşmüştü ve Ejderha formumla buradan uçarak çıkmaya çalışmam hiç de kolay değildi. Ama kanatlarımla değilse, buradan nasıl ayrılacaktım?

"Kaçış yolunu kullanabiliriz," diye kekeledi Vard ve ben de başımı salladım, öneriye sarıldım ve onu kendi önerimmiş gibi kaptım, şömineye doğru yürürken hırlayarak gizli geçidi açacak tuğlayı tekmeledim.

Vard koşarak yanıma geldiğinde onu boynundan yakaladım ve karanlık merdivenin ötesine ittim. Eğer bir ihtimal biri bu gizli merdiveni bulmuşsa, o zaman benim önümde onlarla buluşabilirdi.

Terk edilmiş taht odamı süsleyen pencereden dışarı son bir kez, öfkeli, sönük ve inançsız bir bakış fırlattım ve Vega'nın adını milyonuncu kez lanetledim. Bu nasıl olmuştu? Her türlü avantajı elimizde tutmuştuk, zaferimiz o kadar kesindi ki güçlerimiz çarpıştığı andan itibaren bunu kutluyordum ama şimdi bir de bana bakın. Haklı düzene karşı gelmeye, üstlerinin üstünlüğünü sorgulamaya cüret eden o iğrenç Sıçanlardan biri gibi karanlığa doğru kaçıyordum. Bu gerçekten de yutulması gereken acı bir haptı.

Bakışlarım gökyüzüne, binlerce dikkatli yıldızın ışıltısının parladığı, grinin ötesindeki küçük bir mavi parçaya kaydı. Bunun bir sınav olduğunu kendime hatırlattım. Cesaretimin bir testi. Eğer bunu kurnazlıkla yapmamı istiyorlarsa, öyle olsun. Çok geçmeden tacımı almak için geri dönecektim.

Danışmanlarıma, "Beni takip edin," diye bağırdım ve hiçbir hain Varislerim yola çıkmışken bu yerde kalmak istemedikleri için aceleyle itaat ettiler.

Vegas ve oğullarım beni kaçırtmış olabilirler ama gelip çabaları karşılığında kralın kellesini alacaklarını düşünüyorlarsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Şimdi kaçacaktım ama çok geçmeden bu krallığı ele geçirmek ve onların isimlerini tek tek silmek için geri dönecektim. Çünkü Acrux Kralı asla düşmeyecekti.

BÖLÜM YÜZ ALTI

T Nimfler alevlerimde yanarken ıglık attılar ve sonuncusu altıma düştü, Shadow'un ağır pençesi onu durmaya çekerken göğüslerinden birine indi.

Orion ileriden bana döndü, Anka ateşinden kılıcı öldürdüklerinin kanıyla ıslanmıştı. Gölgeler önümüzde siyah bir perde gibi kıvrılıyor, gittikçe yükseliyor ve her iki yöne doğru uzanıyor, ötemizdeki Yeşim Kalesi'ni görmemizi engelliyordu.

Lavinia'yı orada duyamıyordum, ölüm ıglıkları sessizliğe gömülmüştü ama yakında olmalıydı.

Ordumuzun kükremeleri düşmanın kükremelerinden daha yükseğe tırmanıyordu ve havada gerçek bir değişim olduğunu hissediyordum. Lionel'in ordusu geri adım atmaya zorlanıyor, halkım kılıç, ateş, toprak, hava ve suyla onları kesip biçiyordu. Bu çok güzel bir şeydi ama her ne kadar onlara katılmayı arzulasam da, bu savaş alanında döktüğü onca kan için yok edilmesi gereken tek bir canavar yaratık kalmıştı. Ve şimdi ondan vazgeçemezdim.

Gölge'nin omzunu sıvazladım ve sırtından uçarak önüne indim. "Savaşa katılın. Düşmanlarımızı parçalayın ve onlara cehennemi yaşatın."

Gölge homurdandı, burnunu yanağıma dayadığında bir şekilde bu sözleri anlamıştı, sonra döndü ve mücadeleye daldı. Sağında Lionel'ın savaşçıların sıralarına çarptı ve pençeleriyle onları keserken çığlıklar gökyüzüne taşındı.

Orion'a döndüm, artık yanımdan ayrılmayacağını bildiğim için başımı salladım ve hep birlikte gölgelere doğru koşmaya başladık. Bir elimi kaldırdım, Anka kuşumun ateşi karanlığı kovalıyordu, biz ceset yığınlarının üzerinden geçerken müttefiklerimiz ayaklarımızın altında ölmüştü ve burnuma ölüm kokusu geliyordu. Bu kaos alanında Lavinia'yı ararken öfkem yükseldi, ateşim gölgelerin derinliklerine gömüldü ve takip etmemiz için bir yol yaktı.

"Lavinia!" Bağırđım. "Dışarı çık ve bizimle yüzleş! Sen bir korkak mısın yoksa bir kraliçe mi?!"

Gölgeler bana ve Orion'a her taraftan saldırdı ama ben onları ateşimle geri yaktım ve etrafımıza bir kubbe gönderdim. Gölgeler alevlerime karşı tısladı, Lavinia'nın öfke çığlığı ileriden gelirken daha da geri çekildi.

Orion'a baktım ama o zaten ne soracağımı biliyordu, beni kollarına aldı ve onun sesini duyduğumuz yere doğru fırladı. Yolumuzu açması için ateşli bir Anka kuşu gönderdim, kanatlarının uçları gölgelerin karanlık, kaynayan gücünü çiziyordu.

"Kıymetli eşini benim bölgeme getirecek kadar aptalsın," dedi Lavinia'nın sesi etrafımızı saran karanlık dalların arasından geçerek.

Orion yavaşladı, sesin kaynağını takip etmeye çalışıyordu ama ses her yerdeydi ve bizimle alay etmeye devam ediyordu.

"İkinizin de kalbiyle ziyafet çekeceğim ve aşkınızın tatlılığından zevk alacağım," diye güldü, zalim sesi iki yanımızdaki siyah sisin arasından hançer gibi geçti.

Orion homurdandı, ben Anka kuşumu gölgelerin derinliklerine gönderirken durdu, kanatlarının büyük vuruşlarıyla onları yaktı ve toprağın daha fazlasını ortaya çıkardı.

Sağ tarafımdaki ani bir hareket Orion'un dönmesine neden oldu ve onu avlamaya çalışarak ona doğru koştu.

"Boş tehditler savuruyorsunuz ama yine de Gerçek Kraliçe'den kaçıyorsunuz," diye bağırđı Orion. "Kazanacağından bu kadar eminsen ortaya çık ve onunla yüzleş."

"Ah, küçük avcı, beni ne kadar özlemiş olmalısın," diye mırıldandı onu bir kez daha bulmayı başaramadığımızda. "Beni sık sık düşünüyor musun? Güzel bıçaklarımı etine oyarken?"

Hatırladıkça ürperiyordum ama artık onun kölesi değildim. Bu sadece kanımdaki zehri, onu bitirme ihtiyacımı körükledi.

"Beni yere yatır," diye fısıldadım Orion'a. O da öyle yaptı, yanımda durdu ve hazırlık için kılıcını kaldırdı.

Ellerimin arasında kükreyen bir ateşin oluşmasına izin verdim, Anka kuşumu onu körüklemesi için geri çağırdım, kırmızı ve mavi alevler-

Onları bir ışık patlamasıyla serbest bıraktım, ateş bizden her yöne doğru yayılarak onun gölgelerini bir alevde yok etti. Ve işte oradaydı, elli metre ileride bize göründü, uzakta yükselen Yeşim Kalesi yönünde geri çekiliyordu.

Ama görüldüğü gibi kaçmak yerine, dudaklarını ayıran bir hırıltıyla olduğu yerde durdu.

"Ben bir kraliçeyim," diye hırladı. "Bu krallığı ben talep ettim. Bana borçluydu. Sen bu dünyada göz açıp kapayıncaya kadar bile bulunmadın ama ben bekledim, acı çektim, tacım için savaştım ve Acrux Kralıma sahip çıktım. Bunu benden asla alamayacaksın, Avalon'un torunu." Gölgeler ölümcül dallar halinde kollarının etrafına dolandı, güç gözlerini kararttı.

Ellerimi kaldırdım, ateş çiçek açtı ve saçlarım kendi büyümlle yarattığım güçlü bir rüzgârla geriye savruldu. Toprak gümbürdedi ve buz parçaları kollarımın üzerinde bir diken parıltısı gibi büyüdü. Her elementi kullanabiliyordum, güneşin sıcaklığına rakip olan bir ateş yaratabiliyordum ve Lavinia'nın tadını asla bilemeyeceği, uğruna savaşmaya değer bir şeye sahiptim.

"Sen güç için savaşırken ben aşk için savaşıyorum," dedim. "Bakalım unutuluşun eşliğinde hangisi zafer kazanacak."

Anka ateşi bir sel gibi üzerimden aktı ve ardından buz parçalarından oluşan bir patlama geldi. Lavinia patlamadan korunmak için kendini gölgelere gizledi, ama ateşim derinden ısırdı ve buz daha derinden ısırdı. Binlerce pürüzlü buz parçası tarafından kesilirken çığlık attı ve gölgeler bir güç mızrağıyla ondan uzaklaşarak tam üzerimize geldi, derisi kesilip açıldığı kadar hızlı bir şekilde örüldü.

Orion ileri atılarak alevden kılıcıyla gölge mızrağını biçti, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, mızrak daha bana yaklaşmadan yanarak yok oldu.

Lavinia hırladı, gölgeler onu kapladı ve savaş alanında hızla ilerleyerek bir karanlık girdabının içinde bana doğru fırladı. Hava kalkanıma çarptı, siyah sis üzerime çöktü ve savunmamı kırmaya çalıştı.

Toprağın beni yutmasına izin verdim, yeraltına doğru hızlandım, sonra kendimi onun arkasındaki toprağın üzerine fırlattım ve kılıcımı sırtına sapladım.

Acı içinde çığlık attı, ben kalkan oluşturmamdan bir gölge patlaması bana çarptı ve beni elli metre havaya fırlattı, boğazımın etrafında karanlık bir ilmek oluştu.

Ateş tenimde parladı, benden uzaklaştı ve gücünü hızla tüketti. Sonra düşüyordum, aşağıdaki manzarayı seyrederken kanatlarımı çırpıyordum. Lavinia'nın vücudu vuruşumdan sonra çoktan iyileşmişti ve elinde gölgeden bir kılıç tutuyordu, Orion'la savaşıyordu, silahları öfkeli hareketlerle çarpışıyordu.

Yukarıdan cehennemi yağdırdım, ateş topakları Lavinia'ya çarptı ve onun acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Yanına indim, başını omuzlarından almak için kılıcımı savurdum ama o geriye doğru sıçrayarak darbeden kıl payı kurtuldu.

Gölgeleri arkamızdan bize saldırdı ve ben dönmek zorunda kaldım, geldikleri gibi hızla onları yakmaya çalışıyordum. Ama sonra Lavinia saçlarımı avucunun içine aldı ve gölgelerden oluşan bir mızrak yanımdan uçarak geçerken beni kendisine doğru çekti. Mızrak Orion'un sırtına saplanıp onu delip geçerken, "İzle," diye homurdandı. ve onu ezip geçti. Gölgelerle o kadar umutsuzca savaşıyordu ki, bunun geldiğini göremedi ve bir çığlık boğazımı acıttı. Yere düşmeden önce, gölgeler onu sıkıca sardı ve kara bir sis denizinin içine çekti.

"Ölü, ölü, ölü," diye şarkı söylüyordu Lavinia, gölgelerini sırtına vuruyor ve beni gölgelerin içinde ezmeye çalışıyordu.

Öfkeyle bağırdım, içimden her yöne Anka ateşi fışkırdı, saçlarım tutuştu ve Lavinia benden uzaklaşırken acı içinde feryat etti.

İlerideki gölge perdesine doğru koştum, Orion'u bulmam ve kaybolmadan önce onu iyileştirmem gerekiyordu ama Lavinia etrafımdaki duvarı gittikçe daha sıkı bir şekilde kapattı ve ben de onları yakmaya odaklanmak zorunda kaldım. Her taraftan yaklaştıkça üzerimdeki baskı artıyor, gökyüzünün ışığı sönüyor ve sadece alevlerim etrafımdaki dünyayı aydınlatıyordu.

Lavinia rahat durmadı, yaktığım her gölge kırbacının yerini bir başkası ve bir başkası aldı. Ateşimi başka bir selle dışarı çıkarmaya çalıştım ama gölgeleri kalınlaştıkça kalınlaştı, tüm gücünü bu atışa verdi. I

Artık onu aralarında göremiyordum ve tek yapabildiğim beni yutmadan önce onları geri püskürtmeye odaklanmaktı.

Lavinia'nın bu dünyaya getirdiği tüm dehşetlerle birlikte Orion'un işkenceleri de zihnimde canlandı. Kız kardeşimi ve gölgeler tarafından nasıl yakalandığını, Lionel'ın piyonu olmaya zorlandığını ve bundan kurtulmak için çektiği tüm acıları düşündüm. Clara'yı ve Lavinia'nın gazabının pençesinden kurtulmak için yalvaran çaresiz ruhunu ve onun acımasızlığı yüzünden kaybolan herkesi düşündüm. Bu yaratık bir vebaydı. Eğer bugün işini bitirmezsem tüm toprakları çürütecek bir veba. Böyle devam edemezdi. Bedelini ödemeliydi. Zalimliğinin bedelini ödemeliydi.

Lavinia'nın neden olduğu dehşete duyduğum öfkeyle dolu bir çığlık atarak, Anka Kuşu ateşim dünyayı yakıp kavuran ve dokunduğu her şeyi yutan bir cehennemde benden fişkırdı. Gölgele tükenmiş, yanarak yok olmuştu ve tüm bu ateşli yıkıntının arasında Lavinia da çığlık atıyordu.

Gücümün onunkine bağlandığını hissettim, sanki güç paylaşımı yapıyormuşuz gibi, ama bunun tam tersiydi. Ateşim onun gölgeleriyle besleniyor, onları vücudundan sürükleyip çıkarıyordu ve o da önümde açığa çıkmış, kaçmak için yere tırmanmaya çalışıyordu. Ama benim ateşim onun gücünün en karanlık parçalarına bağlıydı ve onları gölge şeritleri halinde bedeninden söküp alıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attı ve derisi cızırdamaya başladı, en saf acıyla haykırmasına neden oldu, o ince et perdesi gerçekte ne olduğunu gizlemek için bir yalan olarak inşa edilmişti. Ve bunun altında korkunç gerçek yatıyordu.

Bu kıvranan, korkunç yaratık, parçalanmış bir ruha tutunan bir gölgeden başka bir şey değildi. Bu sürünen, bacaksız şeyin içinde kükreyen, öfkeli hortlaklar vardı; iğrenç yüzler onun gölgeli bedeninin içine doğru bastırıyor, tırnaklarıyla pençeliyor ve dişlerini gıcırdatıyorlardı. Arcturus'un bana Lavinia'nın kökeni hakkında anlattıklarını, o karanlık ve kötücül ruhların uzun zaman önce ölümlerden nasıl çağrıldığını ve kendilerini ona nasıl bağladıklarını hatırlayarak bu manzaraya dudak büktüm.

Sesi hâlâ o çirkin şeyden geliyordu ama daha sertti, daha az Fae, daha çok canavardı.

"Ben ölemem," diye homurdandı.

"Ölmek mi? Ben istersem her şey ölebilir." Karanlık bir ses yeri gümbürdetti ve başımı kaldırıp baktığımda elinde yıpranmış bir kürek ve siyah kapüşonunu gizlemek için aşağıya çekmiş pelerinli bir figürle karşılaştım.

özellikleri. Uğursuz varlığı kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve ciğerlerimdeki nefesin buz gibi soğumasına neden oldu ve kemiklerimi titreten bir kesinlikle bunun Feribotçu olduğunu anladım.

"Ama sen Peçe'nin ötesine geçemeyeceksin," diye tısladı zehirli bir şekilde, anlaşılan ondan iğrenmişti.

Lavinia'nın özü savaş alanının kömürleşmiş kemikleri üzerinde çırpınıyor, ateşim onları yok etmek için savaşıırken içindeki şeyler daha yüksek sesle çığlık atıyordu.

"O ölmeli," diye hırladım, bir adım öne çıktım, şimdi bana meydan okumasına izin vermeye niyetim yoktu.

Feribotçu karanlık kukuletasının içinden bana baktı. "Onun ruhu kararmış bir şey, doğaya meydan okumasıyla katranlanmış, özüne kadar çürümüş. Ölümde yeri yok. Ne de içindeki sefil şeylerin."

"Onları almalısın," diye homurdandım, elimi tehdit edercesine ona doğru kaldırdım.

Sessizleşti ve gözlerinin tenimi oyduğunu, ona hükmetmeye cüret eden kraliçeyi incelediğini hissettim.

"Yapmayacağım," diye hırlayarak cevap verdi. "O ve wraithleri bir hiç olacak. Paramparça. Kalıntılardan daha az. Sonrasıyla yüzleşmeyecekler. Varoluştan sonsuza dek yok olacaklar."

"Hayır!" Lavinia haykırdı, bu kelimeyi dehşet kaplamıştı, gölgeli özü ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Alevlerimin sönmesine izin verdim, o seğirip ağlarken hala onu yakıyordum ama Feribotçuya yaklaşması için yer açıyordum.

Bu onun hak ettiği bir kaderdi. Onu varoluştan uzaklaştıran bir kader. Asla geri dönemeyeceği, hatta ötesine bile geçemeyeceği, içinde beni kötücül bir coşkuyla dolduran bir korku uyandıran bir kader.

"Evet," diye kabul ettim ve Lavinia daha yüksek sesle çığlık attı, içindeki ıssız ruhlar da çığlık atıyordu, zamanlarının dolduğunu biliyorlardı. Bu dünyada ve diğer dünyada. Bir daha ne öbür dünyaya, ne özgürlük anlarına, ne de neşeye sahip olacaklardı.

"Lavinia Umbra," diye tısladım, ateşimin daha da harlanmasını istiyordum, Feribotçu yaklaşırken altındaki toprak ısıyla parlıyordu, böylece acı dolu bir dünyadaydı. "Şu andan itibaren sonsuza dek bir hiçsin."

Feribotçu küreğinin ucunu üç kez yere vurdu ve kadın kaçmaya çalışarak çırpındı ve ağladı, çürümüş çekirdeğinin eti soyulmaya başladı. Zavallı bedeninin tamamı savaş alanının kemiklerine yayılan kalın ve iğrenç bir lekeye dönüştü, ardından köpürmeye ve asit gibi tükürmeye başladı. Çığlıkları hiç durmadı, ona bağlı ruhlar ve onların

Ateşim üzerlerinden geçerken acı havayı renklendirdi ve hayattaki son anlarının ham acıyla boyanmasını sağladı.

Sonra o gitti, hepsi yok oldu, yerde onun lekesinden hiçbir iz kalmadı. O hiçbir şey ve hiç kimse değildi. Ve bu iblisin yok edildiğini öğrenince yanaklarımdan tatlı bir rahatlama gözyaşları süzüldü. Her şey bitmişti.

Feribotçu bana baktı. "Eşinin ruhu beni çağırıyor. Onun hayatını bu kadar çabuk mu talep edeceğim?"

Korkuyla döndüm, gözlerim yerde yatan Orion'a takıldı, göğüs plakası yırtılmıştı ve kendini iyileştirmeye çalışırken elini kaburgalarına bastırmıştı. Uyanıktı, gözleri Lavinia'nın düştüğü yerdeydi, sonra alnını çatlatan acıya rağmen tam bir sevinçle bana doğru kaydı.

Yanına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi onunkilerin üzerine koyarak göğsünü yırtan gölge yarayı iyileştirmek için ona gücümü verdim. Ve birlikte yarayı dikmeyi başardık.

"Başardın Mavi," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Sen yıldızların lanet olası bir savaşçısısın."

"O gitti," diye nefes aldım, buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Orion başını salladı, dirseklerinin üzerine kalktı, sonra omzumun üzerinden geçen bir şeyle gözleri açıldı. Döndüğümde Feribotçunun hâlâ orada olduğunu ve onun ötesinde bir savaşçı denizi olduğunu gördüm. Annem ve babam en önde, Tory ve Gabriel de iki yanlarında duruyordu, hepsi de kan revan içinde ve vahşiydi.

Her şey bir an için acı verici bir sessizliğe büründü, sonra tezahüratlar havayı yükseltti, ordumuz beni inançsızlıktan gözyaşlarına boğan bir zaferi haykırdı. Her şey bitmişti. Biz kazanmıştık.

Ailem koşarak yanıma geldi, Hail Orion'u ayağa kaldırırken annem beni dik tuttu.

Babam Orion'a, "Seni kutsuyorum, iyi seçim," diye mırıldandı ve ben inanamayarak başımı salladım, en saf şok beni ele geçirirken hiçbir kelime bulamadım.

Sonra annemin kollarındaydım, gerçek bir kucaklama beni sarıyordu ve yüzümü boynuna gömüp onu sıkıca kavradım.

"Ah aşkım," diye mırıldandı, eliyle saçlarımı okşayarak hayatım boyunca hayalini kurduğum şeylerden birini yaptı. Sevgisini bana sarılışında, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken yanaklarıma dokunan öpücüklerinde hissettim.

Sonra babam beni kollarının arasına aldı ve bana sarılışındaki gücü hissettim, göğsümden bir hıçkırık yükselirken başıma sert bir öpücük kondurdu.

"Gitmeyin," diye yalvardım, gitmek zorunda olduklarını biliyordum. Kalamayacaklarını bilerek.

"Benim küçük sevgilim," diye iç geçirdi Hail. "Keşke gelecek günlerini burada seninle birlikte geçirebilseydim. Ama söz veriyorum seni izliyor olacağız. Sen bizi göremesen bile biz burada olacağız."

"Bu adil değil," diye mırıldandım ve bana tekrar sarıldı, göğsü bir iç çekişle daha kabardı.

Tory ve Gabriel yanımıza yaklaştılar ve annem ikisinin de elini tutarak onları küçük aile çemberimizin içine çekti. "Hepinizle gurur duyuyoruz. Sizi ele geçirmeye cüret eden karanlığın üstesinden geldiniz. Ama çocuklarım değil. Hepiniz çok güçlüsünüz, hayatın karşınıza çıkardığı her şeyle yüzleşebilirsiniz." Gülümsedi, bize sarılıp öperken gözlerinden yaşlar döküldü ve Hail hepimizi kollarına aldı, beşimiz çocukluğumuzdan beri ilk kez yeniden bir araya geldik, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktük.

Soluma bir bakış attığımda Orion'un babasının kollarında olduğunu gördüm, ikisi alçak sesle konuşuyorlardı. Sonra Clara geldi ve Orion onu tuttu, kaldırdı ve etrafında döndürdü, onu yere bırakmadan önce bir çocuk gibi gülümsetti ve kucaklaştılar. Onların ötesinde, eski görüntülerden ve fotoğraflardan Lionel'ın öldürdüğü kardeşi Radcliff Acrux olduğunu anladığım bir adam vardı. Xavier'i kucaklıyor, sırtını sıvazlıyordu ve Darius'un küçük kardeşi gözlerinde ışıkla kaslı adama bakıyor, ailesinde acımasız ya da soğuk olmayan başka biri olduğu için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Catalina, Xavier'i kollarıyla sardıktan sonra güzel bir kadın koşarak safların arasından çıktı ve Xavier saf bir sevinçle kişnedi.

Feribotçunun küreğinin toprağa vurduğu sert gümbürtü kalbimin sıkışmasına neden oldu ve annemin ve babamın kollarına tutundum, her şeyi yeniden terk etmek üzere olduklarından emindim.

"Vakit geldi," dedi Hail ağır bir sesle.

"Gitme," diye nefes aldı Tory, sesinde acı vardı.

"Bir gün seni tekrar göreceğiz," diye söz verdi annem. "Ama hayatı dolu dolu yaşayana kadar değil. Kalbinizi sevgiyle yormadan ve bu dünyanın sunduğu her şeyin derinliğini bilmeden olmaz."

"Ve hepsini izlemek için orada olacağız, hayal bile edemeyeceğiniz kadar yakında," dedi Hail, giydiği kil beden parçalanmaya başladıktan sonra derisi çatlamaya başladı.

Kucaklaşmamız daha da sıkılaştı, hepimiz birbirimize sımsıkı sarıldık, kil bedenleri aramızda yere düşene ve ruhlarının altın ışıltısı son bir veda fırçasıyla etrafımızda dönene kadar bırakmayı reddettik ve ben Tory ve Gabriel'in kollarına düştüm, kardeşlerim beni kucakladı. Veda etmek acı verse de, onların, kardeşlerimin, ailemin yanında teselli buldum.

Orion'a döndüm, Azriel ve Clara'nın kollarının arasında eriyip gitmesini ve onun tek başına kalmasını izledim. Ama bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim, onu yanıma çağırdım ve o da kucaklaşmamıza katıldı.

"Savaş kazanılmış olabilir ama Lionel'ın cesedini görüp gittiğinden emin olana kadar rahat etmeyeceğim," diye homurdandı Tory, dövüş sesleri Yeşim Kalesi yönünden bana doğru geliyordu.

Ordumuzdan zafer çığlıkları yükselmeye devam ediyordu ve ben paramparça olmuş balçık tarlasında arkadaşlarımı arıyordum, ama hepsinin arasında ordumuzdan çok fazla kişi vardı ve başka kimlerin kurtulduğunu bilmiyordum.

"Geraldine! Max!" Sesimi yükselterek tüm araziye inlettim. "Seth - Caleb!"

Ardından sessizlik geldi ve korku kalbimi sardı. Onları kaybetmeyi göze alamazdım. Bu kederin ağırlığını taşıyamazdım.

Sevdiklerimin isimlerini sıraladım, bize katılmaları için seslendim ve aniden oradaydılar, lejyonlarının kollarına alındılar ve müttefiklerimizden oluşan bir denizin üzerinde yolumuza savruldu.

Geraldine koşmaya başladı ama Seth'in sırtında bize ilk ulaşan Caleb oldu. Seth alçak sesle ulurken ve beni kollarına çekerken yüzünde ağır bir ifade vardı. Sonra Geraldine, Max'le birlikte yığının içine daldı ve Sofia ile Tyler selamlama kişnemeleri eşliğinde koşarak yere geldiler ve Xavier onları karşılamak için koştu.

Başardılar. Arkadaşlarım buradaydı, hayattaydı.

Dört küçük sayar ejderhası bize doğru süzüldü, masum yüzleri savaşta yarattıkları yıkımdan hiçbir şey anlatmıyordu. Ama onlar da tıpkı bizim gibi göründüklerinden çok daha korkunçtu ve omuzlarımıza konmaya geldiklerinde onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladım.

"Darius nerede?" Kararsızca sordum, içim içime sığmıyordu ve Orion endişeyle etrafına bakındı.

Xavier, "Kaleye gitmek için planları vardı," dedi. "Kalbi hâlâ atıyor," diye doğruladı Tory.

"Noxy?" Orion sordu ve kardeşim Darius'u ararken gözleri parladı.

Başını salladı, bakışları Yeşim Kalesi'ne döndü. "O içeride. Ve Lionel hâlâ yaşıyor."

Benim bakışlarım da o yöne döndü ve bir kez daha savaşmaya hazırlanırken kalbim güm güm attı. O devasa yeşil kalede bizi kaç savaşçının beklediğini bilmiyordum ama Lionel'ı hâlâ aralarında saklıyorlarsa, onu avlamamıza engel olacak kadar çok değillerdi.

Vard

BÖLÜM YÜZ YEDİ

I Merdivenleri ikişer, üçer, dörder inerek tökezleyerek indim, sahanlığa sıçradım ve bir sonraki kata koşarak indim. Avuç içlerim soğuk yeşim taşına yaslanırken dizlerim sert muameleyi protesto edercesine gıcırdadı kalenin duvarları.

Gürleyen titreşimler duvarlarda yankılandı, saçlarımın üzerine toz serpildi ve tutam tutam saç tellerime yapıştı.

"Hazine!" Lionel arkamdan bağırdı, ayak sesleri beni takip ediyordu, danışmanlarının geri kalanı da onun arkasından karanlıkta ilerliyordu.

Bir Faelight önümde sallanarak dar ve gizli merdivenin duvarlarına çarptı ve titreyerek kalbimin pervasızca çarpmasıyla aynı anda sönmekle tehdit ederken irkildim.

Hydra kafataslarından oluşan bir tahtın önüne yığılmış cesetler, geri aldıkları tahttan bana bakan iki görkemli kraliçe.

"Ölüm," sesleri kaderimi haykırdı ve ben korkup kaçtım.

Bu görüntü beni geriye doğru sendeletti ve Lionel beni kenara iterken eli omurgama çarptı.

Nefes nefese kaldım, kendimi duvara yasladım ve yanımdan geçip gitmesine izin verdim, danışmanlarının geri kalanı da koşuşturarak yanımdan geçti, sadece Madam Monita bana bir bakış attı, bakışları durumumuzun korkunç gerçekliğiyle kazınmıştı.

"Ne gördün?" diye tısladı bana.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kemiklerin sana söyledikleriyle örtüştüğünü söyleyebilirim," diye cevap verdim, tırnaklarım sırtımdaki taş duvarı ısırırken bu kaderden kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

Bir tane vardı. Bir tane olmalıydı.

"Kemikler sadece gelecek bir sondan söz ediyordu," diye cevap verdi. "Var olan her şeyin sonu."

Sanki o kelimeleri oldukları yerde, aramızda havada asılı, kaçarken terk edilmiş halde bırakmak istiyormuş gibi benden uzaklaştı. Yeterince hızlı hareket ederse belki onlardan daha hızlı koşabilirdi ama ben kaderimi düşmanlarımı geride bırakma becerim kadar zayıf bir şeye bağlamaya niyetli değildim. Hayır, daha önce birçok kez yaptığım gibi kaderimi yeniden yazacaktım.

Koşmaya devam ettim, merdivenlerden daha hızlı ve daha hızlı iniyordum, etrafımda çatırdayan duvarların çıkardığı o eşsiz ses içimi dehşetle sıkıyordu. Dayanmak zorundaydılar. Tutmak zorundaydılar. Sadece biraz daha.

Lionel önümde haykırdı ve ben neredeyse Madam Monita'ya doğru koşuyordum, o da diğerleriyle birlikte dar bir sahanlıkta durmuş, Ejderha Kral'a bakıyordu.

"Ne oldu, Majesteleri?" Kral duvara yaslanırken Horace yalvardı, bir zamanlar elinin olduğu yerde ön kolunu tutuyordu.

"Bağlarım," diye soludu Lionel, sarı saçları artık mükemmel bir şekilde dökülmüyordu ama kızarmış alnına yapışmış bir şekilde uzanıyordu. "Hepsi öldü."

"Kraliçe ne olacak?" Madam Monita'nın nefesi kesildi ve adam ona öylesine vahşice bir ters vuruş yaptı ki, kafatası duvara çarparak kırıldı ve Madam Monita bir yığın halinde yere yığıldı.

"Hepsi dedim," diye tükürdü Lionel, gözlerini bir yüzden diğerine dikmiş, ne yapacağına dair bir işaret arıyordu.

O anda onda krala yakışır ya da etkileyici hiçbir şey yoktu. Heybetli duruşu bile azalmış gibiydi ve ona baktığımda gördüğüm tek şey zayıf, terli bir adamdı; onun konumundaki herhangi birinin onurla karşı koyacağı kaderden kaçıyor.

İki Ejderhanın birlikte kükremesinin kulakları sağır eden gürültüsü etrafımızdaki duvarları titretti ve hepimiz merdivenlerden yukarı, terk edilmiş taht odasına doğru baktık. Lionel'ın Bağlanmışları'nın her biri öldüyse

Yani peşimizdekiler onun Ejderhaları değil, bizi avlamaya gelen oğullarıydı.

Panik, grubumuzu tüketmekle tehdit ediyordu, belirsizlik bizi avucunun içine alıyordu ama bu olmazdı. Korku içinde çürüyemezdik. Zamanımız tükeniyordu ve bu da harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Başaracağız, Kralım," dedim ona, sesim sahte bir kehanetle pürüzlüydü, sözlerimde, umutsuzca aradığı can simidiymiş gibi sarıldığı bir kesinlik vardı.

"Tabii ki yapacağız," diye hırladı, sözlerimi gerçek olarak kabul edip tüm inancını bunların doğru olduğuna bağlarken biraz kendine geldi. "Yola devam ediyoruz. Vega hattını sona erdirmek için daha sonra geri döneceğim... evet... daha sonra..."

Lionel döndü ve küçük koridoru geçerek gizli bir kapıyı açtı ve ardındaki hazineyi ortaya çıkardı. Mekândaki koruma kalkanlarını kaldırarak hepimizin içeri girmesine izin verdi ve ardından herkese değerli hazinesiyle dolu sandıkları, çantaları ve kasaları almaları için emirler yağdırmaya başladı.

En yakın duvarın dibinde duran küçük bir sandığı kaptığım gibi en yapmacık gülümsememi takındım ve sırtı bana dönük olana kadar bekledim. Sonra odada kalmak için kendime bir illüzyon yarattım. Arkama bile bakmadan kapıdan çıkıp koşmaya başladım.

Kollarımla sandığı kavradım, sert ahşap derime batıyordu, nefesim kesik kesik geliyordu, bir sonraki merdivenden aşağı inerken; kalenin altındaki geçitlere açılan merdivenden. Yaratılışını bizzat denetlediğim geçitler. Tam da bu olasılık için hazırladığım ve o çekilmez piç bana her vurduğunda ya da beni lanetlediğinde ya da bensiz bu savaşta neredeyse hiçbir şey elde edemeyeceğini unuttuğunda hayalini kurduğum geçitler. Ne ölüm entrikaları, ne düşmanlarından inşa edilmiş ve onun emirlerini yerine getirmeye hazır güzel canavarlıklar. Bunların hiçbiri olmayacaktı. Onun için Burrows'u bulmuştum, Gabriel Nox'un zihninin derinliklerine inmiş ve ihtiyacı olan sırları içinden *çıkarmıştım*. Övgü ya da ödül almadan bana defalarca güvendi. Peki onun için yarattıklarımla, keşfettiklerimle ne yapmıştı?

Parayı çarçur etmiş ve bana hiçbir şey için teşekkür etmemişti.

Belki de sadakatini talep ettiği kişilere daha fazla özen göstermeliydi. Belki de övülmek yerine cezalandırılan köpeğin sonunda her zaman geri ısırıldığını fark etmeliydi.

Sandığın ağırlığı altında oflayıp pufladım, Lionel'ın öfke dolu çığlığı hilemi fark ettiğini gösteriyordu. Ama ben ondan öndeydim. Bana yetişemeyecekti.

Merdivenlerin dibine kadar geldim, ayağım merdivenin ötesindeki kayalık zemine takıldı ve düştüm, göğsüm kollarımdan fırlayıp yüzüm sert taşa çarptığında dudaklarımdan bir çığlık yükseldi.

Sıyrıktan dolayı yanağım ve alnım kanla kaplandı, acı içime işledi ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde çalınan hazinenin yere saçıldığını gördüm.

Arkamdaki merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Hiç zamanım yoktu.

Altın bir kadeh ve bir avuç paha biçilmez mücevher aldım, sonra koştum.

Kesik alnımdan akan kan sağlam gözüme damlayınca gözümü kaydırdım ve bileziğe olan hakimiyetimi kaybettim.

Lanet okudum, geri almak için zaman ayıramadım, azalan ganimetimin geri kalanını cebime attım ve koşmaya başladım - her ne kadar nefesim kesilse ve hızımı protesto etmek için hırıltılar çıkarsa da.

Tüneller burada zifiri karanlıktı ve Faelight'ım önümde acınası bir şekilde yanıp söniyordu, bu yüzden engebeli zeminde defalarca tökezledim, ellerim kendimi keskin, kaya duvarlara tutturaktan çığ kaldı.

Arkamdan bir susturucu baloncuk fırlatarak peşime düşen kralın ve onun peşinde olduğuna şüphe olmayan şeytani Varislerin sesini gizledim ve kendimi tünellerdeki son dönemece atarak bu son kaçış noktasını koruyan iki vahşi Su Perisiyle yüz yüze geldim.

"Kapıyı açın! Kral geliyor, savaş kaybedildi, başka bir gün savaşmak üzere geri çekiliyoruz!" Emrettim.

Nimfler beni şaşkınlıkla inceledi, pırıl pırıl parlayan kırmızı gözleri çok uzun birkaç saniye boyunca beni inceledikten sonra ikisinden daha büyük olanı kapıya doğru döndü ve kilidi açabilmek için Fae formuna geri döndü.

Kendimi planımın en tehlikeli kısmına atarken kalbim küt küt atıyordu, değişim hızla üzerime geliyordu, gözlerim birbirine kayarak bir oluyordu ve etrafımdaki dünyayı algılayışım artıyordu.

Hâlâ bana dönük olan Su Perisi tepki vermek için ağzını açtı ama ben psişik yeteneğimin tüm ağırlığını canavara yöneltmiş, zihinsel saldırganlığımla onu sıkıştırmış ve bir anda etkisiz hale getirmiştım. Su Perileri zihinsel kalkan konusunda tecrübeli değillerdi ve ben de uzun zamandır

zihinlerinin iç işleyişine kolayca erişebilmenin avantajını kullanıyordum.

Kontrolünü ele geçirdiğim Su Perisi sarsıntılı bir yalpalamayla arkadaşını yakaladı ve sivri uçlu sondalarını sırtına saplayarak onu neredeyse anında öldürdü.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, kralın yaklaştığını bilmek kanımda korku uyandırıyor ama şimdi geri adım atamazdım. Çok uzun zamandır onun parmağı altında ezilmiştim, çok uzun zamandır umutlarımı onun taç iddiasına bağlamıştım. Artık kendi kaderimi elime almanın ve bana hükmedecek bir efendi olmadan kendi yolumu çizmenin zamanı gelmişti.

Dudaklarımı hevesle yaladım, yere yığılan ölü Nymph'i görmezden geldim, parıldayan altın metal kapı onun ötesinde genişçe sallanıyordu.

Gücümün kurbanı olan kişiye yaklaştım ve cebimden küçük bir bıçak çıkardım.

"Yeni bir göze ihtiyacım var," diye tısladım, canavarı kokuşmuş yüzüne ulaşabilmem için yeterince eğilmeye zorladım. Gözünü yüzünden oyarken hiçbir tepki vermedi, oyalandığım her an nabzım hızlandı, sonra sunulan organı alıp avucumda tutarken vahşi bir sevinçle sıçradım.

Geçitlerde koşuyordum, sonra öteye, dağ geçidine doğru, hayatım için koşuyordum ama avlanıyordum. Vegaslılar kaçtığımı biliyordu ve ne kadar hızlı koşarsam koşayım kırmızı ve mavi alevlerini geçemiyordum.

Şiddetle öksürdüm ve kendi yanan etimin kokusu beni tüketti, görüntü o kadar yoğundu ki neredeyse Nymph'e olan bağlılığımı kaybediyordum.

Eğer kaçarsam, beni takip ederlerdi... ama öldüğümü düşünürlerse etmezlerdi.

Bu fikir aklıma gelir gelmez, kaderimin ruhuma çarpan bir lastik bant gibi değiştiğini hissettim.

Geçitlerde koşuyordum, sonra ötesinde, dağ geçidinde, hayatım için koşuyordum, küçük bir dereyi geçiyordum, ağaçların altında yiyeceksiz ve yaşam belirtisi olmadan günler geçiriyordum. Sonra ufukta bir köy belirdi, hiçbir Fae'nin beni tanımayacağı bir yer, kendimi yeniden yaratabileceğim bir yer.

Bu görüntü beni de terk ettiğinde nefesim kesildi, dudaklarımda düzensiz bir gülümseme vardı.

Bu işe yarayabilir.

"Şimdi yer değiştir," diye emrettim, sesim Nymph'in varlığının her bir parçasında yankılanıyordu, yaratık her sözümü takip etmeye zorlandığı için tamamen merhametime kalmıştı.

Su Perisi kımıldadı ve ben de onun Fae'ye benzeyen görüntüsüne bakarken dudaklarımı zaferle ıslattım. Boyu ve endamı uygun olduğu için bu iş çok kolaydı.

Bir güç patlamasıyla, kendime ait her şeyi onun zihnine ittim, anılarımı, hırslarımı, isteklerimi ve lanet olası adımları. Her şeyi ona verdim, kendi anılarının iplerini koparıırken onu kabul etmeye zorladım, benden başka hiç kimse olana kadar kendini tanımlamak için kullandığı her şeyi ondan aldım.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Roland Vard," diye cevap verdi, sesi bile benimkine benziyordu ama ifadesi biraz boştu. Göz çukurundan akan kanı gören birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Fae formuma geri döndüm, zihinsel olarak onu tutmaya devam ettim ve önümde kaskatı durmasını sağladım.

Lionel şu anda uzakta olamaz. Zamanım tükeniyordu. Ama yeni bir başlangıç yapmak istiyorsam buna ihtiyacım vardı. Dünyanın yokluğunu fark etmemesini istiyorsam burada ölmem gerekiyordu.

Seğiren Su Perisi gözünü değerli bir ödül gibi kaldırdım ve titrek bir iç çekişle kendi yüzüme yerleştirdim.

Göz yerine otururken dudaklarımdan bir inilti döküldü, bu ilk kez olduğunda hissettiğim acı artık yoktu, onun yerine gölgelerin beni bir kez daha evde karşılaşmasının heyecanı vardı.

"Sizi özledim, tatlım," diye nefes nefese kaldım.

Önümdeki Su Perisi duygusuz ve ifadesiz bir şekilde sadece izledi.

Ellerimi kaldırdım ve avuçlarıma büyü çağırdım, kendi görünüşümdeki koruyucuları kaldırdım, böylece onun yüzünü kendi yüzüme dönüştürebildim.

Yüz hatlarını isteğime boyun eğmeye zorlamak birkaç dakika sürdü ve kendi yüzüm önümde belirdiğinde, saçları benimkine uyacak şekilde uzadığında, her parçası benim şeklimi aldığı anda zaferle gülümsedim.

"Giyin," diye emrettim ve o da öyle yaptı, arkasındaki bir oyukta silahlar ve nöbet görevi süresince kullanılmak üzere yiyecek ve su deposuyla birlikte saklanan giysileri giydi.

Susturucu balonu bıraktım ve bir Ejderha'nın kükremesini duyduğumda korkuyla sıçradım. Lionel neredeyse üzerime geliyordu.

Su Perisi'ne "Bana bak," diye çıktım ve o da bunu yaparak yüzünün sol tarafına ateş büyümden bir darbe indirdi.

Zihnindeki kontrolü bıraktığımda acı dolu bir çığlıkla geriye düştü ve kayıp gözünü çevreleyen derinin taze kanı gizleyecek şekilde kömürleşip yandığını görmek beni memnun etti.

"Bu anı unut ve kaç," diye tükürdüm ona, zihni üzerindeki hâkimiyetim hâlâ tamdı. "Savaş alanına doğru git ve önemli biri seni bulana kadar durma."

Su Perisi hiçbir şey söylemedi, sadece döndü ve buradaki tünel ağına doğru hızla uzaklaştı, kendi ölümüm sayılacak bir ölüm bulmak için savaş alanına doğru acele etti.

Kendi parlaklığımın verdiği heyecanla göğsümde ham bir enerji birikti ve Lionel Acrux ve azalan destekçileri köşeyi dönmeden hemen önce kendimi parıldayan altın kapıdan içeri attım.

Kralın öfkeli bakışları üzerime çevrildi ve ben de aramızdaki kapıyı çarparak anahtarı kaptım ve sonumu gözlerinin asit yeşili yarıklarında bulduğumda dehşet dolu bir çığlık attım.

"Derhal şu kapıyı açın!" diye bağırarak üzerime yürüdü.

Dudaklarından çıkan ejderha ateşi geçidi doldururken beni kör etti ve kapının diğer tarafında bıraktığım öldürülmüş Su Perisi'nin bedenini tüketti.

Ama bizi ayıran parmaklıklardan en ufak bir ısı titreşimi bile geçmeyi başaramadı. Geçit şaşırtıcı bir keşifti, zamanımızdan çok önce yaratılmış ve uzun zaman önce Fae'ler tarafından unutulmuş ham bir büyü şeyiydi. Onu bu dünyanın karanlık yerlerine yaptığım pek çok geziden birinde, yarattıklarımın kullanabileceğim hayvanlar ararken keşfetmiştim. Çok güçlü kralımı, çaresizce kaçmaya ihtiyaç duyması halinde düşmanlarının onu takip etmesini engelleyecek bir araç olarak buraya yerleştirilmesi için ikna etmek basit bir şeydi. Bununla ilgili tek sorun, şu anda avucumda tuttuğum anahtara olan ihtiyaçtı. O olmadan kapı kimse için açılmazdı. Büyük Ejderha Kralı ve alevleri için bile.

Uzun zamandır yüzüme çizdiğim sahte itaatkâr gülümsemenin yerine nihayet geniş ve vahşi bir gülümseme yayıldı.

"Bu anı haber veren bir kehanet vardı," diye nefes aldım, alevler uzaklaşırken ve Lionel Acrux kapıyı tutup acımasızca salladığında ve kapıda en ufak bir değişiklik yapmadığında. "Boyalı gülüşlü adama dikkat et," diye bir kahkaha attım ve yıldızlardan gelen bu küçük içgörü külçesini, bir kâhinin zihninden kopardıktan sonra nasıl incelediğimi hatırladım.

Gabriel Nox. "Bu sözleri duyduğum anda, geleceğimdeki bu anı *gördüm* ve bunların sizin için tasarlandığını biliyordum."

"Aç şu kapıyı, seni hain solucan!" Lionel böğürdü, kapının gücü onun kudret iddiası için bile çok fazlaydı.

Altın parmaklıklara yaklaştım, sonunda gerçek gülümsememi takındım ve nefes aldım, "Seninle ve bugün geçtikten sonra sana ne diyecekleriyle ilgili bir imgelem gördüm."

Lionel parmaklıkları salladı ve bana bağırdı ama ben irkilmedim bile, üzerimdeki baskısının ağırlığı sonunda azaldı.

"Yakan Ejderha."

Öfkesi ve onun adına bana bahşedilen öngörü ışıkları karşısında daha da geniş gülümsedim ve arkamı dönüp devam eden çığlıklarının sesiyle karanlığa doğru hızla uzaklaştım.

Darius

BÖLÜM YÜZ SEKİZ

T Yeşim Kalesi'nin duvarları çatırdayarak parçalanıyor, ölüm iniltileri dağın temellerini sarsıyor, devasa parçalar tavandan düşüp zemine çarpıyordu.

Burası, içinde Ejderhalar arasında gerçekleşecek bir savaş göz önünde bulundurulmadan inşa edilmişti ve kendimizi içinde bulduğumuz şiddetli savaş açıkça tamir edilemeyecek kadar hasar vermişti.

Geriye kaymıştık, zırhım vücudumdaki yerini almış ve baltam bir kez daha elimdeydi. Tharix, kalenin son merdivenlerini tırmanıp kalan birkaç muhafızın arasından geçerek taht odasına ulaştığımızda yanımdan ayrılmamıştı ama şimdi babamızın hangi yöne kaçtığı hakkında hiçbir fikrimiz olmadan terk edilmiş alanda duruyorduk.

"Savaş sona erdi," dedi Tharix, gözleri savaş alanının harap manzarasına bakan devasa pencerenin ötesindeki manzaraya takıldı.

O haklıydı. Cesetler ve yıkıntılar her yönde uzanıyordu, dumanlar tüten enkazda hala ateşler yanıyordu, ama dışarıda ordumuzdan geriye kalanların kutlama yaptığını görebiliyordum, karım ve kız kardeşinin önderliğindeki bir grup vahşi görünümlü Fae Yeşim Kalesi'ne yaklaşıyordu.

Etrafımızdaki duvarlardan ürpertici bir inilti koptu, zemin ayaklarımızın altında eğilirken çatıdan büyük bir parça koptu.

Tharix'e çarparak onu kenara savurdum ve kaya büyüklüğündeki duvar yığının az önce durduğu yere düştü.

İkimiz yerde yuvarlandık ve zemin altımızda parçalanmadan önce bir an şaşkınlıkla bana baktı.

Tüm kale çökmeye başladığında, içinde bulunduğumuz oda ve altındaki her şey bu çıplak uçurum yüzünün kenarındaki tüneğinden sıyrılıp yere doğru savrulurken taş böğürdü ve dağ haykırdı. Hareket etmek için çabalarken bir çığlık attım, Tharix kolumu tutarken içimdeki Ejderha yer değiştirme isteğiyle kükredi. Ama ben yapamadan, Tharix beni üzerine çekti, yeşim taşı ve kayalardan oluşan bir heyelanın ortasında binlerce metre aşağıdaki zemine doğru düşerken bedenim onun sırtına yuvarlandı.

Çatı tüm gücüyle çökerken üzerimize buzdan bir kalkan attım, bizi ezmeye o kadar yaklaşmıştı ki kalbim panikle yerinden fırladı ve bizi bekleyen Peçe'yi bir anlığına gördüm. Ama bu savaştan şimdi ölmek için sağ çıkmamıştım.

Tharix altımdan kaydı ve ben havaya savruldum, omurgasını kaplayan dikenli dikenlerin üzerinde yuvarlandım, sonra saf irade gücüyle bir tanesini tutmayı başardım.

Bir patlama gibi gürleyen, ateş ve buzun her yöne doğru bizden uzaklaştığı, çöken kalenin enkazını gökyüzüne fırlatan ve özgürlüğe giden bir yol açan bir patlamayla sihrimi üzerimden fırlattım.

Tharix ona doğru koştu ve ben tekrar bizi korudum, araba büyüklüğünde kayalar üzerimize yağarken bunu sürdürme çabasıyla homurdandım. Sonra dağdan aşağı yuvarlanan kalenin yankılanan gürültüsü bizi gökyüzüne doğru kovaladı.

Üzerimize büyük bir toz bulutu yayıldı ve Tharix hızla bulutun içinden geçip savaş alanında yaklaşırken gördüğümüz savaşçı grubuna doğru koşarken ben de ona sıkıca tutundum.

Zaman toz bulutu içinde askıya alınmış gibiydi ve kendimi kardeşimin sırtında dik oturmak için hareket ettirdim, bu kaos gününün sonunda kendimi her şeyin bir Ejderhasına binerken bulduğum için eğlendim.

Toz bulutu dağıldı, hava ve toprak büyüünden oluşan bir girdaba dönüştü ve enkazı alıp dağlara doğru fırlattı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, önümde bu dünyada en çok sevdiğim insanların savaş yorgunu figürlerini buldum, karımın elleri havadaydı, bu büyüü onun yaptığını kanıtlıyordu.

Onlardan önce yere indik ve Tharix'in sırtından atlayıp onlara doğru ilerlerken genişçe gülümsedim.

"Bitti mi? Lionel'ı öldürdün mü?" Darcy merakla sordu, gözleri arkamdaki üvey kardeşime takılmıştı. "Ve Tharix... şimdi seninle savaşıyor mu?"

"Lionel şu anda şatosunun enkazı altında gizlenmiş bir tünel ağından kaçmaya çalışıyor," diye cevap verdi Gabriel benim yerime ve boğazımın arkasından bir hırıltı yükseldi.

Elbette bu, çirkin kalesinin piçi ezmesi kadar basit olamazdı.

"O zaman gidip onu dışarı çıkarayım," dedim, bakışlarım arkadaşlarımın ve kardeşimin üzerinde gezindi, göğsümdeki düğüm biraz hafiflerken onları saydım.

Enkaza geri dönmek için döndüm ve Tharix'i orada buldum, bir kez daha değişmiş ve Fae formundaydı, o siyah gölge zırhı vücuduna yapışmıştı.

"İkinci soruya da evet," diye ekledim başımla onu onaylayarak. "Diğer kardeşim de artık bizden biri. Ona bağlı olan ölü ruhlar ölüme sürgün edildi ve o da savaşta sadakatini kanıtladı."

Bu sözler üzerine Tharix'in yüz ifadesindeki bir şey değişti, koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları hafifçe aralandı ve ben de ona alaycı bir gülümseme verdim.

"Gerçek Kraliçelerin ona bir iyilik borcu olduğundan bahsetti - yani belki de tüm gölge sürüngen pisliğini affetmek bunu örtbas edebilir?"

"Öyle mi, öyle mi?" Roxy arkamdan seslendi.

"Evet," diye onayladım ama bir sarmaşık kolumu yakalayıp beni geri dönüp onlarla yüzleşmeye zorlayınca sarsılarak durdum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu karım, elinde kanlı kılıcıyla yaklaşırken, Darcy hemen arkasındaydı ve diğerleri de adımlarını hızlandırmıştı.

"Sana söyledim, ben-"

"Burada bu avla ilgilenen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun? Siktir git, göt herif. O piçin kellesini tek başına alamazsın - geri kalanımız da onun izini sürmeye katılmayı planlıyor. Hepimizin babana ödemesi gereken borçlar var."

Onu baştan aşağı süzdüm, yeşil gözleri şiddetle kaynayan bu kan lekeli, güzel, korkunç karımı.

"Sen... her şeysin, bunu biliyor musun?" Ona söyledim, bana yeterince yaklaştığında belini yakalamak için uzandım, adrenalin ve yoğunluğun

Savaş nabzımı hızlandırdı ve ona olan ihtiyacımı artırdı, ama o sadece karanlık bir gülümsemeyle yan adım attı.

"Henüz değiliz," diye cevap verdi, yanında durmak için hareket eden Darcy'ye bakarak. "Bu işi bitirene kadar olmaz."

"Lionel ölmeli," diye kabaca onayladı Darcy, dakikalar önce bir kale olan moloz yığınının doğru bakarlarken, tünelleri gizleyen sivri dağ hâlâ arkasında duruyor ve onları daha yakına çağırıyordu.

"Sen burada kal," diye ekledi Roxy, iyi bir denek gibi başını sallayarak onaylayan Tharix'e bakarak, gerçi son anda bu savaşın dışında kalmasının emredilmesinin ona acı verdiğini varsaymak zorundaydım. "Enkazı koru ve hikâyenin geri kalanını dinlediğimizde af konusunu konuşabiliriz."

Darcy başıyla onayladı ve dört sayer ejderhası Tharix'i incelemek için kanat çırttı, belli ki onunla birlikte geride kalmayı planlıyorlardı. "Geri kalanınız bizi takip etsin."

Kraliçeler savaş alanının yıkıntıları arasında ilerlerken ben de Orion, Caleb, Seth, Max, Geraldine, Xavier ve Gabriel'le birlikte sözsüz bir şekilde onların arkasına düştüm. Yanından geçerken elimi Tharix'in omzuna koydum ve onu zincire vuran adamın işini bitirmeye yemin eden bir bakış attım ve bu hareket beni tamamen serbest bırakacağı gibi onu da serbest bıraktım.

BÖLÜM YÜZ DOKUZ

I Yeşim Şato'nun altındaki tünellerin karanlığına doğru yürüdüm, botlarım sert, kayalık zeminde gümbürdüyordu, kollarımda ateş sürünüyordu, parmak uçlarım buzla kaplanmıştı, sarmaşıklar önümdeki zeminde kıvrılıyordu ve hava

Kuzguni saçlarımı arkamda dalgalanacak şekilde kaldırdım.

Kocamın ayak seslerinin derin tınısı benimkilerle yankılandı, bir adım arkamda ve solumda, içindeki canavar varlığıyla boşlukta yankılanıyordu.

Kız kardeşim gölgelerden çıktı ve yanımda yürümeye başladı, arkadaşı da onun arkasına düştü, dişlerini gösterdi ve ölümün kokusu içindeki canavarı çağırdı.

Bir cehennem köpeği sürüsü bizi takip ediyordu, her biri kendi yarattığı bir canavardı, avımıza yaklaştıkça her adımda güç yankılanıyordu.

"Geraldine düşmanımızın salonuna doğru seslendi: "Vahşi Kraliçeleri selamlayın. "Ve size hızlı bir ölüm sunmaları için yıldızlara dua edin."

Bir zamanlar Yeşim Kalesi'nin bulunduğu dağın altında uzanan mağaraların karanlığında ilerlerken Gabriel, "Çok çılgınca davranıyor," diye mırıldandı. "Kaçıyor, rastgele yönler seçiyor - nereye varacağını kestiremiyorum."

Darcy'yle bakışarak başımı salladım. "O zaman ayrılalım. Her taraftan ona yaklaşın."

Darcy alçak bir sesle, "Sonsuza dek kaçamaz," diye onayladı.

Melinda Altair ve Tiberius Rigel'i Tharix'in yanında bırakmıştık, üçü de ordumuzun geri kalanıyla birlikte tünellerin girişini koruyordu, bu yüzden Lionel'in o yoldan çıkamayacağını biliyorduk ve Oscuralar savaşın gerçekleştiği havzayı dolduran dağların kenarlarında mevzilenmişlerdi. Bu da Sahte Kral'ı dağın derinliklerinde bulmamız ve onu sonunda hesaplaşmamızla yüzleşmeye zorlamamız gerektiği anlamına geliyordu.

Başka bir şey söylemeden bir sonraki kavşakta ayrıldık; Darcy, Orion, Xavier, Geraldine ve Max'le birlikte soldaki tünele girdi, ben de Darius, Seth, Caleb ve Gabriel'le birlikte sağdaki tünele girdim.

Koşma dürtüsüne direnerek hızımı kontrol altında tuttum, bunun yerine yankılanan tünellerde avımı avlamakla yetindim.

Bir çığlık geçitlerde yankılandı ve bakışlarımızı değişik tokuş ederek durakladık.

"O Lionel değildi," diye mırıldandı

Gabriel. Yürümeye devam ettik.

Ölüm kalbimin atışını hızlandırıyordu, Feribotçu ile yaptığım anlaşmanın doruk noktası çok yakındı ama yine de sinir bozucu bir şekilde ulaşamazdık. Savaş yorgunu, kana bulanmış ve bu noktaya gelene kadar çektiklerimin acısında boğuluyordum ama bu iş bitene kadar duramazdık.

Yolumuzda bir çatal daha açıldı ve Seth ile Caleb sessizce bizden uzaklaştılar, karanlığa doğru ilerlerken etraflarındaki güç çatırdıyordu.

Adımlarım duraksamadı ama mağara aşağı doğru eğilmeye başladı, nemli bir soğukluk uzuvlarımın üzerinde sürünüyordu.

Homurtular ve patlama sesleri uzaktaki karanlıktan yankılandı ama biz hiçbir şey söylemedik, odak noktamız belli ve amacımız açıktı. Lionel Acrux bizden çok şey almıştı, krallığımızdaki herkesten çok şey almıştı ve saltanatının sonu nihayet onu çağırıyordu.

Bir sonraki çatalda Gabriel sessizce uzaklaştı ve beni hayatımı bağlamayı seçtiğim zebaniyle baş başa bıraktı.

Darius bana acımasız bir gülümseme sundu, karanlık yüz hatlarını neredeyse tamamen gizliyordu ve parmaklarımın onunkilere değmesine izin verdim, onu tekrar bırakmadan önce kısa bir an için parmaklarımın etrafında dolandım.

"Sen yanımdayken ölüm o kadar da korkunç görünmüyor," dedim ona.

"Artık onunla birlikte yüzleşeceğimizi bildiğimden değil," diye kabaca kabul etti. "Ama bu macerayı başka bir güne bırakalım, olur mu?"

Dudaklarım kıvrıldı ve karanlığa doğru ilerledim, parmak uçlarımdan bir Faelight fışkırdı ve kabaca oyulmuş mağarada dönerek ilerledi.

Karanlığın içinde bir yüz belirdiğinde keskin bir nefes aldım, bir adam ufalanan bir kaya parçasının gölgelerine sıkışmış, açıkça fark edilmemeye çalışıyordu.

Nemli taş duvarın dibinde titreyen acınası haliyle Vard'ı tanıdığım da dudaklarımdan vahşi bir hırıltı yükseldi.

"Bakın, bir hediye," diye mırıldandı Darius.

Vard çılgık attı, fena halde yanmış yüzünün sol tarafı kan ve irin sızan korkunç, kanlı yaralara dönüştü.

"Lionel nerede?" Etrafımda alevler parlarken, "Lionel nerede?" diye sordum.

"Tünellerde daha derindeydi," diye soludu Vard, ellerini kaldırarak bizden uzaklaştı. "Lütfen, ben sadece onun hizmetkârıydım. Asla istemedim-"

"Ah, sen istedin," diye cevap verdim alçak bir hırıltıyla. "Uzun süre senin oyuncağın olduğumu unutuyorsun, Vard. Verdiğin acıdan aldığın zevki gördüm ve bu pozisyonu kendi sadist ihtiyaçların için aradığını biliyorum. Artık kurban rolünü oynamanı kabul edecek bir yanımda yok."

"Ben... evet, sen bir zamanlar benim yaratığımdın, ama ben-"

"İşte burada tamamen yanıliyorsun, seni bok çuvalı," diye hırladı Darius, sırtındaki baltayı kınına sokup onun yerine buzdan kötü görünümlü bir hançer dövdü. "O asla senin olmadı. Ve ona yaklaşmaya cüret ettiğin ilk anda kendi ölüm fermanını imzaladın."

Vard geri çekildi, ellerini kendini savunmak için acınası bir şekilde kaldırdı ama ben canavarımın yanında ona doğru ilerlerken, hepimiz bunun nasıl sona ereceğini biliyorduk.

"Sana yapacağıma söz verdiğim şey neydi?" Darius düşüncelere daldı, soluduğumuz havayı ve içinden geçtiğimiz taşı lekeleyene kadar ondan şiddet damlıyordu. "Ah evet, sanırım seni parçalara ayıracağımı ve sen izlerken içini dışına çıkaracağımı söylemiştim."

Vard'ın gözleri bu tehdidi hatırlayınca dehşetle açıldı ve benim gülümsemem de acımasızca genişledi.

"Oh, sanırım bunu görmek hoşuma giderdi."

Lionel

BÖLÜM YÜZ ON

V Ard'ın acı dolu çığlıkları tünel labirentinde yankılanıyor, her duvarda yankılanıyor ve ben bu iğrenç mağaralardan bir çıkış yolu bulmak için geçitten geçide koşarken kafatasımı parçalıyordu.

Ona ne olduğunu bilmiyordum ama acı içinde yükselen ağlamaklı sesinde hiçbir hata yoktu. Belki de kendi vahşi yaratıklarından biri o kapının ardında onu bekliyordu. En azından ihaneti için hak ettiği sonla karşılaşmış gibi görünüyordu. Ama bu kaçma çabalarımda bana yardımcı olmadı.

Arkamızda bir yerden bir takırtı duyuldu ve o tarafa doğru döndüm, mavi saçları omuzlarına dolanmış bir figürün yaklaştığını gördüm.

Beni takip etmelerini engellemek için saf enerjiden bir kalkan inşa etmeden önce lanet okudum ve elimi fırlattım, sümüklü danışmanlarıma hava gönderdim ve onları Vega veledine doğru geri fırlattım. Sonra mağaralar ağına doğru koşmaya devam ettim ve onlarla yaptığı dövüşün seslerini arkamda bıraktım.

Sağa sola döndüm, bakışlarım çok tanıdık gelen bir sütuna takıldı, sonra kayarak durdum ve etrafımda döndüm.

"Bu kafa karıştırıcı cehennemden nasıl çıkabilirim?" Hırladım.

"Beni geçmeyi deneyebilirsin," diye cevap verdi karanlıktan bir ses ve irkildim, avucumda ateş tutuştu ve en küçük ve en değersiz oğlumun soğuk bakışlarını aydınlattı.

"Xavier," diye mırıldandım, ona yukarıdan aşağıya bakarken yüz hatlarımı küçümseme kaplamıştı. Savaşın izleriyle kirlenmişti, kabaca dövülmüş zırhı, onu yapmadan önce şekil değiştirmiş halde savaştığını açıkça gösteriyordu. "Annenle yeniden bir araya gelmeye o kadar hevesli misin ki ölümünü bende bulmayı düşündün?"

Xavier'in bakışları donuklaştı ama gözlerinde gördüğüm acı ısırtılarından zevk aldım. Demek o ihanet eden kaltağın yasını tutuyordu, öyle mi? Güzel. Umarım kadının ölümü onu iliklerine kadar yaralamıştır.

Bana o kadar hızlı bir mızrak fırlattı ki, kenara çekilmek zorunda kaldım, ona karşılık verirken vahşi bir büyü bükülmesiyle benden ateş koptu, tek elim her büyüye daha zor hale getirdi, büyüklüğümde beni engelledi.

Altımdaki zemin sarsılıyor, lanet at beni canlı canlı gömmek için toprak elementine tutunurken duvarlar başımın üzerine yıkılmakla tehdit ediyordu.

Onu acı içinde haykırmasına yetecek kadar ateşle patlattım ama mağaranın çatısı aynı anda paramparça oldu ve kendimi bir hava akımıyla geriye doğru fırlatmak zorunda kaldım.

Kayalar üzerime düşerken yuvarlanarak uzaklaştım, derimde kesikler oluştu, acı vücuduma yayıldı, ta ki göçüğün ötesine fırfırlı bir yığın halinde düşene kadar.

Kendimi bir kez daha ayağa kaldırırken ağzımdan bir tomar kan ve tükürük tükürdüm, beni en değersiz çocuğumdan ayıran yığılmış kayaya kaşlarımı çatarak baktım ve her yıldızın üzerine, onun benim gönderdiğim ateşte ölmüş olmasını umdum.

Döndüm ve tekrar koşmaya başladım, ayağım pelerininin yırtık kumaşına takıldı ve beni kayalık duvara çarptırdı. Lanet ettim, lanet şeyi üzerimden yırtıp attım ve bir kez daha koşmaya başladım.

Önümde beliren bir hareket beni hareketsiz bıraktı ve Caleb Altair'in solumdaki geçitte durduğunu, bocalamamı izlerken yüzünde eğlence dolu bir ifade olduğunu görünce dişlerimi sıktım.

"Sorun ne Lionel?" diye mırıldandı. "Kaçacak yerin mi kalmadı?"

"Ben bir kralım," diye tükürdüm. "Hiçbir şeyden kaçmam!"

"Hayır mı?"

Sağ tarafımdaki tünelden bir uluma sesi geldi ve tekrar irkildim, dikkatimin dağıldığı anda bana daha da yaklaşan Vampire doğru başım hızla geri döndü.

"Gerçek Kraliçeler seni arıyor. Onlarla gerçek bir Fae gibi yüzleşmeyecek misin?" diye sordu.

"Onları kendi zamanımda yok edeceğim," diye karşılık verdim, içimden çıkan ateş onu geri çekilmeye zorlayan bir cehennem gibi parlıyordu.

Sağ tarafımdaki geçitten devasa beyaz bir Kurt dişlerini göstererek bana doğru koştu ve ben de Ejderha'ya hiç benzemeyen bir ses çıkardım, bu sese karşılık olarak yüzüme kan hücum etti.

Alevlerin Caleb'in kullandığı patikada ve sağımdaki diğer patikada kükreyerek ilerlemesine izin verdim, iki hain Varis'in ilerlemesini engelledim ve havada az önce tattığım taze esinti kokusuna doğru acele ettim.

Bu mağaralardan çıkmam gerekiyordu. Yeniden toparlanıp geri dönecektim. Bir gün konumumu geri almak için ne gerekiyorsa onları yataklarında zehirler ve çocuklarını karanlıkta öldürürdüm. Tacımı daha önce hiç savaşmak zorunda kalmadan kazanmıştım ve yine zekâ ve entrikalarla geri kazanabilirdim.

"Ah, kedinin çalılıklarda olduğu ve küçük bıyıklarının inlediği Duneberry'nin derry'sinde dolaştı," deli Grus kızının sesi önümdeki patikadan uğuldadı ve ben duraksadım, elim cebime kaydı ve orada tuttuğum tek altın paranın etrafına kapandı. Hazinemin geri kalanı danışmanlarımla birlikte kaybolmuştu ve azalan büyü rezervlerimi gözden geçirirken dilimi ısırdım.

Başka bir patikaya girdim, bu patika yukarı doğru kıvrılıyordu, önümde beliren bir ışık parıltısı sonunda bu lanetli mağaralardan kurtulacağımı vaat ediyordu.

Koşmaya başladım, havanın tadı her geçen saniye daha da güzelleşiyor, gün ışığının parıltısı beni çağırıyordu. Tek yapmam gereken dışarı çıkmaktı. Sonra yer değiştirip uçabilir ve bu sefil yerden ve bu günün iğrenç gerçeğinden sonsuza dek uzaklaşabilirdim. Yeniden toparlanacaktım. Geri dönecektim. Finali kazanacaktım-

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız baba." Darius yoluma çıktı, tam mağaranın çıkış ağzındaydı, gün ışığı silüetini yaldızlıyor ve onu son gördüğümünden daha büyük gösteriyordu, gövdesi benimkinden daha yüksekti.

"Bu ne cüret!" diye hırladım, çenemi kaldırdım ve yerimde durdum. "Kendini benim gücümle eşit görüyormuşsun gibi karşımda durmaya nasıl cüret edersin? Sanki defalarca altımda sinmemişsin, yetersizliklerin yüzünden öfkemin ısırığını tadarken sızlanıp titrememişsin gibi. Ne cüretle kendini bu savaşın karşı tarafına koyar ve benden üstün bir kral olduğunu söylersin?"

Darius düşünceli bir ifadeyle, "Mesele de bu ya, baba," dedi ve kanlı baltayı sırtından çıkarıp eline aldı. "Sen her zaman çok dar görüşlü oldun. Güce o kadar açtın ve senden daha fazla güce sahip olanları o kadar acınası bir şekilde kışkandın ki kendini gerçeğe karşı körleştirdin."

"Peki bu hangi gerçek?" Tısladım, elimde alevler filizleniyordu, bu hain piçin ölümü sonum gelmeden önce gerçekleştirmeye yemin ettiğim tek şeydi. Eğer bu lanet yerde ölme ihtimalim varsa, o zaman onu da kendimle birlikte ölüme götürecektim. Ve bu sefer asla geri dönemeyeceğinden emin olacaktım.

"Korkman gereken kişi ben değilim," diye zalimce cevap verdi Darius, onu bu hayattan uçurmaya ve ihaneti yüzünden yok oluşunu görmeye hazır bir şekilde gücümün her zerresini yumruğumda toplamamı izlerken yüz hatlarını bir gülümseme kapladı.

"Senden korkmuyorum," diye karşılık verdim, yalanın buruk tadı dilimi okşuyordu.

"Öylesin. Çok ama çok uzun zamandır öylesin," diye karşı çıktı, sanki bu onun için çok açık bir gerçekmiş gibi. "Ama önünüzdeki canavarın saldırmasını beklemenin sorunu, sırtınızı hedef alan canavarı ıskalamanın çok kolay olması."

Gözlerim, onu benden çalan Vega fahişesinin parlak yeşil, suçlayıcı bakışlarıyla buluştuğunda, öfkeyle patlayan bir ateşle etrafımda döndüm. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bana meydan okumaya cüret eden, her zaman kibirli, her şeye gücü yeten babasına çok benzeyen kız.

Gücümün tüm kudreti benden ayrılırken dünya yandı, taş büyümün öfkeli ağırlığı altında erimeye başlarken tünel gümbürdedi ve titredi. Ateşimin tüm gücünü karşılarken bana gülümsedi, bir elini kaldırıp Anka'sının alevlerinin kendi gücümün kaynayan fırtınasına katılmasına izin verirken gücümün tamamı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Havadan kayaya, kendi bedenime kadar her şey yandı. Onun dışında her şey. Roxanya Vega'nın kılıcı göğsüme saplanıp kalbimi delirken ve ruhumu canlı bedenimin sınırlarından koparıırken, bana söylediği son sözler kafatasımın içinde bir ölüm çanı gibi çınladı.

"Büyük Ejderha Kralı'nın saltanatı buraya kadarmış."

Ateş ve harabe dünyası etrafımda paramparça oldu, bedenimdeki hak ettiğim yerden ölüm nehrinin dondurucu sularına düşerken bedenimdeki acı bir anda buharlaştı.

"Hayır!" Kükredim, yüzmeye çalışırken kollarım ve bacaklarım çırpınıyor, eller beni her yönden tutup tekrar aşağıya sürüklüyordu.

Suyun altına çekilirken dehşet içinde haykırdım, Peçe sırtımda kapandı ve ölümlerin çığlıkları etrafımı sararken yüzlercesi beni yakalamak ve dalgaların altında boğmak için çırpındı.

Tekmeliyor ve mücadele ediyordum, son havam da ciğerlerimden akıp gidiyordu, suyu içime çekmeye zorlandıkça yanıyordum ama yine de boğulmuyordum. Ölecek bir bedenim kalmamıştı, sadece bu sonsuz, ebedi ölüm acısı vardı.

Etrafımı saran ölü yığınının karşı çırpındım, suçlamaları kafatasımı ikiye ayrılma tehlikesi geçirene kadar doldurdu. Ta ki nefretlerinin ağırlığı altında, suyun kendi sınırları içinde çektiğim acıdan bile daha kesin bir şekilde boğulana kadar.

Karanlıkta bir el benimkini buldu ve çaresizlikle ona yapıştım, beni nehirden çekip kıyıya atmasına izin verdim.

Kurtarıcımın ayakları dibinde titriyor, öksürüyor ve titriyordum; başarısızlığım zihnimi saran bir perde gibi üzerime kapanırken ölümün soğuk ışığı her yanıma sarmıştı.

Ben ölmüştüm. Saltanatım gerçekten sona ermişti ve yaptığım her şey, planladığım, entrikalar çevirdiğim ve uğruna çalıştığım her şey boşa gitmişti... hiçbir şey...

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkardım, zihnim bulduğum yerin gerçekliğiyle çatışıyordu ve odağım şimdi ve burada, beni o işkence nehrinden çekip çıkaran, beni kurtarmayı uygun gören adamdaydı.

Bağlanmışlarımdan birini, ölümün ötesinde bana hizmet etmeye hazır, ölümün içine itilmiş başka bir ruhu orada bulmayı umarak başımı kaldırdım.

Onun yerine beş kana susamış iblisin yüzleri bana bakıyordu. Bakışlarım kardeşim Radcliff, Hail ve Merissa Vega, Azriel Orion ve hain karım Catalina arasında gidip gelirken ağzım açılıp kapandı.

"Bekle," diye soluk soluğa bağırdım, yüz hatlarını kaplayan nefret ve neşeyi, arkalarında duran ve benimle karşılaşmak için sıralarını bekleyen ölülerin sıralarını ve sıralarını düşünürken, ama beklemediler. Bana doğru uzanıp beni avuçlarının içine aldıklarında, tırnakları, pençeleri ve dişleriyle beni parçaladıklarında yavaşlamadılar bile. Etten bir bedenim olmamasına rağmen, acı gerçek ve keskindi. Beni orada, aralarında dövdüler ve ben kendi üzerime kıvrıldım, boğazımda bir inilti yükseldi ve korku ruhumun köşelerine yayıldı. Bu işkenceden kaçamayan bir ruh.

Çığlıklarım havayı doldurdu ve gözlerinde intikam ve kalplerinde öfkeyle yumruklarını bana vurup tekmeledikçe Peçe'nin ötesinde yankılandı.

Karanlık ve yasaklayıcı bir ses üzerime damladı, Vahşi Kral altında titrediğimi görmek için tekrar yaklaştı. "Haksızlık ettiğin herkesle yüzleşeceksin ve ancak onlar intikamlarını alıp senin çektiğin acılardan bıktıklarında, seni Harrowed Gate'e teslim edeceğiz ve orada seni bekleyen canavarlar tarafından sonsuza dek işkence göreceksin."

"Lütfen," diye mırıldandım, ruhlar onun yaklaşmasına izin vermek için ayrılırken elim botunun üzerine indi.

Hain eski karım onun yanına yaklaşırken, benden tiksinişmiş bir şekilde alaycı bir bakışla bana baktı.

"Catalina," diye mırıldandım, elim Hail'in ayağından onunkine geçti. "Bir zamanlar iyi bir şey yaşadık. Bunu unutma. Merhamet göster."

Elimi tekmeleyerek uzaklaştırdı ve üzerine basarak acı içinde kükrememe neden oldu. "Çocuklarımıza gösterdiğin merhameti ben de sana göstereceğim," diye tükürdü.

"Yozlaşma ve ihanet dolu hayatının sonuçlarını toplama vaktin geldi Lionel," dedi Hail kenara çekilip ruh denizinin intikamlarını almak üzere bana doğru geri dönmesine izin verirken. Çığlıklarım durmadı, korkum içimde varlığımın her zerresini kavrayan güçlü bir şeydi ve bu sonsuz işkence içinde kendimi asla olmamaya yemin ettiğim şeylerin gerçekliğine hapsolmuş buldum. Çaresiz, korkmuş, yalnız ve tamamen güçsüzdüm.

YÜZ ON BİRİNCİ BÖLÜM

T Beni ve tüneldeki her şeyi tüketen alevler sonunda söndü ve Lionel Acrux'un kemiklerinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm, göğsümden bir ağırlık gevşedi ve saf bir rahatlama hıçkırığı kaçtı.

Duman duvarlara yapışmış, çevredeki tünellerin her parçası Lionel'in son anlarında çıkardığı yangının şiddetiyle kararmıştı. Parmaklarımı, uzun zamandır başımıza bela olan zalimden geriye kalan kömürleşmiş kemiklerin yanındaki is lekeli toprağa bastırduğimde içimden soluk soluğa bir kahkaha yükseldi.

Lionel'in saldırısından bir an önce benden fırlayan Anka ateş kuşunun ışığı geçidin uzak ucunu aydınlattı, hâlâ en değerli varlığımın etrafında dönüyor ve onu babasını yok eden alevlerden koruyordu.

Ona baktım, büyüyü çağırdım ve kırmızı ve mavi ateşten kuş bana doğru yükseldi, yok olana kadar vücudundan alevler düştü, ruhumun köklerine kadar sevdiğim adam onun ötesinde duruyordu.

Darius'un gülümsemesi kalbimi delip geçti ve hissettiğim özgürlüğün ağırlığının, hayatının her anına musallat olan zorbanın sonunda yok olduğunu görmenin ona hissettirdiklerinin yanına bile yaklaşamayacağını biliyordum.

Birkaç dakika içinde yanımdaydı, dizlerinin üzerine çöktü ve kanlı dudaklarımı öptü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzını benimkine bastırdı.

Gözyaşlarım nihayet o anda serbest kaldı, bu anın bedeli etrafımda yığılırken, kaybedilen hayatlar ve yapılan fedakârlıklar bizi buraya getirirken yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Borcunuz ödendi," diye konuştu bir gölge tepemizden ve birbirimizden ayrıldık, Feribotçu bize bakarken ölümün yüzüne baktık ve sanki ruhlarımızdan prangalar düştü, ölüm ve katliam ihtiyacı hiç olmadığı kadar uzaklaştı. "Bugün ölüm için güzel bir gündü ama beni geçme zamanınız gelene kadar ikinizi de bir daha görmek istemiyorum."

Ona kaşlarımı kaldırdım ama çoktan gitmişti, Peçe'nin kıvrımlarından geri kayarken formu kaybolmuş gibi görünüyordu ve biz dağın altındaki mağaraların soğuşunda ve karanlığında kalmıştık.

Bakışlarım Lionel'in kemiklerinin altındaki bir altın parıltısına takıldı ve onu almak için uzandım, bir sikke buldum, yan tarafında duran Ejderha'nın şekli yanmış ve erimişti, bu yüzden deşifre etmek neredeyse imkansızdı.

Onu Darius'a uzatırken gülümsedim, Darius'un eli bir anda onu kavradı.

"Gerçek Kraliçeler çok yaşasın," diye mırıldandı kulağıma, "bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tory?" Darcy'nin çağrısı beni kocamın dudaklarının cazibesinden uzaklaştırdı ve kendimi zorla ayağa kaldırıp sesinin geldiği yöne dönerken ona seslendim.

Köşeden koşarak geldi, kılıcı Anka ateşiyle yanıyor ve taş duvarları aydınlatıyor, karanlık zemindeki kemikleri kayaya karşı keskin bir şekilde öne çıkarıyordu.

"Bu o mu?" diye başladı, yüz ifadesinde umut parlıyordu ve başımı salladım, kollarımı ona açtım ve onu kucağıma çektim.

"Başardık Darcy. Hepsini öldürdük - savaş sona erdi."

Diğerleri teker teker bizi buldu, Sahte Kral'ın ölümünü kutlamak için attıkları çığlıklar ve tezahüratlar üzerimize yapışan kederin ağırlığıyla hafifledi.

Tüm bunların arasında kız kardeşime, bunun ne anlama geldiğine ve şimdi her şeyi değiştirdiğimize dair gerçeğe tutundum. Ve mağaraların ötesinde günün parlak ışığına çıktığımızda, ordumuz coşkulu tezahüratlarla

Kutlama sırasında, dünyanın bize daha neler sunacağını merak etmekten kendimi alamadım.

BÖLÜM YÜZ ON İKİ

I Orion'u, kendisine bu kadar acı çektiren adamın kemiklerine bakarken bulmak için kız kardeşimden ayrıldım. Dudaklarında ne bir alay ne de bir nefret vardı, sadece rahatlamıştı.

"O öldü." Orion bu gerçeği soludu ve hava titriyor gibiydi

o.

"Ona tükürmeyi daha çok isteyeceğimi düşünmüştüm," diye düşündü Xavier.

Darius'un kolunu kavradı, başı aramızda yatan babasının cesedine duyduğu inançsızlıkla titriyordu. "Bunun yerine, onun kemiklerine sırtımı dönme ve onu bir daha asla düşünmeme dürtüsünden başka bir şey hissetmiyorum."

"Bundan daha fazla etmez," dedi Darius.

"Hayır," diye onayladı Xavier, kendi tepkisi karşısında kafası karışmış gibiydi. Lionel'ın kömürleşmiş kalıntılarına bakmak için çömeldi ve başını iki yana eğdi. "Umarım ölürken sana cehennemi yaşıyorlardır, ihtiyar."

Darius, "Annem bundan emin olacak," diye yemin etti ve Peçe'nin inceldiğini hissettiğimde nabzım hızlandı ve yemin ederim ki mağaralarda esen rüzgârda bir çığlık duyabiliyordum. Ayaklarımızın dibinde ölü yatan zorbaya ait saf, işkence dolu bir acıydı bu.

Max, Seth ve Caleb ellerini Darius ve Xavier'in sırtına koydular ve aralarında rahatlama, şok ve dehşet karışımı bakışlar geçti.

Geraldine bir adım öne çıktı, çenesini yukarı kaldırdı ve göğsünü kabarttı. "Gerçekten de büyük bir haber," diye soludu. "Ah talih, esecek neşeli rüzgârların şarkısını söylüyor. Kuşlar nasıl cıvıldayacak ve natterbugs bu gün hakkında nasıl konuşacak. Çünkü Topal Dragoon artık yok ve Vega Kraliçeleri yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor! Sonsuza kadar!"

Gabriel gelip Orion'un yanında durdu, kolunu sıktı, hepimiz bu zafer anını paylaştık. Sonra ağabeyim Tory'ye ve bana gülümseyerek günün parlak ışığına doğru giden geçidi işaret etti.

"Zaferinizi ilan etme zamanı geldi. Güneş yeni kraliçelere gülümsemek için bekliyor" dedi.

İkizime baktım, olacaklar karşısında göğsümde bir beklenti oluştu. Bunu başarmıştık. Bu artık bir hayal ya da umut değildi. Savaşı kazanmıştık. Artık yönetmemiz gereken bir krallığımız, öğrenmemiz gereken yüz bin şey ve düzeltmemiz gereken pek çok yanlış vardı. Solaria halkı bize güveniyordu ve ben bu rolü tek başıma üstlenmek zorunda olmadığım için çok minnettardım. Bu dünyaya birlikte gelmiştik ve taçlarımızı da birlikte talep etmiştik. Talihsizlikten şansa, yolumuz yan yana yürümüştü. Ve karanlıktan çıkarken, üç şeyin bizi her zaman geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlayacağını biliyordum.

Taçlarımız.

Bizim

hikayemiz.

Ruhlarımız.

BÖLÜM YÜZ ON ÜÇ

ALTI AY SONRA

"A Hazır mısın?" Darcy'ye bakarak sordum, lacivert elbisesinin içindeydi, korsajına yapay elmaslar yerleştirilmişti ve omuzlarından sarkan gümüş pelerini arkasında bir tül gibi dalgalanıyordu Yürürken.

Benim kıyafetim de onunkine uyuyordu, ancak benim elbisem siyahtı - bu tür gösterilerde gardıroplarımızda bir tema haline gelmişti. Geraldine bunun sebebinin insanların belirsizlik ve savaş yıllarından sonra sürekliliğe ihtiyaç duyması olduğunu iddia ediyordu ama ben bunun insanların bizi ayırt etmesini kolaylaştırmak için olduğunu hissediyordum.

"Sanırım bir parçam sonsuza dek eski tavşan pijamalarını giymiş, yatağımız yerine geçen kanepenin köşesine kıvrılmış züğürt bir kız olarak kalacak," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bunun dışında - evet."

"Evet," diye yineledim, Ruhlar Sarayı'nın giriş holünde karşımızda duran devasa, yıldızlı aynaya bakarak. Geraldine burayı Lionel'ın varlığının lekesinden tamamen temizlemek için canla başla çalışmıştı ama bazı hayaletler hâlâ varlığını sürdürüyordu. Bu duvarlara asla unutamayacağımız türden acılar kazınmıştı. Ama biz

Lionel'in hatırasıyla sonsuza kadar lekelenmesine izin veremezdik. İşte yine buradaydık, sadece resmi durumlar için. Ve bir taç giyme töreninden daha resmi ne olabilir, emin değildim.

Chicago sokaklarında dolaşp kısa yoldan para kazanmak için superbike çalan ve şüpheli barlarda tekila içen kızdaki farkıydım ama yine de aynı isyan kıvılcımı yeşil gözlerimin içinde parlıyordu. Ben hala bendim. Sadece şimdi bunun çok daha üstündeydim.

Aylarca yas tuttuk, onarımlar yaptık, yer değiştirdik ve yenilendik ve şimdi, altı yorucu ayın ardından, nihayet krallığımızın resmi olarak arkamızda bir araya gelecek kadar yeniden birleştiğini hissettik. Ya da en azından Geraldine, daha fazla beklersek yıldızların bizi kovacağı ve rolü benimsemeye daha istekli bir hükümdar seçeceği konusunda ısrar etti.

Çenemi kaldırıp asil görünmeye çalışırken homurdandım - ne demekse artık.

Bunu başarp başaramadığım tartışılırdı ama Geraldine gümüş taftadan bir kasırğa gibi odaya dalıp hazır olup olmadığımızı sormaya bile gerek duymadan çift kapıyı açtığında kendimi zamanın dışında buldum.

Sarayın etrafını saran balkona çıkan basamakların ötesinde toplanmış olan sonsuz kalabalığa bakarken yakıcı yaz güneşi gözlerimi kısmama neden oldu. Görünüşe bakılırsa Solaria'da yaşayan herkes başımıza konan taçları görmek için toplanmıştı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kaçınılmaz olana boyun eğip yanımda onunla balkona çıkmadan önce ikizimle bir kez daha baktık.

Sayer ejderhalarımız saraydan çıkıp kalabalığın üzerinden uçarak kendileri için yapılan kutlamalara katıldılar ve ben onların havada hareket eden minik bedenlerini gülümseyerek izledim.

Kalabalık tezahürat yapıyor, pankartlar sallıyor ve anlamını çözemediğim şarkılar söylüyordu. Ayağımıza çiçekler fırlatıldı ve Fae'ler bize aşk ve sadakat dolu çığlıklar attı. Ejderhayı terk etmem ve onu tutan adamla evlenmem için bana yalvaran bir pankart gördüm ve hiç de kraliçelere yakışmayan bir kahkaha attım.

Darius beklediği yerden çıkıp bana kolunu uzatırken, "Aklına bir şey gelmesin," diye homurdandı.

"Şu Noel findıkkıran şeylerinden birine benziyorsun," dedim gözlerim ayağındaki siyah çizmelerden kan kırmızısı takım elbisesine doğru kayarken.

ve fırfırlı gömleğinden, her zamanki gibi gözlerinin içine dökülen mükemmel dağınık siyah saçlarına kadar. "Sadece bir silindir şapkaya ihtiyacın var."

"Sen de tuvalet kâğıdı gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi, benimle konuşmak için yakınıma eğilirken dudakları kulağıma değdi. "Burada işimiz bittiğinde o şeyin birçok katmanının altında deri aramak için sabırsızlanıyorum."

"Sadece kendine bir şapka alırsan," diye takıldım ve beni her zaman kızdırdığı kadar çileden de çıkararak o son derece iğrenç şekilde bana sırtıttı.

"Rol yapma fikirlerin gerçekten ilginç dönüşler alıyor," dedi ve gülümsememin genişlemesine neden oldu.

Orion da Darcy'nin diğer tarafında kırmızılar içindeydi, gömleği de aynı şekilde kabarıktı ve sakalı o kadar düzgün kesilmişti ki sanki biri cetvelle kesmiş gibiydi. İkisi bizim için kitap ayracı gibiydiler ve Darius'un beni kapılardan uzaklaştırmasına izin verirken ona bir gülümseme attım.

Yanlarından geçerken kalabalığın çığlıkları inanılmaz derecede yükseldi ve tam önünde durana kadar buraya getirilmiş ve bizi bekleyen Hydra tahtını fark etmedim bile.

Darius ve Orion yüzlerini bize dönerek önümüzde diz çöktüler ve yeni düzene bağlılık yemini eden ilk kişiler oldular.

Başını ayaklarımın önünde eğerken Darius'a sırtıtmaktan kendimi alamadım ve sanki o anda ne kadar kendini beğenmiş görüldüğümü tam olarak biliyormuş gibi dişlerinin eteğimin arasından ayak bileğimin derisine battığını hissettim.

Şaşkınlıkla irkilmemi bastırdım, gizlice ona bir tekme atmaya hedefledim ama çoktan, bize doğru çevrilmiş yüzlerce kameraya görünmeden ona vurmamı imkânsız kılacak kadar geri çekilmişti.

"Gerçek Kraliçeler, yeminlerini etmeye ve soylarının tacını talep etmeye hazır olarak karşınızda duruyorlar. Bugünden itibaren yıldızların onları öbür dünyaya götüreceği güne kadar sevgili Solaria krallığımızın iyiliği ve refahı için tek bir irade, tek bir ses ve tek bir yürekle hareket edecekler. Onları hükümdarlarınız olarak kabul ediyor musunuz?" Geraldine'in sihirli bir şekilde güçlendirilmiş sesi kalabalığın arasında gürledi ve sözlerini yankılanan bir onay kükremesi takip etti, kalbimin krallığımızın insanlarına olan sevgiyle yükselmesine neden oldu.

"O zaman taçlarını nasıl alacaklarını izleyin."

Geraldine bize döndü ve ben Darcy'nin elini kendi elime aldım ve birlikte Hydra tahtına oturduk, krallığımızın ve dünyanın önünde onu kendimize mal ettik.

Geraldine taç giyme töreninin sözlerini söylemeye devam etti ve kız

kardeşimle ben de onun çağrısına cevap vererek yeminlerimizi ettik.

Gabriel bir adım öne çıkarak Darcy'nin sol eline kristal bir küre, benim sağ elime de üzerinde rünler bulunan bir kehanet kâsesi koyarak krallığımızın geçmişi ve geleceğiyle ilgileneceğimize dair söz verdik.

Yıldızlara hiçbir söz vermedik ama bizi izlediklerini hissedebiliyordum, öfkelerinin yerini şimdi merak almıştı, sanki sonunda bu yeni sayfaya layık olduğumuzu kanıtlamıştık.

Geraldine Darcy'nin, Gabriel de benim başıma birer taç yerleştirdi ve kalabalık sevinç çığlıkları atmaya başladı. Sonra hepsi teker teker önümüzde diz çöktü ve hükümdarlığımıza sadakat yemini etti.

Yüzümde tamamen özgürleşmiş bir gülümsemeyle kız kardeşime baktım, o da aynı parlaklıkla bana karşılık verdi ve hiçbir şey bizim için eskisi gibi olmayacak olsa da Solaria'da sonsuza dek evimizde olacağımızı biliyordum.

BÖLÜM YÜZ ON DÖRT

I Geraldine Grus'tan başlayarak Lonca'nın on iki üyesini balkon boyunca ilerlemeye çağırdı.

Yıldızlar, Lonca üyeleri konusundaki seçimlerimde bana rehberlik etmiş, layık olanların isimlerini iletmış ve böylece seçimlerimden emin olmuştum. Ve şimdi onları birleştirme zamanıydı.

Geraldine, Hydra tahtında yan yana oturan ikizlerin önünde eğilirken kalabalık alkışladı, iki ruh bir tacı paylaşıyordu. Gümüş rengi elbisesinin içinde hızla ilerledi ve ayaklarımın dibine yerleştirilmiş küçük lacivert minderin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Lonca iksirini içeren Alev Kadehini dudaklarına götürdüm ve elleri heyecandan titreyerek bir ciyıklama sesi çıkardı.

Babamla savaş alanında geçirdiğim kısa süre sonunda bu görev için ihtiyacım olan bilgiyi sağlamıştı. Bana iksirin, onu içenlerin üzerinde hiçbir bağ oluşturmayacağını, ancak onları Lonca'nın işaretiyle damgalayacağını ve onlara hediye edilen Lonca Taşı'nı kullanma gücü vereceğini garanti etmişti. Bir Kader Dokuyucusu olacaklardı ve bir daha hiçbir yıldız onların kararlarına müdahale edemeyecek ya da ruhlarını lanetleyemeyecekti. Bu, onları bir hükümete yerleştirecek onurlu bir konumdu.

hükümdarlara tavsiyelerde bulunur ve ayrıca ikizlerin kararlaştırdığı yasaları oylama yetkisine sahiptir.

Lonca Ustası olarak, yıldızlarla olan bağlantım sayesinde tüm üyelerin hizmet süreleri boyunca sadakatlerini kontrol edebilir ve aralarından hain çıkmamasını sağlayabilirdim. Çabalarım rağmen böyle bir şey olursa, birleşmiş sadık üyeler Lonca Taşlarının gücünü kullanarak hain üyeyi alt edebilirdi. Bu, Lonca'nın hizmet ettiği hükümdara kadar uzanır, böylece gelecekte hiçbir zorba krallığı ele geçiremez. Taşların en korkutucu gücü, Clydinius'u yakalayarak gücünü kanıtlamış olan tuzak gibi taş çemberler kullanılarak ortaya çıkarılabilir, ancak aynı zamanda hiçbir yalanın söylenemeyeceği doğruluk çemberleri oluşturulabilir ve krallığa uzun süreli barış getirmemize yardımcı olacak diğer birçok büyük güç ortaya çıkarılabilir.

On iki kişinin birleşmesi için yıldızlar bana her bir burca uyan Fae'leri fısıldamıştı ve babam da savaş alanında bana önemli olanın onların yükselen burçları olduğunu onaylamıştı. Şimdi, bir parşömen üzerine on iki isim yazmıştım, her bir yükselen yıldız burcu yanlarında listelenmiş ve tam bir zodyak çemberi oluşturmuştu.

Geraldine kadehten yudumlarken ve ben metalin üzerine yazılmış kelimeleri söylerken, yıldızlar etrafımızda fısıldamaya başladı. Gözleri yeni ve garip bir ışıqla parladı, sonra kadehi ağzından indirdiğimde kayboldu.

"Vay benim neşeli ormanlık alanıma," diye huşu içinde nefes aldı ve ben de yükselen burcuyla uyumlu olması için Aslan Lonca Taşı'nı avucuna yerleştirdim.

"Ayağa kalk, Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus, Kader Dokuyucusu, Gerçek Kraliçelerin koruyucusu ve krallığın kutsal rehberi," diye emrettim.

Ayağa kalktı, sonra soluk soluğa sağ koluna baktı, Lonca'nın işareti derisinin altında tutuştu, yıldız ışığı parlayan kılıcın üzerindeki takımyıldızlar boyunca parıldadı. Duygu dolu bir hıçkırık çıkardı, ardından işaret bir kez daha derisinin altında kaybolurken Darcy ve Tory'nin önünde tekrar eğildi.

"Solaria'ya deve kümesindeki bir fare kadar iyi hizmet edeceğim hanımlarım," diye bağırdı ve Max'i neredeyse ayaklarından düşürecek bir kucaklamayla üzerine atlamak için koştu.

"Darius Acrux," diye seslendim ve arkadaşım önümde diz çökerken ukalaca gülümsedi ve ben de işlemi tekrarladım.

Caleb, Seth, Max, Xavier, Melinda ve Tiberius'u çağırdım. Ardından Imenia Brumalis'i, hem savaşta hem de ikizlere olan acımasız ve sarsılmaz bağlılıklarıyla cesaretlerini kanıtlamış olan Eugene Dipper izledi. Sırada türünün aramızdaki eşit konumunu güvence altına alan Yüce Peri Cordette vardı. Bu geçici bir ittifaktı, ancak ikizler Nimflerin topraklarımızdaki yeni statüleri hakkında halka duyurular yapmış ve Fae ve Nimf türü arasındaki herhangi bir hoşgörüsüzlüğü cezalandırmakla tehdit etmişlerdi.

Sonunda kadehten ben de içtim ve böylece yükselen on iki kişi belli oldu. Gabriel, Kraliyet Kahini olarak Lonca'nın bir parçası değildi, ancak ikizlerin sarayındaki konumu kendi adına konuşacak kadar önemliydi.

İksir göğsümün derinliklerine hücum etti, sıcaklık kaburgalarımın altına yayıldı ve damarlarıma bir güç seli gönderdi. Bakışlarımı mavi gökyüzüne kaldırdım, orada parlayan yıldız ışığı dünyayı değiştiren bu taç giyme törenini izlemeye gelen yıldızları anlatıyordu. Göğsümde ılık bir selle, kaderimin onların elinden benim elime geçtiğini hissettim, sanki bayrağı devrediyorlardı. Bakışlarım onlardan bugünden itibaren kaderimi birlikte öreceğim kadına, uzun zamandır kaderinde olan tahtta oturan güzel eşime kaydı, yeşil gözleri benimkileri buldu ve dudaklarında dingin bir gülümseme belirdi. İşte oradaydı, her zaman olduğunu bildiğim kraliçe, sonunda hak ettiği yerdeydi. Ve onu orada görmek ne büyük bir zevkti.

Öne doğru yürüdüm, ikisini de selamladım ve kadehi Darcy'nin dudaklarına uzattım. "İçin, Kraliçem."

İstediğimi yaparken gözlerini benden ayırmadı ve ben de onu Lonca'nın merkeziyle birlikte bir kraliçe olarak işaretleyen ritüelin sözlerini söyledim, onlar bir koruma çemberi içinde ona bağlıyken ben de onu on ikiye bağladım. Sonra kadehi Tory'ye uzattım ve ben onun kaderini gökyüzünden sonsuza dek ayıran sözleri söylerken o da içti.

"Bu hikâyeyi artık siz anlatacaksınız," dedim ikisine de. "Kalemi alın ve sonsuza dek sürecek mutluluğumuza doğru bize rehberlik edin."

BÖLÜM YÜZ ON BEŞ

BİR YIL SONRA

"N Gergin misin?" Tory alay etti. "Hayır," dedim hafifçe.

Gabriel bilmiş bir bakışla, "Yalancı," dedi.

"Kesinlikle," diye onayladı Sofia.

"Tamam, yüzde bir korkuyorum," diye itiraf ettim ellerimi birbirine vurarak.

Geraldine bunların içine hepsi mavi ve beyaz olan bir buket kır çiçeği doldurmuştu. Unutma beni, süsen, menekşe, papatya ve hatta biraz yaban çileği bile yerleştirilmişti. Çok abartılıydı ama Geraldine düğünün organizasyonunu üstlenmişken ne bekleyebilirdim ki? Kendisine izin vermem için yalvarmış ve neden mükemmel bir aday olacağını açıklamak için tam bir hafta boyunca her gün kapıma el yazısıyla bir mektup göndermişken onu nasıl reddedebilirdim ki - ilk gün evet demiştim ama o durmamıştı.

Baş nedimem olan Tory de ayrıntılarla yakından ilgilenmişti ama bu konuda Geraldine'in organizasyon bayrağını dalgalandırmasına izin vermişti. Geraldine en sevdiğim renkler konusunda benimle yaklaşık elli kez röportaj yapmıştı,

Yiyecekler, çiçekler, hatta en sevdiğim dokular bile... Ona eğer isterse beni ve Lance'i sonuçla şaşırtmasını söylediğimde tam on dakika boyunca ağlamış ve sonra bana sürprizlerin en sevdiği şey olduğunu söylemişti.

Orion'la yeni aldığımız çiftlik evindeki yatak odamda güne hazırlanıyordum ve Geraldine elbisemin tüm etkisini görmem için beni aynaya götürdüğünde nabzım daha da hızlandı. Peri masallarından fırlamış gibiydi, buz mavisi elbisenin bedeni ve omzu açık kolları dantellerle işlenmişti. Devasa etek muhteşem bir malzeme havuzuna düşüyor, safirler bir ağ tabakasında parıldıyor ve dantel çiçekler onu süslüyordu. Saçlarım gevşek bir topuz haline getirilmişti, boynumdan aşağı sarkan mavi bukleler vardı ve saçlarımın bir kısmı etrafına örülmüş bir taç başımın üzerine özenle yerleştirilmişti.

"Bu..." Söyleyecek söz bulamadım ve Tory ince askılı, belden oturtmalı lacivert saten elbisesiyle öne atılarak beni nadir sarılışlarından biriyle sardı.

"Bu mükemmel," dedi.

Onu sıkıca kavradım, Sofia'ya dönüp ona da sarılırken kalbim daha da hızlı çarpıyordu.

"İşte," diye fısıldadı, Pegasus'unun gücüyle elbiseye ekstra ışıltı kattı ve ben de ona teşekkür ettim.

Gabriel yaklaştı, lacivert takım elbisesinin ceketi açtı ve içindeki gümüş düğmeli yeleği görünüyordu. Renkler bana eski akademi üniformamızı hatırlatıyordu ve bunun kasıtlı olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Gabriel. "Artık gitmeliyiz. Orio'yu çıldırtacak kadar geç kaldık." Sırıttı ve Geraldine'e doğru hamle yapıp ona da sarılmadan önce ondan bir kucak çaldım.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ah, bütün bunlar boş laftan başka bir şey değildi. Etrafım programlarla, planlayıcılarla ve klasörlerle çevriliyken ay sineği kadar neşeliydim," dedi parlak bir sesle ve ben de kız kardeşimin ve Sofia'ninkiyile aynı olan elbisesine baktım, ne kadar güzel olduğunu görünce gözlerim yaşardı ve hepsiyle bir arada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu hissettim. Bir şekilde bugüne kadar gelebilmiştik, savaş çoktan geride kalmıştı ve savaşın kalplerimizde bıraktığı yaralara rağmen bugünün güzel bir gün olacağını biliyordum. Onca kalp ağrısından sonra hak ettiğimiz bir gündü ve umarım bu, gelecek sonsuz günlerin sadece başlangıcıydı.

Geraldine bir pterodaktil çığlığı attı ve su sihrini kullanarak gzyaşılarını yakaladı ve makyajını bozmadan önce açık pencereden yaz havasına umalarını sağladı.

Gabriel cebinden bir torba yıldız tozu çıkardı ve Tory koğuşları birbirinden ayırdı. Nereye gittiğimizi biliyordum. Yeri kendim semiştım ama Orion'dan saklamıştım ve oraya geldiğinde ne düşündüğünü merak ediyordum.

Yıldız tozu bizi kucakladı, yıldızların girdabına sürükledi ve biz giderken fısıltıları bizi takip etti.

Mavi yaprakların önümüzde bir kapıya doğru uzandığı küçük bir odaya vardık. Misafirlerimizin rahatça gelebilmeleri için buradaki korumalar kaldırılmıştı ama yine de buranın güvenliğini sağlayan çok sayıda kraliyet muhafızı vardı. Uzun süre hayatlarımızdan endişe ettikten sonra gittiğimiz her yerde kendimizi tamamen güvende hissetmek imkânsızdı ama her geçen gün rahatlamak biraz daha kolaylaşıyordu. Bir zamanlar Gabriel'in bana öğrettiği gibi her gece uyumadan önce etrafı kolaçan etme rutinine girmiştim; Orion'un kitap okuyarak beni beklediği yatağıma dönmeden önce muhafızların sağlam olup olmadığını kontrol ediyordum.

"Hazır mısınız?" Ben buketi biraz daha sıkı tutarken Tory sol tarafıma geçip kolunu benimkine dolayarak sordu.

"Hazır," diye nefes verdim ve Gabriel diğer koluma girdi. İkiisi olmadan koridorda yryemezdim, bu yüzden ikisinin de bana eşlik etmesi için ısrar ettim.

Geraldine elbisemin kuyruğuyla uğraşırken Sofia da onun arkasından yaklaştı.

Tory'nin parmaklarının bir hareketiyle önümüzdeki kapı açıldı ve yerinde olduğunu fark etmediğim bir susturucu balonu serbest bıraktı, yumuşak bir melodi çalan bir arpının sesi bize taşındı. En koyu maviden bir halı, iki koltuk yığınının ortasına kadar uzanıyordu; tüm krallıktaki en sevdiğimiz insanlar bizimle birlikte kutlama yapmak için buradaydı.

Oscura Kurt sürüsünün bir kısmı Dante ve Leon'la birlikte solumda oturuyor, sıraların çoğunu kaplıyor ve bizi görünce uluma sesleri yükseliyordu. Sağımda ise Eugene Dipper ve ailesi ile birlikte en yakınlarımız ve sevdiklerimiz oturuyordu. Sıraların her iki yanında kitap rafları yükseliyordu, her birini eski kitapların doldurduğu güzel ahşap raflar, Kayıp Kütüphane'deki bu devasa oda en sevdiklerimden biriydi. Tavan altın ve mavi duvar resimleriyle boyanmıştı ve ışıltılı takımyıldızlar arasındaki tüm Emirleri gösteriyordu.

Ama gözlerim koridorun en ucunda, üzerinde kitaplar yığılı süslü ahşap bir kemerin altında duran ve aralarında küçük sarmaşıklar üzerinde mavi çiçekler ören Orion'unkileri bulduğunda hepsi bulanıklaştı.

Orion'un koyu renkli, gümüş halkalı gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyor, bakışları tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi üzerimde geziniyordu. Artık gergin değil, heyecanlıydım. Koridorun sonuna varıp onu benim evladım olarak ilan edeceğim için çok heyecanlıydım, çünkü bu birbirimize söz verdiğimiz andı. Eğer savaşın diğer tarafına geçebilirsek hayatı dolu dolu yaşayacağımıza dair bir yemin. Ve imkansız bir şekilde, adımıza yazılan tüm yıkıcı kaderlere rağmen, bunu başarmıştık.

Darius Orion'un solunda duruyordu, sonra Caleb, Seth, Max ve Xavier onun arkasında, hepsi bu günde önemli bir rol oynamak için oradaydı.

Gabriel ve Tory beni daha da yaklaştırdılar ve Orion'a ulaştığımda kalbim güm güm atmaya başladı, tarçın kokusu duyularımı okşuyordu. Geraldine bir anda yanımdaydı, elimden buketi aldı ve Gabriel'i Orion'un sağdıçlarının yanına götürürken, Tory ve diğer nedimeler de Geraldine'le birlikte kemerin diğer tarafında sıraya girdiler.

Orion elimi tuttu, beni önüne doğru götürdü, bakışları tekrar benimkini bulmadan önce elbiseme hayranlıkla baktı. Kulağıma konuşmak için öne eğildi, tenimdeki nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Bu evrende, şu anki güzelliğinizi uygun bir şekilde yakalayabilecek hiçbir kelime yok."

Cevap veremeden çekildi ve yanaklarımda yakıcı bir sıcaklık izi bıraktı.

Yıldızların ve tüm sevdiklerimizin önünde birbirimize aşkımızı ilan etmeye hazırlandık ve ben tam da olmam gereken yerde olduğumu hissettim. Kader beni hayatta hangi yola yönlendirmiş olursa olsun, bir şekilde kendimi her zaman Lance Orion'a bakan bir koridorun sonunda bulacaktım.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve Orion bir saattir üzerinde olduğumuz dans pistinden beni çekiştirerek çıkardı ve düğün pastamızın bulunduğu dairesel masanın kenarına oturttu. Her tarafı altın çiçeklerle süslenmiş bir kitap yığınınına benzeyen bu pasta çok güzeldi.

Üstlerinde Orion ve benim küçük figürlerimiz var, ben Anka kanatlarımla, o da elinde kılıcıyla. Çok şirin.

Orion buzluktan bir şişe su alıp benim için açtı ve uzattı, ben de iki büyük yudum alıp inanılmaz odaya baktım. Tuğla duvarları ve kemerleri olan eski bir odaya taşınmıştık, her yerde Arnold tarafından yerleştirilen özel korumalarla korunan kitaplıklar vardı - minotor onları bir hapishane gardiyanı gibi devriye geziyordu. Alevler havada uçuşuyor ve dans eden arkadaşlarımızın ayaklarının etrafında mavi yapraklar uçuşuyordu, atmosfer mutluluk doluydu.

"Sana bir şey getirdim," dedim suyumu yere bırakırken.

Orion bir elini tören sırasında olduğu kadar düzgün olmayan saçlarına götürdü. Ceketini de çıkarmış, yakasını açmış, beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış ve yeleğinin düğmelerini çözmüştü. İşte gerçek Orion buydu; pasaklı, serseri ve yenilebilir.

"Öyle mi?" diye sordu eğilerek. "Bu bir öpücük mü, karıcığım?"

"Hayır," dedim, ağzından kaçmak için arkama yaslanırken sesimde bir alay vardı.

Ellerini masanın üzerinde iki yanıma koydu, boğazında aç bir hırıltı vardı. "Sonra ne olacak?"

"Burası," dedim muzip bir gülümsemeyle.

"Hm?" diye homurdandı, gözleri dudaklarımda kalırken ve o öpücük için beni kovalamaya devam ederken anlamadı.

"Kayıplar Kütüphanesi," dedim. "O sizin. Hepsi senin. İstersen adını değiştirebilirsin. Kayıp Olmayanlar Kütüphanesi. Ya da Orion'un Kimsenin Dokunmasına İzin Verilmeyen Değerli Kitapları Kütüphanesi. Ya da-"

Beni susturmak için avucunu ağzıma indirdi. "Mavi," diye uyardı sanki kötü bir şey yapmışım gibi ve sıcaklık kalçalarımın arasında bir yol açtı. "Benimle oyun mu oynuyorsun, çünkü bu çok tehlikeli bir oyun."

Arkamdaki pastadan bir avuç aldım, elini bırakıp bir öpücük daha almaya çalışırken sakladım, sonra ağzına doğru ittim ve yüzüne bulaştırdım. Dans pistine doğru koşarken gülerek ondan uzaklaştım ve o da hızla peşimden geldi, kalçalarımı kavrayıp beni etrafında döndürürken dudaklarındaki krema parçalarını yaladı. Elimini göğsüne koydum, önünde dans ederken o orada kaskatı duruyordu, bakışlarında eğlence parlıyordu.

"Bana gerçekten kütüphane mi aldın?"

"Gerçekten, gerçekten," diye şarkı söyledim. "Ve Arnold kızmadı bile çünkü zarar gören ya da bozulan kitapların restorasyonu için bir fon oluşturdum. O kadar

tam on saniye boyunca böğürdü."

Orion güldü ve yanağındaki son krema parçasını koluyla sildi. "Bu kadarı çok fazla Mavi."

"Benim için kanını döken bir adam için hiçbir şey çok fazla değildir," dedim, ses tonum daha karanlık bir şeye, gölgelerle dolu geçmişimizin bir yankısına dönüştü.

Çenemi parmağıyla başparmağı arasına sıkıştırdı ve ruhumun temellerini sarsan bir öpücük için eğildi.

"Babbadoodby!" Geraldine, Orion'un kolunu su büyüsiyle temizlemek için kalabalığın arasından koşarak bağırdı ve ikimiz birbirimizden ayrıldık, sırtışlar tekrar ağızlarımızı buldu, karanlık an hızla yıkandı. Geraldine, "Çoktan düğmelerini açmışsın ve mısır çuvalındaki bir yengeç kadar ağzın sıkı," diye küfretti. "Kendini de şımartma, sevgili Orry."

"Bence kaba yengeç görünümü ona yakışıyor," dedim ve Orion sırtıttı, sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıktı ve bir öpücük daha almak için ona sarılmak istememe neden oldu. Yarın sabah balayına çıkacaktık, Maresh'e gidip lanet olası bir şelalenin arkasındaki bir otelde kalacaktık ve cennette iki hafta boyunca sadece kendimiz *olacağımız* için heyecanlıydım. Ama şimdilik, parti hüküm sürüyordu ve ben de kalbimizdeki tüm neşeyle kutlama yaparak gevşemekten çok mutluydum.

Biri arkamdan bana çarptı ve etrafıma bakındım, Leon ve Seth onun ötesinde dans etmeye başlarken Dante'yi orada özür dilerken buldum, Seth dans pistinde onlar için alanı genişletmek için bir hava kabarcığı patlattı.

Caleb elinde birayla Orion'un yanına gitti ve birasını rahatça yudumladı. "Seth'i destekliyorum ama paramı Leon'a yatırıyorum. Aslan bir dakika önce grupta birlikte sahneye çıktı ve hayatımda hiç görmediğim bir Shakira kalça sallama hareketi yaptı. O kadar iri bir adam böyle hareket edememeli."

"Leone tüm mantığa meydan okuyor, sı," diye kıkırdayarak onayladı Dante, Seth savaşa break dansla başlarken, kendini yerde döndürmek için havayı kullanıyordu. Geraldine onun takım elbise ceketini kirlettiğini görünce çığlık attı ama Xavier onu tuttu, güldü ve onun yerine izlemesi için ısrar etti.

"Rosalie bu gece nerede?" Dante'ye kuzenini görmediğim için sordum. Hepsi.

Dante'nin gözler karartılmış olarak o baktı benim şekilde.

"İçinde [Darkmore](#)

[Cezaevi](#)."

"Ne?" Tory kalabalığın arasından belirlediğinde nefesim kesildi, elbisesinin askısı bir omzundan aşağı kaymıştı ve yüzünde kocaman bir

gölümseme vardı.

Darius onun peşinden gitti.

Geraldine üzerine atlayarak kayışı tekrar yerine itti ve Tory ona el salladı.

"Neden biri sana yumruk atmış gibi görünüyorsun?" Tory gülümseyerek bana sordu.

"Dante Rosalie'nin Darkmore'da olduğunu söyledi," diye açıkladım.

"Daha dün oldu aslında," dedi Dante ağır bir sesle. "O zaman onu serbest bıraktıracaksınız," dedi Tory ve ben de başımı salladım.

"Gerek yok, piccole regine," dedi Dante, gözleri şimşek gibi çakarak. "Rosalie her zaman olmak istediği yerdedir. Sizi temin ederim ki sadece bir tesadüf eseri orada değildir."

"Ne düşünüyor bu kadın? Orası bir günah çukuru," diye homurdandı Orion, orada yaşadıklarından dolayı gözlerinde bir parça dehşet vardı ve göğsüm sıkıştı.

"Geçmişinden gelen uzun zamandır kayıp bir aşkı arıyor." Şu anda İrlanda jigine benzer bir şey yapmakta olan Leon'a başıyla işaret etti, ayaklarının dibinde çılgin bir hızla hareket eden ateş parlıyordu.

Dante, "Leon'un kardeşine gitti, e il mio buon amico, Roary Night," dedi.

"O zaman ikisini de affedeceğiz," diye cevap verdim.

"Öyle bir şansın yok, purtroppo," diye iç geçirdi Dante. "Lionel Acrux bu dünyaya bir ayrılık laneti bıraktı ve Roary'yi sizin kadar güçlü iki kraliçe tarafından bile geri alınamayacak bir büyüyle Darkmore'a mahkûm etti. Cezasını çekene kadar buradan ayrılamaz, ya da belki başka bir şekilde, ama sizin yardımcı olamayacağınız bir şekilde..." Omuz silkti, cümlesini bitirmedi ve Rosalie neyin peşinde olursa olsun, Tory ile benim bunu memnuniyetle görmezden geleceğimize şüphelendim.

"Gel bakalım," dedi Dante, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Bugün senin düğün günün. Kaş çatma zamanı değil. Neşeli olalım. A morte e ritorno." Altın bir kadehi havaya kaldırdı ve Geraldine aramızda dolaşarak Oscuras'ın Alestria'daki bağlarından temin ettiği pembe Arucso şarabından köpüklü kadehler dağıttı. Tepsiyi bu kadar çabuk nasıl ele geçirdiğini bilmiyordum ama bugün için o kadar hazırlıklıydı ki, tüm A.S.S.'nin kalabalığının içinde onun etrafında hazır beklediğinden şüpheleniyordum.

Kadehlerimizi tokuşturduk ve Seth'in hava sihrinin yardımıyla Leon'un başının üzerinden ters takla atıp tavandan sarkan sarmaşıklarla kollarını yakalamasını ve bir tür hava rutinine başlamasını izledik.

iyi prova edilmiş. Caleb'in kaşları kalktı, kimin kazanacağı konusunda fikrini değiştirmiş gibiydi, Ay Eşi onu hem eğlendiriyor hem de etkiliyordu.

Gülümsemem kısa sürede yerine oturdu, yanaklarım bugün hissettiğim mutlulukla sızladı. Hissedebildiğim tek şey buydu; içimdeki tüm boşlukları dolduran, gölgelere ya da çekişmelere yer bırakmayan saf, ebedi bir neşe. Bunun büyüünün en şiddetli hali olduğunu fark ettim. Hepimizin arasındaki bu sevgi, asla sarsılmayacak bu bağlar. Bu âlemdeki hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı; ne Elementler, ne güç, ne taşlar, ne de tahtlar. Sadece biz vardık. Aile. Ve asla ölmeyecek bir aşk.

Darius

BÖLÜM YÜZ ON ALTI

BUNDAN YEDİ YIL SONRA

"T Kazanmak ailemde yoktur - beni suçlayamazsınız!" Karım kafama bir avuç buz fırlatırken eğildim ve kaçmaya çalışırken neredeyse ezeceğim küçük Tarin'i kucağıma aldım.

"Çocukları kalkan olarak kullanma, bizi bu işe bulaştıran senin erkeklik organların!" Roxy hırladı, iki yaşındaki oğlumuzu kollarımdan kapmak için bir hava büyü kılıcı kullandı ve onu ikiz kardeşi Rygar ile birlikte nazikçe oyun odasına geri bıraktı.

"Erkeklik organlarım mı?" Bir kahkaha attım ve kafama doğru savrulan bir buz topunu daha savuşturdum.

"Eğer bu kelimeyi kullanırsam çocukların horoz kelimesiyle bayram edeceklerini biliyorsun," diye tısladı.

Tarin anında "Horoz," diye cevap verdi ve her zamanki gibi Rygar'ın hemen arkasında, oyun odasından dışarı koştu. Tarin tamamen annesinin çocuğuydu, tehlike bulma ve bunu oyun haline getirme dürtüsüyle doluydu. Rygar ise baştan aşağı benim çocuğumdu - tehlikeyi kendi isteğine göre yönlendirir ve ortaya çıkan herhangi bir katliamın sorumluluğunu kardeşine yüklerdi.

Skybour Körfezi'nin eteklerinde, denize bakan bir uçurumun tepesinde yer alan malikânemizdeydik; malikânenin ötesinde özel plajımız vardı ve etrafını çevreleyen yeterince arazi sayesinde burada kraliyet ailesi olmanın getirdiği baskıdan uzak gerçek bir mahremiyet sağlamayı başarmıştık. Şu anda içeride, açık mutfak ve yaşam alanını kullanırken, en yakın arkadaşlarımızın ve ailemizin geri kalanının gelmesini bekliyorduk.

"Neler oluyor?" Darcy ön kapıdan içeri girip, Rygar'ı yakalayıp yemek sandalyesinin arkasına, kendimle mutfakta duran muhtemelen dengesiz karımın arasına yerleştirmiş olabileceğim ya da olmayabileceğim bana bakarak sordu.

Darcy'nin karnı artık o kadar yuvarlaktı ki, bebeğinin doğmasına daha iki ay olmasına rağmen her an patlayacakmış gibi görünüyordu ve bir cevap almak için benimle kız kardeşinin arasına bakarken bir elini sevecenlikle karnının üzerine koydu.

"Karşılık veremez," diye hırladı Roxy. "Çünkü gitti ve beni tekrar hamile bıraktı."

"Gabriel gelene kadar heyecanlıydın," diye hatırlattım ona, beyaz koltuğuma uzanmış, bir gözü televizyonda oynayan karısının Pitball maçında olan ve sanki tüm bu olaylarda masummuş gibi benim lanet olası atıştırmalıklarımı yiyen kardeşine zehirli bir bakış fırlatarak.

"Bebekleri *gördüm*," dedi muzip bir sırıtişla ve bana bunu bugünden önce bildiğini ve Roxy'nin benimle birlikte kendini kaybetmesini izleyebilmek için bizzat buraya gelene kadar bize söylemeyi beklediğini söyledi.

"Bebekler çoğul mu?" Orion, Darcy'yi eve kadar takip ederken sordu. "İkizler gibi mi?" Bir an Rygar ve Tarin'e baktıktan sonra, "Yine mi?" diye ekledi.

"Evet," dedi Gabriel, bir avuç dolusu cipsi ağzına atmadan önce sırtarak.

"Vay canına," dedi Darcy, çocuklardan kız kardeşine, oradan da bana bakarak. "Gerçekten de hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorsun, değil mi Darius?"

"Sevgili karıma da söylediğim gibi, *senin* genetiğin seni çoklu doğum yapmaya yatkın kılıyor, benim değil." Rygar benden kaçıp Gabriel'in kucağına tırmanmaya çalışırken, yirmi kişilik yemek masasının arkasına saklandım.

"Hmm, pek olası görünmüyor. Bu fırında sadece bir çöreğim var," dedi Darcy düşünceli bir şekilde. "Ve ikizlerin erkek tarafından geldiğine oldukça eminim."

"Saçmalık," diye tükürdüm.

Tarin mutlulukla, "Boktan horoz," dedi ve Roxy sanki bu da benim suçummuş gibi bana kaşlarını çatı.

"Hadi ama Rox, çocukları seviyorsun. Bunun için bu kadar üzgün olamazsın."

"Onları seviyorum - ve binayı boşalttıklarında, bunun için buradayım. Ama bu arada, bir kez daha rahmimde aynı anda *iki* devasa Ejderha bebeğe ev sahipliği yapıyor olacağım."

Darcy acı dolu bir yüz ifadesi takındı, belli ki kendi hamileliğinde böyle bir sorunla karşılaşmayacağı için mutluydu ve ben de muhtemelen en iyi hareket olmayan bir gülümseme patlattım.

"Uzun boylu olduğun kadar yuvarlak olmana bayıldığımı biliyorsun. Çok tatlıydı."

Tam zamanında eğilmeyi başardığım sırada bir ateş topu arkamdaki perdeleri uçurdu.

"Bir daha asla," diye tısladı, bana ters ters bakarak. "Bundan sonra o *şeyi bir* daha asla yanıma yaklaştırmayacaksın." Aletime doğru bir el salladı ve benden uzaklaşarak Gabriel'in yanındaki kanepede yerini aldı.

Olayların bu şekilde gelişmesinden fazlasıyla eğlenmiş görünen kayınbiraderime kaşlarımı çatarak baktım ve Rygar'la oynamaya odaklanırken kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdim.

"Hibberty gibbets, burası Ejderha'nın biri duffer atmış gibi kokuyor," diye bir ses duyuldu ve etrafıma baktığımda Max ve Geraldine'in evime girdiklerini gördüm - görünüşe göre bugünlerde hiçbiri kapıyı çalmayı umursamıyordu. Bir yaşındaki kızları Augustaline, Max'in omuzlarına binmiş, bir yandan da sevimli bir sopayla kafasına vuruyordu. Max yüzünü buruşturarak gülümsedi ve kapı arkalarından kapandığı anda Augustaline'i çocuklarla birlikte koşuşturması için serbest bıraktı.

"Etkilemeye başladı," diye uyardı bizi, mutfak adasının yanındaki buz kovaşından bir bira alırken. "Bu yüzden kimse ona sürekli dondurma alma dürtüsüne boyun eğmesin."

"Oh pish-posh, Maxy, sadece onun şirinliğine karşı koymak çok zor. Sözlerimi iyi dinle, kızımız Siren değil. Her an bir Cerberus yavrusu olarak ortaya çıkabilir." Max aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama Geraldine o daha söyleyemeden konuyu değiştirdi. "Perdelerin böyle tütmesinin bir nedeni var mı?"

"Tory'nin yine ikizleri olacak," dedi Orion, kararmış perdelere bir avuç su fırlatırken, Geraldine bir pterodaktil çılgılığıyla yere düştü ve kısa süre sonra sevinçli gözyaşlarının kakofonisine dönüştü, ayrıca yıldızlara ve bellerime övgüler yağdırdı.

"Gördün mü?" dedim, Roxy'ye bir bira uzattım, sonra hatamı fark edince bir soda ile değiştirdim ve bira uzatarak kanepede yanına çöktüm. "Geraldine belime övgüler yağıdırıyor."

"Yani sorunun belinizde olduğunu kabul ediyorsunuz?"

diye suçladı. "Asla."

"Bu hıçkırık da neyin nesi?" Seth, Caleb'le birlikte sanki herkes için serbestmiş gibi evime girerken sordu. "Bunun bir ölüm günü partisi olduğunu sanıyordum?"

"Öyle," diye kabul ettim, pencereden dışarı, kararmış gökyüzüne baktım ve şu anın en iyi zaman olduğuna karar verdim. Roxy'yi yeniden iyi bir ruh haline sokacak bir şey varsa, o da kesinlikle eski çuvallardan yapılmış bir Ejderha ile babamın kendini beğenmiş yüzünün fotoğraflarını her yıl geleneksel olarak yakmamız olurdu. "Haydi."

Ayağa kalktım ve Roxy'yi kollarımın arasına aldım, onu omzuma atarken sırtımı yumruklamasını görmezden geldim ve böbreğime iyi bir vuruş yaptığında kıcına bir tokat attım.

Çocuklar her zamanki gibi onun tarafından bacaklarıma saldırırken, o cehennem kedisi gibi küfretti ve ben de minik çocuk savaşçıların arasından arka bahçeye çıkmak için mücadele ettim.

Dışarı çıktığımda, her iki bacağıma yapışmış bir ikizim ve uyluklarımın arkasına vuran Augustaline vardı, Gabriel'in çocukları da her yere taşımakta ısrar ettikleri yuva çubuklarıyla sırayla bana vuruyorlardı. Ama istiflenmiş ve yakılmak için bizim gelişimizi bekleyen devasa şenlik ateşine ulaşana kadar durmadım.

Tharix onun ötesindeki gölgelerde duruyordu, gözleri ailemin üyeleri arasında ilgiyle geziniyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyordu. Dört sayar ejderhası tahmin edilebileceği gibi onunla birlikteydi; biri omzundayken diğeri koluna yapışmış, mavi ve mercan olanlar ise ayaklarının dibindeki çimenlerde oyun oynuyorlardı. Tharix sevdiklerimden herhangi biri kadar tanıdık gelmişti ama yine de hepimiz böyle bir araya geldiğimizde sanki tam olarak ait değilmiş gibi geri çekiliyordu. Yine de bu, hiçbirimizin onun için düzeltebileceği bir şey değildi ve ben sadece bir gün şeytanlarının sonuncusunu da yatağa atmasına izin verecek gerçek bir huzur bulmasını umabilirdim.

"İndir beni, ahmak," diye bağırdı Roxy ve onu omzumdan çekip kollarıma aldım, alçalttım ve çocuklar avazları çıktığı kadar küfrederken o iğrenç dudaklardan yıkıcı bir öpücük çaldım.

Benimle mücadele etti, sonra pes etti, dudağımı kan akıtacak kadar sert ısırdı ve sonunda yüzümde bir gülümsemeyle geri çekilmesine izin verdim.

"Affet beni," diye yalvardım.

"Hayır," diye cevap verdi tahmin edilebileceği gibi.

"Hepimiz burada mıyız?" Seth sayım yaptı ve çocuklara durmaları için havladı, bu da onları her yöne koşmaya teşvik etti ve ona kovalama şansı verdi - tabii ki istediği de buydu.

Bir kışneme sesi dikkatimi kara bulutlara doğru çekti ve Xavier'in önderliğinde gökyüzünde süzülen üç Pegasus'u gördüğümde gülümsedim.

Etrafımızda bir tur attıktan sonra uçurumdan denize doğru uzanan çimenlikte durdular ve onlar yer değiştirip yeniden giyinirken biz de kendi aramızda konuştuk.

"Bizimle uçacağını sanıyordum?" Xavier, Tyler ve Sofia hemen arkasında olduğu halde tepeye doğru ilerlerken Tharix'e sordu.

"Bir dahaki sefere," dedi Tharix omuz silkerek, gözleri şenlik ateşinin tepesine tünemiş, ölümünü bekleyen doldurulmuş yeşil Ejderha'daydı.

Tharix'in gözlerinde ne keder ne de pişmanlık vardı ama tıpkı geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi bu gün de çok sessizdi. Krallık genelinde Sahte Kral'ın yakılması ve ölümünün ardından ilan edilen barışın kutlanması geleneği elbette her zaman hem neşeli hem de kederliydi ama Tharix için bu, onu o korkunç günlerin sona ermesinin ötesinde bir şeylerin onu açıkça rahatsız ettiği kendi derinliklerine gönderiyor gibiydi.

"Darcy, hazır mısın?" Roxy dikkatimi tekrar ona çekerek sordu ve ben de dikkatimin çuvaldaki Ejderha'ya kaymasına izin verdim.

"Her zaman," diye yanıtladı Gwen, her ikisinin de elinde Anka ateşi tutuşurken yüzünde kötü niyetli bir gülümsemeyle benimle kız kardeşinin arasına girerek.

Geraldine, "Bu gece, yılda bir kez yaptığımız gibi, aklımız uzun zaman önce aramızdan ayrılan Topal Lionel'de," diye mırıldandı. "Bu hayatta onun yasını tutacak kimse olmadığından, her yıl bu günde - yok oluşunun yıldönümünde - bir araya geliyor ve onu anıyoruz. Onu bu şekilde anmamızın tek bir nedeni var; Peçe'den asla göçüp gitmesin diye. Ruhunun yaşayanların düşünceleri tarafından bağlanmasını diliyoruz, böylece acıları sonsuza dek devam edebilsin.

onun şeytani entrikaları. Lionel Acrux'a - sonsuza dek ölüm cehenneminde hapsolacak olan Fae'ye! Yakan Ejderha!"

Bir vınlama sesiyle şenlik ateşi tutuştu, tepesindeki göbekli yeşil Ejderha çocukların heyecanlı çığlıkları arasında alevler içinde kaldı ve ben de babamı ve onun tüm zalimliğini hatırlayarak öbür dünyada sonsuza dek bunun acısını çekeceği düşüncesiyle gülümsedim.

BÖLÜM YÜZ ON YEDİ

BUNDAN İKİ YIL SONRA

T Bu gece uyuma şansım yoktu. Çok heyecanlıydım. Yarın o gündü. *O* gün. Çok, çok, çok uzun zamandır beklediğimiz gün. Yıldızlar aşkına, daha önce gelebilir miydi?

Daha hızlı mı?

Caleb malikânemizin alt katında Leon ve Gabriel'in karısının oynadığı Pitball finalini izliyordu. Arkadaşlarımızın geri kalanı maça gitmişti, hepsi şimdi kraliyet locasında izlemek için oradaydı, ama biz değil. Hayır, çünkü yarın erken kalkmamız gerekiyordu. Cal ve benim için yepyeni bir çağın başlayacağı bir gün.

Bu yüzden akşamı renklendirecek, her şey değişmeden önce bir tür son yaşam şenliği yapacak bazı şeyler almıştım. Banyodaki sim dolu sepete, ısıltılı at kuyruğuna ve silikondan yapılmış pırıltılı pembe boynuza bakarken, Ay Eşimi olabildiğince mutlu etmeye odaklanmanın zamanının geldiğine karar verdim.

Banyo tamamen Caleb'in zevkine göreymiş, her şey şık, nötr ve modaya uygundu. Bu tür şeylerde iyi bir gözü vardı ve tarzına bayıldım, tüm ev en yüksek kalitede dekore edilmişti. Ay Arkadaşım için her şeyin en iyisi.

Tüm kıyafetlerimi çıkardım, sonra sim tüpünü aldım ve aletimi simle kaplayarak işe başladım, göğsüme de bir aşk kalbi çizdim. Sonra ellerimi yıkadım ve kurumaya bıraktım - sim yakında ikinci bir deri gibi olacaktı. Sonra, at kuyruğunu aldım ve biraz Mino yapıştırıcı kullanarak onu omurgamın tabanına yapıştırdım. Aynada kendime hayran hayran bakarken kıcımlı sağı sola salladım, kuyruk sağı sola sallanıyordu. Kahretsin, bu bana çok yakışmıştı.

Saçlarımı gökkuşağı gibi boyamak için sihirli bir illüzyon kullandım, ardından vibratör görevi gören parlak boynuzu çıkarıp başıma sabitledim. Son olarak, görünümü tamamlamak için ışıltılı mor bir şort giydim ve ışıltılı horozumu büyük final için sakladım.

Sırıtarak dudaklarımı büktüm ve tırıs ve kişnemeyi deneyerek banyodan çıktım. Xavier'den bana birkaç ipucu vermesini istemiştım ve sürüsüyle ata binmeme bile izin vermişti. Adam sürüyü sekiz üyeye çıkarmıştı. Solaria'nın en güçlüsü olma yolunda hızla ilerleyen, ciddi anlamda güçlü bir birlik. Tabii ki ona Pegasus çalışmalarımın ne için olduğunu söylememiştim, bunun Caleb'ın Pego-fetişiyle bir ilgisi olup olmadığını sorduğunda ona gizemli bir göz kırpmışım ve sanırım bu onu şaşırtmıştı. Ben kurnaz bir yaratıktım.

Beyaz duvarlı ve kabarık gri halılı yatak odamıza koşar adımlarla girdim ve bakışlarım devasa yatağa kilitlendi. Örtüleri arkaya attım ve saklanmak için üzerime çekerek altlarına daldım.

"Cal!" Sesimi yükselterek ona seslendim. "Evet?" diye karşılık verdi.

"Buraya gel!"

Yorganı üzerime daha sıkı çektim, Vampir hızıyla bu tarafa doğru ateş ettiğini duyduğumda içimden bir kahkaha yükseldi. Ben gelmiş geçmiş en iyi Ay Eşiydim. Kendini benimle tamamen ifade edebileceğini bilmek onu çok heyecanlandıracaktı. Her sapkınlık, her fantezi, onun için ben olacaktım.

Odaya girdiğini duydum ve kıpırdamadan durmaya çalışarak bir kahkaha attım.

"Orada ne yapıyorsun?" Caleb eğlenerek sordu, ben de cevap olarak kişnedim. "Ne oluyor lan?"

Yorganı tutup üzerimden yırttı ve ben de şaha kalkarak ellerime ve ayaklarıma toynak illüzyonu yaptım, kollarımı tekmeleyen ön bacaklar gibi hareket ettirdim.

Caleb'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, çünkü benim kabarık kuyruğumu ve ışıltılı boynuzumu görüyordu. "Seth," diye havladı. "Ne yapıyorsun lan

sen?"

"Sorun yok, Cal. Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" diye tereddüt etti.

"Biliyorumwww," dedim göz kırparak, bir toynağımı göğsüne koyarak. "Benim yanımdayken kendin olabilirsin. Bunu saklamak zorunda değilsin."

"Neyi saklayayım?" diye tersledi.

Ah benim zavallı, utanç içindeki küçük Cal'im, şu anda bile içindeki arzuları tam olarak açığa çıkaramıyor.

"Boynuz için azdığını," dedim, kığım ona dönük olacak şekilde sürünerek ve kığım sallayarak kuyruğumun onun için sallanmasını sağladım. "İstersen beni kötü bir midilli gibi kırbaçlayabilirsin ya da iyi bir midilli gibi sürebilirsin. Ben senin Pegasus Sub'ın olacağım, sen de benim Dom'um olabilirsin. Yoksa sen de bir Pegasus gibi davranmak istemiyor musun? Aygırına sahip çıkan büyük, kötü Vampir olmak ister misin?"

"Hayır bilmiyorum," diye küfretti, sesi beklediğim kadar memnun değildi, umduğumdan daha öfkeli çıkıyordu ama bu sadece gerçekle arasına ördüğü duvarlardı.

"Sorun değil," dedim, omzumun üzerinden ciddi bir ifadeyle ona bakarak. "Benimle her şey olabilirsin Cal. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Neyin parçası olmak?!" diye hırladı, yüzü kıpkırmızıydı ve belki de hoşuna giden buydu, bütün havuçları yemiş yaramaz bir Pegasus gibi beni becerirken sinirli olmak. O ve Pegasex bebeğiyle birlikte viral olan videoda da böyle olmuştu. Evet, öyle olmalı. Vahşi olmayı seviyordu, kötü atını cezalandırmak istiyordu.

Gökkuşağı saçlarımı savurarak kişnedim ve Caleb aniden yumruğunu saçlarıma kilitleyerek beni çok etkileyici bir kişnemeye teşvik etti.

"Pegasusları sevmiyorum," diye hırladı.

"Karşı koymamı mı istiyorsun?" Ters dönmüş bir at gibi ellerimi ve bacaklarımı havaya kaldırıp tekmeleyerek sordum.

"Hayır, o boku çıkarmanı ve bir daha yatağımıza yaklaştırmamanı istiyorum," diye tısladı ve ben şok içinde dudaklarımı aralayarak sustum.

"Sen... bunu istemiyor musun?" Dehşet içinde sordum. Nasıl yanlış anlamış olabilirdim? Söylentilerde bir şeyler olmalıydı. Elbette kendimi kandırmıyordum. İpuçlarını yakalamış ve bu sonuca varmıştım. O benim arkadaşımdı; nasıl bu kadar yanlış anlayabilirdim?

"Tabii ki bilmiyorum," diye tersledi.

"Çok fonksiyonlu kornam bile mi yok?" Kornanın düğmesine bastım ve aralıklı olarak dönmeye, titreşmeye ve itmeye başladı.

Caleb şaşkın bir sessizlikle bana baktı. "Peki bunun nereye gitmesi gerekiyor?" diye itiraz etti.

"Şey, yani..." Masumca omuz silktim.

"Bu benim kığım, değil mi?" diye hırladı, gözleri kısılmıştı. "O kığımın yakınından bile geçmeyecek."

"Yanlış mı anladım? Boynuzu takmak ister misin? Aletine bir illüzyon yapmamı ister misin, böylece boynuz gibi görünecek-"

"Hayır, Seth, bunların hiçbirini istemiyorum," diye ısrar etti.

"Seni bunun için yargılamıyorum. Her türlü çılgınlığı yaptım. Bu aslında yaptığım en az çılgınca şeylerden biri."

"Gerçekten şu anda becerdiğin diğer insanları mı gündeme getiriyorsun?"

"Sadece bu konuda tamamen rahat olduğumu *söylüyorum*. Sen istersen ben de isterim.

Korna için azmanın utanılacak bir yanı yok. Bak, bu bokun içinde ne kadar seksi görünüyorum." Kaslarımı esnettiğimde Caleb'in bakışları karın kaslarımın üzerinde gezindi.

"Siktir," diye nefes verdi. "Çok seksi görünüyorsun."

Bu buluşla içimdeki heyecan alevlendi. "Biliyordum!"

"Hayır," diye kestirip attı. "Bu boynuz için azdığım anlamına gelmiyor, sadece tüm o ışıltının içinde sen olduğun için."

"Elbette öyle Cal," dedim sırtarak.

"Kahretsin Seth, Pegasuslarla ilgilenmiyorum."

"Dijazzle'ımı görmek ister misin?" Ona teklif ettim, şimdi onun gerçeğini biliyordum. Bunu yüksek sesle itiraf edemiyordu ama bana bakışları bunu doğruluyordu. Bu onu sertleştiriyordu. Cal sertleştiğinde ben de sertleşiyordum.

Caleb tereddüt etti, bakışları parlak mor şortuma kaydı. "Şey... Biraz görmek istiyorum. Meraktan."

Güldüm. "Pegas-ass için çok ateşlisin."

"Değilim, senin için yanıp tutuşuyorum. Şimdi bana lanet dijazzle'ı göster." Bana doğru hamle yaptı ve yatakta birlikte yuvarlanırken daha çok güldüm, o şortumu çıkarmak için mücadele ederken ben kaçtım ve kuyruğu yüzüne vurmak için kığım salladım. Bir hırıltıyla beni belimden yakaladı, şortumu yırtarak üzerimden çıkardı ve beni yuvarlanmaya zorladı.

İşıltılı sikime baktı ve kaşları kalktı. "Siktir," diye nefes aldı. "Bu gerçekten de çok hoş."

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Senin vahşi aygırın olmama izin ver. Beni tepelerin meydan okuyan taylorları gibi eğit."

"Kes şu at seksi muhabbetini," diyerek beni tekrar aşağı itti ama gözleri merakla bir kez daha sikime kaydı.

Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum, kendi aleti kalçama giriyor ve bana sapkınlığı hakkında ihtiyacım olan tüm gerçeği veriyordu.

"Bunu kimseye anlatmayacaksın," diye uyardı Caleb, parmakları arkama uzanıp kuyruğumu düğümlledi.

"Hiç kimse," diye nefes aldım ama belli ki bu ifadeye *herkesi* dahil etmemişti. En iyi arkadaşlarımız tüm sırlarımızı biliyordu. Ve bahse girerim Orion, sanguis kardeşinin böylesine harika bir seks hayatı olduğunu bilmekten mutlu olurdu.

Caleb dişlerini göstererek bana doğru yaklaştı. "O zaman iyi bir midilli gibi benim için kişne ve sana söylediklerimi aynen yap."

Arabada oturup vaktin geldiğini bildiren telefonu beklerken Caleb bana, "Dün gece işler tuhaşlaştı," diye mırıldandı.

"Pegasus malı mıydı?" Ben sordum.

"Evet..."

"Hoşuma gitti. Bir ara tekrar yapmak ister misin?"

Sessizleşti, parmakları bir an için direksiyon simidinde sıkıştı. "Belki."

Sırıttım ve gelecekte bunu bir sonraki seviyeye nasıl taşıyabileceğimi düşündüm. Belki kanatları olan tam bir Pegasus kıyafeti ve kırbaç olarak kullanılabilen çıkarılabilir bir kuyruk. Evet... bu bir başlangıç olabilirdi.

Atlas'ım çaldı ve cevap vermek için o kadar heyecanlıydım ki elimden kaçırdım ve ayak boşluğuna düştü. Bir küfür savurarak başımı gösterge paneline vurdum ve sonra elime aldım.

"İyi misin?" Caleb sordu, ben de başımı salladım, izi iyileştirdim ve çağrıya cevap vermeden önce ona dehşetli, endişeli, umutlu, ruhu patlayan bir bakış attım.

"Vakit geldi Bay Capella," dedi yumuşak kadın sesi.

Sevinçle uludum, Caleb'e doğru atıldım ve ona sarıldım. Güldü, Atlas'ı elimden aldı ve kadının söyleyeceklerini dinlerken ben de onun kucağına süründüm ve gömleğini yumruklarımla kavradım.

Telefonu kapattığında onu öptüm, sonra yaladım, sonra tekrar uludum.

Caleb beni sert bir şekilde kucakladı ve birbirimize baktık, göz göze geldik, o kadar dar bir alana sıkışmıştık ki zorlukla nefes alabiliyordum.

"Buradalar," dedi. "Bizi bekliyorlar."

Arabanın kapısını açıp koşarak caddenin karşısına geçtim ve sağdan bir araba hızla bana doğru geldi. Caleb beni hızla kaldırdı ve araba korna çalarak hızla geçerken beni yolun dışına taşıdı. Ama neredeyse ölüyor olmam umurunda değildi, çünkü şimdi yaşama zamanıydı. Yaşamak, yaşamak, yaşamak ve biraz daha yaşamak.

Hastaneye koştum ve resepsiyon görevlisi bizi üst kattaki bir odaya yönlendirdi. Ve onları orada bulduk. Yan yana iki karyola ve içeride bebekleri kontrol eden bir şifacı.

Caleb önden giderken kapı aralığında oyalandım, aniden dehşete kapıldım. Çünkü ya iyi bir baba olamazsam? Ya bu küçük varlıkların benden istediği her şey olamazsam?

Caleb omzunun üzerinden geriye baktı, gözlerinde yanan duygular vardı ve beni daha yakına çağırırken gücümü ondan aldım. Mükemmel olmayabilirdim, hata yapacağımı biliyordum ama o yanımda olduğu sürece bunu başarabilirdim. İhtiyaç duydukları şey olabilirdim çünkü o her şey boyunca yanımda olacaktı.

Bakışlarım onlara, usulca mırıldanan o sevimli bebeklere takılınca nefesim kesildi. İki taşıyıcı anneye aynı anda tohumlama yaptırmıştık, hamilelikleri planlanmıştı, böylece çocuklardan biri benim, diğeri Caleb'in genlerini taşıyacaktı.

Şifacı bize, "Bu kızınız," dedi ve şimdiden hafifçe kıvrılmış yumuşak altın rengi saçları ve parlak mavi gözleri olan güzel kızımızı işaret etti. "Ve işte erkek bebeğiniz." Toprak rengi gözleri, biraz daha koyu teni ve kafasında bir tutam kahverengi saçları olan diğerini işaret etti.

"Hangisinin benim hangisinin Caleb'in olduğunu bize söyleme," dedim şifacıya sert bir şekilde ve Caleb'le şaşkın bir bakış paylaştı, o da bir kahkaha atarak küçük çocuğu kucağına aldı.

"Selam küçük adam," dedi Caleb, yanağından öperken kalbim mutluluktan yerinden fırlayacak gibiydi.

Kızımızı dikkatlice kucağıma aldım ve kollarımda tuttum. O kadar küçük, o kadar değerli ve o kadar çok seviliyordu ki. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve onu daha iyi görebilmek için göz kırparak onları uzaklaştırdım.

Şifacı "İsimleriniz belli oldu mu?" diye sordu, Caleb'e baktım, o da keyifli bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bu Kale."

"Ve bu da Elara," diye duyurdum, isimler Jüpiter'in iki uydusundan geliyordu. Güneş sistemindeki en güçlü ve şanslı gezegenlerden biri olan bu gezegenin onları hayatın sunduğu her şekilde kutsayacağını umuyorduk. Perde'nin ötesinden torunlarını görmek için buraya gelen ailemin yaklaştığını hissediyordum ve yemin ederim eski sürümün kutlama için uluduğunu hissedebiliyordum. Onları kaybetmenin acısı göğsümde bir delik açtı ama oğlumuzu daha iyi görebilmek için Caleb'in yanına gittiğimde kalbim sevgiyle sıkıştı. Sürüm bu yaşam şansına sahip olabilmemiz için savaşmış ve ölmüştü ve bunun için onlara minnettar olmayı asla bırakmayacaktım.

Kahretsin, insanlar hep bu anın insanı değiştirdiğini söyler ve ben de tamamen değişmişim. Babaydık, ben ve Cal. İkimiz birlikte. Ve bu çocuklara tüm dünyayı verecektik.

BÖLÜM YÜZ ON SEKİZ

ÜÇ YIL SONRA

"A Kazan! Yine!" diye bağırdı beş yaşındaki vahşi çocuğum Archer, onu bir rüzgârla gökyüzüne fırlattığımda, siyah saçları rüzgârda çılgınca savrulurken tel tel dağılmıştı. Yirmi metre yükseldikten sonra yere çakıldı.

Ben onu yakalayıp gülerek etrafında döndürmeden önce boğazında bir çılgılla bana doğru geliyordu.

"Ben, ben," küçük kızım pantolonumun paçasını çekiştiriyor, minik elleri kararlılıkla kumaşın içine giriyordu.

Archer'ı tekrar gökyüzüne doğru uçurdum ve iki yaşındaki minik kızımı kucağıma aldım, koyu dalgalı saçları ve iri yeşil gözleri bana annesini hatırlatıyordu, özellikle de yüzündeki o arsız gülümsemeyle.

"Azura Vega-Orion," dedim sert bir sesle ve bu ses tamamen oyundu. "Gökyüzünü kardeşin kadar iyi idare edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Gökyüzü," dedi, minik elleri Archer'ın benim yarattığım bir rüzgârda dönüp durduğu, kahkahalarla güldüğü havaya uzandı.

"Bu her şeyi açıklıyor." Onu da uçurdum ve o da sevinç çılgınlıkları attı, Archer'la birlikte bir kasırgaya dönüştüler ve sırtarak yanaklarımı ayırdım.

"Lance!" Darcy heyecanla seslendi.

Vücudunu saran pembe yazlık elbisesiyle arka kapıdan koşarak çıkarken evimize dönüp baktım ve gözlerim açlıkla onun üzerinde gezindi. Evimiz, çatısında eğimli kırmızı kiremitlere kadar yükselen eski taş duvarları ve hatta binanın bir ucunda bir kulesi olan güzel, eski bir çiftlik eviydi. Çocukların burada dolaşabilecekleri kilometrelerce arazi, kendilerine ait koca bir göl ve 'gizemli bir şekilde' ortaya çıkmaya devam eden sihirli hayvan koleksiyonları vardı. Darcy'nin başıboş hayvanları ve kurtarılanları kabul ettiğini, büyüyen hayvanat bahçemize kurnazca bir başka ışıltılı ördek ya da estian keçisi eklediğini çok iyi biliyordum ve fark etmeyeceğimi sanıyordum. Ama fark ettim. Ve Darcy sayılara her yeni hayvan eklediğinde sert olma oyununu oynasam bile bu yaratıklara karşı zaafım vardı. Hepsini idare edecek personelimiz ve paramız da vardı. Bu yüzden şikâyet edecek değildim. Ve Blue'yu cezalandırmak için bir nedenim olması her zaman hoşuma giden bir eğlenceydi, onun da hoşuna giden bir eğlence. Gölge, eşimin topladığı tüm hayvanlarla oynamayı severdi ve şimdi onu uzakta, yanında en az on keçiyle bir tepeye tırmanırken görebiliyordum.

"Geldiler," dedi Darcy hevesle, sanki iki gün önce arkadaşlarımızı ve ailemizi görmemiş gibi gülümseyerek, onların yakınında olmaktan her zaman çok mutlu. Bazen onu kendime çekmek istesem de onu suçlayamazdım. Kanatlarını serbest bıraktı ve gökyüzünde çocuklarımıza katılmak için yarıştı. Hepsini yere indirip yanlarına sokulmadan önce ben de onu rüzgârda gezdirdim. Archer büyüyen cüssesine rağmen kalçama oturdu ve

Darcy aramızda Azura'ya sarıldı.

"Gidip oynamak istiyorum," dedi Archer hevesle, kollarımdan kurtulmaya çalışarak ama Darcy ve ben her iki yanağına birer öpücük kondurana kadar kaçmasına izin vermedim.

Darcy Azura'yı kollarıma bıraktı ve ben parmaklarını ısırmaaya çalışır gibi yaparken küçük kızım sakalımı çekiştirerek kahkahalarının havayı doldurmasını sağladı. "Ben gidip merhaba diyeceğim." Darcy dudaklarımı gagaladı. "Kaosa hazır mısınız?" "Her zaman, Mavi." Onun gidişini izledim, hızla eve geri döndü ve arkadaşlarımızı ve ailemizi selamlamak için ayrılıyoruz.

"Pasta yapmayı unuttuk, neyse ki pişirmem gereken bu küçük hamur parçası var." Azura'nın karnını sıktım ve o da ciyakladı.

"Hayır, baba, hayır," diye güldü, beni savuşturduktan sonra karnına baktı, açıkça tekrar yapmamı istiyordu.

Onu daha yükseğe kaldırdım, iekli mavi elbisesinin içinden karnına doğru bir ahududu üfledim ve kulaklarımı tutup çekebildiği kadar sert çekti. Bir kahkaha attım, minik savaşcımı benden ayırdım ve yanıma yatırdım. "Hadi gidip arkadaşlarını görelim, olur mu?"

"Kale," dedi hevesle ve ben de kaşlarını kaldırarak ona baktım. Seth ve Caleb'in o çocuğuna karşı bir şeyler hissediyordu, her zaman onun peşinden koşuyor ve onunla birlikte çamurda yuvarlanıyordu.

"Kuzenlerin de burada olacak," diye hatırlattım ve ellerini birbirine çırparken yeşil gözleri parladı.

Sahip olduğu çok sayıda kuzenini saymaya başladı; Tory ve Darius iki çift ikiz doğurmuşlardı ve geçen yıl zlerle bu sayıyı tamamladılar. Bitirip bitirmediklerini bilmiyordum ama deli olduklarını biliyordum.

Bırakın yedi tanesini, iki minik dehşete bile zor göz kulak oluyordum. Ama mutlu görünüyorlardı - gerçi Tory'nin zlere hamile kaldığını öğrendiğinde buraya gelip kocasının tehlikeli aleti hakkında çığlık attığı günü çok iyi hatırlıyordum. Her şeyi çok eğlenceli bulmuştum ama görünüşe göre bu konudaki esprili yorumlarımdan hoşlanmamıştı. O gün neredeyse kendime bir tekme attıracaktım ama Darius'a o kadar kızmıştı ki sonunda tekmeyi yiyeenin o olduğundan şphelenmiştim.

Arkadaşlarımız ve ailemiz güneşli bahçeye akın etti ve ben de hızla yanlarına gittim, Gabriel, Darius ve Tory'yi kucakladım ve Seth, Caleb, Max, Geraldine, Xavier, Sofia, Tyler ve tüm çocuklar arasında tur attım. Tory'nin yanındaki  karyola, hepsini hafıfe sallayan bir hava akımının üzerinde yüzüyordu; bir yaşındaki  ocuk, Axel, Nero ve Bowie susturucu baloncukların içinde uyukluyorlardı ve ben onların memnun yüzlerine gülümsedim.

Aramızda neredeyse bütün bir Pitball takımı vardı ve büyüdüklerinde onlara koçluk yapmayı bir iki kez düşünmüştüm. Bu güçlü şeytanlarla Lig'e kafa tutabilirdik.

"Bizi yine ormana götürebilir misin Lancelot Amca?" Darius'un yedi yaşındaki oğlu Rygar hevesle sordu. Bu lakabı okulda Kral Arthur efsanesini okuduktan sonra kendisi bulmuştu ve babamın bana verdiği eski ismi hatırlatması hoşuma gitmişti.

"Atıştırmalıklarıımız tumblebum'larımıza ulaşmadan önce mi?" Augustaline alay ederek babasına baktı ve Max omuz silkerek parmaklarını şıklatan Geraldine'e döndü.

"Rüzgâra yemin olsun ki haklı. Haydi yemeğimizi yiyelim ve gezintiye çıkmadan önce tatlı bir çorbanın içindeki mangolar gibi neşeli olalım." Augustaline'i yemeğimiz için bir pizza fırınının hazır olduğu ateş çukuruna doğru yönlendirdi.

"Hadi ama Ay Amca," diye suratını astı Elara ve ben de ona bana kesinlikle böyle hitap etmesini söyleyen Seth'e ters ters baktım.

Archer koşarak yanıma geldi ve bana her zaman boyun eğdiğim o yalvaran bakışını attı, ben de iç çektim.

Darcy, "Onları biraz ormana götür, ben de pizzaları hazırlayayım," dedi ve Seth yardım etmek için harekete geçerek kardeşi Kale'nin peşinden koşan Elara'yı yere bıraktı.

Birden etrafım o tehlikeli yalvaran gözlerle bana bakan çocuklarla çevrildi ve Azura yanağımı dürterek ona odaklanmamı sağladı.

"Uç, Dada!" diye bağırdı.

Lanet olsun, çocukların isteklerine asla karşı koyamazdım. Hepsini bir hava akımıyla havaya uçurdum, bu son oyun onların favorisiydi, onları aramızın uzak ucundaki ormana doğru uçururken, arkalarından hızla ateş ettim.

Ağaçların arasından geçip oyun alanının, tahta salıncakların, tırmanma iplerinin ve Darcy'nin toprak büyüyle yapılmış engelli parkurun olduğu yerde durdum. Çocukları yere yatırdım ve hepsi sanki savaşa giriyorlarmış gibi vahşi çığlıklarla dağıldılar, Archer ve Rygar ellerine sopaları alıp kılıç dövüşüne tutuştular.

Azura tahmin edilebileceği gibi Kale'nin peşinden yürümeye başladı, çocuğun siyah saçları artık sırtından aşağı sarkıyordu. Tarin, Elara'nın elinden tuttu ve onu tırmanma iskelesine götürerek yukarı çıkmasına yardım etti. Sakindi. Şüpheli bir şekilde. Yine de günün erken saatleriydi ve gözyaşlarının geleceğini biliyordum. Birisi düşecek, itilecek ya da çarpacak ve kaos yaşanacaktı. Ama bu benim sevdiğim türdendi. Sessizliği hâlâ seviyordum, evdeki okuma odamı ve Kayıp Kütüphane'de benim ve Blue'nun en sevdiği yerleri seviyordum ama bunların hiçbirini buna değişmezdim.

Tory ve Darius'un beş yaşındaki ikizleri Ender ve Kylo yüksek bir kaydırağın tepesine çıkmış, yumruklarını sıkarak ve kükreyerek çığlıklar atıyor, sonra da birbiri ardına yüzüstü aşağıya atlıyorlardı. Onlar yere çakılmadan önce kaydırağın altına bir hava yastığı attım ve parlak kahkahalar atarak kaydıraktan atladılar.

Gabriel'in en küçüğünden bir çığlık yükseldi. RJ ve ben telaşla ona doğru koştuk ve hemen önünde yanan bir ağaç bulduk.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım ve o da gökyüzünü işaret etti.

Azura'yı ağaçların tepesinde, sırtında alev alev yanan iki kanatla bulduğumda boynumu büktüm.

"Vay anasını," diye soluk soluğa kaldım, yaprakların arasından süzülüp hepsini ateşe verirken kendi kendine usulca şarkı söylüyordu, görünüşe göre tüm ormanlık alanı yaktığının farkında değildi.

"Ortaya çıktı!" Archer şok içinde bağırdı. "Baba - kurtar onu!"

"Yıldızlar adına." Azura'nın bacağına hızla bir hava kırbağı doladım, onu nazıkçe yere indirdim ve kızımın az önce alevli kanatlar çıkardığı gerçeğini sindirmeye çalıştım. Kale, Azura'nın hemen yanında beyaz ve gri bir Kurt yavrusuna dönüştü, saçlarını dişlerinin arasına aldı ve onu çalılardan arasına götürdü.

"Kale!" Kalbim deli gibi çarparak havladım.

Çalıları kenara ittim, az önce Seth ve Caleb'in oğlu tarafından kaçırılan kızımın peşinden koştum, arkasından bir ateş izi parladı ve kuru yapraklarda kök saldı. Su büyümle onu söndürmeye çalıştım, tozlu zeminde sürünerek çalıları ve ısırgan otlarını hava üfleyerek kendimden uzaklaştırdım.

Azura sanki bir oyun oynuyormuş gibi kıkırdıyordu ve çalılıkların diğer tarafına geçtiğimde Kale'yi bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken buldum, Azura görünürde yoktu. Burnunu tekrar ağaçlara doğru kaldırdı ve Azura'nın gölgelikten geçip gökyüzüne doğru uçtuğunu gördüm.

"Azura hemen aşağı gel!" Onun peşinden gitmek için ayaklarımın altındaki havayı savurarak emrettim, içimi panik kapladı.

Gabriel evin olduğu yönden hızla uçarak geldi, ben yeni doğmuş kızımı bir hava ağına hapsedmeye çalışırken ağaçlar alevler içinde kalmıştı.

"Dikkat et," diye seslendi Gabriel. "Onun Ortaya Çıkışı diğerlerini tetikliyor."

Tam Azura'yı bir baloncuğun içine hapsedip göğsüme geri getirdiğimde altımda büyük bir çatırtı duyuldu, onu sınıksız tutarken güvenlik alanında tutuyordum.

Altımda iki ağaç devrildi ve Darius ile Tory'nin yedi yaşındaki ikizlerinin biri bronz, diğeri gümüş iki güzel metalik Ejderhaya dönüştüğünü, diğer çocukların heyecanla tezahürat yaptığını ve Kale'nin sevinç çığlıkları attığını gördüm.

Kaosun geleceğini biliyordum, ama bu?

Ateşten kanatlarıyla baloncuğumun içinde çırpınan Azura'ya baktım.

"Ama Darcy ve Tory on sekiz yaşına kadar ortaya çıkmadılar," diye homurdandım, bunun hayatımıza bambaşka bir delilik katmanı ekleyeceğini biliyordum. Kahretsin, mutlu olmadığım ya da gurur duymadığımdan değil, ama yanan kanatları olan iki yaşındaki bir çocuğun çok fazla izlemeye ihtiyacı olacaktı.

"Belki de Ölümlü Âlem onların Ortaya Çıkışını bastırmıştır." Gabriel daha iyi bir cevap bulamadığı için Azura'ya gülümsedi ve dikkatini altımızdaki iki Ejderhanın sırtına yığılan çocuklara çevirdi.

"Uh-oh," dedi Gabriel. "Muhtemelen diğerlerine de söylemeliyiz."

"Çocuklarının iki yeni Ejderha çocuğuna binip gitmek üzere olduğunu mu?" Ben çizdim. "Evet, Noxy. Bence onlara söylemeliyiz."

Çocukların üzerine bir hava kubbesi örttüm ve Gabriel ağaçlar boyunca ilerleyen son alevleri söndürmeme yardım etti. Darcy ve Tory'nin havadan bize doğru geldiğini görebiliyordum ve bu çılgınlık karşısında boğazımdan ani bir kahkaha döküldü.

Dikkatimi tekrar kızıma çevirdim. Bir Anka Kuşu. Tabii ki. Hem de ruhlu bir tane.

Her şey çok mükemmeldi. Birlikte kurduğumuz ve kendimize ait kıldığımız hayat. Burası yaşamın gerçekten yaşandığı yerd. Paylaştığımız tüm sevginin kargaşa ve tatlılık katmanları arasında. Ve kendim için bundan daha iyi bir hayal kuramazdım. Basitçe, safça, *bu*.

BÖLÜM YÜZ ON DOKUZ

ONDAN YILLAR SONRA

(yeni bir kötülük ortaya çıkmadan ve her şey yeniden cehenneme dönmeden hemen önce)

T Dağların tepelerinde süzülürken rüzgâr kanatlarımın altını itti, tüylerimin uçları Darcy'ninkilere sürtündü ve alevler tenimizden sıyrılarak ardımızda iz bıraktı.

Güneş yeni doğuyordu ve kalbim krallığımızın güzelliği, ufukta tozlanan bulutlar ve uzakta parıldayan okyanus için sevgiyle doluydu.

Zor bir işti, sayısız yıl süren bir yetiştirme ve devrim süreciydi ama sonunda saltanatımız boyunca geriye dönüp bakabileceğimizi ve uygulamaya koyduğumuz tüm değişikliklerin gerçek ve kalıcı bir fark yarattığından emin olabileceğimizi hissettim.

Bu güzellikler ve dehşetler, sihir ve kargaşa diyarında büyümemiş olmamız imkansız görünüyordu. Bu dünya benim bir parçam olduğu kadar ben de onun bir parçasıymışım gibi hissediyordum. Büyünün dokunmadığı ya da yıldızlar tarafından lanetlenmediğimiz bir hayatı hayal etmek artık imkânsız görünüyordu ve buraya olan yolculuğumuz ne kadar zor olsa da, geriye dönüp baktığımda değiştirebileceğim tek bir parçası olduğunu düşünmüyordum.

"Onları hissediyorum," diye seslendi Darcy bana.

Gözlerimi kapadım, elimi uzattım ve ben de hissedene kadar konsantre oldum; parmak uçlarıma değen sıcak ten ve pulların nazik dokunuşunu. Ailemiz bu sabah yine bizimle birlikte gökyüzünde uçuyordu.

Gülümsedim, ailemizin ve bizim hayatlarımızın, ebeveynlerimizin Peçe'nin ötesinden tanık olamadıkları çeşitli kısımlarını anlatmak, hepsini bildiklerinden emin olmak, onların da paylaşabilmelerini dilemek gibi uzun süredir devam eden rutinimize geri döndüm.

Bulutların arasında uçarken bunu yapmanın onları her zaman daha yakına çeken, kahkahalarının uzak yankısını duymamıza ya da kucaklaşmalarının yumuşak çekişini hayal etmemize izin veren bir yanı vardı.

Bu krallık bizimdi. Hepsi bizim. Kız kardeşimle gülümserken, Solaria'yı yönetmek için daha kaç yıl harcarsak harcayalım, geleceğin önümüze çıkardığı diğer sınavlar ne olursa olsun, hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini biliyordum.

Ölümlüler diyarında akıntıya kapılmış iki kayıp kızdık, ama burada, bu sihir ve sonsuz aşk çölünde kendimizi evimizde bulmuştuk.

Zodyak Akademisi serisinin sonunu tartışmak istiyorsanız, [buradaki](#) tartışma grubuna katılın.

Bu dünyayı terk etmeye hazır değil misiniz? Sizin için Zodyak'ın Günahları adında yepyeni bir düşmandan aşığa romantik serimiz var, [buradan](#) sipariş vermek için Amazon'a gidin ve 1. kitap Asla Saklamayın'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

AUTHOR NOTE

Pekâlâ, nasıldı? İyi miydik? Sondan tamamen memnun kaldınız mı ve buraya gelmek için çektiğiniz sayfalarca acının karşılığını aldınız mı?

Yalan söylemeyeceğim, kartlarda daha fazla ölüm vardı ama sonunda, bu grubun sonsuza dek mutlu olmaları için kan ter ve gözyaşı içinde acı çektiğini hissettik ve herhangi birinin kaybı, zaferlerini iddia ettikten sonra katlanmak zorunda kalmaları için çok fazlaydı.

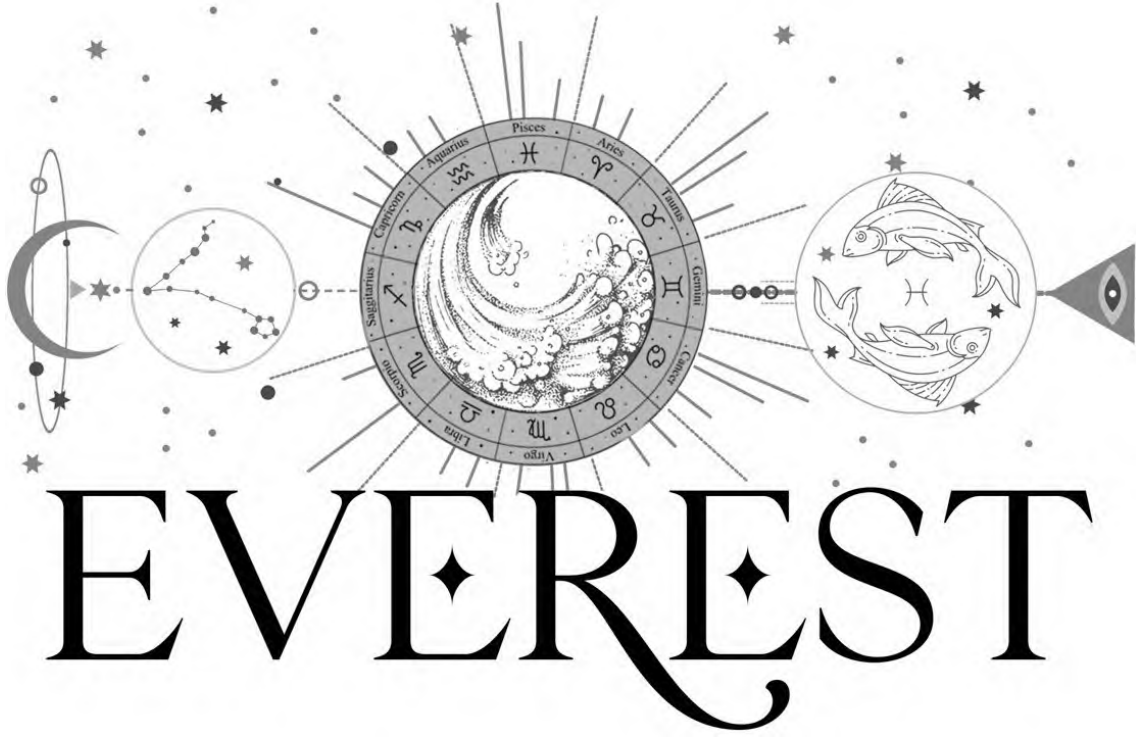
Lionel'in anılarının pek çok sayfası yayınlanmadı, zaferiyle başarmış ve yapmış olabileceği şeyler bilinmezliğin sisli gizeminde kaldı.

Bu seriye veda etmek bizim için çok acı tatlı bir deneyim oldu. Her serinin sonunu yazmak pek çok sorumluluğu beraberinde getirir, ancak bu seri sadece bizim için değil, bu hikayenin sayfalarına isteyerek adım atan siz okurlarımız için de çok özeldi.

Bizimle birlikte sonuna kadar geldiğiniz için teşekkür eder, Solaria'daki maceralarınızdan keyif aldığınızı umarız. Elbette, [Karanlık Fae](#) (Gabriel, Leon ve Dante hakkında çok daha fazlasını bulabileceğiniz) ile başlayan prequel serisinde veya devam kitabı Kafesteki Kurt'ta (Rosalie'yi [Darkmore Cezaevi](#)'nin derinliklerine kadar takip eden) bu dünyadan daha fazlasını elde edebilirsiniz. Ve bildiğiniz gibi, yakında denizi geçerek Elementler arasında bitmek bilmeyen bir savaşa yakalanmış, acımasız tiranlar ve gaddar diktatörlerin değişen manzarasında doğacak kadar şanssız Fae'ler için bir yol çizdiği bir ülkeye gideceğiz. Zodyak'ın Günahları serimizin ilk kitabı Asla Saklamayın'a göz atın ve kitaba bir göz atmak için okumaya devam edin - ya da [buradan](#) göz atın.

Sizi seviyoruz sevgili okur, gerçekten seviyoruz, siz olmadan yazdığımız hiçbir şey uçamaz. Bu yüzden karakterlerimizi kalplerinize kabul ettiğiniz ve Solaria krallığı için yeni bir gelecek kurarken bizimle birlikte bu kalp kırıklığı, ihanet ve keşif yolculuğuna çıktığınız için teşekkür ederiz.

Sevgiler, Susanne ve Caroline

EVEREST

Muyumsuzluklar en olağanüstü yolları açar - annem bana bunu söylemişti.

"Dışarıdan bakan biri olmak, içeriden bakan biri olmaktan iyidir, Everest."

Bir grup pislik size taş atarken bu sözlere inanmak biraz daha zordu.

"Yakalayın onu!"

Bacaklarımın gidebildiği kadar hızlı koştum ve bir kaya sırtıma çarparak acı içinde dişlerimin arasından tıslamama neden oldu. Ama durmadım, ağaçların arasına doğru bir rota çizdim, tepeye doğru dikenli çalılarının arasından dolanan bir hayvan izinden biraz daha fazlası olan bir patikayı takip ettim.

En azından gece bana korunaklı bir yer sunuyordu, yine de ayın gümüşü ışığı, derme çatma ormanlık alanın gölgelerinden uzaklaşırsam bana ihanet edecekti. Burada, memleketimin sınırlarında çılgılıklarımı sadece gökyüzü duyabilirdi.

Dikenler çıplak bacaklarımı ve kollarımı yırttı, toprağımın sıcaklığı olabildiğince az kıyafet giymemi gerektiriyordu, hava gecenin köründe bile sıcaklıkla doluydu.

Ayak sesleri beni takip ettiklerini söylüyordu, üvey kardeşim Ransom'ın kana susamış müttefikleriyle birlikte saldırıya öncülük ettiğine şüphe yoktu. Okyanusun yanında, ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar şiddetli nefret ediyordum ki bazen beni canlı canlı yiyeceğini düşünüyordum.

Kulağımın dibinden bir taş daha ıslık çalarak geçti ve eğildiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Eské - *siktir* - onları kaybetmiyordum.

Kuru toprak çıplak ayaklarımın altında yükseliyor, tozlu tepe nefesim kesilene kadar tırmanıyordu ve bu gece bana bir damla şans vermesi için Delphinus'a dua ediyordum. Bu dünyayı yıldızlar yönetirdi ve söz konusu olan Cascada toprakları, suyun elemental gücü üzerinde hâkimiyet kuran Raincarver'ların evi olduğunda su takımyıldızları diğerlerinin üzerinde yer alırdı. Balık, Akrep ve Yengeç halkım için en yüksek göksel tanrılardı, ancak daha düşük takımyıldızlar da güçle doluydu, hepsi de değerli Fae'lerin kaderlerini değiştirebilir veya küçük bir aşağılama adına onları lanetleyebilirdi.

Kalın, kıvrık, kahverengi saçlarım rüzgarda öne doğru savruldu, o kadar uzundu ki etrafıma dolandı ve tekrar görebilmek için yüzümden geriye doğru süpürmek zorunda kaldım. Annem saçlarımın vahşi doğası bakımından kalbimden sonra ikinci sırada geldiğini söylerdi, ikisi de evcilleştirilemezdi, ikisi de kendi özgür iradelerine sahip canavarlardı.

Sonunda tepeyi aşp sola döndüm, karanlıkta yönümü şaşırmıştım ve hatamı ancak yoğun bir büyü çatırtısı kollarımdaki tüyleri diken diken ettiğinde fark ettim.

Sınıra doğru ilerliyordum; düşman Fae'lerin topraklarımıza, diğer Elementallere girmesini engelleyen güç duvarına. Ateş, Toprak, Hava. Bu bariyer, Cascada'nın topraklarımızın doğu kısmındaki sınırlarının sonunu işaret ediyor, korkunç Crux'a doğru bakıyordu. Toprak, su ve ateş topraklarının köşelerinin birleştiği geniş, ıssız krater.

Bariyer düşmanlarımızı dışarıda tuttu ve yaşlılar izinsiz ayrılmaya çalışan herhangi bir Fae'yi de yok edeceğini söyledi. Zaten oraya gitmek ölüm cezası kadar iyi olurdu. O çorak topraklarda vahşi, canavarca, sihirle değiştirilmiş yaratıklar vardı, hem bizim hem de düşmanlarımız tarafından oraya yerleştirilmişlerdi ve vahşi toprakları geçmeye çalışacak kadar aptal olan herhangi bir Fae'den beslenmeyi bekliyorlardı. Basitçe söylemek gerekirse, erişilemezdi ve girmeye çalışmak intihara meyilliydi. Yani çıkmaz bir sokağa doğru koşuyordum.

Sağ tarafımdaki ağaçlardan bir çatırtı geldi ve boğazım düğümlendi. Takipçilerimin ayak sesleri kesilmişti, belki de sadece bir hayvandı. Belki de izimi kaybetmiş ve geri dönmüşlerdi.

Bu umutla Sınır'a doğru yaklaştım, bedenimde hissettiğim bir göz hissi dönüp dalların arasındaki karanlığa çılgınca bakmama neden oldu ama hiçbir saldırı gelmedi.

İlerlemeye devam ettim ve sıcaklık düşmeye başladı, attığım her adım beni daha soğuk ve daha soğuk bir dünyaya sürüklüyordu. Bu yoldan hiç geçmemiştim, Uyanmamış Fae'ler için - henüz büyülerimizi ve su kullanma yeteneğimizi kullanacak kadar büyümemiş olanlarımız için - Sınır'a bu kadar yakın olmak yasaktı.

Yıldızlar tarafından büyülerini uyandırılan ve damarlarında yaşayan elemental gücü serbest bırakanlar, Cascada'da vatanımızla ilgili konularda kendi görüşlerini dile getirme hakkı gibi bazı ayrıcalıklara sahipti. Fae'ler her yıl yirmi bir yaşına geldiklerinde, içlerindeki büyüyü açığa çıkarmak ve hayattaki görevleriyle ilgili değerlendirmeye tabi tutulmak üzere Helle Kalesi'ne gönderilirdi. Sonsuz Savaş'ta diğer uluslara karşı savaşan Raincarvers ordusu için eğitilmek ve savaşmak üzere seçilen bir savaşçı kadar saygın bir görev yoktu. Benim de katılmaya kararlı olduğum bir ordu.

Kılıç tutmaya başladığım andan beri savaşın çağrısı adımı fısıldıyordu. Üvey kardeşimin ve onun hayranlarının hor görmesine rağmen, kaderimin Never Keep'te, tüm büyük savaşçıların altı aylık zorlu bir eğitim boyunca Azrailler olarak bilinen yıldızlarca seçilmiş peygamberlerin rehberliğinde elementlerini kullanmayı öğrendikleri kalede ortaya çıktığını görmeye kararlıydım.

Never Keep'te bir yer kapmak için kıyasıya bir rekabet vardı ama ben bir tane kapmayı kafama koymuştum. Kaledeki zorlu eğitimden sağ çıkıp tekrar eve dönebilenler değişmiş, ruhları bilinmeyen dehşetlerle lekelenmiş, savaşçı doğma haklarını talep ettiklerinden beri ellerine kan bulaşmıştı. Yakında benim kaderim de bu olacaktı. Bir yıldan kısa bir süre içinde yirmi bir yaşına girecektim, yükselenim Koç olan bir Balık burcuydum ve o zaman geldiğinde, hırçın üvey kardeşimle ve bizimle birlikte reşit olan diğer tüm su elementleriyle birlikte ülkem için savaşacak bir pozisyon için değerlendirilmek üzere Never Keep'e gönderilecektim.

Önüme büyüyle kar yağdırılmıştı ve tüylerim diken diken olurken kollarımı kendime sararak ürperdim. Ilık havaya ve okyanusun ılık dalgalarına alışkındım, ahşap tiderunner'ımla dalgalara binebilirdim, dünyanın bu kadar durgun, bu kadar davetkâr görünmediği bu soğuk tundraya değil.

Su her şekilde ölümcül olabilirdi ama aynı zamanda Azalan Topraklar'daki en büyük hayat vericiydi. Sonsuz Savaş'ın ilk muharebelerinde ölen saygıdeğer savaşçıların hikayeleriyle büyümüştüm, o kadar uzun zaman önce ki onlarla ilgili hikayeler efsane haline gelmişti, her duyduğumda biraz daha farklıydı.

Hazarar the Fierce, sözde toprağın gücüne sahip olan Taşkırانlar'ın tüm bir grubunu buza çevirmiş ve okyanusun fırtınalı dalgalarından yapılmış dev bir çekiçe hepsini ezmişti.

Halkım ölümcüldü, ama düşmanlarımız da öyleydi. Ve bir gün onlarla savaş alanında yüzleşecek ve onların kanını, benimkini dökmeye çalıştıkları kadar büyük bir açlıkla dökecektim. Bu beni tedirgin etmiyordu, bu dünyada ait olduğum bir yer için acı çekiyordum. Ve orada, kaosun kalbinde olacağıma dair bir his vardı içimde.

Buradaki ağaçlar karla ağırlaşmış, hepsinin ağırlığı altında eğilmiş, dalları üstümde birbirine örülmüştü. Daha ilerisini göremeyecek kadar karanlıktı, bu yüzden bir elimi cebime soktum, küçük bir kavanozda sakladığım ateşi çıkardım ve parlatmak için salladım.

Bu şeyi yanımda taşıırken yakalanırsam başım ciddi belaya girerdi ama bu annemin hediyesiydi, Demir Ocağı'ndaki işi sırasında edindiği bir bibloydu. Sadece onunki gibi silah dövmek ve düşmanımızın ateşini gücümüz için kullanmak gibi işlerde kullanılmak içindi ve onu kendi ihtiyaçlarım için yanımda taşımamalıydım. Onu yaratan Fae'den nefret etsem bile gizliden gizliye imrendiğim bir mucizeydi - asla sönmeyen, sonsuza dek yanan, yakıta ihtiyaç duymayan ve sonsuza dek devam eden bir ışık yaratan bir ateş.

Annem uzun zaman önce bir Sağlayıcı olarak seçilmiş, kendisine atanan acımasız ve güçlü Komutan Rake'den çocuklar doğurmuştu ve hiç savaşmamış olsa da ölümden korkan biri de değildi. Sıcak kahverengi tenimden iri bronz gözlerime ve annemin gülümsemek için yaratıldığını söylediği geniş dudaklarıma kadar özelliklerimin onunkilere benzemesinden memnundum. Gerçi bunlar için pek şansım olmamıştı. Bu küçük hayatım acımasız bir savaşın ağırlığı altında şekillendi ve ben ulusumuzu yüceliğe götüren makinenin bir dişlisi olmak için doğdum.

Annem bana daha çocukken kanımı donduran hikâyeler anlatmıştı; ateşin gücüne sahip olan Alev Getirenlerin topraklarımıza girdiği ve ulusumuzun kalbine doğru bir ölüm yolu açtığı zamanları anlatmıştı. Elinde bir kılıç vardı.

sevdiklerini öldürmeye çalışmış ve kanlı bir katliam haftasının ardından zafer kazanılmıştı. Bu hikayeler beni korkutmak yerine her zaman aydınlatmıştır. Sanki onun içinde yaşayan vahşilik damarı benim içimde de yaşıyordu.

Sınır'a ulaştım, hava enerjiyle parıldıyordu ve önümde en derin mavi ışık dalgalanıyordu, doğaüstü parıltı ayaklarımın altındaki karı parlatıyordu. Sınırın ötesinde dik bir iniş vardı; kaygan bir buz yamacı aşağıya, aşağıya, aşağıya, vahşi vadilere doğru iniyordu ve oraya giden her zavallıyı korkunç bir sondan başka bir şey beklemiyordu.

Tüm bu tehlikenin topraklarımızın sınırlarına bu kadar yakın olması fikri beni büyülemişti, kilometrelerce uzanan akıl almaz dehşet, aptal bir Fae filosofunun şansını deneyip Crux'u geçerek topraklarımıza girmesini bekliyordu.

Uzakta, Pyros -ateş kullananların ülkesi- gecenin bu saatinde neredeyse karanlıkta kaybolmuş bir şekilde belirliyordu. Vahşi doğanın ötesindeki uzak sınırın uzak tarafında bir yerlerde bir Alev Saçan'ın da bu tarafa bakıp bakmadığını merak ettim, düşmanım bu kadar yakinken ikimiz de diğerine ulaşamıyor olabilirdik. Dört diyarın da Crux'a bakan sınırları boyunca uzanan buna benzer savunma amaçlı büyü bariyerler vardı, ancak o çorak toprakları geçmek ölüm cezasıyken bunlara pek ihtiyaç duyulmuyordu.

Vahşi doğanın çok uzaklarından gelen ürkütücü, kan dondurucu bir çığlık duydum ve ürpererek çatırdayan büyü sınırdan bir adım geri çekildim.

Sırtım sert bir cisme çarptığında kalbim küt küt atmaya başladı ve avımın beni bulduğunu anladım.

Güçlü eller omurgama çarparak beni sertçe itti ve ayağımı kaybettim, dizlerim yere çarptı ve her zaman yanan kavanoz elimden kayarak suçlayıcı bir gümbürtüyle kara düştü.

"Okyanus aşkına, Ransom, senin ucube kardeşinin kendi ateşi var," diye suçladı Alina Seaman ve üvey kardeşimin yanında durmak için öne çıkarken ona ters ters baktım. Uzun boyluydu, güçlüydü, güçlü savaşçı teyzesine benzeyen sert yüz hatları vardı, uzun, siyah saçları o kadar ipeksiydi ki sanki gecenin kendisinden örülmüş gibiydi.

Ransom soğuk bir ifadeyle, "*Üvey kız kardeş*," diye düzeltti.

Vahşi üvey kardeşim tamamen kaslıydı, beni iten kişi olduğu belliydi. Her yönden babamıza benziyordu, teni benimkinden çok daha açıktı, boyu yüksek, omuzları korkunç derecede genişti. Savaş için yaratılmıştı, doğal kana susamışlığı ve bariz gücüyle babamın mükemmel bir dahisiydi. Saçları kıvılcı kahverengiydi, mükemmel bakımlıydı ve gözleri her zaman çamur gibiydi.

çok fazla kibir barındırıyordu. Babamız tarafından iyi aşılanmış bir kibir. Barbar komutan onu kayırıyor, son dahisi olarak selamlıyordu. Bana karşı hiç denemediği bir şekilde onu övüyor ve üzerine titriyordu. Ona göre ben bir bücürdüm, gözden çıkarılması gereken anlamsız bir çabaydım, Ransom ise yakında korkunç bir silaha dönüşmeye hazır olacak olan yeni yetişen savaşçısıydı.

Babamın gözündeki saygınlığını daha da arttırmak için, Ransom kısa bir süre önce bir Merrow olarak ortaya çıkmıştı - babamla aynı Tarikat ve tabii ki ona göre var olan en büyük Tarikat. Onlar vahşi bir türdü, pürüzlü, tırtıklı mavi pulları vücutlarını bir zırh gibi kaplıyordu, sırtlarının uzunluğu boyunca uzanan dikenler ve ellerinin eklemleri arasında uzanan keskin sivri uçlar dışında çoğunlukla Fae görünümündeydiler. Suda bacaklarını kuyruğa dönüştürebilir ve dalgaları okyanusun diğer tüm Düzenlerinden daha hızlı aşabilirlerdi, boğazları su altında da nefes almalarını sağlayan solungaçlar üretirdi.

Tüm Fae'ler bir Düzene sahipti; pullu ya da kürklü bir yaratığa dönüşebilme yeteneği. Sentorlar ve Harpiller gibi bazıları sadece kısmen şekil değiştirirken, diğerleri tamamen Kurtadamlara, Nemean Aslanlarına, Pegasuslara ve benzerlerine dönüşürdü. Her Tarikat formunun kendine has yetenekleri, Sirenlerin duyguları etkileme yeteneği ya da Medusaların saçlarındaki yılanların tek bir ısırığıyla düşmanlarını felç etme yeteneği gibi kendi türlerine özgü bir büyü türü vardı. Her Tarikatın, Uyandırıldıktan sonra elemental büyülerini yeniden şarj etmek için de özel bir yolu vardı. Deniz kızları büyülerini gelgitlerden alır, Pegasuslar güçlerini artırmak için bulutların arasından uçar ve Kurtadamlar ayın altında koşardı.

Ben, babamın tiksintisine rağmen, henüz Tarikat formuma bürünmemiştim, yani yeteneklerim ve savaşta kullanabileceğim güçler hâlâ bilinmiyordu. Umutsuz bir ihtiyaçla Ortaya çıkmak için can atıyordum, ne olduğum gerçeği ortaya çıktığında kendimi güçlü kanıtlamayı umuyordum ama şu ana kadar hala bekliyordum. Çoğu Fae benim yaşıma geldiğinde çoktan Ortaya çıkmıştı - bu da babamın beni kovmak zorunda kalmasının bir başka nedeniydi.

Ransom'ın neşeli serserilerinden daha fazlası gölgelerin arasından ilerleyerek, avlayacak bir kuzu bulmuş kurtlar gibi dişlerini bana doğru gösterdiler. İçlerinden birkaçı hayvani formlarına bürünmüştü, devasa bir Nemean Aslanı bana dişlerini gösteriyordu, altın rengi kürkü rüzgârda dalgalanıyordu, cüssesi dehşet vericiydi ve dişleri bıçak kadar büyüktü. Maria Centaur formunda zalimce sırıtıyordu.

toynaklı, kahverengi bir bacağa basarak. Kendi formumu kazandığımda yarı Fae, yarı canavar bir şey olmamayı umuyordum. Tamamen değişmeyi ya da hiç değişmemeyi tercih ederdim.

Korkumu belli etmemeye çalışıyordum ama damarlarımın içinde dolaşüyor, beni yiyip bitiriyordu. Hayatım boyunca onların altında ezilmiştim, burnum sayısız kez kanamıştı ama gençlik yıllarımıza ulaştığımızdan beri onlarda bir değişiklik olmuştu. Zorbalıkları daha gaddar, daha acımasız bir hal almıştı ve eğer tekrar kaçamazsam bunun nerede biteceğini biliyordum.

"Böyle bir *şeyle* nasıl akraba olabileceğimi her gün sorguluyorum. Şu giydiği şeye bakın," diye alay etti Ransom.

Kıyafetlerime baktıklarında kalbim acıyla seğirdi; elle yaptığım, mavi renkli, üzerine küçük deniz kabukları dikilmiş ve sürekli gökkuşağı ışıltısı vermesi için etzia yağıyla cilalanmış vardiya ve üzerine uyması için yaptığım zırh. Metalik maviye boyanmış pırıl pırıl bir göğüs zırhı ve ona uygun bilek manşetleri.

"Neden çirkin bir deniz kestanesi gibi giyindin?" Alina alay etti ve öfke göğsümden taşıtı. "O zırhın seni gerçekten bizden koruyacağını mı sanıyorsun?"

Hepsi benimle alay edercesine güldükçe yanaklarım kavruldu ve ben de onlara karşılık vermek için bağırarak istesem de dilimin ucuna kelimeler gelmedi. Bu topraklardaki herkes bana 'sesini alçalt', 'bu kadar tuhaf olmayı bırak', 'uyum sağlamaya çalış', 'göze batma', 'kafanı aşağıda tut', 'küçük oyna' dedi.

Farklılıklarımı cesaretlendiren sadece iki kişi tanıyordum. Biri annemdi, gerçi ona eve neden sık sık yara bere içinde ve kanlar içinde geldiğimi her zaman anlatmazdım. Bunun utancı zaten kötü olan itibarıma bir darbe daha vuruyordu. Ama eve her zaman annemin yanına gelirdim ve bu gece geri dönemeyerek onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Asla onun en çok gurur duyduğu kızı olamayacaktım, altı ablam Never Keep'ten çoktan mezun olmuş, adlarına bir sürü savaş ve sayılamayacak kadar çok övgü eklenmişken. Ama eve *dönebilirdim*.

Bir kararlılık dalgasıyla ayağa fırladım, alevleri avucumun içine aldım, önümde tuttum ve Alina'nın tökezleyerek ondan uzaklaşırken neredeyse kışının üzerine düşmesine neden oldum.

"Ateşi kullanmaya çalışıyor," diye nefes nefese kaldı. "Şuna bakın. Kendi soyunu reddediyor. Bu iğrenç."

"Bir alev sikici olmayı mı tercih ederdin, Everest?" Ransom homurdanarak bir adım öne çıktı, kara gözleri alevin ışıltısı altında parlıyordu.

"Oraya daha iyi uyum sağlayacağını mı düşünüyorsun? Çünkü onların da seni isteyeceğini sanmıyorum."

Alevden korkmadığı belliydi, hatta onu kendi tarafıma çevirdiğimde bile, dövüş pozisyonu alırken ayağım arkamdan kayıyordu. Altı kişi saydım, bir kavgada beni kolayca yenmeye yeterlerdi ama muhtemelen yere düşmeden önce en az üç burun kırabilirdim. Cılız ve sayıca az olabilirdim ama alıngandım ve aldığım eğitim sayesinde nasıl dövüşüleceğini biliyordum. Değerlendirme yapıldığında hepimiz Never Keep'in savaşçıları arasına giremesek bile her vatandaşa temel dövüş eğitimi verilirdi. Ne olursa olsun topraklarımızı savunabilmeliydik.

"Ben alev sikici değilim, ama bu sonsuz alevi kışına soktuğumda olacaksın, Ransom," diye tükürerek onu sinirlendirmeye çalıştım ve küçük arkadaşlarından bazılarının soluk soluğa kalmasına neden oldum. Kalbimin çılgınca çarpışını hafifletmek için pek bir şey yapmadı.

"Yakala onu," diye kardeşimi cesaretlendirdi Alina, boğazından çıkan hırıltı aslında sahip olduğu Tarikat'tan çok Kurtadamlar'a yakışıyordu. Tepegözler, anılarınızı gözden geçirip düşüncelerinizi seçebilen zihinsel güçlere sahipti. Ortaya çıktığından beri birçok kez kafamın içine girmişti ve bunu bir daha yapmayacağına kararlıyım. "Ona o ateşi yedin. Okyanusu küçümsemenin bedelini ödet ona."

Ransom üzerime geldi, iri eli boğazıma uzandı, eğildim, özgürlüğe doğru bir hamle yaptım ama belimden tutup beni karın üzerine fırlattı, sırtım Sınır'ın sıcaklığıyla ısındı. Yayıdığı enerji havada uğulduyor, barındırdığı sihirle kulaklarımı çınlatıyordu.

Ona dokunursam olacıklardan dolayı kalbim korkuyla çarpıyordu. Belki o anda eriyecektim ya da küle dönüşecektim ya da ciğerlerim patlayacak ve Ransom'ın ayaklarının dibinde kan kaybından ölecektim.

Kaské - *kahretsın* - buradan çıkmam gerekiyordu. *Çabuk*.

Kavanozun kapağını açtım ve kendimi savunmak için öfkeli bir hamleyle hepsini Ransom'ın yüzüne fırlattım. Bir çığlık attı, elini kaldırıp kavanozu kenara savurdu ve alev başımın üzerinden yuvarlanıp gitti.

Sınır'a çarpıp çarpmanın etkisiyle patladığında dudaklarım şokla aralandı, büyü duvarı onu o kadar hızlı yok etti ki cam küçük parçalara ayrılarak karın üzerine saçıldı. Sonsuz alevden geriye hiçbir şey kalmamıştı, sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Vay canına," diye mırıldandı Ransom ve bazı arkadaşları heyecanlı bakışlarını paylaştı.

"Sence ona dokunursa başına bu gelir mi?" Alina hevesle ona fısıldadı ve kanım dondu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Ransom ileri atıldı ve ben ondan kaçmak için çabaladım ama beni tuzağa düşürdü. Kalın, kahverengi buklelerimi avucunun içine aldı, başımı Sınır'a doğru itti ve ciğerlerimden bir dehşet çığlığı yükseldi.

Babam Komutan Abraham Rake'in ayaklarının dibine, güçleriyle yüceltilen kana susamış çocuklardan oluşan bir çete tarafından bırakılan bir çocuğun cansız bedeni gözümün önüne geldi.

"Güzel," diye övmüştü babam onları. "Büyüklerin yükselebilmesi için zayıfların düşmesi gerekir."

Bu topraklarda it iti yerdı, hep öyleydi, hep öyle olacaktı ve bu aktif olarak da teşvik ediliyordu. Bücürler yetişkinliğe ulaşamazdı, çünkü bücürler Cascada'nın omurgasını zayıflatırdı. Kalabalığa uymayı reddettiğimde, uyum sağlamanın ve kendime ait bir grup oluşturma yollarını bulamadığımda kendimi hedef haline getirmiştım. Bana farklı, sıradışı, dışlanmış dediler. Ve şimdi öldürülsem kimse kılını kıpırdatmazdı, belki annem ve bu dünyadaki tek arkadaşım hariç. Harlon Brook. Uzun zaman önce beni kanatları altına almıştı, neslimizin en güçlü Fae'lerinden biriydi, ama hiçbir zaman sürüyle birlikte hareket eden biri de olmamıştı. İyi günde kötü günde yanımda durmuştu ama şimdi burada değildi. Yalnızdım, kardeşimin gözlerindeki ölümcül bakışla yüzleşiyordum ve bu sefer beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum.

Bu acımasız barbarlık bizim türümüzün yoluydu. Bu duygusuz dünyada reddedilenlere yer yoktu.

Ransom'ın kollarını pençeledim, kan akıttım, çırpındım, tekmeledim, başka kimsenin uğruna savaşmayacağı bu hayatım için savaştım. Bu en saf haliyle hayatta kalmaktı ve ruhum güneşte bir gün daha geçirmek için çığlık atıyordu.

"Elveda Everest. Seni özleyeceğimi söylemek isterdim ama babam yalan söylediğim için beni azarlardı. Yine de onu başarısızlığından kurtardığım için beni çok övecektir. Tüm çocukları arasında onun adına en çok leke süren sensin. Ama artık değilsin." Ransom beni Sınır'a fırlattı ve Alina heyecanla haykırırken diğerleri Nemean Aslanı'nın kükremesiyle tezahürat yaptı.

Sınır'ın sıcaklığı üzerime hücum etti ve büyü tenimde akıp beni tüketirken dehşet adını özüme kazıdı.

Yine de bir şekilde, imkansız bir şekilde, tüketilmedim. Korkunç gücüyle yanmıyor, büyü tarafından parçalara ayrılmıyordum. Bunun yerine, Sınır geçmeme izin verdi.

Buzlu yamacın dik zeminine çarparak düşmeye başladığımda rahatlamam acı verici bir şekilde kısa sürdü, tutunabileceğim her şeyi tutmaya çalıştım ama artık çok geçti.

Ransom'ın kahverengi gözleri şaşkınlıkla irileşti ve ben düşerken, buz düzlüğünden aşağı kayarken, sıkıştırılmış kar tabakaları üzerinde kayarken ve çarparken, hiçbir şeye tutunamazken dehşet içinde bir çığlık attım.

Dizlerim buza çarparak parçalandı ve vücudum fena halde morardı, bir bez bebek gibi yuvarlanmaya başladım, tepeden aşağı doğru ivme kazandıkça uzuvlarımın tüm kontrolünü kaybettim.

Vardiyam yer yer yırtıldı, içinden deniz kabukları koptu, acı tatlı bir müzik gibi çınlayan şingirtılarla benden uzaklaştı. Göğüs zırhım bir darbe aldı ama sağlam kaldı, çarptığım bazı büyük kayalardan beni korudu ama muhtemelen beni dipten gelen şiddetli darbeden kurtarmaya yetmeyecekti.

Başımı ellerimin arasına aldım, kendi üzerime kıvrıldım, hayati olan her şeyi korumaya çalıştım, ben yuvarlanırken ay üzerimde gümüşten bir bulanıklıktı.

Omurgam sert zemine öyle güçlü bir şekilde çarptı ki, bir anda nefesim kesildi, ezilmiş deniz kabuklarından oluşan bir yığının içinde yattığım yerde nefes almaya çalışırken sıçradım ve öksürdüm.

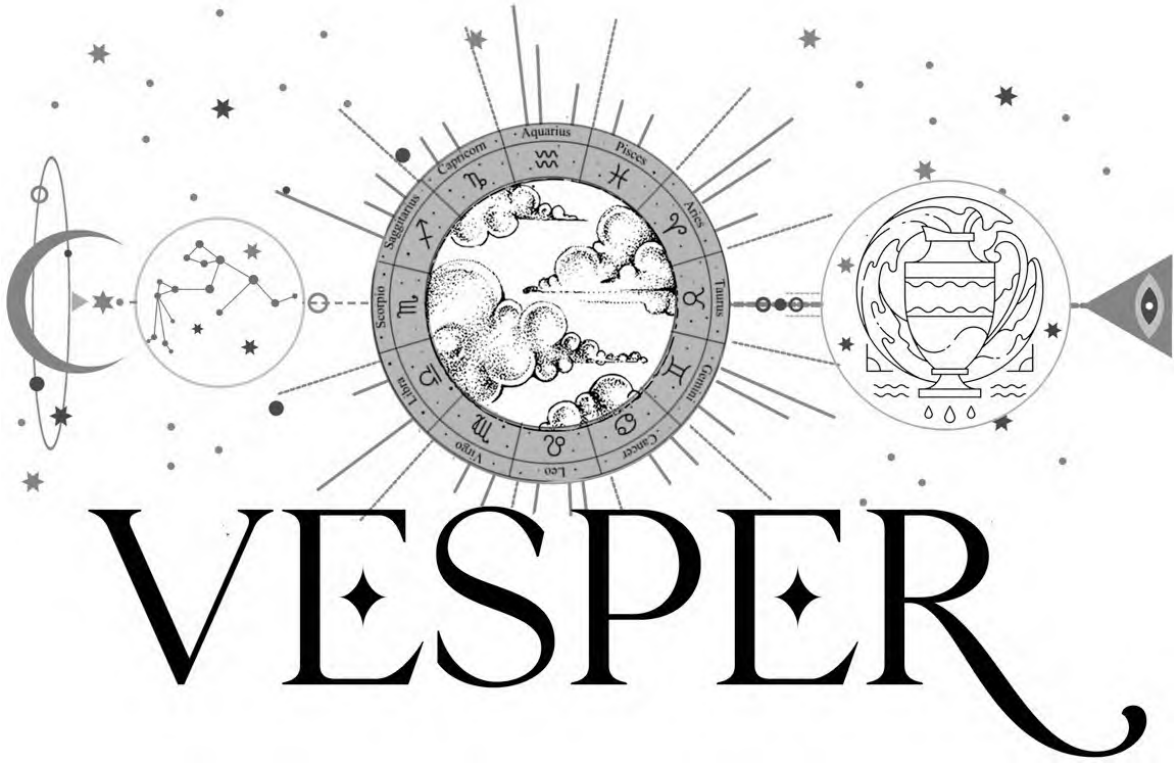
"Skyforgerlar!" Alina tepenin çok yukarisından çığlık attı ve düşüncelerimi düzeltmeye çalışmak için gözlerimi kırdım, bu kelime anlamlandırmak için savaşırken bile ruhuma korku saldı.

Çığlıklar kasabamızın dört bir yanına, Sınır'ın çok ötesine yayılıyordu ve ben vahşi doğanın üzerinde yuvarlanıp giden kalın bulutlara bakıyor, omurgamı tırmalayan çılgınca bir dehşetle onları inceliyordum. Bulutlar bir peçe gibi aralandı ve ay ışığı, içlerinde ortaya çıkan devasa kara parçasının üzerinde parıldadı; gökyüzünde seyahat eden koca bir ada, gecenin içindeki hayalet gibi halkımızın üzerine iniyordu. Hava elementalleri buradaydı ve kan için gelmişlerdi.

Vahşi doğadan gelen kâbus gibi bir çığlık kalbimi dehşete düşürürken dizlerimin üzerine çöktüm ve hâlâ tepemden geçerek ayı tamamen kapatan devasa gök adanın korkunç görüntüsüne bakıyordum.

Hâlâ nefes alıyor olmamın ya da Sınır'ın sağ salim geçmeme izin vermesinin bir önemi yoktu çünkü ölümüm ya beni burada, çorak topraklarda bulacaktı ya da gökyüzünden inen savaşçıların ellerinde olacaktı

bize yukarıdan. Ama ben her zamanki gibi onu karşılamak için
yükselecektim. Çünkü ben savaş için doğmuşum.

W Hepsi silahtı.

Her birimiz savaşın ateşinde doğduk ve dövüldük, canavarlar ve dinsizlerden oluşan bir ulus.

Doğuştan sahip olduğumuz her yetenek, her biri bir öncekinden daha ölümcül olan bir avantaja dönüştürüldü.

Ve güzelliğim benim en keskin silahımdı.

Altımdaki dar toprak parçasında ıslık çalarak esen rüzgârda dans eden kiraz çiçeklerine bakarken homurdandım. Ne kadar kırılgan, uçup giden çiçekler. Güzel, masum, yumuşak. Bağlılığımı talep eden zalim tarafından onlarla kıyaslanmış olabilirdim ama ben de onlardan sadece biriydim.

Ve benimle ilgili yumuşak ya da masum hiçbir şey yoktu. Artık yok.

Tırnağımın sivri ucunu alt dudağımın kıvrımında gezdirdim, deriyi keserken kanın tadını aldım. Rüzgâr bir tutam soluk pembe saçı gözlerimin önüne savurdu, güzel rengiyle dünyayı yumuşattı, yalanım

Bu küçük yollarla üzerimde damgalanmış, uzaktan tatlı tatlı görünüyorum.

Ama gerçek adımın unutulmasının bir nedeni vardı. Herkesin beni, arkamdan tıslanan ve geldiğimde çığlık atan unvanla çağırmasının bir nedeni vardı.

Gökyüzü Cadısı.

Ve oh, ne cadı olabilirdim.

"Sence bu sesi duymaktan hiç bıkmayacak mıyız?" Dalia sağ tarafımdan sordu, hınzır gülümsemesi ses tonunda belirgindi, zira çok altımızdaki Castelorain karakol kasabasındaki Raincarver'lar gelişimizi beklerken çığlık atıyorlardı.

"Tekrara düşüyor," diye omuz silkerek cevap verdim, bakışlarım altımızdaki ışıklara sabitlenmişti, büyüler birer birer sönüyor ve üzerinde ilerlediğimiz devasa toprak parçasının altına sinen Fae'ler karanlıkta saklanmaya çalışıyordu.

Moraine solumdan keyifle homurdandı ve ona doğru baktım, dudaklarımın kenarı geniş gülümsemesini alırken kıvrıldı, uzun gümüş saçları onları sabitleyen örgüler sayesinde yerinde kalırken, başımı çevirdiğimde benimkiler anında gözlerimin arasında gezinme fırsatını yakaladı. Harpy Tarikatı formuna bürünmüştü, gümüşü kanatları saçlarıyla uyumluydu ve her ikisi de sıcak, kahverengi teniyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Türünün savaş için bedenini kapladığı zırh, vücudunun alt kısmını, bacaklarını ve belini metalik pullarla kaplıyor, bu pullar yerini göğsünü ve kollarını koruyan siyah savaş derilerine bırakıyordu.

Kanatlarının içimde uyandırdığı kıskançlık duygusuyla dudaklarımı büzdüm ve tekrar yaklaşmakta olduğumuz panik halindeki karakola odaklandım. Onun ötesinde, Crux araziye yaralıyordu, elli mil genişliğinde bir kraterdi ve yeryüzüne o kadar derinden oyulmuştu ki kimse onun derinliklerini keşfetmeye cesaret edememişti - kimsenin onu çevreleyen ateş, su ve toprak bölgeleriyle deneyecek kadar yaklaşması muhtemel değildi. Burası hiç kimsenin toprağı değildi, Sonsuz Savaş'ın kalbinde yer alan bir boşluktu ve uçan adamızla oraya yaklaştıkça, sınırına dördüncü bir ulus yerleştirerek tehdidi daha da arttırdık.

Dalia, "Geliyor," diye mırıldandı ve ben de omurgamı dikleştirip Prens Dragor'un Echo Hisarı'ndan çıkıp arkamızdan gelmesine baktım.

Bina savaş için tasarlanmıştı, bodurdu ve kumtaşı duvarlarına yerleştirilmiş sayısız kalkanla hasara karşı güçlendirilmişti. Savaş makineleri kulelerine monte edilmiş, demir cıvatalar ve ağır taşlarla yüklü mancınıklar ve mermiler, uçan herhangi bir Orders'in saldırısını bekliyordu.

Manticorlar, Griffinler ya da Pegasuslar bizim alanımız olan gökyüzünde bize saldırmayı deneyecek kadar aptallar.

Kışlalar binanın yan taraflarını kaplıyordu ama binanın kalbinde Prens'in kuzeydeki Fırtınadiyarı topraklarımızda bulunan sarayları kadar görkemli odaları vardı. Buralarda fazla vakit geçirdiğinden değil; daha çok ön saflarda dolaşmak ve savaş çığırkanlığımız için yeni hedefler aramakla ilgileniyordu - bu nedenle kalenin konumu, seyahat eden kara kütlemizin ucundaydı. Prens Dragor, altımızda ölmelerini izlerken düşmanlarımızın gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Dalia çenesini kaldırdı, kırılmış siyah saçlarının kısa telleri esintide dans ederek hazırolda durdu ve yanındaki rüzgârgülünü sıkıca kavradı. Altın metalden şaft benimkinin neredeyse aynısıydı, ancak onunkinin her iki tarafına monte edilmiş ince sihirli türbinler, metale oyulmuş rünlerin içlerindeki güçle vızıldadığı benim yuvarlak tasarımımdan daha köşeliydi.

Sırtımı çok aşağımızdaki manzaraya döndüm, botlarımın topukları çakıllara sürtündü ve bir kısmı arkamdaki dik kenardan yuvarlandı. Soluk pembe saçlarım bir anda omuzlarımın üzerinde dalgalanarak beni çevreledi ve görüş alanımı yaklaşan prens ve konvoyunun ötesinde hiçbir şey kalmayacak şekilde daralttı.

Dragor yaklaşırken soğuk gözleri benden öteye bakıyor, aşağıdaki araziye inceliyor, ifadesini hesaplıyor, güçlü çenesi hoşnutsuz bir ifadeyle kilitlenmiş gibi görünüyordu, ancak dürüst olmak gerekirse, bunca yıldan sonra bile onu okumak kolay değildi. Bunun nedeni ruh halinin rüzgar gibi aniden değişebilmesi miydi, yoksa gerçek duygularını gizlemekte o kadar iyiydi ki, onlara kilitlenmek asla mümkün olmayacak mıydı, emin değildim.

Buz beyazı saçlarından soğuk mavi gözlerine ve kaslı vücuduna yapışan ve tüm mantığa meydan okuyan bembeyaz savaş derisine kadar her şeyi solgundu. Ona şimdi bakan çoğu Fae ellerini hiç kirletmediğini düşünebilirdi ama ben o beyazın sayamayacağım kadar çok kez kana bulandığını görmüştüm. Düşmanlarının kanı, hainlerin kanı, hatta en yakın yoldaşları olduğunu iddia ettiklerinin kanı - çünkü gerçek sadakat biraz kan dökülmesine dayanabilirdi. Çenesi sert bir çizgiydi, elmacık kemikleri daha da sivriydi ve ne zaman yeterince yaklaşısam biraz bakmaktan kendimi alamıyordum, üzerimdeki etkisi başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Dragor, hava krallığı Stormfell'in hükümdarı Kral Aquila'nın en büyük oğluydu ve babası öldüğünde tahta geçmesi en muhtemel adaydı, ancak kız kardeşi ve iki erkek kardeşi de yarıştıydı. Otuzlu yaşlarının başındaydı ve zamanının çoğunu gençliğine rağmen acımasız ve zalim ününü kazandığı savaşlarda geçiriyor, saray hayatının skandallarını ve siyasetini kardeşlerine bırakıyordu.

O bana bakmıyor olabilirdi ama ben hiç duraksamadan onu izledim. Bazen varlığımın Fırtınalar Prensi'nin varlığıyla öylesine iç içe geçtiğini hissederdim ki, o bir savaşta düşecek olsa ben yok olurum. Ben onun yarattığıydım, onun eseriym, onun en karanlık yerlerdeki gölgesiydim ve her hareketim onun arzularına göre hesaplanıyordu.

Prens Dragor, "Bulutlar bizi denizin üzerinde saklı tuttu," diye kesik kesik konuştu, sesi nabzımı titreten sert ve tırtıklı bir şeydi.

Onu duyabilecek kadar yakında bulunan Rüzgâr Dokumacılarının hepsi gururla dikenlerini düzeltti, ancak bunun onun açısından bir gözleminden biraz daha fazlası olduğunu biliyordum. Eğer başarısız olsalardı, o zaman bu konuda söyleyecek çok daha fazla şeyi olurdu. Başarı beklenirdi. Başarısızlık cezalandırılırdı.

Yaklaştı, yanımda durmak için hareket ettiğinde varlığının ağırlığı üzerime çöktü ve Dalia ona yol açmak için geri adım attı, botlarının parmak uçları aşağıdaki paniklemiş Yağmurkarlar'a doğru daha fazla çakıl gönderdi. Aşağıda savaşçılar olduğuna şüphe yoktu - çok yakınımızda duran ateş ve toprak diyarlarına karşı hattı tutmaya yetecek kadar çok savaşçı vardı ama adamız tepemizde yelken açarken Ironwraith'in kudretine karşı durmayı umamazlardı.

Aşağıdaki karanlık manzaraya bakmak için döndüm, adamız ayın ışığını kapatıyor ve görmemizi zorlaştırıyordu ama yine de hedefimiz olarak belirlenmiş olan Demir Ocağı'nı gördüm. Dudaklarımı ıslattım, onları kaplayan kanın tadına baktım, Eter'e bağlandığımda ve kendimi Azalan Topraklar'ın her parçasında ve ötesinde vahşi bir şekilde dolaşan büyüye toprakladığımda içimde bir güç dalgası yuvarlandı.

Çok az sayıda Fae Eter'i kullanmanın karanlık sanatlarını biliyordu, sadece sunduğu güç için ruhlarını riske atmaya istekli olanlar onun ölümcül büyüünü ele geçirmeyi deneyecek kadar cesurdu. Ama bu dünyada bir yer edinmek için kendimden ne kadarını feda etmem gerektiğini uzun zamandır fark etmiştim. Kan büyüü öğrenmeye istekli olanların bile hepsi bunu yapmak için seçilmiyordu, Fırtınakuyusu Bilgeleri yalnızca en umut verici çırakları kabul etmeye istekliydi. Neyse ki ben kendimi bu pozisyon için değerli bir aday haline getirmiştım.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın Vesper," diye nefes aldı Dragor, eli omurgamı sıyırıp geçti, parmak uçları savaş derilerime beni çıkıntıdan ne kadar kolay itebileceğini anlamamı sağlayacak kadar sert bir şekilde bastırdı.

"Yapmayacağım," diye kabul ettim, yakınlığına tepki vermemeye, gerilmemeye ya da ona doğru eğilmemeye çalışarak. Bunun yerine, kendi kafamın sınırları içinde olduğum her şeyi tekrarladım ve nefes alışımın onun gelişinden önce olduğu gibi kaldığından emin oldum.

Bana Gökyüzü Cadısı derler. En büyük ulusun kanla doğmuş Kova burcuyum. Doğumum bir fırtınanın ortasında, etrafımızda savaşlar sürerken ve annemin çılgınlıkları ötedeki zafer alanlarında ölen adamların çılgınlıklarıyla buluşurken gerçekleşti. Ben özlemim. Ben şehvetim. Gücümün kurbanı olan herkesin en büyük arzusuyum ve sayılamayacak kadar çok şekilde ölümcülüm. Ben Fae'yim. Ben Hava'yım. Kan ve kemiğin efendisiyim. Adımın hiçbir gücü yok çünkü ben o değilim.

Benim gerçek adım Savaş.

Dragor omurgamdaki baskıyı artırdı, ağzı kulağıma doğru indi ve içimden istemsiz bir ürperti yayıldı.

"O zaman git."

Windrider'ı yanımdaki yerinden kaptım ve o beni itmeden bir kalp atışı önce kenardan atladım.

Rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye savurdu, yerçekimi kalbimin ağzıma fırlamasına neden oldu ve etrafımı saran havanın vahşiliği dudaklarımdan gırtlaktan bir kahkaha dökülmesine yol açtı.

Kendimi düşmeye bıraktım, rüzgâr gemimin metalini sıkıca kavradım, parmaklarımı üzerlerinde gezdirip onları harekete geçirirken avucumun altında oyulmuş rünler yükseldi. İkiz rüzgâr türbinlerinin içine sarılmış olan sihir kükreyerek canlandı ve yukarı doğru sarsılarak yörüngemi değiştirdiğinde neredeyse tutuşumu kaybediyordum.

Kendimi yukarı kaldırdım, bacağımı eyeri oluşturan pürüzsüz şaftın üzerine attım, Dalia ve Moraine'e karanlık bir şekilde gülümsedim, onlar iki yanımda düzene girdiler. Moraine gümüş kanatlarını sertçe çırpıyor, havada kalmak için büyümlü mekanizmaya ihtiyaç duymuyordu, Dalia ise benim yanımda kendi yelkenlisine biniyordu. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra üçümüz de Never Keep'teki yerimizi alacaktık ve hava büyülerimiz nihayet Uyanmış olacak, elementimizin gücüyle gökyüzünde gezinmemize izin verecekti, ama o zaman bile rüzgâr binicimin telaşını tercih edip etmeyeceğimi merak ettim.

Gökyüzünde hızla ilerlerken hissettiğim heyecan, kan dökmenin verdiği heyecandan sonra ikinci sıradaydı.

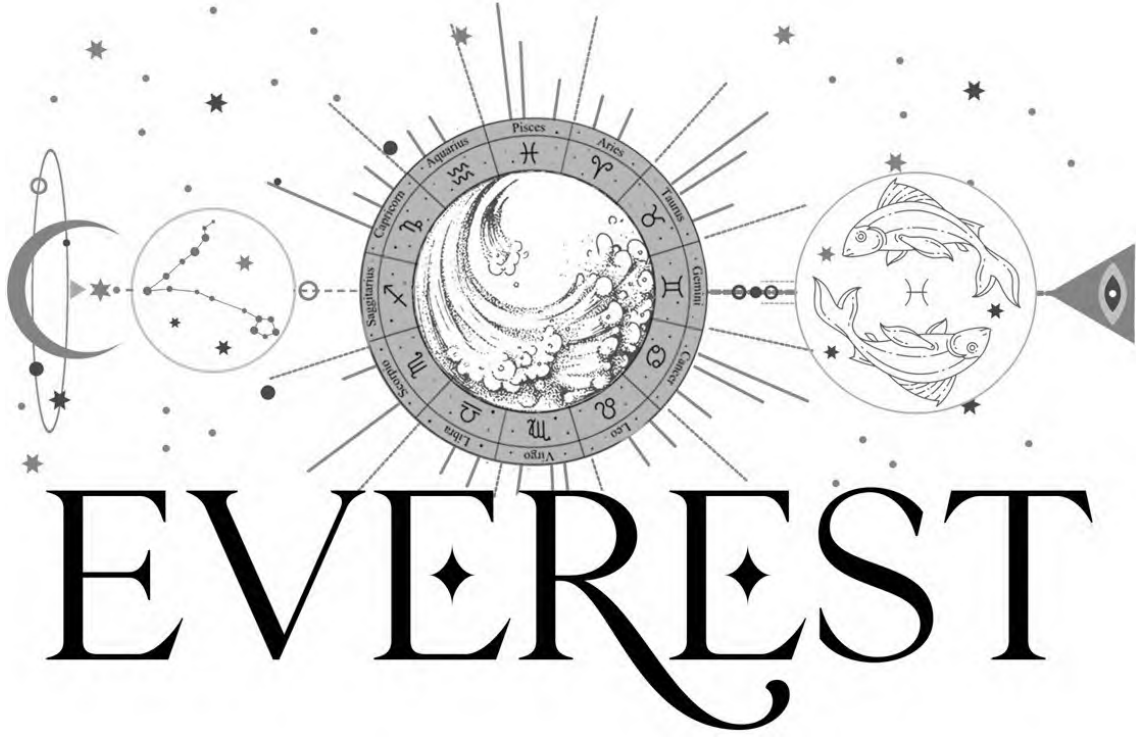
Düşmanlarımız aşağıdan nişan aldıkça buz ve su patlamaları bize doğru fırladı ve biz de onlardan kaçınmak için ölümcül bir dansın içine düştük, bir yandan da öfkeli bir hızla yere doğru koştuk.

Bu dünyada böyle uçmakla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu; kana susamış bir şekilde havayı yırtarken hava saçlarımı dağıtıyor ve yanaklarımı yakıyordu.

"Gökyüzü Cadısı!" diye bağırdı bir adam, yere net bir şekilde görülebilecek kadar yaklaştığımızda altımızdan.

Henüz elemental büyüm bile uyanmamıştı ama kılıç ve kan büyüsü üzerindeki ustalığım ve altı yıl boyunca kazandığım vahşi zaferlerle savaş alanındaki itibarım nedeniyle benden korkmaya başlamışlardı.

Bu kötü rüzgârda cehennemin nasıl yaklaştığını biliyorlardı ve gökyüzü arkamdaki savaşçılarımızın sayısı arttıkça, şafağın Cascada'nın kanıyla kızıla boyanacağını biliyordum.

EVEREST

I Göğüs zırhımı çıkarıp buza çarpmak için bir kama olarak kullandım ve kendimi dik yamaçtan yukarı çektim, ama kollarım çabayla kükrüyordu ve sadece on metre ilerleyebildim.

Düşüncelerim, arkamdaki gölgelerden gelen alçak bir hırıltıya takıldı, ancak gırtlaktan gelen mekanik bir ses de havada takırdarken bile arkama bakmadım.

Ürperdim, imkansız tırmanışa baktım ve çıplak topuklarımı buza gömdüm. Dişlerim gıcırıyor ve kollarım titriyordu ama bırakmayacaktım. Kararlılık kemiklerimde yaşıyordu, anlamı ruhuma kazınmıştı ve yıkım karşısında duraksamayacaktım.

Ayağımı buzdaki küçük bir çukura sıkıştırdım, sonra göğüs plakasını buz duvarından çekerken bir hırıltı çıkardım, rüzgâr saçlarımı çekiştirip beni ölümcül uçuşuma doğru geri çekerken midem düştü. Sonra metal plakayı başımın üzerinde ulaşabildiğim kadar buza sapladım ve kendimi bir kez daha yukarı çektim.

Cascalian dilinde, *"Eské tamin, Koe morden mas ocil harbrin,"* diye homurdandım.

Kaderi siktir et, bu gece kendim yapacağım.

Gökyüzünün adası Ironwraith'in ağır gölgesi Castelorain'in ileri karakolunun üzerine çökmüştü ve savaşın sesi bana çok uzaklardan geliyordu. Ransom ve arkadaşları çoktan gitmişlerdi, muhtemelen cesaretlerini kanıtlamaya gitmişlerdi ve beni bu Akrep'in terk ettiği ölüm vadisinde kaderimle baş başa bırakmışlardı.

Altımda bir metal vınlaması duyuldu, buzu yırtan sivri pençelerin çıkardığı sıyrıklar ve o korkunç hırlama sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Aşağıya baktım, pişman olacağımı biliyordum ve bakışlarım aşağıdaki canavarın üzerine düştüğünde haklı olduğumu kanıtladım. Yürüyüşü kurda benziyordu, vücudu keskin metal ve güçlü et karışımıydı, yüzü ise maymunları andıran çarpık bir yaratıktı. Ağzı, saniyeler içinde etimi kemiklerimden ayırabilecek kadar keskin, kavisli gümüş dişlerle doluydu ve gözlerindeki çaresiz açlık bana bu kadarı vaat ediyordu.

Korkunç yaratık pençelerini buza geçirdi ve benim yapabileceğimden çok daha kolay bir şekilde peşimden tırmandı. Topuklarımı bir kez daha buza vurup göğüs plakasını koparacak ve onu yukarıdaki buz gibi yüzeye itecek kadar destek bulduğumda korku göğsümü oydu.

Canavar metal pençesini bana doğru savurduğunda daha yükseğe tırmandım, pençeleri buzu tırmıkladı ve buzdan büyük bir parça kopardı. Tabağa tutunmak için mücadele ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, başka bir dayanak ararken ayaklarım buza sürtündü.

Altımdan bir gümürtü sesi geldi ve bir kez daha baktığımda canavarın çeneleri arasında parlak turuncu bir parıltı buldum. İçinde büyü kıvılcımlanıp çatırdıyordu ve ağzından çıkan o güç dalgası patladığında ölümümün bana baktığını görebiliyordum.

Korku dolu bir çılgılık atarak kendimi yana doğru savurdum ve güç atışı göğüs plakamı delip geçmeden hemen önce onu bıraktım. Buz duvarına çarptım ve çılgın bir hızla aşağıya doğru kaymaya başladım, güç patlaması Sınır'ın tepesine çarptığında kendimi yamacın dibine çarparken buldum. Çarpmanın etkisiyle bankın bazı kısımları paramparça oldu ve devasa pürüzlü buz kütleleri yamaçtan aşağı bana doğru gelirken dudaklarım endişeyle aralandı.

Siper almak için koştum, ilk levhalar yere düşerken bir kayanın arkasına daldım.

Metalin büyük bir gıcirtısı ve gırtlaktan gelen bir kükreme, saklandığım yerin ötesine bakmamı sağladı ve canavarı buzun etkisi altında ezilmiş, iki uzvu kopmuş, metalin büyü ile parıldadığını ve ıslak olduğunu gördüm.

Canavar buzun sürekli artan ağırlığı altında debelenirken kanla doluyordu. Buradaki çorak topraklarda dolaşan canavarlarla ilgili tüyler ürpertici hikayelerle büyümüştüm; yaratılışları, herhangi birinin uluslar arasındaki çorak alanı geçmesini engellemek için tasarlanmıştı; metal, açlıktan ölmelerini engelleyen ama onları sonsuza dek aç bırakan, karınlarını doyurmak için çaresiz ama bunu asla yapamayan çarpık kan büyüsuyle ete sihirli bir şekilde dövülmüştü.

Çığ hafiflerken nefeslerim dudaklarımdan süzüldü, bakışlarım canavarın kopmuş ön uzuvlarına kilitlendi.

Koşmaya başladım, metal ayaklardan birini yakaladığımda kafamdaki fikir yerine oturdu, ağır şeyi kollarımın arasına aldım ve pençeli ayağı kırmak için bir kayaya vurdum. Hâlâ üzerine yapışmış olan etten sızan kan karşısında dudağım kıvrıldı ama işlemi diğer uzuvla da tekrarladım, ardından canavarın gövdesinden iki kalın tel parçasını ellerime bağlamak için kullandım ve metalik pençeleri derime sıkıca bağladım.

Yeni keşfettiğim bir kararlılıkla buzlu duvara baktım ve görüş alanımı buz parçalarının düştüğü yerde kayanın açığa çıktığı yerlere kilitledim. Yamacın dibine doğru ilerleyerek sağ elime bağlı pençeleri üstümdeki buza sapladım, keskin metal göğüs plakamdan çok daha kolay bir şekilde yerine oturdu. Ağırlığımı üzerine verdiğimde pençeler sıkıca kilitlendi ve mükemmel bir tutuş sağladı.

"Hia kaské." *Vay anasını.*

Yarattığım şeye biraz manikçe güldüm ve sol pençelerimi de yerine kilitlemek için uzandım. Sonra tırmanmaya başladım, öncekinden çok daha hızlı hareket ediyordum ve ayaklarımdan donmasına ve vücudumun uyuşmasına neden olan bir tırmanıştan sonra kendimi uçurumun tepesinden tırmanırken ve yorgunluktan sırt üstü yuvarlanırken buldum.

Metalik pençeleri ellerimden çıkarıp kanyona geri fırlattığımda Sınır yanımda çatırdadı. Sihirli duvara korkuyla baktım, bu sihirli bariyer hakkında bildiğim her şey şimdi tersine dönmüştü. İçinden kolaylıkla geçmiştim. Ve nedenini bilmiyordum.

Elimi uzattım, savaşın gürültüsü giderek artıyordu ve yukarı doğru bir bakışında bir Skyforger taburunun kanatlara, hava büyülerine ve makinelere doğru ilerlediğini gördüm. Savaşın alçaldığını görünce nabzım hızlandı, halkımın çığlıkları bu güzel kasabamı savunmak için içimde bir kana susamışlık ateşledi.

Castelorain'in, silahların dövüldüğü bu ileri karakolun savaşçılarından bir meydan okuma kükremesi yükseldi. Topraklarımızın bu kuzey köşesi, Crux ve vahşi doğa arasında kara köprüleri kurmaya çalışan Taşkırıanlar'a ya da denizden üzerimize gelmeye çalışan Ateşkırıanlar'a karşı savunmakla görevlendirilmişti. En iyi savaşçılarımızdan oluşan bir lejyon tam buraya yerleştirildi ve hesaba katılması gereken cehennem gibi bir güçtüler.

Bu tanık olduğum ilk saldırı değildi ve akıntı kadar eminim ki son da olmayacaktı. Ama bu, Yağmurkarların cesaretiyle yaratılan, onu korumak için savaşan ve ölen insanlarımızın kanıyla zenginleşen bu toprakları savunmak için kendimi kanıtlamaya hazır olacağım bir saldırıydı.

Gençliğimden beri bildiğim bir şey varsa, o da hayatımın muhtemelen kanlı bir katliamla sona ereceğiydi ve bana böyle bir ölümün onurunu aramayı öğretmişlerdi, böylece ruhumun yıldızların ellerinde kül olması yerine Peçe'nin ötesindeki yerimi kazanabilirdim.

Dışlerimi sıkarak bariyerden geçtim, anneme ve Harlon'a odaklanırken ölme olasılığımıyla yüzleştim. Onlar dışarıda, kan dökülmesinin tam ortasındaydı ve Harlon'un bu dünyada bir savaşçı olarak yerini kanıtlamak için çoktan silahlanmış olacağını biliyordum. Ona katılmayı ve cüce olmadığımı göstermeyi arzuluyordum. Belki de bu gecenin sonunda babamın bakışları gururla üzerime düşerdi.

Büyülü bariyer geçmeme izin verdi, büyüünün ne kadar şiddetli olduğunu bilmeme rağmen tenimin üzerindeki enerji çatırtısı parazitten başka bir şey değildi. Bir yalan. Bize bir yalan söylenmişti. Bu sınırdan geçmenin ölümle eşdeğer olduğu. Ama neden?

Tabii ki, aptalların kendilerini vahşi doğadaki canavarların pençesinde bulmalarını önlemek için.

Ironwraith'in ayı gölgelemesiyle karanlık daha da koyulaşırken, karda hızla ilerledim. Tepemde asılı duran adanın dehşeti içimi kemiriyordu - sadece onu orada tutan büyüü yapan Fae'lerin gücü sayesinde gökyüzünde kalmıştı ve umuyordum ki güçlerimiz onu kullananlara üstün gelip aç denizin derinliklerine fırlatabilirdi.

Onun yerine bizim üzerimize düşerse ne olacağını düşünmemek için kendimi zorladım. Ironwraith, Skyforger'ların diğer savaş adalarıyla birlikte yüzlerce yıldır gökyüzüne musallat olmuştu ve gölgesi tüylerimi ürpertse de korkuya teslim olmayacaktım.

Ransom ve müttefiklerinin izlerini sürerken ayak parmaklarım o kadar uyuşmuştu ki ayaklarımı hissetmiyordum, sonunda kuru ve sıcak topraklara ulaştığımda

tepeden inmeyi başardı. Ve tepenin dibinde kaos hüküm sürüyordu.

Kasaba, kırmızı kiremitli çatıları olan soluk taş evlerin arasında dolanan sıkışık sokaklardan oluşan yamaca yapışmıştı. Yollar dikti, okyanusun ayın altında gümüş rengine parladığı kıyıya doğru alçalıyor, zafer vaadiyle bana göz kırpıyordu. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Raincarver savaş ları binaların arasından akıyor, yukarıdan bir yıkım fırtınası gibi inen Skyforger'ları karşılamak için yarışıyorlardı. Su büyüsü onları havadan savurdu, buz parçaları düşmanlarımıza çarptı ve onları kanlı bir vahşilikle yere indirdi. Düşmanlarımızı gökyüzünden parçaladılar, Yağmur Taşıyıcılar Skyforger'ların kalkanlarıyla çarpışan ve onları yok olana kadar patlatan saf, yıkıcı büyü atışları yaptılar.

Skyforgerlar kendi büyülü saldırılarıyla karşılık verdiler ve ben sokaklar arasında koştururken aklım en yakın gözetleme kulesindeki cephaneliğe ulaşmaya odaklanmıştı. Büyü olmadan savaşa öylece dalamazdım ve halkımın yanında yerimi alabilmek için elimde bir kılıç olmasını arzuluyordum.

Kasaba meydanına varmıştım, kaldırım taşları önümde uzanıyordu, savaş tam burada yoğunlaşmıştı. Bir Skyforger,  n mdeki bir Raincarver savaş sının gözlerinin ortasına bir hava atışı yaptı ve midem bulandı. Islak bir gümbürtüyle yere düştü, kan bacaklarıma sıçradı ve kanlı hasatlarını biçmek için buraya gelen hava halkına karşı kalbimi nefretle doldurdu.

"Everest!" diye bağırdı tanıdık, derin bir ses ve savaş alanına dönmüş meydanda bana doğru koşarak gelen, kendi kalp atışlarım kadar tanıdık bir adama dikkatimi çekti.

Harlon tam da ait olduğu yerde görünüyordu; elinde, kenarlarında parlak mor büyünün titreştiği kocaman bir kılıçla savaşın tam ortasında. Kasları koyu mavi savaş derisine baskı yapıyor, Cascada'nın kıvrımlı deniz yılanı amblemi göğsünde gümüş rengine parlıyordu. Görünüşleri çok dardı, sanki son takımını bir kez daha aşmıştı. Muhtemelen artık Ransom'dan daha iriydi, bu üvey kardeşimin nefret ettiği bir gerçekti, belki de savaşta onunla boy  l ş mesinden bile daha fazla. Güneşin öptüğü bir teni vardı ve kahverengi saçları benimkinden daha açıktı, yanağına doğru kıvrılan altın rengi bir çizgi vardı ve gözleri her zamanki gibi nefesimi çalan iki koyu madeni paraydı.

Harlon beni her zaman güvende hissettirmişti ve şimdi bile savaşın kargaşasının ortasında, kalbimin öfkeli atışlarını yatıştıran sabit bir odak noktası oldu. Onda kontrolden bahseden bir şey vardı, hareketleri kararlıydı ve ağzı, yeterince isterse dünyaya sahip olabileceğini söyleyen o tanıdık kısır eğime sahipti.

Onu karşılamak için koştum, kolumu tuttu ve endişeyle bana baktı. "Sana ne oldu Ever?"

"Önemli değil," dedim şiddetle, yırtık giysilerimin ve kanlı dizlerimin bizi en az ilgilendiren şeyler olduğunu biliyordum. "Cephaneliğe gitmem gerek." "Hayır." Beni kavrayışı sıkılaştı, hırıltısı kesin bir emirdi. "Annenin sana ihtiyacı var. Gökyüzü Cadısı'nı gördüm; doğruca Forge. Ben bu dövüşü bırakamam ama sen bırakabilirsin. Ona git. Ve çabuk git." "Gök Cadısı mı?" Dehşet içinde yankılandım.

O yaratık güzel bir örtüye sarılmış bir canavardan başka bir şey değildi. Henüz Uyanmış bile değildi, benim gibi sadece yirmi yaşındaydı ama çocukları satranç tahtasındaki taşlar gibi savaşa atan Fırtına Prensi Dragor'un yönetimi altında geçen altı yıl boyunca savaşta sertleşmişti. Hava büyüsü olmadan savaşıyordu, ancak Eter ve ona bağlı iğrenç kan büyülerini üzerindeki kontrolüne dair söylentiler, kılıçtaki hüneri kadar ünlüydü.

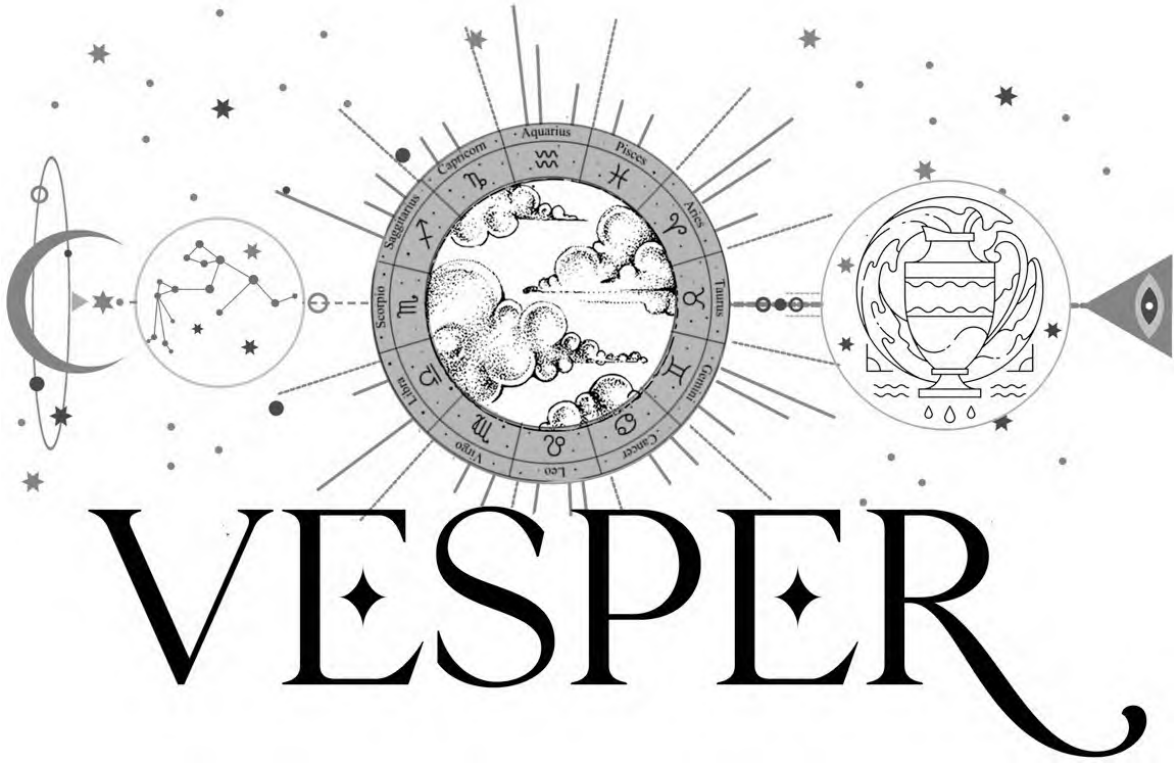
Kilitli kapılar ardında fısıldanan bir kabusa dönüşmüştü; bir tanrının yüzüne ve günahla sıırılsıklam olmuş bir ruha sahip olan kız. Türümden o kadar çok kişiyi öldürmüştü ki, sayıları efsanelere karıştı, biçtiği ölümlerin hikayeleri, sadece unvanının bile dudaklarıma bir hırıltı getirdiği anlamına geliyordu.

"Git Ever," diye ısrar etti Harlon, o tek altın bukle gözlerinin içine doğru sallanıyordu. Bana öyle baktığında asla karşı koyamadığım o lanet gözler. Ama tabii ki onun emirlerine aldırmandan anneme gidecektim.

"Hayatta kal," dedim ve geri çekilip kılıcını savurarak bir sonraki rakibini aramaya başladı.

"Her zaman yaparım," dedi ve bana o çarpık gülümsemesini fırlattı, o kadar vahşiydi ki ruhumda bir ateş yaktı.

Döndüm ve avlu boyunca koştum, çıplak ayaklarım sıcak kaldırım taşlarına vurdukça artık uyuşmuyordu, olabildiğince hızlı hareket ediyordum. Annem kendi başının çaresine bakabilirdi ama eğer Gök Cadısı oraya varmadan önce ona ulaşabilirsem, onu kendisine doğru gelen kötülükten kurtarabilirdim. Yukarıdan üzerime cehennem yağarken, vücudum hırpalanmış ve uzuvlarım vahşi doğadan tırmanıştan dolayı hala yanarken, bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim kadını korumak için Forge'a doğru bir teklif yaptım.

I rüzgâr kızağımla gökyüzünde ilerliyor, buz ve su patlamalarından kaçıyor, boynuzunu bana doğru indirerek gökyüzünde hücum eden mavi bir Pegasus'un altına düşüyor ve onun peşinden koşmak için dönüyordum

onun yerine. At benzeri yaratık toynaklarını savurdu ve tüylü kanatları etrafımızı saran şiddetli rüzgâra karşı çırpındı.

Pegasus formundaki Fae alarm halinde kişnerken, ona binen kadın eyerinde kayarak yayını geri çekerken, kanım avın heyecanıyla parladı.

Fırtınalı bakışlarımla karşılaştığında tereddüt etti, okunu fırlatmadan önce yüz ifadesindeki tanıma parladı.

Sarsılarak kenara çekildim, ok yanağımlı o kadar yakından sıyırdı ki kulağımla yanından geçip havada ilerlerken sapını kaplayan tüylerin fırçasını hissettim. Kemerimden bir hançer çıkardım ve fırlattım, atlıyı boğazından yakaladım ve yarasına işe yaramaz bir şekilde sarılırken hınzırca sırıttım.

Yana doğru devrilmeye başladı ve ben de ayağa kalktım, rüzgâr sürücümün ince gövdesi üzerinde dengede durdum ve onu daha hızlı hareket etmeye teşvik ettim.

Eylerden sıçradım, Pegasus'un sırtına çarptım ve biniciye doğru atılırken öfkeyle kişnemesine neden oldum, gökyüzünden aşağıdaki savaşın kaosa doğru düşmeden hemen önce elini yakaladım.

Gözleri büyüdü, kendi kanında boğulurken ve ellerimde ölürken bile bir çeşit minnettarlık oluştu. Uzandım ve bıçağı kaptım, yana doğru çektim ve kanının ellerime ve Pegasus'un yan tarafına dökülmesine izin verdikten sonra onu tuttuğum yerden kurtardım ve yanımdan uzaklaştırdım.

Başımı arkaya eğdim, bu dünyadaki ve ötesindeki her şeyin içinden akan Eter'in uğultusuna uzanmadan önce kan sunumu için teşekkür ederek Kova'ya bir dua okudum.

Evrenin ham gücü, onunla bir bağlantı kurduğumda kemiklerime döküldü, döktüğüm kanı kurban olarak sunarken baş döndürücü bir nefes ciğerlerimi çınlattı. Güç beni tüketti, kara büyü'nün acelesi damarlarıma battı ve onu serbest bırakma ihtiyacıyla beni ağrıttı.

Pegasus altımda sarsılıp savrulurken hançeri elimde döndürdüm, diğer yumruğumla eyeri sıkıca kavradım ve beni kurtarmak için havada bir takla attım.

O spiral çizerken ve hançeri tekrar kaldırırken bir botumu kanadına dayayarak ona tutundum.

Kalbini bulacağım kaburgalarının arasındaki boşluğu hedefleyerek indirdim, ama darbeyi indiremeden yer değiştirdi, vahşi iniltisi Fae formuna dönerken bir küfür deryasına dönüştü, çıplak ve öfkeden çılgına dönmüştü.

Gökyüzüne doğru düştük, bedenlerimiz çarpıştı, yumruğu çeneme çarptı ve başımı vahşi bir güçle yana çevirdi.

Dizimi onun yanına doğru savurdum, saçlarım soluk pembe bir bulutla etrafımda savruldu, çarpışmamızın gücü yer yaklaşırken bizi ayırmaya zorladı.

"Pislik ye, seni melun kaltak," diye hırladı ve yerden yirmi metre yükselerek Pegasus formuna geri döndü ve kanatlarını açarak kendini bir hava akımına kaptırıp ölümden kurtuldu.

Kollarımı havaya kaldırdım, keskin bir ıslık çaldım, hayatım saniyeler içinde hızla akıp giderken, rüzgar sürücümün kükremesi kulaklarımı doldurdu, büyü'lü mekanizma bana bağlıydı, büyü'lü imzamlar - bir Fae olarak kim olduğumun özüyle - bağlantılıydı ve beni gökyüzünde kovalıyordu.

Tutuşum kayarken ve nefesim mekanizmanın sert metali tarafından ciğerlerimden çekilirken ona çarptım, ama tutundum, onu tekrar yıldızlara doğru yönlendirirken bacağımı bir kez daha üzerine attım.

Odak noktamı Ironwraith'ten inen Skyforger lejyonuna doğru hücum eden mavi Pegasus'a kilitlediğimde başım döndü ve hançerimi peşinden fırlatarak onu böğründen vurdum.

Acı içinde inleyerek etrafında dönüyordu ve ben de damarlarım hala bir çıkış noktası arayan kan büyüünün seliyle yanarken bakışlarımı ona kilitlemek için mücadele ettim.

Yara bir hedef haline geldi, kanı karanlık Eter gücüm için bir mıknatıs oldu. Elimi fırlattım, döktüğüm kan damlaları parmak uçlarımdan uçarak gökyüzünde ona doğru hızla ilerledi.

Böğründeki yarayla buluştukları anda nefesim ciğerlerimde durdu, onun gücüyle olan bağlantım tamamlandı ve sonu yıldızların kendisine yazıldı.

Parmaklarımı yumruk yapıp çektim, güç sadece benim hissedebildiğim bir fırtına gibi kulaklarıma hücum etti, kanı damarlarında durdu, kalbi panik içinde hızla çarparak odacıkları boşaldı ve şiddetli bir çatırtıyla yaşam gücü ondan kopup bana doğru savruldu. Onun ölümüyle içime yayılan zevk

dalgası kör ediciydi,

Güç tekrar kaybolmadan önce kemiklerimde yankılanırken, boğazımın arkasından bir coşku iniltisi yuvarlandı.

Dalia ve Moraine gökyüzündeki savaşan Fae'lerin arasından hızla geçip bana tekrar katılırken, gözümü kırıştıtırıp odağımı tekrar hedefime yönelttim ve bakışlarım önümdeki Forge'a kaydı.

"Bu kadar mı?" Moraine güçlü kanatlarını çırparak sordu, gümüş tüyleri artık kanla kaplanmıştı.

"İşte bu," diye onayladım, rüzgâr atımın üzerine eğildim ve onu kan gölünün arasından hedefimize doğru hızlanmaya teşvik ettim, kana susamışlığım yatışmıştı ve görevimin amacı açıktı.

Dalia alçaldı, elinde bir şişe ve kırmızı dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle şişeyi yukarı kaldırıp aşağıdaki Yağmur Arabacılarının üzerine düşürdü, dudaklarından bir alev üfleyip yanıcı karışıma bırakmadan önce onları faesine ve hasır yağından oluşan oldukça uçucu bir karışıma batırdı.

Bana omzunun üzerinden bir göz kırptı, kontrol etmeye gerek duymadan ona kaşlarımı çattığımı biliyordu çünkü ona kesin bir dille

bu göreve çıkmadan önce Tarikat formunun hediyelerini içerir.

"Eğer Dragor görürse-" Ben terslendim ama o sadece güldü, çünkü sözlerim alevin faesine karışımıyla bulunduğu ve bir grup Yağmurkesen'in parçalara ayrıldığı muazzam bir patlamayla kesildi.

"Dragor görmek istediğini görür *Vesper*," diye seslendi, bu isimle benimle alay ediyordu, belli ki kulağıma homurdandığını duymuştu. "Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Ayrıca, benim bir Kimera olduğumu bilmiyor değil - ateş solumak beni bir Alev Savaşçısı yapmaz."

Dişlerimi sıkarak Ironwraith'e baktım, devasa kara kütlesi çok üstümüzde yüzüyor, ayın ve yıldızların görüşünü engelliyordu. Sarp kayalıklarından bizi izliyor olabilecek herhangi bir Fae'yi fark etmenin hiçbir yolu yoktu ama ruhumda Dragor'un gözlerinin bizi takip ettiğini hissediyordum.

Hayır. *Beni* izliyordu. Her zaman başarısız olmamı, zayıf kanımın kendini göstermesini bekliyordu. Ama daha önce hiç yapmamıştım, şimdi de yapmayacağım.

Forge'a odaklandım ve rüzgâr atımın sınırlarını zorlayarak savaşı Fae'lerin arasından sıyrıldım ve üç kişilik birliğimi hedefimize doğru yönlendirdim. Raincarver'lar bizden çalarak bir hata yapmışlardı ve ben bunu asla unutmamalarını sağlamak için buradaydım.

Bir buz büyüü patlaması neredeyse beni rüzgar sürücümünden düşürüyordu ama yönümü değiştirdim, rotama geri dönmeden ve gökyüzünden düşen bir yıldız gibi düşmeden önce güç patlamasına bindim.

Moraine kanatlarını çırttı, yere doğru hızlandı, hedefimize doğru benimle yarıştı ve ben onu geçerken küfretti, topuklarım toprağa saplanarak rüzgar sürücümü durmaya zorladı.

Attan indim, Moraine yanıma indi, Dalia bize yetişmeden hemen önce kanatları gümüş bir ışık darbesinde kaybolacak şekilde yer değiştirdi ve kayarak durdu.

İki arkadaşım iki yanıma yaklaştı, Dalia kısa, siyah saçlarının tellerini dövmeli parmaklarıyla gözlerinden uzaklaştırdıktan sonra uzun bir ısıklık çalarak yelkenlisini gökyüzüne doğru fırlattı.

Onu takip ettim, rüzgâr sürücüm benden uzaklaşmasını emrettim ve dikkatimi önümüzde yükselen tuğla binaya verdim.

Kapılar girişimize karşı kapatılmıştı, muhafızlar etraflarında kümelenmiş, silahlarını kuşanmış ve alaycı sataşmalarla bizi yaklaşmaya zorluyorlardı.

"Gök Cadısı bu mu?" diye alay etti içlerinden biri, kılıcımı yavaşça kınından çıkarıp üç kişilik grubumuzun önünden onlara doğru yürümeye başladığımda bakışları üzerimde sabitlendi. On kişiydiler, ne yazık ki onları

öldürmek için zamanım yoktu.

Adil bir dövüşün tadını çıkarın - eğlenceli olabilirdi. "1.80 boyunda ve en az onun kadar korkunç-" Başlarının üzerinde sallanan kehribar rengi Faelight'ın parıltısına adım atıp yüz hatlarımı aydınlatarak onun ve etrafını saran diğer tüm Fae'lerin gözlerini bana ve sadece bana çevirdiğimde ağzı açık kaldı.

Şehvet çok aptalca, vefasız bir şeydi.

Başparmağımı kılıcımın kabzasında gezdirdim, ters çevrilmiş Laguz rününü hissettim, yedi rakamına benzer bir şekli vardı ama açısı çok daha keskindi. *Delilik, kafa karışıklığı, umutsuzluk*. Bu kılıcın en sevdiğim kılıç olmasının bir sebebi vardı. Tek bir kesik, Eter için büyüünün ve deliliğin karşılığı olarak tek bir kan tadı hemen ardından geldi.

"Benim ol," diye homurdandı muhafızlardan biri aptalca, Emrim'in gücü onu şehvetten dilsizleştirmişti. Bu benim gerçeğimdi ve yine de hiç de öyle değildi - sadece bedenimin sınırlarının altında olduğum şeydi. Evet, yüzüm görülmeye değerdi, bedenim baştan çıkarıcılığın bir modeliydi ama bunların hiçbirisi Fae'yi arzudan aptallaştırmamalıydı. Zihinlerinin bulanıklaşmasına neden olan güç benim kanımdaydı - bir Succubus'un, bir baştan çıkarma ustasının kanı.

Ona gülümsedim, güzel ve hınzır bir gülümsemeydi bu, bir adım daha atar atmaz kılıcımı vahşice savurdum.

Büyü paramparça olmuş bir cam gibi kırıldı, Yağmur Taşıyıcılar sersemliklerinden sıyrıldılar ama ben çoktan aralarındaydım, kılıcımı savurdum ve onları kesip açtım. İkisi anında öldü, üçü de iltihaplanmaya başlayan yaralar aldı. Eter'in kara büyüünü tekrar kendime çağırdım, kanlarının tadını Laguz'a yedirdim, rün sunduğum kurbanla kendini ıslattı ve onları kendilerine karşı döndürdü.

Bir balta boğazıma doğru savrulurken geriye doğru sıçradım, darbenin altından eğildim ve düşerken bir ölüm perisi gibi çığlık atan bir kadının altından bacaklarını kaydırdım.

Art arda fırlayan üç okun keskin tıslaması Moraine'in savaşa dahil olduğunu, üç Fae'nin kendilerini neyin öldürdüğünü bilmeden öldüğünü duyurdu. Ve sonra kendimi yere serdiğim Fae'nin üzerine attığımda Dalia oradaydı.

Yan tarafıma kemiklerimi çatlatacak kadar sert bir yumruk indirdi ve ben de alnımı burnunun köprüsüne doğru savurarak bir zafer darbesiyle paramparça ettim. Çılgınca küfretti, Dalia'nın savaştan formlarımızın üzerinde duran Fae'lerin arasında dans ettiği, kesip biçtiği sıcak kan üzerimize sıçradı.

Bıçağı onları oyarak açıyor ve yaralara karşılık veremeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

Boğuştuğum Fae bana tekrar vurduğunda biri düştü, kanı üzerime sıçradı, yine de irkilmedim.

Kılıcımı bıraktım, rakibim kılıcımı kullanamayacak kadar yakınımıydı, yumrukları acımasızca bana saplanıyordu.

Ben kemerimden bir hançer çıkarırken o ağırlığını yana atarak bizi yuvarladı. Yumruğu yüzüme çarparak kafatasımı yere çarptı ama hançerim aynı anda göğsüne saplanmıştı.

Etrafıma daha fazla ceset düşerken, Raincarver kendi ölümünün dehşet verici farkındalığıyla bana göz kırptı, gözlerinden ışığın kayboluşunu izlerken hayatı nefes nefese bir nefesle elinden kayıp gitti.

"Bu gece çok yavaşsın, V," diye alay etti Dalia, ön kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken, öldürdüğüm kişinin bedeni de birliğinin geri kalanıyla birlikte toprağa devrildi.

Hafifçe alay ettim, ayağa kalktım, kılıcımı geri aldım ve Forge'un girişine döndüm. Laguz'un gücüyle kestiğim muhafızlardan biri kafasını bir dizi mide bulandırıcı gümbürtüyle ağır kapıya doğru atıyordu, delilik kemiklerinin derinliklerine işlemişti.

Ona doğru yürüdüm, dövüşçü derisinin arkasından kavradım ve onu arkamızdaki dövüşçü Fae'lerle yüzleşmesi için döndürdüm.

"Git bir şeyler öldür," diye mırıldandım, en yakındaki Yağmurkesen birliğini işaret ederek. "İşte iyi bir çocuk."

Onu kendimden uzaklaştırdım, kana bulanmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken deliliğinin önerimi kabul edip etmediğine bakmaya zahmet etmedim. Savaş için saçlarımı aşağıya bırakmamalıydım ama rüzgârın saçlarımda yarattığı hissin bağımlısıydım ve bu sefil dünyada başka hiçbir şey umurumda değildi.

"O burada mı?" Moraine kapıyı tamir etmek için bir adım öne çıkarak sordu.

"Evet," diye cevap verdim, elimi boynumda asılı duran kan şişesine doğru kaldırdım, parmaklarımın arasındaki birkaç damla sıcaktı ve beni teşvik ediyordu. Üzerine yaptığım büyü beni doğrudan şişeyi doldurmak için kanını akıtan adama götürecek ve şimdi önünde durduğum bu binanın bağırsaklarında bulunduğu dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. "İhbar iyiydi."

Bu gerçek karşısında içime yerleşen rahatlamayı görmezden geldim. Bunca çabadan sonra aradığımız Fae burada olmasaydı Dragor'un öfkesi kıyaslanamayacak kadar büyük olurdu.

"Bekle," diye seslendi arkamdan bir erkek sesi ve döndüm, kılıcımı dövüşmek için kaldırmıştım ama bir Skyforger'ın bize katılmak için acele ettiğini görünce kılıcımı biraz indirdim. "Prens Dragor yardımınıza ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Adam vahşice uzun boyluydu, vücudu dar savaş derilerinin altında güçlüydü, koyu renk saçları beni anında tetikte tutan bir karanlıkla parlayan gözlerine doğru dökülüyordu. Her açıdan tehlikeliydi ve Moraine ile Dalia'ya bakmadan önce bana bir bakış atmaktan fazlasını esirgediği için ondan hemen hoşlanmadım. Beni ilk görüşte bu kadar kolay gözden çıkarabilecek pek fazla Fae yoktu ve bazen aptalların dikkatimi çekmek için yaltaklanıp nefes nefese kalmalarından nefret etsem de, cazibem hiçbir tepki vermediğinde bundan daha çok hoşlanmadığımı fark ettim.

"Yardıma ihtiyacımız yok," diye dudak büktüm, boyu heybetli, varlığı otoriter bir şekilde yaklaştıkça kıllandım.

"Alınma ama ben Gök Cadısı'na hesap vermem," diye alay etti, öfke ve kan dökerek kazandığım unvan dudaklarında bir şaka gibi çınlıyordu. "Ben prenze hesap veririm."

Sonunda tekrar bana baktı, başını çevirdi, böylece hala üzerimizde yanan Faelight'ın ışığı yüz hatlarını aydınlattı ve çenesinin keskin kesimi, güçlü alnı, beni yakalayıp yerine kilitleyecekmiş gibi görünen parlak, ballı kahverengi gözleri karşısında gözlerimi kırptım.

Dudaklarım irademin gücüyle kısa kestiğim keskin bir solukla ayrıldı ve kendime bir yüzün sadece bir yüz olduğunu hatırlatırken tekrar göz kırptım. Güzelliğin sadece güzellik uğruna imrenilecek bir şey olmaması gerektiğini herkes gibi ben de biliyordum.

"Nesin sen?" Tükürdüm, gözlerim yüz hatlarında geziniyor, olmayan kusurları arıyordu. O... nefes kesiciydi.

Bakışları tekrar uzaklaşmadan önce kısa bir süre üzerimde gezindi.

"İlgilenmiyorum," diye cevap verdi ve bu küstahça reddetme karşısında yanaklarım yandı. Beni ilk kez gördüğünde duraksamamıştı bile - doğam sayesinde pek çok Fae'nin iddia edemeyeceği bir başarı.

"Tarikatını kastediyorum," diye hırladım, bir Incubus'tan şüpheleniyordum çünkü seks ve şehvet için tasarlanmış bir yaratıktan başka ne bu erkek tanrısına benzeyebilirdi ki?

Kılıcını çekip kapıyı terk eden Moraine'den görevi devralmak için bir adım öne çıkarak, "Bu gizli bir bilgi tatlım," diye cevap verdi.

"Az önce bana ne dedin sen?" Kılıcımı sıkıca kavrayarak homurdandım.

"Kimsin sen?" Dalia sordu, o da ona karanlık bir gülümseme sundu ve ağırlığını kapıya verip lanet şeyi kırarak açtı.

"Cayde Avior," diye cevap verdi, ismi bir şeyler çağırıyordu ama onu daha önce hiç görmediğimden emindim. Unutmuş olamazdım.

"Pekâlâ *Cayde*," diye hırladım. "Bu *benim* görevim, senin değil ve senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok." Onu omuzlayarak geçtim ve o da bana izin verdi, kısık bir kahkaha beni Forge'un karanlık iç kısmına kadar takip etti.

"Sadece emirleri uyguluyorum, tatlım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen devam et ve ben burada yokmuşum gibi davran."

Bana bu ismi tekrar kullanmaya cüret ettiği için onu bıçaklamayı gerçekten çok istiyordum ama Forge'un içinden yankılanan bir gümbürtü dikkatimi görevime geri çevirdi.

Bu pislik Dragor'un gazabını riske atmama değmezdi ve eğer prens beni kontrol etme ihtiyacı hissettiyse, ona beni eksik bulma tatminini yaşatmayacaktım.

"Bitti," diye homurdandım, çenemi Dalia ve Moraine'e doğru salladım, böylece ikisi yanlarımda yerlerini aldılar ve Cayde'yi takip etmesi ya da geri çekilmesi için bırakarak binanın sıcaklığına doğru ilerledim. Hangisi olduğu umurumda değildi.

Cayde'nin ayak sesleri bizi karanlık binaya doğru takip ederken içimi kemiren öfkeyi görmezden gelmek için dişlerimi sıktım.

Sol tarafımızda, Forge'un ana bölümüne açıldığı belli olan bir dizi büyük, çift kapıyı görünce durakladım ama parmaklarımı boğazımdaki kan şişesinin etrafına doladığımda, kendimi bunun yerine sağa çekilmiş buldum.

Gölgelerin arasında dar bir merdiven duruyordu, kan büyüümün çekimi bana aradığımız Fae'nin aşağılarda olduğunu söylüyordu.

Binanın altından kıvrılan taş merdivenlerden indim ve soldaki kapılardan geçtiğini tahmin ettiğim çalışma alanının altına girdim.

Cayde'nin varlığı, gölgeler arasında bizi takip etmeye devam ederken görmezden gelmek için savaştığım gururumda dırdırcı bir yara gibiydi. Dragor yıllardır bana karşı bu seviyede bir güvensizlik göstermemişti. Benden şüphe etmesine neden olacak ne yapmıştım?

Dilimi çiğnedim, yumruğum boynumda asılı duran kan şişesini öylesine sıkıyordu ki lanet şeyin parçalanmamış olması bir mucizeydi. Ama büyük bozulmamıştı, merdivenlerden inerken adımlarım değişmiyordu. Burası o kadar sıcaktı ki nefes almak zorlaşıyordu.

Demir Ocağı ısıyı duvarlara sızdırıyor ve havayı boğucu bir noktaya kadar yoğunlaştırıyordu. Kuzeydeki Stormfell toprakları asla bu kadar sıcak olmazdı ve bunaltıcı alana doğru ilerledikçe memleketimin berrak havasını özlediğimi fark ettim.

"Bu taraftan," diye mırıldandım, Forge'un altından geçen karanlık geçitten yankılanan bir çığlık beni ilerlemeye teşvik etti.

Duvarlar sıkıştı, ince koridor sadece tek sıra halinde yürümemize izin verecek kadar genişti, sol tarafımızdaki duvarı kaplayan paslı metal kapılar vardı.

Dalia ve Moraine arkamda sıkı bir düzene girdiler ve Cayde bizi karanlıkta takip etmeye devam ederken ona bakmayı bile reddettim, ancak gözlerinin üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Karanlıkta fark edilmesi neredeyse imkânsız olan bir kapıda aniden durdum, kılıcımı kaldırıp dövüşe hazırlanırken Dalia'ya başımı salladım. Kapıyı ardına kadar açtı ve ben de odanın grimsi ışığında gördüğüm manzara karşısında bir küfür savurdum.

Ford oradaydı - geri almak için gönderildiğim pislik, kan içindeydi ve lanet bir et parçası gibi masaya bağlanmıştı.

"Öldü mü?" Moraine tısladı, korkusu sadece onu çok iyi tanıdığım için bana belli oluyordu.

Eğer onu geri getirmekte başarısız olsaydık, Dragor'un gazabı dönüşümüzü takip etmekte gecikmezdi.

Yemin ettim, kılıcımı kınına soktum ve odaya girdim, ölmeden önce Ford'dan alınmış olması muhtemel zehir şişelerine bir göz attım. Kesin olarak Basilisk zehri, güçlü ve ölümcül, savaşın tüm tarafları tarafından arzulanan biyolojik bir silah.

Bizden biriydi ama neredeyse bir ay önce kaçırılmıştı ve casuslarımız şimdiye kadar yerini tespit edememişti.

"Lanet olsun," diye küfrederek neredeyse çıplak olan Fae'ye uzandım ve emin olabilmek için parmaklarımı boğazına bastırdım.

Dragor'un başarısız olduğumu öğrendiğinde ne yapacağını düşündükçe içim kendime itiraf etmeyi reddettiğim bir korkuyla doldu.

"Sıcak," diye nefes nefese kaldım. "Terazi'ye şükürler olsun - yaşıyor!"

"Yok artık," diye nefes aldı Dalia, onu kurtarmama yardım etmek için aceleyle yanıma geldi.

Onu ters çevirip gözlerini açmaya zorlayacak kadar sert bir tokat attığımda Ford inledi.

"Seni çıkarmak için buradayız," diye homurdandım ve bana bakmasını sağladım. "İyi olacaksın."

Vücudunun her tarafına oyulmuş yaralara bakınca bunun pek de olası olmadığını düşündüm ama tek ihtiyacım olan Dragor'a dönene kadar hayatta kalmasıydı. Orakçılar kabul ederlerse onu iyileştirebilirlerdi ve prensin onlar üzerinde yeterince etkisi vardı, bunu yapmaları için iyi bir şans vardı.

"Acı," diye tısladı Ford, uzanıp dövüş derilerimin önünü kavradı, gözleri beni gerçekten görmüyor gibiydi. "Acıya ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye cevap verdim ters bir şekilde.

Basiliskler acı çekerek büyülerini yenilerler ve zehir üretmek için büyüye ihtiyaçları vardır, bu yüzden bu odada ne olduğunu anlamak zor değildi.

"Beni kuruttular," diye hırıldadı, bana öyle sıkı sarılmıştı ki ağırlığı beni devirmekle tehdit ediyordu. "Memeleri, dişleri ve siki."

"İğrenç," dedi Dalia ve ben de ona sinirli bir bakış attım.

Evet, iğrençti ve şu anda boynumda lanet olası bir kolye gibi asılı duruyordu.

"Sen," diye terslendim ve kapı çerçevesine yaslanmış, etkileşimimizi izleyen Cayde'ye ters ters baktım. "O kaslarını kullan ve onu taşı."

"Lütfen mi diyeceksin?" diye söylendi, bir milim bile kıpırdamadan.

"Eğer reddedersen taşaklarını kesip sana yedirmeme ne dersin?" Tısladım, Ford'dan kurtuldum ve bir hançer çektim.

"Şimdi, şimdi, uslu dur tatlım," dedi Cayde, sesi tehditkârdan başka bir şey değildi ve ona doğru bir adım daha atarak dişlerimi gösterdim.

"V," diye mırıldandı Moraine, o kadar alçak sesle ki zor duyuluyordu, ama ben uyarıyı duydum.

Boş tehditlerde bulunmadım ama bu pislik Dragor'un emriyle buradaydı ve ben de Fırtınalar Prensi'ne hesap *veriyordum*.

Cayde yanımdan geçip gitti, Ford'un yarı ölü bedenini kollarının arasına almadan önce içinden bir eğlence nefesi kaçtı.

"Meme uçları," diye inledi Ford, meme uçlarını tutarak ve üst dudağımın tiksintiyle geriye kıvrılmasına neden oldu.

"Hadi onu buradan çıkaralım," diye emrettim ve hepsine sırtımı dönüp bir kez daha koridora doğru yürüdüm.

Karanlıktan fırlayan bir figüre neredeyse çarpıyordum, siyah maskesi yüzünü gizlemek için aşağı doğru çekilmişti, çarpışmadan kaçınmak için sarsılırken zifiri siyah gözleri şaşkınlıkla genişledi. Bir an için gözlerinde kırmızı bir parıltı olduğuna da yemin edebilirim.

"Raincarvers," diye bağırdım ve kılıcımı kaldırdığımda hala arkamdaki odada sıkışıp kalmış, etrafımda dolaşamayan diğerlerini bilgilendirdim.

"Yanlı," diye homurdandı adam, yüzümün görüntüsünden çoğu kişinin başardığından daha hızlı toparlandı ve bana o kadar hızlı bir bıçak savurdu ki neredeyse zamanında savuşturamıyordum.

"Bu Gök Cadısı mı?" diye inledi başka bir erkek onun ötesinden, ama kılıcını bir kez daha vahşice savururken rakibimden gözümü ayıracak vaktim yoktu. "Onu öyle bir becerirdim ki bir daha asla başkasına bakamazdı-"

Bir hançer savurdum, sersemlemiş pisliği baldırından vurduğum ve kılıçlarımız tekrar çarpıştığında benimle dövüşen piç kafama kemiklerimi çınlatacak kadar büyük bir güçle saldırırken beyanlarının acı çığlıklarına dönüşmesini sağladım.

Koridor dardı, ikimize de etkili bir şekilde dövüşmek için ihtiyacımız olan alanı vermeyecek kadar dardı ve hoşuma gitmesi gerekenden çok daha sık blok yapmak ve savuşturmak zorunda kaldım. Bu orospu çocuğu tam bir dövüşçüydü, karşılaşmaktan zevk aldığım gerçek bir meydan okumaydı.

Dalia, Moraine ve Cayde, kollarında bilinci yerinde olmayan Ford'la birlikte, ben rakibimi geri çekilmeye zorlarken koridora girmeyi başardılar ama dövüş katılmaları için yer yoktu.

Öfkeli ve acımasız bir hamleyle tekrar kafama saldırdığında saldırganın altında iki büklüm oldum, momentumumu kullanarak botumu göğsüne geçirdim ve onu vahşi bir küfür savuran arkadaşına doğru savurdum. Bana ikinci kez hamle yapmasını bekliyordum ama onun yerine daha da geri çekildi ve cebinden bir şey çıkarıp sertçe

Yumruk.

Bakışlarım sadece bir kalp atışına takıldı ama onu tanımam için gereken tek şey buydu.

Onlar Raincarver değildi. O bir Flamebringer silahıydı. Ve patladığında tam olarak ne olduğunu biliyordum.

"Koşun!" diye bağırdım, döndüm ve merdivenlere doğru koşmaya başladım, diğerleri de sorgusuz sualsiz emrimi yerine getirdiler ve Flamebringer cihazı doğrudan üzerimize fırlatırken önümde yarıştılar.

Duvara çarptı, taş zeminde takırdadı, saniyeler kulaklarımda çınladı, bacaklarımla beni taşıyabileceği kadar hızlı koşarken kaçmak için yeterli zaman olmayacağı bilgisi kafatasıma çarptı.

Cayde'nin gürleyen sesi önümde "*Vardiya*," diye bağırdı.

Dalia ve Moraine merdivenlere ulaşmıştı ve Cayde'nin yumruğundan fırlayan küçük siyah bir yılan onların peşinden havaya fırladığında gözlerim büyüdü - Basilisk formundaki Ford. Alabileceği en küçük boyut buydu ama Basiliskleri savaş alanında görmüşüm ve canavar gibiydiler, istediklerinde bir bina kadar büyük olabiliyorlardı.

Moraine onu yakaladı, hayatta kalma şansının olabileceği merdivenlerin yarısına kadar nefes almak için durakladığında vahşi gözleri benimkilerle buluştu.

"Gidin!" Kükredim, ölümüm benim için yarıştıyordu ama onların aynı kaderi paylaşması gerekmiyordu.

Zamanım kalmamıştı, kavgam beni çok yanlış yöne çekmişti ama başarabilirlerdi.

Dalia Moraine'in kolunu tutup onu çekmeden önce gözlerinden acı fışkırdı. Ölümüm karşısında tek kurtuluşum, bu terk edilmiş savaş ve yıkım diyarında değer verdiğim tek insanların hayatta kalacak olmasıydı.

Cihaz son kez sırtımda yere çarptı ve patladığında etrafıma bakmaktan kendimi alamadım, içinden çıkan ateş görüşümü doldurdu, göreceğim son şeydi-

Güçlü kollar etrafımı sardı ve sonra yere fırlatıldığımda siyahtan başka bir şey yoktu, devasa bir vücut benimkini örtüyordu, boynuma karşı sıcak bir nefes.

Onun kokusu beni sardı, etinin benimkini toprağa gömmeye hissi varlığının her parçasını uyandırdı. Ateş etrafımızda patlarken bal rengi kahverengi gözleriyle karşılaştım, vahşi parıltısı görüş alanımın köşelerini aydınlatıyordu ama-

Okumak için ölüyor musunuz? [Şimdi Never Keep sipariş edin!](#)

**CAROLINE PECKHAM'DAN DAHA
FAZLASINI KEŞFEDİN
&
SUSANNE VALENTI**

Daha fazla bilgi edinmek, kendinize ücretsiz ürünler, ürünler ve özel imzalı baskılar almak veya okuyucu grubuna katılmak için aşağıdaki QR kodunu tarayın.

